

TỪ THOẠI

dtv ebook

KẾT HÔN

với

ĐỐI THỦ CỦA IDOL

Kết Hôn Với Đối Thủ Của Idol

Từ Thoại

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Xuyên Không, Trọng Sinh, Nữ Cường, Khác

Tác giả: 瓷话

Thể loại: Trọng Sinh, Nữ Cường, HE, Hiện Đại, Showbiz, Xuyên Không, Cưới Trước Yêu Sau

Số chương: 91

Team dịch: Nghe nói em ngủ rất ngon

Giới thiệu:

Kiếp trước, Nguyễn Noãn là một fan cuồng thần tượng, và Đoàn Lâm - đối thủ của idol cô yêu thích - là ngôi sao đình đám nhất.

Sau khi đột ngột qua đời và tỉnh dậy, Nguyễn Noãn xuyên không thành thiên kim nhà giàu Nguyễn Du, người ép hôn Đoàn Lâm.

#Chồng là đối thủ của idol mình yêu thích là cảm giác thế nào?#

Sau khi biết “Nguyễn Du” và Đoàn Lâm đã đăng ký kết hôn:

Nguyễn Du ghi vào sổ: Đoàn Lâm giấu chuyện kết hôn, lừa dối tình cảm của fan nữ, là đồ cặn bã! Tối nay phải vạch trần ngay!

Sau khi biết thân phận của Đoàn Lâm là thái tử của gia đình tài phiệt:

Nguyễn Du: Hừ, ngôi sao đình đám gì chứ, tất cả đều là chiêu trò quảng bá mua về thôi! Dựa vào quyền lực mà thổi phồng lên, sao có thể sánh bằng bảo bối idol của cô được!

#Có vợ là anti-fan của mình là cảm giác thế nào?#

Vào ngày đăng ký kết hôn, vợ anh đang khóc lóc thảm thiết trong concert của đối thủ và hét lên: "Bảo bối ơi, cưới em đi!"

Đoàn Lâm: Cưới ngay đi, không làm phiền.

Sau khi kết hôn, vợ anh vì theo đuổi idol mà gia nhập showbiz.

Đoàn Lâm: Theo đuổi đi, không làm phiền.

Nhưng đến khi Nguyễn Du thật sự gia nhập showbiz, tại một liên hoan phim:

Hình ảnh Đoàn Lâm quỳ một gối giúp Nguyễn Du mang giày cao gót đã bị phát tán.

Nguyễn Du: ??? Đã nói là không làm phiền rồi cơ mà?

#Luận về một "bông hoa cao lãnh giả" tự mình theo đuổi người khác như thế nào?#

Trích đoạn:

Sau khi gia nhập showbiz, Nguyễn Du trở thành người thành công nhất trong làng giải trí.

Một idol đã tổ chức concert cá nhân dành riêng cho Nguyễn Du: "Cảm ơn em đã thích anh suốt bao năm qua, từ giờ về sau em chỉ thích mình anh thôi, được không?"

Một thành viên của nhóm nhạc nam đã đứng đợi cô dưới cơn mưa tầm tã sau khi cô tan làm: "Trong tương lai sáng chói con

đường sự nghiệp của anh, nhất định em phải đợi anh trưởng thành.”

Đoàn Lâm: ...Rốt cuộc em có bao nhiêu "ông chồng" vậy?

Mục lục

- [Chương 1: Ân hôn](#)
- [Chương 2: Báo ứng](#)
- [Chương 3: Không xứng](#)
- [Chương 4: Huấn luyện](#)
- [Chương 5: Thử vai](#)
- [Chương 6: Hèn mọn](#)
- [Chương 7: Bị bôi đen](#)
- [Chương 8: Ôm từ phía sau](#)
- [Chương 9: Tạm biệt](#)
- [Chương 10: "Cá" chìm](#)
- [Chương 11: Khó khăn](#)
- [Chương 12: Ngụy Trang](#)
- [Chương 13: Nghiệt duyên](#)
- [Chương 14: Nổi loạn](#)
- [Chương 15: Diễn viên tài ba](#)
- [Chương 16: Tai nạn](#)
- [Chương 17: Độ nổi tiếng](#)
- [Chương 18: Kết thúc](#)
- [Chương 19: Của tôi](#)
- [Chương 20: Ngã ngựa](#)
- [Chương 21: Thu hút fan](#)
- [Chương 22: Bố](#)
- [Chương 23: Quá khứ](#)
- [Chương 24: Quảng cáo](#)
- [Chương 25: Đón Tết](#)
- [Chương 26: Biến cố](#)
- [Chương 27: Hành trình Tây Du](#)
- [Chương 28: Kể nghịch đồ](#)
- [Chương 29: Quái tặng](#)
- [Chương 30: Ngoại lệ](#)
- [Chương 31: Nguyễn Du](#)
- [Chương 32: Cát cánh](#)

- [Chương 33: Thành tiên](#)
- [Chương 34: Xuân Vũ](#)
- [Chương 35: Đẩy thuyền](#)
- [Chương 36: Bá Đạo Tổng Tài](#)
- [Chương 37: Cô dâu](#)
- [Chương 38: Quảng bá phim](#)
- [Chương 39: Nhập viện](#)
- [Chương 40: Phẫu thuật](#)
- [Chương 41: Đạo Giải](#)
- [Chương 42: Để ý](#)
- [Chương 43: Quả bom](#)
- [Chương 44: Váy cưới](#)
- [Chương 45: Sốt](#)
- [Chương 46: Chuẩn bị](#)
- [Chương 47: Quả đào](#)
- [Chương 48: Bữa sáng](#)
- [Chương 49: Cảnh hôn](#)
- [Chương 50: Quên lời](#)
- [Chương 51: Sinh nhật](#)
- [Chương 52: Chim công](#)
- [Chương 53: Lễ trao giải](#)
- [Chương 54: Nói chuyện](#)
- [Chương 55: Antifan](#)
- [Chương 56: Thuốc lá](#)
- [Chương 57: Nhận giải thưởng](#)
- [Chương 58: Đóng máy](#)
- [Chương 59: Năm mới](#)
- [Chương 60: Bảo bối](#)
- [Chương 61: Đu idol](#)
- [Chương 62: Thích](#)
- [Chương 63: Nổi loạn](#)
- [Chương 64: Hình nền](#)
- [Chương 65: Livestream](#)
- [Chương 66: Về thành phố](#)
- [Chương 67: Xuyên không](#)
- [Chương 68: Sao băng](#)

- [Chương 69: Online](#)
- [Chương 70: Dự báo](#)
- [Chương 71: Tương tác công khai](#)
- [Chương 72: Rượu giả](#)
- [Chương 73: "Cẩn Thận"](#)
- [Chương 74: Tạo ngọt](#)
- [Chương 75: Cái gì đây](#)
- [Chương 76: Đào hoa](#)
- [Chương 77: Nói dối](#)
- [Chương 78: Dỗ dành](#)
- [Chương 79: Ship](#)
- [Chương 80: Thăm đoàn phim](#)
- [Chương 81: Vợ](#)
- [Chương 82: Hồi thúc](#)
- [Chương 83: Váy cưới](#)
- [Chương 84: Ngày tận thế](#)
- [Chương 85: Kim Tượng](#)
- [Chương 86: Cập bến](#)
- [Chương 87: Thanh mai trúc mã](#)
- [Chương 88: Có thể \(Hoàn Chính Văn\)](#)
- [Chương 89: Đám cưới: Ngoại truyện 1](#)
- [Chương 90: Đoàn Lâm: Ngoại truyện 2](#)
- [Chương 91: Kết thúc mọi thế giới song song \(Hoàn toàn văn\)](#)

Chương 1: Ấn hôn

"A a a a a, Hạo Hạo"

"Lâm Hạo, nhìn về phía này! Nhìn em đi, bảo bối của em ơ!"

"Kỷ Lâm Hạo!! Nhìn em này! Không được nhìn những người phụ nữ khác!!!"

Tại sân vận động Công nhân Bắc Kinh, buổi concert của ngôi sao nhạc pop Kỷ Lâm Hạo đang đạt đến cao trào. Ánh sáng trên sân khấu rực rỡ và hoành tráng, với sự chuẩn bị mất ba tháng, tạo nên một không khí tuyệt vời, và hàng vạn người hâm mộ trong đám đông đang la hét tên của người đàn ông trên sân khấu.

Trên mặt cỏ ở khu vực trong sân, Nguyễn Noãn khó khăn cầm tấm bảng hiệu lớn, cổ họng đã khàn đặc vì la hét, không rời mắt khỏi sân khấu phía trước.

Trên sân khấu, Kỷ Lâm Hạo tùy tiện cởi áo khoác, ngồi trước piano, dùng ngón tay dài của mình chạm vào môi, mỉm cười với camera và làm động tác yêu cầu mọi người yên lặng.

Lập tức, một đợt la hét mạnh mẽ lại vang lên.

Những người hâm mộ đồng thanh, sau trận kích động ngắn ngủi, nhanh chóng yên lặng lại, nhìn thần tượng chơi piano và hát.

Chương trình trôi qua một nửa, giọng của người đàn ông đã có phần khàn đi, phối hợp với giai điệu chậm rãi và êm dịu, trở nên

vô cùng quyến rũ.

Nguyễn Noãn run rẩy khi cầm bảng hiệu.

[Xiaosi]

Đã bốn năm rồi.

Người trên sân khấu, Nguyễn Noãn đã yêu thích suốt bốn năm, cuối cùng trong năm nay, cô quyết định phải đi xem một buổi concert của thần tượng.

Kỷ Lâm Hạo nổi tiếng khắp giới giải trí, vé cho mỗi buổi concert đều bán hết ngay lập tức, giá chợ đen đã lên đến năm con số.

Nguyễn Noãn vừa tốt nghiệp đại học, công việc mới chỉ ổn định, tiền thuê nhà đều nhờ gia đình hỗ trợ, không dám xin thêm tiền từ gia đình để theo đuổi thần tượng. Cô chỉ có thể tiết kiệm từng đồng, gom góp tiền trong ba tháng, cuối cùng mua được vé cho buổi concert tối nay.

Cô mua vé đứng ở khu vực VIP, vì để tiết kiệm tiền mua vé mà cô đã ăn mì gói trong suốt ba tháng qua.

"Bài hát tiếp theo là một bài hát mới mà tôi viết." Trên sân khấu, Kỷ Lâm Hạo đứng dậy khỏi piano, nhẹ nhàng nhảy lên sân khấu nâng lên ở giữa, "Hôm nay tôi hát bài này lần đầu tiên, tặng cho các bạn đã yêu mến tôi."

Không chỉ Nguyễn Noãn, mà không khí xung quanh cũng lập tức bùng nổ.

Trong khu vực VIP, đám đông dồn dập tiến về phía trước, Nguyễn Noãn bị chen lấn đến mức khó thở, bỏ qua cảm giác tức ngực, tiếp tục giơ bảng hiệu và la hét tên thần tượng.

Ôi ôi ôi ôi, là bài hát mới đấy! Dù có c.h.ế.t cũng đáng!

Kỷ Lâm Hạo áp tai vào mic, nhẹ nhàng cười: "Tên bài hát là 'Hái sao', những vì sao tối nay như đôi mắt của các bạn, cảm ơn các bạn đã trao cho tôi tất cả ánh sáng."

Âm thanh của bài hát vang lên, mọi người chăm chú theo giai điệu, lắng nghe từng câu hát và đèn phát sáng, Nguyễn Noãn cuối cùng cũng có thể thở được, cô chăm chú nhìn thần tượng trên sân khấu, cảm động đến rơi lệ.

Không biết tại sao, cô đột nhiên cảm thấy chóng mặt.

Chắc là vì đã hát quá mức, chưa kịp hồi phục lại.

Nguyễn Noãn không quá để tâm, hoàn toàn chìm đắm trong lời bài hát và giai điệu của thần tượng, khi bài hát kết thúc, Kỷ Lâm Hạo tháo tai nghe, cúi người trước khán giả, sau đó ném một nụ hôn gió.

Lập tức, tiếng la hét vang dội, làm rung chuyển khán đài sân vận động.

Khu vực gần sân khấu càng trở nên điên cuồng, Nguyễn Noãn ngay lập tức bị đám đông nhiệt tình chen lấn tới mức chỉ có thể lao về phía trước.

Một hàng rào bảo vệ đứng chắn phía trước, Nguyễn Noãn bị kẹt giữa đội ngũ bảo vệ và đám đông người hâm mộ, không thể thở được. Đột nhiên dạ dày của Nguyễn Noãn đau nhói sau những ngày chỉ ăn mì gói, mắt cô tối sầm, chân tay lập tức mềm nhũn.

Lúc này, hàng rào bảo vệ cũng bị các fan cuồng phá vỡ, Nguyễn Noãn bị đẩy về phía trước, ngã xuống—

Lẽ nào cô phải c.h.ế.t như thế này sao?

Trong khoảnh khắc thế giới trở nên tối đen, Nguyễn Noãn cảm thấy không cam lòng.

Cô còn quá trẻ, còn nhiều ước mơ chưa hoàn thành.

Ở kiếp sau, cô nhất định phải kiếm đủ tiền, bao trọn một buổi concert, cưới thần tượng, đạt đến đỉnh cao của cuộc đời.

Cô không cam lòng.

.

Khi tỉnh lại lần nữa, tai Nguyễn Noãn yên tĩnh đến mức nghe thấy tiếng kim rơi.

Cô nằm trên giường, mở mắt ra, nhìn thấy một người đàn ông mập mạp đang đứng run rẩy trước giường.

Mặt của người đàn ông mập mạp trông rất quen thuộc, nhưng trong giây lát cô không thể nhớ ra đó là ai. Khi vừa định ngồi dậy, anh ta đã vội vàng đưa cho cô một chiếc gối dựa: "Cô tỉnh rồi à?"

Nguyễn Noãn ngồi dậy, ngơ ngác mất ba giây rồi hỏi: "Buổi concert kết thúc chưa?"

"Buổi concert gì cơ?" Người đàn ông mập bị hỏi đến ngơ ngác, cẩn thận đáp lại, "Cô còn thấy chỗ nào không khỏe không? Có cần tôi gọi hộ lý vào không?"

Nguyễn Noãn mới nhận ra mình đang ở trong phòng bệnh.

Cô đưa mắt nhìn quanh. Phòng bệnh rộng lớn đầy đủ tiện nghi, có phòng nghỉ kèm khu giải trí, thậm chí còn có cả khu vực tiếp khách, chẳng khác gì một căn hộ cao cấp dành riêng cho một người.

"Đây là đâu?"

Người đàn ông mập báo tên của bệnh viện, một bệnh viện nổi tiếng ở Bắc Kinh, nổi tiếng vì khó đặt lịch, nổi tiếng về điều trị

thần kinh và tim mạch, và cũng nổi tiếng là rất đắt đỏ.

Một lúc sau, Nguyễn Noãn không thể tin nổi, giọng run rẩy hỏi: "Sao... sao mọi người lại đưa tôi đến bệnh viện đắt đỏ thế này?"

Nhớ lại số dư ít ỏi trong tài khoản của mình, mắt Nguyễn Noãn như tối sầm lại, cô gần như muốn ngất thêm lần nữa.

"Cô Nguyễn, cô đột nhiên ngất xỉu, chúng tôi cứ tưởng bệnh cũ của cô tái phát, nên vội vàng đưa cô đến đây," người đàn ông mập không biết cô tiểu thư này lại đang nghĩ gì, chỉ dám cẩn thận trả lời, "Tôi đã gửi tin nhắn cho anh Lâm rồi, cậu ấy sẽ đến ngay thôi, cô đợi một chút nhé."

"Anh Lâm là ai?" Nguyễn Noãn sững sờ.

Vừa dứt lời, cô mới nhận ra có gì đó không ổn.

Ban nãy cô còn nghĩ mình khản giọng vì hét quá nhiều tại buổi hòa nhạc, nên giọng nói mới có chút khác thường, nhưng từ đầu đến giờ cô không cảm thấy cổ họng mình chẳng khó chịu chút nào.

Sao giọng của cô lại thay đổi?

Nguyễn Noãn định đưa tay lên sờ cổ, nhưng khi ngón tay vừa động, cô mới nhận ra mình đang cầm thứ gì đó trong tay.

Người đàn ông mập nhìn theo hướng bàn tay Nguyễn Noãn đang nắm chặt một tờ giấy chứng nhận kết hôn, âm thầm thở dài: "Chứng nhận kết hôn này có cần tôi cất giúp cô không?"

Nguyễn Noãn cứng đờ nâng tay lên: "Đây là chứng nhận kết hôn của ai?"

"Của cô đó."

Chứng nhận kết... Ai kết hôn rồi cơ??

"Tôi là ai?" Nguyễn Noãn không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Thế là lại diễn trò mất trí nhớ nữa rồi, chiêu trò này sao cô ấy vẫn chưa chán nhỉ.

Đợi cậu Lâm đến rồi, cậu ấy sẽ phải đau đầu thôi.

Người đàn ông mập không còn cách nào khác ngoài việc hòa theo màn giả vờ của cô, cố gắng nói lời êm tai: "Cô là Nguyễn Du, tiểu thư của Công ty Truyền thông Thương Ảnh, là vợ của anh Lâm."

Nguyễn Noãn mở giấy chứng nhận kết hôn, ngón tay run rẩy. Bức ảnh chụp đôi nam nữ trong đó đều là người có ngoại hình nổi bật, trông như một cặp đôi hoàn hảo. Cô gái có mái tóc đen dài như thác, đôi mắt sáng như sơn mài, các đường nét tinh xảo trên gương mặt mang vẻ ngượng ngùng dịu dàng, như thể rất yêu mến người đàn ông bên cạnh.

Nguyễn Noãn nhìn lại người đàn ông trong ảnh.

Cùng lúc đó, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Người đàn ông trong ảnh có gương mặt vô cùng điển trai, đôi mắt đen sâu thẳm, không mang theo nụ cười, xứng đáng với câu "điểm lệ như ngôi sao lạnh, sáng rực như băng tuyết".

Đừng hỏi Nguyễn Noãn sao lại có thể nghĩ ra câu này.

Bởi vì đây là câu thường được fan của Đoàn Lâm dùng để miêu tả thần tượng của họ.

Là một fan cứng của Kỷ Lâm Hạo, Nguyễn Noãn đã tranh cãi với fan của Đoàn Lâm suốt bao nhiêu năm, từ lâu đã thuộc lòng những câu cửa miệng của fan đối thủ, thậm chí còn có thể linh hoạt ứng biến, phản công lại bằng câu "nặng nề như người chết, tối tăm như cá chết".

Nguyễn Noãn nhìn chăm chăm vào gương mặt của người đàn ông trong giấy chứng nhận kết hôn, mắt dừng lại ở cái tên "Đoàn Lâm" bên cạnh, như bị sét đánh ngang tai.

"Anh Lâm, cuối cùng anh cũng đến!" Người đàn ông mập thở phào, lạng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Nghe thấy tiếng động, Nguyễn Noãn máy móc cầm chứng nhận kết hôn, quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh.

Người đàn ông bước vào mặc chiếc áo khoác dài màu đen, đội mũ và đeo khẩu trang đen. Khi tiến vào phòng bệnh ấm áp, anh tiện tay cởi áo khoác và mũ ra.

Thân hình người đàn ông rất hoàn hảo, vai rộng eo thon, đôi chân thẳng tắp ẩn trong ống quần.

Nguyễn Noãn nhìn dáng người cao lớn vạm vỡ của anh ta, đột nhiên dâng lên một cảm giác quen thuộc đầy bất an.

"Tôi nghe Khương Lập nói, cô không nhận ra tôi nữa à?"

Giọng nói cũng quen thuộc đến phát sợ.

Người đàn ông trước giường bệnh tháo khẩu trang, để lộ gương mặt đẹp như tranh vẽ. Ánh mắt thờ ơ của anh lướt qua giấy chứng nhận kết hôn trong tay Nguyễn Noãn, giọng nói có chút chế giễu: "Chỉ là kết hôn thôi mà, sao lại ngất xỉu?"

Nguyễn Noãn gần như nhận ra người trước mặt ngay lập tức.

"Đoàn Lâm?!" Nguyễn Noãn bật thốt.

"Vẫn còn nhớ tôi à." Đoàn Lâm dường như đã quá quen với chiêu giả vờ mất trí để gây chú ý của cô, vẻ mặt vẫn bình thản, "Vì cô đã tỉnh, tôi không cần ở lại nữa. Ngày mai tôi phải ra ngoài quay

phim, một tháng tới sẽ không về Bắc Kinh, có việc gì thì liên lạc với Khương Lập, đừng mong tôi về đỡ dành cô, hiểu không?"

"Chuyện kết hôn giữa chúng ta." Đoàn Lâm bình tĩnh nói, "Chỉ là một tờ hôn ước để làm vui lòng người già, cô cũng đừng coi là thật."

Nguyễn Noãn vẫn không nói gì.

Theo lẽ thường, cô sẽ khóc lóc một trận, hoặc là làm mình làm mẩy tìm đến người lớn. Nhưng hôm nay lại im lặng bất thường.

Đoàn Lâm cau mày: "Sao thế?"

Nguyễn Noãn vẫn còn quá sốc để nói lên lời.

Trước đây Nguyễn Noãn từng đọc nhiều tiểu thuyết, nhưng đọc truyện là một chuyện, tự mình trải qua lại là một chuyện khác hoàn toàn.

Chưa kịp thoát khỏi cú sốc khi linh hồn xuyên vào thân xác tiểu thư hào môn, cô lại rơi vào cảnh sét đánh khi nhận ra mình đã kết hôn với người mình ghét nhất.

Nguyễn Noãn đã bơi lội Đoàn Lâm bao nhiêu năm, cô hiểu rõ tiểu sử của anh trong làng giải trí như lòng bàn tay.

Trong hai năm qua, làng giải trí xuất hiện hai ngôi sao nổi đình đám. Một người là Kỷ Lâm Hạo, bảo bối mà Nguyễn Noãn say mê. Người còn lại chính là Đoàn Lâm. Cả hai chia nhau nửa bầu trời làng giải trí, nổi tiếng đến mức ai cũng biết.

Nhưng so với Kỷ Lâm Hạo, người xuất thân từ chương trình tuyển chọn và dần dần nổi lên nhờ sự nỗ lực, thì sự nổi tiếng của Đoàn Lâm đến bất ngờ hơn.

Lần đầu tiên Đoàn Lâm xuất hiện trước công chúng là nhờ một vai phụ trong một bộ phim.

Bộ phim đó là một tác phẩm chất lượng, được đạo diễn và biên kịch nổi tiếng đảm nhận. Nhưng trong dàn diễn viên nổi tiếng, Đoàn Lâm, một tân binh mới vào nghề, lại bất ngờ nổi tiếng nhờ vai phụ trong phim này.

Từ đó về sau, Đoàn Lâm liên tục nhận được kịch bản từ các dự án phim lớn, và cũng tham gia một số chương trình giải trí nổi tiếng. Nhờ ngoại hình không chê vào đâu được và kỹ năng diễn xuất xuất sắc, anh nhanh chóng nổi tiếng, được coi là ngôi sao sáng trong làng giải trí.

Người tinh ý đều nhận ra rằng Đoàn Lâm có bối cảnh và hậu thuẫn mạnh mẽ.

Theo lý mà nói, Kỷ Lâm Hạo của nhà Nguyễn Noãn theo đuổi con đường thần tượng hát nhảy, trong khi Đoàn Lâm lại chuyên sâu vào diễn xuất, nên lẽ ra hai người không có quá nhiều điểm chung.

Nhưng trớ trêu thay, hai người họ lại bằng tuổi, và từ năm trước, Đoàn Lâm thậm chí còn lấn sân vào ngành âm nhạc, liên tiếp phát hành hai album cá nhân. Người hâm mộ của Đoàn Lâm vô cùng phấn khích trước việc anh ra mắt âm nhạc, ngay lập tức kêu gọi cộng đồng fan cùng lên bảng xếp hạng, và bất ngờ chiếm lấy vị trí đứng đầu của Kỷ Lâm Hạo trên nhiều bảng xếp hạng âm nhạc.

Điều này đã gây ra xích mích giữa hai nhóm fan.

Chuyện các fan bắt đầu từ sự cạnh góc đối phương rồi dần chuyển sang căm phẫn đấu khẩu kịch liệt tạm thời không nhắc đến, nói ngắn gọn, suốt mấy năm qua, hai nhóm fan đã cãi vã không ngừng. Còn Nguyễn Noãn thì luôn đứng ở tuyến đầu của

những cuộc chiến trên mạng, trong tay đầy đủ những thông tin đen về Đoàn Lâm.

Nhưng giờ đây, những thông tin đen nửa thật nửa giả về Đoàn Lâm là gì chứ?

Nguyễn Noãn bỗng tinh thần phấn chấn, vẻ mặt mơ hồ.

Đoàn Lâm — đang giấu chuyện kết hôn đây mà!!

Đây mới chính là tin tức gây chấn động thật sự!!!

Trong giới fan có câu nói: "Thần tượng yêu đương là phải 'trảm đầu'." Dù có vẻ hơi quá khích, nhưng điều đó cho thấy sức ảnh hưởng của việc thần tượng hẹn hò đối với fan. Huống chi lần này còn là chuyện kết hôn mà không công khai.

Hơn nữa, nhìn tình hình này, có vẻ như Đoàn Lâm bị ép cưới bởi một tiểu thư nhà giàu.

Nhìn vào kẻ địch mà cô từng công kích không ít lần, Nguyễn Noãn cảm thấy lòng đầy rối bời: "Anh thật sự kết hôn rồi à?"

"Phải nói là chúng ta đã kết hôn rồi." Đoàn Lâm chẳng mấy bận tâm, khóe mắt ánh lên nụ cười nhẹ, như thể chế nhạo: "Cưới tôi khiến cô vui đến thế à? Tới mức vừa cầm giấy đăng ký kết hôn là ngất xỉu, đến giờ vẫn chưa chịu buông?"

Nguyễn Noãn chợt nhớ ra gì đó, vội vàng lấy điện thoại trên đầu giường, dùng màn hình đen phản chiếu, cuối cùng khó khăn xác nhận một sự thật.

Gương mặt hiện tại của cô không khác gì cô gái trên giấy đăng ký kết hôn.

Hiện tại, cô chính là Nguyễn Du.

Khi này cô còn nghĩ mình là Nguyễn Noãn của quá khứ, một cô gái mê thần tượng và sẵn sàng tung tin đen về kẻ địch, nhưng giờ cô đã trở thành đối tượng kết hôn bí mật của Đoàn Lâm.

Là người sẽ bị fan của Đoàn Lâm xé xác ngay khi tin tức kết hôn bí mật bị tiết lộ!!

Nguyễn Du đột nhiên cảm thấy khó thở.

Đoàn Lâm không để ý đến biểu hiện kỳ lạ của cô, anh đeo lại khẩu trang: "Tôi còn có việc, thủ tục xuất viện sẽ được Khương Lập lo liệu, cô tự lo cho bản thân mình."

Khi Nguyễn Du kịp phản ứng, Đoàn Lâm đã rời khỏi, còn trong phòng bệnh, Khương Lập - người đàn ông to béo ban này - bước vào với một đĩa táo đã được gọt sẵn.

Nguyễn Du cuối cùng cũng nhận ra người đó là trợ lý đời sống của Đoàn Lâm, người có vẻ ngoài hung hăng, Khương Lập.

Trước đây, khi cãi nhau trên mạng, Nguyễn Du còn từng chế giễu fan nhà Đoàn Lâm: "Người làm việc cho Đoàn Lâm suốt ngày mặt lạnh, có khi chỗ dựa của anh ta là xã hội đen chứ chẳng chơi. Tôi đề nghị thái tử của xã hội đen đừng tự xây dựng hình tượng cao quý không màng danh lợi nữa, vì tôi thấy sớm muộn gì hình tượng này cũng sụp đổ thôi."

Vậy mà bây giờ, người từng khiến trẻ con ven đường sợ khóc chính là Khương Lập, đang cẩn thận đứng bên cạnh giường của Nguyễn Du, dò xét sắc mặt của cô.

Thật là quá ảo diệu.

Chiếc điện thoại trên bàn bên cạnh có lẽ là của tiểu thư nhà họ Nguyễn để lại, màn hình khóa là hình ảnh đã qua chỉnh sửa của Đoàn Lâm.

Nguyễn Du dừng lại một chút, âm thầm xin lỗi, rồi mở khóa bằng nhận diện khuôn mặt.

Điện thoại hiện giờ là ngày mừng 5 tháng 10, lúc 3 giờ chiều.

Nguyễn Du ngáy người.

Cô nhớ rất rõ, buổi hòa nhạc của Kỷ Lâm Hạo diễn ra vào lúc 7 giờ tối ngày 5 tháng 10, còn bây giờ chỉ còn 4 tiếng nữa.

Nói cách khác, cô hiện đang ở thời điểm trước khi buổi hòa nhạc bắt đầu.

Nguyễn Du vào trang cá nhân của Kỷ Lâm Hạo trên Weibo, quả nhiên, fan hâm mộ vẫn đang sôi nổi thảo luận về buổi biểu diễn tối nay.

【Các bạn fan của anh ấy chú ý!!!! Vào cổng A sẽ có phát quạt tay và cờ, nhớ đến nhận nhé~】

【A a a a bộ trang phục biểu diễn tối nay sẽ có mấy bộ nhỉ? Liệu có mặc lễ phục đen không? Bộ lễ phục sao lần trước khiến tôi mê mẩn quá đi mất [phát điên] [phát điên] [phát điên]】

【Hu hu hu hu đừng nói nữa, tôi thật sự căng thẳng lắm!!!】

Nguyễn Du lại tìm kiếm tài khoản fan mà cô từng dùng, nhưng kết quả là không tìm thấy.

Cô cố nhớ lại số điện thoại của ba mẹ, run rẩy thử bấm gọi.

Tất cả đều là số không tồn tại.

Nguyễn Du ngồi thẫn thờ trên giường, cảm nhận từng cơn lạnh lan từ đầu đến chân.

Rõ ràng, Nguyễn Noãn trước đây đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Chương 2: Bảo ứng

Sau khi làm xong thủ tục xuất viện cho Nguyễn Du, Khương Lập đưa cô xuống hầm đậu xe của bệnh viện và khởi động xe.

Khương Lập mở ứng dụng chỉ đường: “Anh Lâm bảo tôi đưa cô về nhà, trước khi về cô có muốn ăn gì không?”

Thật ra, Khương Lập không hề muốn phục vụ cô tiểu thư này.

Phải biết rằng trong ấn tượng của anh, Nguyễn Du chính là “nữ hoàng làm trò”. Dựa vào việc mình là con gái của chủ tịch Tập đoàn Truyền thông Thương Ảnh, cô ba ngày hai bận lại bày ra chiêu trò để tiếp cận Đoàn Lâm. Đáng nói, cha của cô, Nguyễn Chính Bình, lại cực kỳ chiều chuộng cô con gái mắc bệnh tim bẩm sinh này, dung túng mọi hành vi của Nguyễn Du.

Giờ đây, Nguyễn Du lại dựa vào mối quan hệ tốt đẹp giữa hai gia tộc Đoàn và Nguyễn, không biết đã làm gì mà có thể kết hôn với Đoàn Lâm.

Bây giờ cả công ty ai biết chuyện đều sắp phát điên rồi. Đoàn Lâm đang ở giai đoạn thăng tiến sự nghiệp, nếu tin tức về việc kết hôn bị lộ ra ngoài, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Khương Lập thở dài, tiếp tục: “Thôi thì tôi cứ đưa cô về nhà trước vậy.” Thấy Nguyễn Du ngồi đờ đẫn trên ghế phụ, anh kiên nhẫn hỏi: “Cô muốn về nhà nào?”

Anh liệt kê tên vài nơi, đều là những khu dân cư cao cấp nổi tiếng tại Bắc Kinh, nơi thường xuyên được nhắc đến cùng với

các ngôi sao và đại gia trên mạng xã hội, trong đó có cả chỗ ở của Kỷ Lâm Hạo.

Nguyễn Du nhận ra những cái tên này, nhưng cô không cảm thấy bất kỳ nơi nào trong số đó là nhà mình.

“Tôi không muốn về đó, chỗ đó không phải là nhà của tôi.”
Nguyễn Du, mặt tái nhợt và nước mắt chưa khô, đáp lại.

“Vậy cô muốn đi đâu?” Khương Lập giải thích: “Hôm nay anh Lâm rất bận. Anh ấy đang xử lý việc thành lập công ty riêng và còn tranh thủ thời gian đi lấy... với cô nữa, nên càng bận hơn.”

Ai ngờ Nguyễn Du không cãi mà lại hỏi ngay: “Đoàn Lâm không định gia hạn hợp đồng với Đông Ảnh nữa à?”

“Dù sao đó cũng là công ty của anh trai anh ấy, cô cũng biết rồi mà, anh ấy thích những môi trường mới nhiều thử thách hơn.”

Nguyễn Du tròn mắt, nghĩ thầm: Không, cô đâu có biết chuyện này!

Đoàn Lâm nổi tiếng bao năm nay, ai cũng đoán rằng anh ta có thể lực phía sau, nhưng Nguyễn Du chưa từng nghĩ đến chuyện một trong những công ty lớn nhất làng giải trí lại chính là sản nghiệp của gia đình Đoàn Lâm!

Chẳng trách, anh ta đúng là "ông hoàng marketing" rồi.

Nguyễn Du đang nắm trong tay hai tin động trời về Đoàn Lâm, nếu là trước đây cô chắc chắn sẽ viết một bài dài đăng lên mạng ngay. Nhưng bây giờ, cô lại chẳng có cách nào làm được nữa, chẳng còn biết xoay sở ra sao.

Cô đã hoàn toàn không còn con đường quay trở lại.

Trong lúc lấy lại bình tĩnh, Nguyễn Du đã thử liên lạc với tất cả những người quen cũ của mình, thậm chí cả những người bạn trong fandom, nhưng vô ích.

Mọi thứ liên quan đến Nguyễn Noãn đều biến mất một cách kỳ lạ, như thể cô chưa bao giờ tồn tại trên thế giới này, như thể mọi thứ chỉ là ảo giác hoặc một giấc mơ.

Nhưng những ký ức cụ thể đó, những cảm xúc chân thật đó, tất cả đều đã từng hiện hữu.

Trước khi mọi thứ thay đổi, Nguyễn Noãn đã từng nhịn ăn nhịn mặc để mua vé xem concert của thần tượng, từng vui mừng khôn xiết khi thấy người mà mình yêu thích bao năm bước lên sân khấu rực rỡ ánh đèn.

Khương Lập đang định nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Nguyễn Du, trong đôi mắt đỏ hoe ấy lại lóe lên những tia sáng lấp lánh, khiến anh khựng lại.

Nguyễn Du hít một hơi sâu, đưa ra quyết định: “Anh đưa tôi tới sân vận động Công Nhân đi, bây giờ vẫn kịp xem concert.”

Khương Lập nhớ lại lịch trình của Đoàn Lâm hôm nay, xác nhận là ông chủ sẽ không đến đó, rồi kiểm tra lại lịch sự kiện tại sân vận động Công Nhân tối nay, ngạc nhiên hỏi: “Cô muốn đi xem concert của Kỷ Lâm Hạo?”

Giọng nói của anh đầy sự kinh ngạc.

“Ừ, anh có thể giúp tôi mua vé không?”

“Có thể thì có thể...”

“Vậy mua giúp tôi một vé khu gần sân khấu đi, cảm ơn anh.”
Nguyễn Du cúi đầu, lấy điện thoại ra định chuyển tiền cho Khương Lập.

Lúc trước, khi kiểm tra điện thoại để làm quen với thân phận mới, Nguyễn Du phát hiện ra cô tiểu thư họ Nguyễn đã ghi lại vài tài khoản ngân hàng trong mục ghi chú, nhưng lại không ghi mật khẩu.

May thay, trên đời vẫn còn có chức năng thanh toán bằng vân tay và nhận diện khuôn mặt.

Dù ngạc nhiên, nhưng Khương Lập không dám từ chối cô tiểu thư này, lập tức liên hệ bạn bè trong giới, và sau một hồi bận rộn, anh đã tìm được cho cô một vé khu khán đài gần sân khấu.

Sau khi hoàn tất chuyển khoản, Nguyễn Du theo thói quen mở Weibo, và khi thấy tên tài khoản của mình, cô hoàn toàn sửng sồ.

【Nam Hữu Giai Ngư】

Đó là một tài khoản với hơn 2 triệu lượt theo dõi, là một blogger nổi tiếng trong giới giải trí.

Cái tên này, Nguyễn Du vô cùng quen thuộc.

Nhưng cái sự "quen thuộc" này không hề mang chút thiện ý nào, mà là loại quen thuộc khiến cô nghiến răng ken két.

Đối với fan của Kỷ Lâm Hạo, tài khoản Nam Hữu Giai Ngư này là một anti-fan có tiếng, chuyên chỉ trích thần tượng của họ và là kẻ đổ dầu vào lửa trong mọi cuộc tranh cãi.

Câu chuyện bắt đầu từ một sự kiện trao giải vào cuối năm ngoái.

Sự kiện trao giải đó mời nhiều ngôi sao và nhân vật nổi tiếng, trong đó có cả Kỷ Lâm Hạo và Đoàn Lâm. Hai fandom đã tranh cãi kịch liệt trên mạng từ lâu, giờ lại có cơ hội đối đầu trực tiếp ngoài đời. Cuộc đối đầu nổ ra ngay lập tức, người hâm mộ vùng vẫy đèn cổ vũ của mình, còn bên kia hét to khẩu hiệu ủng hộ

thần tượng, cuộc chiến âm thầm nổ ra không hề thua kém nhau.

Nhưng chuyện không may đã xảy ra, khi trong khu vực khán giả hội trường, có một vụ giẫm đạp xảy ra, và từ đó cuộc tranh cãi giữa hai bên càng trở nên căng thẳng. Nguyên nhân chính là từ tài khoản Nam Hữu Giai Ngư.

Sau sự cố giẫm đạp, Nam Hữu Giai Ngư đăng lên Weibo một đoạn video ngắn, trong đó có cảnh đám đông chen lấn, và cô ta phàn nàn rằng mình chỉ muốn tham gia sự kiện mà không ngờ rằng chiếc túi bạch kim giới hạn của mình bị fan cuồng đẩy đến méo mó.

Một fan mắt tinh đã phát hiện ra chiếc đèn cổ vũ trong video và bình luận: "Nhìn đèn cổ vũ trong video, hình như là fan của Kỷ Lâm Hạo thì phải?"

Thế là xong. Một câu nói vô tình của người qua đường đã khiến fan của Kỷ Lâm Hạo nổi giận.

"Sao lại cứ đổ lỗi cho fan nhà tôi thế? Người chen lấn đứng gần đó còn đeo vòng tay cổ vũ của Đoàn Lâm nữa, sao không ai nói gì?"

Fan của Đoàn Lâm cũng không kém cạnh: "Nếu fan nhà mấy người không chen lấn trước, fan nhà tôi đã không phải phản kháng. Nhà tôi mới là người chịu thiệt!"

Và thế là một vòng tranh cãi mới lại bắt đầu.

Nguyễn Du nghĩ rằng, có lẽ ban đầu Nam Hữu Giai Ngư chỉ đơn giản muốn khoe chiếc túi bạch kim giới hạn toàn cầu của mình, nhưng không ngờ lại gây ra cảnh hỗn loạn thế này.

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó.

Khi hai bên đang tranh cãi gay gắt, Nam Hữu Giai Ngự lại đăng một bài khác, nói rằng: "Tôi hiểu rõ Đoàn Lâm là người có phẩm chất tốt, fan của anh ấy sẽ không làm chuyện đó."

... Fan của Kỷ Lâm Hạo đã tức đến nỗi không thể chịu nổi nữa.

Câu nói đó chẳng khác nào mỉa mai rằng idol của họ là người không ra gì, fan của họ là không có văn hóa? Cô chỉ là một blogger Weibo, nhiều lắm chỉ là một người nổi tiếng trên mạng, cô biết cái quái gì mà nói vậy?

Idol của ai cũng là bảo bối cả, Nguyễn Noãn lúc đó cũng tức không chịu nổi, đã ngồi gõ phím mắng chửi Nam Hữu Giai Ngự suốt ba ngày liền. Từ đó về sau, toàn bộ fan của Kỷ Lâm Hạo đồng loạt chặn tài khoản của "đóa sen trắng" này.

Theo đuổi thần tượng thật sự sẽ gặp báo ứng.

Theo đuổi thần tượng thật sự sẽ gặp báo ứng mà.

Nguyễn Du nhìn chằm chằm vào cái tên "Nam Hữu Giai Ngự" trước mắt, bàn tay định bấm vào mục tin nhắn riêng tư khẽ run lên.

Hộp tin nhắn từ người không theo dõi đã đầy ắp, Nguyễn Du mở ngẫu nhiên vài tin nhắn, có người hỏi cô có nhận hợp tác quảng bá không, có người hàng ngày đánh dấu chửi bới cô, và còn có...

【Bạn gái nhỏ của Lâm Lâm: Cá* của tôi! Cậu có ở đó không! Tớ chia sẻ niềm vui hôm nay với cậu [video]】

*Du và Cá trong tiếng Trung là từ đồng âm

Nguyễn Du bấm mở video, là một đoạn video ghép hài hước, đoạn Kỷ Lâm Hạo - bảo bối của cô - gặp sự cố trong chương trình tạp kỹ bị anti-fan ghép thành video chế và lan truyền khắp nơi giữa các anti-fan.

Lại còn có anti-fan dám gửi video chế giễu Kỷ Lâm Hạo cho cô sao?!!!

【Nam Hữu Giai Ngư: ?】

【Bạn gái nhỏ của Lâm Lâm: !!! Oa, cậu thực sự trả lời tớ rồi!!】

【Bạn gái nhỏ của Lâm Lâm: Cậu xem video chưa? Xem xong mau xem video tạp chí điểm nhấn của chúng tớ để rửa mắt, đẹp trai đến mức tớ phát khóc 55555 [video]】

[Xiaosi]

Ngay sau đó gửi đến một video ngấm nhìn Đoàn Lâm dành cho fan.

Nguyễn Du cười lạnh một tiếng, mở trang chủ của người này, quả nhiên là fan của đối thủ.

Bạn gái nhỏ của Lâm Lâm?

Hừ.

Xin lỗi, "Lâm Lâm" của các người đã bí mật kết hôn rồi, đối tượng lại còn là anti-fan trung thành của anh ta.

【Nam Hữu Giai Ngư: Đoàn Lâm đã đăng ký kết hôn với tôi rồi.】

【Nam Hữu Giai Ngư: Cô em à, từ giờ mỗi lần em chê bai Kỷ Lâm Hạo trước mặt tôi, tôi sẽ ngủ với Đoàn Lâm của nhà em một lần, biết chưa?】

Chương 3: Không xứng

【Bạn gái nhỏ của Lâm Lâm: ?】

Cô ta nói linh tinh cái gì thế? Uống mấy chén mà say đến mức này?

Nguyễn Du bắt chước giọng điệu trước đây của Đoàn Lâm khi ở bệnh viện với cô, gửi xong tin nhắn thì toàn thân cảm thấy sáng khoái, thoát khỏi Weibo và mở WeChat.

Lướt qua một vòng, Nguyễn Du cuối cùng cũng hiểu đại khái mọi chuyện.

Nguyễn Du... cũng chính là cô bây giờ, là một tiểu thư nhà giàu sinh ra đã ngâm thìa vàng. Mẹ cô qua đời khi cô còn nhỏ vì cơn đau tim đột ngột, cha cô là Nguyễn Chính Bình, chủ của Công ty Truyền thông Thương Ảnh, từ nhỏ đã chiều chuộng con gái mình hết mực, điều thể hiện rõ ràng nhất chính là cứ cách vài ngày lại chuyển một khoản tiền lớn vào tài khoản của cô.

Nhưng có vẻ như vị tiểu thư danh giá này lại không được lòng người cho lắm.

Nguyễn Du lục khắp album ảnh và danh bạ WeChat, phát hiện không có nhiều ảnh chụp chung, những người liên lạc thường xuyên cũng chỉ là vài chuyên gia dinh dưỡng cá nhân, huấn luyện viên hình thể, và những người bán hàng xa xỉ phẩm, ngay cả đăng ảnh khoe của lên mạng xã hội cũng chẳng có bao nhiêu lượt thích.

Album ảnh đầy ắp những bức ảnh Đoàn Lâm tham gia các sự kiện khác nhau, trong khi mục trò chuyện được ghim trên WeChat cũng là anh ta, nhưng hầu hết đều là cô cố gắng bắt chuyện, trong khi đối phương chỉ trả lời vài từ ngắn gọn, có khi còn không thèm đáp lại.

Có vẻ như cô ấy thực sự rất thích Đoàn Lâm.

Khương Lập đưa Nguyễn Du đến cổng sân vận động, liên lạc với trợ lý mang vé tới. Trước khi đi, anh nhớ đến bệnh tim của cô tiểu thư này, liền dặn dò vài câu, sau đó mới yên tâm rời đi.

Chưa đến giờ soát vé, bên ngoài sân vận động đã đông đúc người hâm mộ, ai nấy đều hăng hái chuẩn bị cho màn cổ vũ. Khi Nguyễn Du đến gần khu soát vé, một cô gái bên cạnh gọi cô.

"Chị ơi, chị có cần băng rôn không? Em vừa lấy dư một cái."

"Xin cảm ơn." Nguyễn Du nhìn bức ảnh quen thuộc của thần tượng trên băng rôn, đôi mắt sáng lên, cô nhận ra ngay lập tức, "Bức này là bìa tạp chí *Vogue* tháng bảy của Hạo Hạo đúng không?"

Cô gái càng trở nên nhiệt tình hơn: "Đúng rồi đúng rồi! Trời ơi, lần chụp bìa đó xuất sắc thật sự! Ủa, chị cũng là người Bắc Kinh hả? Chúng ta theo dõi Weibo nhau đi, sau này có offline của fan bọn mình, chị đi cùng nhé."

Nguyễn Du vội từ chối: "...Không cần đâu, tôi không hay dùng Weibo lắm."

Cô sợ nếu tiết lộ tài khoản Weibo của mình, cô sẽ bị hàng nghìn fan của Kỷ Lâm Hạo tại đây nghiền nát thành bột mất!

Cô gái tiếc nuối: "Thế thì chúng ta kết bạn WeChat đi."

Tiếng cười nói rộn ràng xung quanh, Nguyễn Du nhìn quanh một vòng, thấy những nụ cười tràn đầy sức sống của những người xung quanh. Cô chợt nhớ lại vài tiếng trước, cô cũng từng đứng trong đám đông, hồi hộp nắm chặt vé, háo hức chờ đợi khoảnh khắc được gặp thần tượng của mình.

Nhưng giờ tâm trạng đã hoàn toàn khác.

Bốn mươi phút trước buổi biểu diễn, vé bắt đầu được soát. Nguyễn Du hòa theo dòng người tiến vào trong, tìm được chỗ ngồi của mình.

Khi ánh đèn xung quanh sân khấu lần lượt tắt đi, ánh đèn chiếu sáng trên sân khấu bật lên, người mà cô đã yêu thích suốt bốn năm đứng đó, ngập trong ánh sáng của hàng vạn ngôi sao.

Trên màn hình lớn, gương mặt của Kỷ Lâm Hạo hiện lên, đôi mắt đào hoa khẽ cong lên, cười nhẹ nhàng: "Chào các Tiểu Tứ Kỷ, buổi tối tốt lành."

Tiếng hét vang dội bùng nổ, lúc này Nguyễn Du mới cảm nhận được chút hiện thực.

Những bài hát nối tiếp nhau, nhẹ nhàng có, mãnh liệt có, cao vút có, Nguyễn Du hoàn toàn đắm chìm trong buổi biểu diễn đầy mộng ảo. Một lúc sau, Kỷ Lâm Hạo trên sân khấu vừa kết thúc một bài hát, cuối bài anh nháy mắt với fan.

"Ai dạy anh ấy nháy mắt vậy, tôi c.h.ế.t mất a a a—"

"Trời ơi, bảo bối hư rồi, em không cho anh làm thế nữa!!!"

"Chết mất rồi, tôi không sống nổi nữa, người đàn ông này quyến rũ tôi mà không cưới tôi!!!"

Kỷ Lâm Hạo thở nhẹ, mỉm cười nói: "Ca khúc tiếp theo là một bài hát mới do tôi sáng tác."

"Bài hát tên là *Hái Sao*, những ngôi sao đêm nay giống như đôi mắt của các bạn, cảm ơn các bạn đã dành cho tôi tất cả ánh sáng này."

Nguyễn Du sớm đã nước mắt đầm đìa, lớp trang điểm lem luốc, cô trong tiếng nhạc quen thuộc lần lượt gọi đến từng người trong trí nhớ, nhưng không ngoại lệ, tất cả đều là số không tồn tại.

Bài hát kết thúc, trong tiếng hò reo không ngớt, Nguyễn Du bật khóc nức nở, nước mắt đầm đìa nhìn về phía sân khấu mờ ảo.

Không biết vì sao, cha mẹ, người thân, bạn bè của tôi, những người từng rất gần với tôi đều biến mất, nhưng anh thì vẫn còn ở đây.

Mặc dù giữa chúng ta có một khoảng cách xa xôi như cách biệt cả bầu trời đầy sao, nhưng trên người anh có quá nhiều ký ức của tôi.

Cảm ơn anh vì đã cho tôi thấy tất cả ánh sáng của anh.

Nguyễn Du nghẹn ngào, vừa khóc vừa gạt nước mắt, dùng hai tay tạo thành hình chiếc loa trước miệng, hít sâu một hơi.

Tiếng hò reo của các fan như sóng trào, đột nhiên từ hàng ghế khán đài vang lên một tiếng hét: "hu hu hu Kỷ——Lâm——Hạo——"

Nguyễn Du: "Bảo——bối——cười——em——đi——"

Cô gái bên cạnh Nguyễn Du bị cô dọa cho một trận, sau đó không cam lòng hét lên: "Kỷ Lâm Hạo—— anh đừng—— nghe cô ta—— anh—— cười—— em!!!"

Tất nhiên là Kỷ Lâm Hạo đang ở trên thang nâng không nghe thấy, nhưng xung quanh mọi người lại quay video.

Khi buổi hòa nhạc kết thúc, Nguyễn Du không nỡ rời đi, cô theo dòng người ra ngoài, xem điện thoại và nhận được một cuộc gọi.

Người gọi đến là “Chị An”.

“Tiểu Du, ngày mai em có thời gian đến Thương Ảnh không?” An Trác Tây ở đầu dây bên kia nhấp một ngụm cà phê, giọng điệu ôn hòa, “Ba em bên đó đã đồng ý cho em ký hợp đồng rồi, chúng ta hẹn một hôm để ký hợp đồng nhé. Đương nhiên, hợp đồng em ký chắc chắn là loại hạng A, sau này sẽ do chị quản lý em.”

Nguyễn Du nghe mà không hiểu lắm, cô thuận theo lời đối phương hỏi: “Hợp đồng hạng A?”

“Ừ, đây đã là hợp đồng tốt nhất rồi, đã quyết định làm nghệ sĩ thì quy trình này vẫn phải đi qua một lượt. Ngày mai em qua xem hợp đồng, nếu có gì không phù hợp, lúc đó chúng ta sẽ bàn bạc chỉnh sửa lại.”

Ngừng một chút, An Trác Tây lại thêm một câu: “Nhưng Tiểu Du, chị vẫn phải nhắc nhở em vài câu. Dù sau này em và Đoàn Lâm cùng nghề, cũng không có nghĩa là em sẽ thường xuyên gặp cậu ấy. Em cũng biết rồi đấy, giờ cậu ấy có nguồn lực và quan hệ riêng, có những tài nguyên Thương Ảnh cũng không có quyền hợp tác...”

Sau khi cúp điện thoại, Nguyễn Du đã gần như đoán được.

Cô tiểu thư Nguyễn Du vậy mà muốn dựa vào mối quan hệ của ba mình để vào giới giải trí làm nghệ sĩ, chỉ để đến gần Đoàn Lâm hơn.

Đoàn Lâm??

Nguyễn Du lộ vẻ khó xử, trong lòng thầm gạch bỏ tên này bằng một dấu chéo đỏ rực.

Thật ra Nguyễn Du không có ý kiến gì với Đoàn Lâm, nhưng sau bao năm tranh đấu với Lăng Giác (fan của Đoàn Lâm), cô đã nắm giữ không ít tin đồn xấu về anh. Bất kể những tin đồn đó có thật hay không, một khi cuộc chiến giữa fan hai bên bắt đầu, họ sẽ ngay lập tức ném ra cả đồng tin xấu về đối phương.

Fan của tôi bị công kích, tôi sẽ mắng thần tượng của bạn.

Ai mà chẳng có một ít tin đồn, dù thật hay giả?

Lâu dần, Nguyễn Du đã chuyển sự căm ghét sang chính Đoàn Lâm, đưa anh vào danh sách đen vĩnh viễn của mình.

[Xiaosi]

Dù cô không biết tại sao cô tiểu thư Nguyễn Du trước đây lại si mê Đoàn Lâm sâu đậm như vậy, nhưng rõ ràng, mắt nhìn người của tiểu thư này rất có vấn đề.

"Tôi rất tốt, anh không xứng, mau ly hôn, chọn người khác đi."

Đó mới là cảm giác thật sự của Nguyễn Du đối với Đoàn Lâm bây giờ.

Trước cửa sân vận động, dòng người đông đúc, các Tiểu Tứ Kỳ ôm bảng đèn trò chuyện to nhỏ, ai nấy đều ngóng chờ xe của thần tượng mình xuất hiện, chỉ cần nhìn thoáng qua đuôi xe thôi cũng đủ thấy hạnh phúc.

Khương Lập không có mặt, nhưng anh chu đáo gọi tài xế đến, đưa Nguyễn Du về nhà.

Ngồi trên xe, Nguyễn Du nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy các Tiểu Tứ Kỳ đang ngóng chờ, cô bỗng nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Cô nghĩ, nếu sau này mình trở thành nghệ sĩ... liệu có thể đến gần idol của mình hơn một chút không?

Nguyễn Du nghĩ.

Con thiêu thân luôn muốn lao vào lửa, người lữ hành cô đơn luôn muốn ngược nhìn vì sao, cô cũng muốn đến gần ngôi sao này một chút.

Không phải vì muốn vượt ranh giới, chỉ là muốn nhìn anh ở khoảng cách gần một lần.

.

Tài xế đưa Nguyễn Du về căn hộ gần nhất, tầng trên cùng của khu chung cư cao cấp rộng lớn nhưng vắng lặng. Khoảnh khắc mở cửa, Nguyễn Du bị tiếng động dưới chân làm giật mình hét lên.

Cái gì thế?!!

"Meo——"

Cô bật đèn, một con mèo trắng muốt đang quần quanh cổ chân của Nguyễn Du, khi thấy cô hoảng hốt nhìn lại, con mèo kiêu hãnh vẫy đuôi rồi lạnh lùng bước vào phòng khách.

Thấy là mèo, Nguyễn Du mới thở phào nhẹ nhõm.

Căn hộ trước mặt vô cùng rộng rãi, bốn phòng ngủ, hai phòng khách, trang trí xa hoa và thoải mái, có thể thấy chủ nhân là người rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Nguyễn Du tìm được thức ăn và đồ ăn vặt cho mèo rồi đi dạo quanh căn hộ, cô thấy poster của Đoàn Lâm dán đầy trong phòng ngủ và phòng làm việc, cả căn phòng treo kín các tạp chí và đĩa phim của anh ấy qua các năm.

Nguyễn Du thở dài: "Thật quá mức rồi... hóa ra mình còn là fan cuồng của Đoàn Lâm sao?"

Lúc này, đứng trước tấm poster khổng lồ, Nguyễn Du ôm lấy cái lương tâm đã từng bồi nhọ Đoàn Lâm nhiều năm của mình, cảm thấy có chút ngọt ngào.

Cảm giác treo poster của đối thủ đầy đầu giường là thế nào?

Nhìn thêm một chút cũng khiến cô cảm thấy mình đang lén lút phản bội thần tượng của mình!

Nhưng, không thể phủ nhận, Đoàn Lâm đúng là rất đẹp trai, chẳng trách Lăng Giác luôn khoe rằng thần tượng của mình "Người đời không có người hoàn mỹ, nhưng Đoàn Lâm có nhan sắc hoàn hảo."

Nguyễn Du ngẩn ngơ nhìn poster một lúc, rồi bừng tỉnh.

Ghe, nhan sắc hoàn hảo gì chứ, đều là chỉnh sửa cả! Chỉnh sửa cả!

Tin đồn Đoàn Lâm phẫu thuật thẩm mỹ vẫn còn lưu trong điện thoại kiếp trước của cô, mà đó chỉ là một trong hàng trăm tin đồn về anh, nếu cô liệt kê hết tin đồn về Đoàn Lâm, phải mất ba ngày ba đêm cũng không kể hết.

Nguyễn Du mất khoảng mười phút để gỡ hết poster trên tường phòng ngủ xuống, định tìm một ống đựng poster để cất đi, khi lục ngăn kéo, cô bất ngờ phát hiện một quyển sổ tay.

Phần đầu của sổ tay đã bị xé đi mấy trang, chỉ còn lại hai ba trang được viết, có thể thấy người viết nhật ký này đang rất bồn chồn, nét chữ nguệch ngoạc đến mức như ma quỷ vẽ bùa.

Nguyễn Du khẽ nói lời xin lỗi, sau đó bắt đầu cẩn thận đọc những dòng chữ trên sổ tay.

"Tôi không thể chịu đựng thêm nữa'... cái gì thế này?" Nguyễn Du lẩm bẩm, đọc vài dòng.

Chữ trên nhật ký rất rối.

【Tôi không thể chịu đựng thêm nữa.】

【Tôi thực sự là kẻ ích kỷ và đê tiện nhất trên thế giới này.】

【Hãy để tôi ích kỷ lần này đi, lần cuối cùng thôi.】

.

Không ngoài dự đoán, buổi hòa nhạc của Kỷ Lâm Hạo đã lên hot search, trực tiếp lên vị trí đầu.

Cùng lúc đó, tại hậu trường studio tạp chí, trong phòng trang điểm.

Quản lý của Đoàn Lâm, Quách Bân, nhìn chiếc iPad trong tay, trò chuyện vu vơ: “Buổi hòa nhạc lần này của Kỷ Lâm Hạo tổ chức rất thành công, họ thuê đội ngũ ánh sáng sân khấu nào vậy?”

“Hình như là đội ngũ đã làm show diễn của anh Lâm ở Tokyo lần trước thì phải.” Thợ làm tóc Tiểu Quân đáp, sau đó hỏi Khương Lập, “À đúng rồi, nghe nói chiều nay anh còn hỏi xin vé concert của Kỷ Lâm Hạo, sao không đi?”

Khương Lập đáp: “Tôi lấy giúp cho cô Nguyễn, là cô ấy muốn xem.”

Nghe thấy tên của Nguyễn Du, mọi người xung quanh đều im lặng, không ai nói thêm gì nữa, chỉ cần nhắc đến tên cô ấy là đã khiến mọi người cảm thấy đau đầu.

Quách Bân mở video đang hot trên mạng, âm thanh náo nhiệt tại buổi hòa nhạc liền tràn ra, và ngay sau đó là một tiếng hô rất đột ngột.

“Anh —— cười —— em —— nhé ——”

Nghe thấy câu nói này, Khương Lập ngẩng đầu lên: “Sao giọng nói này... giống cô Nguyễn Du quá vậy?”

Người bên cạnh, Đoàn Lâm, từ nãy đến giờ vẫn chưa lên tiếng, mở mắt ra và xoa nhẹ vùng giữa hai hàng lông mày.

“Làm cậu tỉnh dậy à?” Quách Bân vội vàng tắt video, xin lỗi, “Cậu cứ nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, bối cảnh trong studio vẫn đang được sắp xếp, ít nhất phải chờ thêm 15 phút nữa mới tới lượt chúng ta.”

Đoàn lắc đầu, giọng nói sau khi chớp mắt có phần khàn khàn, trầm thấp quyến rũ: “Ngủ không được nữa, mọi người đang xem gì thế?”

Thế là Quách Bân đưa chiếc máy tính bảng cho anh.

Trong video là hình ảnh khán giả náo nhiệt sôi động, máy quay rung lắc, ánh sáng của những cây gậy phát sáng lấp lánh chiếu mờ mờ lên nửa gương mặt mờ nhòe của một cô gái. Đoàn Lâm lướt qua một cái và dừng lại.

Người vợ mới cưới của anh, người vừa trưa nay còn vui vẻ rạng rỡ cùng anh đi đăng ký kết hôn — Nguyễn Du.

Tại buổi hòa nhạc của người khác, trong mắt cô ánh lên những ngôi sao sáng lấp lánh, cảm động đến nỗi nước mắt chảy thành dòng.

Gương mặt xinh đẹp của cô trắng hồng, hàng mi cong vút lay động, cô hướng về phía người đàn ông trên sân khấu trung tâm mà lớn tiếng hô:

“Bảo bối —— cưới —— em —— nhé ——”

“Bảo —— bối ——!!!”

Chương 4: Huấn luyện

Nguyễn Du hoàn toàn không biết rằng mình đã vô tình lên hot search.

Hôm qua xảy ra quá nhiều chuyện, ban đầu cô còn nghĩ rằng chắc chắn tối đó mình sẽ mất ngủ, nhưng không ngờ lại ngủ một mạch đến sáng.

Sáng hôm sau, Nguyễn Du nằm dài trên giường như một con cá chết, nhìn chăm chăm vào những tia nắng đang chiếu trên tay mình, ngẩn người. Dưới ánh nắng, ngón tay cô trắng như ngọc, không còn là đôi tay của một người từng viết đề thi mười mấy năm hay cày game vài năm nữa.

Mọi thứ vẫn chưa trở lại đúng quỹ đạo, cô vẫn là một tiểu thư cành vàng lá ngọc, tính tình không tốt, quan hệ xã hội tệ hại.

Sau khi ăn sáng đơn giản, Nguyễn Du lấy thức ăn cho mèo và cho mèo ăn. Trước khi ra ngoài, cô còn tìm thấy vài chìa khóa xe trong túi.

Trong bãi đỗ xe dưới tầng, ở vị trí đỗ xe dành riêng cho cô có mấy chiếc Maserati và Ferrari. Chiếc nào cũng có màu đỏ giới hạn hoặc xanh lam kim cương, vẻ ngoài bóng loáng chói mắt khiến cô không kìm được mà rơi lệ trong im lặng.

Thật quá xa hoa. Đám người giàu có này thật đáng ghét.

Nếu bán chiếc xe này đi để làm ủng hộ cho Kỷ Lâm Hạo thì có thể mua bao nhiêu album đây?

Khi Nguyễn Du lái chiếc Ferrari trị giá hàng trăm ngàn album đến công ty Thương Ảnh, An tử đã chờ cô dưới lầu, mái tóc uốn lượn sóng lớn, ăn mặc gọn gàng thanh lịch.

An Trác Tây đã làm việc tại Thương Ảnh hơn mười năm, ngay cả khi gặp Nguyễn Chính Bình cũng không cần phải cúi đầu chào hỏi. Thấy Nguyễn Du, cô ấy chỉ cười nhẹ như một người quen biết lâu năm: “Lâu rồi không gặp, theo chị lên trên nào.”

Tòa nhà Thương Ảnh nằm ở trung tâm thương mại của Bắc Kinh. Nguyễn Du cùng An Trác Tây đi thang máy lên tầng trên, dọc đường cô lướt qua vài nghệ sĩ quen mặt.

Kiếp trước, Nguyễn Du từng đi theo các sự kiện của Kỷ Lâm Hạo và cũng từng gặp một vài ngôi sao, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp nhiều người nổi tiếng ở khoảng cách gần như vậy.

“An tử sắp dẫn dắt một tân binh sao?” Trong thang máy, một phụ nữ có mái tóc nâu cười nói.

Nguyễn Du nhận ra người đó, là Thẩm Nhược Vi, gần đây nổi tiếng nhờ đóng vai chính trong một bộ phim truyền hình học đường, với phong cách ngọt ngào trong sáng.

An Trác Tây không phải người quen biết hết mọi nghệ sĩ trong công ty, chỉ đáp lại nhạt nhẽo một tiếng.

Dù Nguyễn Du trước đây có tính cách nổi bật, nhưng rốt cuộc giữa giới thượng lưu và giới giải trí vẫn có một bức tường ngăn cách. Người trong giới giải trí chỉ biết rằng tổng giám đốc Thương Ảnh có một cô con gái, nhưng không biết tên cô là gì.

Thẩm Nhược Vi không nhận ra Nguyễn Du, ngạc nhiên khi An tử sắp đích thân dẫn dắt tân binh, liền nhìn Nguyễn Du thêm vài lần, trong lòng thầm ghen tị.

Nói đến An Trác Tây, ngay cả Nguyễn Du ở kiếp trước cũng biết đến cô ấy, một trong “Song Sát” của làng giải trí.

Song Sát là biệt danh của hai quản lý nổi tiếng, một là Quách Bân của công ty Giải trí Đông Ảnh, và người còn lại là An Trác Kỳ của công ty Thương Ảnh. Cả hai đều là những người có con mắt tinh tường, khả năng tạo ra ngôi sao không chê vào đâu được, nghệ sĩ nào được họ quản lý thì đều thành công.

Tuy nhiên, quản lý của Kỷ Lâm Hạo – idol của Nguyễn Du – lại không phải một trong hai người họ.

Kỷ Lâm Hạo là một trong những ngôi sao nổi tiếng nhất, nhưng công ty cũ của anh lại coi anh như cây hái ra tiền lớn nhất, còn quản lý của anh thì nhận công việc không bao giờ ngơi nghỉ, lên lịch làm việc dày đặc.

Khi thấy Kỷ Lâm Hạo gầy đi trông thấy, Nguyễn Du đau lòng đến mức muốn trưng trị công ty và người quản lý của idol. Sau đó, còn xảy ra vụ việc Kỷ Lâm Hạo ngắt xỉu tại buổi hòa nhạc, khiến công ty cùng người quản lý bị fan giận dữ kéo lên top tìm kiếm.

Cũng vì thế mà sau này Kỷ Lâm Hạo mới chấm dứt hợp đồng với công ty và tìm được một nơi làm việc tốt hơn.

Hồi đó, câu nói được ủng hộ nhiều nhất là: “Anh ơi, chúng ta chấm dứt hợp đồng đi! Nhìn công ty nhà bên mà xem, có một công ty và người quản lý tốt quan trọng đến nhường nào!!”

“Công ty nhà bên” tất nhiên là chỉ Đoàn Lâm.

Ai cũng biết rằng quản lý của Đoàn Lâm là Quách Bân – một nhân vật có tiếng trong ngành. Nhìn nhà bên thành công rực rỡ như vậy, Nguyễn Du khó mà không cảm thấy ghen tị, và cũng đã đưa ra nhiều giả thuyết về hậu trường của Đoàn Lâm.

Nhưng lúc đó cô đâu có biết rằng thực ra Đoàn Lâm chính là thiếu gia của công ty Giải trí Đông Ảnh, còn Quách Bân chỉ là nửa ông chủ của anh ta?

Chắc, thần tượng kiểu đi cửa sau như vậy có khác gì chơi game mà bắt hack đâu! Vẫn là bảo bối của cô – Kỹ Lâm Hạo, đi từng bước một, chắc chắn hơn nhiều.

Nhớ đến cuốn giấy đăng ký kết hôn màu đỏ tươi ở trong căn hộ, Nguyễn Du cảm thấy tim mình nhói đau.

Thật mù quáng, cô lại đi kết hôn với “người nhà bên”.

Tiểu thư Nguyễn rốt cuộc đã yêu Đoàn Lâm ở điểm nào mà cứ phải lấy anh ta cơ chứ?

An Trác Tây dẫn Nguyễn Du đến văn phòng, đưa cho cô hai bản hợp đồng: “Em xem thử đi, một bản là hợp đồng ký kết, một bản là thỏa thuận bảo mật. Nếu xác nhận không có vấn đề gì, sau khi ký hợp đồng chị sẽ bắt đầu lên kế hoạch xây dựng hình ảnh nghệ sĩ cho em.”

"Nội dung hợp đồng đã được bố em phê duyệt, không thể có vấn đề gì đâu." Thấy Nguyễn Du còn do dự, An Trác Tây mỉm cười nói.

Chủ tịch của Thương Ảnh là Nguyễn Chính Bình, chắc chắn không lừa con gái ruột của mình, Nguyễn Du không lo lắng về vấn đề hợp đồng. Chỉ là—

"Cái này là gì?"

Điều khoản thứ mười ba của hợp đồng: [Trong thời hạn hợp đồng và thời gian gia hạn, bên A đảm bảo tỷ lệ hợp tác của bên B với Đoàn Lâm đạt ít nhất 20%.]

Thấy Nguyễn Du kinh ngạc, An Trác Tây nghĩ cô không hài lòng: "Chị biết lần trước em đề xuất mong muốn là 80%, nhưng đây đã là tỷ lệ hợp tác cao nhất mà chị có thể đảm bảo. Tiểu Du, chị đã nói rồi, mặc dù Thương Ảnh có tiếng nói nhất định trong giới, nhưng không có nghĩa là vạn năng."

"Hơn nữa, hậu thuẫn của Đoàn Lâm... em cũng biết rồi, ngay cả ba em cũng không thể ép buộc gì anh ta." An Trác Tây vừa mềm mỏng vừa kiên quyết với cô tiểu thư kiêu kỳ trước mặt, "Và em đã quyết định muốn bước chân vào giới giải trí, muốn trở thành nghệ sĩ, thì việc quá gần gũi với anh ta trước công chúng cũng chưa chắc là điều tốt."

Nguyễn Du khó khăn nói: "Em biết mà..."

Làm sao cô có thể không biết!

Tỷ lệ hợp tác 20% là khái niệm gì? Điều đó có nghĩa là trong năm lịch trình cô nhận, ít nhất một lần sẽ đụng phải Đoàn Lâm.

Cô bị bệnh thích tự ngược sao??

"Nếu em đã hiểu thì ký hợp đồng đi."

Trong tình huống hiện tại, nếu bất ngờ đề xuất hủy bỏ điều khoản thì rõ ràng là quá đáng nghi, Nguyễn Du giữ bình tĩnh và ký tên.

Chữ ký của cô tiểu thư nhà họ Nguyễn không khó bắt chước, trước khi đến đây cô đã luyện chữ ký. An Trác Tây liếc nhìn, hài lòng thu lại bản hợp đồng: "Trong hai ngày tới, chị sẽ đưa ra kế hoạch phát triển nghệ sĩ cho em, trợ lý và xe riêng cũng sẽ sớm được chuẩn bị. Nếu em còn có câu hỏi gì thì cứ hỏi chị."

Nguyễn Du vẫn không cảm thấy thực tế: "Không phải vừa vào đã bắt em nhận phim hay tham gia chương trình gì đó chứ?"

"Tất nhiên là không." An Trác Tây cười, thẳng thắn nói, "Em vẫn chưa đủ tiêu chuẩn lên hình, giáo viên dạy hình thể và diễn xuất của em cũng sẽ sớm gặp em, hai tháng tới em sẽ bận rộn. Theo chị, giai đoạn đầu sẽ không tránh khỏi khó khăn, hãy chuẩn bị tinh thần."

Hiệu suất làm việc của An Trác Tây rất cao, hai ngày sau, đúng bảy giờ sáng, chuông cửa căn hộ của Nguyễn Du vang lên.

[Xiaosi]

Đứng trước cửa là cô gái tóc ngắn, đeo kính, khuôn mặt tròn tròn còn có chút mũm mĩm của trẻ con, cô ấy còn ân cần mang theo bữa sáng cho Nguyễn Du, nụ cười tươi rói: "Chào chị Nguyễn Du, em là trợ lý đời sống của chị, Diệp Mộng Mộng, em đến đón chị đi học."

Đúng vậy, đi học.

Nguyễn Du không bao giờ ngờ rằng trong đời mình, cô còn bị kéo lại lớp học và phòng thi để học lại từ đầu.

An Trác Tây đã sắp xếp giáo viên dạy hình thể và diễn xuất cho cô, địa điểm học ngay tại tòa nhà Thương Ảnh, dạy một kèm một, không có ngày nghỉ trong tuần.

Về mặt hình thể, Nguyễn Du không cần dạy nhiều, cô có sự phối hợp cơ thể tốt, ngoại hình cũng rất ổn, tỷ lệ cơ thể đẹp, đường nét cân đối, ngũ quan là gương mặt đối xứng hiếm có. Gương mặt nhỏ nhắn hình trái xoan với đôi mắt to long lanh, dưới mắt có một nốt ruồi lệ nhỏ xinh, sống mũi cao nhỏ nhắn, đôi môi tinh tế, là kiểu gương mặt ăn hình trước ống kính.

Điều đầu đầu nhất chính là thầy dạy diễn xuất Chung Húc Hải.

Chung Húc Hải là người mà An Trác Tây đặc biệt mời về. Anh và An Trác Tây từng là bạn học, đã giảng dạy ở Học viện Điện ảnh

hơn hai mươi năm, học trò của anh đã thành danh khắp nơi.

Vấn đề là, trước đây các học trò của anh đều được dạy từ gốc rễ từ từ, còn đến lượt Nguyễn Du thì lại yêu cầu học cấp tốc. Điều này làm sao có thể?

Chỉ đành phải tăng cường tốc độ học.

An Trác Tây thường xuyên đến kiểm tra tiến độ, tiện thể sắp xếp một hai diễn viên tốt nghiệp chính quy dưới tay mình đến diễn cặp với Nguyễn Du.

Chung Húc Hải liên tục giao cho Nguyễn Du các nhiệm vụ diễn xuất và kịch bản nhỏ, kiên nhẫn giảng dạy cho cô, yêu cầu rất cao: "Chắc em đã từng nghe qua, diễn xuất được chia làm ba trường phái: biểu hiện phái, thực nghiệm phái, và phương pháp phái. Tôi hy vọng học trò của tôi không chỉ là thuộc biểu hiện phái hơi hợt, nhớ lời thoại không phải là ngôn ngữ của em, máy quay mới là ngôn ngữ của em."

Nguyễn Du kiếp trước từng tham gia câu lạc bộ kịch ở đại học, may mắn là cô hiểu được những điều này và cũng có chút kinh nghiệm, đôi lúc phản ứng của cô còn khá tốt.

Trước khi dạy, Chung Húc Hải đã biết Nguyễn Du là con gái của chủ tịch Thương Ảnh, là cô tiểu thư không chịu nổi khổ cực, vốn dĩ không ôm hy vọng gì nhiều. Không ngờ khúc gỗ mục lại là một viên ngọc thô, có thể gọt giũa.

Nguyễn Du tuyệt vọng, đừng gọt nữa, dù cô có là ngọc cũng sắp vỡ vụn rồi!!

Cô dậy còn sớm hơn gà, ngủ còn muộn hơn chó, mỗi ngày phải diễn ba bốn kịch bản ngắn, còn thỉnh thoảng bị thầy giáo mắng té tát.

Ngọn nguồn của tất cả chỉ vì tiểu thư nhà họ Nguyễn trước kia "vì yêu mà bước vào làng giải trí", muốn đến gần Đoàn Lâm hơn —Đoàn Lâm sao??

Đừng đùa chứ, có fan nào ghét đối thủ của idol mình mà lại muốn đến gần đối thủ hơn không? Để viết một quyển biên niên sử về scandal của Đoàn Lâm à?

Đúng là trò đùa của chủ nghĩa hiện thực ma quái. Ha, ha.

Nguyễn Du cười không nổi.

Cô còn khổ hơn cả đám thực tập sinh bên cạnh.

Cùng tầng với cô còn có các thực tập sinh của công ty, phòng tập luyện ở ngay cạnh phòng của Nguyễn Du, tất cả đều là những thiếu niên chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi.

"Đó là thực tập sinh mà công ty đang đào tạo, nghe nói đầu năm sau sẽ chọn ra năm người tạo thành một nhóm để ra mắt trong, số còn lại sẽ chọn một số tham gia chương trình tuyển chọn của công ty." Diệp Mộng Mộng tiếc nuối, "Hơn một trăm người, cuối cùng chọn được mười người cũng khó, ai mà nổi tiếng được thì thật là giỏi."

Nguyễn Du nhìn hình nền điện thoại, ôm mặt với đôi mắt lấp lánh: "Đương nhiên là giỏi rồi, Kỷ Lâm Hạo cũng ra mắt từ chương trình tuyển chọn, anh ấy từng là người tuyệt vời nhất."

"Wow, hóa ra chị Tiểu Du thích Kỷ Lâm Hạo à?" Diệp Mộng Mộng đã thấy bức ảnh chỉnh sửa của Kỷ Lâm Hạo trên màn hình điện thoại.

Nguyễn Du không muốn lộ liễu quá, ho khẽ một tiếng, trả lời mơ hồ: "Cũng tạm tạm thôi, chị thấy bức ảnh này đẹp nên lấy làm hình nền thôi."

"Kỷ Lâm Hạo rất đẹp trai," Diệp Mộng Mộng cùng cô mê trai một lúc rồi bổ sung, "Nhưng em thấy Đoàn Lâm còn tuyệt hơn, thực ra mỗi tác phẩm của anh ấy em đều xem đi xem lại hai ba lần. Ngoại hình của anh ấy đúng là để ăn nghề diễn viên mà!! Ôi khuôn mặt đó, dáng người đó... Chị Tiểu Du có thấy vậy không?"

Thấy cái quỷ gì chứ.

Diệp Mộng Mộng, em mất lương rồi.

Nguyễn Du im lặng một giây, đối mặt với ánh mắt mong chờ của trợ lý, cô rất tự nhiên gật đầu: "Đoàn Lâm cũng... đẹp trai thật."

.

Trong khoảng thời gian này, kỹ năng diễn xuất của cô đạt đến đỉnh cao trong cuộc đời.

Thầy Chung? Thầy Chung có ở đó không? Cô cảm thấy mình đã có thể tốt nghiệp rồi, thậm chí có thể thử sức cho giải thưởng điện ảnh năm nay!!

Một tháng huấn luyện khắc nghiệt trôi qua rất nhanh, cuối cùng An Trác Tây cũng "phát lòng từ bi", cho Nguyễn Du ba ngày nghỉ.

Số lượng liên lạc trong danh bạ WeChat của Nguyễn Du không nhiều, suốt một tháng qua, ngoài vài cuộc gọi hỏi thăm từ cha ruột Nguyễn Chính Bình, cô không chủ động liên lạc với bất kỳ người bạn nào.

Cô trước đây đã có nhân duyên tệ đến mức nào... Đột nhiên cảm thấy tội nghiệp cho chính mình.

May thay, Nguyễn Du không hề cảm thấy cô đơn. Cô tự mình tận hưởng ba ngày nghỉ ngơi tại căn hộ cao cấp, chơi với mèo, xem

phim và chơi game, thậm chí còn lập một tài khoản Weibo mới để bắt đầu hành trình theo đuổi thần tượng.

Tour diễn toàn quốc của Kỷ Lâm Hạo vẫn đang tiếp tục, và anh cập nhật Weibo khá thường xuyên. Nguyễn Du vừa chia sẻ những hình ảnh chụp từ fansite, vừa hét lên hạnh phúc. Cô không biết xả cơn phấn khích của mình vào đâu, bèn mua liền hai ngàn bản album điện tử của idol.

Hu hu hu, cảm giác khi có thể tiêu tiền một cách hào phóng vì thần tượng là như thế nào chứ?

Thật tuyệt vời khi trở thành một người giàu có T.T

Ba ngày sau, khi Diệp Mộng Mộng đến, bên cạnh cô còn có một người đàn ông trẻ cao gầy.

“Chị Tiểu Du, từ nay em sẽ là trợ lý công việc của chị, em tên là Lâm Thanh.” Lâm Thanh nở nụ cười thân thiện và tự giới thiệu đơn giản, đưa cho Nguyễn Du một kịch bản: “Đây là kịch bản chị An nhờ em đưa cho chị, công ty đã nhận cho chị một vai diễn, tuần sau chị sẽ thử vai.”

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Nhìn vào kịch bản được đưa cho mình, tim Nguyễn Du đập mạnh, cô mở ra: “Tôi sẽ thử vai nào?”

“Bộ phim đã bắt đầu quay rồi, hiện tại có hai vai phụ đang trống,” Lâm Thanh nói, “Chị An muốn chị thử vai cô gái mù.”

Kịch bản trong tay Nguyễn Du không đầy đủ, chỉ bao gồm các phần của hai vai phụ, cô lật lại bìa và nhìn thấy tên kịch bản là Thành Danh Vô Vọng.

Tên này nghe quen quá, trong lòng cô dâng lên một cảm giác bất an: “Cậu nói bộ phim này đã quay được một nửa rồi? Nam chính

đã công bố là ai?"

"Đoàn Lâm."

"....." Chết tiệt.

Cô như bị dồn ép phải bước lên sân khấu, mà sân khấu đó còn là vĩ nướng nữa?!

.

"Cậu đoán xem nào?"

Tại phim trường Hoàn Điểm, sau khi hoàn thành một cảnh quay, Đoàn Lâm vừa ngồi dựa vào ghế nghỉ ngơi thì nhận được cuộc gọi từ quản lý Quách Bân: "Tôi vừa mới biết rằng gần đây An Trác Tâm đang dẫn dắt một tân binh."

"Không hứng thú." Giọng của Đoàn Lâm lạnh nhạt, "Điều này đáng để gọi điện cho tôi sao?"

"Đừng vội, nghe tôi nói xong đã, cậu đoán xem cô ta dẫn dắt ai?"

"Ai."

Quách Bân bắt lặc: "Nguyễn Du!"

"....."

"Gần đây cô ta không còn đến trường quay làm phiền cậu nữa, đúng không? Tôi đã tự hỏi tại sao cô ta không có động tĩnh gì, thì ra là đang lên kế hoạch cho chuyện này! Cô ta đột nhiên muốn trở thành diễn viên, chắc chắn là vì cậu, tôi khuyên cậu hãy đề phòng đi."

Đoàn Lâm dựa lưng vào ghế, nhớ lại cảnh Nguyễn Du hét lên "Kỷ Lâm Hạo cưới em đi" trong buổi hòa nhạc một tháng trước, không nói lời nào.

Anh nghĩ cô đã thay đổi.

Hóa ra Nguyễn Du vẫn là Nguyễn Du đôi mắt đen láy của người đàn ông lặng lẽ, không có cảm xúc, giống như một người ngoài lạnh lùng đứng quan sát, kẻ chế giễu: “Mặc kệ cô ấy.”

Chương 5: Thử vai

Nếu cuộc đời của Nguyễn Du là một trò chơi vượt chướng ngại vật, thì Đoàn Lâm chắc chắn là boss lớn mà cô phải đánh bại ngay từ màn đầu tiên.

Bảo cô diễn cảnh đối đầu với Đoàn Lâm sao??

[Xiaosi]

Thà cô c.h.ế.t lần nữa còn hơn.

Trong văn phòng cấp cao của Công ty Truyền thông Thương Ảnh, nhìn thấy biểu cảm sống không bằng c.h.ế.t của Nguyễn Du, An Trác Tây thở dài: "Đừng không biết đủ, cơ hội này là chị khó khăn lắm mới giành được cho em. Với kinh nghiệm trắng tinh của em bây giờ, có được hai, ba cảnh đối đầu với Đoàn Lâm đã là rất tốt rồi."

Hiểu lắm, tất cả đều là hiểu lắm.

Nguyễn Du nhẹ nhàng nói: "Không nhất thiết phải có cảnh đối đầu..."

"Được rồi, em biết thông cảm cho công sức của chị là tốt." An Trác Tây, một người đồng hành lâu năm trong nghề của cha cô, vốn đã biết rõ từ nhỏ cô yêu mến Đoàn Lâm đến nhường nào: "Bộ phim Thành Danh Vô Vọng là của Quan Bảo Niên, được làm ra để tranh giải. Nếu em có thể nắm bắt cơ hội này, dù chỉ xuất hiện một chút cũng đã là rất tốt."

"Thực ra em..."

An Trác Tây: "Chị sẽ không đi cùng em đến buổi thử vai, hãy chuẩn bị tốt và chị chờ tin tốt từ em."

Cô... thề một câu cũng không giải thích nổi, Nguyễn Du nhin, nhắm mắt mỉm cười và cúi đầu cảm ơn: "Cảm ơn chị An, em sẽ cố gắng hết sức."

Sau khi rời khỏi Công ty Thương Ảnh, An Trác Tây đã sắp xếp trợ lý công việc là Lâm Thanh đợi dưới nhà. Nguyễn Du ngồi vào xe, mở lại kịch bản về vai thử diễn của mình.

Cô không có kịch bản đầy đủ, nhưng An Trác Tây đã đưa cho cô bản tóm tắt nội dung. Thành Danh Vô Vọng là một bộ phim về những nhân vật nhỏ trong xã hội đáy tầng dân quốc, đấu tranh vươn lên. Khi biết Đoàn Lâm sẽ đóng vai chính trong bộ phim của Quan Bảo Niên, Nguyễn Du vừa cười nhạo vừa thầm ghen tị với tài nguyên của đối thủ.

Thực ra, gần đây Kỷ Lâm Hạo cũng có ý định chuyển sang làm diễn viên, đã quay vài bộ phim thần tượng.

Nguyễn Du hiểu điều đó, vì Kỷ Lâm Hạo đã hai mươi bảy tuổi rồi, không thể làm idol hát nhảy mãi được, việc chuyển hướng là điều sớm muộn. Nhưng so với Đoàn Lâm, người vừa ra mắt đã được đóng phim chất lượng cao, Kỷ Lâm Hạo vừa không xuất thân từ khoa chính quy, lại thiếu mối quan hệ, tài nguyên diễn xuất rõ ràng không bằng đối thủ.

Khi Nguyễn Du từng cắn khăn tay khóc lóc cầu nguyện cho Kỷ ca của mình được may mắn hơn, không bao giờ cô nghĩ rằng một ngày nào đó, cô sẽ phải đóng phim cùng đối thủ Đoàn Lâm, thậm chí còn đóng vai mối tình đầu của anh ta!!

Ở ghế phụ, Lâm Thanh đang sắp xếp lịch trình, vừa định quay qua nói gì đó, nhưng lại thấy Nguyễn Du ngồi ở ghế sau, gập

kịch bản lại, buông thõng người xuống ghế như một con cá mẫn, tay giơ ra phía anh với vẻ mặt vô hồn: “Thanh ca——”

Lâm Thanh: “?”

Nguyễn Du cảm động nói: “Mau mau trừ khử pháp sư hắc ám kia, cứu tôi thoát khỏi Lôi Phong, để tôi có thể sớm gặp được lang quân của mình!”

“.....” Lâm Thanh khiêm tốn hỏi: “Lôi Phong là ai?”

“Đoàn Lâm.”

“..... Còn lang quân là ai?”

Nguyễn Du mở khóa điện thoại, đặt tám ảnh đẹp của Kỷ Lâm Hạo lên ngực, muốn nói nhưng lại ngừng: “Không nói cho cậu biết.”

“.....”

Lâm Thanh im lặng.

An tử rút cuộc đang lo lắng điều gì vậy? Rõ ràng vị tổ tông này diễn quá đạt mà.

.

Lịch thử vai rất gấp gáp, Lâm Thanh đã mua vé máy bay đến Hoàn Kiếm vào sáng sớm hôm sau, Diệp Mộng Mộng không đi cùng mà ở lại để chăm sóc con mèo trong căn hộ của Nguyễn Du.

Trong phòng khách, Diệp Mộng Mộng cúi xuống muốn vuốt đầu con mèo búp bê trắng, nhưng nó ngẩng cao đầu lẩn tránh, kêu “meo” một cách cao quý và lạnh lùng.

“Chị Tiểu Du, mèo của chị có tên chưa?”

Nguyễn Du vừa kéo va-li ra khỏi phòng ngủ: "Chưa đặt tên."

Tiểu thư Nguyễn trước đây nuôi con mèo này đã được một tháng mà vẫn chưa đặt tên cho nó. May mà mèo rất thông minh, mỗi lần gọi ăn không cần tên, nó cũng tự chạy đến bát thức ăn.

Diệp Mộng Mộng ngạc nhiên: "Đáng yêu thế này, sao lại không có tên?"

Nguyễn Du ngồi xồm xuống, gãi cằm con mèo, suy nghĩ một lát: "Gọi là Pudding đi."

"Nghe quen quen... Hình như Đoàn Lâm cũng có một con mèo tên Pudding, từng lên hot search."

Nguyễn Du ngơ ngác: "Thật sao? Không biết đấy."

Nói dối chứ còn gì nữa.

Là antifan của Đoàn Lâm, trước đây Nguyễn Du từng theo dõi sát sao mọi động thái của Đoàn Lâm, và cô biết công ty của Đoàn Lâm đã từng đăng một bức ảnh đời thường của anh.

Trong bức ảnh, Đoàn Lâm đang cúi xuống nhìn một con mèo hoang bản thủ, caption viết rằng: "Ông chủ nhặt được một chú mèo dễ thương khi đi quay ngoại cảnh, đặt tên là Pudding, từ giờ Pudding đã có nhà rồi."

Bình luận dưới bài viết khiến mọi người rung động, tràn ngập tình yêu ngọt ngào, và từ khóa lập tức leo lên hot search của các nền tảng.

"Thôi được, gọi là Pudding đi." Nguyễn Du chấm dứt dòng hồi tưởng, không vui tặc lưỡi, lẩm bầm nhỏ: "Dù không biết trước đây mày tên gì, nhưng chắc chắn tao sẽ đặt một cái tên kiểu này."

Trước khi đi, Nguyễn Du chụp vài bức ảnh dễ thương của PuddingPudding, suy nghĩ một lúc, rồi đăng lên tài khoản Weibo của mình, 【Nam Hữu Gia Ngư】.

"Chị Tiểu Du, đây là Weibo cá nhân của chị à?" Trên xe, Lâm Thanh để ý đến giao diện điện thoại của Nguyễn Du.

"Ừm."

"Chị chưa từng đăng ảnh tự sướng lên đó, phải không?"

Nguyễn Du ngạc nhiên: "Chưa, có chuyện gì sao?"

Tài khoản Nam Hữu Gia Ngư có đến hai triệu người theo dõi, thường ngày chuyên khoe giàu, thi thoảng lại chia sẻ mấy bài về Đoàn Lâm, nhưng rõ ràng cô nàng tiểu thư này rất giữ riêng tư, chưa bao giờ đăng ảnh cá nhân.

"Vậy thì tốt." Lâm Thanh thở phào, "Vài ngày nữa em sẽ mở Weibo chính thức cho chị, công ty sẽ giúp quản lý... À, chị Tiểu Du, bình thường tài khoản này hay xem gì thế?"

Ha, tài khoản này thì còn xem gì nữa?

Nguyễn Du không ngại ngần gì, thản nhiên làm mới trang chủ trước mặt Lâm Thanh.

Ngay lập tức xuất hiện tin tức mới từ người mà cô theo dõi, một tay săn ảnh tại Hoàn Kiếm vừa đăng Weibo.

【@Điều Tra Viên Tại Hoàn Kiếm của Đoàn Lâm: Bắt gặp Đoàn Lâm của các bạn, có liên quan đến tiết lộ nội dung phim, chỉ là ảnh chụp từ phía sau.】

Chỉ một bức ảnh chụp từ phía sau mà fan dưới bình luận gào thét như thể họ nhìn thấy ảnh khỏa thân.

【Sao có thể thế này!! Chỉ cần nhìn tóc của anh ấy thôi cũng khiến tôi nghẹt thở!!!】

【A a a a cơ lưng của Lâm ca làm tôi muốn chết!! Cái chân này, cái eo này không ai bằng!! Tôi đã sẵn sàng nằm sấp rồi!!!】

【Bảo bối g.i.ế.c tôi đi TⅢⅢT đoàn phim có cần diễn viên quần chúng đóng xác c.h.ế.t không, tôi có thể làm!】

Nguyễn Du mở ảnh chụp từ phía sau ra ngắm nghía một hồi, bắt đầu lên tiếng như fan đen: "Chắc, chân này chỉnh photoshop rồi chứ gì?"

Lâm Thanh: "....."

.

Bên ngoài phim trường Hoàn Điểm, hàng loạt fan đứng xếp thành vòng trong vòng ngoài, ngóng chờ từ xa.

Nguyễn Du xuống máy bay rồi chạy thẳng đến Hoàn Điểm. Hôm nay, toàn bộ khu Mộng Ngoại Than đã bị đoàn phim thuê lại, nhân viên trong phim trường bận rộn không ngừng. Nguyễn Du và nhóm của mình được trợ lý dẫn vào, phó đạo diễn Trương Trung đang ở trong một nhà tạm để chọn diễn viên quần chúng.

Trương Trung trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, để hai hàng ria mép già dặn, ông nhìn qua Nguyễn Du: "Ngoại hình khá đấy, tôi xem qua mẫu ảnh của cô rồi, cô là diễn viên mới ký với Thương Ảnh?"

"Vâng, mới ký không lâu." Lâm Thanh cười nhận lời, "Tiểu Du là nghệ sĩ mới của An tử, mong anh giúp đỡ."

Trương Trung thì thầm với trợ lý vài câu, sau đó dọn dẹp hiện trường và cắt một đoạn phim ra: "Được rồi, bắt đầu đi."

Nguyễn Du căng thẳng đến mức từng sợi tóc cũng run rẩy.

Trương Trung không giải thích cảnh, mà bảo cô thử một đoạn khóc.

Nhân vật mà Nguyễn Du thử vai là một cô vũ nữ trong thời kỳ dân quốc, nhan sắc tuyệt trần nhưng không may bị mù. Tuy nhiên, cô quá đẹp nên vẫn được câu lạc bộ đưa lên sân khấu. Mặc dù chiến trường nơi tiền tuyến đang nổ tung, nhưng trong câu lạc bộ, vũ nữ vẫn nhảy múa, và tên tuổi cô nhanh chóng lan truyền khắp Thượng Hải.

Khen thì nhiều, chửi cũng không ít. Cuối cùng, một cuộc bạo loạn đã khiến sàn nhảy bị đốt cháy, và cô vũ nữ không kịp thoát ra, trở thành nạn nhân của thời đại.

Cảnh mà Nguyễn Du phải thử là đoạn nam chính gặp vũ nữ mù ở hậu trường.

Phim trường lớn như thế này, Đoàn Lâm tất nhiên sẽ không đến để diễn thử với một diễn viên phụ vô danh, Nguyễn Du đọc lại thoại trong đầu, chuẩn bị diễn không có bạn diễn.

Một màn diễn khiến Trương Trung cau mày.

Khi An Trác Tây đề cử nghệ sĩ này, cô đã nhấn mạnh vài lần, mong rằng anh có thể giúp đỡ nhiều hơn.

Ban đầu, chỉ là một vai phụ có tổng thời lượng chưa đến mười phút, nếu cô diễn tạm ổn anh cũng sẽ cho qua, nhưng hiện tại xem ra, dù Nguyễn Du xinh đẹp nhưng diễn xuất quá cứng nhắc, thật đáng tiếc.

"Được rồi." Trương Trung ngắt lời Nguyễn Du, quay sang trợ lý: "Gọi người tiếp theo đi."

Nguyễn Du sững sờ.

Lâm Thanh là người phản ứng trước, biết rằng có lẽ không thành công, bèn cố gắng cứu vãn: " Đạo diễn Trương, Tiểu Du lần đầu gặp đạo diễn lớn như anh, thử vai có phần căng thẳng, anh có thể cho thêm một cơ hội nữa không?"

"Được rồi." Trương Trung tỏ vẻ không kiên nhẫn, nhưng ngay sau đó nhìn về phía xa, khuôn mặt nở nụ cười: "Ây da! Đoàn Lâm, sao cậu lại đến đây!"

"Vừa nghe đến cái tên này, Nguyễn Du lập tức phản ứng lại, quay đầu nhìn, quả nhiên là Đoàn Lâm."

Lần cuối gặp nhau là ở bệnh viện một tháng trước, lúc đó cô hoảng loạn đến mức không biết đường đi, còn chưa kịp nhìn kỹ người chồng trên danh nghĩa này thì cả hai đã chia tay.

Đoàn Lâm cùng đạo diễn chính Quan Bảo Niên bước vào trong studio, trên người vẫn chưa kịp thay bộ trang phục quay phim.

Người đàn ông có mái tóc đen được vuốt gọn gàng ra sau, sống mũi cao thẳng đeo một cặp kính gọng vàng, các đường nét khuôn mặt góc cạnh và sâu sắc, toát lên vẻ tuấn tú. Bộ áo dài kiểu Trung Quốc ôm lấy dáng người cao ráo, làm tăng thêm vẻ phong trần lịch lãm.

Thật lố bịch khi một người có thể mặc bộ áo dài đầy khí chất như thế mà lại toát lên vẻ hư hỏng thế kia.

Trong đầu Nguyễn Du, một loạt lời châm biếm nội tâm cứ thế cuộn trào, vừa định chào hỏi rồi kéo Lâm Thanh rời đi, thì Trương Trung đã bắt chuyện: "Cảnh quay bên cậu xong rồi à?"

"Phần đầu đã xong, tôi để A Lâm nghỉ ngơi một chút." Quan Bảo Niên, người có khuôn mặt nghiêm nghị hình chữ điền, cười vui vẻ, vỗ vai Đoàn Lâm: "Nghe nói bên cậu đang chọn diễn viên đóng vai mối tình đầu của cậu ấy, tôi đi cùng để xem sao."

Quan Bảo Niên để ý thấy Nguyễn Du đang đứng lặng bên cạnh:
“Cô vừa thử vai xong à?”

Nguyễn Du khiêm tốn cúi chào: “Chào đạo diễn, tôi là Nguyễn Du.”

Đoàn Lâm lướt mắt qua cô một cái, vẻ mặt bình thản không chút cảm xúc, không có chút ngạc nhiên nào, giống như cái nhìn lạnh lùng của một người xa lạ.

“Cô ấy đã thử vai rồi, nhưng thôi để xem lại xem sao.” Trương Trung không quan tâm lắm, bảo trợ lý đưa Nguyễn Du và Lâm Thanh ra ngoài, rồi quay sang Đoàn Lâm: “Nghe nói là học trò của Chung Húc Hải, không ngờ diễn xuất lại không tốt lắm. Đạo này ông Chung chỉ toàn dạy mấy diễn viên trẻ nhanh nổi tiếng, như Kỷ Lâm Hạo – người đang nổi đình đám ấy, trước đây cũng học với ông ấy một thời gian...”

Nguyễn Du đã đi đến cửa studio, nhưng chân cô bỗng khựng lại.

Thầy Chung lại từng dạy cả Kỷ Lâm Hạo—

Cái gì gọi là diễn viên trẻ nổi lên nhanh?

Cái gì gọi là diễn xuất không tốt?

Ông ta có thể coi thường cô, nhưng không thể coi thường Kỷ Lâm Hạo.

Trước mặt đối thủ, dù mất mặt thế nào cũng không thể để thầy của thần tượng mình bị mất mặt, đó là người đã từng dạy thần tượng của cô!!!

Lòng hiếu thắng của Nguyễn Du bỗng bùng lên, cô hăm hăm quay người lại.

Lâm Thanh nhìn Nguyễn Du quay đầu bước tới, đứng trước mặt đạo diễn mà dừng lại, mọi người sững sờ.

Trước ánh mắt của mọi người, Nguyễn Du cúi chào sâu, lịch sự nói: “Xin lỗi đạo diễn Trương, vừa rồi tôi chưa vào trạng thái, xin hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa.”

Trương Trung không trả lời, Đoàn Lâm vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng không ai có thể lại gần, các nhân viên xung quanh ngơ ngác nhìn nhau, không ai lên tiếng.

“Cũng khá kiên trì đấy.” Một lúc sau, Quan Bảo Niên mới cười, “Được, vậy cô thử lại lần nữa.”

Quan Bảo Niên có chút khâm phục sự dũng cảm của Nguyễn Du, liền chỉ dẫn thêm cho cô vài câu: “Đây là cảnh Giang Bình Chi lần cuối gặp Tô Uyển. Cô ấy được vô số người yêu mến, nhưng vẫn luôn cô đơn. Cô ấy biết mình là con rối của thời đại này, nhưng may mắn thay cô ấy vẫn có thể gặp được một người như Giang Bình Chi – một người đáng để yêu thật lòng. Cô ấy vừa khát khao, vừa sợ hãi—nghe nói cô từng học với Chung Húc Hải, cô đã nghe về phương pháp diễn xuất nhập vai bao giờ chưa?”

Nguyễn Du gật đầu.

Quan Bảo Niên tiếp tục: “Cô có từng yêu ai mà không thể có được không? Hoặc có người tình cũ nào mà cô không giữ lại được không?”

Nguyễn Du ngập ngừng: “Có... chắc là có.”

Mục tiêu vĩ đại là cưới được thần tượng mà còn không thể gặp mặt anh ấy thì có tính không?

Đoàn Lâm đột nhiên liếc nhìn cô.

“Hãy nhập vào cảm giác đó mà diễn,” Quan Bảo Niên gật đầu, “Bắt đầu đi.”

Không gian xung quanh im lặng, đến nỗi Lâm Thanh cũng căng thẳng đến mức da đầu tê dại.

Bỗng nhiên Đoàn Lâm cất giọng: “Tôi định rời Thượng Hải vào ngày mai.”

Đây là lời thoại trong kịch bản.

Lâm Thanh sửng sốt nhìn Nguyễn Du, cô ấy cũng ngạc nhiên không kém, nhưng rất nhanh đã lấy lại trạng thái và nhập vai.

Nguyễn Du nhắm mắt nghĩ, cô đã may mắn được sống lại một lần, mà hoàn cảnh của cô lại quá giống với Tô Uyển.

Hiện tại cô là thiên kim tiểu thư mà ai ai cũng ghen tị, có nhà cao cửa rộng, dường như có tất cả.

Nhưng không một ai biết quá khứ của cô.

Không đúng, thực ra là có.

Kỷ Lâm Hạo—

Anh ấy đã là cả thanh xuân của cô, là nơi chứa đựng mọi kỷ niệm hạnh phúc nhưng giản dị nhất.

Hình nền trong nhóm gia đình là hình của anh ấy, bức ảnh áp phích nổi bật nhất trong phòng ngủ cũng là anh ấy, khi cô nhắn tin với bạn thân thì cái tên anh ấy là từ mà bàn phím hay gợi ý, đến cả mẹ cô khi xem TV cũng phải thốt lên “Lại là nó”.

Nhưng bây giờ tôi chẳng còn gì cả, chỉ có anh mà thôi.

Nguyễn Du và Đoàn Lâm đối thoại, giọng cô nghẹn lại: “Tôi tuy mù, nhưng tôi thấy rõ.”

Quan Bảo Niên không bỏ sót bất kỳ sự thay đổi cảm xúc nào của cô.

Từ cảm giác ngọt ngào của ký ức, đến sự hoang mang và đau đớn khi đối mặt với biến cố, Nguyễn Du đã diễn tả nỗi giằng xé và lưu luyến trong lòng một cách chân thực.

Cô theo bản năng đưa tay ra, như muốn níu kéo điều gì đó, nhưng khi nhận ra cả hai đứng cách nhau quá xa, cô bối rối mở mắt, ánh mắt vô hồn, nhưng nước mắt bỗng chảy xuống:

“Tôi có tất cả, nhưng điều tôi không nỡ nhất là anh.”

Quan Bảo Niên là người đầu tiên vỗ tay.

“Tốt! Rất tốt!” Ông có vẻ rất hài lòng, nhận xét chân thực, “Cảm xúc đã tới nơi rồi, chỉ cần luyện thêm lời thoại nữa thôi.”

Quan Bảo Niên quay sang hỏi Đoàn Lâm: “Cậu thấy thế nào?”

Sau khi diễn xong, Đoàn Lâm vẫn dán mắt vào Nguyễn Du mà không rời, rõ ràng cô vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc, nước mắt làm ướt đôi mắt đẹp, trong mắt chứa đầy nước trong veo, động lòng người.

Chính đôi mắt ấy, khoảnh khắc mở ra nhìn cậu, chứa đầy sự yêu mến mãnh liệt.

Nguyễn Du nhận lấy khăn giấy từ Lâm Thanh lau mũi, đầu óc toàn là thần tượng của mình, đang định thốt lên một câu “Tôi giỏi quá”—

Thì nghe Đoàn Lâm lạnh lùng đáp: “Cô ấy không hợp.”

Chương 6: Hèn mọn

Sau khi thử vai ở Hoàn Điểm, Nguyễn Du về Bắc Kinh ở vài ngày, một tuần sau nhận được điện thoại từ An Trác Tây.

“Tin vui đây, em đã qua vòng thử vai rồi, sắp xếp hai ngày nữa vào đoàn làm phim, Quan Bảo Niên đích thân gọi điện khen em có năng khiếu diễn xuất.” An Trác Tây cũng không ngờ lại thuận lợi đến vậy, mừng thầm vì vô tình nhặt được một viên ngọc quý, “Nhưng trước khi đi, vẫn phải cảm ơn Chung Húc Hải một tiếng, tối nay tổ chức tiệc cảm ơn. Đợi lát nữa Lâm Thanh sẽ tới đón em.

Lâm Thanh gõ cửa căn hộ của Nguyễn Du lúc cô đang chơi game, và người mở cửa lại là Diệp Mộng Mộng.

Cậu vừa biết chuyện Nguyễn Du đã qua buổi thử vai, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa tò mò: “Chị Nguyễn, hôm đó lúc chị thử vai, Đoàn Lâm đã nói trước mặt mọi người rằng chị không hợp, sao đạo diễn Quan lại không nghe anh ta mà còn để chị qua vòng?”

“Ai mà biết được, chắc là đã quen rồi.” Nguyễn Du chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Thực ra hôm đó, cô bị Đoàn Lâm bắt ngờ tạt cho một gáo nước lạnh, khiến cô bức bối không ít. Nhưng sau đó nghĩ lại, cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Đoàn Lâm là ai chứ?

Đó là người mà cô đã nắm trong tay không ít scandal!

Nào là làm mình làm mẩy ở trường quay, nào là cưỡng ép thêm cảnh quay, nào là thay diễn viên vào phút chót, trong ấn tượng của cô những tin đồn linh tinh như thế này không thiếu. Ngược lại, việc anh ta ban đầu giúp cô diễn cùng mới là điều bất ngờ.

Lâm Thanh nhìn gương mặt nghiêng tập trung vào game của Nguyễn Du mà cảm thán.

An Trác Tây từng nhắc nhở cậu từ trước, Nguyễn Du là con gái duy nhất của tổng giám đốc Nguyễn, viên ngọc quý của Công ty Truyền thông Thương Ảnh, phải hết sức cẩn thận chăm sóc cô. Nhưng không ngờ sau khi tiếp xúc, Nguyễn Du không những không có chút dáng vẻ kiêu căng của tiểu thư nhà giàu mà còn rất thân thiện.

Ván game đã kéo dài ba mươi phút, mắt thấy phe mình bị đẩy đến tận cao điểm, cô nàng thân thiện Nguyễn Du cuối cùng cũng không nhịn được nữa: "Mấy người đồng đội này định chơi giải đấu giao hữu cho người khuyết tật sao?"

Lâm Thanh: "..."

"Đi rừng từ đường trên vòng xuống đường dưới mà không lấy được mạng nào, đi trong hẻm núi để đếm bước chân luyện sức khỏe à?"

"Đường trên định làm hòa thượng sao? Q trượt, W trượt, E trượt, R trượt, đúng combo "tứ trượt luôn"

Nguyễn Du cười lạnh, giọng điệu chế giễu lên mức tối đa: "Rải một nắm gạo lên bàn phím, gà còn chơi hay hơn anh ta!!"

Thua một ván, Nguyễn Du vẫn chưa hết giận, nhìn thấy Lâm Thanh, cô đột nhiên nhớ ra điều gì, nở nụ cười tươi rói: "Lâm Thanh! Giúp tôi việc này nhé?"

Nguyễn Du gửi cho Lâm Thanh một đường link, tay kèm tay hướng dẫn anh thao tác, đến khi Lâm Thanh nhấn vào chương trình nhỏ đó, mới biết cô bảo anh bình chọn cho Kỷ Lâm Hạo.

Nhớ đến hình nền điện thoại của Nguyễn Du, Lâm Thanh tò mò: "Chị Nguyễn Du, chị thích Kỷ Lâm Hạo à?"

"Thích chứ."

Bây giờ Kỷ Lâm Hạo là thần tượng được nhiều thiếu nữ yêu thích, có người thích cũng không có gì lạ, nhưng điều kỳ lạ là con gái của giám đốc công ty giải trí lại cũng theo đuổi thần tượng: "Tại sao vậy?"

Nguyễn Du nghĩ một lúc, chỉ vào giao diện game trên màn hình máy tính: "Tôi thích chơi game."

"Tôi chơi game, là thích cảm giác chinh phục từng mốc một, giống như Kỷ Lâm Hạo ngày trước từng bước từng bước vươn lên từ chương trình tuyển chọn, từng nỗ lực để có được thành tựu như bây giờ, vì vậy cậu ấy đáng để tôi yêu thích."

Khi nói về thần tượng của mình, mắt Nguyễn Du lấp lánh như những tia sáng nhỏ vun, khiến Lâm Thanh ngẩn người một lúc.

Tất nhiên cô còn chưa nói một câu.

Cho nên những người như Đoàn Lâm, người mà dựa vào hậu thuẫn để "hack" thành công trong giới giải trí, cả đời cô cũng không thể chuyển sang làm fan được.

.

Tối hôm đó, An Trác Tây chọn một nhà hàng tư nhân có không gian thanh nhã để tổ chức tiệc cảm ơn thầy giáo, thực chất chỉ là một bữa ăn ba người. An Trác Tây và Chung Húc Hải là bạn học cũ, Nguyễn Du thỉnh thoảng tham gia cuộc trò chuyện giữa hai

người, cảm thấy hạnh phúc đến nỗi tưởng như mình đang bơi trong bong bóng màu hồng.

Thầy Chung đã từng dạy Kỷ Lâm Hạo.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, tính ra cô đã gặp được phụ huynh của thần tượng rồi!!

Hôm sau, Lâm Thanh đặt vé máy bay đi Hoàn Kiếm cho Nguyễn Du, cô đến sớm một ngày để vào đoàn làm phim.

Lần này khi đã xác nhận chính thức nhận vai, Nguyễn Du mới nhận được kịch bản đầy đủ của "Thành Danh Vô Vọng". Tại khách sạn, cô đọc hết kịch bản, mặc dù bộ phim kể về quá trình một nhân vật nhỏ nhoi vươn lên, nhưng những cảnh tượng lớn không hề bị thiếu, thậm chí ngay cả trang phục sườn xám của diễn viên cũng được đặt may thủ công để đạt sự tinh tế, chỉ riêng khâu chuẩn bị trước khi quay đã mất đến một năm.

Nếu không phải diễn viên ban đầu nhận vai Tô Uyển có thai phải dưỡng thai, thì vai diễn này không đến lượt cô.

Chiều ngày cô gia nhập đoàn phim, Nguyễn Du gặp các đạo diễn, sau đó được gọi đến phim trường chụp ảnh.

Những diễn viên phụ không có phòng trang điểm riêng, cũng không có chuyên viên trang điểm riêng, Nguyễn Du ngồi ở phòng trang điểm chung nơi người qua lại tấp nập và bị đợi ở đó năm phút mà không tức giận.

Cô giờ bận hơn cả chuyên viên trang điểm —

Bạn vote.

Vote là cách các fan bình chọn cho thần tượng của mình để thể hiện sự ủng hộ.

Hôm nay là ngày cuối cùng của tháng, các bảng xếp hạng tháng sẽ đóng lại. Thường sau khi bảng xếp hạng kết thúc, bên tổ chức sẽ trao phần thưởng tương ứng theo thứ hạng, có phần thưởng bằng tiền mặt hoặc xuất hiện trên các bảng quảng cáo ngoài trời, phần thưởng cuối cùng sẽ được trao cho fan club hoặc trạm dữ liệu của ngôi sao đó.

Lúc này thường là thời điểm fan của đối thủ hoạt động tích cực nhất.

Đúng vậy, Tứ Kỳ lại kèn cựa với Lăng Giác trên cùng một bảng xếp hạng.

Kỷ Lâm Hạo và Đoàn Lâm mỗi người đều "làm mưa làm gió" một nửa giới giải trí, fan hâm mộ của họ cũng không thua kém. Một giây trước Kỷ Lâm Hạo vẫn đứng đầu, một giây sau làm mới lại thì đã là Đoàn Lâm.

Giải thưởng cho người đứng đầu là 50.000 tệ tiền mặt ủng hộ, không cho phép fan bỏ tiền nạp mà chỉ có thể dựa vào lượng bình chọn cá nhân.

Tranh không? Tranh chứ!!

Đây có phải chỉ là chuyện của 50.000 tệ không? Không! Đây là vấn đề về danh dự và thể diện của thần tượng nhà mình!

Nguyễn Du đang bận rộn kêu gọi fan của Kỷ Lâm Hạo chọn trên siêu thoại thì bất ngờ bị gọi tên.

Cô ngẩng đầu lên và nhận ra cô diễn viên trước mặt thật ra cô có quen.

Chính là Thẩm Nhược Vi, người mà cô đã gặp trong thang máy công ty lần trước. Lần này cô ấy nhận một vai phụ khác và cũng gia nhập đoàn phim cùng ngày với Nguyễn Du.

Hai người trò chuyện một lúc, Thẩm Nhược Vi chủ động xin WeChat của Nguyễn Du, và khi nhìn thoáng qua người bạn được ghim trên đầu danh sách của cô, cô hơi sững sờ: "Đây là WeChat của Đoàn Lâm à?"

Quên chưa gỡ ghim, tài khoản WeChat có tên "Đoàn Lâm" vẫn còn được ghim trên đầu hộp thoại, mỗi lần nhìn thấy cái tên này, Nguyễn Du liền búng búng chiến ý, chẳng nói chẳng rằng lập tức gỡ ghim xuống.

Nguyễn Du nở nụ cười ngây thơ vô tội: "Vừa nãy tôi tình cờ gặp anh ấy, tiện thể kết bạn luôn."

"Tôi nghe nói anh ấy không dễ dàng kết bạn WeChat đâu. Lần trước tôi gặp anh ấy ở hậu trường lễ trao giải lớn của các show truyền hình, định xin kết bạn mà bị trợ lý của anh ấy chặn lại." Thẩm Nhược Vi nghi ngờ.

"Có lẽ hôm nay tôi gặp may thôi."

Lúc này, Nguyễn Du bị chuyên viên trang điểm gọi tên, rồi được đưa đến một góc để tạo kiểu tóc và trang điểm. Da cô vô cùng đẹp nên việc trang điểm trở nên việc trang điểm cũng dễ dàng hơn nhiều. Nhà tạo mẫu mỉm cười hài lòng sau khi trang điểm xong, rồi chọn cho cô một chiếc sườn xám để thay.

Sau khi thay xong, khi bước vào phòng chụp ảnh, nhiếp ảnh gia huýt một tiếng huýt sáo, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức đổ dồn về phía cô, họ thì thầm trao đổi với nhau.

"Cô ấy là ai vậy?"

"Là người mới vào đoàn diễn vai Tô Uyển, tên là Nguyễn Du."

"Chưa thấy qua, chắc là diễn viên mới? Đúng là lựa chọn của đạo diễn Quan rất chuẩn, người có thể mặc sườn xám đẹp như vậy thật hiếm!"

Khi mặc sườn xám, nếu gầy quá sẽ trông yếu đuối, nếu béo quá sẽ trông nở nang. Nhưng thân hình của Nguyễn Du thướt tha duyên dáng, vải satin mỏng manh tôn lên đường cong gần như hoàn hảo của cô. Nhà tạo mẫu dùng hai cái kẹp để giữ chặt lớp vải thừa ở lưng, làm nổi bật vòng eo thon gọn của cô.

Thẩm Nhược Vi cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Cô đã làm việc ở Thương Ảnh hai năm, đến giờ mới có thể nhận một vai diễn nhỏ không mấy nổi bật trong phim của Đạo diễn Quan Bảo Niên, trong khi Nguyễn Du mới đến đã có cơ hội làm việc với An Trác Tây và có cơ hội đóng vai cùng với ngôi sao nổi tiếng. Không biết cô ấy đã sử dụng mưu kế gì.

Nhìn vẻ ngoài của Nguyễn Du, rõ ràng không cần phải nói nhiều về việc cô ấy đã dùng phương pháp gì để lên vị trí.

Việc chụp ảnh poster không khó, quá trình chụp ảnh diễn ra suôn sẻ. Lâm Thanh, người vừa quay về với cà phê, đã ngăn Nguyễn Du đang chuẩn bị thay đồ, chụp cho cô vài bức ảnh công việc hàng ngày và đăng lên Weibo của cô.

Tài khoản Weibo của Nguyễn Du mới được Lâm Thanh mở, vẫn chưa kịp xác nhận danh tính. Mười phút sau khi đăng một loạt ảnh công việc, chỉ có một lượt thích, và đó là từ một tài khoản máy móc chuyên bán hàng.

Nguyễn Du cảm thấy thương cảm: “Thế này thì quá tệ, có nên xóa đi không?”

Lâm Thanh trừng mắt với cô: “Không được! Nổi tiếng phải từ từ mà có, làm gì có chuyện nổi ngay lập tức?”

Đây không phải là tài khoản Weibo của chính cô ấy sao? Sao cô tiểu thư này lại có vẻ như đang đứng ngoài xem trò vui vậy?

[Xiaosi]

Lâm Thanh lướt Weibo một lúc, đột nhiên dừng lại: “Kỷ Lâm Hạo lên hot search rồi.”

“Cái gì?”

“Xe của anh ấy bị paparazzi vây kín khi rời khỏi cao tốc, hiện đang đứng đầu hot search.”

Nguyễn Du rõ ràng bị sốc, mặt lập tức tái nhợt, không kiềm chế được: “Tôi! Cái gì!!”

May mắn thay, trong phòng hóa trang ồn ào, nếu không thì Lâm Thanh đã muốn bịt miệng cô: “Bình tĩnh lại đi, chị à——”

Làm sao mà cô có thể bình tĩnh đây?!!

Nguyễn Du vội vàng mở Weibo, “Kỷ Lâm Hạo bị paparazzi đuổi theo” quả nhiên đứng đầu hot search, số lượt xem đã hơn tỷ người.

Kỷ Lâm Hạo đang ở Thượng Hải để biểu diễn tour diễn, chiều nay đến sân bay, không ngờ xe đón đã bị paparazzi bao vây khi rời cao tốc, bị chặn lại dưới cao tốc, may mà không bị thương.

Khu vực bình luận đầy những tiếng thương cảm và chỉ trích. Nguyễn Du rất tức giận gia nhập vào cuộc chiến, liên tục đăng nhiều bài viết với chủ đề “Chống paparazzi”.

Cô cảm thấy vừa đau lòng vừa tức giận.

Mặc dù cô đã biết Thầy Chung dạy Kỷ Lâm Hạo, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ dựa vào mối quan hệ này để xin số liên lạc cá nhân của thần tượng. Cô dự định sẽ nỗ lực để tự mình gặp gỡ thần tượng trong tương lai.

Mà paparazzi, những người xâm phạm sự an toàn của thần tượng, hôm nay dám chặn xe, ngày mai không biết có dám phá

vỡ cửa sổ xe không, loại người không quan tâm đến an nguy của thần tượng này, không xứng đáng làm fan.

Dù tức giận, nhưng nội dung bình luận của Nguyễn Du vẫn khá lý trí: 【Sự nhân hậu và khoan dung của anh ấy không phải là lý do để các bạn lợi dụng để gây tổn thương. Hãy theo đuổi thần tượng một cách lý trí, ủng hộ anh ấy trong khi sống tốt cuộc sống của chính mình.】

Bài bình luận này được nhiều người thích và trở thành bình luận nổi bật, và nhận được hàng trăm phản hồi.

【Đúng vậy, thay vì tốn tiền để theo dõi paparazzi, hãy dành thời gian để bình chọn cho anh ấy, chúng ta chỉ cần nỗ lực một chút là có thể vượt qua danh sách số một đó!】

【Chúng ta chỉ có thể ủng hộ anh ấy.】

【Thương yêu thần tượng thì hãy bình chọn cho anh ấy!!!】

Lời nói này rất có hiệu quả, không lâu sau, số phiếu của Kỷ Lâm Hạo đã vượt qua một chút so với Đoàn Lâm.

Ngày hôm đó, Nguyễn Du chỉ được sắp xếp để chụp ảnh poster, việc quay phim chính thức phải chờ đến ngày mai. Khu vực này cách xa trung tâm thành phố, ngoài Hưng Điền ra không có khu thương mại nào, sau khi kết thúc chụp ảnh, Nguyễn Du dự định sẽ trở về khách sạn để xem lại kịch bản.

Khi đi qua đoàn làm phim ngoại cảnh đang quay, Nguyễn Du hạ cửa sổ xe, nhìn thấy Đoàn Lâm giữa đám đông.

Anh vừa quay xong một cảnh, đang cùng Đạo diễn Quan Bảo Niên đứng trước màn hình kiểm tra lại cảnh quay, từ xa, những người hâm mộ phía bên ngoài hàng rào khu du lịch đều tỏ ra phấn khích, nhưng vẫn lý trí không hét lên, cũng không chụp lén.

Nói thật, paparazzi của Đoàn Lâm rất ít. Một ngôi sao nổi tiếng mà có ít paparazzi như vậy, quả là kỳ tích.

Khi Đoàn Lâm mới nổi tiếng, cũng từng có tin bị paparazzi bao vây, nhưng anh luôn có thái độ lạnh lùng với paparazzi, trợ lý của anh là Khương Lập cũng trông rất nghiêm khắc, hầu như không ai dám lại gần.

Cuối cùng, là do sự nghiêm khắc của anh ấy có tác dụng.

Như Kỷ Lâm Hạo, với tính cách tốt bụng như thiên thần, thì làm sao đây. Huhu.

Từ xa, Đoàn Lâm hình như cảm nhận được, ngẩng đầu lên.

Nguyễn Du chống cằm dựa vào cửa sổ xe, mặt vẫn chưa tẩy trang, đôi má hồng hào, nhẹ nhàng nhú mày, nhìn anh với vẻ u sầu và đau buồn.

Một dáng vẻ như Lâm Đại Ngọc đang vì tình yêu mà đau khổ.

Đoàn Lâm: “.....”

.

Cuộc chiến trên bảng xếp hạng rất căng thẳng.

Chiều nay, Kỷ Lâm Hạo vẫn dẫn đầu so với Đoàn Lâm, nhưng Lăng Giác nhanh chóng phản ứng lại, đến 9 giờ rưỡi tối, số phiếu của Đoàn Lâm đã vượt qua.

Nguyễn Du vừa mới tắm xong, không kịp lau khô tóc dài, ôm điện thoại để theo dõi tình hình trực tiếp.

Cuộc chiến giữa hai bên đã không còn chỉ là chuyện 50.000 tiền thưởng nữa.

Có những người xem tình hình xung quanh đã chụp ảnh tình hình bảng xếp hạng lên một diễn đàn ăn dưa: “Đã bình chọn thì không được thay đổi!! Tối nay cuộc chiến trên bảng xếp hạng sẽ diễn ra cuộc chiến giữa các ngôi sao hàng đầu, bảng xếp hạng sẽ kết thúc vào 10 giờ tối nay, đoán xem ai mới thực sự là ngôi sao hàng đầu cuối cùng!”

Đoán cái gì chứ.

Nguyễn Du lo lắng nhìn điện thoại, đăng nhập vào tài khoản hâm mộ của mình, đã kêu gọi hết các thứ cần thiết, quay lại giao diện bảng xếp hạng và làm mới, nhưng bị lag.

Lúc 9 giờ 50 phút, Nguyễn Du tức giận ra khỏi phòng.

Hành lang rất yên tĩnh, an ninh khách sạn làm việc rất tốt, không thấy có fan nào lén lút vào, Nguyễn Du đứng ngoài cửa phòng, làm mới trang trong ba phút, cuối cùng cũng xem được tình hình trực tiếp.

Đoàn Lâm vẫn giữ vị trí đầu bảng, còn Kỷ Lâm Hạo theo sau chỉ còn thiếu một phiếu.

“Cô làm gì ở đây?”

Giọng của người đàn ông hơi lạnh, âm sắc thấp và trầm, phát ra từ phòng kế bên.

Nguyễn Du nhanh chóng ngẩng đầu lên, thấy cửa phòng bên đã mở từ lúc nào không biết, Đoàn Lâm vừa tắm xong, áo sơ mi đen mở hai cúc, đường nét từ cằm xuống xương quai xanh của anh mượt mà và căng cứng.

“Thấy anh ta ở đây lúc này, có phải cố tình làm tôi tức giận không...” Nguyễn Du lẩm bẩm.

Đoàn Lâm nhú mày: “Cái gì?”

Nguyễn Du cảm thấy rối rắm, cố gắng nói: “Không có gì, tôi chỉ ở phòng bên cạnh, mạng trong phòng không tốt lắm.”

Đoàn Lâm nhìn cô một lúc, rồi nhếch môi, nụ cười trên môi nhưng ánh mắt lạnh lùng.

Nụ cười nhếch nép: “Nguyễn Du, đã lâu như vậy rồi, sao cô vẫn không biết cách kiềm chế?”

“Á?”

Sau một giây ngỡ ngàng, Nguyễn Du ngay lập tức nhận ra.

Anh nghĩ rằng cô cố tình ở phòng bên cạnh để tiếp cận anh sao?!

Rốt cuộc, cô không thể thắng được fan đối thủ, còn bị chính đối thủ vu cáo, khí phách cao ngạo không cho phép bị nhục mạ!

Cô tiếp cận anh thì có ích gì? Hừ, có phải mượn điện thoại của anh để bỏ phiếu không?

Nguyễn Du đang định trả lời lại một cách lạnh lùng và cao quý thì—

Hmm?

Tiếp theo, cảnh vật im lặng suốt ba mươi giây.

Đoàn Lâm dường như cảm thấy không kiên nhẫn, đang định đóng cửa thì bị một tay giữ lại.

Nguyễn Du, người vừa rồi còn có vẻ khó chịu, giờ đây im lặng nhìn anh, vẻ mặt đầy đấu tranh.

Người có thể bị nhục mạ, nhưng không thể thua.

Nếu như đàn ông có thể “vì bộ lạc” hoặc “vì liên minh” để chiến thắng trò chơi, tại sao phụ nữ không thể “vì thần tượng” để

chiến thắng bỏ phiếu?

Nguyễn Du hít một hơi sâu, quyết tâm lớn, thì thầm: “Đoàn Lâm...”

Đoàn Lâm nhìn vào ánh mắt e thẹn của cô.

Lúc này, hàng mi dài và cong của cô vì lo lắng mà khẽ rung rinh, vẻ mặt gần như giống như khi cô lướt qua anh vào buổi chiều, dường như trong biển người mênh mông, cô luôn nhìn anh với ánh mắt đầy cảm xúc.

Nguyễn Du chỉ vào màn hình điện thoại của mình với Kỷ Lâm Hạo, không chút suy nghĩ: “Có thể giúp tôi bỏ phiếu cho chồng của tôi không?”

Chương 7: Bị bôi đen

Một khoảng im lặng.

Thấy Đoàn Lâm không trả lời, Nguyễn Du khá nhiệt tình giờ màn hình lên, đưa đến trước mặt anh, giải thích kiên nhẫn: “Đây là ‘Bảng xếp hạng các ngôi sao châu Á’, một bảng xếp hạng nơi người hâm mộ bỏ phiếu cho thần tượng của mình. Xếp hạng càng cao, phần thưởng càng lớn. Người dùng mới có thể bỏ mười phiếu một lần.”

Dữ liệu trên bảng xếp hạng đang được làm mới trong thời gian thực, ánh mắt Đoàn Lâm nhìn từ Kỷ Lâm Hạo xếp thứ hai nhìn lên vị trí đầu bảng.

Người đứng đầu là anh.

“Cô muốn tôi bỏ phiếu cho Kỷ Lâm Hạo?”

“Có thể không?” Nguyễn Du nhìn chăm chăm vào anh với ánh mắt đầy hy vọng.

Sau một chút im lặng, Đoàn Lâm chạm vào biểu tượng của Kỷ Lâm Hạo trên màn hình, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cô gọi anh ta là gì?”

Kỷ Lâm Hạo có rất nhiều biệt danh trong điện thoại của cô.

Hạo Hạo, trái tim, bảo bối, ông xã... anh muốn hỏi cái nào?

Lúc đó, Nguyễn Du mới nhận ra mình đã lỡ lời: “Không gọi tên gì cả, chắc chắn là anh nghe nhầm rồi.” Cô nhần nhin, lại lặp lại: “Có thể làm ơn bỏ phiếu cho Kỷ Lâm Hạo không?”

Cô chớp mắt, ánh mắt chân thành và tha thiết.

Đoàn Lâm cũng chớp mắt: “Cô muốn anh ta đứng đầu bảng?”

“Ừ, đúng vậy. Sao vậy?”

“Không sao cả.” Đoàn Lâm vẻ mặt vô tội, hàng mi dài và đen rủ xuống, ánh mắt rơi trên người cô nhưng lạnh lùng, “Chỉ là fan của tôi đang bỏ phiếu cho tôi, mà tôi lại bỏ phiếu cho người khác. Tại sao?”

“Bởi vì... tôi nghe nói Kỷ Lâm Hạo suýt gặp tai nạn giao thông hôm nay, và giải thưởng đứng đầu bảng được năm vạn, nên tôi muốn hỗ trợ anh ấy, coi như quyên góp tình yêu.”

“...” Kỷ Lâm Hạo cần số tiền đó sao?

Chỉ còn năm phút nữa đến khi kết thúc bảng xếp hạng, Nguyễn Du đứng ở trung tâm thế giới kêu gọi tình yêu: “Có câu nói giúp người sẽ được ghi nhớ muôn đời, cứu người một mạng còn hơn xây bảy tầng tháp, người quân tử quý trọng người khác, ưu tiên người khác hơn mình!”

“.....”

Nguyễn Du: “Tôi tin rằng anh cũng là một người có lòng nhân ái, đúng không?”

“.....”

Sau một hồi nhìn nhau.

Đoàn Lâm cuối cùng mở điện thoại của mình, lạnh lùng nói: “Bỏ phiếu thế nào?”

Chết tiệt, khoảnh khắc này!

Khoảnh khắc này xứng đáng được ghi vào lịch sử!

Bức tường Berlin giữa Đông Đức và Tây Berlin đã sụp đổ, Mỹ và Liên Xô bắt tay hòa bình, Nguyễn Du vào thời điểm này tạm thời tha thứ cho đối thủ ba giây, bình tĩnh dạy Đoàn Lâm cách vào giao diện, cách đăng ký, cách bỏ mười phiếu quý giá cho người xếp thứ hai để giúp Kỷ Lâm Hạo có cơ hội vượt qua chính mình

Lăng Giác nhất định không biết rằng giữa họ có một kẻ phản bội, kẻ phản bội đó lại là thần tượng của họ.

Sau khi Đoàn Lâm bỏ phiếu xong, Nguyễn Du chưa thỏa mãn: “Vì đã đăng ký rồi, phòng bên có bảng xếp hạng mười người đứng đầu, có thể giúp tôi bỏ phiếu cho người xếp thứ sáu không?”

Đoàn Lâm mở bảng xếp hạng “Mười người hàng đầu” bên cạnh, trên bảng xếp hạng là những người nổi tiếng từ các lĩnh vực khác nhau, người xếp thứ sáu là một người đàn ông lạ mặt, mô tả: “Người đi rừng của đội SOS trong Liên Minh Huyền Thoại, Diêm Vương.”

[Xiaosi]

“Anh ta là ai?”

“Anh ta là chồng của tôi.” Nguyễn Du mặt như fan cuồng, “Một tuyển thủ chuyên nghiệp, chơi game rất giỏi.”

Đoàn Lâm không tiếp tục bỏ phiếu theo lời cô, anh tắt điện thoại, nhướn mày, đột ngột hỏi: “Nguyễn Du, rốt cuộc cô có bao nhiêu ông chồng”

Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có chồng cả. Có vấn đề gì không?

Nguyễn Du ngẩn người một lát.

Cô suýt quên mất, người đứng trước mặt cô hiện tại, mới chính là chồng chính thức của cô, người mà họ đã đăng ký kết hôn.

Thấy Nguyễn Du không trả lời, Đoàn Lâm mỉm cười.

Nụ cười nhẹ nhàng lan tỏa từ đuôi lông mày đến ánh mắt của anh, mái tóc đen còn ẩm ướt của anh tôn lên làn da trắng như ngọc, những giọt nước nhỏ dọc theo xương quai xanh của anh chảy vào trong áo sơ mi đen, vẻ lười biếng thoải mái có chút quyến rũ.

Nguyễn Du trong đầu bỗng nảy ra một câu khen ngợi Đoàn Lâm từ fan của anh: “Khi anh ấy cười, đôi mắt như chứa cả một dải ngân hà, ánh sáng lấp lánh toàn là sự rung động của tôi.”

Người đàn ông này cười thật sự rất đẹp.

Tức là, cái mặt đã được chỉnh sửa đó khác biệt, ngay cả nụ cười cũng mang mùi tiền bạc xa hoa, so với nụ cười tự nhiên của Hạo Hạo nhà cô, quả thực là khác biệt như tiên với ma.

“Đêm nay cô tìm tôi, gọi tôi bao nhiêu lần là 'chồng', có phải là muốn ám chỉ gì không?” Đoàn Lâm cài cúc áo sơ mi ở phần xương quai xanh, nụ cười vẫn không giảm, hơi thở nhẹ nhàng, “Cô định nhắc nhở về mối quan hệ danh nghĩa của chúng ta, hay là giấy đăng ký kết hôn không có giá trị của chúng ta?”

“...”

Nhìn vào sự giúp đỡ của anh với mười phiếu bầu, Nguyễn Du cố nén sự tức giận.

Cô vừa định quay người bỏ đi, thì thấy ánh mắt Đoàn Lâm lướt qua cô về phía sau, đột nhiên sắc mặt hơi trầm xuống, nhúu mày gọi cô lại: “Đừng vội đi.”

“Không đi, chẳng lẽ còn ở lại để tiếp tục tưởng tượng?” Nguyễn Du dừng lại một cách bực bội.

Đoàn Lâm dừng lại hành động gọi điện: “Cái gì?”

Nguyễn Du cố nén giận: “Không có gì.”

Đoàn Lâm gọi điện cho trợ lý, năm phút sau, Khương Lập đẩy mồ hôi chạy lên lầu, đưa kịch bản cho Đoàn Lâm: “Đây, kịch bản của hai mươi cảnh đầu, tôi mới xin từ nhóm biên kịch. Thật kỳ lạ, khi chúng ta về khách sạn, kịch bản vẫn ở đây, sao lại mất đi vậy?”

“Không phải tôi, là cô ấy làm mất. Đưa kịch bản cho cô ấy.” Đoàn Lâm đưa kịch bản cho Nguyễn Du, “Bây giờ có thể đi rồi.”

Đoàn Lâm không nhìn Nguyễn Du nữa, trực tiếp gọi điện cho Quan Bảo Niên, có lẽ là để hẹn nhau ăn khuya, sau đó anh vào phòng thay áo khoác, cùng Khương Lập rời đi.

Nguyễn Du không hiểu lý do nhận được kịch bản mới, quay về phòng lật xem, đầy nghi ngờ.

Cô không làm mất kịch bản, Đoàn Lâm đưa cho cô làm gì?

Có phải là cảnh cáo cô nên cư xử tốt, đừng làm nhiều trò?

Chính anh mới là người thích nhiều trò!

Cô chỉ nhờ Đoàn Lâm giúp một phiếu bầu, mà anh đã nghĩ cô đang có âm mưu, ai lại nhiều trò như anh!

Nghĩ đến việc bầu cử, Nguyễn Du vội mở giao diện bỏ phiếu, nhìn kết quả bầu cử thì tắt ngấm.

Danh sách đã kết thúc, trên ghế quán quân xuất hiện hai chữ không mong muốn: Đoàn Lâm.

Vẫn thua rồi.

Đêm đó Nguyễn Du ngủ không ngon, lăn lộn suốt đêm, mơ thấy bị ác ma mặc áo choàng đen đuổi theo khắp mười con phố, khi đến gần mới thấy, ác ma đáng ghét đó có khuôn mặt giống hệt Đoàn Lâm.

Khi chuông điện thoại đánh thức cô, trời vẫn chưa sáng, Nguyễn Du bực bội đến mức muốn g.i.ết người: “Ai?”

“Đừng ngủ nữa, chị Tiểu Du! Có chuyện rồi!!” Giọng Lâm Thanh hoảng hốt, “Tôi đang ở trước cửa phòng chị, mở cửa nhanh lên!!”

Chưa đến bảy giờ sáng, trong điện thoại của Nguyễn Du đã có mười mấy cuộc gọi nhỡ, một nửa từ Lâm Thanh, nửa còn lại từ An Trác Tây.

Lâm Thanh vội vàng, đến nỗi kính mắt cũng bị lệch, lao vào phòng Nguyễn Du, việc đầu tiên là đưa màn hình sáng lên cho cô xem, thở hổn hển: “Chị Tiểu Du, chị đang lên top tìm kiếm, đêm qua bị chụp được cảnh hẹn hò bí mật với Đoàn Lâm, đã bị fan của Đoàn Lâm mắng tới mấy nghìn bình luận rồi!!”

Cái gì?!

Đoàn Lâm cầm máy tính bảng nhìn, trời vẫn chưa sáng, các nền tảng tin tức đã sôi sục, đặc biệt là Weibo.

Mới chỉ nửa giờ kể từ khi tin tức được công bố, top tìm kiếm đã xuất hiện “Đoàn Lâm ở khách sạn hẹn hò bí mật với người phụ nữ thần bí”, top hai là “Đoàn Lâm nghi ngờ có tin đồn tình cảm”.

Nhấp vào top tìm kiếm, không có ngoại lệ đều là đoạn video ghi lại cảnh cô xuất hiện trước cửa phòng khách sạn của Đoàn Lâm

đêm qua, tiếp theo là cảnh Đoàn Lâm mở cửa, chỉ thấy hai người trò chuyện một lúc rồi Đoàn Lâm bỗng nở một nụ cười. Video chỉ dài ba mươi giây, nhưng khiến người ta liên tưởng đủ điều.

Mặc dù cô gái trong video quay lưng về phía máy quay, nhưng Lâm Thanh ngay lập tức nhận ra là Nguyễn Du: “May mà bây giờ chưa ai biết chị là ai, chị An vẫn đang tìm cách. Chị Tiểu Du, sao chị và Đoàn Lâm lại bị chụp vậy?”

Nguyễn Du cầm máy tính bảng, đầu óc trống rỗng trong một khoảnh khắc: “Tôi chỉ đang lướt web ở hành lang, rồi gặp phải anh ấy.”

Nguyễn Du không bao giờ nghĩ rằng có một ngày tin đồn với đối thủ của cô lại bị đẩy lên top tìm kiếm số một!

Dư luận dậy sóng.

Bình luận dưới tin tức này tăng lên với tốc độ kinh ngạc, trong khi fan của Đoàn Lâm đã được huấn luyện bài bản, nhanh chóng kiểm soát bình luận, dập tắt những fan quá khích, hiện tại những bình luận được upvote trên hàng đầu đều là “Đừng tin lời đồn, đừng lan truyền lời đồn, chờ phản hồi chính thức” và “Mong chờ phim mới của anh ấy “Thành Danh Vô Vọng”.

Tuy nhiên, dù có kiểm soát bình luận thế nào, cũng không thể so sánh với nội dung bài viết mang tính chỉ trích rõ ràng.

Như là “Hai người bí mật hẹn hò vào đêm khuya, người phụ nữ có vẻ như đang làm nũng”—

Nguyễn Du không thể tin nổi: “Làm nũng cái quái gì?! Hình ảnh mờ như vậy, ngay cả mặt tôi cũng không quay được, sao lại có thể tưởng tượng được như vậy?”

Còn có “Đoàn Lâm nhìn người phụ nữ với ánh mắt đầy tình cảm, thỉnh thoảng cười trêu mếu”—

Nguyễn Du bất lực: “Anh ta đang cười chế giễu. Chế giễu!!”

Và “Hai người nhìn nhau, vô cùng ăn ý” —

...Nguyễn Du mệt mỏi.

Lâm Thanh nhìn qua bình luận trên top tìm kiếm, vỗ ngực:
“May quá, may quá, bây giờ hot search đã được fan của Đoàn Lâm kiểm soát, tạm thời chưa có ai mắng chị, may mà fan của Đoàn Lâm tỉnh táo.”

Nhóc con, nhìn vào phần bình luận thì có ích gì đâu.

Nguyễn Du nhìn Lâm Thanh với ánh mắt thương hại, đẩy kính nghiệm mở phần chia sẻ trước mặt cậu ta.

Trong phần chia sẻ thời gian thực, nơi mà người qua đường khó để ý, fan của Đoàn Lâm đã mắng chửi một cách dữ dội.

【Cười chết, cái loại tâm thường nào cũng dám đến cướp độ nổi của người yêu tôi? Chỉ đứng ở cửa nói vài câu, vậy mà cũng bị coi là tin đồn yêu đương [ngghi ngò]?】

【Sao cô gái này không dùng tiền mua hot search để mua cho mình một cái quan tài??】

【Chị gái lần trước cũng dùng cách này để làm nóng tên tuổi, giờ đã không còn dấu vết, tôi khuyên cô gái hạng mười tám này đừng làm liều.】

【Fan của Lăng Giác ơi, hãy bình tĩnh, chúng ta cũng đừng quan tâm đến người phụ nữ này, nếu là bên sản xuất mua hot search thì trách bên sản xuất, nếu là người phụ nữ đó mua thì trách cô ấy.】

【Ở đâu ra người vô danh này vậy [ngghi vấn][ngghi vấn]? Mọi người đừng nhìn nữa, không muốn giúp đỡ kẻ khác đâu.】

Lâm Thanh: "....."

Lâm Thanh không nỡ nhìn thêm nữa, cẩn thận quan sát sắc mặt của Nguyễn Du: "Chị Tiểu Du... chị không sao chứ?"

"Chuyện này có gì đâu." Nguyễn Du vừa xé bịch sữa vừa uống, vừa xem, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, "Nếu hôm nay người bị đồn thổi là idol của tôi và một người phụ nữ lạ mặt, tôi cũng sẽ muốn chửi người."

Hồi đó cô đã từng cãi nhau với fan của đối Đoàn Lâm suốt bảy ngày bảy đêm, làm sao có thể yếu lòng chỉ vì mấy chuyện này.

Chỉ có điều, bị fan của đối thủ chửi đến mức lên hot search đứng đầu, quả thực cô có chút hoang mang, còn có cảm giác như mình đang lén lút yêu đương sau lưng idol mà bị bắt quả tang...

Nguyễn Du mở tài khoản phụ theo dõi idol, làm mới trang chủ.

Đoàn Lâm bị đồn thổi, còn những người mà cô theo dõi thì đang vui vẻ hóng chuyện.

【Hahahahaha, đây chính là người anh trai thanh cao, vô tình, lạnh lùng như băng mà nhà ai đó vẫn luôn PR sao?】

【Hôm nay đúng là ngày đẹp trời, chúc cho mọi cặp đôi yêu nhau sớm đăng ký kết hôn, ba năm sinh đôi, bạc đầu giai lão, rút khỏi giới giải trí ~[tim][tim][tim]】

【Chẳng trách hôm qua Lăng Giác lại cố gắng giúp anh trai các bạn giành ngôi đầu bảng, hóa ra là muốn kiếm tiền cổ vũ để tặng quà cưới cho tương lai chị dâu, tôi cảm động quá, các bạn thì sao?】

Nguyễn Du: "....."

Những lời chúc chân thành, những cảm giác châm biếm quen thuộc.

Dù người bị châm biếm là chính bản thân cô.

Nhưng.

Chỉ cần có thể đả kích fan của đối thủ, cô cảm thấy sự hy sinh nhỏ nhặt này chẳng đáng là gì.

Tự an ủi trong hai phút, Nguyễn Du trong nước mắt và máu, với tình yêu bao la không ai sánh bằng, đã lần lượt nhấn like cho từng bài đăng trên Weibo.

Chương 8: Ôm từ phía sau

Khu vực nghỉ ngơi tại trường quay, Đoàn Lâm đang nói chuyện với người quản lý Quách Bân.

"Chuyện này chắc không phải do An Trác Tây ra tay, tôi hiểu phong cách làm việc của cô ấy, cô ấy rất hiếm khi làm những chuyện tạo scandal như vậy." Quách Bân nói, "Sau hôm nay, dù Nguyễn Du đã được công chúng biết đến, nhưng cũng bị fan của anh ghét bỏ, không đáng."

"Ừm."

"Nhưng cũng lạ, khách sạn mà các cậu ở nổi tiếng về tính bảo mật rất tốt, lẽ ra chỉ có đoàn phim được tiếp cận, mà truyền thông và fan theo dõi cá nhân đến Hoàn Điểm cơ bản không thể vào đến thang máy, sao hai người lại bị chụp trộm được?"

Đoàn Lâm uống một ngụm cà phê: "Tôi biết rõ."

"Chờ khi dư luận tạm lắng xuống, tôi sẽ điều tra thêm chuyện này. À, Nguyễn Du có bám lấy cậu không? Có cần tôi cử thêm một trợ lý sinh hoạt không?"

Không trách Quách Bân phòng bị Nguyễn Du như phòng sói, ai mà quản lý một nghệ sĩ như cô tiểu thư đồng danh này, chắc chắn cũng sẽ bảo vệ người của mình đến cùng.

Đoàn Lâm lạnh nhạt: "Không cần. Cô ta không làm gì được đâu."

.

Lần này Nguyễn Du vô tình gây họa, bên An Trác Tây lẫn bộ phận PR cũng hỗn loạn một trận, sau khi kế hoạch PR gần hoàn tất, An Trác Tây gọi điện cho Nguyễn Du: "Chị đã liên hệ với đội của Đoàn Lâm, giám sát của khách sạn cũng đã được điều tra, sắp tới sẽ có tuyên bố đính chính."

Nguyễn Du biết An Trác Tây chắc chắn đã phải đau đầu không ít: "Cảm ơn chị An, vất vả rồi."

"Chuyện này không có gì, chỉ cần không có sơ hở thật sự, những lời đồn đoán đôi khi không phải là điều xấu, đôi khi sự chú ý của công chúng còn mang lại danh tiếng."

Nguyễn Du: "Em hiểu, scandal cũng từ đó mà ra."

"Em hiểu là tốt." An Trác Tây thở dài, giọng nghiêm nghị, "Chị biết em thích Đoàn Lâm, nhưng việc tạo scandal cũng phải chọn đúng thời điểm và đối tượng, sau này nếu có chuyện như vậy, nhất định phải bàn bạc với chị trước."

Nguyễn Du cảm thấy nhục nhã nhưng vẫn đáp lại.

Không! Cô không bao giờ muốn bị đồn thổi như vậy lần thứ hai trong đời!!

Hiệu suất làm việc của hai đội rất cao, nửa tiếng sau, những từ khóa nóng bị rút khỏi hot search, phòng làm việc cũng đưa ra lời đính chính, trang Weibo chính thức của bộ phim Thành Danh Vô Vọng đăng tải đoạn video giám sát dài gần năm phút, trong video hai người không có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào, sau đó trợ lý của Đoàn Lâm là Khương Lập đã đưa kịch bản cho Nguyễn Du, rồi cả hai chia tay nhau.

Ngay cả Quán Bảo Niên, người ít dùng Weibo, cũng hiếm khi đăng bài trêu chọc: "Sáng nay có người nói với tôi rằng A Lâm tối qua bị lộ chuyện tình cảm, tôi còn tưởng cậu ấy giấu cả tôi, hóa ra là tin giả, tức giận một phen vô ích."

Đạo diễn nổi tiếng đăng bài giả vờ tức giận, phần bình luận có không ít nghệ sĩ để lại lời nhắn, trong đó đều ám chỉ việc làm sáng tỏ cho Đoàn Lâm.

Ngay sau đó, trang chính thức của bộ phim cũng đăng tải ảnh định hình của Nguyễn Du, tuyên bố nữ chính trong video là một diễn viên phụ trong đoàn, đồng thời chỉ dẫn đến trang Weibo cá nhân của Nguyễn Du vừa mới được mở cách đây hai ngày.

Ảnh poster được chỉnh sửa chất lượng cao, trong bức ảnh Nguyễn Du diện một chiếc sườn xám tôn dáng, ngũ quan tinh tế, nốt ruồi lệ dưới mắt long lanh, xinh đẹp đến nỗi gây ấn tượng mạnh.

Thủ đoạn của An Trác Tây cao tay, nhân cơ hội scandal giả, thuận thế đẩy Nguyễn Du đến trước công chúng.

Những người hóng chuyện đều hiểu ra, đây vốn chỉ là một diễn viên phụ trong đoàn phim hồi mượn kịch bản của Đoàn Lâm, nhưng lại bị paparazzi vô lương tâm chụp được và thổi dật lên câu chuyện.

Ban đầu là nạn nhân, sau đó lại có ảnh đẹp, sự chú ý của mọi người dần dần chuyển sang Nguyễn Du.

【Trời ơi, nhan sắc này là thật sao?!! Thành fan luôn rồi!!】

【Nghệ sĩ mới ký hợp đồng với Thương Ảnh à? Đào được từ đâu ra nàng tiên nhỏ này vậy? Fan 10 năm tự đến không cần mời [doge]】

【Trước đây fan mắng thậm tệ quá, rõ ràng đây chỉ là hiểu lầm thôi, thương cho cô gái xinh đẹp này.】

【Fan Đoàn Lâm mắng người ta thậm tệ như vậy, bây giờ ra xin lỗi đi chứ?】

【Xin lỗi cái gì? Tôi thực sự thấy mấy anh chàng mù quáng này quá là ngu ngốc, luôn bị mấy cô nàng "trà xanh" dụ dỗ. Lần này cô ta mượn Đoàn Lâm để tạo scandal, không lỗi chút nào đâu ok?】

Nguyễn Du nhớ lại kịch bản mới mà cô đã tiện tay ném đầu giường, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao tối qua Đoàn Lâm lại bảo Khương Lập mang kịch bản đến cho cô.

Anh ta đã sớm nhận ra có người chụp lén họ.

Nguyễn Du sốc, chẳng lẽ anh ta nghĩ rằng cô cố ý sắp xếp để bị chụp và tạo scandal sao?

Hot search đã thay đổi, Lâm Thanh đăng nhập vào Weibo của Nguyễn Du và chia sẻ lại bài đăng thanh minh, đồng thời khéo léo nói rằng "cô ấy" và Đoàn Lâm chỉ là đồng nghiệp hợp tác, "cô ấy" rất tôn trọng thái độ làm việc và năng lực chuyên môn của tiền bối, sau này sẽ cố gắng học hỏi thêm.

Weibo vừa đăng, lượt bình luận và chia sẻ thì ổn, nhưng tin nhắn riêng lại không được tử tế lắm.

Chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi, Weibo của Nguyễn Du đã bị fan của Đoàn Lâm gửi hơn nghìn tin nhắn mắng chửi.

Lâm Thanh trước đây từng làm việc với những diễn viên gạo cội có đức cao vọng trọng, chưa bao giờ tiếp xúc với fan lưu lượng, lập tức bị mắng đến ngơ ngác: "Em nói gì mà bị chửi vậy?"

"Giả tạo, quá giả tạo." Nguyễn Du ghé mắt nhìn một cái, "Câu 'sau này sẽ học hỏi thêm' của chị là gì vậy, nếu chị là fan của Đoàn Lâm thì cũng mong cô gái này đừng bao giờ xuất hiện cùng anh ấy nữa, hành động này trong giới fan gọi là, bằm dính."

"....." Sao lại có loại người như cô ấy, tự chửi chính mình vậy chứ?

Nguyễn Du tâm trạng rất tốt, dù sao cô hiện tại muốn tiền có tiền, muốn nhan sắc có nhan sắc, ngoài việc có một ông chồng bất đắc dĩ khiến cô hơi ngọt ngào ra, chỉ cần không phải c.h.ết thêm lần nữa thì không có gì có thể đả kích được cô cả.

Vừa định đọc kịch bản, điện thoại bỗng rung lên, báo có hai tin nhắn đến.

Nguyễn Du mở lên xem.

Một tin từ Bác sĩ tâm lý Cao: 【Bao giờ cô tới tái khám?】

Tin còn lại từ Chủ nhiệm khoa tim mạch Trần: 【Cô Nguyễn, đã quyết định thời gian phẫu thuật chưa?】

Nguyễn Du: "...Chết tiệt?"

Cô là tiên tri quạ đen hay sao??

.

Tối đó, Nguyễn Du có một cảnh quay trong studio.

Trước đó, Nguyễn Du đã lật đi lật lại kịch bản mà mình nhận được vài lần. Vai diễn cô đảm nhận là một cô gái mù, đất diễn không nhiều, lịch quay cũng rải rác, tổng cộng quay hai tuần là có thể kết thúc.

Nguyễn Du vừa hoàn thành trang điểm và tóc, đang đợi ở bên cạnh, cầm chiếc khăn tay nhỏ, tự mình lau đi giọt nước mắt kiên cường vốn không tồn tại.

Chỉ cần kiên trì hai tuần, ít nhất trong thời gian ngắn sắp tới sẽ không phải gặp Đoàn Lâm nữa!

Khổng Tử từng nói, vợ chồng chẳng phải là chim cùng tổ, mỗi người đều có mộng ước riêng mà bay đi.

Lâm Thanh xách vài túi cà phê bước vào: “Chị Tiểu Du, cà phê tới rồi.”

“Tôi không uống, cậu mang chia cho mọi người đi.” Nguyễn Du đáp.

Cơn bão hot search sáng nay vừa qua đi, lúc này tại phim trường đông đúc, Nguyễn Du trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn. Những người có mặt đều mang tâm trạng hóng hớt quan sát cô, nhưng Nguyễn Du chẳng những không hề tỏ ra khó xử vì bị fan của Đoàn Lâm mắng chửi thậm tệ, mà còn thân thiện nhờ trợ lý mua cà phê cho mọi người. Tất cả đều cảm ly cà phê mà không khỏi nhìn nhau, tiếng bàn tán giảm đi đáng kể.

Lâm Thanh nở nụ cười mãn nguyện như một bà mẹ già, không ngờ cô tiểu thư được cưng chiều từ bé lại khá biết cách đối nhân xử thế.

Cảnh quay đã chuẩn bị xong, phó đạo diễn Trương Trung nói gì đó qua bộ đàm, mười phút sau, Quan Bảo Niên và Đoàn Lâm bước vào từ ngoài phim trường.

Xác nhận lại hiện trường, Quan Bảo Niên gọi Nguyễn Du: “Nguyễn Du, em đã chuẩn bị xong chưa? Lại đây, lát nữa em đi thử diễn với A Lâm trước để tìm cảm giác.”

Chỉ cần nghĩ đến cảnh sắp diễn, Nguyễn Du đã thấy muốn chết.

Sáng nay, trợ lý của phó đạo diễn thông báo rằng cảnh quay của cô bị thay đổi, cảnh thân mật được đẩy lên quay đầu tiên.

Quan Bảo Niên cười: “Vừa khéo, nhân lúc mọi người còn đang hóng hớt chuyện scandal, hai người diễn cảnh này trước, để họ khỏi phải hóng mãi cái tin đồn giả mà không thấy tiếp theo.”

Mọi người có mặt đều sững sờ, rồi bật cười đầy thiện ý.

Nghe có vẻ như là lời đùa, nhưng thực tế là đang giúp Đoàn Lâm thanh minh scandal, đồng thời nhắc nhở mọi người, chỉ là xem vui thôi thì cũng đủ rồi.

Nguyễn Du hiểu ý, thậm nhủ, không hổ là con cưng của giới tư bản, tin đồn về chuyện anh ta làm mình làm mẩy ở phim trường đã nhiều vô kể, nhưng đạo diễn vẫn coi anh ta như báu vật.

Lúc này, Đoàn Lâm từ phòng trang điểm bước ra, ánh mắt lướt qua Nguyễn Du, không bộc lộ cảm xúc: "Bắt đầu đi."

Phim trường đã được bố trí thành hậu trường của một gánh hát, ánh sáng và máy quay đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cảnh này, nhân vật vũ nữ Tô Uyển do Nguyễn Du thủ vai sẽ tỏ tình với nam chính, giữa họ còn có một cảnh thân mật với cái ôm từ phía sau – mà lại là do Nguyễn Du chủ động.

Giữa những ánh mắt dõi theo, Nguyễn Du quyết tâm liều mình, đọc hết lời thoại, sau đó cắn răng ôm lấy Đoàn Lâm từ phía sau.

Hai tay vừa vòng qua, da đầu của Nguyễn Du gần như muốn nổ tung.

Cảm giác chạm vào vô cùng rõ ràng, còn mang theo chút hơi ấm. Qua lớp áo mỏng trên người Đoàn Lâm, dường như cô đã chạm đến cơ bụng rắn chắc của anh ta.

Không nhìn thấy gương mặt Đoàn Lâm, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn, ẩn chứa nỗi đau đớn và kìm nén: "Chúng ta sau này đừng gặp lại nhau nữa."

Khi anh ta đọc lời thoại, các cơ dưới tay Nguyễn Du khẽ siết lại, lúc này cô mới chậm rãi nhận ra, đối thủ của mình không chỉ là

kẻ mà cô đã đưa vào danh sách đen, mà còn là một người đàn ông có thân hình cực kỳ đẹp.

Ngay sau đó, những ngón tay dài của Đoàn Lâm nhẹ nhàng chạm lên đôi tay đang ôm anh của Nguyễn Du, khẽ nắm lấy.

Nếu Nguyễn Du có lông tay, thì giờ chắc đã dựng đứng hết lên rồi.

Hỏi: Khi bạn kiên trì bôi xấu đối thủ của idol mình trong nhiều năm và đột nhiên đối thủ ấy nắm lấy tay bạn, lúc này bạn sẽ nghĩ gì?

Nói thẳng nhé, cô không cảm thấy chút lãng mạn nào cả! Cô chỉ nghĩ rằng giây tiếp theo Đoàn Lâm sẽ bóp nát xương ngón tay cô —những ngón tay đã gõ bàn phím để viết bình luận bôi nhọ anh ta ấy!

“Dừng lại một chút.” Ở xa, Quan Bảo Niên ngồi sau màn hình giám sát, cầm bộ đàm lên và hô dừng, “Cảm xúc không đúng, Nguyễn Du, lúc này em phải rất xúc động mới đúng, đừng có cứng nhắc thế, điều chỉnh lại rồi thử lại nhé.”

Đoàn Lâm thu lại dáng vẻ diễn xuất rất tự nhiên, khôi phục nét mặt lạnh lùng, liếc qua Nguyễn Du rồi về lại ghế ngồi.

Mấy lần diễn tiếp theo, kết quả vẫn không khả quan.

Quan Bảo Niên hô dừng vài lần, Trương Trung đứng bên cạnh cũng không thể chịu nổi:

“Biểu cảm sai rồi, ngôn ngữ cơ thể của em đâu? Ôm lỏng lẻo thế là định đo vòng eo cậu ấy à? Ôm chặt vào cho tôi!”

“Cổ cứng đơ là bị đau cổ à? Dùng mặt mình dán vào lưng đi, đúng rồi, như bánh rán chảo dính sát vào!”

“Đừng ngại ngùng, tôi biết diễn cảnh thân mật ngay từ đầu là làm khó em rồi, nhưng Đoàn Lâm bây giờ là người em yêu tha thiết, nhìn xem em như thế này thì còn yêu nổi không?!”

Vượt qua giai đoạn ngượng ngùng ban đầu, trong lúc nghỉ ngơi, Nguyễn Du nhờ Lâm Thanh đi mua bữa tối cho toàn bộ nhân viên trong đoàn, sau đó cô chân thành xin lỗi từng người, rồi mới tiếp tục quay lại quay phim.

Sau khi nói xong lời thoại, Nguyễn Du nhắm mắt lại, cắn răng quyết tâm, liền vòng tay ôm lấy Đoàn Lâm từ phía sau, dán sát vào anh ta.

Cô liên tục tự thôi miên mình.

"Phong ba bão táp, hoa hồng kiên cường, bao nỗi đau buồn tự mình gánh vác, dù khó khăn thế nào cũng phải kiên trì đối mặt!!"

Hiện tại, cô đang ôm người mà cô yêu thích.

Cảm giác chạm vào cơ bụng và đường cơ ngang của anh ta là bảo bối trong lòng cô, Kỷ Lâm Hạo. Cô đang ôm thân tượng của mình diễn lại cảnh trong phim Titanic!

Không ngờ, phương pháp thôi miên này lại hiệu quả, Nguyễn Du dần dần nhập tâm vào vai diễn.

Trên màn hình giám sát, vũ nữ ôm lấy người đàn ông anh tuấn nhưng suy sụp từ phía sau. Dù đôi mắt vô hồn, nhưng động tác lại vô cùng quyến luyến, ngón tay nhẹ nhàng xoắn lấy chiếc áo dài của anh ta, còn mơn trớn qua lại trên eo và bụng anh ta như không nỡ rời xa, mang theo ý tứ đầy dục vọng.

Quan Bảo Niên cuối cùng cũng gật đầu hài lòng: “Được rồi, cảnh này qua rồi. Nghỉ ngơi 5 phút, rồi quay thêm một cảnh nữa cho chắc.”

Nguyễn Du lập tức rút tay lại.

Trợ lý Khương Lập liền đi đến, đưa chai nước cho Đoàn Lâm: “Anh Lâm, anh ổn chứ?” Trông anh ta lo lắng như thể nhà mình vừa bị kẻ trộm vào.

Đoàn Lâm nhận chai nước, quay người nhìn Nguyễn Du, trong đáy mắt vốn luôn lạnh lùng nay thoáng lộ một ý vị không rõ ràng.

“Cô sờ đủ chưa?”

“...”

Chẳng lẽ anh ta nghĩ cô cố tình NG nhiều lần chỉ để nhân cơ hội sờ mó anh ta sao??

Nguyễn Du nhin rồi lại không nhin nổi: "Bệnh tự——" yêu bản thân của anh ta còn cứu vãn được không?

Đoàn Lâm ngắt lời cô: “Cô quá chú ý đến máy quay.”

“Gì cơ?”

Đoàn Lâm nói: “Diễn xuất và chụp ảnh không giống nhau. Việc thể hiện như thế nào qua ống kính, góc quay ra sao là điều mà nhiếp ảnh gia nên lo, còn việc không diễn ra cảm xúc là vấn đề của cô.”

Nguyễn Du ngẩn người.

Đoàn Lâm lại dạy cô cách diễn xuất? ... Hay là anh ta sợ cô ôm quá nhiều?

Tuy nhiên, Nguyễn Du chưa kịp suy nghĩ gì thêm, đang định nói lời cảm ơn xã giao thì lại nghe Đoàn Lâm nói tiếp bằng giọng chỉ đủ để hai người nghe: “Cô không phù hợp với giới giải trí này,

giữa chúng ta cũng không thể có bất cứ mối quan hệ nào. Chỉ là một vài tờ giấy giao nhau, đừng quá coi trọng.”

Nguyễn Du: "..."

Cô cảm ơn quá gì được đây.

Nhân vật vũ nữ mà Nguyễn Du đảm nhận chỉ tồn tại trong ký ức của nam chính, vì vậy vai diễn của cô rất ít và thời lượng đóng phim cũng nhẹ nhàng. Sau ba ngày ở đoàn phim, Nguyễn Du tranh thủ hai ngày không có cảnh quay, liền rời khỏi Hoàn Kiếm để bay về Bắc Kinh.

Việc đầu tiên cô làm là đến bệnh viện tim mạch tốt nhất ở Bắc Kinh.

Người hẹn gặp Nguyễn Du là Trưởng khoa tim mạch Trần – người đã nhắn tin cho cô vài ngày trước.

Sau khi trò chuyện một lúc, Nguyễn Du mới biết được rằng cô tiểu thư Nguyễn trước đây mắc một bệnh tim bẩm sinh rất nghiêm trọng, tình trạng đã nguy hiểm đến mức cần phải phẫu thuật và cô ấy luôn phải điều trị định kỳ.

Trưởng khoa Trần đưa cho Nguyễn Du xem báo cáo: “Dựa trên kết quả kiểm tra trước đây, cô bị thiếu hụt vách liên thất bẩm sinh rất nghiêm trọng, lưu lượng m.áu giữa hai tâm thất bị phân luồng nghiêm trọng, sau khi điều trị đã tái phát. Giờ đã đến lúc không thể không phẫu thuật. Nhưng tôi rất vui vì cô vẫn còn khỏe mạnh đến bây giờ.”

“Ý ông là sao?”

Trưởng khoa Trần thở dài, không trả lời thẳng.

[Xiaosi]

“Ông nói là tôi có thể gặp nguy hiểm sau này ư? Vậy tôi còn sống được bao lâu nữa?” Nguyễn Du bàng hoàng, khó tin trước thông tin này, “Nhưng gần đây tôi không cảm thấy gì bất thường cả...”

Trưởng khoa Trần lại thở dài: “Trước tiên hãy đi kiểm tra đã, tôi sẽ nhanh chóng đưa ra phương án điều trị cho cô.”

Rời khỏi bệnh viện, Nguyễn Du xách theo một túi thuốc, mặt mày tái nhợt, bước đi cũng có phần chao đảo.

Lúc này, Diệp Mộng Mộng – người ở lại Bắc Kinh – đang chờ trước cổng bệnh viện, thấy vậy liền kinh ngạc hỏi: “Chị Du, chị không sao chứ?”

“...Tạm thời thì vẫn ổn.”

Nguyễn Du dựa lưng vào ghế ngồi trong xe, trông vô cùng yếu ớt, đột nhiên cô ngồi bật dậy: “Đừng về căn hộ vội, tôi cần gặp một người nữa.”

Người đó là bác sĩ tâm lý của tiểu thư Nguyễn Du trước đây.

Xe dừng lại trước một phòng khám tâm lý đắt đỏ ở trung tâm thành phố.

Nguyễn Du đã có hẹn trước, trợ lý của bác sĩ dẫn cô qua một hành lang yên tĩnh, gõ cửa phòng tư vấn tâm lý.

“Bác sĩ Cao, cô Nguyễn đã đến.”

“Mời vào.”

Nguyễn Du bước vào, trong căn phòng tư vấn ấm áp và sáng sủa, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng với vẻ ngoài nhã nhặn đang ngồi trên ghế sofa. Anh ta ngẩng đầu lên, mỉm cười dịu dàng, chỉnh lại gọng kính rồi chỉ vào chỗ ngồi trước mặt: “Ngồi đi.”

“Tiểu Du, dạo này em thế nào?”

Nếu câu này được hỏi trước khi cô vào bệnh viện, có lẽ cô sẽ không ngần ngại mà đáp: "Vẫn ổn."

Nhưng giờ cô không chắc nữa: "Tôi không biết, tâm trạng tôi có chút hỗn loạn."

Cao Dật Hàn gật đầu đáp lại, rồi hỏi tiếp: "Người phụ nữ mà em sợ hãi, gần đây cô ta có tìm em nữa không?"

Chương 9: Tạm biệt

Khi Nguyễn Du xuất hiện trước cửa phòng khám tâm lý lần nữa, Diệp Mộng Mộng vội vàng chạy tới đón: “Chị Tiểu Du, chị thật sự không sao chứ?”

“Mộng Mộng, nhanh lên, đỡ tôi một chút.” Nguyễn Du đưa tay ra, hơi run rẩy.

Diệp Mộng Mộng như đỡ một bà cụ đưa Nguyễn Du lên xe, mặt cô tái nhợt, quầng mắt đỏ. Ngay sau đó, Nguyễn Du lấy điện thoại ra, hôn lên màn hình với bức ảnh tươi cười của Kỷ Lâm Hạo, cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Nguyễn Du thật không ngờ, cô tiểu thư Nguyễn vẻ ngoài lấp lánh lại trải qua cuộc sống khổ sở như vậy.

Trong cuộc trò chuyện với Cao Dật Hàn, cô biết rằng trước đây cô từng mắc phải chứng rối loạn cảm xúc lưỡng cực nghiêm trọng.

Nói đơn giản, cô vừa có triệu chứng của trầm cảm, vừa có biểu hiện của hưng cảm.

“Em nói hồi nhỏ từng bị bắt cóc, nhưng không kể chi tiết, chỉ nói những năm qua có người đe dọa em, khiến em cảm thấy rất áp lực và đau khổ. Theo mô tả của em, người đó chắc chắn là phụ nữ.” Cao Dật Hàn nhắc lại, “Tình trạng của em rất tồi tệ, thời gian trước em còn tự ý ngừng thuốc, từ chối điều trị, em không nhớ gì sao?”

Nguyễn Du đành phải nói dối: “Gần đây tôi gặp chút chuyện, nhiều việc tôi không nhớ rõ được.”

"Trước đây tôi đã thấy nhiều lời chỉ trích trên mạng về em và biết rằng em đang chịu nhiều áp lực. Trường hợp của em rất có thể là do rối loạn cảm xúc hai chiều gây ra mất trí nhớ tạm thời. Tôi khuyên em nên tích cực điều trị."

Trước khi rời đi, Cao Dật Hàn đưa cho Nguyễn Du vài trang giấy: "Đây là những gì em đã để lại trước đây, hy vọng sẽ giúp em phục hồi trí nhớ."

Những tờ giấy này có chữ viết của tiểu thư Nguyễn Du. Nguyễn Du về căn hộ, lôi ra cuốn sổ tay mà cô đã thấy trước đó, so sánh và xác nhận rằng chúng thực sự là từ những trang nhật ký bị xé ra.

Trên các trang giấy không có gì đặc biệt, chỉ lặp đi lặp lại một câu, viết đậm nét:

【Tôi không muốn chịu đựng nữa.】

【Tôi không muốn chịu đựng nữa.】

【Tôi không muốn chịu đựng nữa.】

Nguyễn Du không tìm thấy bất kỳ thuốc nào điều trị bệnh tim hoặc chống trầm cảm trong căn hộ, có thể đã bị tiểu thư Nguyễn vứt bỏ. Cô cũng không phát hiện bất kỳ số liên lạc của một người phụ nữ nghi ngờ nào trong WeChat.

Trước khi sống cuộc đời này, Nguyễn Du tự nhận mình là một người tích cực và là fan hâm mộ nhiệt tình.

Cô cầm những trang nhật ký, tự an ủi mình bằng cách buông lời tuyệt vọng: “Được rồi, nếu ngày mai tôi phải chết, tôi sẽ tổ chức một buổi phát trực tiếp toàn cầu để tỏ tình với Kỷ Lâm Hạo.”

Ở Bắc Kinh một ngày, hôm sau Nguyễn Du bay trở lại Hoàn Kiếm để tiếp tục quay phim.

Lâm Thanh nhận thấy từ khi Nguyễn Du xin nghỉ về Bắc Kinh, không biết có phải là đi cầu phúc ở Linh Quang Tự hay Yên Hòa Cung không, mà cả con người đều trở nên thoát tục hơn nhiều.

Cô trong đoàn phim rất nhẹ nhàng, khi rảnh rỗi thì mọi người đều bị kéo đi hỏi han vài câu, từ đạo diễn, nhà sản xuất đến các nhân viên phụ trang, đạo cụ, hậu cần và công việc. Cô gửi cà phê vào buổi sáng, chủ động chi tiền cho bữa ăn trưa, và còn gửi đồ ăn khuya cho buổi tối, mức độ chu đáo này thật sự gây sốc.

Chỉ sau vài ngày, Nguyễn Du đã nhanh chóng hòa nhập với mọi người trong đoàn phim, trong quá trình còn phải chịu nhọc, nhờ một diễn viên nữ lấy chữ ký của Đoàn Lâm.

Hiện tại, nhân viên vận chuyển đạo cụ khi thấy Nguyễn Du ở phim trường đều cười tươi chào đón: “Tiểu Du đến rồi à.”

“Hôm nay chỉ có một cảnh phải không? Quay xong thì cùng chơi trò ma sói nhé”

Nữ diễn viên phụ trách một vai phụ là Trần Ca chen vào: “Thêm tôi vào nữa nhé, tôi là thiên tài logic, làm thầy bói rất giỏi.”

Nguyễn Du sẵn sàng đáp ứng: “Được rồi, bảo bối, dù gió hay mưa, quay xong chờ cậu.”

Ngày hôm sau, Trần Ca hoàn thành quay phim, đăng bài kết thúc trên Weibo, từ đạo diễn khen ngợi đến các diễn viên chính, còn kèm theo ảnh nhóm:

“Rất vinh dự khi có cơ hội tham gia phim của đạo diễn Quan, nam chính của đoàn phim @Đoàn Lâm cũng rất chuyên nghiệp, diễn xuất cực kỳ tốt, khi đứng gần nhìn anh ấy, da thật sự không có khuyết điểm...” Cuối cùng còn đặc biệt đề cập, “Môi trường

đoàn phim là tốt nhất tôi từng thấy, không nỡ rời xa mọi người, đặc biệt là Tiểu Du, cô ấy thật sự rất tốt!!”

Người hâm mộ Đoàn Lâm vội vàng để lại bình luận:

“Cảm ơn vì khen ngợi anh trai của chúng tôi, Đoàn Lâm thật sự rất tuyệt [trái tim]”

“Ôi ôi ôi, là Đoàn Lâm! Anh đẹp trai có thể sống trong Weibo của người khác mãi sao? Một tháng hơn không đăng bài rồi, hãy đăng một bài đi Đoàn Lâm!!! @Đoàn Lâm”

“Cảm ơn chị đã khen chồng tôi! Ahhh, nhìn ra được anh Đoàn trong ảnh nhóm [khóc][khóc][khóc]”

Nhưng khi thấy câu cuối cùng, những người hâm mộ chợt nhớ “Tiểu Du” là ai và đều lắc đầu chán nản.

Nguyễn Du, người luôn mượn người khác để gây sự chú ý, thật sự không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, thật là đáng ghét.

Lâm Thanh trong nhóm trợ lý đột nhiên lên tiếng: “Chị Tiểu Du sao lại như biến thành một người khác vậy?”

Diệp Mộng Mộng: “Hả? Cái gì?”

Lâm Thanh: “Cứ như là hiện thân của Bồ Tát, lòng dạ nhân ái vậy.”

An Trác Tây, người vốn không hay lên tiếng, bất ngờ xuất hiện và nói: “Tốt, để cô ấy tiếp tục nỗ lực.”

Bên cạnh, Nguyễn Du gập kịch bản lại, chuyển khoản cho Lâm Thanh: “Lâm Thanh, tí nữa giúp tôi mua ít trái cây phân phát cho mọi người, hai trăm phần là đủ, nhiều hơn thì tùy cậu phân chia.”

Lâm Thanh: “Chị Tiểu Du, không biết thì tưởng chị đến để thăm cả đoàn phim chứ không phải để quay phim.” Anh chưa thấy nghệ sĩ nào vừa quay phim vừa chỉ tiền ra như vậy.

Nguyễn Du thở dài: “Cậu không hiểu, nếu ngày mai là tận thế, đương nhiên hôm nay phải tiêu hết tiền.”

Nói xong, cô cảm thán, nhanh chóng mua hai ngàn bản album số của Kỷ Lâm Hạo.

Lâm Thanh: “.....”

Trương Trung ở đó hô bắt đầu quay phim, Nguyễn Du bỏ kịch bản xuống, đi tới để quay.

Đây là cảnh cuối cùng của cô trong đoàn phim “Thành Danh Vô Vọng”, cũng là cảnh khóc khi cô thử vai trước đây.

Khi kết thúc quay cảnh, chính thức bắt đầu quay phim. Quan Bảo Niên theo dõi màn hình, thỉnh thoảng thì thầm với giám sát bên cạnh, không hô dừng lại, qua một cảnh.

Chỉ sau nửa tháng, Nguyễn Du đã tiến bộ rõ rệt.

Hiện tại, cô ít khi cần Quan Bảo Niên nhắc đi nhắc lại kịch bản, chỉ cần được Đoàn Lâm dẫn dắt vào vai, cảm xúc bi thương của nhân vật Tô Uyển hoàn toàn phù hợp. Quan Bảo Niên hài lòng hô dừng lại.

Lâm Thanh vừa lúc gọi người đưa xe trái cây đến, trước tiên thông báo cho đoàn phim: “Cảm ơn mọi người đã chăm sóc Tiểu Du trong nửa tháng qua, cô ấy mời mọi người ăn trái cây, hy vọng sau này có duyên gặp lại cũng sẽ được quan tâm nhiều hơn, vất vả rồi vất vả rồi! Cảm ơn đạo diễn Quan, đạo diễn Trương...”

Mọi người đến nhận trái cây.

“Chúc mừng, chúc mừng, kết thúc quay vui vẻ!”

“Vui vẻ kết thúc quay, có cơ hội về Bắc Kinh cùng ăn cơm nhé.”

Nguyễn Du vẫn chưa hết buồn từ cảnh khóc, lau nước mắt và cảm ơn từng người, liếc nhìn Đoàn Lâm bên cạnh, từ bi hỏi: “À, anh có muốn ăn trái cây không?”

Đoàn Lâm đang chuẩn bị rời đi, nghe thấy thì dừng lại.

Nhìn cô một cái, giọng điệu lạnh lùng: “Không cần.”

“Ồ.” Hừ.

Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn việc kết thúc quay, tạm biệt.

“Đợi một chút,” Nguyễn Du thăm dò hỏi, “Sau khi quay xong bộ phim này, lịch trình tiếp theo của anh là gì?”

“.....”

Nguyễn Du hạ mình: “Nếu không tiện tiết lộ thì có thể cho tôi biết hướng đại khái được không? Như là quay phim truyền hình hay phim điện ảnh, ghi hình chương trình thực tế hay làm show thực tế gì đó.”

Quá hạ mình rồi, Nguyễn Du rơi lệ khi tự hạ thấp mình.

Cô không phải chỉ muốn chắc chắn cho bản thân mà còn để tránh gặp mặt anh ta trong các lịch trình tiếp theo.

Chỉ có trời mới biết cô đã sống qua nửa tháng như thế nào, chỉ có thể tưởng tượng rằng người mà cô yêu thương sâu sắc là Hạo Hạo của cô khi quay phim.

Mắt Nguyễn Du vẫn đỏ, ánh mắt lấp lánh chờ đợi câu trả lời của Đoàn Lâm, ánh mắt như chứa đựng sự dịu dàng và tâm trạng cảm xúc.

Những người xung quanh không chú ý đến cảnh này, Đoàn Lâm im lặng một lúc, đôi mắt đen hẹp lại và nở nụ cười.

Nguyễn Du nhìn nụ cười của anh, bỗng nhiên nhớ lại khi cô tranh cãi với fan của anh ta trên mạng, thấy một câu khen ngợi nụ cười của Đoàn Lâm: “Nụ cười của anh ấy vượt xa mọi thứ, thời gian không phụ lòng trai trẻ.” Phải thừa nhận rằng, Đoàn Lâm quả thật có chút đẹp trai.

Cô lại muốn hỏi, anh ấy đã phẫu thuật thẩm mỹ ở bệnh viện nào vậy? Trông rất tự nhiên.

Nhưng nụ cười của Đoàn Lâm không thể hiện trên mặt, vẫn có chút lạnh nhạt, anh nhẹ nhàng nói: “Nguyễn Du, đừng lãng phí tâm tư vào tôi nữa.”

Nguyễn Du: “.....” khốn kiếp.

Thôi đi, người có vẻ ngoài đẹp mà lòng dạ ác độc.

Tại phim trường, sau khi quay xong cảnh này, Nguyễn Du được nhiếp ảnh gia yêu cầu quay một video kết thúc. Trong khi đang trò chuyện, trợ lý sản xuất hét lớn:

“Các bạn nhớ xem tin nhắn trong nhóm, tối nay là buổi tiệc chia tay của Tiết Tư Dung, chúng ta có ngân sách để đi ăn một bữa ngon!”

Tiết Tư Dung là nữ chính của “Thành Danh Vô Vọng”, hơn ba mươi tuổi, xuất thân từ sân khấu kịch và đã đoạt giải thưởng lớn. Tuy nhiên, phim của Quan Bảo Niên chủ yếu tập trung vào hình ảnh nam giới trong thời kỳ dân quốc và ít chú trọng đến tình cảm, dù Tiết Tư Dung là nữ chính nhưng cô ấy không có nhiều cảnh, sau hai tháng vào đoàn phim, hôm nay là ngày kết thúc.

Cũng trùng hợp là hôm nay.

Nguyễn Du chỉ là một vai phụ, không thuộc nhóm chính, và chỉ trò chuyện với Tiết Tư Dung vài lần. Cô chuẩn bị rời đi và bảo Lâm Thanh đặt vé máy bay thì bị gọi lại.

“Nguyễn Du, buổi chiều đừng vội rời đi, tối nay hãy cùng đi nhé.”

Nguyễn Du chỉ vào mình: “Tôi cũng đi sao?”

Những ngày qua, Nguyễn Du đã tự chi tiền, giúp đoàn phim tiết kiệm ngân sách, số tiền tiết kiệm đó không cần phải nói cũng biết đã đi đâu. Nhà sản xuất hài lòng thu lợi từ đó, đồng thời cũng giúp Nguyễn Du một ân huệ: “Đúng vậy, sao? Cô không muốn tham gia à?”

“Đi, đi chứ, chắc chắn tôi sẽ đi.” Lâm Thanh mỉm cười đáp lại.

Từ xa, Thẩm Nhược Vi nhìn thấy cảnh này, cúi đầu lật xem kịch bản của mình, chỉ có vài câu thoại, trong lòng không khỏi ghen tị.

Cùng là nghệ sĩ cùng công ty, sao Nguyễn Du, dù là hậu bối của cô, lại có vẻ như đang có triển vọng?

Người ta thật sự bỏ tiền ra mua quan hệ và không ngần ngại làm quen.

Nhìn vẻ ngoài của cô, không biết đã ngủ với bao nhiêu người rồi.

Tối đó, sau khi Tiết Tư Dung hoàn thành cảnh quay, đạo diễn và các diễn viên chính, cùng với Nguyễn Du, lên xe đi đến một câu lạc bộ tư nhân cách hai mươi kilomet để ăn tối.

Phim của Quan Bảo Niên luôn kiêu ngạo trong việc chọn diễn viên, ngoài Đoàn Lâm, các diễn viên chính đều là những ông trùm dày dạn kinh nghiệm, các diễn viên chính tự tạo thành

một nhóm, Nguyễn Du chỉ được thêm một chỗ ngồi, không có cơ hội tham gia vào cuộc trò chuyện.

Trong số đó chỉ có Tiết Tư Dung và Nguyễn Du là phụ nữ. Nguyễn Du thấy biểu cảm của Tiết Tư Dung không ổn, liếc nhìn xung quanh những người đàn ông đang hút thuốc, cô nhẹ nhàng hỏi: “Chị có bị dị ứng với t.h.u.ố.c lá không?”

“Gần đây tôi có chút vấn đề với đường hô hấp, ngửi thấy hơi không được thoải mái, không sao đâu.” Tiết Tư Dung vẫy tay.

Cảnh báo sức khỏe trong đầu Nguyễn Du lập tức kêu lên.

Cô lập tức gọi phục vụ: “Chúng tôi gọi thêm một ít lê, món nấm xào và một phần canh đậu xanh nữa. Nhanh lên, cảm ơn.”

Tất cả đều là món ăn tốt cho phổi.

Tiết Tư Dung ngạc nhiên nhìn Nguyễn Du với ánh mắt quan tâm chân thành, bất ngờ nhớ lại lúc mới vào nghề, cảm động một chút.

“Cảm ơn.”

Nguyễn Du gật đầu: “Thân thể là tài sản, sức khỏe là quan trọng nhất!”

“.....” Cô gái này cũng khá đáng yêu.

Nguyễn Du thực sự không có quyền ngăn cản những người đàn ông hút thuốc tại hiện trường, cô quan sát bàn ăn, nhận thấy chỉ có Đoàn Lâm là không hút thuốc.

Các nam diễn viên khác đã nhiều lần đưa thuốc cho Đoàn Lâm, nhưng anh đều từ chối một cách bình thản. Các nam diễn viên kiêu ngạo đều không cảm thấy xấu hổ, vẫn trò chuyện vui vẻ với Đoàn Lâm.

Nhớ lại những tin đồn về Đoàn Lâm và những hành vi xấu của anh khi quay phim, Nguyễn Du cảm thấy có chút kỳ lạ.

[Xiaosi]

Anh không hút thuốc? Có lẽ cô đã nhận được thông tin sai?

Trợ lý sản xuất: “Thầy Đoàn Lâm, tôi thấy cậu không ăn nhiều món, có phải không thích món nào không? Phục vụ, thêm hai món nữa.”

Phục vụ vội vàng mở cửa vào, chờ Đoàn Lâm lên tiếng.

Anh từ chối: “Không cần.”

“Ôi! Không thể không ăn được! Cần phải gọi thêm! Phục vụ, mang thực đơn đến đây.” Trợ lý sản xuất cười.

Cứ mãi thế này sao? Cứ như đang hẹn hò?

Nguyễn Du ngồi gần cửa phòng, bị gió hành lang thổi lạnh, không chịu nổi sự phiền phức của Đoàn Lâm, không cần suy nghĩ, chỉ vào thực đơn và nói với phục vụ: “Anh ấy thích đậu hũ nhồi, tôm hấp, món này và món này, không cần đậu hà lan. Chỉ vậy thôi.”

.....

Bàn ăn im lặng ba giây.

Một nam diễn viên cười hỏi: “Không ngờ, Nguyễn Du, cô biết rõ sở thích của Đoàn Lâm như vậy?”

Đoàn Lâm nhìn Nguyễn Du, ánh mắt sâu thẳm và không thể đoán được.

Chết tiệt. Cô lỗ miệng!

Nguyễn Du hồi hận đến muốn chết, cười hì hì: “Tôi thấy mọi người thường chọn món ăn trong hộp cơm, chỉ là đoán bừa thôi.”

Mọi người không truy cứu thêm, trong đoàn phim có quá nhiều nữ diễn viên quan tâm đến Đoàn Lâm, Nguyễn Du chỉ là một trong số đó mà thôi.

Nguyễn Du giữ vẻ ngoài bình tĩnh mỉm cười, nhưng dưới bàn thì tự véo mạnh vào đùi mình.

Cô ấy thật sự đáng trách. Cô ấy thật sự đáng trách!!

Nhớ tất cả những tin đồn và sở thích của đối thủ, thậm chí rõ ràng.

Chẳng phải để dễ dàng tấn công từ mọi góc độ trong các cuộc tranh cãi sao?!!

Trong khi ăn, điện thoại của Nguyễn Du reo lên, thông báo một tin nhắn WeChat từ “Trưởng khoa Tim mạch Trần”.

Đối phương gửi một tài liệu PDF về kế hoạch điều trị.

Trưởng khoa Tim mạch Trần: Tiểu thư Nguyễn, có thời gian hãy đến bệnh viện một chuyến. Đồng thời, cũng hãy tìm thời gian thảo luận với gia đình của cô.”

Quả thực, sợ gì thì sẽ gặp phải cái đó.

Nguyễn Du nắm chặt điện thoại, rời khỏi chỗ ngồi để gọi điện.

Nửa giờ sau, khi Lâm Thanh đang đợi gần đó trên xe, nhận được cuộc gọi của Nguyễn Du và đến cửa câu lạc bộ, thì bị Nguyễn Du đang khóc lóc thảm thiết khiến cậu sợ hãi đến mất hồn.

“Có chuyện gì vậy?! Ai đã làm khó chị?!” Lâm Thanh hoảng hốt, hít một hơi lạnh, “Mấy nhà sản xuất trong đó có làm gì chị

không?”

Nguyễn Du vẫn khóc, không thềm trả lời cậu

Lâm Thanh bị dọa đến mức hoảng loạn.

Trong đoàn làm phim, ngoài phó đạo diễn Trương Trung, không ai biết Nguyễn Du là con gái của Tập đoàn Thương Ảnh. Liệu có phải thật sự có người nghĩ Nguyễn Du chỉ là một diễn viên nhỏ bé và đã làm những việc không thể chấp nhận được trong câu lạc bộ không?

“Chờ chút! Tôi sẽ gọi cho An tử ngay! Chị Tiểu Du hãy bình tĩnh lại!”

“Không cần gọi đâu, tôi không sao đâu, òa òa òa.” Nguyễn Du vừa khóc vừa ngăn cản.

Bây giờ, trong đầu Nguyễn Du chỉ còn câu nói của Trưởng khoa Trần : “Dựa theo tình trạng sức khỏe hiện tại của cô, dự đoán lạc quan nhất chỉ còn sống được hai năm.”

Hóa ra, tiểu thư Nguyễn vốn không còn nhiều năm để sống, thêm vào việc trước đó đã dùng thuốc, bác sĩ tưởng rằng cô không thể sống qua năm nay. Nhưng kết quả kiểm tra ra, kỳ diệu thay, cơ thể Nguyễn Du vẫn còn khả năng sống sót.

Chỉ là sống sót thôi. Hai năm ngắn ngủi, quá ngắn.

Nguyễn Du nghĩ rằng tái sinh là một “chìa khóa vàng” do số mệnh ban tặng, không ngờ số mệnh chỉ đang đùa giỡn với cô.

Trước đây, trong lòng cô vẫn còn một chút hy vọng.

Cứ tưởng rằng một ngày nào đó sẽ trở lại cuộc sống bình thường, có thể sáng ra và trở về cuộc đời của mình, vì vậy cô

không cố ý thay đổi thói quen của tiểu thư Nguyễn Du trước khi chết.

Cô không hủy hôn ước, không ném các poster liên quan đến Đoàn Lâm trong căn hộ, cũng không ngừng bước vào ngành giải trí, thậm chí đặt tên cho mèo cũng theo sở thích của tiểu thư Nguyễn Du.

Trở về cái gọi là cuộc sống bình thường, thực ra, cuộc sống ngắn ngủi của cô là vay mượn từ số mệnh.

Trong cuộc đời này không thể để lại tiếc nuối nữa.

Nguyễn Du khóc một lúc, suy nghĩ thông suốt, đỏ mắt đứng dậy và gửi một tin nhắn cho An Trác Tây.

[Em đã hoàn thành cảnh quay, có thông báo gì không?]

Vì vậy, cô quyết định tự tạo cho mình “chìa khóa vàng”. Cô muốn tự do và làm theo ý mình.

An Trác Tây: [Được, chờ em về rồi chúng ta sẽ bàn kỹ hơn.]

Nguyễn Du lên xe, sắc mặt tái nhợt, thoát khỏi khung chat với An Trác Tây, đột nhiên nhìn thấy tên “Đoàn Lâm” ở dưới.

Tinh thần không tốt, càng nhìn thấy đối thủ càng khó chịu. Nghĩ đến hợp đồng hôn nhân giữa hai người, Nguyễn Du cảm thấy trái tim mình hơi đau nhói.

Chậc

Bước đầu tiên của “chìa khóa vàng”, là từ bỏ quá khứ và hướng về tương lai. Bắt đầu từ việc chặn đối thủ.

Cuộc đời có giấc mơ, mỗi người đều có khoảng trời của riêng mình. Tạm biệt.

.

Trong phòng bao của câu lạc bộ, trên bàn ăn chỉ còn lại mảnh vụn, Quan Bảo Niên nhận thấy Nguyễn Du đã biến mất từ lâu: “Nguyễn Du đâu rồi?”

Tiết Tư Dung: “Cô ấy nhận một cuộc gọi rồi đi mất, áo khoác còn để lại ở đây, ai có số điện thoại của cô ấy? Hỏi xem tình hình thế nào.”

Đoàn Lâm cuối cùng cũng đặt ly rượu xuống, cúi đầu cầm điện thoại, mở WeChat và gửi tin nhắn cho Nguyễn Du hai từ.

Đoàn Lâm: [Ở đâu.]

Tin nhắn vừa gửi đi, bên cạnh nhanh chóng xuất hiện một dấu chấm than đỏ, dưới đó là một hàng chữ nhỏ xám —

“Tin nhắn đã gửi đi, nhưng bị từ chối bởi đối phương.”

Chương 10: "Cá" chìm

Khi Nguyễn Du khóc đến nỗi lớp trang điểm đã lem nhem, cô không còn tâm trí nào để quay lại phòng bao và hít khói thuốc. Sau khi bình tĩnh lại, cô gọi điện cho Quan Bảo Niên, thành thật xin lỗi, đưa ra lý do sức khỏe không tốt và để Lâm Thanh giúp cô lấy áo khoác.

Trong phòng bao, Quan Bảo Niên cúp máy: “Nguyễn Du nói rằng cô ấy bị đau dạ dày, đã về khách sạn trước.”

Động tác của Đoàn Lâm dừng lại một chút.

Nam diễn viên bên cạnh rũ tàn thuốc, nhận xét: “Những người mới bây giờ, trông thì đẹp đấy, nhưng cơ thể lại yếu ớt như thế, sau này e rằng không chịu nổi vất vả, khó thành công.”

Tiết Tư Dung: “Cô ấy là một cô gái tốt, đừng kết luận sớm như vậy.”

“Ôi, hiếm thấy, Tư Dung lại bênh vực người mới rồi?” Nam diễn viên nhướn mày, “Đoàn Lâm, anh nghĩ sao?”

Nam diễn viên biết Đoàn Lâm vốn không kiên nhẫn với những ngôi sao nữ chủ động tiếp cận anh, thậm chí các nữ diễn viên nổi tiếng còn bị từ chối thẳng thừng, huống chi là một người mới nhỏ bé.

Đây là muốn kéo Đoàn Lâm vào cùng.

Đoàn Lâm lập tức nhú mày, liếc nhìn nam diễn viên: “Tôi nghĩ sao à?”

Anh không có hứng thú với Nguyễn Du, nhưng cũng không phải để người khác làm bia cho mình.

Đoàn Lâm dựa ra phía sau, mỉm cười: “Tôi thấy cô ấy khá tốt.”

Sáng hôm sau, Nguyễn Du và Lâm Thanh lên chuyến bay sớm nhất trở về Bắc Kinh.

Sau khi hoàn thành vai diễn trong "Thành Danh Vô Vọng", Nguyễn Du nghỉ ngơi một ngày, và An Trác Tây gọi điện cho cô, bảo Lâm Thanh đến đón cô về công ty.

“Em mới vào ngành, tài nguyên hiện tại không đủ tốt, nhưng nếu tài nguyên quá tốt thì cũng khó tiếp nhận. Chị đã lọc ra bốn cơ hội cho em, xem thử nhé.”

An Trác Tây đưa cho Nguyễn Du vài tài liệu: “Có một kịch bản web drama về tình yêu tuổi trẻ, đạo diễn đang chọn nữ chính, đội ngũ cũng khá ổn; còn có một bộ phim hài, do đạo diễn Hoàng Thuận Thu chỉ đạo, có uy tín đảm bảo, có thể tranh vai nữ thứ tư trong phim; ngoài ra còn có hai chương trình tạp kỹ, một chương trình thử thách ngoài trời, một chương trình âm nhạc trong nhà.”

Nguyễn Du nhanh chóng xem qua: “Em đều có hứng thú, nhìn chung là phim điện ảnh thì tốt nhất.”

An Trác Tây: “Phim điện ảnh thì tốt, nhưng cần ba tháng để quay, ít nhất nửa năm để chỉnh sửa hậu kỳ, và phải chờ lên rạp chiếu, không giúp ích nhiều cho việc tích lũy độ nổi tiếng của em trong thời gian ngắn. Hiện tại em cần là độ nổi tiếng, quy tắc trong ngành là dùng độ nổi tiếng để đổi lấy tài nguyên, chị thực sự không khuyến khích em ngay lập tức quay phim điện ảnh.”

"Chị An, chị thấy sao?"

"Cá nhân chị khuyên em nên chọn web drama hoặc chương trình tạp kỹ. Thực ra chị đánh giá cao chương trình tạp kỹ này, một chương trình ngoài trời. Nếu xây dựng được hình tượng, em sẽ thu hút rất nhiều người hâm mộ, nhưng có thể sẽ gặp khó khăn, và rating của chương trình cũng chưa chắc chắn." An Trác Tây chỉ vào chương trình tạp kỹ ngoài trời.

[Xiaosi]

Thực sự rất khó.

Vừa rồi, Nguyễn Du đã xem qua tóm tắt chương trình, đây là một chương trình tạp kỹ thử thách ngoài trời hoàn toàn mới do đài Hoàng Đào tổ chức, hợp tác phát sóng với ba nền tảng mạng lớn, có tên là "Nghề nghiệp nguy trang".

Ban tổ chức dự kiến mời năm nghệ sĩ nổi tiếng, bốc thăm quyết định nghề nghiệp và cải trang trải nghiệm công việc trong hai tuần.

Nói đơn giản, các ngôi sao sẽ phải tham gia một công việc mới hoàn toàn, trà trộn vào giữa những người bình thường, và phải duy trì trong hai tuần mà không bị ai phát hiện danh tính.

Chuyện này sao có thể làm được chứ???

Quy tắc cụ thể không được nêu rõ, lần này Nguyễn Du đọc kỹ phương án, bất ngờ phát hiện tên của một trong những thần tượng mà cô yêu thích.

Giang Tinh Thuần, ca sĩ kiêm vũ công, là thành viên nhỏ tuổi nhất trong nhóm nam WindWin đang nổi tiếng, năm nay mới mười tám tuổi.

Một trong những thần tượng mà cô hâm mộ.

Bảo bối đáng yêu của mẹ đây mà!!!

Mắt Nguyễn Du sáng rực lên, chẳng khác nào ánh sáng của tia laser, chỉ vào cái tên và hỏi: "Đây là danh sách khách mời đã xác nhận rồi phải không?"

"Đúng vậy. Thực ra năm khách mời đã được xác nhận từ lâu, chương trình sẽ khởi quay vào tuần tới, nhưng có một nữ nghệ sĩ hủy hợp đồng vào phút chót, nên đạo diễn chương trình mới khẩn cấp liên hệ với chị."

An Trác Tây nói: "Đạo diễn chương trình quen biết chị, nên chị mới có suất cho em. Tuy nhiên, trước đây ông ấy làm vài chương trình tạp kỹ khác mà không viết kịch bản sẵn, nếu em thấy khó..."

"Không khó, không khó chút nào!"

"... Hử?"

Nguyễn Du nghiêm túc nói: "Chị An, em đã suy nghĩ kỹ rồi, gian khổ thế nào em cũng không sợ. Chịu được gian khổ thì mới thành công, em muốn thử tham gia 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang', cảm ơn chị đã cho em cơ hội này."

An Trác Tây hiếm khi bật cười: "Cũng có khí phách lắm. Được, ngày mai chị sẽ đưa em đi ký hợp đồng."

.

Sau khi gặp đạo diễn chương trình "Nghề Nghiệp Ngụy Trang" cùng với An Trác Tây và thống nhất lịch quay, Nguyễn Du nghỉ ngơi một tuần tại căn hộ của mình để dưỡng sức.

Trong thời gian cô vắng mặt, Diệp Mộng Mộng đã chăm sóc con mèo của cô béo tốt mượt mà, tròn trĩnh hơn hẳn.

Nguyễn Du ở căn hộ vừa chơi với mèo, vừa xem thần tượng và chơi game. Con mèo mập nhẩy lên bàn, ngồi thẳng xuống bàn phím khiến cô bị dịch chuyển vào trận chiến và hiến mạng cho đối phương. Nguyễn Du bật khóc: "Tao nghĩ mày đừng gọi là Phô Mai nữa, gọi mày là Béo cho hợp!"

Phô Mai như thể hiểu được, "meo" một tiếng dài đầy bi thương, rồi nhìn cô với vẻ cao ngạo như một ông chủ, vẫy đuôi rời đi.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Nguyễn Du một mình đến bệnh viện tim mạch gặp bác sĩ Trần.

Bác sĩ Trần cùng hai bác sĩ điều trị chính của cô ở trong phòng họp, bàn bạc với cô cả buổi chiều: "Phương án điều trị cô đã xem qua rồi, nếu quyết định phẫu thuật, tốt nhất là sắp xếp ngay bây giờ. Dù có sắp xếp trước cho cô, cũng phải đợi đến nửa năm sau mới có thể tiến hành phẫu thuật."

"Và tình trạng của cô... tốt nhất cô nên nói trước với gia đình để họ chuẩn bị tâm lý."

Nguyễn Du đồng ý, suốt buổi ký giấy điều trị và mang theo một đồng thuốc mà bệnh viện kê rời khỏi.

Cô vẫn chưa định nói với Nguyễn Chính Bình về chuyện này.

Thứ nhất, Nguyễn Chính Bình suốt ngày bận rộn không thấy bóng dáng, hơn nữa, với mức độ yêu chiều con gái của ông, nếu biết Nguyễn Du chỉ còn sống được hai năm nữa, chắc chắn ông sẽ bỏ hết công việc để ở bên cô, cuối cùng sẽ phải chịu cảnh tóc trắng tiền tóc xanh.

Nguyễn Du cảm thấy rất buồn.

Tốt nhất là đừng để lại sự ràng buộc gì nữa, đừng để cô phải nếm trải thêm một lần cảm giác mất đi tình thân sau khi đã có lại.

Giờ đây cô chỉ muốn dành phần đời còn lại sau khi được tái sinh để sống một cách tự do thoải mái.

Nguyễn Du lướt Weibo trong căn hộ, thấy Lâm Thanh đã đăng trạng thái mới lên Weibo của cô từ lâu, kèm theo bức ảnh cô cầm hoa trong buổi tiệc kết thúc phim ở đoàn phim "Thành Danh Vô Vọng". Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, nụ cười rạng rỡ, hình ảnh được chỉnh sửa hoàn hảo, đẹp đến nỗi chính cô cũng không thể cưỡng lại việc phóng to ảnh lên và ngắm nghía màn hình suốt mười phút.

【@Nguyễn Du: Đóng máy rồi, không nỡ xa mọi người [ngại ngùng)】

Kể từ khi dính vào tin đồn hot search với Đoàn Lâm lần trước, Weibo của Nguyễn Du đã tăng thêm hơn hai triệu người theo dõi, ngoài lượng follow giả mà Weibo nhồi vào, phần còn lại chủ yếu là những người theo dõi do tò mò và một số fan mới.

Nhưng trong giới giải trí biến đổi từng phút, sự nổi tiếng đến nhanh thì cũng tàn lụi nhanh. Hơn nữa, Nguyễn Du chưa hề có tác phẩm ra mắt, nên không thể có fan trung thành. Vì vậy, sau khi tin đồn được làm rõ, cư dân mạng ăn theo tin đồn lập tức tản đi, rất nhanh chóng quên mất sự tồn tại của cô.

Dưới bài đăng về đóng máy chỉ có hơn bốn trăm bình luận, hầu hết những bình luận đầu đều là quảng cáo.

【Ôi trời, khi lướt đến bức ảnh này tôi thực sự ngừng thở! Gương mặt này tuyệt quá, hỏi xem có chị gái xinh đẹp nào mà không yêu chứ?! Chắc chắn em sẽ nổi tiếng!!!】

【Chúc mừng đóng máy nhé. Nhấn vào Weibo của tôi → để xem câu chuyện lãng mạn giữa ông chủ và nữ thư ký】

【Ahhh quá đẹp! Hôm nay tôi đã thắng một ngàn đồng trong [đường link] đặt cược xổ số, trò chơi xì dách trực tuyến với

những người chia bài nóng bỏng】

Nguyễn Du: "....."

Ngoài ra còn có một số người trong lần tin đồn trước đây mò đến mắng chửi.

【Ừ ừ ừ, đừng luyến tiếc nữa, tạm biệt, không bao giờ gặp lại.】

【Chết tiệt, sao tôi quên bỏ theo dõi rồi?? Tuyệt quá, nhanh chóng tránh xa anh tôi đi!!】

Thậm chí số lượng lời mắng chửi từ fan đối thủ cũng giảm đi đáng kể.

Cô thực sự —

Quá chìm rồi!!!

Con đường sự nghiệp không dễ dàng, Nguyễn Du thở dài thườn thượt.

Ôi, chỉ có thần tượng yêu dấu mới có thể chữa lành vết thương trong lòng cô.

Đêm hôm đó, Kỷ Lâm Hạo vừa kết thúc buổi diễn tại Sanya, khép lại hoàn hảo tour diễn trong năm nay. Sau đó, Kỷ Lâm Hạo đăng tải một bức ảnh tự chụp lên Weibo, đồng thời đoạn video trực tiếp của buổi biểu diễn đã leo lên vị trí số một hot search, gây bão với màn trình diễn mạnh mẽ và cuốn hút, khiến cộng đồng người hâm mộ bùng nổ, la hét thảo luận sôi sục.

Nguyễn Du chuyển sang tài khoản fan hâm mộ của mình, nhanh chóng xem lại toàn bộ tài liệu, vừa ôm màn hình vừa khóc thút thít trong khi bình chọn cho thần tượng.

"Anh yêu ơi, anh là thiên thần Raphael từ cuốn kinh thánh nào bay ra vậy? Đây chắc chắn là thiên sứ giáng trần, em không sống

nổi nữa—"

"Anh yêu, em có bệnh tim đấy! Nhịp tim em loạn mất rồi, anh phải chịu trách nhiệm với em đó hu hu"

Sau khi đã xem hết từ idol rồi lại xem tiếp crush, cả căn hộ đều vang lên bài hát ca ngợi đầy xúc động của Nguyễn Du dành cho các chồng yêu.

Phô Mai lạnh lùng nhìn trong hai phút, bỗng nhẹ nhàng nhảy lên bàn, cao ngạo nhấc chân quý phái, một chân đập thẳng vào chiếc máy tính bảng của Nguyễn Du khiến nó đổ rầm xuống bàn.

Lười biếng "meo" một tiếng rồi bỏ đi.

Nguyễn Du ngừng tay lại: "....."

Con mèo này ngẫu ghê, thật sự nhìn quen mắt quá thể.

Sau một tuần nghỉ ngơi, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng gõ cửa căn hộ, dẫn Nguyễn Du đi tham gia ghi hình trước cho chương trình "Nghề Nghiệp Ngụy Trang".

Chiếc xe thương mại đỗ dưới tầng hầm của tòa nhà phát thanh truyền hình Hoàng Đào, nhân viên dẫn nhóm của Nguyễn Du vào thang máy, lên một tầng nào đó, trên hành lang đầy những áp phích quảng cáo của "Nghề Nghiệp Ngụy Trang".

Vừa bước vào hành lang, hai máy quay đã lập tức hướng về phía Nguyễn Du và bắt đầu quay phim, không hề báo trước.

Nhân viên dẫn đường nói: "Tôi sẽ dẫn các bạn đến phòng hóa trang trước."

Nguyễn Du điềm tỉnh: "Cảm ơn nhé."

Thật ra trong lòng cô đang cực kỳ hồi hộp.

Sao mà bắt đầu nhanh thế?!!

Cô đã xem qua rất nhiều chương trình tạp kỹ, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời cô tham gia ghi hình. Huống chi, “Nghề Nghiệp Ngụy Trang” là một chương trình mới toanh, không có tài liệu nào để tham khảo, cô thực sự lo lắng đến mức muốn ói!

Các khách mời đều được sắp xếp vào chung một phòng hóa trang, trên cửa dán logo của chương trình, nhân viên mở cửa, đã có ba người có mặt.

Cậu thiếu niên đẹp trai đang nghe nhạc ngẩng đầu lên, mặc chiếc áo hoodie trắng, tháo tai nghe xuống, ánh mắt ngây thơ như cún con dần dần nheo lại, cười với hai má lúm đồng tiền, răng trắng mắt sáng: “Lại có thêm một người nữa? Chào chị, tôi là Giang Tinh Thuần, thành viên của WW.”

Được rồi, Nguyễn Du không còn căng thẳng nữa.

Crush nhỏ đẹp trai quá! Soái! Aaaaaa!

Đáng yêu quá, còn đáng yêu hơn trong ảnh và video nữa, đáng yêu như mười thùng sữa bò!

“Wow, Giang Tinh Thuần đây! Em có một người bạn mê cậu ấy điên cuồng luôn.” Diệp Mộng Mộng khẽ ghé sát Nguyễn Du nói.

Sau khi Giang Tinh Thuần giới thiệu xong, hai người đàn ông ngồi cạnh cũng thân thiện tự giới thiệu. Nguyễn Du ngay lập tức nhận ra, người đàn ông đeo kính đẹp trai là người dẫn chương trình nổi tiếng của đài Hoàng Đào, Hạ Thường Nguyên, còn người đàn ông mập ngồi cạnh là Lữ Hàn, một nhân vật nổi tiếng trong giới hài kịch.

Mọi người trong phòng không quen với Nguyễn Du, thêm nữa cô là khách mời thay thế tạm thời nên càng xa lạ hơn.

Nguyễn Du cũng không cảm thấy ngại, cô cúi chào lễ phép: “Chào mọi người, tôi là Nguyễn Du, nghệ sĩ mới ký hợp đồng với Truyền thông Thương Ảnh, đã từng đóng một vai nhỏ trong “Thành Danh Vô Vọng”, gần đây lên hot search vì tin đồn giả đó.”

Lâm Thanh đang uống nước suýt sặc.

Cô cô của tôi ơi! Có cần thành thật đến thế không?!!

Lữ Hàn cười không nhìn được: “Cô thật lợi hại! Cameramen có quay lại đoạn này không? Đoạn này không được cắt đâu nhé, đúng là màn tự giới thiệu đầu tiên luôn!”

Sau khi Nguyễn Du giới thiệu xong, Hạ Thường Nguyên gật đầu: “Chúng ta đã đủ bốn người, còn một người nữa, tôi nhớ là Thu Hi?”

Vừa nói xong, ngoài cửa vang lên giọng nói nhẹ nhàng: “Xin lỗi, tôi đến trễ.”

Thu Hi bước vào cùng trợ lý.

Thu Hi không cần tự giới thiệu nữa, hiện tại là một trong tứ tiểu hoa đán nổi tiếng nhất trong làng giải trí. Khi còn là sinh viên, cô nổi lên nhờ một tấm ảnh tốt nghiệp đại học với gương mặt thuần khiết, được cư dân mạng truyền tay nhau điên cuồng. Sau khi gia nhập làng giải trí, cô cũng đã đóng một vài bộ phim thần tượng, luôn đi theo phong cách thiếu nữ nhẹ nhàng, thanh thuần.

Năm khách mời đã đủ, nhân viên dẫn họ đến phòng ghi hình.

Trong studio được dàn dựng theo phong cách đầu trường Hy Lạp cổ đại, ánh đèn chiếu xuống, thực sự tạo ra cảm giác hoành tráng, trang nghiêm. Nguyễn Du được cài mic, cùng Giang Tinh Thuần tiến vào trung tâm trường quay.

Đèn và máy quay lần lượt vào vị trí.

Một người đàn ông bí ẩn mặc bộ giáp đen đứng trước mặt, tay cầm kiếm dài và khiên tròn, cất giọng:

“Tôi là đạo diễn chính của chương trình “Nghề Nghiệp NGụy Trang”, Quan Hải, chắc mọi người đã làm quen với nhau rồi, giờ tôi sẽ công bố quy tắc của chương trình.”

Sao nghe như kiểu phim võ hiệp thế này.

Chẳng mấy chốc Nguyễn Du đã không còn hứng để trêu đùa nữa.

Quan Hải nói: “Trong bức tượng đuốc trước mặt tôi có năm thẻ bài, mỗi thẻ ghi thông tin liên quan đến một nhân vật ảo và nghề nghiệp của họ. Khách mời rút được thẻ nào sẽ phải hoàn thành thử thách hóa thân tương ứng trong hai tuần.”

“Sau khi rút thăm, các bạn sẽ tham gia khóa huấn luyện nghề nghiệp kéo dài một tuần. Sau khi chính thức làm việc, các bạn sẽ nhập vai nhân vật trên thẻ và bước vào một môi trường làm việc và sinh hoạt hoàn toàn mới. Ngoài ba vật dụng ban đầu được mang theo, những thứ khác đều bị cấm mang theo.”

“Vật dụng ban đầu bao gồm điện thoại do chương trình cung cấp, quần áo cần thiết để thay, và năm trăm tệ tiền mặt. Còn chỗ ở sau khi tan làm hay chi phí cho ba bữa ăn hàng ngày, các bạn phải tự tìm cách.”

Nghe đến đây, đã có người bắt đầu xôn xao.

Lữ Hàn thì thào: “Chẳng ai báo trước là sẽ khổ thế này cả? Thường Nguyên, cậu là người của đài, cậu biết trước mấy cái quy tắc này không?”

Hạ Thường Nguyên cười khổ lắc đầu.

Chương trình này ngay cả con cưng của đài cũng dám chơi xỏ?!

Quan Hải tiếp tục: “Nhiệm vụ của các bạn là hóa thân vào vai diễn tương ứng và hoàn thành thử thách nghề nghiệp trong hai tuần. Nếu bị bất kỳ ai xung quanh phát hiện danh tính thật, khách mời sẽ coi như là bị loại.”

Các nghệ sĩ nổi tiếng đều có mặt ở đây, đi ngoài đường là bị người ta nhận ra ngay, mà phải duy trì trong hai tuần, sao mà làm được?!

Lữ Hàn hỏi: “Nếu bị loại ngay ngày đầu thì sao?”

“Khách mời bị loại giữa chừng sẽ nhận được một thẻ đi bốc gạch, được chuyển đến công trường chỉ định,” Quan Hải ngừng lại một lúc, “bốc gạch, cho đến khi kết thúc hai tuần làm việc.”

Có nghĩa là, ai bị loại ngay ngày đầu tiên sẽ phải dành mười ba ngày còn lại để bốc gạch ở công trường.

Trong tháng mười hai, trời đông giá rét thật sự, và sẽ bốc gạch.

Giang Tinh Thuần giơ tay, tò mò hỏi: “Hải ca, trong quá trình ghi hình sẽ có máy quay theo sát chúng tôi chứ? Điều này sẽ không khiến người ta để ý sao?”

“Các bạn không cần lo về điều đó, các máy quay sẽ rất kín đáo, lúc đó trên người các bạn cũng sẽ có gắn micrô mini, không phải lo ảnh hưởng đến hiệu quả chương trình.”

Ai mà lo lắng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả chương trình chứ??

"Nhỡ người quay phim bị phát hiện thì chúng tôi có bị loại không?" Thu Hi hỏi.

"Yên tâm, cameramen đã được huấn luyện đặc biệt, thiết bị mang theo cũng là loại nhỏ, khi cần thiết sẽ giữ khoảng cách với

các bạn, đảm bảo không bị phát hiện."

Mọi người đều mang vẻ mặt lo lắng, chỉ riêng Nguyễn Du là vẫn bình thường.

Mấy hôm trước cô còn than thở vì bản thân không nổi tiếng, ai ngờ "không nổi" lại có cái lợi của "không nổi", giờ nghĩ lại, cô chính là người có khả năng trụ lại cuối cùng nhất.

Khổ thì khổ, nhưng có thể đồng hành cùng crush nhỏ nhà mình thì cũng đáng lắm chứ.

Hạ Thường Nguyên: "Nếu thật sự không tìm được chỗ ở, có thể nhờ các khách mời khác cho ở chung không?"

"Không được phép. Các khách mời không được phép mời hay giữ nhau ở cùng nhà, vì các bạn là đối thủ cạnh tranh," Quan Hải không chút nường tay. "Trong thời gian làm việc, trên điện thoại của các bạn sẽ hiện vị trí của nhau, mỗi người sẽ có một lần tìm đối phương và vạch trần. Nhưng nếu vạch trần sai, cũng có nguy cơ bị đối phương phản lại. Điều này phụ thuộc vào sự cân nhắc của các bạn."

"Sau hai tuần, nếu có từ hai người trở lên chưa bị loại, tất cả các khách mời sẽ được kéo dài thêm một tuần—"

"Đi lao động tay chân."

Điều này có nghĩa là chỉ có một người có thể sống sót đến cuối cùng, hoặc tốt nhất là đừng ai chiến thắng, nếu không cả đội sẽ phải đi lao động tay chân.

Nguyễn Du: "....."

Điều này chẳng phải đang ép cô và crush nhỏ chưa kịp yêu đã phải đối đầu nhau sao??

Haha, tâm trạng của cô sụp đổ rồi.

Chương 11: Khó khăn

Sau khi thông báo xong luật chơi, cả trường quay đều toát ra cảm giác chán chường như mất hết hy vọng.

Quan Hải để ý thấy Nguyễn Du vẫn chưa hỏi gì: "Nguyễn Du, em có câu hỏi gì không?"

Nguyễn Du giơ tay: "Người trụ lại cuối cùng sẽ được thưởng gì?"

"Khách mời chiến thắng cuối cùng sẽ được chương trình quyên góp 800.000 tệ cho Quỹ khởi nghiệp và Việc làm Quốc gia dưới danh nghĩa của họ. Đồng thời, họ cũng sẽ nhận được một phần thưởng bí mật."

Về phần thưởng bí mật là gì, Quan Hải giữ bí mật không nói. Sau đó, mọi người lần lượt đi đến chiếc hộp rút thăm trước mặt.

Nguyễn Du mở lá thăm màu đen, bên trong chỉ viết vồn vện ba dòng chữ.

【Tên: Lưu Đại Hùng.】

【Nghề nghiệp: Trợ lý trang điểm.】

【Nội dung: Hỗ trợ chuyên viên trang điểm hoàn thành công việc hàng ngày.】

Nguyễn Du mắt mở to, đầy ngạc nhiên: "....."

Lưu Đại Hùng là ai chứ??!!

"Xong rồi, tôi rút phải nghề môi giới bất động sản, công việc này suốt ngày phải tiếp xúc với người ta, vậy tôi còn giả dạng thế nào được nữa?" Lữ Hàn than thở, "Mấy người rút được gì?"

Hạ Thường Nguyên: "Tôi là ảo thuật gia đường phố, còn Tinh Thuần thì sao?"

"Nhân viên giao hàng." Giang Tinh Thuần giơ lá thăm, đôi mắt ngây ngô của cậu ta đầy vẻ hoang mang, "Chỉ có điều cái tên hơi kỳ, gọi là Đóa Tiểu Tĩnh."

Hạ Thường Nguyên không nhịn được cười: "Xem ra chúng ta đều khá giống nhau, tôi tên là Từ Lão Căn."

Thăm mý đặt tên của chương trình này chắc là lấy cảm hứng từ "Tình yêu làng quê" nhỉ?

Nguyễn Du thở dài thăm trong lòng, hỏi Thu Hi không nói gì: "Thu Hi, cô rút phải gì vậy?"

[Xiaosi]

Biểu cảm của Thu Hi khá bình tĩnh, cô khẽ cười dịu dàng: "Tài xế xe dịch vụ, Phương Tiểu Mỹ."

Nguyễn Du đã hiểu rồi, chương trình này sắp xếp tất cả các nghề nghiệp trên thăm đều là những công việc phải xuất hiện trước công chúng rất nhiều, cứ như sợ người ta không phát hiện ra họ sớm vậy.

Thật quá tàn nhẫn, không để lại chút đường lui nào.

Ông chủ tàn nhẫn Quan Hải rất hài lòng với hiệu quả chương trình này, kết thúc buổi ghi hình hôm nay bằng hai câu:

"Mỗi nghề nghiệp đều có những khó khăn không ai biết đến, tinh thần cạnh tranh cũng chính là tinh thần nghề

nghiệp. **Nghề Nghiệp Ngụy Trang, thực hiện vì ước mơ, chúc các bạn may mắn!"**

Sau khi quay xong phần ghi hình đầu tiên, Nguyễn Du cùng những người khác được đưa sang trường quay bên cạnh, làm tóc và trang điểm, thay đồng phục tương ứng với nghề nghiệp của mình, rồi chụp một bộ ảnh tuyên truyền.

Nguyễn Du thay đồ xong đi ra, đúng lúc Giang Tinh Thuần đang chụp ảnh.

Giang Tinh Thuần rút thăm trúng nghề giao hàng, lúc này cậu đang mặc đồng phục, xách mũ bảo hiểm, vai rộng chân dài, làn da trắng như sữa dưới ánh đèn flash gần như phát sáng.

Nguyễn Du chỉ im lặng nhìn, từ từ ôm lấy ngực, ánh mắt đầy triu mến.

Con trai của mẹ lớn rồi, mặc bộ đồng phục nào cũng vừa dũng mãnh vừa đẹp trai!

Bên kia, Giang Tinh Thuần vừa chụp xong, đi ra ngoài, bắt gặp ánh mắt của Nguyễn Du, hơi ngẩn ra, rồi nở nụ cười với hai lúm đồng tiền: "Nguyễn Du, chị thay đồ xong rồi à?"

"Ừ." Nguyễn Du lập tức thu lại biểu cảm, bình tĩnh gật đầu.

Giang Tinh Thuần: "Cảm giác chị trông khác hẳn rồi."

Tóc của Nguyễn Du được xịt màu xanh xám, trang điểm đậm và tinh tế, khiến cho các đường nét vốn dĩ đã xinh đẹp của cô trông càng nổi bật, mang cảm giác như người lai. Cô vuốt vuốt mái tóc đuôi ngựa của mình, tự luyến: "Chắc là tạo hình khác biệt, nhưng vẻ đẹp thì vẫn vậy thôi."

Giang Tinh Thuần bị chọc cười thành tiếng.

Lữ Hàn nghe tiếng liền quay lại, trầm trồ: "Ồ, không tệ không tệ, nhìn có phong thái của chuyên viên trang điểm rồi đó."

Thật sự là không tệ chút nào.

Nhà tạo mẫu đã thay cho Nguyễn Du một chiếc áo len đen ngắn hở eo, kết hợp với một chiếc quần jeans ống rộng, khiến cho vòng eo lộ ra những đường cơ săn chắc, gọn gàng mà sắc sảo, trông cô đẹp đến mê người. Nhiếp ảnh gia không ngớt lời khen ngợi, liên tục bấm máy, tiếng chụp ảnh vang lên không ngừng.

Sau khi hoàn thành bộ ảnh tuyên truyền, mấy người họ cùng nhau trao đổi số điện thoại qua WeChat, Nguyễn Du cất điện thoại đi, vẻ mặt tỏ ra bình thản nhưng trong lòng lại đang nháy nhót không yên.

Cô đã có WeChat của crush nhỏ nhà mình rồi!

Trước khi rời đi, Nguyễn Du bị người quay phim đang ghi hình VCR gọi lại: "Nguyễn Du, đối mặt với thử thách sắp tới, cô có thể nói vài lời để động viên bản thân không?"

Nguyễn Du với gương mặt đẹp như tiên, cong ngón tay tạo hình trái tim, nở nụ cười rạng rỡ với máy quay, rồi nói—

"Cố lên nào, Lưu Đại Hùng!"

.

Chương trình đã sắp xếp cho các khách mời tham gia buổi huấn luyện chuyên nghiệp. Nguyễn Du theo học một nghệ sĩ trang điểm nổi tiếng mà chương trình đã mời đến, luyện tập chăm chỉ các phong cách và kỹ thuật trang điểm.

Thực ra cũng không phải là "nước đến chân mới nhảy." Hồi đại học, Nguyễn Du đã tham gia vào câu lạc bộ kịch suốt ba năm,

mỗi khi có buổi biểu diễn thì mọi người thường tự trang điểm cho nhau, vì vậy cô cũng có chút kinh nghiệm.

Địa điểm huấn luyện của các khách mời không giống nhau, bình thường không gặp mặt, chỉ khi rảnh rỗi mới trò chuyện trong nhóm chat vừa mới lập.

Lữ Hàn: 【Mọi người cho tôi chút ý tưởng đi, mọi người định cải trang thế nào?】

Giang Tinh Thuần: 【Đội mũ bảo hiểm, đeo khẩu trang.】

Giang Tinh Thuần gửi kèm một biểu tượng chó con đang giơ hai ngón tay tạo hình chiến thắng.

Thu Hi: 【Ừ, đeo khẩu trang + 1.】

Lữ Hàn: 【Hai người, một người là shipper, một người là tài xế, đeo khẩu trang là bình thường. Còn tôi là nhân viên bất động sản, không thể đeo khẩu trang được, đúng là không có cửa rồi. @Hạ Thường Nguyên, Thường Nguyên, cậu nghĩ sao?】

Hạ Thường Nguyên: 【Không tiện tiết lộ.】

Lữ Hàn: 【Chưa chính thức quay mà đã đề phòng rồi à?! Thật chẳng đáng tin tí nào! Nguyễn Du, cô thì sao?】

Nguyễn Du nhìn màn hình một hồi lâu, từ từ gõ chữ: 【Đang ở Hàn Quốc, chuẩn bị phẫu thuật thẩm mỹ.】

Cả nhóm cười ầm lên, Lữ Hàn đành chịu thua: 【Tôi phục rồi.】

Người quay phim đang theo dõi Nguyễn Du cũng không nhịn được cười, hỏi: “Vậy cô đã nghĩ xong cách cải trang chưa?”

“Đại Hùng có rất nhiều bí mật, nhưng Đại Hùng không nói.”
Nguyễn Du đã nhập vai, cười bí ẩn với ống kính, rồi tiếp tục quay lại buổi huấn luyện.

Sau một tuần huấn luyện, cuối cùng ngày quay chính thức của chương trình "Nghề Nghiệp Ngụy Trang" cũng đã đến.

Địa điểm đầu tiên là sân thượng khách sạn khu trung tâm thương mại Bắc Kinh. Nguyễn Du chào tạm biệt Lâm Thanh dưới lầu, kéo vali lên sân thượng ngoài trời.

Đoàn làm phim và nhóm quay phim đã đợi sẵn từ lâu.

Nguyễn Du là người đến đầu tiên. Để tránh bị nhận ra, cô đeo khẩu trang và quần khăn kín mít. Tiếp đến, Giang Tinh Thuận và Hạ Thường Nguyên cũng xuất hiện với trang phục tương tự.

Ba người vừa nói chuyện vừa chờ. Lúc này, cửa sân thượng lại mở ra, một người phụ nữ cao lớn, đội kính râm và đeo khẩu trang bước vào, thân hình trong bộ áo khoác phao trông đặc biệt công kênh.

Hạ Thường Nguyên ngạc nhiên: "Thu Hi à? Cô ấy tăng cân sao?"

"Không, là tôi đây!" Người phụ nữ cất giọng đàn ông, rồi tháo kính râm và khẩu trang ra, hóa ra là Lữ Hàn với mái tóc dài. "Tôi nối tóc đấy, thế nào? Không nhận ra đúng không?"

Cả đội ngũ nhân viên đều phá lên cười.

Lữ Hàn cũng cười theo: "Tôi có thể làm gì bây giờ? Tôi đâu thể thay đổi cả gương mặt trong một tuần! Nối tóc xong, tôi còn cảm thấy mặt mình nhỏ đi nữa đấy."

Yếu đuối, đáng thương, và bất lực.

Không thể trách ai được, chỉ có thể trách chương trình quá tàn nhẫn thôi!

Sau khi Thu Hi đến, nhân viên lần lượt thu lại điện thoại và tiền mặt của các khách mời, rồi kiểm tra hành lý của họ.

Quan Hải cầm loa thông báo: “Ngoại trừ quần áo để thay và vật dụng cá nhân cần thiết, những thứ khác đều bị cấm mang theo. Chương trình sẽ phát cho mỗi người 500 nhân dân tệ tiền mặt và một chiếc điện thoại mới chỉ dùng để liên lạc và định vị. Mọi người có thể trò chuyện và cũng có thể tra cứu vị trí của nhau. — Nguyễn Du, mấy chai trong vali của cô là gì thế?”

Mọi ánh mắt đổ dồn vào vali đang mở của Nguyễn Du.

Nhân viên đang lấy ra vài lọ thuốc màu trắng, nhãn đã bị xé, bên trong là những viên thuốc đủ màu sắc, không biết là thuốc gì.

Tất nhiên đó là thuốc tim mà cô phải uống hàng ngày, nếu không sẽ không thể sống được—

Nhưng Nguyễn Du nói vu vơ: “Thuốc bổ thôi, tăng cường sức khỏe. Tôi có linh cảm tham gia chương trình này sẽ khiến tôi mất ăn mất ngủ, tim đập loạn nhịp.” Nói xong, cô giả vờ ngã yếu ớt về phía Thu Hi.

Thu Hi cười mỉm: “Cô không bằng mang theo loại thuốc an thần.”

“Được, loại đó có thể mang theo.” Quan Hải gật đầu đồng ý.

Hành lý của các khách mời khác không có gì bất thường, nhiều nhất chỉ là nhét thêm một đồng khẩu trang. Sau khi kiểm tra xong, nhân viên bắt đầu phân phát đồ dùng.

Mỗi người ngoài việc nhận được điện thoại và tiền mặt, còn nhận được một tấm thẻ nhiệm vụ.

“Chương trình cũng chuẩn bị cho các bạn một số công cụ hỗ trợ. Địa chỉ ghi trên thẻ nhiệm vụ là nơi các bạn sẽ nhận được công cụ, nó sẽ giúp ích cho công việc của các bạn sau này.”

Quan Hải tuyên bố: “Trận đấu chính thức bắt đầu, chúc các bạn may mắn.”

Nguyễn Du nhìn qua, mỗi người có một địa chỉ khác nhau, vì vậy sau khi rời khỏi khách sạn, tất cả sẽ phải chia nhau đi.

Nguyễn Du nhìn về phía Giang Tinh Thuần, chớp mũi cao của cậu đã đỏ lên vì lạnh. Nhìn cậu mà trái tim Nguyễn Du trào dâng tình mẫu tử, cô không kìm được mà lên tiếng: “Đóa Tiểu Tĩnh, cố lên nhé!”

Giang Tinh Thuần ngẩn ra một lúc mới nhận ra gọi mình, cậu nhìn vào đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm của Nguyễn Du, hơi ngẩn ngơ.

Sau đó cậu nhe răng cười lộ hai chiếc răng khểnh: “Tôi sẽ cố gắng, chị cũng cố lên nhé... Lưu Đại Hùng!”

...

Cậu em à, ba từ cuối đó không cần đọc ra cũng được.

.

Một giờ sau, Nguyễn Du đeo khẩu trang, quần chặt khăn và áo khoác, đi bộ trên con phố đi bộ đông đúc.

Mỗi khách mời ngoài micro mini đeo trên người, còn có hai người quay phim đi theo. Một người quay cận cảnh, một follow PD đứng xa hơn. Tuy nhiên, chỉ sau 15 phút ra khỏi khách sạn, họ như bốc hơi khỏi trần gian, không thấy bóng dáng đâu.

Nguyễn Du lẩm bẩm: "Tôi đang quay phim Nhiệm Vụ Bất Khả Thi trong Nhiệm Vụ Bất Khả Thi à?"

Đi ra khỏi khu phố đi bộ, Nguyễn Du cảnh giác, quan sát xung quanh cẩn thận trong 10 phút. Cuối cùng, cô cũng phát hiện ra

một chiếc xe cách mình khoảng 20 mét, cửa sổ bên ghế phụ chỉ hé ra một chút, bên trong là follow PD đang giờ máy quay về phía mình. Họ ẩn nấp rất giỏi.

Đây là quay show truyền hình hay làm paparazzi vậy??

Thôi được rồi, Nguyễn Du cũng lười tìm người quay phim còn lại ở đâu. Cô theo địa chỉ trên thẻ nhiệm vụ, tìm đến một siêu thị nhỏ và đến khu vực tủ gửi đồ.

Nhập mã số, một ngăn tủ mở ra. Bên trong là một túi công cụ màu đen và khá nặng.

Mở túi ra, bên trong là một bộ dụng cụ trang điểm đầy đủ, một bản lý lịch của cô, và một tấm danh thiếp. Trên danh thiếp in tên của một nghệ sĩ trang điểm nổi tiếng cùng với địa chỉ và thông tin liên lạc của phòng làm việc mà Nguyễn Du sẽ theo học.

“Đinh” một tiếng, điện thoại mới của Nguyễn Du bỗng vang lên thông báo tin nhắn.

【Nguyễn Du đã tìm thấy đạo cụ hỗ trợ, vui lòng nhanh chóng hoàn tất thủ tục nhận việc.】

【Hạ Thường Nguyên đã tìm thấy đạo cụ hỗ trợ, vui lòng nhanh chóng hoàn tất thủ tục nhận việc.】

.....

Nguyễn Du mở nhóm chat duy nhất mà cô có.

Tài khoản WeChat trên điện thoại này không phải của cô, danh sách bạn bè chỉ có nhân viên chương trình và bốn khách mời khác, như thể đang đùa giỡn.

Quan Hải đã đồng bộ thông báo tiến độ trong nhóm chat.

Cô là trợ lý trang điểm, đạo cụ mà chương trình cung cấp cho cô là một chiếc túi trang điểm, vì vậy, Hạ Thường Nguyên chắc hẳn đã nhận được đạo cụ cần thiết cho ảo thuật, còn Thu Hi thì nhận được một chiếc xe...

Nhưng cô và Lữ Hàn khác với Giang Tinh Thuần và những người khác.

Cô là trợ lý trang điểm, Lữ Hàn là môi giới bất động sản, còn Giang Tinh Thuần, Hạ Thường Nguyên và Thu Hi lần lượt là nhân viên giao hàng, ảo thuật gia đường phố và tài xế. Ba người này dễ dàng ngụy trang, trong khi nghề nghiệp của cô và Lữ Hàn không thể che mặt bằng bất kỳ thứ gì.

Do đó, tình huống của cô rất nguy hiểm.

Bên ngoài siêu thị, camera giấu kín ghi lại cảnh Nguyễn Du đeo túi công việc đi ra, không đi thẳng đến điểm đến tiếp theo, mà lại quanh co trong các con hẻm, cuối cùng lẫn vào một ngõ nhỏ.

Cô ơi, đi đâu vậy?!

Nguyễn Du bước vào một tiệm tóc.

Camera bên ngoài đợi mãi mà không thấy người ra, chỉ nghe được âm thanh ngắn gọn từ cuộc trò chuyện giữa Nguyễn Du và chủ tiệm.

“Người đâu rồi?”

Tài xế không chắc chắn: “Anh Điền, anh xem kia có phải là Nguyễn Du không? Giày giống nhau mà.”

Camera nhìn qua, không khỏi ngỡ ngàng.

Nguyễn Du—nếu đó thực sự là Nguyễn Du, cô đã mạnh tay cắt bỏ mái tóc dài của mình thành tóc ngắn đến tai, với kiểu tóc mái

lởm chớm rất thời thượng, đeo kính mỏng màu champagne, khuôn mặt màu mật đã trang điểm đậm theo phong cách phương Tây, còn đeo một đôi bông tai hình vòng bạc rất nổi bật.

Cô đã cắt tóc và thoa phấn nền đen.

Kỹ năng trang điểm mà Nguyễn Du chăm chỉ học đã có chút hiệu quả, che giấu đi nốt ruồi đặc trưng của cô, điều chỉnh lại đường nét khuôn mặt, khiến cô trông khác biệt hẳn. Nếu không phải là người rất quen, thì hầu như không nhận ra ngay lập tức.

Tài xế hít một hơi: “Cô ấy đã đổi mặt rồi?”

Nguyễn Du, với gương mặt mới, đang sờ vào số tiền còn lại trong túi—chỉ còn bốn trăm bốn mươi đồng, nước mắt tuôn rơi.

Sáu mươi!

Ở tiệm tóc nhỏ vắng vẻ thế này mà dám lấy của cô những sáu mươi tệ!!

Một sự cố bất ngờ khiến cuộc sống vốn đã không mấy khá giả của cô càng thêm khó khăn.

Nguyễn Du nước mắt lưng tròng nhấn vào nhóm chat:

【@Quan Hải đạo diễn, chương trình cho phép tôi bán m.á.u kiếm thêm tiền không?】

Mọi người lập tức trời lên.

Lữ Hàn: 【@Quan Hải đạo diễn, chương trình cho phép tôi bán m.á.u kiếm thêm tiền không?】

Hạ Thường Nguyên: 【@Quan Hải đạo diễn, chương trình cho phép tôi bán m.á.u kiếm thêm tiền không?】

.....

Đằng sau những câu copy paste y hệt này là những câu chuyện bi thương không thể diễn tả hết bằng lời.

Quan Hải: 【.....】

Cameramen và tài xế trong xe trơ mắt nhìn Nguyễn Du tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng mục tiêu nhắm vào chiếc xe của họ và tiến thẳng lại gần.

“?”

Nguyễn Du bám vào cửa sổ xe: “Anh quay phim ới, có thể cho tôi đi nhờ một đoạn được không? Chỉ lần này thôi.”

“Không được, chương trình...”

“Chương trình chỉ nói các khách mời không được giúp đỡ lẫn nhau, đâu có nói giữa quay phim và khách mời không được?”
Nguyễn Du chớp mắt.

“.....” Anh ấy hoàn toàn không biết phải nói gì.

Nguyễn Du thay đổi sắc mặt như lật bánh tráng, rồi lại lau nước mắt: “Đi tàu điện ngầm thật sự quá đắt, tôi không có khả năng. Nếu còn sống mà quay xong chương trình, ân tình của anh tôi nhất định sẽ ghi nhớ suốt đời.”

Cameramen: “.....”

Mặc dù biết cô ấy đang diễn, nhưng... cũng có chút đáng yêu thật.

Chỉ là vài đồng tiền vé tàu điện thôi mà!! Không biết còn tưởng cô ấy vừa cắt tóc với giá năm trăm tệ ấy chứ!!

Chương 12: Ngụy Trang

Tại tòa nhà phát thanh truyền hình Hoàng Đào, trong phòng giám sát chính của chương trình “Ngụy Trang Nghề Nghiệp”, tổ đạo diễn chăm chú theo dõi buổi phát sóng trực tiếp cảnh Nguyễn Du diễn trò than nghèo kể khổ, ai nấy đều rơi vào im lặng.

"Đầu óc của Nguyễn Du cũng nhanh nhạy phết đấy nhỉ? Hạ Thường Nguyên với mấy người kia chỉ mong tránh xa camera, còn cô ấy thì định nhảy lên xe luôn?"

"Đây thật sự là Nguyễn Du à? Vừa rồi suýt nữa tôi không nhận ra!"

Cuối cùng, Quan Hải đành gọi điện cho quay phim, nghiêng răng nói: "Không được, cô ấy không đi tàu điện ngầm thì cứ để cô ấy đi bộ! Tôi xem cô ấy có chịu đi không!"

Nguyễn Du không chịu đi tàu.

Nguyễn Du đã đi bộ tám cây số, mất gần hai tiếng đồng hồ. Khi đến được điểm đến, hai chân cô gần như rã rời.

Tổ đạo diễn: "..."

Địa chỉ trên danh thiếp nằm ở khu SOHO, xung quanh toàn là các khu trung tâm thương mại lớn của thủ đô. Nguyễn Du trang điểm đậm đi dọc đường, tỷ lệ người quay đầu nhìn gần như là 100%, thậm chí cô còn gặp phải vài tay săn tìm ngôi sao đến mời cô làm người nổi tiếng.

Lúc đầu, Nguyễn Du hoảng loạn vô cùng, đối mặt với tay săn ngôi sao thao thao bất tuyệt, khuôn mặt cô hiện rõ sự tuyệt vọng như thể chưa khởi nghiệp mà đã bại, sắp phải quay lại công trường làm việc nặng nhọc.

Nhưng không ngờ hiệu quả nguy trang của cô lại rất tốt. Tay săn ngôi sao nhắc đến hàng loạt minh tinh mà cô được cho là giống, nhưng lại chẳng nhận ra Nguyễn Du chính là một ngôi sao thật sự.

Nguyễn Du mệt mỏi, chống đầu gối thở dốc trước tòa nhà SOHO, tự cảm động và tự khen mình: “Phải chăng đây là một ngôi sao trang điểm đang lên?”

Chưa đầy hai giây sau, cô lại tự lẩm bẩm: “Chắc, vì còn vô danh mà thôi.”

Dù cô nói rất khẽ, nhưng chiếc micro nhỏ gắn trên cổ áo, trị giá hàng vạn tệ, vẫn bắt được.

Tổ đạo diễn: “...” Rốt cuộc họ đã mời được loại “diễn viên” gì thế này?

Văn phòng làm việc nằm ở tầng 27.

Tên công ty mà chương trình sắp xếp cho Nguyễn Du là “Phòng thiết kế tạo hình Trần Đức Hiên”.

Nguyễn Du đã từng nghe về Trần Đức Hiên, một chuyên gia tạo hình nổi tiếng trong giới giải trí. Ông đã hợp tác với vô số đạo diễn và diễn viên hàng đầu, từng nhận giải Kim Tượng về trang điểm đến nổi mỗi tay. Sau này, ông tách khỏi công ty cũ để mở studio riêng, đồng thời ký hợp đồng với không ít chuyên gia trang điểm danh tiếng, đó chính là nơi cô đang đứng bây giờ.

Nguyễn Du được một trợ lý dẫn vào trong, cô quay đầu nhìn lại.

Không thấy có máy quay nào, chắc là không bị ghi hình rồi.

Trợ lý nói: “Cảm thấy có vẻ vắng vẻ hả? Ừ, studio của bọn tôi bình thường cũng chẳng mấy ai ở đây đâu. Các thầy đều đi công tác, không thì bận làm việc với nghệ sĩ, chạy đến đoàn phim. Hôm nay chỉ có thầy Thẩm ở đây thôi. Ở trong kia kìa, sau này cô sẽ theo thầy ấy. Vào đi.”

Bước vào phòng, người đàn ông đang dựa vào cửa sổ kính lớn nghe điện thoại, tóc dài ngang vai được nhuộm vàng, diện mạo rất trung tính.

Đợi anh ta nghe điện thoại xong, Nguyễn Du tháo balo, đưa lý lịch: “Thầy Thẩm, em là trợ lý trang điểm mới đến ạ.”

“Biết rồi, biết rồi, cô là do thầy Trần chỉ định cho tôi mà. Tôi hiểu.” Thẩm Phương Phi xem qua lý lịch, nhìn cô đánh giá: “Lưu Đại Hùng đúng không? Sau này tôi sẽ gọi cô là Đại Hùng nhé.”

Nghe thấy cái tên đó, Nguyễn Du chỉ muốn tự bịt tai lại lần nữa.

Ai đặt ra cái tên tệ hại này vậy chứ?!

Nhưng hình như Thẩm Phương Phi biết cô đang quay chương trình? Nguyễn Du hỏi: “Thì ra thầy cũng biết à?”

“Biết chứ.”

Nguyễn Du thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt, em còn tưởng...”

“Cô là học hàng của thầy Trần à? Hay là bạn bè? Nhìn bộ dạng cô, là Tomboy nhỉ?”

Thế nào là tuyệt vọng ba lần liên tiếp?

Nguyễn Du ngớ ngàng: “Tomboy gì cơ?”

Thẩm Phương Phi nói: “Chữ T đấy. Làm nghề này, con trai hay con gái cũng vậy thôi, tôi nhìn tên cô là đoán được rồi.”

Anh ta biết cái quái gì chứ!!!

Thực ra, Thẩm Phương Phi không hề biết cô đang quay chương trình, mà còn tưởng cô là một người quen của sếp bị nhét vào. Có vẻ như người tiếp xúc với chương trình là Trần Đức Hiên, còn Thẩm Phương Phi thì không biết gì về sự thật.

Điều này có nghĩa là Nguyễn Du phải đề phòng để không bị Thẩm Phương Phi phát hiện danh tính thật sự.

[Xiaosi]

Thẩm Phương Phi giải thích hàng loạt công việc, đồng thời thông báo lịch trình sắp tới: “Ngày mai cô đi cùng tôi đến Chiết Giang. Ở bên đó có một đoàn phim hợp tác với chúng ta, chi tiết để đến nơi tôi sẽ nói kỹ hơn. Hôm nay thế là xong. Cô có gì thắc mắc không?”

Nguyễn Du thành kính hỏi: “Thầy ơi, tiền vé máy bay và khách sạn có được studio chi trả ngay không ạ?”

Thẩm Phương Phi: “... Được!”

Đang nói chuyện, có tiếng gõ cửa. Thẩm Phương Phi chợt nhớ ra: “À đúng rồi, lần này chúng ta còn có một thầy nữa.”

Nguyễn Du quay đầu nhìn, cảnh tượng trước mắt như sét đánh ngang tai, suýt chút nữa cô lên cơn đau tim tại chỗ.

Không phải là tay quay phim mà cô tìm mãi không thấy đấy sao?!!

Tay quay phim cầm trên tay một chiếc máy quay nhỏ, đang quay từ này đến giờ, và biểu cảm trên mặt Nguyễn Du như thế

sắp nứt ra.

“Đừng lo lắng, để tôi giới thiệu. Đây là Trịnh Duy cameramen, do thầy Trần mời đến. Studio chúng ta sắp quay một bộ phim tài liệu quảng bá ra bên ngoài, cậu ấy sẽ theo chúng ta một thời gian, quay những hoạt động hằng ngày.”

“Nghề Nghiệp Ngụy Trang”, đúng là chương trình này thâm nhập nội bộ thật rồi.

Giới thiệu xong vài câu, Thẩm Phương Phi đột nhiên chăm chú nhìn cổ áo của Nguyễn Du: “Cô...”

Anh ta phát hiện cái micro cô giấu trong áo sao?

Nguyễn Du cảm thấy khả năng diễn xuất của mình chưa bao giờ tốt đến vậy, điềm tĩnh đáp: “Có chuyện gì thế thầy?”

Thẩm Phương Phi chỉ vào cổ áo len của cô: “Tomboy, lớp trang điểm bị lem rồi kìa.”

Nguyễn Du cúi đầu nhìn, hóa ra là lớp phấn màu mật ong trên cổ đã lem lên cổ áo len trắng của cô.

Cô thở phào nhẹ nhõm một cách thâm lặng.

Sau khi sắp xếp xong công việc, Thẩm Phương Phi thông báo giờ lên máy bay sáng mai và cho Nguyễn Du tan ca.

Nguyễn Du không bận tâm đến camera nữa, cô quay lại cửa hàng ký gửi hành lý để lấy vali, sau đó bỏ ra mười tệ mua một ly mì ăn liền và một chai nước, rồi bắt đầu tính xem 430 tệ còn lại sẽ cầm cự được bao lâu.

Lúc này đã gần hoàng hôn.

Nguyễn Du thở dài: “Tối nay ngủ ở đâu đây, đây là một vấn đề lớn... Đạo diễn, ông đang xem đấy chứ? Các người thực sự nhẫn

tâm để một cô gái nhỏ yếu ớt phải ngủ ngoài đường sao?”

Dĩ nhiên chẳng ai trả lời.

Không còn cách nào, Nguyễn Du mở điện thoại, định tìm một nhà trọ con nhộng hay ký túc xá nào đó ở tạm một đêm, bỗng nảy ra một ý tưởng.

Tin nhắn trong nhóm đã tràn ngập.

Nguyễn Du đọc hết tin nhắn cũ, phát hiện hôm nay những người khác cũng gặp không ít vấn đề, hiệu ứng chương trình bùng nổ, ai nấy đều thảm như nhau.

Lữ Hàn gửi một đoạn ghi âm: “Hôm nay tôi dẫn khách hàng đi xem một căn biệt thự, thật sự, chưa bao giờ tôi làm việc hăng hái đến thế, kể cả buổi diễn độc thoại đầu tiên ở Bắc Kinh. Kết quả, khi khách hàng muốn ký hợp đồng, tôi mới phát hiện mình vào nhầm nhà!”

Lữ Hàn nói tiếp: “Cô gái đó còn nói, chẳng trách tôi đeo kính đen, hóa ra bị mù! Thảm không?!”

Thảm, quá thảm luôn.

Lữ Hàn bị những tiếng "hahaha" trong nhóm nhấn chìm.

Nguyễn Du đọc tiếp, phát hiện Hạ Thường Nguyên mặc bộ đồ chú hề do chương trình chuẩn bị, trang điểm cẩn thận, biểu diễn nhiệt tình suốt một ngày ở phố đi bộ đông đúc, không chỉ mắc sai lầm nhiều lần mà còn bị các ảo thuật gia nghiệp dư khác “đá xoáy”, còn Giang Tinh Thuần và Thu Hi thì khá ổn, che kín toàn thân làm việc cả ngày, thậm chí còn kiếm được một ít tiền.

Nguyễn Du: 【@Thu Hi, tối nay cô ngủ ở đâu thế?】

Thu Hi: 【Tôi tìm một nhà nghỉ, hai trăm tệ một đêm, để mình gửi link cho cô.】

Nguyễn Du: 【Tôi không ở nhà nghỉ đâu, đắt lắm!!】

Đạo diễn Quan Hải thấy câu này là biết có chuyện không hay, lông mày giật giật, quả nhiên Nguyễn Du lại có chiêu khác.

Nguyễn Du: 【Nếu tối nay cô không lái xe, có thể cho tôi mượn xe ngủ một đêm được không?】

Thu Hi: 【Chương trình không cho phép đâu nhỉ?】

Nguyễn Du nhăm nhăm, tự tin trả lời: 【Đạo diễn nói rằng khách mời không được ở chung nhà với nhau, nhưng chúng ta đâu có ngủ cùng nhau.】

Lữ Hàn: 【Làm thế được à?】

Giang Tinh Thuần: 【Làm thế được à?】

Tổ đạo diễn giám sát toàn bộ quá trình: “...”

Làm thế thật được à?!!

Thực ra, chương trình cũng không hẳn là muốn làm khó khách mời, sẽ không để họ ngủ ngoài đường thật sự. Nếu Nguyễn Du thực sự không tìm được chỗ ở, tổ đạo diễn sẽ đưa ra một nhiệm vụ, ai hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng là tiền mặt.

Nhưng không ai ngờ rằng, Nguyễn Du lại là một "máy thử bug" luật lệ của chương trình.

Nguyễn Du đã tìm được kẻ hở, cam đoan với Thu Hi sẽ không nhân cơ hội vạch trần cô ấy, hai người đạt được sự thống nhất ý kiến, Nguyễn Du vượt qua nửa thành phố, cuối cùng mượn được xe của Thu Hi.

Đạo diễn đoàn sững sốt!

Xe của Thu Hi đỗ ngay bên lề đường, Nguyễn Du mượn nhà vệ sinh của trung tâm mua sắm gần đó, tẩy trang và rửa mặt sơ sài, rồi thu mình vào trong xe.

Người quay phim đi theo Nguyễn Du suốt, lúc này đang ngồi trong xe gần đó mà ngỡ ngàng, gọi điện thoại: "Đạo diễn, thật sự để Nguyễn Du ngủ trong xe đêm nay à?"

"Đã đến nước này rồi, cô ấy dám ngủ thì cứ để cô ấy ngủ, hiệu ứng chương trình tốt là được."

Quan Hải cảm thấy may mắn.

May mà Nguyễn Du không có nhiều người hâm mộ, nếu fan chân chính của mấy tiểu hoa đán thấy thần tượng của mình bị ngược đãi như vậy để quay show, chắc chắn đã san bằng tòa nhà đài truyền hình của họ rồi.

Nguyễn Du hạ ghế ngả lưng chợp mắt một lát, đột nhiên ngồi bật dậy, mò tới mic nhỏ ở cổ áo, tháo ra. Sau đó cô lục lọi quanh xe, cuối cùng phát hiện camera ẩn bên cạnh gương chiếu hậu, khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp không trang điểm từ từ ghé sát lại.

Tổ đạo diễn: ... Cô gái này lại định làm gì đây?!

Giây tiếp theo, màn hình tắt đen.

Tổ đạo diễn : "..."

Nguyễn Du tắt hết mọi thiết bị, thở phào nhẹ nhõm: "Mới ngày đầu thôi mà sao tôi cảm giác như mình đã c.h.ết đi sống lại tám nghìn lần rồi."

Dù điện thoại chương trình phát cho không có gì, nhưng may mắn là có mạng. Nguyễn Du tải liền mấy ứng dụng, bắt đầu phát đi phát lại bài hát mới trong album của Kỷ Lâm Hạo và lướt Weibo.

Kỷ Lâm Hạo vừa trở về nước sau khi quay MV bài hát mới ở Seattle, hôm nay lại vội vàng tham gia buổi gặp mặt của nhãn hàng đại diện, ảnh do fan chụp tấm nào cũng đẹp, thậm chí ảnh thô cũng mười hai phần tuyệt mỹ, trong đó có một bức quay lại cái ngoái đầu khi sự kiện kết thúc, đúng là "người đẹp trong mắt Tây Thi", khiến Nguyễn Du muốn mở cửa trái tim mình cho anh.

Nguyễn Du xem xong hết tư liệu, ôm mặt khóc nức nở.

Hu hu hu, quả nhiên Hạo Hạo bảo bối chính là "thuốc hồi máu" của cô!!

.

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Du theo Thẩm Phương Phi rời khỏi Bắc Kinh, điểm đến là thành phố điện ảnh Tượng Sơn.

Nguyễn Du hôm qua ngủ một giấc không ngon trên xe, lúc qua kiểm tra an ninh lại đề phòng như sợ Thẩm Phương Phi nhìn thấy chứng minh nhân dân của mình, suốt dọc đường phải đấu trí đấu dũng, tâm lực tiêu tụy, cuối cùng ngủ thiếp đi trên xe buýt đến thành phố điện ảnh. Đến chiều họ mới tới khách sạn, Nguyễn Du mở điện thoại, phát hiện có thêm một tin nhắn mới.

[Lữ Hàn thất bại trong việc ngụy trang, tổ chương trình sẽ hủy tư cách nghề nghiệp cũ của Lữ Hàn và phát thẻ làm thợ xây. Các khách mời còn lại tiếp tục tranh tài.]

Nhóm chat đã nổ tung.

Mọi người đang gọi điện thoại nhóm, Nguyễn Du vừa vào đã nghe thấy tiếng Lữ Hàn van xin.

"Chơi kiểu gì đây? Tôi thực sự phải đi làm thợ xây rồi! Phải làm liên tục mười hai ngày, đạo diễn nói nghiêm túc thật sao—ồ, Nguyễn Du vào rồi, vừa hay đủ người, chúng ta cùng viết một bức thư phản đối chung đi?"

Nguyễn Du nặng giọng: "Cảm ơn lời mời, vừa xuống máy bay, thầy Lữ Hàn sao lại bị loại rồi? Tiết lộ chút cho tôi vui vẻ đi."

Lữ Hàn: "... Đạo diễn! Cái thẻ vạch trần một lần duy nhất kia tôi còn dùng được không?! Cho tôi vạch trần Nguyễn Du đi!"

Quan Hải nghe này giờ cuối cùng cũng lên tiếng: "Sau khi khách mời bị loại, thẻ vạch trần sẽ bị hủy, vì vậy mong các vị sử dụng kịp thời."

Nói xong câu này, cả nhóm im lặng, đồng loạt cảm nhận được sự căng thẳng.

Giang Tinh Thuần giải thích với Nguyễn Du: "Hôm qua anh ấy đeo kính râm gặp khách hàng bị khiếu nại, hôm nay không chuẩn bị gì, kết quả bị nhận ra ngay."

Lữ Hàn: "Sao lại nói là không chuẩn bị gì? Tôi nối cả tóc dài thế này, vậy mà vẫn bị nhận ra?"

Giang Tinh Thuần cười khẽ: "Anh Hàn, fan của anh đông quá, nhận ra cũng không có gì lạ."

Nghe thấy vậy, lòng Nguyễn Du rạo rực, không nhịn được cười.

Giọng của crush nhỏ thật sự rất dễ thương, đúng là vocal trong nhóm nhạc nam nổi tiếng, nói chuyện cũng dễ nghe đến mức khiến người ta muốn tan chảy.

Hạ Thường Nguyên nhớ ra chuyện gì: "Nguyễn Du, tối qua thật sự ngủ trên xe của Thu Hi à?"

Nguyễn Du tâm trạng rất tốt: "Đúng vậy, khách sạn xe hơi hạng sang, ở miễn phí một đêm, tôi tiết kiệm được cả tỷ đồng."

Thu Hi bị chọc cười: "Nói như vậy tôi cũng tin luôn rồi."

Giọng của Nguyễn Du vui vẻ, cuối câu hơi ngân, giống như càn lướt qua mặt hồ phẳng lặng vào tháng ba mùa xuân. Trên con đường ở Bắc Kinh, Giang Tinh Thuần sờ gáy, cúi đầu, môi cũng bất giác nở một nụ cười.

Chị ấy, thật sự rất đáng yêu.

Chương 13: Nghiệt duyên

Lữ Hàn trong cuộc gọi nhóm rên rỉ cả nửa tiếng đồng hồ, tổ đạo diễn không hề lay chuyển, cuối cùng anh ta đành tóc dài tung bay đi làm thợ xây.

Chương trình đã cài ứng dụng chia sẻ định vị vào điện thoại của mỗi khách mời, Nguyễn Du sau khi dọn hành lý vào trong phòng khách sạn, mở ứng dụng ra xem, thấy chấm xanh đại diện cho Lữ Hàn đã xuất hiện ở ngoại ô Bắc Kinh, xung quanh là một công trường trống trải không bóng người.

Thẩm Phương Phi đến gõ cửa phòng Nguyễn Du: "Sáu giờ theo tôi đến phim trường nhé, còn một tiếng nữa, tôi xuống ăn cơm, cô có muốn đi cùng không?"

Nguyễn Du mở toang vali ngay trước mặt Thẩm Phương Phi, chỉ thấy nửa cái vali đầy ắp mì gói đủ loại, khiến Thẩm Phương Phi giật mình.

Nguyễn Du vung tay: "Không cần, tôi ăn mì gói là được rồi."

"Đêm nay chúng ta phải quay cảnh đêm, cô chỉ ăn mì gói có được không?"

Nguyễn Du: "Chưa vào đoàn mà, bữa này chắc chắn đoàn sẽ không bao, tôi phải tiết kiệm tiền."

Thẩm Phương Phi phục sát đất: "Trời ạ, sao cô sống keo kiệt thế chứ?"

Nói thừa.

Nguyễn Du liếc nhìn người quay phim đi theo, nở nụ cười nhẹ nhàng lịch sự nhưng không kém phần nhã nhặn, trong lòng trăm nghìn nỗi tủi nhục.

Hỏi anh ấy đi! Hỏi họ đi!!

Giải quyết xong bữa tối, Nguyễn Du cẩn thận dặm lại trang điểm, cùng Thẩm Phương Phi đến địa điểm quay phim.

Thành phố điện ảnh chiếm diện tích rất rộng, quanh năm luôn có các đoàn phim quay phim cổ trang, phim dân quốc đóng đô. Đoàn của Nguyễn Du quay ở khu phố thành xuân chiến quốc, bộ phim là một tác phẩm ngôn tình cổ trang thuộc triều đại hư cấu.

Đến đây cô mới biết, ban đầu tổ hóa trang của đoàn phim đã ký hợp đồng với một vài chuyên viên trang điểm của studio Trần Đức Hiên. Ban đầu số lượng người đủ, nhưng biên kịch bất ngờ thêm một đoạn nam chính vì cứu nữ chính mà cưỡng bức đoạt cung, diễn viên quần chúng tăng lên, cảnh quay hoành tráng, khiến các chuyên viên trang điểm không thể làm xuể, gần như một c.h.ế.t đi được.

Thẩm Phương Phi và Nguyễn Du đến để giải nguy.

Đoàn phim đang quay cảnh đêm bên ngoài hành cung, trường quay bận rộn như nổi lửa thập cẩm. Các diễn viên chính đều ở trong phòng riêng trong cung thay đồ, dặm lại trang điểm, còn các diễn viên quần chúng đóng binh lính và cung nữ thì chỉ có thể dặm lại ngoài trời, hàng trăm người chen chúc, thậm chí không có chỗ ngồi.

Không lâu trước đây, Nguyễn Du đóng vai phụ trong "Thành Danh Vô Vọng", ở đoàn phim nửa tháng, chưa từng gặp cảnh chiến tranh hoành tráng, nhìn thấy cảnh này, cô liền ngẩn ra.

Thẩm Phương Phi kéo cô: "Đừng đứng góc ra đấy, cô lần đầu tiên đi theo đoàn phim đúng không? Hôm nay tôi sẽ dẫn cô trang điểm cho diễn viên quần chúng, từ mai tôi phải đi trang điểm cho diễn viên chính rồi, lát nữa cô hãy học hỏi cẩn thận."

"Được."

Thẩm Phương Phi: "Hồi đó tôi mới vào đoàn phim cũng khổ sở như thế này, không được sợ khổ đâu."

Nguyễn Du đâu phải sợ khổ, cô là sợ nhiều người ở đây như vậy, nói không chừng sẽ có người nhận ra cô.

Nhưng giờ mũi tên đã lên dây, không làm cũng phải làm, Nguyễn Du cắn răng, đi theo.

Thẩm Phương Phi dẫn Nguyễn Du đi gặp phó đạo diễn trường quay.

Nói chuyện vài câu, phó đạo diễn ngậm điều thuốc, chỉ vào quay phim đứng sau lưng Nguyễn Du: "Quay phim của studio các cô, quay theo các cô thì không vấn đề, nhưng không được quay cảnh diễn của diễn viên, không thì hợp đồng bảo mật của chúng tôi coi như vô dụng."

Thẩm Phương Phi cười: "Chuyện này anh cứ yên tâm, chúng tôi biết chừng mực."

Nguyễn Du liếc nhìn quay phim, lén làm mặt xấu với ống kính, bàn tay nhỏ xẹt qua cổ mình, mặt viết đầy một hàng chữ: "Không, tổ chương trình không có trái tim, cũng chẳng có chừng mực gì đâu".

Đạo diễn đang xem trực tiếp: "..."

Nguyễn Du theo Thẩm Phương Phi đến tổ trang điểm, lấy được bản mẫu trang điểm của diễn viên quần chúng.

Trước khi một cảnh quay được bắt đầu, trang điểm của tất cả diễn viên đã được xác định từ trước, việc Nguyễn Du cần làm là theo mẫu đã định sẵn mà trang điểm cho diễn viên quần chúng.

Tối nay cô tổng cộng phải trang điểm cho ba kiểu: phi tần, cung nữ và binh lính.

Nguyễn Du thử làm cho vài diễn viên quần chúng, ban đầu tay nghề chưa thạo, kiểu trang điểm đơn giản mà cô phải làm đi làm lại bốn, năm lần, sau khi quen tay, tốc độ bắt đầu tăng lên.

Nghe có vẻ như trò chơi tô màu ấy mà? Không hổ là cô!

Nhưng chẳng bao lâu, Nguyễn Du đã bị dội gáo nước lạnh.

Không ngờ, trong đám diễn viên quần chúng ở trường quay lại có người chảnh chọe.

Trước đây chảnh chọe là đặc quyền của các diễn viên lớn dành cho đạo diễn và biên kịch, nhưng bây giờ, các ngôi sao có địa vị đã không làm vậy nơi công cộng nữa, vì trường quay nhiều người qua lại, có ai quay được video rồi tung ra ngoài, tối đó ngôi sao đó sẽ lên ngay hot search, lỡ mà sơ suất, hình tượng gây dựng bao lâu sẽ sụp đổ.

Giờ ngược lại là các diễn viên nhỏ lẻ chảnh nhiều hơn. Nguyễn Du hồi trước khi theo đuổi thần tượng cũng từng nghe kể vài mẩu chuyện lật vật, những người này bình thường không dám giở trò với đạo diễn hay diễn viên chính, chỉ biết nhắm vào mấy trợ lý không danh không phận.

Mà đối tượng hàng đầu của họ chính là những trợ lý trông có vẻ dễ chịu, dễ bị bắt nạt như Nguyễn Du.

Nguyễn Du đứng suốt để trang điểm cho diễn viên quần chúng, bận đến mức chân muốn gãy, nước còn chưa uống kịp, một phi tần vừa trang điểm xong đã quay lại, gọi cô một tiếng.

"Này, cô."

Nguyễn Du ngẩng đầu: "Có chuyện gì?"

Người phụ nữ trong vai phi tần liếc Nguyễn Du một cái: "Trang điểm nhạt quá nhỉ, màu đóa hoa đào trên trán tôi có phải tối quá không?"

Nguyễn Du ban đầu còn chăm chú nhìn: "Có sao? Trang điểm đã được định sẵn rồi, tôi thấy hiệu quả ổn mà, cô muốn màu gì?"

Người phụ nữ soi gương: "Không có màu nào rực hơn à? Còn nữa, tôi thấy cô chưa đánh highlighter cho tôi thì phải? Chỗ sống mũi này, xương mày này, chỗ này nữa, đều không đủ nổi bật."

Chậc.

[Xiaosi]

Cô ta còn muốn thành ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm chắc?

Nguyễn Du nhẫn nhịn, làm theo yêu cầu của cô ta, trang điểm lại lần nữa.

"Được chưa?"

Người phụ nữ không hài lòng: "Sao nhỉ, cảm giác vẫn không ổn, trang điểm mắt không đủ tinh tế, phấn mắt không có độ chuyển màu, lát nữa lên hình chẳng có chút hiệu quả gì cả."

Nguyễn Du lại làm theo.

Người phụ nữ tiếp tục góp ý.

Phía sau vẫn còn một đồng diễn viên quần chúng đang chờ, sự kiên nhẫn của Nguyễn Du đã cạn kiệt, cô chỉ vào đồng dụng cụ trang điểm bên cạnh: "Vậy cô tự làm thử xem?"

"Cô không phải thợ trang điểm à? Cô bắt tôi tự làm?" Người phụ nữ lập tức đen mặt.

Nguyễn Du "ồ" một tiếng: "Hóa ra tôi mới là thợ trang điểm à."

Người phụ nữ ghen lời: "Cô có ý gì?!"

Người phụ nữ vốn là một hot girl mạng, nhờ qua lại với phó đạo diễn mà vắt óc chen chân vào bộ phim cổ trang lớn này, thế nhưng phí hết tâm tư lại chỉ nhận được vai phi tần nền cảnh. Không chỉ có mấy câu thoại ít ỏi, trang điểm cũng phải tranh với diễn viên quần chúng, giờ một trợ lý nhỏ cũng dám tỏ thái độ với cô ta.

Nghĩ tới đây, người phụ nữ giận sôi máu: "Cô có biết tôi là ai không?"

Nguyễn Du lườm cô ta, lễ phép hỏi: "Cô là hoàng hậu?"

Một câu nói trúng ngay tử huyệt của cô ta.

Người phụ nữ tức đến mức môi run run, đưa tay định đẩy
Nguyễn Du: "Cô!"

Nguyễn Du lập tức chộp lấy cổ tay cô ta.

Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lực trên tay thì không hề giảm: "Nào, cô muốn lên hình đúng không? Studio chúng tôi đang quay phim tuyên truyền đây, giới thiệu một chút, đây là anh quay phim của studio chúng tôi, cười với ống kính đi nào, chào hỏi một câu nào—"

Người phụ nữ lúc này mới chú ý tới ống kính, hoảng loạn phân tâm trong chốc lát, bị Nguyễn Du nắm cổ tay, bất đắc dĩ phải vẫy tay với anh quay phim bên cạnh Nguyễn Du.

Nguyễn Du chỉ nghịch một chút rồi thả tay, gọi diễn viên quần chúng tiếp theo: "Được rồi, người tiếp theo."

Người phụ nữ bị bỏ mặc bên cạnh, xoa xoa cổ tay, mặt mày biến sắc, cuối cùng chỉ vắn ra ba chữ: "Đồ thần kinh!"

"Thần kinh ái nam ái nữ!"

Chửi xong liền hậm hực bỏ đi.

Nguyễn Du: "... " được rồi.

Lúc này, khi không có mặt của Thẩm Phương Phi, cameramen không bao giờ lên tiếng bỗng nói đùa để xoa dịu bầu không khí: "Không tệ đâu, sức tay mạnh đấy."

Nguyễn Du lẩm bẩm: "Đúng rồi, dù sao giờ tôi đã thành 'soái T' rồi, không soái một chút sao được."

Bên kia, trong phòng điều khiển của tổ đạo diễn, mọi người đều im lặng.

Trên màn hình lớn ở phòng giám sát chính có tổng cộng mười màn hình, mỗi khách mời tương ứng với hai góc máy quay, nhưng Nguyễn Du lại có một ma lực kỳ lạ, khiến mọi ánh mắt đều tập trung vào màn hình của cô.

"Con bé đó là một hotgirl mạng, cũng có chút tiếng tăm, đoạn này có nên cắt đi không?"

Quan Hải, người có nhiều kinh nghiệm, nói: "Đề tài đến thì không thể bỏ phí, khi chỉnh sửa hậu kỳ cứ làm mờ mặt cô ta là được."

Bên này tổ đạo diễn vẫn đang trò chuyện, còn Nguyễn Du thì cảm thấy mình sắp c.h.ế.t đến nơi rồi.

Cô và vài thợ trang điểm khác gần như không dừng tay, không ngừng trang điểm, dặm phấn cho đám đông diễn viên quần chúng.

Nguyễn Du đứng ngoài trời trong đêm đông, ban đầu còn lo sợ mình có bị nhận ra hay không, nhưng sau đó thì đã hoàn toàn tê liệt.

Cô cảm thấy khuôn mặt trước mắt đã không còn là mặt người nữa, tay cô cũng chẳng phải tay mình.

Khi kết thúc công việc đã gần 12 giờ đêm.

Nguyễn Du mệt mỏi như một con chó, không muốn nói một lời nào, lặng lẽ theo Thẩm Phương Phi về khách sạn.

Trợ lý ghi chép trường quay đưa thông báo: "Ngày mai, xin các thầy có mặt tại trường quay lúc 5 giờ sáng, cảm ơn các thầy đã vất vả."

Thẩm Phương Phi thở dài, hỏi Nguyễn Du: "Thế là phải dậy lúc 4 giờ rồi đấy, cô dậy nổi không?"

"Dậy được mà." Nguyễn Du xoa xoa mặt, lớp trang điểm đã nhòe hết.

Thẩm Phương Phi bỗng nhìn cô: "Làn da của cô vốn trắng mà, sao lại tự bôi cho đen đi thế?"

Nguyễn Du đáp rất tự nhiên: "Là vậy đó, thực ra thần tượng của tôi là Bao Công, ngay thẳng không khuất phục, tận tâm với công việc, lại có làn da quýt rử."

Hu hu hu, mẹ ơi, cô cảm thấy sau khi quay xong chương trình này, cô có thể nhận được giải Kim Tượng rồi! Thật đấy!

Thẩm Phương Phi: "... " Tôi tin quái gì chứ.

Ba ngày tiếp theo, Nguyễn Du theo đoàn phim, hầu như mỗi tối đều kết thúc công việc vào lúc 12 giờ đêm, sáng sớm 4-5 giờ lại bắt đầu.

Ngày đầu tiên, Thẩm Phương Phi còn cùng Nguyễn Du chịu khổ, nhưng đến ngày thứ hai, ông đã được chuyển vào nhóm trang điểm cho diễn viên chính, trở lại nhịp sinh hoạt bình thường. Quay phim không được vào phòng trang điểm của diễn viên chính, thế nên tự nhiên tiếp tục đi theo Nguyễn Du.

Lúc nghỉ ngơi, Nguyễn Du đối diện với ống kính cười giả: "Ngày đầu tiên tham gia chương trình này, tôi cứ tưởng mình là nữ chính của 'Nhiệm Vụ Bất Khả Thi', bây giờ tôi mới nhận ra, hóa ra tôi là ứng cử viên cho giải 'Cảm động Trung Quốc top mười lao động mẫu mực'! Mong mọi người bỏ phiếu cho tôi, hôm nay Đại Hùng cũng sẽ tiếp tục cố gắng nhé!"

Tổ đạo diễn: "..."

Lại đến rồi, lại là phát ngôn diễn sâu quen thuộc.

Tiến độ của các khách mời khác cũng khá suôn sẻ, ngoài Lữ Hàn ra, tạm thời chưa ai bị lộ bài ra ngoài.

Nguyễn Du nhìn quanh, các khách mời khác hình như đều nhận được nhiệm vụ từ tổ chương trình, nội dung đủ loại phong phú.

Thu Hi nhận được nhiệm vụ của tổ chương trình, trong một ngày phải chọc cười thành công mười hành khách và xin được tiền bo, nếu thất bại sẽ bị trừ toàn bộ thu nhập trong ngày; Giang Tinh Thuần phải nháy một điệu múa hot trên mạng khi giao đồ ăn cho khách, suýt chút nữa thì bị fan phát hiện; Hạ Thường Nguyên thậm chí còn lỗ hơn, một cô gái ngày nào cũng đến xem ảo thuật của anh ấy, liên tục thủ tổ tình, khiến Hạ Thường Nguyên phải giả làm một ảo thuật gia khiếm thính, kết

quả là cô gái càng thất bại càng quyết tâm, hiệu quả chương trình bùng nổ.

Còn Lữ Hàn... vẫn đang bán mạng ở công trường, hầu như không xuất hiện trong cuộc trò chuyện nhóm, có lẽ sống c.h.ế.t chưa rõ.

Hạ Thường Nguyên: 【Chúng ta đều đã nhận nhiệm vụ, sao Nguyễn Du lại không có?】

Nguyễn Du: 【Vì tôi đã đủ thảm rồi.】

Nguyễn Du: 【Và nghèo nữa.】

Giang Tinh Thuần: 【Hahahahaha.】

Chương trình bắt đầu ngày thứ năm, Nguyễn Du đếm số tiền trong túi, chỉ còn 250 tệ, nước mắt giàn giụa.

Cô không giống ba người còn lại, mỗi ngày đều có thu nhập tức thì, cô chỉ có 500 tệ tiền mặt mà tổ chương trình phát từ đầu, chỉ có thể tiết kiệm tối đa.

Cơm hộp thì ăn ké của đoàn phim, ăn khuya chỉ có mì gói, cà phê thì chỉ uống loại hòa tan, thậm chí khi muốn mua tạp chí mới của Kỷ Lâm Hạo để tăng doanh số, cô phải kìm nén tay không tiêu tiền, chỉ run rẩy mua một quyển.

Cô đã tần tiện như thế, nhưng vẫn không địch nổi vật giá quá cao trong phim trường, tiền cứ trôi đi như nước.

Nguyễn Du nghèo đến mức chỉ còn biết kêu meo meo.

Thôi, sống được ngày nào hay ngày đó vậy.

Điều khiến người ta ngạc nhiên là khả năng chịu áp lực của Nguyễn Du vô cùng tốt, thậm chí đến mức này mà vẫn chưa kêu ca một câu nào.

Tổ đạo diễn nhìn mà thích thú.

"Liệu có nên giao cho cô ấy vài nhiệm vụ không, nhân tiện cho thêm ít tiền?"

"Được, chờ đến mai đi, bảo quay phim đưa nhiệm vụ cho cô ấy, nội dung đơn giản thôi, chẳng hạn như đạp xe quanh phim trường."

Không chỉ tổ đạo diễn, thậm chí Thẩm Phương Phi cũng bắt đầu cảm thấy thương Nguyễn Du.

Tối hôm đó tan làm sớm, Nguyễn Du và Thẩm Phương Phi cùng về khách sạn.

Khi vào sảnh, Thẩm Phương Phi không nhịn được hỏi: "Thầy Trần ký hợp đồng với cô, chắc cũng có trả lương rồi chứ?" Một người bình thường sao có thể chi li đến thế?

"Ừ, tôi phải chờ đến cuối tháng mới nhận lương, giờ cứ tiết kiệm mà dùng thôi." Nguyễn Du khổ không nói thành lời.

Thực ra, cô cũng muốn biết lương của mình là bao nhiêu.

Nhưng có lẽ cả đời này cô sẽ không bao giờ được thấy tiền lương từ công việc này, haha.

Thẩm Phương Phi và Nguyễn Du cùng bước vào thang máy, vừa hay gặp một thang máy khác đang chuẩn bị đóng cửa, Thẩm Phương Phi nhanh mắt nhanh tay bấm nút, miệng vẫn không ngừng nói.

"Nhưng trợ lý lúc đầu lương đều thấp cả, kiên trì được là tốt rồi."

Cửa thang máy chậm chậm mở ra.

Nguyễn Du ngẩng đầu nhìn, ngay lập tức thấy bóng dáng quen thuộc của một người béo trong thang máy, suýt chút nữa thì

hồn bay phách tán.

Đây chẳng phải là Khương Lập, trợ lý đời sống của Đoàn Lâm sao?!!

Cô máy móc quay sang nhìn bên cạnh.

Quả nhiên, Đoàn Lâm đang mặc áo khoác dài màu đen, thân hình cao gần 1m9 đứng trong thang máy, cao ráo đẹp trai, khí thế lạnh lùng. Đôi mắt đen như sao lạnh của anh đang chăm chú nhìn cô.

Nguyễn Du thầm chửi.

Cô đã nói rồi, tại sao hôm nay ở ngoài khách sạn, đám fan cuồng lại đông hơn gấp ba lần so với bình thường chứ.

Thẩm Phương Phi: "Chúng tôi làm nghề này, kiên trì đều vì tình yêu nghề——"

'Tình yêu giống như trời xanh, mây trắng, nắng to bất chợt gặp bão giông.

Không có chỗ nào để trốn, luôn khiến người ta không kịp trở tay!!'

Trong đầu của Nguyễn Du bỗng dưng vang lên bài nhạc nền này.

Vào ngày thứ bao nhiêu không đếm được kể từ khi cô cắt đứt liên lạc với đối thủ, Nguyễn Du đã tình cờ chạm mặt đối thủ ngay giữa lúc đang quay chương trình truyền hình thực tế "ngụy trang," và tình thế trở nên nguy hiểm.

Oan nghiệt này, thật không lời nào diễn tả được.

Chương 14: Nổi loạn

“Tôi có hỏi anh Bân rồi, anh ấy nói Nguyễn Du đang quay chương trình thực tế thử thách ngoài trời, làm tôi giật mình tưởng cô ấy lại muốn bám lấy anh nữa.”

Trong phòng khách sạn, Khương Lập vừa đang gọi điện với quản lý của Đoàn Lâm, vừa quay đầu về phía phòng tắm giải thích.

Cửa phòng tắm mở ra, Đoàn Lâm mặc áo choàng tắm đen, vừa lau tóc vừa bước ra.

“Đưa điện thoại đây.”

Đoàn Lâm nhận lấy điện thoại: “Cô ấy đang quay chương trình?”

Đầu dây bên kia, Quách Bân đáp: “Đúng, Nguyễn Du tham gia một chương trình tên là Nghề Nghiệp Ngụy Trang, là chương trình mà đạo trước đài Hoàng Đào từng tạo tiếng vang, đáng tiếc là ban đầu họ mời Hoàng Chi Lan nhưng cô ấy không đi vì trả cát-xê thấp, tôi đoán Nguyễn Du là người thay thế vào phút chót.”

“Nghề Nghiệp Ngụy Trang?”

“Đúng rồi, đây là một chương trình thử thách ngụy trang kéo dài hai tuần. Vừa này tổng đạo diễn chương trình có liên hệ tôi, nói là quay phim đã ghi lại cảnh có cậu, họ muốn hỏi liệu cảnh đó có thể phát sóng được không, họ có thể bổ sung hợp đồng. Yên tâm, tôi đã giúp cậu từ chối rồi.”

Thực ra tiền cát-xê chương trình trả cũng không tệ, nhưng Quách Bân lại tránh Nguyễn Du như tránh rắn rết, biết rõ Đoàn Lâm cũng không ưa gì cô nàng này.

“Lúc gặp cô ấy xung quanh có fan không? Không bị chụp ảnh chung chứ?”

“Không có.” Đoàn Lâm ném khăn xuống, thờ ơ dựa vào ghế sofa, “Cũng không quay được gì nhiều, nếu họ muốn phát thì cứ để họ phát.”

Quách Bân ngạc nhiên: “... Cũng được.”

Dù có quay lại cũng chẳng ai nhận ra đó là Nguyễn Du.

Đoàn Lâm lật kịch bản, bỗng nhớ lại cảnh gặp trong thang máy.

Cô ấy đã cắt tóc ngắn, không biết lấy từ đâu ra tông phấn nền màu mật, da lộ ra ngoài có màu mật ong sẫm, trang điểm phong cách Tây Âu, trông rất hoang dại. Chỉ có đôi mắt hạnh vẫn giữ nguyên nét đen trắng sắc nét.

Trông có vẻ rất mệt mỏi, khi thấy anh thì sự ngỡ ngàng lộ rõ chút bất lực như thể vận mệnh đã an bài.

Cô ấy sợ anh à?

Đoàn Lâm khép lại kịch bản, trong mắt ẩn chứa điều gì khó hiểu.

Vừa về đến phòng, Nguyễn Du lập tức đăng nhập vào tài khoản Weibo [Nam Hữu Giai Ngư] của mình.

Thời gian gần đây cô chỉ dành chút ít thời gian còn lại để theo dõi idol của mình, đến nỗi quên luôn việc "theo dõi ngầm" đối thủ rồi!!

Vừa nãy, gặp Đoàn Lâm ở cửa thang máy, cô suýt nữa bị dọa mất hồn, tưởng như hồn lìa khỏi xác, thành tiên luôn.

May mắn là đối thủ vẫn cứ là đối thủ, Đoàn Lâm với gương mặt lạnh lùng quen thuộc chỉ liếc nhìn cô một cái, chẳng thèm nói với cô nửa câu.

Chậc

Cái cảm giác vừa bất ngờ lại vừa có chút đương nhiên, cùng với chút xấu hổ vì thể diện bị tổn thương này là sao đây?

Trang chủ Weibo thì đang tưng bừng như Tết đến.

Nguyễn Du mới biết rằng Đoàn Lâm vừa kết thúc vai diễn trong Thành Danh Vô Vọng, lập tức gia nhập một đoàn phim mới, đang quay một bộ phim cung đình quyền mưu lớn, và nó cũng đang quay tại phim trường Tượng Sơn. Đoàn phim đã chuẩn bị suốt hai năm, dàn diễn viên cực kỳ hùng hậu, thậm chí còn xây dựng mới các cung điện thời Đường ngay tại phim trường.

Lại một lần nữa lòng ghen tị với tài nguyên của đối thủ trỗi dậy.

Fan của Đoàn Lâm thì đang đánh trống reo hò.

【Đạo diễn là Vương Nãi An a a a a!! Khi tôi nghĩ rằng Đoàn Lâm đã mang đến cho tôi đủ sự bất ngờ, thì anh ấy lại khiến tôi bất ngờ hơn nữa!!】

【Khi tuyên truyền đừng nói nhảm nhé! Anh của chúng ta chỉ là khách mời đặc biệt thôi, diễn viên chính là các tiền bối gạo cội, các bạn hãy kiểm soát bình luận cho kỹ để đừng gây rắc rối cho anh ấy.】

【Quay phim nửa tháng là xong phải không? Uầy lần này thời gian anh ấy đóng phim dài quá, tôi nhớ ca sĩ Lâm quá đi.】

【 Quay liền phim thế này chẳng phải tốt quá sao! Tôi vui không chịu nổi luôn đây này! Fan trung thành với diễn xuất như tôi mà gặp được thần tiên như Đoàn Lâm, đúng là số hưởng quá!! 】

【 Nhan sắc cực phẩm + không có điểm chê + diễn xuất bài bản, tôi chịu rồi, nằm im luôn thôi!! 】

Nguyễn Du nghĩ, fan của đối thủ đúng là có lớp màng lọc dày tám mét, thấy Đoàn Lâm thế mà đ.â.m đầu vào tường ầm ầm, đúng là hết nói nổi.

Cô biết rõ phốt của Đoàn Lâm đủ để in thành sách bán chạy toàn cầu rồi còn gì!

Nhưng thần tượng chân chính không có vết nhơ như Kỷ Lâm Hạo của cô thì lại không được như vậy.

Nguyễn Du ôm chặt ảnh nền điện thoại là thần tượng Hạo Hạo của cô, tình yêu dâng trào.

Rồi sẽ có một ngày, cô sẽ gặp được thần tượng của mình.

Sáng hôm sau, Nguyễn Du nhận được nhiệm vụ từ chương trình.

【 Đạp xe vòng quanh phim trường trong vòng một tiếng, trong lúc đó không được ai nhận ra, nếu thành công sẽ nhận được phần thưởng tiết kiệm năng lượng và bảo vệ môi trường trị giá 200 tệ. 】

Hai trăm tệ!!

Buổi trưa, tuyết bắt đầu rơi dày ở phim trường, đoàn phim tạm dừng quay cảnh ngoài trời, chỉ quay hai cảnh trong nhà rồi cũng kết thúc sớm. Thẩm Phương Phi cùng vài chuyên viên trang điểm đi tắm suối nước nóng ở ngoại ô, Nguyễn Du lấy cớ về khách sạn ngủ bù, không đi theo.

Nửa tiếng sau, Nguyễn Du quấn khăn choàng cổ, thuê một chiếc xe đạp ở phim trường, đạp xe trong gió tuyết dữ dội.

Quay phim cố gắng đuổi theo: “Cô không nghỉ một chút à?”

Nguyễn Du mi mắt đều bị phủ tuyết, phẩy tay: “Không cần đâu, vì tiền mà đạp xe ngược chiều, tôi làm được.”

Quay phim: “...”

Đạo diễn, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!!

Tuyết rơi quá lớn, khách du lịch ít đi, các đoàn phim quay ngoại cảnh cũng ít hẳn. Nguyễn Du đạp xe ngang qua một khu vực, phát hiện nơi này vẫn có đoàn phim quay cảnh ngoài trời, mà còn có rất nhiều người tụ tập.

Từ xa, phía sau dây rào chắn, có mấy lớp người đứng chật kín, ai cũng giơ điện thoại lên, có người còn cầm cả máy ảnh, trông cứ như đang xem một buổi thảm đỏ.

Đoàn phim đã phong tỏa hiện trường, rào chắn cách khu vực quay hàng trăm mét, nhìn thế này thì chẳng thấy được gì cả?

Nguyễn Du tò mò đạp xe lại gần: “Mọi người đang xem gì thế?”

“Suýt — cô nói khẽ thôi, người ta đang quay phim đấy.”

Nguyễn Du: “Cách xa thế này, có thấy được bóng người nào đâu.”

“Bạn không biết đâu, dù không nhìn thấy bóng lưng của anh ấy, nhưng chỉ cần hít thở cùng một bầu không khí với anh ấy cũng đủ làm tôi hạnh phúc rồi huhu.”

“Hôm nay lại còn có tuyết rơi nữa, tính ra tôi và Đoàn Lâm đã cùng nhau bạc đầu rồi!” Cô gái cố nén sự phấn khích.

Nguyễn Du suýt nữa thì nổi hết da gà, vội vàng quay đi.

Chết tiệt, hóa ra tất cả những người này đều là fans của Đoàn Lâm!

Khẩu trang của cô đâu rồi??

Một cô gái nhìn thấy thẻ nhân viên đeo trên n.g.ự.c Nguyễn Du, liền vui mừng nắm lấy tay cô: “Chị là nhân viên trong đoàn phim đúng không?”

“...Tôi không phải nhân viên của đoàn này, tôi là thợ trang điểm bên đoàn phim khu Đông.” Nguyễn Du vội vàng che mặt bằng khăn quàng, chỉ để lộ phần lông mày và mắt.

Ngay lập tức, nhóm fan của Đoàn Lâm trở nên nhiệt tình, bắt đầu xôn xao bàn tán nhỏ nhẹ.

“Chị ơi, vậy chị có thể vào trong đúng không? Chị có thể giúp em mang tặng một món quà cho Đoàn Lâm không?”

Cô gái bị bạn mình kéo lại: “Anh ấy chưa bao giờ nhận quà từ fans đâu, đừng làm vậy, nếu bị truyền thông biết, họ lại bịa đặt lung tung.”

“Chị ơi, nếu chị gặp anh ấy, chị có thể xin chữ ký giúp em không?”

“Ôi, em cũng muốn, em cũng muốn, chị ơi nhìn em nè!”

Nguyễn Du che khăn quàng, giải thích: “Mỗi đoàn phim có loại thẻ khác nhau, dù tôi có đeo thẻ cũng không vào được đâu.”

Bảo cô đi xin chữ ký của đối thủ giúp fan của đối thủ á? Có thể không?

Hơn nữa cô đã block Đoàn Lâm từ lâu rồi, làm sao có thể lại cúi đầu, tự đi gặp Đoàn Lâm được? Cô là kiểu người thiếu lập trường như thế sao!

“Tiền không thành vấn đề, có được chữ ký tôi sẵn sàng bỏ ra cả ngàn đồng á á á!”

Ngàn, ngàn đồng sao?!

“Tôi sẽ thử.” Nguyễn Du đáp lại đầy nghiêm túc.

— Không đúng, đây đang quay chương trình mà, người block Đoàn Lâm là Nguyễn Du, còn cô chỉ là Lưu Đại Hùng thôi mà, có gì đâu?

Fan của Đoàn Lâm phấn khích bao vây lấy cô, bắt đầu lục lọi túi xách để tìm ảnh và thiệp, rồi thi nhau đưa cho Nguyễn Du, nhỏ giọng cảm ơn.

Nguyễn Du cảm thấy khó mà cầm hết nổi, bắt đầu có chút hối hận.

Thực ra trong giới fan, những người theo dõi hành trình của đoàn phim như vậy luôn bị tranh cãi. Bởi vì đây không phải là lịch trình công khai của ngôi sao, nếu không có vé thăm quan chính thức, việc tự ý đến trường quay rất dễ làm phiền đoàn làm phim, và sẽ bị coi là fans cuồng.

Nhưng nhìn những gương mặt vui mừng trước mắt, Nguyễn Du chột ngẩn người.

Những cô gái này cũng giống như cô, trong lòng đều có một thần tượng. Khi nói về thần tượng của mình, họ cũng cười tươi, cũng cẩn thận và nâng niu tình cảm ấy. Họ chỉ đứng trong khu vực công cộng dành cho khách tham quan, không làm ồn, không đòi hỏi gì, chỉ kiên nhẫn chờ đợi trong tuyết chỉ để có thể nhìn thoáng qua từ xa.

Nhẹ nhàng và đẹp dễ, thực sự giống như cơn gió xuân vậy.

...Nhưng mà quái thật!

Đây chẳng phải là những người trên mạng đã cãi nhau với cô suốt ba ngày đêm, không ai nhường ai sao?!

Nguyễn Du thở dài: “Tôi chỉ nhận thiệp ảnh hoặc postcard thôi nhé, mỗi người chỉ được đưa năm cái.”

Sau khi nhận được năm tấm thiệp ảnh, cô nhanh chóng thoát khỏi vòng vây của fan của đối thủ.

Cô vòng qua hàng rào bảo vệ, cuối cùng cũng tìm thấy lối vào trường quay.

Vừa tới nơi thì nhìn thấy một người quen.

Xa xa, Khương Lập đang cầm cốc cà phê, nghe thấy tiếng gọi: “Xin chào!”

Khương Lập quay đầu lại, không khỏi rùng mình, thành phố điện ảnh lớn như thế này mà lại gặp Nguyễn Du, gặp lại cô tiểu thư rắc rối này lần nữa sao?

Nguyễn Du nhanh chóng vào vai, giả vờ thân thiết nói chuyện với Khương Lập một hồi, rồi giải thích lý do: “Có fan của Đoàn Lâm ở ngoài chờ rất lâu rồi, họ rất muốn xin vài chữ ký, không biết có được không?”

Đạo diễn đoàn phim: “...”

Nếu mà được thì có ma rồi.

Khương Lập vốn hung hăng với người ngoài, bỗng mềm mỏng: “...À được, cô đi theo tôi.”

Đạo diễn đoàn phim: ???

Người quay phim theo sau bị chặn ở khu vực cách ly, Nguyễn Du theo Khương Lập vào phim trường, băng qua cổng thành, tiến đến trước điện chính.

Đoàn phim đang bận rộn chuẩn bị cho cảnh tiếp theo, trong phim trường còn náo nhiệt hơn cả bên ngoài, diễn viên và nhân viên đi lại tấp nập. Khương Lập dẫn Nguyễn Du đến trước xe thương vụ của Đoàn Lâm.

“Đợi tôi một chút.”

Nguyễn Du đứng bên ngoài, trầm nghĩ, rồi lén tắt micro cài áo.

Dù đoàn phim không thấy cô, nhưng vẫn có thể nghe tiếng, lỡ mà Đoàn Lâm nhắc đến tên cô, kèm theo vẻ mặt cười mỉa đặc trưng của hắn, cô sợ mình không nhịn được mà bật lại.

“Mọi chuyện xong rồi, cô... vào đi. Đứng lâu quá.” Khương Lập từ trong xe bước ra.

Không gian trong xe rộng rãi, được bố trí như một phòng trang điểm và nghỉ ngơi. Vừa bước vào, Nguyễn Du đã thấy Đoàn Lâm ngồi dậy từ chiếc giường đơn trong xe, tay còn đang vặt chiếc bật mắt vừa tháo ra.

Cái quái gì đây, hắn là ai vậy?

Đoàn Lâm vẫn mặc bộ quan phục màu đỏ của triều Đường.

Có lẽ vừa mới nghỉ ngơi xong, mái tóc giả chưa được búi lên, mái tóc đen dài xõa trên chiếc áo đỏ, gương mặt sắc sảo càng làm nổi bật làn da trắng như ngọc, cả người như được bao phủ bởi một lớp khí chất cổ điển nặng nề.

Ngay cả giọng nói cũng lười biếng: “Cô muốn tôi ký tên cho fans sao?”

Nguyễn Du gật đầu, đưa thiệp ra: “Đây là fans của anh đưa cho tôi, họ đã đợi ngoài đó rất lâu rồi, muốn xin chữ ký của anh.”

Ngạc nhiên thay, Đoàn Lâm nhìn cô một cái, rồi không từ chối.

Hắn ký lên từng tấm thiệp, rồi còn lấy thêm vài tấm ảnh từ trong ngăn kéo bàn trang điểm, ký xong, đưa tất cả cho Nguyễn Du.

Không đúng, hôm nay người này bị làm sao vậy?

Nguyễn Du cầm cả một xấp ảnh với chữ ký, cảm thấy như vừa trải qua chuyện gì đó không tưởng.

Đoàn Lâm lại hỏi: "Dạ dày, khỏi rồi chứ?"

Dạ cái gì mà dạ.

Đối thủ vẫn là đối thủ quen thuộc. Nguyễn Du cúi đầu vì tiền: "Khỏi rồi khỏi rồi, vậy tôi đi đây." Cô cầm theo xấp ảnh với chữ ký, như đang nắm một xấp tiền, đôi mắt sáng lên, nghĩ ngợi rồi cố nhin, thốt lên một câu: "Cảm ơn anh nhé."

Kiểm tiền thật đã, kiếm được tiền từ đối thủ còn đã hơn, chân lý cổ xưa quả thật không sai.

Ánh mắt Đoàn Lâm lướt qua gương mặt Nguyễn Du, cô vẫn trang điểm đậm, nhưng đôi mắt hạnh lại lấp lánh niềm vui, như thể chứa đựng cả bầu trời sao.

Xin chữ ký của hắn, vui đến vậy sao?

Đoàn Lâm hồ hững nói: "Tôi đang hỏi, sau khi đóng máy hôm đó, dạ dày của cô đã đỡ chưa?"

Nguyễn Du lúc này mới hiểu: "À... đỡ rồi."

"Vì sao cô lại chặn tôi?"

Nguyễn Du giả vờ như không nghe thấy: "Gì cơ?"

"Hôm đóng máy, tôi nhắn tin cho cô trên WeChat, nhưng bị từ chối. Cô đã chặn tôi?" Đoàn Lâm đặt bút ký xuống, giúp cô nhớ

lại.

"....."

Vừa mới xin chữ ký của anh ta, giờ mà nói vì không muốn gặp anh ta thì đúng là quá bạc tình bạc nghĩa, Nguyễn Du cố gắng nói khéo: "Chắc tại tôi đóng máy rồi, dù sao sau này cũng ít có cơ hội gặp nhau, chặn anh lại thì có lợi cho sức khỏe tinh thần?"

Đoàn Lâm dừng lại một chút: "Nếu cô thực sự không muốn gặp tôi, còn có cách trực tiếp hơn là chặn tôi."

"Cách gì?" Nguyễn Du ngớ người.

Đoàn Lâm bình thản hỏi ngược lại: "Cô nghĩ sao?"

Rồi, cô hiểu rồi. Đoàn Lâm lại tưởng cô đang giở trò "lạt mềm buộc chặt", block WeChat của anh ta chỉ để thu hút sự chú ý.

Nguyễn Du nghiêng rằng: "Anh nghĩ rằng, nếu tôi thực sự không muốn gặp anh, thì nên rời khỏi showbiz?"

Mặc dù Đoàn Lâm không nói gì, nhưng Nguyễn Du có thể đọc ra từ khuôn mặt thản nhiên của anh ta một chút ý nghĩa rằng "đúng thế".

Có vẻ như việc quấy rầy của tiểu thư Nguyễn trước đây đã ăn sâu vào tâm trí Đoàn Lâm, và căn bệnh tự luyến của anh ta có lẽ không thể chữa khỏi trong cuộc đời này. Nguyễn Du trong lòng tuôn trào màn hình đầy lời phẫn nộ, dứt khoát đáp trả: "Đúng vậy, thực ra tôi chỉ muốn nhìn thấy anh thôi."

"Vì thế tôi sẽ không rời khỏi showbiz đâu." Cô nói với giọng thách thức, "Không những không rời đi, mà tôi còn sẽ làm phiền anh mỗi ngày, và sẽ không bao giờ ly hôn với anh."

"....."

[Xiaosi]

Nguyễn Du lạnh lùng cười: "Từ nay về sau, mỗi sự kiện của anh sẽ đều có tôi. Bất kỳ nữ minh tinh nào dám đồn thổi tình cảm với anh, tôi sẽ xử lý cô ta, anh đừng mơ thoát khỏi tôi cả đời. Anh hài lòng chưa?"

Nào, hãy cùng làm phiền nhau nào.

Hừ, "Tiểu thư ngạo mạn và minh tinh nhỏ", "Tình yêu cưỡng chế hào môn", "Giám cầm ngôi sao lớn", chắc chắn một trong những kiểu này sẽ khiến Đoàn Lâm khó chịu.

Nói xong những lời mạnh mẽ, Nguyễn Du tự thấy nổi da gà, lập tức quay người rời đi.

Khương Lập thấy Nguyễn Du lao ra ngoài với khí thế dữ dội, bên trong chiếc xe lại im lặng quá mức, vội vào trong kiểm tra tình hình.

Bên trong xe, Đoàn Lâm đang ngả người trên ghế đọc kịch bản, nét mặt khó đoán.

"Anh Lâm, Nguyễn Du lại khóc lóc làm loạn nữa à?" Khương Lập thận trọng hỏi.

"Không."

Đoàn Lâm nhớ lại những lời mạnh mẽ vừa nãy của Nguyễn Du, gần đây những hành động và lời nói của cô ấy đều khác với trước kia.

Hình như không còn khiến anh khó chịu như trước nữa.

Nhưng mà...

Lại còn phiền phức hơn trước.

Ở bên kia, khi Nguyễn Du đưa ảnh có chữ ký cho các fan, cô thậm chí còn cảm thấy thương cảm cho fan của đối thủ.

Fan của Đoàn Lâm, một ngôi sao kiêu ngạo và tự luyện hàng đầu vũ trụ, quả thật có gu rất đặc biệt.

Những fan đứng nhìn Nguyễn Du đi xa vẫn không hề hay biết gì về suy nghĩ trong lòng cô, đầy lòng biết ơn.

"Á á á, cô ấy còn ký thêm mấy tấm nữa! Trời ơi, sao cô ấy tốt thế!"

"Chị gái xinh đẹp này chỉ lấy của chúng ta có mười tệ mỗi tấm ảnh có chữ ký, chị ấy thật là tốt bụng."

"Tôi thấy chị ấy quen quen, nhưng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu."

"Hừm, chắc là mấy chị gái đẹp và tốt bụng đều giống nhau thôi mà."

...

Hai ngày tiếp theo, Nguyễn Du vẫn sống cuộc sống bận rộn như chong chóng, đoàn làm phim không có chuyện gì đáng chú ý xảy ra.

Ngày thứ chín, điện thoại của cô hiện lên thông báo từ chương trình.

[Thu Hi thất bại trong việc cải trang, chương trình sẽ thu hồi thân phận nghề nghiệp cũ của Thu Hi và phát một thẻ "bê gạch". Các khách mời còn lại sẽ tiếp tục cạnh tranh.]

[Các khách mời còn sót lại: Hạ Thường Nguyên, Giang Tinh Thuần, Nguyễn Du.]

Thu Hi bị một fan cứng, lại còn là ông lão bảy mươi tuổi nhận ra. Cô đeo khẩu trang và kính râm mà ông cụ vẫn nhận ra cô

ngay lập tức, còn phần khích như gắp con gái ruột, kéo Thu Hi lại và cương quyết muốn giới thiệu cháu trai cho cô. Đoạn video này được một người qua đường quay lại và đăng lên mạng, ngay tối hôm đó, chủ đề "Thu Hi – nàng dâu quốc dân" đã leo lên top 1 tìm kiếm.

Nhờ đó, chương trình Nghề Nghiệp Ngụ Trang đã được chú ý, nhóm PR của chương trình làm việc hết công suất, liên kết với các trang báo mạng để khuấy động dư luận, chưa phát sóng mà đã khiến khán giả háo hức chờ đợi.

Trong thời đại giải trí đại chúng, tin tức lan truyền nhanh chóng, mọi người đều tò mò đoán xem những vị khách mời còn lại là ai, đi ngoài đường thấy ai đeo khẩu trang và kính râm đều nhìn kỹ hơn.

Ban tổ chức cười tươi như hoa, còn các khách mời thì sắp khóc.

Ba người chưa bị phát hiện đều căng thẳng.

Trong phim trường, Nguyễn Du vừa lướt Weibo đọc những bình luận sôi nổi, vừa nghĩ ở phim trường có vẻ vẫn an toàn nhất.

Chỉ cần chịu đựng thêm năm ngày nữa là thắng, cô nhất định phải trụ vững!

Đang nghĩ vậy, Thẩm Phương Phi cầm điện thoại đi đến: "Đại Hùng, chúng ta phải về Bắc Kinh một chuyến, có việc gấp."

Nguyễn Du ngạc nhiên: "Hôm nay sao?"

"Ừ, thầy Trần có chút việc đột xuất, con gái ông ấy ở nước ngoài gặp chuyện, ông ấy phải đi ngay lập tức. Nhưng một nghệ sĩ mà ông ấy thường hợp tác thì tối mai phải dự thảm đỏ, nên công việc trang điểm sẽ giao cho tôi. Thời gian gấp rút, chúng ta phải đi ngay."

Tối hôm đó đoàn phim vừa quay xong cảnh nam diễn viên chính ép vua thoái vị, Nguyễn Du và Thẩm Phương Phi không nghỉ ngơi chút nào, đặt ngay chuyến bay sớm nhất để trở về Bắc Kinh.

Trên máy bay, Thẩm Phương Phi đưa cho Nguyễn Du xem hình ảnh về kiểu trang điểm sẽ dùng cho thảm đỏ.

Nguyễn Du biết rằng các nghệ sĩ có chút danh tiếng hiện nay đều có chuyên viên trang điểm và làm tóc hợp tác cố định. Trang điểm khi tham dự sự kiện của họ đều được chuẩn bị trước. Còn những ngôi sao hạng A thì càng thận trọng, sẽ không dễ dàng thay đổi chuyên viên trang điểm. Lần này Trần Đức Hiên đột ngột giao công việc cho Thẩm Phương Phi, chắc hẳn thực sự có việc gấp.

Nhìn bức ảnh người mẫu nam, Nguyễn Du hỏi: "Đây là nghệ sĩ sẽ tham dự sự kiện sao?"

"Tất nhiên là không phải, đây chỉ là người mẫu thử trang điểm thôi. Kiểu trang điểm này đã được định từ một tháng trước, còn nghệ sĩ... gặp rồi sẽ biết." Thẩm Phương Phi trả lời đầy bí ẩn.

Cũng phải, người hợp tác với Trần Đức Hiên chắc chắn đều là ngôi sao hạng A. Nguyễn Du nghĩ đến lúc đó mình có lẽ không đủ tư cách để can thiệp, cùng lắm cũng chỉ đứng bên cạnh để đưa cọ trang điểm.

Nguyễn Du lại hỏi: "Anh ấy sẽ tham dự sự kiện gì?"

"Star Movement Gala."

Chương 15: Diễn viên tài ba

Nguyễn Du quá quen thuộc rồi.

"Star Movement Gala" là lễ trao giải tổng hợp được tổ chức chung bởi ba nền tảng truyền thông lớn, hàng năm luôn quy tụ những ngôi sao nổi tiếng. Cô có tình cảm yêu ghét đan xen với sự kiện này.

Bởi vì sự kiện giẫm đạp gây ra do cuộc chiến giữa hai fandom Tứ Kỳ và Lăng Giác năm ngoái đã xảy ra ngay tại lễ trao giải "Star Movement".

Sự việc giẫm đạp càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, hai bên fan cãi nhau không dứt. Ngay đêm đó, ban tổ chức đã đẩy từ khóa "Star Movement Gala" lên hot search, tạo thêm hiệu ứng truyền thông cho sự kiện, kéo thêm lượt truy cập.

Chiêu trò của ban tổ chức thật quá cao tay, mặc dù phần bình luận dưới hot search toàn là những câu như “chỉ yêu thích riêng, không mong gặp gỡ”, “chỉ cần đẹp một mình, không cần nhắc đến người khác”*, nhưng fan của cả hai nhà lập tức kéo "Star Movement" vào danh sách đen, thề rằng mỗi khi thấy sự kiện này sẽ chửi một lần.

*Hai câu này mình không hiểu lắm, nên chỉ dịch phiên phiên thôi

Không ngờ rằng năm nay, kịch bản lại tái hiện, "Star Movement" lại mời được hai ngôi sao hàng đầu Đoàn Lâm và Kỳ Lâm Hạo.

Không có cách nào khác, idol yêu quý của họ đã nhận lời tham gia sự kiện, dù fan có bức mình cũng phải giữ thể diện. Thế là fan dù có chửi bới sau lưng cả triệu lần cũng vẫn phải quay lại mua vé.

Năm nay, lễ trao giải được tổ chức tại Thủy Lập Phương, vé khó mua vô cùng. Nguyễn Du lướt qua các tài khoản fan, thấy Tú Kỳ đang khắp nơi tìm vé, trong khi vé chợ đen đã bị đẩy giá lên cả chục ngàn.

Chuyên viên trang điểm của ngôi sao chắc chắn sẽ theo ngôi sao tới dự sự kiện, vậy có phải là... ngày mai cô có thể theo Thẩm Phương Phi đến tận nơi?

Nhân dịp này, cô có thể gặp Kỷ Lâm Hạo sao??

Tim Nguyễn Du đập nhanh như trống.

Thôi bỏ đi, cảm giác như không thực, cô thậm chí không dám nghĩ đến.

Khi Nguyễn Du và Thẩm Phương Phi tới Bắc Kinh, đã là giữa đêm. Hai người chia tay, Nguyễn Du như một bóng ma lang thang trên đường, tìm chỗ ở.

Thu Hi đã bị loại, nên cô không thể ngủ trong xe được nữa. May mắn thay, hiện tại cô đã dành dụm được ít tiền, cuối cùng cô tìm được một nhà nghỉ bình dân, giá tám mươi đồng một đêm. Lúc trả tiền, gương mặt cô đầy tiếc nuối, ánh mắt buồn bã như vừa mất đi người yêu.

Đạo diễn: "..."

Quan Hải bật cười: "Tôi nghĩ sau khi chương trình kết thúc, nên thêm một phần trao giải. Trao cho Nguyễn Du giải thưởng người tiết kiệm nhất."

Biên kịch bên cạnh đáp: “Không, tôi nghĩ phải là giải thưởng diễn viên xuất sắc nhất.”

Nguyễn Du không hề biết gì về những lời bình của đạo diễn. Cô tạm thời ngủ được bốn tiếng trong căn phòng nhỏ của nhà nghỉ, bảy giờ sáng đã bị chuông báo thức gọi dậy.

Chiều nay là thảm đỏ của "Star Movement", cô và Thẩm Phương Phi phải tới khách sạn của nghệ sĩ từ sớm để chuẩn bị tóc và trang điểm.

Ban tổ chức đã sắp xếp chỗ nghỉ và trang điểm cho các nghệ sĩ gần địa điểm tổ chức. Khi Nguyễn Du tới nơi, cổng khách sạn đã bị fan của các ngôi sao chặn kín. Cô còn thấy băng rôn ủng hộ của Tú Kỷ.

Oa oa oa, Kỷ Lâm Hạo trên băng rôn trông đẹp trai quá, sao mà chọn bức hình đỉnh thế này!!

Dù đã đi cùng Thẩm Phương Phi qua khỏi hàng rào bảo vệ, cô vẫn không tìm được mà quay đầu nhìn lại một lần nữa.

Khi nhìn lại cô chợt nhận ra anh chàng giao đồ ăn kia sao mà trông quen thế.

Đó chẳng phải là...

Giang Tinh Thuần đang đeo khẩu trang, đội mũ bảo hiểm, ngực trang kín mít, tay cầm túi đồ ăn, chen qua đám đông. Anh vừa nhận được đơn hàng đồ ăn từ một khách, mà địa chỉ giao hàng lại chính là khách sạn này, không còn cách nào khác, anh đành cắn răng chen qua đám đông người hâm mộ, hy vọng không ai nhận ra mình.

Tuy nhiên, vô tình anh ngẩng đầu lên và nhìn thấy Nguyễn Du không xa, ngó người ra.

Đó là Nguyễn Du sao?

Cô ấy đã cắt tóc ngắn, trang điểm đậm đến mức lần đầu nhìn qua anh chẳng thể nhận ra, trên người đeo đầy phụ kiện lòe loẹt. Cả người bây giờ chỉ còn nụ cười là vẫn quen thuộc, vẻ đẹp tinh tế, thoáng chút khí tiên của cô ngày xưa đã biến mất hoàn toàn.

Thế giới bỗng như đứng yên.

Giang Tinh Thuần chớp mắt.

Nguyễn Du cũng chớp mắt.

Giang Tinh Thuần sốc đến không nói nên lời: " Nguyễn —"

[Xiaosi]

"Ồ, chẳng phải kia là Giang Tinh Thuần sao?!" Nguyễn Du kinh ngạc, nhanh chóng phản đòn trước.

Đám đông lập tức náo loạn, tiếng hét vang lên khắp nơi.

"Aaaaaa, Giang Tinh Thuần ở đâu thế?"

"Trời ơi, thật sự là Giang Tinh Thuần sao?!"

"Thuần Thuần, sao anh lại mặc đồng phục của shipper vậy, đang quay chương trình hả?"

"Thuần Thuần, ký cho em một chữ đi, em hâm mộ anh lắm—"

Cái tên Giang Tinh Thuần như một viên đá rơi xuống mặt nước, lập tức gây nên sóng lớn, rất nhanh chóng anh bị bao vây bởi đám đông fan cuồng nhiệt, không thể nói được một câu hoàn chỉnh. Không ai để ý tới Nguyễn Du - kẻ đã khơi mào sự hỗn loạn này. Cô nhìn Giang Tinh Thuần bằng ánh mắt đầy thương hại, rồi lặng lẽ theo Thẩm Phương Phi bước vào khách sạn, giấu công lao kín đáo.

Crush nhỏ, xin lỗi nhé, trong thời khắc sinh tử, tình mẹ con có thể biến chất!!

Rất nhanh, chương trình gửi thông báo.

【Giang Tinh Thuần đã sử dụng thẻ lật tẩy.】

【Nguyễn Du đã sử dụng thẻ lật tẩy.】

【Giang Tinh Thuần ngụy trang thất bại, chương trình sẽ hủy tư cách nghề nghiệp ban đầu của anh ấy và phát cho anh một thẻ lao động chân tay. Các khách mời còn lại tiếp tục thi đấu.】

【Các khách mời còn lại: Hạ Thường Nguyên, Nguyễn Du.】

Hạ Thường Nguyên xuất hiện trong nhóm chat: 【Cả hai người đều dùng thẻ lật tẩy, sao Nguyễn Du lại không bị phát hiện?】

Nguyễn Du gửi một biểu cảm "cạn chén tình bạn" quen thuộc của người trung niên: 【vô danh, chính là lớp bảo vệ của tôi.】

Lữ Hàn: 【Hahahahahahaha.】

Hạ Thường Nguyên: 【Hahaha, thật sự rất thông minh.】

Lữ Hàn cười hả hê: 【@Giang Tinh Thuần, chào mừng đến với nhóm lao động chân tay!】

Thu Hi ngay lập tức gửi một biểu cảm hải cẩu vỗ tay, tỏ ý chào mừng.

Giang Tinh Thuần đã bị loại, máy quay bám theo anh cũng không giấu diếm nữa, nhanh chóng tới giải tán đám đông fan. Khi Giang Tinh Thuần được hộ tống lên xe buýt của chương trình, cuối cùng anh cũng có thể thở phào và xuất hiện trong nhóm chat.

Giang Tinh Thuần: "Nguyễn Du thay đổi nhiều quá, vừa này tôi còn tưởng mình nhìn nhầm người."

Thu Hi: "Cô ấy thay đổi thế nào?"

Nguyễn Du lên tiếng: "Tôi, Lưu Đại Hùng, đã biến thành một bông pháo hoa khác màu."

Trên xe buýt, Giang Tinh Thuần chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, không hề tỏ ra hối tiếc, ngược lại cúi đầu, nở nụ cười với hai lúm đồng tiền nhỏ hiện rõ.

.

Trước cửa khách sạn, đám fan hâm mộ tụ tập quá đông, hầu như ai cũng cầm trong tay những chiếc máy ảnh ống dài ống ngắn, nếu không thì cũng giơ điện thoại lên. Rất nhanh chóng, bức ảnh Giang Tinh Thuần mặc đồng phục giao hàng đã bị fan của các nhà khác đăng lên mạng.

Khi Nguyễn Du và Thẩm Phương Phi đang đợi thang máy, chủ đề "Giang Tinh Thuần giao hàng" đã leo lên top tìm kiếm, nhanh đến mức khiến người ta phải ngạc nhiên.

Fan hâm mộ và cư dân mạng đều bùng nổ, Giang Tinh Thuần dù sao cũng là người nổi tiếng trong nhóm nhạc nam đình đám, chương trình nào lại điên rồ đến mức bắt anh ấy làm shipper?

Như vậy, số lượng fan của trang Weibo chính thức của chương trình Nghề Nghiệp Ngụ Trang lại tăng gấp đôi.

Trên thang máy, Thẩm Phương Phi dặn dò: "Star Movement là sự kiện lớn nhất trong giới gần đây, hôm nay hầu hết các ngôi sao tham gia sự kiện đều ở khách sạn này. Lát nữa gặp ai thì cũng đừng quá ngạc nhiên, kéo bị bảo vệ tưởng là fan đuổi ra ngoài."

Nguyễn Du: “Yên tâm đi, tôi sẽ không làm vậy.”

Thẩm Phương Phi lúc này mới yên tâm dẫn Nguyễn Du bước vào trong.

Hành lang rất yên tĩnh, Thẩm Phương Phi đi đến trước một căn phòng nào đó, gõ cửa. Chờ khoảng hai phút, cửa được mở ra, người đàn ông cao gầy phía sau cánh cửa có gương mặt khiến Nguyễn Du quen thuộc đến mức nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Nguyễn Du tròn mắt, suýt nữa đánh rơi điện thoại.

Chẳng phải đây là Tiểu Toàn, trợ lý của Kỷ Lâm Hạo sao?! Hả??

Tiểu Toàn mỉm cười nói: “Đến rồi à? Lâm Hạo đến khoảng 5 giờ chiều mới đi thăm đồ, thật ra ông Thẩm không cần đến sớm như vậy, vẫn kịp mà.”

Thẩm Phương Phi: “Không sao, tôi còn lo đến trễ. Giới thiệu một chút, đây là trợ lý của tôi, Đại Hùng. Đi thôi.”

“...Ồ được.”

Người quay phim theo chân hai người họ không vào phòng, tự đi xuống phòng nghỉ của khách sạn chờ. Vừa bước vào phòng, Nguyễn Du đã ngửi thấy một mùi hương không thể nói rõ là nước hoa hay chất làm thơm không khí, khiến tim cô đập nhanh đến hai trăm nhịp.

Trong phòng khách, đèn chiếu sáng như ban ngày, vài người đang vây quanh một người trên ghế sofa. Nguyễn Du nhận ra, có quản lý của Kỷ Lâm Hạo, nhà tạo mẫu cũng có mặt, và cả trợ lý nữa.

Nguyễn Du nín thở tập trung.

Trợ lý đột nhiên nhích sang hai bước, lộ ra người đàn ông bị che khuất. Ánh mắt của Nguyễn Du cuối cùng cũng không còn bị cản trở, cô căng thẳng nhìn qua, suýt chút nữa thì bật khóc.

Như thế có ai đó dùng búa và đục đập mạnh vào tim cô.

Kỷ Lâm Hạo chỉ mặc đồ ở nhà màu xám nhạt ngồi đó, đôi mắt đào hoa sâu thẳm và dịu dàng, mặt mộc của anh còn đẹp hơn mọi hình ảnh trong trí nhớ của Nguyễn Du. Ánh mắt anh dừng lại trên người Nguyễn Du một giây, lướt qua cô, nhìn về phía Thẩm Phương Phi, khẽ cười: "Ông Thẩm, hôm nay giao cho ông vậy"

Thẩm Phương Phi: "Là trách nhiệm của tôi."

Kỷ Lâm Hạo: "Mọi người đã ăn sáng chưa? Đúng lúc Tiểu Toàn sắp đi mua, để anh ấy mua luôn cho mọi người nhé."

"Ôi, vậy cảm ơn nhiều."

Nguyễn Du giữ vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, khẽ hỏi Thẩm Phương Phi: "Thầy ơi, em có thể đi vệ sinh một chút không?"

Không ngờ Kỷ Lâm Hạo nghe thấy, mỉm cười đáp lại: "Nhà vệ sinh ở phòng đầu tiên phía trước, rẽ qua là thấy."

Nguyễn Du cúi đầu: "À, được, cảm ơn."

Cô bước chân cứng ngắc chạy vào nhà vệ sinh, nhanh chóng khóa cửa.

Nhà vệ sinh nằm trong phòng ngủ chính, trên kệ bồn rửa mặt có cắm một chiếc bàn chải men sứ mà người đàn ông đã sử dụng. Nguyễn Du nhìn chăm chú vào chiếc bàn chải hai giây, cuối cùng cả người sụp đổ.

A a a!!!

A a a a a a!!!!

Kỷ Lâm Hạo! Cô gặp Kỷ Lâm Hạo rồi! Bằng xương bằng thịt! Còn động đây nữa! Sao anh ấy lại dịu dàng thế! Còn mỉm cười với cô!!

Nguyễn Du im lặng hét lên hàng chục giây, suýt nhảy cẫng lên trong nhà vệ sinh. Cô nhớ lại nụ cười vừa nãy của Kỷ Lâm Hạo, cảm giác như đang mơ, đến cả hơi thở cũng ngọt ngào.

Kỷ Lâm Hạo là thật.

Cô cũng vậy, cũng đã từng thật sự tồn tại.

Những ngày vì Kỷ Lâm Hạo mà khóc cười, những ngày thức trắng cùng bạn bè thảo luận sôi nổi về Kỷ Lâm Hạo, những ngày lấy bài hát của Kỷ Lâm Hạo làm nhạc chuông báo thức, cha mẹ cười mắng cô suốt ngày mê mẩn thần tượng, những tin tức về Kỷ Lâm Hạo mà cô ngay lập tức chụp màn hình gửi cho bạn thân - tất cả, đều đã từng thật sự tồn tại.

Cho đến khoảnh khắc vừa nhìn thấy Kỷ Lâm Hạo đó, Nguyễn Du nhận ra, thanh xuân của cô, giờ chỉ còn lại Kỷ Lâm Hạo.

Chương 16: Tai nạn

Tận mắt thấy Kỷ Lâm Hạo ngoài đời, sau niềm vui sướng tột cùng là nỗi buồn dâng trào.

Mắt cô đỏ hoe, suýt khóc.

"Khóc cái gì mà khóc, nếu khóc lem hết trang điểm bị người ta phát hiện, tối nay phải đi bốc vác đó." Nguyễn Du khàn giọng lẩm bẩm.

Đã chọn sống cuộc đời hiện tại, thì phải sống tốt từng ngày, ít nhất phải trân trọng từng giây phút gặp được idol!!

Nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, Nguyễn Du bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Tiểu Toàn đã mua về một đồng hồ ăn sáng, Nguyễn Du ăn vài chiếc há cảo tôm rồi bắt đầu phụ giúp Thẩm Phương Phi.

Tối nay Kỷ Lâm Hạo vừa đi thăm đồ vừa nhận giải thưởng, nên trang điểm và tạo hình cần trang trọng hơn so với những lần biểu diễn trên sân khấu trước đây. Cả quá trình là đội ngũ tạo hình và Thẩm Phương Phi bận rộn, Nguyễn Du không cần làm gì, chỉ đứng bên cạnh đưa cọ trang điểm hay phấn tạo khối gì đó, vậy nên cô im lặng như một tấm nền.

Chỉ là vẻ ngoài im lặng thôi, chứ bên trong lòng Nguyễn Du đã gào rú như một con gà đang la hét.

Da anh ấy sao lại đẹp thế này! Hàng mi này, sống mũi này, đường viền hàm này thực sự tồn tại à? Đây là nhan sắc dẫn đầu nhân loại sao!

Đôi mắt cũng đẹp quá đi! Đây chính là ví dụ rõ ràng nhất cho câu "Cái gì gọi là sau khi tôi nở hoa, vạn hoa khác đều phai sắc, ba nghìn nam minh tinh đều không sánh bằng, chính là đây, chính là đâyyyy!!"

Kỷ Lâm Hạo chú ý đến Nguyễn Du – người đang một tay cầm bảng chiếu sáng, một tay đưa dụng cụ trang điểm: “Em cầm cái này có mệt không?”

Nguyễn Du ngơ ngác: “Em ạ?”

“Ừ, đã mở đèn chiếu sáng rồi, có cầm bảng chiếu sáng hay không cũng không khác biệt. Trang điểm còn mất khá lâu, em cứ cầm mãi thế sẽ mệt đó.” Lâm Hạo cười nhẹ.

Tiểu Toàn: “Cầm lâu cũng mệt lắm, để tôi cầm cho.”

Nguyễn Du lắc đầu, đôi mắt sáng lên: “Không mệt đâu, em bây giờ không mệt chút nào. Mọi người cứ làm việc của mình, không cần để ý đến em.”

Lâm Hạo đáp lại một tiếng rồi quay lại công việc.

Trong lòng Nguyễn Du tràn ngập sự rung động, vừa muốn khóc vừa muốn hét lên. Cô thực sự không hâm mộ nhầm người, Lâm Hạo của cô đúng là người ấm áp nhất vũ trụ!

Việc làm tóc và trang điểm kéo dài gần năm tiếng, Nguyễn Du cứ đứng bên cạnh ngắm nhìn. Hôm nay Lâm Hạo mặc lễ phục được tài trợ bởi một thương hiệu cao cấp, một bộ vest trắng vừa vặn ôm sát cơ thể, phối với nơ đen, cùng với mái tóc được làm hơi xoắn, nhìn chẳng khác gì hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Để giữ cho lớp make up không bị lem, buổi trưa Lâm Hạo không ăn gì, ngay cả nước cũng uống rất ít. Nguyễn Du nhìn mà xót ruột, cô tranh thủ lúc mọi người đang ăn cơm, lén lút đi đến gần Lâm Hạo hỏi nhỏ: “Em có mấy thanh sô-cô-la, anh có muốn ăn tạm không?”

Lâm Hạo hơi ngạc nhiên, cười nhận lấy: “Được chứ, cảm ơn em.”

“Không có gì, không có gì.” Nguyễn Du trong lòng như muốn hét lên vì sung sướng, sau khi đưa sô-cô-la xong thì cô chuồn ngay lập tức.

[Xiaosi]

Ôi trời, sợ muốn chết! Suýt chút nữa cô không kiềm chế được mà tỏ tình với anh ấy rồi!

Buổi chiều gần đến giờ, mọi người cùng đi thang máy xuống hầm để xe, tiến đến địa điểm tổ chức sự kiện. Thảm đỏ của sự kiện "Star Movement" đã bắt đầu từ lâu, khu vực xung quanh Thủy Lập Phương bị phong tỏa, đằng sau hàng rào đông nghịt fan hâm mộ. Hai bên thảm đỏ chật kín các phóng viên và thợ săn ảnh. Nguyễn Du không đi cùng xe với Lâm Hạo, từ xa nhìn thấy xe anh dừng lại ở nơi đón tiếp trên thảm đỏ. Vừa bước xuống xe, tiếng hét của fan bùng nổ, bao phủ cả không gian!

Nguyễn Du cũng cảm thấy tim đập rộn ràng. Ngôi sao của cô sinh ra là để được tỏa sáng trên đỉnh cao, rực rỡ vô cùng.

Khác với mọi lần, lần này cô cảm thấy mình đã gần hơn một chút với ngôi sao ấy.

Thẩm Phương Phi kéo tay Nguyễn Du: “Đi thôi, chúng ta vào hậu trường trước.”

Nguyễn Du đáp lời, cả hai đi theo lối dành cho nhân viên. Đi được một lúc, sau lưng vang lên những tiếng hét còn lớn hơn

nữa, tiếng này càng lúc càng dữ dội khiến cô không kiềm được mà quay lại nhìn.

Một chiếc Porsche Panamera kéo dài màu đen dừng lại ở đầu thảm đỏ, Đoàn Lâm trong bộ vest đen bước lên thảm đỏ. Anh ta cao gần 1m90, khí chất áp đảo cả khán đài, Nguyễn Du muốn không chú ý cũng khó.

Cô biết ngay mà, tại những sự kiện như thế này, ngoài fan đối thủ thì còn ai có thể làm dậy sóng như vậy chứ?

Hừ. Nguyễn Du lập tức biến sắc mặt, lạnh lùng.

Thẩm Phương Phi cảm thán: “Ôi trời, Đoàn Lâm đúng là đẹp trai thật, tôi gặp nhiều ngôi sao nam rồi mà còn thấy cậu ấy nổi bật. Bảo sao cậu ấy có nhiều fan đến thế.”

Nguyễn Du: “Hả?”

Thẩm Phương Phi: “Em không thấy à? Người như cậu ấy, vừa có vóc dáng vừa có khí chất, không chỉ phụ nữ mê, mà cả đàn ông cũng thích. Để tôi nói em nghe chút chuyện hậu trường, có mấy ngôi sao nam trong giới còn có ý với anh ta đó.”

Nói được vài câu, Thẩm Phương Phi phát hiện Nguyễn Du chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại.

“Em đang làm gì thế?”

Nguyễn Du nghiêm túc đáp: “Em đang cầu nguyện.”

Ánh mắt là để nhìn những thứ đẹp đẽ, cô chân thành cầu nguyện rằng ai cũng sẽ có nó.

Mỗi năm, lễ trao giải "Star Movement Gala" đều quy tụ vô số ngôi sao hạng A, các doanh nhân và giới thượng lưu đều tề tựu đông đủ. Ngay từ khi sự kiện bắt đầu, tin tức liên quan đã chiếm lĩnh

các bảng xếp hạng hot search suốt cả ngày, không chỉ fan hâm mộ mà cả người trong giới cũng không thể bỏ qua.

Nhóm chat của chương trình "Nghề Nghiệp Ngụ Trang" cũng rất sôi nổi, Lữ Hàn đã chia sẻ một loạt ảnh sao trên thảm đỏ của sự kiện.

Lữ Hàn: [Lẽ ra tôi phải có mặt ở đây, chứ không phải ở công trường.]

Thu Hi và Giang Tinh Thuần đùa giỡn, hùa theo sau.

Nguyễn Du tranh thủ lúc rảnh rỗi trong hậu trường, vừa xem tin nhắn nhóm chat, vừa lướt Weibo và diễn đàn một lượt.

Những sự kiện lớn như thế này là lúc fan bận rộn nhất. Hơn nữa, fan của Lâm Hạo và Đoàn Lâm vốn chẳng ưa gì nhau, hôm nay lại gặp nhau trong sự kiện, khiến cho cả hai bên ngầm cạnh tranh lẫn nhau. Trang chủ Weibo của Nguyễn Du ngập tràn các bài chia sẻ kiểm soát bình luận từ fan của Lâm Hạo, trong khi fan của Đoàn Lâm cũng không kém cạnh. Chỉ riêng bài đăng chính thức sự kiện cũng nhanh chóng đạt hơn mười vạn lượt thích cho bình luận nóng nhất.

Nguyễn Du và Thẩm Phương Phi không vào được trong hội trường, phải ở lại chờ trong hậu trường. Chỉ khi Lâm Hạo lên nhận giải hoặc biểu diễn, họ mới có thể gặp anh để dậm lại lớp trang điểm.

May mắn là phòng chờ hậu trường có một màn hình lớn, liên tục chiếu cảnh thảm đỏ và bên trong hội trường. Nguyễn Du vừa dán mắt lên màn hình, vừa lén lút xem ảnh mới của Lâm Hạo do các fan chụp, cố gắng kìm nén cảm xúc.

Không dám quá phô trương, vì camera của chương trình đang quay cô.

Bảy giờ tối, sự kiện chính thức bắt đầu.

Trên khán đài, những tấm biển tên rực sáng từng đợt một, ánh xanh là màu đại diện của Đoàn Lâm, còn Lâm Hạo là màu vàng nhạt. Cả hai màu sắc hòa lẫn thành một biển sao, chiếm lĩnh gần hết khán đài.

Hậu trường còn náo nhiệt hơn cả khán đài, có khu vực dậm trang điểm, khu vực phỏng vấn và gặp gỡ các sao, sâu hơn là khu vực tiệc chiêu đãi sau buổi lễ. Người ra kẻ vào tấp nập.

Thẩm Phương Phi vỗ vai Nguyễn Du: “Một lát nữa Lâm Hạo phải lên sân khấu rồi, cần dậm lại chút trang điểm. Chúng ta đi đón cậu ấy thôi.”

“Đi thôi.” Nguyễn Du lập tức đứng dậy.

Hiện tại, trên sân khấu đang trao giải thưởng, tiếp theo sẽ là màn biểu diễn của Lâm Hạo, chỉ nghĩ đến việc được xem sân khấu hát và nhảy của idol, Nguyễn Du đã thấy hạnh phúc đến mức tràn ngập bong bóng màu hồng.

Từ xa, cô nhìn thấy Lâm Hạo đi qua hành lang hậu trường.

Thẩm Phương Phi quan sát Kỷ Lâm Hạo: “Lâm Hạo, cậu không bị trôi phẩn mấy đâu, chỉ cần dậm lại một chút là được. Đi thôi, chúng ta vào phòng nghỉ.”

Kỷ Lâm Hạo mỉm cười: “Được.”

“Ý cô là gì?!”

Mọi người vừa đi qua hành lang, bỗng nhiên một tiếng hét lớn vang lên từ căn phòng phỏng vấn bên cạnh.

Trong phòng, một nữ diễn viên đang tức giận trừng mắt nhìn một phóng viên đang phỏng vấn cô. Không biết phóng viên đã

nói gì khiến cô nổi giận, đến mức trợ lý bên cạnh cũng không kịp ngăn cô lại, cô lập tức ném túi xách về phía phóng viên: "Câu vừa hỏi có ý gì hả?!"

Đám đông trở nên hỗn loạn, phóng viên bị đẩy lùi về phía sau, loạng choạng va vào những phóng viên khác, có người bị ép ra khỏi cửa và va thẳng vào một nhân viên đi ngang qua hành lang.

Nhân viên đó đang trên đường chuẩn bị cho tiệc rượu, đẩy một xe chở sâm panh, cả người lẫn xe đều bị va mạnh, suýt ngã vào nhóm của Thẩm Phương Phi!

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Nhìn thấy chồng ly sâm panh cao ngất sắp đổ xuống người Kỷ Lâm Hạo, Nguyễn Du không suy nghĩ nhiều, lập tức đẩy anh ra

Chỉ trong tích tắc, Nguyễn Du bị dội cả người bởi rượu sâm panh lạnh ngắt, theo phản xạ cô đưa tay lên chắn, nhưng cánh tay đột ngột đau nhói.

Tiếng kính vỡ loảng xoảng vang lên!

Trong cơn đau đớn, đầu cô như trống rỗng trong một thoáng.

Đau quá.

Chương 17: Độ nổi tiếng

Lúc này, hậu trường đang rất nhộn nhịp, Quách Bân đang cùng Đoàn Lâm về khu vực nghỉ ngơi, bỗng nghe thấy một tiếng hét và tiếng ồn ào phía trước, Quách Bân nhú mày: “Có chuyện gì thế?”

Đoàn Lâm thấy thợ trang điểm của anh, Tiểu Quân, từ khu vực nghỉ ngơi vội vàng chạy đến, liền hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiểu Quân: “Phòng phỏng vấn vừa xảy ra chuyện! Tần Thư ở đó đánh phóng viên rồi! Cả hành lang đang náo loạn, hình như có người bị thương.”

“Tần Thư phát điên rồi à?” Sau phần biểu diễn giữa chương trình, Đoàn Lâm sẽ lên sân khấu trao giải, Quách Bân lo lắng sợ có chuyện gì xảy ra, liền nói, “Chúng ta không nên đi qua đó, tìm chỗ nào yên tĩnh hơn để dặm lại phấn đi.”

Ánh mắt Đoàn Lâm lướt qua phía trước, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Anh nói thẳng: “Qua đó xem.”

Người đứng ở trung tâm của hiện trường vụ tai nạn quả nhiên là Nguyễn Du, cô đang cúi đầu, xoa mắt, cả người từ đầu đến chân đều bị rượu dội ướt, ly thủy tinh vỡ nát dưới chân cô, trên sàn sân khấu đang sủi bọt, hòa cùng những vệt máu.

Quách Bân nhìn kỹ, sửng sốt: “Đây là... chẳng phải cô ấy đang quay chương trình thực tế sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Xung quanh, đám phóng viên từ phòng phỏng vấn lao ra vây kín. Trợ lý của Đoàn Lâm là Khương Lập đứng trong đám đông, nhận ra người quay phim từng gặp ở trường quay trước đó, hoảng hốt, vội ngăn Đoàn Lâm lại.

“Anh Lâm, nhiều người nhìn lắm... chúng ta không thể qua đó.” Khương Lập khẽ nói.

Quách Bân cũng để ý thấy người quay phim: “Cô ấy vẫn đang ghi hình cho chương trình thực tế đó à? Chuyện này có vẻ là tai nạn thật rồi, với tính cách của cô ấy, chương trình này chắc khó mà kết thúc êm đẹp.”

Nguyễn Du cảm thấy mình đau đến mức hồn như sắp lìa khỏi xác, cánh tay đau, mắt cũng đau, xung quanh thì ồn ào. Không biết ai đưa cho cô mấy tờ khăn giấy, cô cúi đầu nhận lấy, lau mắt đang bị rượu b.ắ.n vào, cuối cùng cũng có thể mở mắt ra.

Người quay phim theo sát cô từ này giờ đã sợ đến mức đứng chờ người giữa đám đông, không biết có nên giúp cô hay không.

Bên cạnh, Thẩm Phương Phi cầm một gói khăn giấy: “Cô cần thêm giấy không? Cô có sao không? Trời ơi, cô...”

Viễn Du tạm thời không để ý đến anh, phản ứng đầu tiên là quay đầu tìm Kỷ Lâm Hạo.

Thấy Kỷ Lâm Hạo đã bị cô đẩy ra ngoài, không bị thương gì, cô thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cúi đầu nhìn lại mình. Thì ra cánh tay của cô bị mảnh thủy tinh cắt một vết dài, rượu pha lẫn với m.á.u trên vết thương khiến đau đớn không sao tả xiết, mẹ kiếp, bảo sao lại đau đến thế.

Kỷ Lâm Hạo nhú mày đi đến: “Cô sao rồi? Tay cô đang chảy máu.”

“Anh, anh đừng lại gần!” Nguyễn Du như bị đánh thức, liền lùi lại mấy bước.

Kỷ Lâm Hạo ngạc nhiên: “Sao vậy?”

Nguyễn Du lo lắng đến phát điên: “Anh cẩn thận đừng dẫm phải kính vỡ!”

Kỷ Lâm Hạo sững sờ.

“Lát nữa anh còn phải lên sân khấu nữa mà? Tôi bây giờ bấn loạn, đừng đến gần, anh mau đi chuẩn bị đi.” Nguyễn Du ôm lấy cánh tay bị thương, vẻ ngoài tỏ ra không sao, nhỏ giọng giục anh, “Tôi không sao đâu, anh đi đi.”

Kỷ Lâm Hạo thấy Nguyễn Du đau đến mức mắt đỏ hoe, nhưng ánh mắt vẫn sáng rực, còn cố gắng chịu đau mỉm cười khích lệ anh: “Fan của anh đang đợi, sân khấu tối nay là của anh, cố lên nhé.”

“Vậy tôi dẫn Lâm Hạo đi trước, cô cố chịu chút nhé, tôi sẽ quay lại ngay.” Thẩm Phương Phi đành phải làm theo tình huống.

Nguyễn Du đột nhiên nói: “Khoan đã.”

Thẩm Phương Phi tưởng cô không chịu nổi, lo lắng quay lại hỏi: “Sao thế?”

Nguyễn Du càng lo lắng hơn: “Cái này có được tính là tai nạn lao động không? Có được bồi thường chi phí y tế không?”

“...” Thẩm Phương Phi thực sự cạn lời.

“... Được! Toàn bộ chi phí sẽ được bồi thường! Xong việc rồi tôi sẽ tự bỏ tiền mời cô ăn cơm!”

Nguyễn Du nhắm mắt, mắt cười cong cong: “Anh đi đi.”

Không xa, Đoàn Lâm chứng kiến toàn bộ sự việc, nhú mào, thần sắc khó đoán.

Cô ấy với Kỷ Lâm Hạo, rất thân thiết sao?

“Ừa, đó là Nguyễn Du à?”

Đám đông dần tản ra, một giọng nói nhẹ vang lên bên cạnh.

Đoàn Lâm liếc qua, một người phụ nữ mặc váy trắng đang ngạc nhiên nhìn về phía Nguyễn Du, trông quen quen, có vẻ đã gặp ở đoàn làm phim Thành Danh Vô Vọng.

Thẩm Nhược Vi vốn định đi đến phòng tiệc ở hậu trường, nhưng không ngờ lại chứng kiến một màn kịch náo loạn. Càng nhìn, cô càng cảm thấy người bị thương giống hệt Nguyễn Du. Cô đang định bước tới xác nhận thì bị một giọng nói gần đó gọi lại.

“Chúng ta quen nhau sao?”

Thẩm Nhược Vi nghe tiếng gọi, quay lại nhìn, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Cô thật sự gặp được Đoàn Lâm, anh ta đang nói chuyện với cô sao?

Thẩm Nhược Vi cảm thấy vô cùng vinh hạnh: “Tôi à? Chúng ta có quen nhau, có quen nhau. Tôi có đóng một vai phụ trong bộ phim Thành Danh Vô Vọng, có lẽ anh không nhớ tôi đâu. Tôi là Thẩm Nhược Vi, lúc ở đoàn phim tôi có nói vài câu với anh, nhưng bị trợ lý của anh ngăn lại rồi...”

Quách Bân thấy Đoàn Lâm hiếm khi chủ động bắt chuyện với một nữ diễn viên, có chút khó hiểu, chuyện gì vậy?

Đoàn Lâm thờ ơ đáp: “Vậy sao.”

Thẩm Nhược Vi nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, trước đây chúng ta chưa nói chuyện được bao nhiêu, đến khi đóng máy cũng không có cách nào liên lạc với anh. Không biết liệu có thể...”

Tối nay, người quản lý của Thẩm Nhược Vi đã tốn không ít công sức để giúp cô giành được một suất tham dự sự kiện này, với hy vọng rằng cô có thể mở rộng mối quan hệ. Đối với cô, Đoàn Lâm là một cơ hội tuyệt vời, hướng chỉ trong giới giải trí, có rất nhiều nữ minh tinh khao khát được gần gũi với anh ta. Khi nghĩ đến việc Đoàn Lâm chủ động nói chuyện với mình, lòng tự mãn của cô ngay lập tức được thoả mãn một cách đáng kể.

Ở phía kia, Nguyễn Du vừa lau qua mặt mình, định đi khỏi thì bất ngờ nhìn thấy cảnh này. Cô hoảng hốt quay lưng đi.

Chết tiệt, sao cả Đoàn Lâm và Thẩm Nhược Vi đều có mặt ở đây? Giờ đây, lớp trang điểm của cô đã trôi gần hết, nếu bị bắt gặp chắc chắn sẽ bị nhận ra. Đây đúng là cảnh tượng kinh dị ngay giữa hành lang mà!

May mắn là hai người đó đang mãi nói chuyện, chưa phát hiện ra cô.

Nguyễn Du lập tức lẩn đi.

Chậc.

Fan của đối thủ đời này chắc không ngờ rằng thần tượng của họ lại là một kẻ đã kết hôn với thiên kim nhà giàu mà vẫn đi khắp nơi tán tỉnh các nữ minh tinh. Giới showbiz thật loạn lạc.

Đoàn Lâm liếc qua, thấy Nguyễn Du đã lủi đi không còn bóng dáng.

Thẩm Nhược Vi hỏi: “Nếu được, anh có thể cho tôi xin WeChat không?”

“Không tiện,” Đoàn Lâm thu lại ánh nhìn.

Sắc mặt Thẩm Nhược Vi lập tức cứng đờ, Khương Lập thở phào nhẹ nhõm, liền tìm cách đẩy cô đi, rồi mọi người tiếp tục đi về phòng nghỉ.

Khương Lập ghé vào Quách Bân thì thầm: “Lúc này không phải Lâm ca đang giúp Nguyễn Du trốn thoát đấy chứ?”

Quách Bân đáp lại: “Làm gì có chuyện đó.”

Nhưng trong lòng thì nghĩ, ai mà đoán nổi vị thiếu gia này đang nghĩ gì!

Từ xa, sắc mặt Thẩm Nhược Vi rất khó coi, lòng đầy hậm hực.

[Xiaosi]

Cô nhớ rất rõ rằng trước đây Nguyễn Du đã từng có được số WeChat cá nhân của Đoàn Lâm.

Tại sao Nguyễn Du có thể, còn cô thì không?

.

Đến 9 giờ 30 tối, tại thời điểm vàng của buổi lễ trao giải, sau màn trình diễn giữa giờ của Kỷ Lâm Hạo, liền đến phần trao giải cho Đoàn Lâm. Năm nay, giải thưởng "Ngôi sao nổi bật của năm" đã được trao cho Đoàn Lâm, tiếng hò hét và cổ vũ từ các fan không ngớt, tạo ra một bầu không khí hoành tráng.

Hai ngôi sao đình đám nhất xuất hiện đã đẩy không khí của buổi lễ lên đến đỉnh điểm, ngay lập tức gây sốt trên mạng xã hội, với hàng loạt chủ đề liên quan đến buổi lễ chiếm lĩnh top bảng xếp hạng tìm kiếm, không khác gì ngày Tết.

Tuy nhiên, Nguyễn Du lúc đó lại đang bận rộn xử lý tình trạng thảm hại của mình ở hậu trường, hoàn toàn không cảm nhận

được không khí nóng bỏng tại sân khấu chính. Cô mượn một bộ quần áo từ nhân viên của buổi lễ để thay, rồi lập tức đến bệnh viện. Trong lúc ngồi trên xe, cô tranh thủ xem lại màn trình diễn của Kỷ Lâm Hạo qua điện thoại.

Tối nay, Kỷ Lâm Hạo đã giành giải "Nhạc sĩ tài năng của năm" và biểu diễn ca khúc chủ đề của album mới. Nguyễn Du cầm điện thoại, reo lên trong im lặng, cảm giác đau đớn ngay lập tức biến mất.

Khi đến bệnh viện, bác sĩ khoa cấp cứu đã khám cho cô và viết đơn thuốc.

"Vết thương này không cần khâu, nhưng cần tiêm phòng uốn ván. Khoảng hai tuần sẽ khỏi."

Tiêm phòng sao?!

Mặt Nguyễn Du tái nhợt, cô ủ rũ ngồi chờ đến lượt, vẻ mặt uể oải.

Nhân viên của buổi lễ đã đưa cô đến bệnh viện rồi rời đi, bên cạnh cô chỉ còn lại cameraman. Tối nay, khoa cấp cứu khá đông, cameraman phải quay từ xa. Không có ai để trò chuyện, vừa đau vừa buồn, cô rầu rĩ muốn chết, cúi đầu định lướt Weibo thì bất ngờ nhận được vài tin nhắn.

【Nguyễn Du ngụy trang thất bại, tổ chương trình sẽ hủy tư cách nghề nghiệp hiện tại của cô. Do tình huống đặc biệt, tạm thời chưa cấp thẻ gạch. Các khách mời khác tiếp tục cạnh tranh.】

【Khách mời còn lại: Hạ Thường Nguyên.】

Nguyễn Du: ????

Lúc này, điện thoại của Thẩm Phương Phi gọi đến.

Thẩm Phương Phi vẫn đang ở hậu trường của buổi lễ, tiếng ồn ào vang lên: "Bên này xong hết rồi, tôi sẽ đến ngay, cô thế nào rồi?"

"Vừa làm xong kiểm tra da, bác sĩ bảo chỉ cần tiêm phòng uốn ván nữa là ổn, không có gì nghiêm trọng." Nguyễn Du đáp.

"Được rồi, chúng ta gặp nhau sau, kh... không đúng, Nguyễn Du."

Nguyễn Du giật mình, cảm giác như linh hồn mình bị tổn thương nặng nề.

Im lặng. Một sự im lặng đầy kỳ lạ.

Nguyễn Du: "...Anh biết từ khi nào rồi?!"

"Vừa nãy thôi, năm phút trước," Thẩm Phương Phi trả lời với giọng điệu đầy cảm xúc, "Cô xem hot search chưa? Cô lên hot search rồi, cưng à."

Thẩm Phương Phi nói với giọng như oán trách: "Mười ngày! Tôi đã đếm rồi, tôi bị lừa dối suốt mười ngày trời! Cô và thầy Trần, hai người đã lừa tôi quá thảm!"

Hot search biến đổi từng giây, Nguyễn Du cẩn rắng mở ra, và phát hiện rằng từ khóa "Nguyễn Du" đã chiếm vị trí thứ ba.

Không có thêm tiền tố hay hậu tố, cũng không phải tin đồn, chỉ có tên cô đơn giản xuất hiện.

Mục nổi bật đầu tiên là một bức ảnh.

【@Một tài khoản nhỏ của fan Hạo: Tối nay thật may mắn khi ở hậu trường, tình cờ chụp được người cứu anh ấy, chắc chắn là cô gái này @Nguyễn Du phải không? [Ảnh]】

Mở ảnh lớn ra, đúng là khoảnh khắc Nguyễn Du ngăn không cho Kỷ Lâm Hạo tiến lại gần cô. Cô trông thật thảm hại, đầy thương tích, tóc, mũi và cằm đều ướt đầm rượu, lớp trang điểm cũng bị lem nhem, nhưng trong mắt vẫn đầy lo lắng xen lẫn chút vui mừng, như thể có ánh sáng lóe lên.

Bức ảnh chụp lại từ góc độ này, thật kỳ lạ, lại mang một vẻ đẹp bi thương đến tột cùng.

Chỉ trong vòng 15 phút, bức ảnh đã được chia sẻ hơn mười nghìn lần.

【Chết tiệt, cô ấy có ổn không... Trông cô ấy bị thương nặng quá, liều mạng vì chương trình quá rồi.】

【srds (Mặc dù nhưng): mắt của cô gái xinh đẹp giống như viên bi thủy tinh, thật sự đẹp quá, tôi nói bức ảnh này có thể được liệt vào danh sách “mỹ nhân thảm” xuất sắc không ai phản đối chứ?】

【Đây là Nguyễn Du?!! Cô ấy thay đổi phong cách sao?!】

【Trời ơi, người qua đường cũng bị đánh gục rồi, thế nào gọi là người đẹp lòng tốt chứ?】

【Tôi thành fan rồi, có tác phẩm nào của cô ấy để bù đắp không?】

Nguyễn Du đọc xong mà ngỡ ngác, lướt một vòng trên top tìm kiếm, cuối cùng cũng hiểu rõ sự tình.

Tối nay, trong hậu trường đã xảy ra vụ xô xát giữa nữ ca sĩ Tần Thư và một phóng viên, video nhanh chóng lan truyền trên mạng, chủ đề “Tần Thư đánh phóng viên” leo lên hạng nhất trên hot search, dư luận sục sôi.

Gần đây, Nguyễn Du bận rộn quay show thực tế, mặc dù làm trong giới giải trí nhưng cô lại không quan tâm nhiều đến chuyện của giới. Giờ đây cô mới biết Tần Thư vừa dính vào vụ lộ ảnh nhạy cảm. Chồng cũ của Tần Thư sau khi ly hôn đã truyền ảnh riêng tư của cô cho bạn bè, không biết bằng cách nào mà lan truyền lên mạng, gây chấn động dư luận. Và tối nay, phóng viên bị Tần Thư tấn công có lẽ đã hỏi điều gì đó không nên hỏi, khiến Tần Thư nổi giận.

Video Tần Thư tấn công phóng viên trong hậu trường bị các phóng viên xung quanh quay lại, và cảnh Nguyễn Du đẩy Lâm Hạo ra để đỡ tháp rượu champagne cũng vô tình lọt vào khung hình, cùng lên hot search.

Ban đầu, cư dân mạng chỉ khen ngợi nhân viên bên cạnh Lâm Hạo đã bảo vệ nghệ sĩ kịp thời, sau đó một vài người tinh mắt phát hiện người này chính là Nguyễn Du, người gần đây đã lên hot search. Lúc này, mọi người mới chuyển sự chú ý dần sang cô.

Sau đó, fan của Lâm Hạo chụp lại được bức ảnh kia, xác nhận rằng đúng là Nguyễn Du!

Nếu nói nhân viên bảo vệ nghệ sĩ là trách nhiệm của họ, thì việc Nguyễn Du – một nghệ sĩ – không do dự đứng chắn trước mặt người khác, chẳng chút bận tâm liệu bản thân có bị thương hay huỷ hoại dung mạo hay không, hoàn toàn không phải vì trách nhiệm mà chính là vì cô tốt bụng!

Bức ảnh chụp Nguyễn Du ngay lập tức trở nên nổi tiếng, chỉ trong chốc lát, cô đã thu hút một lượng lớn người hâm mộ, bình luận dưới bài đăng trên Weibo của cô tăng vọt vài lần.

Chẳng bao lâu sau, cư dân mạng phát hiện cô đang tham gia quay chương trình "Nghề Nghiệp Ngụy Trang", và từ đó, tên của chương trình này cũng leo lên hot search.

Tối nay hot search như một cuộc chiến giữa các vị thần, người thì mãi ăn dưa, kẻ thì chuyển sang làm fan, vô cùng náo nhiệt.

Nguyễn Du vào xem Weibo của mình, vẫn chưa nhận thức được rằng mình đã thu hút thêm nhiều fan như thế nào, bị những lời khen ngợi khiến cô ngẩn ra, lẩm bẩm: “Cái gì mà người đẹp lòng tốt chứ...”

Đó là tình yêu! Là tình yêu!!

Đó là tình yêu cuồng nhiệt, không chút toan tính của một fan cuồng trung thành dành cho thần tượng bảo bối của mình!!

Điện thoại lại reo.

Một số lạ, Nguyễn Du nhắc máy: “Alo?”

“Nguyễn Du?” Một giọng nói dịu dàng, trầm ấm vang lên.

Lâm Hạo!! Nguyễn Du nhận ra ngay lập tức, đứng bật dậy: “À đúng, là tôi.”

“Tôi là Lâm Hạo, vừa rồi tôi hỏi thầy Thẩm xin số của cô.” Lâm Hạo hỏi, “Nghe nói cô đã đến bệnh viện, vết thương của cô ổn không?”

Nguyễn Du căng thẳng cực độ: “Tôi chỉ bị thương nhẹ, không sao đâu. À đúng rồi, buổi diễn của anh có thuận lợi không?”

“Ừ, rất suôn sẻ, hôm nay cảm ơn cô. Xin lỗi, lúc đó tôi không nhận ra là cô, cô đang quay chương trình à?”

Nguyễn Du thừa nhận: “Vì yêu cầu của chương trình nên tôi không nói cho anh biết tôi không phải là thợ trang điểm, xin lỗi nhé... Mặc dù tôi có vẻ đã thất bại trong trò nguy trang rồi.”

Sau đó, cô nghe thấy Lâm Hạo dường như cười, là một tiếng cười nhẹ nhàng, rất thiện ý, giọng của anh sau khi vừa hát xong còn

mang chút khăn khăn, quấy rầy đến mức khiến tim cô như ngừng đập.

Lâm Hạo nói: “Bây giờ tôi không tiện đến bệnh viện, nhưng vẫn phải cảm ơn cô.”

“Không sao đâu, tôi biết mà, tôi biết anh đến thì sẽ rối lắm, anh đừng đến nhé!”

Lâm Hạo nói thêm vài câu với Nguyễn Du, dù lời lẽ anh khách sáo, nhưng trong lòng cô lại ngập tràn bong bóng màu hồng, cố gắng kìm nén nụ cười không ngừng nở trên môi. Nếu không phải đang quay, chắc cô đã nhảy nhót khắp bệnh viện rồi.

Ôi trời ơi, Lâm Hạo của cô sao lại tốt như thế! Một ngôi sao nổi tiếng đích thân gọi điện hỏi thăm cô, một nghệ sĩ nhỏ vô danh, cô có tài cán gì mà xứng đáng được đối xử như vậy?

Cúp máy, Nguyễn Du tiếp tục trả lời tin nhắn của đạo diễn chương trình và các nghệ sĩ khác đang quan tâm đến cô, rồi tiếp tục đợi thêm.

Nhưng chưa kịp thêm, cô đã đón được Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đến bệnh viện.

Diệp Mộng Mộng lo lắng đến mức mắt đỏ hoe, lao vào ôm lấy cô: “Chị Nguyễn Du! Chị sao rồi?!”

Vài bệnh nhân đã chú ý đến phía họ, Nguyễn Du kéo hai người vào một góc yên tĩnh, kinh ngạc hỏi: “Tôi không sao, sao hai người đến đây?”

Lâm Thanh nói: “Chị vừa bị thương thì chương trình đã báo cho chị An, nhưng hôm nay chị ấy không có ở Bắc Kinh, nên bảo bọn em đến xem chị trước. Chương trình đúng là làm ăn chẳng ra gì, không tính trước việc có nguy cơ nguy hiểm như vậy. Nhỡ chị có chuyện gì thì làm sao đây!”

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng hiển nhiên đã bị một phen hoảng hốt, An Trác Tây cũng rất bức mình. Sau khi thảo luận với đạo diễn, họ định bỏ luôn hình phạt lao động cho Nguyễn Du, để cô ở bệnh viện dưỡng thương vài ngày.

Nguyễn Du từ chối: “Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi, còn bốn ngày nữa là quay xong chương trình rồi.”

Lâm Thanh sắp bị cô làm cho tức chết, khuyên nhủ: “Nếu không dưỡng thương cẩn thận, lỡ sau này để lại sẹo thì sao? Sau này khi chị nổi tiếng, vết sẹo đó sẽ là một tội lỗi lớn đấy.”

Diệp Mộng Mộng gật đầu: “Em còn có dự cảm rằng chị sắp nổi tiếng rồi. Vốn dĩ vụ việc tối nay vừa xảy ra, chị An đã định sắp xếp các tài khoản quảng bá của công ty để đưa chị lên, nhưng sau đó phát hiện độ hot của chị tự tăng lên chóng mặt, không cần đẩy cũng vùn vụt leo hạng.”

Nguyễn Du định nói gì đó thì điện thoại lại rung.

Đó là thông báo từ Weibo, đã được liên kết với tài khoản chính của Nguyễn Du

【Bảo bối Lâm Hạo của bạn vừa cập nhật trạng thái Weibo】

【Bảo bối Lâm Hạo của bạn vừa theo dõi @Nguyễn Du】

Nguyễn Du sửng sờ.

Lâm Thanh hỏi: “Chị Tiểu Du, chị sao thế?”

“Có phải đau vết thương không?”

Nguyễn Du trầm nghĩ, không, cô đang đau tim, tim cô đập đến phát đau rồi.

A a a a Lâm Hạo theo dõi cô rồi?! Đây có phải là mơ không vậy?!!

Nguyễn Du đăng nhập vào acc phụ, vào danh sách người theo dõi của Kỷ Lâm Hạo, và thấy acc chính của mình nằm trong số đó. Cô ngạc nhiên nhìn lên: "Lâm Thanh, tài khoản Weibo của chị đều do em quản lý đúng không?"

"Đúng vậy, có chuyện gì không?"

Nguyễn Du hít sâu: "Được rồi, từ giờ chị sẽ tự quản lý."

Cuối cùng, cô đăng nhập vào tài khoản chính, tìm đập nhanh, tay run rẩy, từ từ mở Weibo của Kỷ Lâm Hạo, nhấn vào nút "follow back", và ngừng thở khi thấy mối quan hệ Weibo giữa họ đã thành "Duet followers".

Theo dõi lẫn nhau.

Đây là điều mà cô chưa bao giờ dám mơ ước.

Nguyễn Du ngẩn người nhìn màn hình một lúc lâu, rồi lại đi tiêm phòng uốn ván, như trong cơn mơ.

Sau khi tiêm xong, vết thương của cô được xử lý cẩn thận, bôi iot và băng lại. Cô tràn đầy năng lượng, giơ tay bằng bó lên làm động tác thumbs-up, chụp một bức ảnh tự sướng.

Không chỉnh sửa gì cả, cô đăng ngay.

【@Nguyễn Du: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, vết thương đã ổn.】

Lâm Thanh thấy bài đăng của Nguyễn Du, nhận ra cô nàng đã đăng một bức ảnh mặt mộc không chỉnh sửa, tóc tai không chải chuốt, khiến cậu ngỡ ngàng một lúc.

Cô có thể dừng lợi dụng vẻ đẹp của mình để làm những trò đáng sợ thế này không?!

Phản bình luận náo nhiệt hẳn lên.

【Ôi ôi, fan mới đến báo danh đây!!】

【Ôi mẹ ơi, cười c.h.ế.t mất, mình yêu quá! Tại sao mà mặt mộc vẫn đẹp thế này!! Phải nhanh chóng khỏi bệnh!!】

【Haha, đúng là nhờ có sắc đẹp nên có thể chụp bữa như vậy sao? Học được rồi.】

【Từ hot search đến đây, đẹp người đẹp nết, vợ ơi, cưới anh đi [hôn][hôn][hôn]】

【Có ai như mình đang chờ Nghề Nghiệp Ngụ Trang phát sóng không?】

.....

Nguyễn Du hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có nhiều bình luận đến vậy. Khi cô làm mới trang, bình luận tăng lên từng nghìn từng nghìn, và lúc này cô mới nhận ra số lượng người theo dõi Weibo của mình đã gần đạt ba triệu.

Cô cảm thấy, dường như, mình thật sự bắt đầu có sức hút rồi.

Chương 18: Kết thúc

Tối đó, sự kiện Star Movement đã tạo ra nhiều điểm nhấn bất ngờ, rating đạt mức cao kỷ lục, và cả mạng xã hội sôi sục bàn luận.

Nhưng người nổi bật nhất không phải là những nữ diễn viên xinh đẹp trên thảm đỏ hay là Tần Thư đang tức giận đánh nhau với phóng viên, mà chính là Nguyễn Du, người mới ký hợp đồng nghệ sĩ chỉ hai tháng.

An Trác Tây, với tư cách là một nhà quản lý hàng đầu, ngay lập tức liên hệ với bộ phận marketing, đưa ra nhiều chiến lược quảng bá trong suốt đêm, giúp tăng cường độ hot cho Nguyễn Du.

Tên gọi "Nguyễn Du" trụ vững trên hot search suốt cả đêm.

Dù vậy, Nguyễn Du vẫn không nghe lời An Trác Tây. Sau khi rời bệnh viện, cô tìm một khách sạn nhỏ để nghỉ tạm một đêm. Sáng hôm sau, cô đã lên xe buýt của chương trình hướng tới công trường.

Trước khi đi, Lâm Thanh không yên tâm: “Đến công trường không biết chương trình sẽ hành hạ thế nào, môi trường chắc chắn không tốt, nếu vết thương bị nhiễm trùng thì sao?”

Nguyễn Du vẫy tay: “Không sao đâu.”

Lâm Thanh nói: “Lần này chị bị thương cũng do sự cố chương trình, không thì để An Trác Tây nói với đội ngũ sản xuất một

tiếng, nghỉ ngơi hai ngày rồi đi cũng được, đến lúc đó biên tập lại sẽ không ai phát hiện.”

Nguyễn Du đáp: “Không cần.”

Cô tiếp tục: “Giống như chơi game MOBA vậy, một khi đã vào trận thì không bỏ cuộc, chỉ cần không bị đánh mất tinh thể, tôi sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng.” Cô dựa vào cửa sổ xe, “Nếu tôi nghỉ giữa chừng thì tính sao?”

Lâm Thanh ngỡ ngàng, bị “truyền cảm hứng” bất ngờ: “Tính... tính sao?”

“Đó là treo máy! Treo máy thì trời đánh!” Cô tỏ vẻ rất bức xúc.

Lâm Thanh chỉ biết im lặng.

Nguyễn Du phẩy tay: “Đi thôi, quay xong chương trình gấp lại.”

Xe buýt rời khỏi trung tâm thành phố Bắc Kinh, hướng về Yên Giang, càng ra ngoại ô thì đường càng gập ghềnh. Sau ba giờ, xe dừng lại tại điểm đến.

Xung quanh thật sự là một công trường không có lấy một cọng cỏ, các tòa nhà bằng bê tông và thép vươn lên cao, tiếng ồn của công nhân thi công không ngừng vang lên. Nguyễn Du vừa vào thì được phát một chiếc mũ bảo hiểm.

Xe buýt chỉ đưa Nguyễn Du đến địa điểm rồi đi, chỉ để lại hai người quay phim theo cô. Nguyễn Du mở phần mềm định vị để tìm Giang Tinh Thuần.

Cô nhìn vào ba điểm xanh trên bản đồ: “Sao họ lại ở chung một chỗ vậy?”

Định vị ở trong một tòa văn phòng trong công trường.

Nguyễn Du xuống lầu và gửi tin nhắn vào nhóm: 【Tôi đến Yên Giang rồi, nhưng sao mọi người lại ở trong văn phòng?】

Giang Tinh Thuần nhanh chóng trả lời và gửi số phòng văn phòng.

Lên lầu, cô gõ cửa vào thì ngăn người.

Giang Tinh Thuần cùng ba người đang ngồi trong văn phòng — chơi mạt chược?!!

Giữa phòng là một bàn mạt chược, Giang Tinh Thuần, Lữ Hàn và Thu Hi mỗi người chiếm một chỗ, họ thậm chí còn kéo theo một cameraman để đủ người chơi.

Lữ Hàn thấy Nguyễn Du vào thì vui mừng: “Đến đây, Nguyễn Du! Chúng tôi đang thiếu một người, chờ cô nửa ngày rồi!”

Giang Tinh Thuần đứng dậy hỏi: “Vết thương của chị thế nào rồi?”

“Vết thương của tôi đã được xử lý rồi, không sao cả.” Nguyễn Du cảm thấy hơi kỳ lạ, “Chúng ta không phải đi bốc gạch sao? Sao lại chơi mạt chược ở đây?”

Thu Hi giải thích: “Bàn mạt chược này là Lữ Hàn làm nhiệm vụ lấy được, giờ là thời gian nghỉ trưa, anh ấy nhất quyết kéo chúng tôi chơi một chút.”

Sau khi nói chuyện vài câu, Nguyễn Du hiểu ra. Trong thời gian ở công trường, mỗi khách mời ngoài việc hoàn thành công việc hàng ngày, còn có thể nhận nhiệm vụ từ đội sản xuất. Người hoàn thành nhiệm vụ có thể yêu cầu một điều gì đó hợp lý, như nghỉ thêm hai giờ hoặc một hộp kem chống nắng.

Và kết quả, Lữ Hàn đã yêu cầu một bàn mạt chược.

Một bàn mạt chược này, thật sự đem lại lợi ích cho cả nhóm.

[Xiaosi]

Nguyễn Du hào hứng tham gia vào nhóm chơi, cùng chơi mạt chược trong nửa giờ. Họ không chơi cược, người thua sẽ phải kể một chuyện dở khóc dở cười từ khi ghi hình, Nguyễn Du thua nhiều nhất, đành phải chia sẻ câu chuyện tiết kiệm của mình, khiến cameraman bên cạnh cười đến nỗi suýt làm rơi máy quay.

Sau khi chơi xong một ván mạt chược, mấy người đi đến nhà ăn của công trường để lấy cơm hộp. Ăn xong, họ chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Người giám sát đứng trên một bãi đất trống phân công nhiệm vụ cho họ: "Chiều nay, Giang Tinh Thuần và Lữ Hàn sẽ làm việc cùng nhóm khuôn vác lên tầng, còn Nguyễn Du và Thu Hi sẽ làm việc cùng nhóm sơn tường."

Cái gọi là "khuôn vác lên tầng" tức là vận chuyển các vật liệu trang trí lên tầng bằng tay, chẳng hạn như tấm gỗ không sơn, một tấm nặng khoảng 10 kg, rõ ràng là một công việc đòi hỏi sức lực. Nguyễn Du còn chưa kịp thương cảm cho crush nhỏ của mình được ba giây, thì đã bị dẫn đến chỗ nhóm sơn tường.

Cô và Thu Hi đi theo nhóm sơn, họ phải trộn xi măng và trét tường.

Thu Hi đã quen với quy trình rồi, sau khi bôi kem dưỡng da tay, đeo găng tay bảo hộ, cô cầm dụng cụ bắt đầu từ từ trét tường.

Dù sao thì nghệ sĩ không phải là công nhân thực sự, chương trình đã nói trước với người giám sát, vì vậy các công nhân rất quan tâm đến họ, không bắt họ phải trộn xi măng, chỉ cần trét xong một mảng tường nhỏ trong cả buổi chiều là đủ, nếu làm không tốt, cũng có công nhân khác giúp kiểm tra lại.

Nhưng Nguyễn Du lại không yên phận chút nào.

Thu Hi vừa pha trà vừa từ từ trét tường, một lát sau quay đầu lại nhìn, thì thấy Nguyễn Du đang chăm chỉ học cách trộn xi măng với công nhân.

Tâm trạng Thu Hi trở nên phức tạp.

Với chương trình thử thách ngoài trời như "Nghề Nghiệp Ngụy Trang" này, nhân vật tốt và độ bàn tán xung quanh thường là điểm nhấn của chương trình, và vị khách mời nào chiếm được nhiều điểm nhấn nhất, thì khi chương trình hậu kỳ chỉnh sửa, cũng sẽ được lên hình nhiều hơn.

Thu Hi thừa nhận rằng Nguyễn Du rất có năng khiếu tham gia chương trình thực tế, cô cũng thú vị, nhưng trước đây cô ấy hoàn toàn không có tên tuổi, dù hình tượng có dễ mến trong chương trình, đoàn làm phim cũng chưa chắc sẽ cho cô ấy nhiều cảnh quay. Nhưng sau tối hôm qua, độ bàn tán về Nguyễn Du tăng vọt, lúc này lại thêm được hình tượng tốt, chắc chắn cảnh quay sẽ không ít.

Nguyễn Du bây giờ làm việc nghiêm túc như vậy, là để giành thêm cảnh quay cho mình sao?

Thu Hi không phải là người ngây thơ, cô đến tham gia chương trình thực tế là để thu hút fan, chứ không phải để làm nền cho các khách mời nữ khác. Cô hít sâu một hơi, cũng bắt đầu đóng vai chăm chỉ có trách nhiệm, đặt công cụ xuống, đi đến chỗ học cách trộn xi măng.

Đến gần, lại nghe thấy Nguyễn Du đang hỏi: "Trộn một lần xi măng được hai mươi đồng đúng không?"

Công nhân: "Ừ."

Cô lại xác nhận: "Vậy nếu chúng tôi sơn xong một bức tường thì được một trăm đồng?"

Công nhân: "Đúng, nhưng nếu cô không sơn tốt, thì chỉ được ba mươi đồng thôi."

Nguyễn Du: "Vậy có nghĩa là, nếu tôi sơn xong ba bức tường một cách tốt đẹp, thì cả buổi chiều tôi sẽ kiếm được ba trăm đồng?"
Mắt sáng lên vì khao khát làm giàu.

Thu Hi: "....."

Cô nghĩ quá nhiều rồi, Nguyễn Du không phải là muốn có thêm cảnh quay, Nguyễn Du muốn tiền.

Cả buổi chiều, Nguyễn Du làm việc cực kỳ chăm chỉ, còn thực sự sơn xong ba bức tường, đến khi kết thúc công việc vào lúc hoàng hôn, tay phải của cô đau nhức như tê liệt, không nhấc nổi một ngón tay. May mắn là Nguyễn Du bị thương ở cánh tay trái, nên làm việc cả buổi chiều cũng không ảnh hưởng gì đến vết thương.

Người giám sát đến kiểm tra, gặt đầu, phát cho Nguyễn Du và Thu Hi ba trăm đồng, cô chia cho Thu Hi một trăm.

Buổi tối, mấy người nhận được nhiệm vụ từ chương trình:

【Tổ chức một buổi biểu diễn cho các công nhân đã làm việc vất vả cả ngày.】

"Buổi biểu diễn?" Lữ Hàn hoảng loạn, "Nhưng tôi hát không hay, nói độc thoại có được không?"

Nguyễn Du: "Không sao, anh có thể làm MC."

Giang Tinh Thuần cười lộ hai lúm đồng tiền: "Tôi có thể hát nhảm, cái này tôi giỏi."

Thu Hi: "Nhưng biểu diễn ở đâu đây?"

Nguyễn Du nhớ lại: "Phía trước ký túc xá của công nhân hình như có một sân khấu nhỏ? Chiều nay tôi đi qua thấy có, tổ chức ở đó là được rồi!"

Chương trình cung cấp loa và micro cùng một loạt thiết bị, dù không bằng cấu hình của một buổi biểu diễn thực thụ, nhưng lên sân khấu hát là thừa sức. Sau khi công nhân ăn xong bữa tối, màn đêm buông xuống, buổi biểu diễn chưa từng được tập dượt chính thức bắt đầu.

Công nhân mang ghế nhựa ra, tụ tập trước sân khấu, chưa kịp hát đã vỗ tay như sấm dậy, Nguyễn Du nhìn mà thấy có chút quen thuộc, như kiểu biểu diễn văn nghệ ở trường đại học, nên chẳng thấy căng thẳng chút nào.

Lữ Hàn làm MC: "Mọi người hãy bật đèn pin trên điện thoại lên, giờ điện thoại lên, cùng tôi lắc lư nào——"

Nguyễn Du nổi lời: "Chúng tôi chính là nhóm Công trường F4, trước hết chúc mọi người năm mới vui vẻ!"

Không khí rất náo nhiệt, Thu Hi là người lên sân khấu đầu tiên, cô hát một bài tình ca dịu dàng ngọt ngào, giọng hát ngọt, kỹ năng hát cũng không tệ, hát xong là một tràng pháo tay âm vang, tất cả mọi người đều hô vang hát thêm một bài nữa.

Nguyễn Du ở dưới sân khấu chờ mãi, cuối cùng cũng đến lượt Giang Tinh Thuần nhảy và hát.

Người cô thích trên sân khấu trông hoàn toàn khác với bình thường, đẹp trai đến mức trái tim của cô với tư cách là một "fan mẹ" suýt nữa tan chảy vì tình yêu, hạnh phúc mà thốt lên rằng, rốt cuộc cô đang quay một chương trình thần tiên gì vậy! Vừa được gặp idol vừa được gặp crush, đời này không còn gì hối tiếc nữa, huhu.

Giang Tinh Thuần, vừa ngọt ngào vừa lạnh lùng! Hát nhảy đều giỏi Giang Tinh Thuần! Cú b.ấ.n trúng tim Giang Tinh Thuần!

Nguyễn Du trước ống kính thì tỏ ra kiềm chế, nhưng trong lòng đã hét lên cổ vũ cho crush cả trăm lần.

Đáng tiếc đây là lúc quay chương trình, nếu không Nguyễn Du chắc chắn sẽ bung xóa rồi. Đến lượt Nguyễn Du, cô kiềm chế không hát bài của Kỷ Lâm Hạo, thận trọng cầm micro: "Vậy tôi sẽ hát bài, *Mượn trời thêm năm trăm năm* nhé."

Giang Tinh Thuần vừa xuống sân khấu đang uống nước, thì sặc một ngụm.

Nguyễn Du vẫy tay: "Anh âm thanh ơi, bật beat lên nào."

Lông mi của Giang Tinh Thuần vương đầy mồ hôi, không kịp lau, cầm chai nước, ngẩng đầu nhìn Nguyễn Du hát.

Cô thực sự bắt đầu hát bài *Mượn trời thêm năm trăm năm*, không lệch nhịp, hát rất nghiêm túc, câu cuối "Tôi thực sự muốn sống thêm năm trăm năm nữa" thậm chí còn hát với đầy cảm xúc.

Trên sân khấu chỉ bật một chiếc đèn lớn, Nguyễn Du hoàn toàn dựa vào khuôn mặt mộc để "gánh" sân khấu, mặc dù kỹ thuật hát không được coi là tốt, nhưng giọng cô trong trẻo, dễ nghe, nghe rất dễ chịu.

Rất tươi tắn, cũng rất đáng yêu.

Giang Tinh Thuần l.i.ế.m môi, cụp mắt xuống, lại uống thêm một ngụm nước.

Hát đến cao trào, Nguyễn Du vẫn còn ý chưa thoả mãn: "Hát thêm một bài nữa, *Trung quân báo quốc* dành tặng mọi người!"

Không khí hoàn toàn được khuấy động, cuối cùng Lữ Hàn cũng nhảy lên sân khấu hát một đoạn *Thái bình ca* từ.

Buổi biểu diễn chỉ có bốn người kéo dài trong một tiếng đồng hồ, hiệu quả chương trình cực kỳ thành công, có quá nhiều tư liệu để chỉnh sửa, tổ đạo diễn vô cùng hài lòng.

Các khách mời bị "phái" đến để làm việc cùng với công nhân đều ở trong ký túc xá của công trường, mỗi người một phòng riêng. Trên đường về sau giờ làm, Lữ Hàn cười nói: "Nguyễn Du, tối nay cô hài hước quá đi."

"Tôi hát rất nghiêm túc đấy chứ!" Nguyễn Du đang rất vui vẻ, còn khe khẽ hát: "Tôi thực sự còn muốn —— sống thêm năm trăm năm nữa ——"

Cô thực sự muốn sống lâu hơn nữa.

.

Sau buổi hòa nhạc, nhóm "Công trường F4" đã nổi tiếng khắp công trường xây dựng này. Ban đầu, các công nhân không dám nói chuyện với các ngôi sao, nhưng bây giờ họ đã trở nên dạn dĩ hơn, thậm chí thường mang sổ tay tới xin chữ ký của Nguyễn Du và những người khác.

Họ rất vui khi được trải nghiệm này, mỗi ngày cùng nhau trò chuyện, làm việc, thực hiện các nhiệm vụ, ăn uống, ngủ nghỉ và chơi mát chược.

Bốn ngày sau, chương trình "Nghề Nghiệp Ngụy Trang" kết thúc thời hạn thử thách ngụy trang, tổ sản xuất thông báo chỉ có Hạ Thường Nguyên là người duy nhất đã cải trang thành công.

Chiều hôm đó, xe buýt của chương trình đỗ ngay trước cổng công trường, đưa nhóm "Công trường F4" về lại đài truyền hình.

Trong phòng trang điểm, khi gặp lại Hạ Thường Nguyên, Lữ Hàn rất ngưỡng mộ: “Thường Nguyên, cậu giỏi thật đấy, trong số năm người chúng ta, chỉ có cậu là vượt qua thử thách!”

“Các cậu không biết tôi đã sống trong lo sợ suốt hai tuần qua, mỗi ngày đều hồi hộp đến nỗi sắp bị đau tim luôn.” Hạ Thường Nguyên quan sát mọi người: “Cậu và Tinh Thuần đều đen sạm đi rồi, còn Thu Hi thì không thay đổi gì nhiều. Đúng rồi, Nguyễn Du, khi nào cô cắt tóc vậy? Tôi nhìn trên hot search còn tưởng mình nhìn nhầm.”

Nguyễn Du đáp: “Ngày đầu tiên đã cắt luôn rồi.”

Năm người trò chuyện một lúc, rồi chuẩn bị trang phục để đến phòng ghi hình, quay phần cuối cùng của chương trình.

Quan Hải vẫn diện bộ giáp giống như lần đầu tiên gặp mọi người, nhưng lần này không cầm kiếm và khiên mà ôm trong tay một chiếc vương miện.

Quan Hải nói: “Mỗi nghề nghiệp đều không hề dễ dàng, trong suốt 14 ngày qua, mọi người đã phải chịu đựng nhiều khó khăn, cảm ơn các bạn đã kiên trì. Hôm nay chúng tôi xin trao chiếc vương miện tượng trưng cho danh dự cao nhất đến người chiến thắng cuối cùng, một nghệ sĩ ảo thuật đường phố xuất sắc —— ông Từ Lão Căn, cũng chính là —— Hạ Thường Nguyên!”

Cái tên này khiến cho không khí trang trọng của buổi lễ trở nên buồn cười, tất cả mọi người đều bật cười.

“Tổ sản xuất sẽ thay mặt Hạ Thường Nguyên quyên góp 800.000 tệ cho Quỹ Khởi Nghiệp và Việc Làm Quốc Gia. Ngoài ra, sau khi chương trình phát sóng, Hạ Thường Nguyên sẽ nhận được toàn bộ tư liệu thô chưa được chỉnh sửa trong suốt sự nghiệp ảo thuật gia 14 ngày của mình, coi như kỷ niệm.”

Lữ Hàn búng tỉnh: “Hóa ra đây là giải thưởng bí mật mà tổ sản xuất nói ngay từ đầu.”

“Hay đấy chứ, tôi cũng muốn có.” Giang Tinh Thuần đáp lại.

Quan Hải cúi người cảm ơn: “Cảm ơn mọi người, chương trình 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang' đã khép lại một cách hoàn hảo, mọi người vất vả rồi!”

Ngay lập tức, các nhân viên vỗ tay và reo hò.

Sau khi quay xong phần cuối, Nguyễn Du được nhân viên gọi ra một góc để quay thêm một đoạn VCR hậu trường. Đội ngũ đạo diễn cũng mời khách mời tham dự bữa tiệc kết thúc vào buổi tối.

Chương trình đã đặt một phòng riêng ở khách sạn trung tâm thành phố, tối đó mọi người cùng ăn uống và trò chuyện. Khi gần đến lúc phải chia tay, các trợ lý lần lượt đến đón người của mình, và bữa tiệc cũng dần tan.

Lữ Hàn là người rời đi đầu tiên, có vẻ khá tiếc nuối: “Hy vọng sau này chúng ta sẽ có dịp quay chương trình cùng nhau lần nữa! Tôi đi trước nhé, có gì thì nhắn tin qua WeChat nhé.”

Hạ Thường Nguyên trêu: “Đi nhanh đi, nhớ cắt tóc ngắn nhé.”

Lữ Hàn cười: “Được, mai cắt liền.”

Không lâu sau, Nguyễn Du cũng nhận được tin nhắn từ Lâm Thanh, thông báo cậu đã tới trước cửa khách sạn. Cô đứng dậy chào mọi người rồi rời đi, vừa bước ra khỏi phòng thì bị Giang Tinh Thuần gọi lại.

“Nguyễn Du.”

“Hử?” Nguyễn Du quay đầu.

Giang Tinh Thuần cười lộ chiếc răng khểnh: “Đầu năm sau nhóm chúng tôi sẽ tổ chức concert ở Thượng Hải, chị có muốn đến xem không?”

Crush nhỏ của cô lại mời cô đi xem concert của anh ấy! Mắt cô sáng lên: “Được chứ, nếu lúc đó tôi không có lịch trình thì nhất định sẽ đến.”

Giang Tinh Thuần hỏi tiếp: “Dạo này chị có lịch trình nào khác không?”

“Tôi cũng chưa biết nữa, nếu không có lịch trình gì thì chắc là sẽ nghỉ ngơi một thời gian, chỉ ở nhà xem phim và chơi game thôi.” Nguyễn Du không nói rằng cô còn phải cày bảng xếp hạng cho người trong lòng mình, Hạo Hạo, và còn phải “đốt tiền” nữa.

Giang Tinh Thuần khẽ cười, mắt cún con cong lại: “Vậy nếu có thời gian thì chúng ta cùng chơi game nhé.”

Mỗi lần thấy cậu cười là Nguyễn Du lại muốn cười theo, cô liền đồng ý ngay: “Được thôi, cậu cũng cố gắng lên nhé.”

“Tôi sẽ... cố gắng.” Giang Tinh Thuần nhìn cô, từng từ phát ra rất chậm rãi.

Trên đường về căn hộ, Nguyễn Du nhận được cuộc gọi từ An Trác Tây.

An Trác Tây vô cùng phấn khích khi biết mình đã ký được một nghệ sĩ tiềm năng: “Lúc đó chọn 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang' đúng là quá chính xác, mấy ngày nay có rất nhiều lời mời hợp tác tìm đến em, đều là vì độ hot của em. Nhưng chất lượng các dự án thì khác nhau, ngày mai em nghỉ ngơi một ngày đã, ngày mốt đến công ty chúng ta bàn bạc kỹ hơn.”

Nguyễn Du đáp rất thoải mái: “Được ạ.”

Chương 19: Cửa tôi

Vào tối mà "Nghề Nghiệp Ngụy Trang" đóng máy, tài khoản chính thức của chương trình đã đăng tải loạt ảnh tạo hình ban đầu.

Năm khách mời, mỗi người với một phong cách khác nhau, khiến người xem phải trầm trồ, thảo luận về chương trình không ngừng tăng lên và nhanh chóng leo lên top tìm kiếm.

Sau một ngày nghỉ ngơi tại nhà, sáng sớm hôm sau, Nguyễn Du tới gặp An Trác Tây tại Công ty Thương Ảnh.

An Trác Tây cầm trong tay một loạt lời mời dành cho Nguyễn Du, nhưng đa phần khá hỗn tạp: vai thứ trong một bộ phim tình cảm thần tượng m.á.u chó, một show tạp kỹ kinh phí thấp mà vừa nhìn đã biết sẽ không nổi, thậm chí còn có cả quảng cáo bán hàng đa cấp. Những thứ này, An Trác Tây đã thay Nguyễn Du từ chối hết, chỉ giữ lại hai lời mời.

Một là vai thứ hai trong bộ phim thần tượng về thể thao tuổi trẻ, và một là show thực tế nhập vai đang trong giai đoạn chuẩn bị.

“Có hai hợp đồng đây. Một là vai nữ thứ trong phim Thế Giới Của Em với dàn diễn viên và kịch bản khá ổn, không phải là vai nữ phản diện khiến người ta ghét bỏ. Ký hợp đồng xong tuần sau là vào đoàn phim. Còn cái này là show thực tế nhập vai, phát sóng trực tiếp suốt 24 giờ, hình thức mới mẻ, nhưng phải chờ đến đầu năm sau mới bắt đầu quay. Em xem em muốn chọn cái nào?”

Nguyễn Du xem xong, đáp: “Em muốn chọn cả hai.”

Người lớn không cần lựa chọn, cô muốn tất cả!

“Em nghĩ kỹ chưa?” An Trác Tây hơi bất ngờ, “Vậy thì từ giờ đến hết năm, em chỉ còn nghỉ được vài ngày Tết, không có thời gian nghỉ ngơi đâu đấy.” Trong ấn tượng của An Trác Tây, Nguyễn Du vẫn là tiểu thư được nuông chiều từ bé, nếu không phải vì Đoàn Lâm, cô chắc chẳng muốn bước chân vào giới giải trí để chịu khổ như vậy.

“Em nghĩ kỹ rồi.” Nguyễn Du khẽ đáp.

Thời gian còn lại chỉ vồn vện chưa đầy hai năm.

Đối với cô, thời gian là thứ xa xỉ nhất.

Cô không còn nhiều thời gian nữa, cô phải không ngừng bước về phía trước, từng bước một tiến lên, cho đến khi có thể đứng trước thần tượng của cô - Kỷ Lâm Hạo, gần anh thêm một chút.

Sau khi ký xong hợp đồng, Nguyễn Du mang kịch bản phim thần tượng về nhà đọc. Trong phim, cô sẽ vào vai một tiểu thư kiêu kỳ, và để phù hợp với nhân vật, cô phải nối lại mái tóc dài của mình. Những ngày tiếp theo, cô ở nhà chăm mèo, theo dõi thần tượng và học thuộc kịch bản, thỉnh thoảng chơi game chung với Giang Tinh Thuần.

Giang Tinh Thuần rõ ràng không giỏi chơi Liên Minh Huyền Thoại, nhiều lần làm Nguyễn Du bị gánh tội đến mức cô chỉ biết im lặng nuốt nước mắt. Nhưng mỗi lần nghĩ đến hình ảnh Giang Tinh Thuần với vẻ ngoài ngây thơ trên sân khấu, cô lại tự nhủ với mình rằng anh ta vẫn còn trẻ, vừa mới trưởng thành. Nén lòng kiềm chế, cô nhịn cơn tức và kìm lại những lời trách móc.

Một tuần sau, tài khoản chính thức của Nghề Nghiệp Ngụy Trang tung ra đoạn trailer giới thiệu chương trình.

Khi đó, Nguyễn Du đang chơi game thì điện thoại không ngừng nhận được tin nhắn khiến cô phát điên. Sau khi xong trận, cô lên Weibo kiểm tra thì thấy các chủ đề liên quan đến Nghề Nghiệp Ngụy Trang đã leo lên top 3 tìm kiếm.

Mở đầu trailer, bối cảnh là một đấu trường Hy Lạp cổ đại, kết hợp với giọng thuyết minh lạnh lùng giới thiệu luật chơi của chương trình, tạo ra bầu không khí căng thẳng.

"Thử thách 14 ngày, trong một môi trường công việc xa lạ và hoàn toàn mới, với mối quan hệ cạnh tranh gay gắt."

"Sống trong nghèo khổ, ăn gió nằm sương."

"Mỗi khách mời bị loại sẽ phải chịu hình phạt khắc nghiệt nhất."

...

Giọng nam giới thiệu quy tắc chương trình mang theo cảm giác lạnh lẽo vô hồn, còn nhạc nền thì đầy kịch tính. Trên màn hình, những cảnh của các khách mời liên tục hiện lên: Lữ Hàn mệt đến mức quỳ xuống thở dốc, Giang Tinh Thuần đang chạy trốn không biết vì lý do gì, Hạ Thường Nguyên tức giận ném chiếc mũ chú hề xuống đất và quát lên "Đừng quay nữa!", Thu Hi lặng lẽ lau nước mắt, Nguyễn Du cắn răng chịu đựng khi cánh tay rỉ máu.

Hình ảnh không ngừng lướt qua, bầu không khí căng thẳng đẩy lên đỉnh điểm, đột ngột dừng lại khi màn hình tối đen, và giọng Nguyễn Du vang lên:

"Tôi đang đóng Nhiệm Vụ Bất Khả Thi à?"

Ngay lập tức, nhạc nền thay đổi sang giai điệu vui tươi của dàn nhạc giao hưởng.

Xuất hiện cảnh Nguyễn Du bị fan của Đoàn Lâm giữ lại hỏi: “Cô là nhân viên đoàn phim hả?”

Màn hình dừng lại, hiện lên con dấu đỏ với hiệu ứng đóng dấu: Trợ lý hóa trang, Lưu Đại Hùng (Nguyễn Du).

Sau đó, từng cảnh giới thiệu các khách mời khác cũng lần lượt xuất hiện, những cảnh hài hước liên tục hiện lên. Điều bất ngờ nhất đối với khán giả là không chỉ có Kỷ Lâm Hạo mà còn cả Đoàn Lâm cũng xuất hiện trong chương trình. Cảnh cuối cùng là hình ảnh Nguyễn Du trên sân khấu công trường cúi chào đầy sức sống: “Chúng tôi, nhóm Công trường F4, chúc mọi người một năm mới tốt lành!”

Âm nhạc vừa dừng ở đoạn cao trào, màn hình chuyển sang màu đen hoàn toàn, một chiếc mặt nạ vàng dần hiện ra.

【8 giờ tối ngày 20 tháng 1, Nghề Nghiệp Ngụy Trang hẹn gặp bạn, không gặp không về.】

Chỉ với hai phút ngắn ngủi, đoạn trailer kết hợp nhiều yếu tố gây sốt đã nhanh chóng đạt lượt xem vượt qua 10 triệu, leo thẳng lên bảng xếp hạng tìm kiếm của các trang mạng xã hội.

Cả mạng xã hội bùng nổ.

.

Cùng lúc đó, Đoàn Lâm vừa hoàn thành buổi chụp ảnh cho một tạp chí, ngả lưng dựa vào ghế sau của chiếc xe thương mại, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trợ lý Khương Lập ngồi ghế trước, vừa xem điện thoại vừa thốt lên đầy ngạc nhiên: “Nghề Nghiệp Ngụy Trang ra trailer rồi ạ?”

Giọng nói rất nhỏ nhưng Đoàn Lâm vẫn mở mắt: "Cái gì?"

Khương Lập quay lại: "Anh Lâm, trailer của Nghề Nghiệp Ngụy Trang vừa được tung ra, trên mạng đang bàn tán sôi nổi lắm. Họ còn cắt cả cảnh của anh vào đấy."

Đoàn Lâm cầm lấy máy tính bảng Khương Lập đưa, tua lại video và xem kỹ không bỏ sót một giây.

Đến cảnh cuối, khi dừng lại ở cảnh Nguyễn Du bị thương, anh chăm chú nhìn cánh tay cô trong chốc lát, không hiểu sao ánh mắt anh lại dẹt lại đôi chút khi nhìn thấy vết thương ấy.

"Tôi cảm thấy Nghề Nghiệp Ngụy Trang sắp bùng nổ rồi. Có anh xuất hiện, thêm cả Kỷ Lâm Hạo, không biết tổ chương trình vui sướng đến thế nào."

Phần bình luận dưới bài đăng của tài khoản chính thức vô cùng sôi nổi, fan của các khách mời thi nhau vào kiểm soát bình luận, còn người qua đường thì tranh thủ hóng drama.

【A a a a, ngay bây giờ! Ngay lập tức! Tôi muốn xem tập đầu tiên!!】

【Tôi không nhìn nhầm chứ? Đoàn Lâm và Kỷ Lâm Hạo cùng xuất hiện?? Tổ chương trình sẽ không cạn ngân sách chứ?】

【SOS! Fan hai nhà còn 30 giây nữa là sẽ đến hiện trường! Tôi đã chuẩn bị sẵn hạt dưa để hóng rồi.】

【Không kéo bè phái, không nói xấu, chỉ nói một câu, chương trình thực sự rất thú vị đấy!】

Thế nhưng, bất ngờ là lần này fan của Kỷ Lâm Hạo và Đoàn Lâm đều không xuất hiện trong phần bình luận.

Tứ Kỳ hoàn toàn không ngờ anh trai nhà mình lại xuất hiện cùng với đối thủ trong cùng một chương trình, cảm thấy vô cùng khó chịu, còn Lăng Giác thì càng tức giận hơn nữa, vì thân tượng của họ còn xuất hiện chung khung hình với cái người từng mượn tên tuổi của Đoàn Lâm để tạo scandal, là "Bạch Liên" – Nguyễn Du. Hai nhà fan đã chửi thề tổ chương trình cả chục lần trong lòng, quyết định im lặng giả chết, không muốn giúp tăng nhiệt độ cho chương trình.

Tài khoản trên iPad hiện đang đăng nhập là của studio Đoàn Lâm, anh nhìn một lúc vào cảnh Nguyễn Du đang chịu đau, thu nhỏ video lại, ngừng một lát rồi bấm nút chia sẻ.

Studio của Đoàn Lâm đã chia sẻ đoạn trailer của Nghề Nghiệp Ngụ Trang!

Không còn cách nào khác, dù Lăng Giác có bức bối đối thủ đến mấy, vì thân tượng mà họ cũng phải nhẫn nhịn, lập tức chia sẻ bài đăng và kêu gọi mọi người hỗ trợ. Một lượng lớn fan được chỉ huy bài bản đã nhanh chóng tràn vào phần bình luận của tài khoản chính thức để kiểm soát nội dung.

Tứ Kỳ đứng ngoài nhìn, nghĩ rằng đúng rồi, dù sao đây cũng là chương trình mà anh trai nhà họ từng xuất hiện, nếu fan nhà đối thủ giúp tăng nhiệt, thì cũng là tăng nhiệt cho nhà mình, họ liền an tâm làm thỉnh giả thành thoi.

Nhưng không lâu sau, fan phát hiện Kỳ Lâm Hạo cũng đã đăng nhập Weibo, trong lòng hơi run một cái, quả nhiên, ngay giây sau, Kỳ Lâm Hạo cũng chia sẻ đoạn trailer quảng cáo.

Thế là, fan hai nhà lại tái ngộ trên chiến trường bình luận của tài khoản chính thức, thi nhau tranh giành kiểm soát nội dung, khiến phần bình luận trở thành chiến trường ác liệt.

Nhiệt độ của Nghề Nghiệp Ngụ Trang lại tăng cao một cách chóng mặt.

Đoàn Lâm đóng iPad lại, bình tĩnh nói với tài xế: “Tối nay không ở khách sạn nữa, tôi sẽ về căn hộ ở Kim Đài Quốc Tế.”

.

Khi đến căn hộ, đã gần mười giờ tối.

Khu căn hộ cao cấp này đa phần là nơi ở của các đại gia và ngôi sao nổi tiếng, có tính riêng tư rất cao. Đoàn Lâm không sợ bị paparazzi chụp hình, trong thang máy liền tháo khẩu trang ra.

Anh đến tầng cao nhất, nhập mã số rồi vào nhà.

Trong căn hộ vẫn còn bật đèn, Đoàn Lâm thay giày ở lối vào, cúi xuống nhìn thấy trên tấm thảm lụa có mấy đôi giày cao gót của phụ nữ, anh khựng lại, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Căn hộ bốn phòng ngủ hai phòng khách rộng gần 300 mét vuông, được trang trí hết sức xa hoa. Đoàn Lâm đi vào, bắt đầu nhú mào.

Quả nhiên, đúng là gu thẩm mỹ của cô ta rồi.

Vẻ mặt anh cũng trở nên lạnh lùng hơn.

Còn chưa kịp nhú mào lâu, Đoàn Lâm đã nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng sách. Cửa phòng sách không đóng chặt, tiếng gõ phím và tiếng lẩm bẩm của người bên trong vang lên rõ ràng

—

“Rốt cuộc là tôi đang trông đợi điều gì? Lẽ ra tôi phải biết thằng Blind Monk này là đồ ngốc mà!”

Đoàn Lâm: “...”

Nhưng bên trong vẫn không phát hiện, tiếp tục nói.

Giọng đều đều, không cảm xúc: “Haha, cô Syndra của chúng ta đang di dời mộ à, tôi cười muốn chết.”

Cười giận: “Con Irelia này đang chơi búa hử? Đi khắp nơi tặng mạng, tuy nhỏ nhưng đầy ý nghĩa, nếu tôi là đối thủ chắc chắn sẽ cho đơn giao hàng này 5 sao!”

Tự an ủi: “Thôi, sao phải so đo với người tàn tật làm gì, không giận, không giận.”

Một mình cô, lẩm bẩm mà náo nhiệt như cả một đoàn người.

Đoàn Lâm tiến về phía cánh cửa phòng sách hé mở.

Trong phòng, Nguyễn Du đang tập trung cao độ chơi game, con mèo nằm ngủ gục trên bàn bỗng động đậy tai, “meo” một tiếng rồi nhảy xuống bàn.

“Béo, mày lại làm sao nữa?”

Thật hiếm khi thấy Pudding không bị biệt danh mà Nguyễn Du đặt cho làm giận đến mức meo meo kêu. Pudding không thèm đếm xỉa đến cô. Nguyễn Du nghi ngờ nhìn nó, thấy Pudding đẩy cửa phòng sách ra rồi đi ra ngoài, giọng điệu còn có phần nũng nịu.

Sao thế nhỉ, ngoài phòng khách có khô cá cơm thành tinh đang múa cột à?

Nguyễn Du thò đầu ra ngoài.

Cửa phòng sách bị người ta đẩy ra.

Trong giây tiếp theo, cô sửng sốt khi nhìn thấy Pudding bám chặt vào chân của một người đàn ông, đang dùng móng vuốt cào vào ống quần anh ta. Mỗi bước chân của anh ta,

Pudding bám theo như một viên bánh nếp ngọt ngào, vui vẻ bị kéo đi.

Mèo béo lạnh lùng, đang quẩn quýt chủ nhân.

Nhìn lên, Nguyễn Du sững sờ, sau đó toàn thân dựng tóc gáy, mẹ nó, chẳng phải là Đoàn Lâm sao?!!

Cô run tay, bấm nhầm nút di chuyển trong game, đ.â.m thẳng vào giữa combat và c.h.ế.t ngay lập tức.

Người đàn ông trước mắt mặc một chiếc áo khoác dài thắt dây đen, đôi mũ lưỡi trai đen, và dưới vành mũ là đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng, làn da trắng lạnh, đôi môi mỏng khẽ mím. Không phải Đoàn Lâm thì còn ai?!!!

[Xiaosi]

Trên chân anh ta còn mang đôi dép lông thỏ màu hồng mà cô vừa mới mua!

Hai người đối diện nhau, không khí rơi vào im lặng kéo dài.

Cuối cùng vẫn là Đoàn Lâm lên tiếng trước: “Cô sống ở đây từ trước đến giờ à?”

“...Đúng, nếu không thì sao?” Nguyễn Du ngừng suy nghĩ, cứng nhắc hỏi ngược lại, “Anh sao vào được nhà tôi?”

“Nhà cô?”

Sắc mặt lạnh lùng của Đoàn Lâm khẽ thay đổi, dựa nhẹ vào khung cửa phòng sách, chiếc khuy kim loại trên áo khoác chạm vào khung cửa kêu leng keng, trông anh có vẻ hơi lưỡi biếng, giống như một ma cà rồng đến thăm vào ban đêm, cười như không cười:

“Mèo là của tôi, căn hộ cũng là của tôi.”

Chương 20: Ngã ngựa

Nguyễn Du sững sờ trong giây lát, trong khi đó màn hình game đã bị đội bạn đánh cho tơi tả, màn hình xuất hiện dòng chữ “Thất bại”.

“Cái gì là của anh?” Cô cũng cảm thấy “thất bại” rồi, chỉ vào đôi dép lông thỏ màu hồng trên chân Đoàn Lâm, hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ cái này cũng là của anh?”

Đoàn Lâm khẽ cau mày: “Cô đang đánh chống lảng à?”

“Khi trước, là ông cụ tin rằng cô không thể tự chăm sóc bản thân nên mới để cô chuyển đến sống cùng tôi. Nhưng, Nguyễn Du, tôi không phải là ông nội, và cũng không thể mãi chiều theo sự tùy hứng của cô. Cô đã sống ở đây ba tháng rồi, vở kịch này cũng nên kết thúc được rồi.” Đoàn Lâm nói.

Nguyễn Du nghe xong thì hiểu rõ mọi chuyện.

Ba tháng trước, khi Nguyễn Du vẫn còn là tiểu thư nhà họ Nguyễn, cô đã tìm đủ mọi cách để kết hôn với Đoàn Lâm. Không chỉ vậy, cô còn giả vờ yếu đuối, nói tình trạng sức khỏe không tốt trước mặt hai bên gia đình, cố tình năn nỉ để được dọn vào căn hộ của Đoàn Lâm. Cô ngủ trên giường của anh, chiếm đoạt con mèo của anh, thậm chí còn có thể đã thay đổi cả nội thất của anh.

Và Đoàn Lâm, phần lớn có lẽ vì chán ghét cô, nên từ khi cô dọn đến thì anh không quay về nữa.

Chưa đầy một tháng sau, vào ngày tiểu thư Nguyễn đi đăng ký kết hôn với Đoàn Lâm, cô đột ngột qua đời vì bệnh tim, và linh hồn của cô cũng đã bị thay thế bởi một người khác.

Chả trách mà hôm cô vừa tỉnh dậy, ánh mắt lạnh lùng và đầy chế giễu của Đoàn Lâm lại nhìn cô như vậy! Tiểu thư Nguyễn dựa vào uy quyền của người lớn trong gia đình để ép hôn, không những thế còn chiếm lấy nhà của người ta, thử hỏi ai mà không ghét cơ chứ?

Nguyễn Du cảm thấy ghệt thở.

Cô chợt nhận ra vì sao con mèo Pudding này lại giống hệt con mèo hoang mà Đoàn Lâm từng nhặt về, cô chợt hiểu tại sao đáng vẻ ngông nghênh của con mèo này lại quen thuộc đến vậy, thì ra nó thực sự là mèo của Đoàn Lâm!!

Câu hỏi: "Ở nhờ trong căn hộ của tình địch suốt hai tháng, dùng mạng của anh ta, đấu với fan của anh ta, chia sẻ những tin đồn xấu về anh ta, và bị chính chủ phát hiện, liệu có bị đập c.h.ết ngay tại chỗ không??"

Cô đang ở trên sân thượng, gió thổi rất lớn và cô đang rất lạnh, mạng sống đang bị đe dọa, chờ câu trả lời gấp.

"Tôi sẽ không quấy rầy anh nữa, ngày mai tôi sẽ dọn ra ngoài."
Nguyễn Du càng nghĩ càng cảm thấy muốn chết.

Không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy, Đoàn Lâm chợt khựng lại.

[Xiaosi]

"Tay cô đã khỏi rồi à?"

"...Hả? À, khỏi rồi." Nguyễn Du đáp một cách mơ hồ, đột nhiên nhớ ra mình còn đang chiếm dụng máy tính của Đoàn Lâm, liền vội vàng thoát khỏi trò chơi và đứng dậy, "Anh yên tâm, tay tôi

đã khỏi rồi thì tôi cũng sẽ không đung vào máy tính của anh nữa, để cho anh chơi. À đúng rồi, tôi còn tải cho anh trò chơi đó, là Liên Minh Huyền Thoại, anh có thể chơi khi rảnh."

"....."

Nguyễn Du: "Nhưng đêm nay đã muộn rồi, tôi chưa kịp chuẩn bị gì cả, anh có thể cho tôi ở lại một đêm được không... ngủ ghế sofa cũng được!"

Đoàn Lâm nhìn Nguyễn Du, như thể hôm nay là lần đầu tiên anh gặp cô: "Cô đang nói gì vậy?"

"Được rồi được rồi, tôi không lắm lời nữa, tôi sẽ dọn đi ngay bây giờ." Nguyễn Du hiểu lầm rằng đây là câu hỏi đuối khéo của anh, liền vội vàng đổi giọng.

"Tôi chưa nói là muốn cô đi ngay tối nay." Đoàn Lâm nhìn cô, rồi lại nhú mày.

Mắt Nguyễn Du sáng lên: "Thật sao?"

"...Tối nay tôi không đuối cô, nhưng từ ngày mai trở đi, cô tự tìm chỗ ở và đừng đến tìm tôi nữa." Đoàn Lâm nói lạnh nhạt.

Tạ ơn trời đất, tình địch vẫn còn chút nhân tính. Cô vội gật đầu, gật đầu liên tục, thành thật giơ ba ngón tay thề: "Tôi thề, từ ngày mai trở đi, nếu còn bám lấy chỗ này mà không dọn đi thì tôi sẽ bị hói!"

Đoàn Lâm: "....."

Lạ lùng thay, lời hứa này của cô chẳng hề khiến anh bớt nhú mày.

Đoàn Lâm cúi mắt, liếc nhìn đôi dép hồng nhỏ mà anh đang đi, đôi tai thỏ nhỏ trên dép rủ xuống, đôi mắt lấp lánh như thể

đang cầu xin "đừng đuổi tôi đi" một cách tội nghiệp.

Tối đó, Nguyễn Du vẫn ngủ trong phòng ngủ chính, còn Đoàn Lâm thì dọn dẹp ra phòng khách, trải ga giường mới và ngủ ở phòng khách.

Cảm giác sống chung dưới một mái nhà với tình địch kiêm chồng hờ quả thực quá khó tin, khiến Nguyễn Du cả đêm không ngủ được.

Sáng hôm sau, khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô mệt mỏi trả lời: "Alo?"

"Chị Tiểu Du, em và Mộng Mộng đang ở dưới nhà rồi, lát nữa sẽ đưa chị ra sân bay, chị chuẩn bị một chút nhé." Đó là Lâm Thanh.

Nguyễn Du giật mình tỉnh dậy, suýt nữa thì quên hôm nay là ngày cô vào đoàn phim mới! Lâm Thanh đến để đưa cô đến Thượng Hải!!

Cô vừa lăn vừa bò ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Đoàn Lâm đang bước ra từ phòng khách, anh vừa tắm xong, mặc áo choàng tắm đen, tóc đen ướt đầm vẫn còn nhỏ nước, anh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô, đúng lúc chạm phải ánh mắt hoảng loạn của cô với mái tóc dài bù xù.

"..." Nguyễn Du đột ngột cứng đờ, nói năng lắp bắp: "Anh... anh tắm làm gì?"

Một lát sau, giọng Đoàn Lâm lãnh đạm: "Tôi có thói quen tập thể dục buổi sáng."

"Ồ... vậy anh có thói quen thiền vào buổi sáng không?" Nguyễn Du dò hỏi thêm, "Thiền trong phòng ấy."

"Ý cô là gì?"

Nguyễn Du định giải thích, nhưng tiếng chuông của bất ngờ vang lên.

Không kịp rồi! Nguyễn Du vội vàng nói: "Trợ lý sinh hoạt và trợ lý công việc của tôi đang đứng ngoài cửa, hôm nay họ sẽ đưa tôi đi đến đoàn phim, anh yên tâm, tôi sẽ không quay lại nữa, nhưng bây giờ anh có thể vào phòng trốn một lát không?"

"....."

Nguyễn Du đi dép lạch bạch chạy đến hành lang, nhặt đôi giày da đen mà Đoàn Lâm vừa thay ra, như cầm phải củ khoai nóng bỏng, vội vàng nhét cho anh: "Này!"

Chưa kịp để Đoàn Lâm phản ứng, Nguyễn Du đã đẩy lưng anh vào phòng khách, nhanh chóng đóng cửa, nhốt anh vào trong.

Hai phút sau, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đã vào căn hộ.

Lâm Thanh nhìn hành trình: "Hai tiếng nữa là bay rồi, chúng ta phải nhanh lên, hành lý của chị xong chưa?"

"Xong ngay đây!" Nguyễn Du vừa nói vừa thu dọn hành lý trong phòng ngủ.

Diệp Mộng Mộng ngồi ở phòng khách trêu đùa con mèo: "À, đúng rồi chị Tiểu Du, thời gian chị ở đoàn phim, em sẽ giúp chị chăm sóc Pudding như trước, đúng không?"

Nguyễn Du cảm thấy da đầu căng thẳng: "Không cần đâu!"

"Không phải em chăm à? Chẳng lẽ chị định mang nó theo đến đoàn phim?" Diệp Mộng Mộng thắc mắc.

Nguyễn Du bịa chuyện: "Chị định đưa nó cho một người bạn chăm sóc trong một thời gian. Chiều nay bạn chị sẽ đến đón nó, em không cần phải lo nữa."

"VẬY à, nhưng mà ở Bắc Kinh em cũng không bận gì, em có thể đến đây dọn dẹp căn hộ giúp chị."

"...Cũng không cần đâu!" Nguyễn Du lập tức từ chối.

Diệp Mộng Mộng, em có biết là em đang đùa với lửa không!

Nguyễn Du cấm cái này không cho cái kia, khiến Diệp Mộng Mộng tủi thân bĩu môi, bắt đầu buồn chán lướt Weibo, đột nhiên cô hít một hơi kinh ngạc, lướt thấy tin tức chấn động: "Trời ơi, Đoàn Lâm đã chấm dứt hợp đồng với Đông Ảnh rồi..."

Năm phút trước, phòng làm việc của Đoàn Lâm đã đưa ra thông báo rằng anh ấy đã chính thức chấm dứt hợp đồng với công ty quản lý cũ, kết thúc hợp tác một cách hòa bình.

Từ một nghệ sĩ bị ràng buộc bởi công ty quản lý, Đoàn Lâm đã trở thành ông chủ của chính mình, điều này vốn dĩ đã là một tin tức hiếm có. Ngay sau đó, Quách Bân, "thương hiệu vàng" của Đông Ảnh, người quản lý của Đoàn Lâm, cũng đăng tải thông báo rằng ông đã chấm dứt hợp đồng với Đông Ảnh và chính thức gia nhập công ty mới của Đoàn Lâm.

Quách Bân là ai? Là trụ cột của Đông Ảnh, một người quản lý hàng đầu trong giới, nắm trong tay không biết bao nhiêu mối quan hệ và tài nguyên! Vậy mà anh ấy đi theo Đoàn Lâm sao?

Lâm Thanh kinh ngạc: "Chấm dứt hợp đồng với một người quản lý xuất sắc và một cỗ máy kiếm tiền, Đông Ảnh có thể dễ dàng để họ ra đi như vậy sao?"

"Có chứ, anh xem, tài khoản chính thức của Đông Ảnh còn đăng lại để gửi lời chúc mừng nữa." Diệp Mộng Mộng cũng không thể tin nổi.

Lâm Thanh: "Trời ơi....."

Nguyễn Du không nói gì.

Cũng dễ hiểu thôi, giám đốc của Đông Ảnh là anh trai của Đoàn Lâm, đều là một nhà, nên họ dễ dàng để người ra đi.

Còn điều khiến cô tuyệt vọng hơn việc phát hiện đối phương là một “cây hái tiền” là việc nhận ra rằng đối phương thực sự là “người có tài nguyên kinh tế” nữa! Nguyễn Du không cần phải nhìn cũng biết rằng fan của đối phương chắc chắn đang reo hò khắp nơi để ăn mừng.

Diệp Mộng Mộng với ánh mắt cuồng nhiệt: “Đoàn Lâm đang cầm kịch bản của một nam chính trong tiểu thuyết giải trí sao? Từ giờ trở đi, anh ấy có nguồn tài nguyên tốt, khả năng làm việc tốt và còn có công ty của riêng mình, không phải sẽ nổi như cồn trong giới giải trí sao?”

“Người ta đã nổi tiếng từ lâu rồi, không có gì để mà ghen tị.” Lâm Thanh quay sang an ủi Nguyễn Du, “Chị Tiểu Du, chị cũng sẽ sớm nổi tiếng thôi.”

Nguyễn Du: “.....Cảm ơn nhé.”

Sợ Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng phát hiện ra trong căn hộ còn có người khác, Nguyễn Du dọn dẹp rất nhanh, như thể chạy trốn trong ngày tận thế, vừa kéo va li định đi thì Lâm Thanh ngạc nhiên quay lại: “Mèo của chị sao cứ cào cửa mãi thế?”

Pudding liên tục cào cửa phòng khách, muốn vào tìm Đoàn Lâm, khiến Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng chú ý.

Nguyễn Du không để lộ một chút nào: “Có thể nó tìm hộp cá mà chị để trong phòng, đợi chút nhé.” Nói xong, cô một tay bế lấy mèo béo, nhanh nhẹn lén vào phòng khách.

Để lại Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng nhìn nhau, ngơ ngác: đừng cố đoán xem mèo nghĩ gì.

Trong phòng khách, rèm mở toang, ánh nắng chiếu rọi, Đoàn Lâm dựa lưng vào cạnh bàn làm việc nhìn điện thoại, ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyễn Du đứng ở cửa.

Ánh mắt toát lên vẻ “lạnh lùng”.

Nếu để người khác biết, thần tượng mà họ hết lòng yêu thương, sợ va chạm giờ đang bị cô nhốt trong phòng khách, chắc chắn họ sẽ xé xác cô.

Nguyễn Du im lặng nhét con mèo đang vùng vẫy trong lòng vào tay Đoàn Lâm, vừa định rời đi thì bỗng bị Đoàn Lâm nắm chặt cổ tay, kéo lại, nói nghiêm túc:

“Chúng ta cần nói chuyện.”

“Xít——” Nguyễn Du bị chạm vào cổ tay, da đầu cô tê dại, hỏi với giọng tức giận, “Nói chuyện gì?”

“Cô không muốn trợ lý của mình phát hiện tôi ở đây sao?” Đoàn Lâm thả cô ra.

Nguyễn Du ngạc nhiên, đáp lại: “Thế anh có muốn không?”

Ánh mắt Đoàn Lâm có chút dò xét: “Cô....”

Điều này không giống cô.

“Tôi sắp sang Thượng Hải quay phim, dù sao cũng không gặp lại, trợ lý của tôi cũng không biết chúng ta có cái... cái đó, anh yên tâm.” Cô đều hiểu.

Đoàn Lâm híp mắt: “Cái đó không thể tiết lộ?”

Cô thật sự không hiểu tại sao anh lại để tâm đến chuyện này! Nguyễn Du nghĩ rằng Đoàn Lâm không thích cách cô nói mập mờ, nên đã làm rõ: “Cái đó không thể tiết lộ ra ngoài, một cuộc

hôn nhân giả vờ trước người lớn, hai ta cũng không có liên quan gì, được rồi chứ? Tôi thật sự phải đi rồi, tạm biệt.”

Nguyễn Du muốn đi, nhưng Đoàn Lâm bình tĩnh gọi cô lại: “Nếu cô muốn tiếp tục ở lại đây, cũng không phải là không thể.”

“Tôi muốn—” cái gì chứ!!

Nguyễn Du ngẩng đầu, vừa định mở miệng phản bác thì bỗng ngẩn ra.

...Trời ạ.

Cô vừa rồi vì căng thẳng mà không nhìn kĩ anh. Giờ nhìn lại, Đoàn Lâm quần trong áo choàng tắm màu đen, tắm dưới ánh mặt trời, khuôn mặt không trang điểm rất sắc nét, bờ vai rộng eo hẹp, bất ngờ phá vỡ cái nhìn tiêu cực mà cô có về anh, lập tức trong đầu cô vang lên hai chữ “đẹp trai”.

Ở khoảng cách gần, người này da trắng mắt đen, dưới mắt có một nốt ruồi đỏ sẫm, đó là nốt ruồi đào, bình thường đều dùng kem che khuyết điểm để che đi. Fan của anh trước đây còn từng khen nốt ruồi này là “giọt nước mắt của Chúa”, viết mấy ngàn chữ ca ngợi nó là “một điểm quyến rũ trong khí chất siêu cấp sao hạng A”.

Thế nhưng.

Nguyễn Du thành khẩn: “Tôi muốn hỏi, anh đã từng phẫu thuật thẩm mỹ chưa?”

“.....”

Đoàn Lâm nhú mày.

“Không có.”

Anh tức giận đến nổi cười.

Cười lên như tuyết tan đầu mùa, nhưng âm thanh và sắc thái lại lạnh lẽo: “Cô đã quen biết tôi nhiều năm như vậy, tôi có phẫu thuật thẩm mỹ hay không, cô không rõ sao?”

Đoàn Lâm thật sự không phẫu thuật thẩm mỹ sao? Cô nhận được tin giả sao?

Nguyễn Du vẫn đang phân vân giữa thật giả, thì Đoàn Lâm ngừng một lát, nói nhẹ nhàng: “Lần sau muốn thu hút sự chú ý của người khác, đừng hỏi những câu hỏi ngớ ngẩn như vậy.”

...Lần sau còn có thể có hỏi sao??

Nguyễn Du quay người bỏ đi, chào tạm biệt!

.

Tối hôm đó, Nguyễn Du cùng Lâm Thanh đến Thượng Hải, nhanh chóng gia nhập đoàn phim mới.

“Cuộc đời đưa bạn vượt sóng” là một bộ phim thanh xuân, đã khai máy một thời gian, Nguyễn Du đã xem qua kịch bản, nói về tình yêu giữa một vận động viên cưỡi ngựa và một biên tập viên tạp chí nhỏ, dù sao cũng là một câu chuyện đầy nhiệt huyết về tuổi trẻ và giấc mơ.

Nam chính là Tề Luân, một vận động viên cưỡi ngựa đã giải nghệ vì chấn thương, mới chỉ ngoài hai mươi, vì có vẻ ngoài đẹp trai nên đã dễ dàng chuyển sang ngành giải trí, đã diễn qua nhiều vai nam chính trong các bộ phim thanh xuân, nhờ khuôn mặt điển trai và bụng sáu múi mà thu hút được rất nhiều fan nữ.

Còn nữ chính thì Nguyễn Du rất quen thuộc, đó là Thẩm Nhược Vi, cùng công ty với cô, họ đã gặp nhau trong đoàn phim “Thành Danh Vô Vọng”, Nguyễn Du nhớ lại, cô còn bắt gặp

Thẩm Nhược Vi và Đoàn Lâm trò chuyện vui vẻ ở hậu trường lễ trao giải.

Nhưng Thẩm Nhược Vi có vẻ không ưa Nguyễn Du, không phải là vừa vặn lấy cớ gọi người trang điểm của Nguyễn Du đi, thì là khi cùng diễn cảnh với Nguyễn Du thì liên tục bị NG.

“Tôi đã đắc tội cô ấy ở đâu nhỉ?” Nguyễn Du cảm thấy lạ.

Lâm Thanh khuyên bảo: “Gần đây chị đang lên, An tử đã nói, trong những tình huống công cộng không nên tranh cãi, chúng ta quay phim trong một tháng sẽ xong, đừng tức giận.”

Nguyễn Du được phân vai nữ phụ, là cô gái yêu nam chính từ lâu, con gái của một gia đình giàu có, thường xuyên xuất hiện vào những lúc tình cảm của nam nữ chính đang tiến triển, nhằm phá hoại họ.

Nhưng cô gái này không hoàn toàn là một vai ác đơn giản, biên kịch đã sắp xếp cho cô một cốt truyện để chuộc tội, nếu diễn tốt có thể tạo ấn tượng tốt.

Mới vào đoàn, Nguyễn Du không có nhiều cảnh quay, chủ yếu là khoe khoang sự giàu có trước nữ chính, tuyên bố quyền sở hữu trước nam chính, thỉnh thoảng làm trò khiến người khác ghét.

Nhân vật này có phần nông cạn, nhưng kinh nghiệm trước đây trong câu lạc bộ kịch đã giúp ích rất nhiều, cô đã thể hiện đúng kiểu diễn mà đạo diễn muốn, thường thì chỉ cần NG hai ba lần là được thông qua.

Nhưng diễn chung với Thẩm Nhược Vi thì ngoại lệ.

Sau khi gia nhập đoàn phim được hai tuần, Nguyễn Du có một cảnh quay tại trường đua ngựa.

Nam chính dạy nữ chính cưỡi ngựa, và nhân vật thanh mai do cô đóng cũng có mặt. Thấy cảnh này, cô ấy ghen tị đến phát hỏa, lạnh lùng chế nhạo nữ chính và thậm chí còn đẩy nữ chính một cái. Kết quả là nữ chính không bị ngã, mà con ngựa Nguyễn Du cưỡi lại bị hoảng sợ, hất cô xuống.

Khi quay cảnh này, huấn luyện viên ngựa ở bên cạnh. Chỉ cần ra lệnh, con ngựa sẽ giả vờ ngã theo lệnh, và diễn viên cưỡi ngựa cũng sẽ ngã theo.

Nguyễn Du không dùng diễn viên đóng thế mà thực sự tự ngã. Mặc dù có đệm đỡ dưới đất và ngựa cũng là ngựa được huấn luyện, nhưng cú ngã ai nhìn cũng cảm thấy đau.

Nguyễn Du vừa ngã xuống, Thẩm Nhược Vi liền bị kẹt lời thoại.

“Cắt! Không đúng, làm lại!” Đạo diễn hô từ xa.

Thẩm Nhược Vi xin lỗi: “Xin lỗi nhé, tôi quên thoại mất.”

“... Không sao.” Nguyễn Du đáp.

Nguyễn Du phủi đất trên người, chuyên viên trang điểm nhanh chóng chạy lên dặm lại lớp trang điểm, chuẩn bị quay lại.

Lần thứ hai, Thẩm Nhược Vi nói thoại suôn sẻ nhưng biểu cảm lại cứng nhắc.

“Hai người biểu cảm không đúng! Giữ máy quay toàn cảnh, máy quay cận cảnh quay lại một lần nữa!” Đạo diễn lại hét lên.

Đạo diễn chưa cho qua, Nguyễn Du cứ phải ngã đi ngã lại.

Lâm Thanh cười bồi: “Đạo diễn à, cứ NG nữa thì trời sắp tối rồi, tôi thấy Tiểu Du môi cô ấy đã tím tái vì lạnh rồi, hay hôm nay tạm dừng được không?”

“Tôi là đạo diễn hay cậu là đạo diễn? Trì hoãn một ngày sẽ tốn bao nhiêu chi phí, đoàn phim có chịu nổi không?” Đạo diễn không vui.

Nguyễn Du đứng dậy, liếc nhìn Thẩm Nhược Vi rồi nói với đạo diễn: “Tôi không sao, quay lại đi.”

“Làm phiền mọi người rồi.” Thẩm Nhược Vi nhẹ nhàng nói.

“Được rồi, không phải lỗi của Nhược Vi, làm lại lần nữa.” Giọng đạo diễn dịu lại.

NG lần thứ chín, con ngựa của Nguyễn Du mệt đến không chịu nổi, khi giả vờ ngã đã không kiểm soát được lực và ném Nguyễn Du mạnh xuống đất!

Nguyễn Du không ngã trúng tấm đệm, mà bị hất bay, cuộn tròn lăn một vòng trên bãi cỏ thô ráp. Lần này, vai và cánh tay của cô đau nhức dữ dội.

Cảnh phim là vào mùa hè, Nguyễn Du chỉ mặc một chiếc áo dài tay mỏng. Khi cô ngồi dậy nhìn, tay áo đã bị đá vụn cào rách, khuỷu tay rỉ m.á.u và dính cả bùn cát.

“Chị không sao chứ?!” Lâm Thanh lo lắng chạy tới đỡ cô, hoảng sợ.

Nguyễn Du không kìm nén được cơn tức, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Chương 21: Thu hút fan

“Chị Tiểu Du, còn mười ngày nữa là quay xong rồi, cố gắng nhin một chút.” Lâm Thanh thấy Nguyễn Du có vẻ không vui, kéo cô lại khuyên nhủ.

Nguyễn Du im lặng một lúc, được Lâm Thanh đỡ vào lều nghỉ ngơi, xử lý vết thương, thay quần áo và trang điểm lại. Trên trường quay các máy quay đã sẵn sàng.

Lần quay thứ mười bắt đầu.

“Minh Húc chưa từng nói cô cũng sẽ tới...” Thẩm Nhược Vi nói thoải.

Nguyễn Du cười lạnh: “Anh ấy dựa vào cái gì mà phải nói cho cô biết? Cô là gì của anh ấy?”

“Tôi...”

Không xa, Tề Luân cười ngựa tới, dịu dàng cười với Thẩm Nhược Vi: “Thanh Thanh, anh đưa em đi qua bên kia dạo một vòng.”

“Được thôi.” Thẩm Nhược Vi cười ngọt ngào.

Nguyễn Du bị hai người coi như không khí, tức giận nghiêng rằng, nhìn thấy Thẩm Nhược Vi được Tề Luân bảo vệ thì không thể che giấu được sự ghen tuông, cười ngựa chắn trước mặt cô, chế nhạo bằng giọng đầy cay nghiệt. Rất nhanh, mắt Thẩm Nhược Vi đỏ hoe, trông vô cùng đáng thương.

Cảnh tiếp theo, lẽ ra Nguyễn Du sẽ cố gắng đẩy Thẩm Nhược Vi nhưng không thành, ngược lại chính cô lại ngã xuống ngựa.

Thẩm Nhược Vi thấy Nguyễn Du đưa tay định đẩy cô, biểu cảm như một con thỏ nhỏ hoảng sợ, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh, vì ai cũng biết Nguyễn Du sẽ không thực sự đẩy, đó chỉ là một động tác giả mà thôi.

Đáng lẽ là vậy.

Tuy nhiên, khi cảm nhận được tay Nguyễn Du chạm vào vai mình rồi dừng sức, Thẩm Nhược Vi ngạc nhiên, hét lên đầy hoảng hốt.

Không do dự chút nào, Nguyễn Du trực tiếp đẩy Thẩm Nhược Vi ngã khỏi ngựa!

Nguyễn Du mặt lạnh tanh, cô không nhìn nổi nữa.

Tề Luân bên cạnh vô thức kéo một cái nhưng không kịp, may mà đã giảm bớt lực, Thẩm Nhược Vi không bị thương nặng.

Đạo diễn vội hô “cắt”.

“Cô!” Thẩm Nhược Vi không có đệm dưới ngựa, cú ngã này khiến xương cột của cô đau nhói, lòng bàn tay cũng rách một vết máu, còn chưa hết hồn.

Nguyễn Du không vội không chậm, cuời ngựa lại gần, bắt chước giọng điệu của Thẩm Nhược Vi lúc này: “Xin lỗi nhé, lỡ tay thôi.”

Thẩm Nhược Vi gần như muốn hộc máu.

“Cô cố ý đúng không?!” Cô nghiến răng nói nhỏ.

Nguyễn Du cúi người nhìn xuống: “Sao có thể chứ? Chỉ là NG vài lần thôi mà, làm sao có thể nói là cố ý?” Ánh mắt cô lạnh lẽo,

“Nhưng tôi thì không ngại NG cả ngày, không biết là tôi vào viện trước hay cô bị tôi đẩy vào nhà hỏa táng trước, có đáng không?”

Sắc mặt lạnh lùng, giọng điệu thì ngạo mạn đến cực điểm.

Thẩm Nhược Vi không ngờ Nguyễn Du dám đối đầu với mình, mặt lúc xanh lúc trắng, còn chưa kịp nói gì, thấy mọi người xung quanh đi tới, Nguyễn Du lại tỏ vẻ lo lắng hỏi cô trước mặt mọi người: “Cô không sao chứ?”

Thẩm Nhược Vi tức đến phát điên nhưng không thể xé toạc mặt ngay trước mọi người.

“Sao lại thế này?” Đạo diễn không vui.

Nguyễn Du thành thật: “Là tôi không cẩn thận dùng lực hơi mạnh, không khống chế được.”

Dù nói thế, nhưng trên mặt cô không có chút vẻ áy náy nào. Đạo diễn nhìn vẻ mặt sắp khóc của Thẩm Nhược Vi, nhú mày.

Hai người họ trước đây có quan hệ mập mờ, còn Nguyễn Du chỉ là một nghệ sĩ nhỏ. Bình thường, Thẩm Nhược Vi cố ý gây khó dễ cho Nguyễn Du, đạo diễn cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Vừa định nói gì đó, Tề Luân lên tiếng: “Lúc này Nguyễn Du quả thực không cẩn thận, cũng trách tôi không đỡ kịp Thẩm Nhược Vi.”

Thẩm Nhược Vi khó tin nhìn Tề Luân, anh ấy lại dám nói đối trắng trợn?!

“Tôi cũng có lỗi, NG nhiều lần quá nên tôi không còn sức giữ vững trên lưng ngựa, không cẩn thận va vào cô ấy.” Nguyễn Du nhận lỗi.

Thẩm Nhược Vi tức đến nghẹn họng.

Đây đâu phải nhận lỗi? Đây rõ ràng là đang giả vờ đáng thương!

Khi lời nói đó vừa thốt ra, đám nhân viên xung quanh cũng trao đổi ánh mắt với nhau. Rõ ràng, nếu không phải tại Thẩm Nhược Vi NG quá nhiều lần trước đó, thì làm sao mà Nguyễn Du có thể ngã đến mức không còn sức cuỗi ngựa nữa? Người sáng suốt đều có thể thấy Thẩm Nhược Vi cố tình đối xử với Nguyễn Du, người khác ngã thì coi như không có gì, nhưng khi cô ta ngã thì lại muốn kêu đau khắp nơi.

Thẩm Nhược Vi nhận thấy ánh mắt kỳ lạ của mọi người xung quanh, tức đến mức cả xương cốt cũng đau nhức: "Cô..."

"Thôi đủ rồi!" Đạo diễn không kiên nhẫn, "Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, đi xử lý một chút, nghỉ ngơi mười lăm phút rồi quay tiếp."

Dư luận xung quanh đã đủ ồn ào, nếu đạo diễn tiếp tục thiên vị Thẩm Nhược Vi thì sẽ quá lộ liễu, nên ông chỉ còn cách bày tỏ thái độ nghiêm khắc, mắng mỏ cô ta một trận.

Không ngờ ngay cả ông ta cũng trở mặt, thái dương của Thẩm Nhược Vi giật lên từng cơn đau.

"Còn đứng đó làm gì? Đi xử lý vết thương đi." Nguyễn Du giục cô ta, "Nếu đi trễ mà làm lỡ cảnh quay tiếp theo, tôi có chút không đợi được đâu."

Rõ ràng trên mặt cô viết to ba chữ "Đầy chưa đã"

"....."

Lời này như thêm dầu vào lửa, Thẩm Nhược Vi tức đến nỗi không thốt nên lời, ánh mắt nhìn Nguyễn Du như muốn g.i.ết người.

Nguyễn Du chẳng quan tâm việc Thẩm Nhược Vi có bị mình chọc tức đến phát bệnh tim hay không, cô thần nhiên đi về phía Tề Luân, mỉm cười: "Cảm ơn anh lúc nãy nhé."

"Không sao, chỉ là tôi không thể chịu nổi thôi." Tề Luân cười nhẹ.

Trên phim trường nghỉ giải lao, ai cần xử lý vết thương thì xử lý, ai cần dặm lại trang điểm thì dặm. Những cảnh quay sau đó, Thẩm Nhược Vi không còn gây khó dễ nữa, số lần NG ít hơn, đoàn phim may mắn kết thúc công việc trước khi hoàng hôn buông xuống.

"Hôm nay thật suôn sẻ bất ngờ." Lâm Thanh cảm thán.

Nguyễn Du lẩm bẩm: "Điều này chứng tỏ, mẹ hiền thì con hư, roi vọt mới dạy nên trò."

Lâm Thanh: "...". Cô thật biết cách nói chuyện.

.

Tối đó là sinh nhật của Tề Luân, sau khi kết thúc công việc, phó đạo diễn mời một số diễn viên chính đi ăn tiệc.

Nguyễn Du bị vết thương buổi chiều hành hạ đau đớn, Lâm Thanh nhìn thấy vết thương của cô bị sưng tím đáng sợ, hoảng hốt đòi đưa Nguyễn Du đến bệnh viện, cả hai không đi tham gia tiệc.

Trời đã tối hẳn, xe rời khỏi phim trường, Nguyễn Du nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vội vàng hét lên: "Dừng lại."

Lâm Thanh: "Sao vậy?"

Vòng ngoài của khu vực cách ly ở bãi ngựa có một nhóm fan đang cầm băng rôn cổ vũ Tề Luân, bên cạnh còn có một chiếc xe

bán đồ ngọt, fan hâm mộ trong đêm đông tháng giêng lạnh lẽo đang thổi ra làn khói trắng.

"Đoàn phim tan làm rồi, mọi người về đi." Nguyễn Du hạ cửa sổ xe xuống và gọi lớn.

Một cô gái nhận ra cô: "A! Cô là Nguyễn Du!"

"Chúng tôi là fan hậu viện của Tề Luân, đợi anh ấy lâu lắm rồi."

Nguyễn Du ngạc nhiên: "Mọi người không liên hệ được với công ty của anh ấy à?"

"Chúng tôi không phải fan hậu viện chính thức, chỉ tự tổ chức để đến chúc mừng sinh nhật anh ấy thôi."

Cuối cùng cũng có người để nói chuyện, đám fan lập tức xúm lại, hỏi dồn dập.

"Anh ấy thực sự tan làm rồi ă?"

"Anh ấy không đi qua đây sao? Chúng tôi đợi mãi mà không thấy anh ấy."

"Vậy bánh kem chúng tôi chuẩn bị cho đoàn phim cũng không thể gửi vào được rồi..."

Nguyễn Du nói: "Bánh kem thì mọi người ăn đi, dù sao tối nay đoàn phim cũng sẽ tổ chức sinh nhật cho Tề Luân, trời lạnh thế này, mau về nhà đi."

Fan hâm mộ nhìn nhau, có chút do dự, cuối cùng sau một hồi bàn bạc nhỏ, cô gái đứng đầu nhóm tiến lên.

"Nguyễn Du, đây là những bức thư mà toàn bộ fan của chúng tôi viết cho Tề Luân, cô có thể giúp chúng tôi gửi đến cho anh ấy không? Nhân tiện chúc anh ấy sinh nhật vui vẻ và nhắc anh ấy

hãy chăm sóc bản thân, được không ạ?" Cô gái đưa ra một chiếc túi giấy, bên trong đầy những phong thư màu hồng nhạt.

Lại nữa, lần nào cũng là Nguyễn Du làm chân chạy việc cho fan.

Nghĩ ngợi một lúc, Nguyễn Du đồng ý: "Được rồi, vậy mọi người về sớm đi, đừng đợi nữa."

"Aaaa Nguyễn Du tốt quá!!"

"Cảm ơn cô! Cô có muốn ăn bánh kem không? Chúng tôi ăn không hết đâu."

Nguyễn Du lắc đầu từ chối, đưa tay từ trong xe ra nhận chiếc túi giấy.

"Trời ơi, tay cô bị làm sao vậy?" Cô gái hoảng hốt.

Nguyễn Du nhìn lại, cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng màu trắng, khuỷu tay phải đang rỉ máu, đã nhuộm đỏ cả một phần tay áo, trông rất đáng sợ. Chắc hẳn vết thương đã đóng vảy lại bị nứt ra.

"Không sao, buổi chiều đóng phim bị ngã thôi."

Cô gái lo lắng nói: "Vậy cô mau đến bệnh viện đi, cô cũng phải chăm sóc bản thân đấy!"

"Được, mọi người cũng vậy." Nguyễn Du mỉm cười, vẫy tay chào.

Đang định đóng cửa sổ xe, Nguyễn Du lại bị gọi lại, trong đám đông, có một cô gái mặt tròn chen lên trước.

"Nguyễn Du, Nguyễn Du, có thể cho tôi xin chữ ký không?"

"...Hả? Tôi á?" Nguyễn Du ngạc nhiên chỉ vào mình, "Tôi sao?"

Cô gái liên tục gật đầu: "Đúng đúng, tôi rất thích cô! Tôi không phải fan của Tề Luân, tôi đến đây chỉ để chờ tiễn cô tan làm thôi." Cô đỏ mặt, nhỏ giọng khen ngợi, "Cô thực sự rất xinh đẹp, ngoài đời còn xinh hơn trên video và ảnh nữa!"

Nguyễn Du hoàn toàn bất ngờ.

Trời ạ, đây là fan của cô sao?

Cô thực sự có fan rồi ư?! Một người hâm mộ còn sống sao?!

...

Mẹ ơi, cô đã có một cuộc gặp gỡ lịch sử với người hâm mộ duy nhất của mình trên Trái Đất!

"Có thể xin chữ ký của cô không? Tôi thực sự rất thích cô!" Cô gái trong mắt đầy mong chờ và ngạc nhiên.

Nguyễn Du thậm chí còn lắp bắp: "Ồ, được, được thôi."

Cô cứng ngắc ký xong, còn dăn dò: "Lần sau nếu không phải đoàn phim cho phép thì đừng đợi tôi tan làm, đến cũng khó gặp tôi lắm."

"Được, được!" Cô gái liên tục gật đầu, "Tôi sẽ luôn ủng hộ cô! Nghề Nghiệp Ngụy Trang cũng sẽ xem! Cô nhất định phải ăn uống đầy đủ, nghỉ ngơi tốt, đừng để mình bị thương nữa! Cố lên cố lên!"

Nguyễn Du: "Ừ, được rồi. Vậy tôi đi đây."

Lúc này còn bình tĩnh như tảng đá, giờ cô lại luống cuống vô cùng, thậm chí còn đỏ mặt.

Xe đã đi một đoạn, cô gái hâm mộ còn nhón chân hét: "Nguyễn Du, tôi yêu cô!"

Ngay sau đó, Nguyễn Du cũng hét lớn đáp lại từ trong xe: "...Biết rồi!"

Tay cô nhanh chóng thò ra khỏi cửa xe vẫy vẫy, rồi lập tức rút vào.

Nhìn thấy một màn này, nhóm fan của Tế Luân đứng bên cạnh không khỏi mỉm cười như ông bà đang ngắm nhìn con cháu.

Trời ơi, hai người này giống như đang ở một buổi hẹn hò vậy! Nguyễn Du đúng là quá dễ thương rồi! Thật muốn đổi sang làm fan của cô ấy!!

.

Đến tuần thứ ba khi Nguyễn Du đang đóng phim trong đoàn, tập đầu tiên của " Nghề Nghiệp Ngụy Trang" chính thức được phát sóng.

Đêm phát sóng, Lâm Thanh căng thẳng đến mức mí mắt cứ giật liên tục, trong nhóm trợ lý thì cậu và Diệp Mộng Mộng cùng nhau căng thẳng suốt cả buổi. Đây dù gì cũng là tác phẩm chính thống đầu tiên của Nguyễn Du, lại còn là một chương trình thực tế phát sóng trên đài truyền hình lớn, họ không biết tổ chương trình sẽ biên tập ra sao và liệu sau khi phát sóng có gây được tiếng vang hay không.

[Xiaosi]

Diệp Mộng Mộng gọi điện đến: "Cậu nghĩ có ai xem chương trình này không?"

"Có người xem hay không cũng không quan trọng, chỉ cần không bị bắt bẻ hay bị ném đá là mình mừng lắm rồi." Lâm Thanh chỉ dám mong thế.

"Còn chị Tiểu Du đâu rồi?"

Lâm Thanh đáp: “Chắc là đang ngủ trong phòng đấy, tối qua quay cả đêm, hôm nay lại quay cả ngày, từ chiều quay xong đến giờ chị ấy ngủ luôn rồi, cứ để chị ấy ngủ đi.” Đúng là hoàng đế không vội, thái giám đã lo.

Đúng tám giờ, đài truyền hình Hoàng Đào phát sóng tập đầu tiên của "Nghề Nghiệp Ngụy Trang", ngay sau đó, ba nền tảng trực tuyến lớn cũng cập nhật tập này.

Nguyễn Du ngủ đến tận mười giờ, bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Ngái ngủ mở cửa ra, Lâm Thanh đứng ngoài cười không ngừng.

Vui mừng đến nỗi trông như một ông bố già vừa thấy con gái đạt điểm tuyệt đối trong kỳ thi đại học:

“Chị dậy rồi à! Xếp hạng không chính thức đã vượt mốc 2 rồi! Đài truyền hình đơn lẻ mà cũng phá được mốc 2! Một chương trình thực tế trên đài truyền hình mà phá được mốc 2! Chút nữa thôi là chạm ngưỡng 3 rồi!”

Nguyễn Du ngơ ngác: “Cái gì cơ?”

Lâm Thanh hét lên: "Nghề Nghiệp Ngụy Trang"!!

Nguyễn Du vẫn chưa tỉnh hẳn, bị Lâm Thanh kéo đến ghế ngồi, nhét vào tay cái máy tính bảng, giơ lên trước mặt cô. Trên màn hình là trang phát sóng của tập đầu tiên "Nghề Nghiệp Ngụy Trang", Lâm Thanh giọng oai hùng: “Xem đi!”

Đừng hung dữ thế, xem ngay đây mà.

Nguyễn Du mở phát sóng.

Bình luận hiện lên không tắt, tràn ngập khắp màn hình. Nguyễn Du giật mình, chương trình vừa phát sóng xong trên truyền

hình, các nền tảng trực tuyến chỉ mới phát được một lát mà đã có nhiều bình luận thế này rồi.

【Các cô nàng ngụy trang tụ tập nào, chuẩn bị xem tập đầu đời sống thường ngày của đoàn ngụy trang thôi.】

【Các cô nàng ngụy trang ơi, chào nhé! Tới phân tích chi tiết nè!】

【Hahaha, cái tên cô nàng ngụy trang nghe hay phết, chẳng giống phong cách của tổ chương trình tí nào.】

Cô nàng ngụy trang... ngụy trang sao? Chị em ngụy trang? Chương trình mới phát sóng được bao lâu, mà đã có tên cho fan rồi à???

Nguyễn Du xem thêm vài phút, dần hiểu được bình luận đến từ đâu.

Một nửa là từ những người thật sự yêu thích chương trình, nửa còn lại là từ fan của các ngôi sao tham gia chương trình, trong đó có không ít fan của Đoàn Lâm và Kỷ Lâm Hạo. Mỗi lần fan của hai người này gặp nhau, không khí lại trở nên căng thẳng. Chương trình vừa phát sóng vài phút, bình luận của Tứ Kỷ và Lăng Giác đã bắt đầu ẩn ý mỉa mai nhau.

Có Lăng Giác, Nguyễn Du cũng bị lôi vào làm mục tiêu.

Lúc các khách mời vừa gặp nhau trong phòng trang điểm, là màn tự giới thiệu, đúng lúc đến cảnh Nguyễn Du tự nói về việc "thời gian trước vì tin đồn giả mà leo lên hot search", bình luận trôi qua:

【Ơ, sợ cả thế giới không biết cô ta dựa hơi Đoàn Lâm để nổi tiếng à? Đúng là giả tạo.】

Nhưng ngay sau đó bình luận đó bị đẩy xuống.

【Lúc bị người ta chụp lên rồi bóp méo sự thật thì không nói, giờ cô ấy làm rõ sự việc cũng bảo là đang tạo chiêu trò? Fan của Đoàn Lâm tích đức giùm đi, trước thì chửi cô ấy không giải thích, giờ giải thích rồi vẫn còn chửi, đúng là đáng thương.】

【Các bạn fan đừng cãi nhau nữa, tôi chỉ muốn xem chương trình thực tế thôi mà.】

Qua mười phút đầu giới thiệu và phân chia vai diễn, các bình luận dần trở nên hoà bình hơn. Thậm chí, đến khi tổ chức chương trình đưa ra những cái tên sến súa cho nhân vật, bình luận toàn một màu "hahaha" đồng loạt.

Tập đầu dài gần hai tiếng, từ lúc năm khách mời bắt đầu chia nhóm hành động, tập phim được cắt thành năm phần song song.

Hai phần đầu tiên là Giang Tinh Thuần và Lữ Hàn, một là cuộc sống hàng ngày vất vả tránh mặt fan của người giao đồ ăn, một là câu chuyện nhằm lẫn dở khóc dở cười của nhân viên môi giới bất động sản, đầy những tình tiết hài hước, khiến khán giả cười nghiêng ngả, bình luận ngoài những lời khen fan dành cho thần tượng thì chỉ còn lại toàn tiếng cười và lời đùa.

Nguyễn Du xem đến quên cả chớp mắt, cười không ít lần.

Phần thứ ba, đến lượt Nguyễn Du.

Lúc đầu, bình luận:

【Cô ấy chiếm 30 phút luôn à? Đúng là người hoàng tộc mà.】

【Mấy người kia cà khía cái gì vậy, xem live rồi tôi xin nói, cô ấy đúng là người hài hước nhất cả tập đấy, nhiều trò cười nhất, thế mà cũng bị chửi à?】

【Lúc nào cũng có antifan ép tôi phải làm Cá con.】

【Lúc nào cũng có antifan ép tôi làm Cá con + 1】

“Cá con là gì vậy?” Nguyễn Du ngơ ngác*

*Cá và Du là từ đồng âm, đều đọc là /yú/

Lâm Thanh đáp: “Là fan của chị đấy! Chị biết không, giờ chị có fandom rồi, còn không ít đâu!”

Ngay cả Lâm Thanh khi xem live cũng ngạc nhiên, cậu không ngờ rằng, Nguyễn Du trong "Nghề Nghiệp Ngụy Trang" lại có thể hút fan mạnh đến vậy. Từ việc cô không ngần ngại cắt tóc, thay đổi ngoại hình, đến việc tiết kiệm tiền ngủ trong xe hơi, chi tiêu cẩn thận, rồi cả việc mắng lại những diễn viên phụ lắm chiêu trò. Mỗi chi tiết! Mỗi chi tiết đều khiến cô thu về một lượng fan lớn!

Bình luận cũng náo nhiệt không kém.

【Trời ơi, cô ấy thực sự cắt tóc à?! Gan thật đấy!】

【Phải công nhận là nữ minh tinh làm vậy vì một show truyền hình là hy sinh quá lớn rồi, phục luôn.】

【Cô ấy keo kiệt quá haha, cánh cửa cũng đang khóc rằng nó sắp bị khoét thủng.】

【Tổ chương trình ác quá, thật sự để cô ấy ngủ trong xe à?】

【Không có fan là khổ thế đấy, nhìn thấy mà thương.】

【Ôi đừng giả vờ tội nghiệp nữa được không, thật sự tự nguyện ngủ trong xe sao? Càng làm càng không có thiện cảm, cười c.h.ế.t mất.】

【Antifan biến đi, không thích thì có thể lướt qua, mẹ cậu chưa dạy à?】

【Trước khi xem chương trình tôi nghĩ cô ấy là một chị đẹp thanh lịch, không ngờ lại dễ thương ngố tàu như thế này!】

【Ai Cá con điểm danh nào!】

【Fan + 1】

【Fan +++】

...

Nguyễn Du nhìn màn hình đầy ắp những bình luận, bối rối.

Từ khi nào cô lại có nhiều fan đến vậy?

Sao cô nhớ, tuần trước cô chỉ có một fan thôi mà???

Số lượng bình luận đạt đỉnh điểm khi Nguyễn Du cùng với Thẩm Phương Phi bay vào đoàn phim, và khi Nguyễn Du bị các diễn viên quần chúng chửi là "một kẻ thần kinh ái nam ái nữ," bình luận trên màn hình không thể ngừng lại.

Chương trình đã không che giấu được danh tính của diễn viên quần chúng, rất nhanh chóng có người điều tra ra rằng người chửi Nguyễn Du là một nữ blogger nổi tiếng, tức giận gắn link trên bình luận.

Cuối cùng, phần của Nguyễn Du dừng lại ở cảnh cô tình cờ va phải Đoàn Lâm trong thang máy, những bình luận trước đó im ắng đột nhiên nổi lên, trên màn hình lại tràn ngập sự chỉ trích.

Cô không xem thêm nữa, chuyển sang Weibo, phát hiện rằng Nghề Nghiệp Ngụy Trang đã chiếm lĩnh nhiều hot search, đứng đầu lại là "Nguyễn Du bị chửi ái nam ái nữ."

Người blogger từng chửi Nguyễn Du đã bị fan tức giận tìm ra, bao gồm cả lịch sử phẫu thuật thẩm mỹ và việc cô ta làm bồ nhí, mọi người đã đồng loạt chỉ trích, khiến phần bình luận của

blogger đó bị "xóa sổ." Cô ta ngay lập tức xóa Weibo, nhưng không thể xóa hết được.

Xóa một bài, lại bị chửi một bài.

Sau hai tiếng đồng hồ giả vờ như không có chuyện gì, cuối cùng blogger đã đăng bài xin lỗi.

Chỉ một phút sau khi đăng bài, bình luận đã vượt qua con số hàng nghìn, Nguyễn Du lướt qua một chút, đều là những bình luận bênh vực cô, đồng thời mắng chửi blogger kia.

Lâm Thanh vỗ vai Nguyễn Du: "Cung ơi, chị sắp nổi tiếng rồi."

Tập đầu tiên của Nghề Nghiệp Ngụy Trang phát sóng, đạt rating cực cao và phản hồi vô cùng nhiệt liệt.

Trước khi phát sóng, khán giả biết chương trình được quay rất thú vị, nhưng không ngờ lại chân thực như vậy. Các khách mời không phải diễn mà thực sự làm việc! Mỗi ngày không chỉ phải làm việc cực khổ để kiếm tiền nuôi sống bản thân, mà còn phải luôn đề phòng bị fan nhận ra.

Ngôi sao rơi xuống trần gian, ngụy trang lẫn vào đám đông fan, sống cuộc sống phong ba bão táp, thật kích thích! Ai mà không thích xem?

Chương trình có nhiều mẫu chuyện hài hước, độ nóng và độ bàn tán đều bùng nổ.

Hơn nữa, Nguyễn Du rõ ràng là người hút fan nhất trong chương trình.

Trong vài ngày tiếp theo, Lâm Thanh thỉnh thoảng thông báo cho Nguyễn Du, lúc thì chỉ số tìm kiếm của cô lại lập kỷ lục mới, lúc thì có ngôi sao nào đó lại chia sẻ video biếm họa của cô.

An Trác Tây cũng gọi điện: "Đã có một hợp đồng quảng cáo cho sản phẩm tiêu dùng nhanh, đợi em quay xong thì qua ký hợp đồng nhé. Ở đoàn phim thế nào rồi?"

"Vẫn ổn." Nguyễn Du nói.

Nguyễn Du trong đoàn phim không cảm nhận được tốc độ nổi tiếng của mình, hàng ngày vẫn chăm chỉ quay phim và đuổi theo thần tượng. Gần cuối tháng, các bảng xếp hạng cũng sắp đến hạn, cô đang chăm chỉ "vote xếp hạng" cho idol của mình.

Vào đêm trước khi đóng máy, Nguyễn Du đang ở trong phòng khách sạn xem kịch bản thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Chị Tiểu Du! Mở cửa! Có việc gấp!" Lâm Thanh khẩn trương đến mức chạy tới chạy lui.

Cô mở cửa: "Có chuyện gì vậy?"

Lâm Thanh chạy lên, thở không ra hơi: "drama đã lên hot search rồi!"

"Tôi biết rồi, không phải đã lên rồi sao?" Nguyễn Du ngạc nhiên.

Lâm Thanh sốt ruột: "Không phải là blogger đó! Lần này là chị! drama của chị!"

"... Tôi gì cơ?!"

Lâm Thanh: "Thẩm Nhược Vi đã like bài viết trên weibo của chị về việc gây rối, chuyện này đã lên hot search! Netizen đang đoán chị đã gây rối trong đoàn phim và không hòa thuận với nữ chính!"

Nguyễn Du:... ???

Chương 22: Bố

Nguyễn Du không phục: "Cô ta là Đường Tăng chuyển thế sao? Thích đá xoáy người khác?"

Xin đừng xúc phạm Đường Tăng nữa.

Nguyễn Du vào hot search, hóa ra tuần trước studio của Thẩm Nhược Vi đã cập nhật một bài về đời sống đoàn phim, kèm theo hình ảnh cô ấy lau tay bằng cồn iốt: "Hôm nay cũng là một ngày vất vả của Nhược Vi khi quay phim."

Bình luận dưới bài đều là fan kêu gọi thương cảm, và trong đêm hôm đó, Thẩm Nhược Vi đã thích một bài Weibo do fan đăng:

"Đột nhiên nghĩ đến, nữ phụ của “Cuộc đời đưa bạn vượt sóng” ? Gần đây cô ấy có sức ảnh hưởng rất lớn, hơi lo lắng đạo diễn sẽ cho nữ phụ thêm cảnh, Nhược Vi của chúng ta quay phim vất vả như vậy, có bị thiệt thòi trong đoàn phim không..."

Ban đầu chỉ là suy đoán của fan, nhưng việc Thẩm Nhược Vi thích bài viết này, như thể công nhận rằng Nguyễn Du đã làm cho cô ấy chịu thiệt trong đoàn phim, fan chỉ cần liên tưởng, đã nghĩ ra hàng chục phiên bản về việc Nguyễn Du đã gây rối và làm tăng cảnh quay cho cô.

Nhưng đây đều là chuyện hai tuần trước, fan của Thẩm Nhược Vi không nhiều, chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

"Đây, điện thoại của An tử!" Lâm Thanh vội vàng đưa điện thoại cho Nguyễn Du.

An Trác Tây bên kia đang bận bị cuốn vào công việc, nhưng nghe có vẻ ồn: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Nguyễn Du ngắn gọn kể lại chuyện hôm bị ngã ngựa.

"Khi chuyện này xảy ra, chị đã liên lạc với nhân viên trang web để xóa hot search, nhưng họ nói có người đã mua, không hết thời hạn, không thể xóa. Chuyện này không thể để em tự mình làm rõ, chị sẽ nghĩ cách." An Trác Tây dừng lại một chút rồi nói: "Thẩm Nhược Vi đã thích bài đăng hai tuần trước, hôm nay mới lên hot search, em biết tại sao không?"

"... Không phải Thẩm Nhược Vi mua hot search sao?" Nguyễn Du ngay lập tức phản ứng.

"Tất nhiên không phải, cô ấy cùng công ty với em, quản lý của cô ấy sẽ không ngu ngốc đến mức mua hot search cho nghệ sĩ dưới tay mình. Tôi đã kiểm tra những tài khoản marketing đăng bài có liên quan, có công ty hợp tác lâu dài với họ là Hải Mã Giải Trí."

Hải Mã Giải Trí là ai?

An Trác Tây: "Là công ty ký hợp đồng với Thu Hi."

Cô đã ở trong giới giải trí nhiều năm không phải vô cớ, An Trác Tây chỉ cần một câu nói, Nguyễn Du bỗng hiểu ra.

Hai tuần trước, Nghề Nghiệp Ngụy Trang còn chưa phát sóng, nhưng bây giờ cô đã nổi tiếng nhờ chương trình, thỉnh thoảng lại đưa mẫu chuyện lên hot search, thậm chí một thời gian, độ nổi bật còn lấn át cả một trong bốn hoa đán nhỏ là Thu Hi. Nếu như cô là công ty của Thu Hi, chắc chắn sẽ không để cho nghệ sĩ của mình làm nền cho người khác.

Vì vậy, bất kể sử dụng phương pháp nào, cũng phải đè bẹp độ nổi tiếng của Nguyễn Du.

Chỉ cần Thẩm Nhược Vi đưa cho họ cái cơ này, công ty Thu Hi sẽ đẩy Nguyễn Du về phía dư luận, còn mình thì rũ bỏ hết mọi trách nhiệm.

Nguyễn Du cảm thấy sợ hãi, cô đã bị phòng ngừa trước rồi sao???

An Trác Tây nghiêm túc nhắc nhở: "Không chỉ có công ty Thu Hi, gần đây có rất nhiều người để ý đến em, em nên chú ý hơn về lời nói và hành động của mình ở nơi công cộng."

Hôm qua, Thu Hi còn chia sẻ những đoạn cắt hay về Nguyễn Du trong nhóm đoàn phim, nhưng hôm nay công ty của cô ấy lại chuyển hướng đưa Nguyễn Du lên hot search đen. Chuyện này chắc chắn Thu Hi không thể không biết.

Nguyễn Du từ trước đến giờ sống khá vô tư, giờ mới thực sự cảm nhận được sự phức tạp của ngành giải trí.

Mẹ kiếp, ngành này thật sự hỗn loạn.

.

Chủ đề về việc gây rối của Nguyễn Du tiếp tục lan truyền mạnh mẽ, nhanh chóng lọt vào top 5 hot search.

Dưới đây có những người hoài nghi đang chờ chứng cứ xác thực, còn có antifan lấy chuyện này làm đề tài, trong khi những người hâm mộ mới của Nguyễn Du thì đông nhưng không có ai đứng đầu, các ý kiến ủng hộ cô nhanh chóng bị chìm lấp.

An Trác Tây hành động nhanh chóng, mua nhóm bình luận, cắt lại đoạn video về Nguyễn Du thu hút fan trong quá trình quay chương trình, kèm theo hashtag để rửa sạch hot search.

Cùng lúc, cô cũng sử dụng những tài khoản marketing mình có để tạo ra chủ đề, tung ra những ảnh chụp với lời khen từ các

diễn viên phụ và nhân viên trong đoàn phim 'Thành Danh Vô Vọng' về Nguyễn Du: "Các diễn viên và nhân viên từng hợp tác với Nguyễn Du đều khen cô ấy dễ gần, thường mua cà phê và bánh cho đoàn phim, còn cùng nhau chơi game, các bạn nghĩ sao?"

Còn nghĩ sao nữa?

Tất cả những điều này đều xảy ra trước khi Nguyễn Du nổi tiếng, có lý do để kiện cáo, chẳng có gì là giả dối cả. Còn chỉ cần có người không thích một cái, liền khẳng định Nguyễn Du chẳng chọc, bằng chứng đâu?

Cư dân mạng bắt đầu d.a.o động.

Nhưng antifan thì cười nhạo: "Điều này có thể chứng minh điều gì chứ, có khi cô ấy nổi tiếng lên thì sẽ kiêu ngạo thôi?"

.

Ngàn dặm xa xôi, tại Bắc Kinh, Đoàn Lâm vừa kết thúc một buổi chụp quảng cáo.

Người đại diện của anh, Quách Bân, ngồi trong xe cảm thán: "An Trác Tây đúng là An Trác Tây, ngay khi tin tức tiêu cực về Nguyễn Du lên hot search, cô ấy hành động nhanh đến mức khiến tôi cũng muốn khen cô ấy, trong khoảng thời gian vàng hai tiếng công khai nghệ sĩ, không lãng phí một giây nào."

Đoàn Lâm liếc nhìn: "Tin tiêu cực gì?"

"Cô diễn viên chính trong đoàn phim ám chỉ cô ấy chẳng chọc, bây giờ dư luận đang xôn xao." Quách Bân không ngạc nhiên chút nào "Theo tôi thấy, với tính cách của cô ấy, mà không có chuyện nào kiểu như thế xảy ra thì mới lạ."

Đoàn Lâm không nói gì, trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi: “Ai nói cô ấy chẳng chọe?”

“Là Thẩm Nhược Vi, nghệ sĩ cùng công ty với cô ấy, lần trước còn bắt chuyện với cậu ở hậu trường lễ trao giải.”

Đột nhiên, Quách Bân lướt qua Weibo và ngạc nhiên thốt lên: “Sự việc này lại có diễn biến bất ngờ?”

Hot search về việc chẳng chọe của Nguyễn Du kéo dài trong hai giờ, một bài Weibo vừa mới được đăng tải đã thu hút sự chú ý của cư dân mạng.

【@Du cùng bạn sống một đời: “Đứa trẻ biết khóc thì có kẹo ăn? Dù sao thì con gái nhà mình cũng được mọi người thương yêu, mình cũng lười nói nhiều, mọi người cứ xem video đi nhé [video]”】

Video là cảnh Nguyễn Du gặp fan của Tề Luân ngoài phim trường hôm đó.

Bắt đầu là cảnh Nguyễn Du hạ cửa sổ xe thúc giục fan của Tề Luân không cần đợi nữa, Quách Bân xem mà ngẩn ngơ, anh chưa bao giờ thấy cô tiểu thư này gần gũi như vậy, nhưng video rõ ràng cho thấy anh không nhìn nhầm, Nguyễn Du không chỉ lo lắng cho sự an toàn của fan Tề Luân mà còn đồng ý giúp fan chuyển thư thổ lộ tình cảm cho Tề Luân.

Trong video, Nguyễn Du đưa tay nhận lấy túi giấy, Quách Bân thấy ống tay áo của cô bị m.á.u nhuộm đỏ, thật sự hoảng hốt.

Âm thanh trong video ồn ào, nhưng vẫn nghe rõ.

— “Ôi, tay cô bị sao vậy?”

— “Không sao, chiều nay quay phim bị ngã.”

Máu đã ngấm vào cả một ống tay áo, là áo len! Quay phim gì mà bị ngã thành ra như vậy?!

Người đăng video cũng bình luận dưới bài Weibo này:

“Tôi là fan của cô ấy, hôm đó chờ Tiểu Du tan ca ngoài phim trường, không ngờ lại chờ được đến khi cô ấy bị thương quay phim và phải vào bệnh viện. Cô ấy giúp fan của Tề Luân chuyển thư và còn dặn chúng tôi chú ý an toàn trên đường về, từ khoảnh khắc đó tôi đã chuyển từ fan về nhan sắc sang fan về nhân cách. Tôi muốn hỏi một cô nghệ sĩ họ Thẩm nào đó, cô ám chỉ chảnh chọe là cái này sao?”

Rất nhanh, có những fan của Tề Luân hôm đó cũng ra làm chứng.

Trong video, Nguyễn Du với mái tóc đen, mỉm cười ấm áp và vui vẻ, ai mà thổ lộ với cô cũng đều ngại ngùng, cư dân mạng bị cô chinh phục hoàn toàn.

Dư luận nhanh chóng thay đổi.

【Bị thương nghiêm trọng thế này, đây là chảnh chọe trong đoàn phim sao? Tôi thấy là c.h.é.m g.i.ế.c trong đoàn phim thì đúng hơn.】

【Cô bé biết khóc thì có kẹo ăn thật, Nguyễn Du quay phim bị thương như vậy mà không nói gì, còn một nữ diễn viên nhỏ bé bị thương một chút mà fan đã ám chỉ Nguyễn Du chảnh chọe gây rối?】

【Cùng chờ sự thật.】

【Vừa rồi còn nhẩy nhót khắp nơi đấy, giờ thì sao? Tiếp tục tranh cãi đi.】

Các đối thủ đều im lặng, không còn gì để nói.

“Bị thương khi quay phim, Nguyễn Du thế mà không làm ầm lên với đoàn phim? Không giống cô ấy chút nào.” Quách Bân gần như không nhận ra Nguyễn Du nữa.

Trợ lý Khương Lập tiếp lời: “Biết đâu đã làm ầm rồi—”

Vô tình liếc thấy vẻ mặt của Đoàn Lâm, Khương Lập ngập ngừng, không dám nói tiếp.

Đoàn Lâm cúi mắt nhìn màn hình máy tính bảng, thần sắc rất bình tĩnh, nhưng không biết tại sao, khí thế có vẻ lạnh lùng hơn mọi khi.

“Tôi nhớ lần trước, người đã đưa video quay lên cho truyền thông cũng chính là Thẩm Nhược Hi?” Đoàn Lâm đột nhiên hỏi.

Quách Bân sửng sốt, nhớ lại: “Đúng, sao thế?”

Nhờ Đoàn Lâm nhắc nhở, anh mới nhớ ra chuyện này.

Lúc đang quay 'Thành Danh Vô Vọng', cảnh Đoàn Lâm và Nguyễn Du nói chuyện ở cửa phòng khách sạn bị người ta quay lên, đăng lên mạng, suýt chút nữa gây ra tin đồn. Sau đó, Quách Bân đã điều tra ra, người đưa video lên cho truyền thông chính là nữ diễn viên Thẩm Nhược Vi trong đoàn.

Xem xét kỹ lưỡng, Thẩm Nhược Vi và Nguyễn Du là nghệ sĩ cùng công ty, Quách Bân lập tức hiểu ra, video đó nhiều khả năng là do Thẩm Nhược Vi quay lại để nhắm vào Nguyễn Du.

Sau đó Quách Bân chỉ nói cho Đoàn Lâm vài câu về tình hình, không để ý thêm.

Dù sao tin đồn đã được làm rõ, người cũng không nhắm vào Đoàn Lâm, Quách Bân cũng không để tâm.

"Anh đi hỏi xem, vết thương của Nguyễn Du rốt cuộc là như thế nào." Đoàn Lâm tắt máy tính bảng.

Quách Bân ngẩn ra: "A Lâm, cậu không định can thiệp vào chuyện này chứ?"

Đoàn Lâm không trả lời.

Quách Bân: "Nếu như tìm ra, mà Thẩm Nhược Vi có liên quan đến vết thương của Nguyễn Du...thì sau đó sẽ thế nào?"

Đoàn Lâm: "Tiếp theo phải làm gì, anh có kinh nghiệm hơn tôi."

Quách Bân sững sờ.

Hóa ra ý của Đoàn Lâm là muốn tính sổ với Thẩm Nhược Vi?

Lúc Đoàn Lâm mới nổi tiếng, không biết bao nhiêu bên đã công kích, thậm chí có tin đồn anh tỏ vẻ kiêu ngạo, rồi dần dựng đủ loại tin đồn xấu về anh. Vậy mà khi đó, anh chẳng làm gì cả. Hơn nữa, anh ta từ trước đến giờ luôn ghét Nguyễn Du mà? Từ khi nào mà bắt đầu quan tâm đến chuyện của cô ấy?

Quách Bân do dự: "Tôi thấy không cần phải quan tâm đâu. Chuyện này An Trác Tây đã giải quyết gần xong rồi. Thẩm Nhược Vi vẫn là nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty của Nguyễn Chính Bình, giải quyết thì cũng dễ thôi mà. Liên quan gì đến chúng ta đâu?"

Đoàn Lâm không để ý tới người khác nữa, nhắm mắt tựa vào ghế xe, thần sắc vẫn lạnh nhạt như thường.

Không hiểu sao, trong đầu anh vẫn hiện lên hình ảnh tay áo của Nguyễn Du thấm máu.

Trước đây, anh thực sự ghét thái độ kiêu ngạo, ngang bướng của Nguyễn Du. Nhưng bây giờ, cô ấy lại vì anh mà thu mình đến

mức này.

Lại nhớ đến cảnh hôm đó khi anh muốn đuổi Nguyễn Du ra khỏi căn hộ. Ánh mắt cô ấy mềm mại và hoang mang, giống như chú thỏ tai cụp trên đôi dép màu hồng kia.

Anh ấn nhẹ vào chân mày, giọng lạnh lùng như sương: "Ai nói là không liên quan?"

.

Video Nguyễn Du bị thương khi quay phim ngay lập tức lên hot search, sau đó, An Trác Tây gọi điện cho Nguyễn Du.

"Chị đã nói chuyện với quản lý của Thẩm Nhược Vi rồi. Những chuyện sau này, để bên đó tự lo liệu." An Trác Tây cười lạnh, "Những trò nhỏ như thả like ngầm để gây sóng gió, đã bao nhiêu năm không ai chơi nữa rồi, vẫn còn quá non nớt."

Nguyễn Du biết hôm nay chắc chắn An Trác Tây đã bận rộn vì chuyện này: "Cảm ơn chị An."

"Khách sáo với chị làm gì. Còn em, bị thương nặng thế sao không để Lâm Thanh nói với chị?"

"Thực ra cũng không phải chuyện lớn, làm ầm lên cũng không có lợi cho em. Lúc đó nhẫn nhịn một chút, bây giờ chẳng phải đã trả thù lại rồi sao?" Nguyễn Du rất thoải mái, "Hơn nữa, lúc đó em cũng đã tự xả giận rồi, không lỗi chút nào."

An Trác Tây có chút ngạc nhiên, trong lòng thay đổi cách nhìn về Nguyễn Du.

Cô tiểu thư này cũng khá thông minh. Cô ấy bỏ công dẫn dắt thêm chút nữa, biết đâu tương lai thực sự có thể đẩy Nguyễn Du nổi tiếng.

Dư luận ồn ào cả buổi tối, gần 10 giờ, Thẩm Nhược Vi đăng tải một bài xin lỗi dài.

Đại ý là, mình thả like chỉ là do lỡ tay, Nguyễn Du rất hòa hợp với mọi người trong đoàn phim, mối quan hệ giữa mình và Nguyễn Du cũng rất tốt. Vì sự sơ suất của bản thân mà khiến Nguyễn Du rơi vào bão dư luận, thực sự xin lỗi.

Dân mạng đứng giữa vườn dưa cũng tự có suy nghĩ của mình.

Bài xin lỗi dài vừa đăng lên, cả ba bên đều không hài lòng.

Cá con: Một cái thả like đã khiến Nguyễn Du bị công kích cá nhân như thế, xin lỗi sơ sài thế này là xong à?

Anti-fan: Nếu bị ép xin lỗi thì nháy mắt cái đi.

Người ngoài cuộc: Hóa ra chỉ là trò đùa thôi à, giải tán thôi.

Nguyễn Du lười đọc bài xin lỗi giả dối của Thẩm Nhược Vi, cô vào phòng học thuộc kịch bản cho ngày mai, rồi cuộn chăn ngủ luôn.

Một giờ đêm, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

[Xiaosi]

Nhắc máy, giọng một phụ nữ bên kia run rẩy vì tức giận: "Nguyễn Du, có cần làm mọi chuyện đến mức tuyệt tình như thế không?"

"Ai thế?" Nguyễn Du vừa mở miệng là giọng đầy vẻ buồn ngủ.

Cô ấy còn ngủ ngon như thế được sao?!!

"...Là tôi, Thẩm Nhược Vi." Thẩm Nhược Vi hít sâu, ép bản thân giữ bình tĩnh, "Xin lỗi tôi cũng đã xin lỗi, cũng đã làm rõ mọi

chuyện. Dù gì chúng ta cũng là nghệ sĩ cùng công ty, rốt cuộc cô muốn thế nào?"

Nguyễn Du vừa dụi mắt ngồi dậy, bật cười: "Cô cũng biết chúng ta là nghệ sĩ cùng công ty à? Lúc trước gây khó dễ cho tôi sao cô không biết điều đó nhỉ."

Bên kia điện thoại một hồi im lặng dài.

Thẩm Nhược Vi lại mở lời, giọng điệu hạ xuống thấp hèn: "Chuyện trước đây là tôi sai, thực sự xin lỗi. Nhưng Nguyễn Du, tôi cầu xin cô, cô có thể bảo An Trác Tây giúp tôi lần này được không? Tôi biết cô ấy rất giỏi, dù sự việc có lớn đến đâu, cô ấy cũng có cách..."

"Chị An là quản lý của tôi, cô nghĩ cô ấy có lý do gì để giúp cô?" Nguyễn Du ngắt lời.

Mặc dù không biết tại sao Thẩm Nhược Vi lại gọi điện năn nỉ giữa đêm, nhưng cô chẳng muốn quan tâm.

Cô là người hay thù dai, nhỏ nhen, cô là Nữ Hổ Lộ Thị* Nguyễn Du nhớ dai nhất thế giới.

* là một họ của người Nữ Chân rất phổ biến triều nhà Thanh

Lầm bầm ba lần trong lòng, Nguyễn Du nói: "Tôi ngủ đây, bye bye."

"Khoan đã!"

Lại còn gì nữa đây?

Thẩm Nhược Vi biết mình không thể năn nỉ được Nguyễn Du, cắn răng nói: "Cô đem chuyện của tôi phơi bày ra trước mọi người, chẳng lẽ cô nghĩ mình trong sạch?"

"Cô nói gì?"

"Cô nghĩ tôi không đoán được chuyện xấu của cô sao? Vừa ký hợp đồng với công ty đã được phân vào dưới tay An Trác Tây, được Chung Húc Hải đích thân dạy diễn xuất, bộ phim đầu tiên lại được đóng chung với Đoàn Lâm... Để có được những tài nguyên này, cô đã phải trả giá không ít chứ? Ai mà biết được cô quen biết bao nhiêu lãnh đạo cấp cao của Thương Ảnh, rồi đã bị bao nhiêu người chơi qua nhỉ?"

Cái miệng này cũng quá bẩn rồi, Nguyễn Du nhú mào.

Giọng cô lạnh đi mấy phần, thừa nhận một cách vô cùng thản nhiên: "Đúng là tôi có quen biết."

"Cô..."

"Trong số lãnh đạo cấp cao của Thương Ảnh, tôi chỉ quen một người. Chắc cô cũng nghe qua rồi, tổng giám đốc của Thương Ảnh, Nguyễn Chính Bình."

Nguyễn Chính Bình... Nguyễn...

Thẩm Nhược Vi đứng hình, trong lòng dần dâng lên một suy đoán lố bịch.

Chẳng lẽ...

Chỉ nghe thấy giọng Nguyễn Du ngọt ngào, chậm rãi nhả từng chữ:

"Tôi quen ông ấy từ khi sinh ra, và gọi ông ấy là ba."

Chương 23: Quá khứ

Không biết từ lúc nào cuộc gọi đã bị ngắt.

Thẩm Nhược Vi siết chặt điện thoại, chỉ trong một giây trước còn đầy hận thù cay nghiệt, nhưng giờ đây trên gương mặt cô chỉ còn lại sự kinh ngạc và trống rỗng.

"Nguyễn Chính Bình...Nguyễn Du, Nguyễn Du là con gái của Nguyễn Chính Bình?!"

"Nguyễn Du là thiên kim của Công ty Truyền thông Thương Ảnh!"

Trong phòng, chiếc máy tính bảng phát ra ánh sáng mờ, màn hình dừng lại ở giao diện trước khi Thẩm Nhược Vi gọi điện. Lúc này đã là 1 giờ sáng, thông báo liên tục bật lên.

【Đạo diễn bộ phim ‘Cuộc đời sẽ đưa bạn vượt sóng’ Trần Hải Phàm ở chung phòng với nữ diễn viên chính Thẩm Nhược Vi giữa đêm khuya, cư dân mạng: Thương thay cho Nguyễn Du】

Nửa giờ trước, có người đã đăng một loạt ảnh chụp lén trên diễn đàn ẩn danh.

Trong ảnh, Trần Hải Phàm đang ôm Thẩm Nhược Vi vào phòng khách sạn của anh ta. Chuyện này diễn ra vào tuần trước. Ban đầu, những bức ảnh này đã được quản lý của Thẩm Nhược Vi mua lại, nhưng không ai ngờ rằng tay săn ảnh lại nuốt lời và bằng cách nào đó, những bức ảnh vẫn bị rò rỉ.

Gần đây, chuyện Trần Hải Phàm ly hôn đã quá rõ ràng, ai cũng biết. Bây giờ lại bùng nổ tin đồn Thẩm Nhược Vi ở cùng ông ta suốt đêm, cư dân mạng thức dậy giữa đêm để hóng hớt, không khí đã trở nên vô cùng sôi sục.

Khắp các bảng tìm kiếm đều đầy những lời chỉ trích Thẩm Nhược Vi là "tiểu tam", không biết xấu hổ, giả tạo thuần khiết để leo lên vị trí nữ chính. Cư dân mạng cũng đào lại sự kiện trước đó khi cô ấy nhấn like một bài đăng gây tranh cãi và châm chọc rằng:

"Thẩm Nhược Vi đang tỏ vẻ đáng thương với ai đây? Ban ngày được fan cưng chiều, ban đêm lại có đạo diễn lo lắng, cuối cùng người khổ sở nhất chỉ có Nguyễn Du mà thôi."

Người hâm mộ của Nguyễn Du ngay lập tức phản ứng: "Đúng rồi, từ nay trở đi, Nguyễn Du sẽ được chúng tôi bảo vệ! Ai dám bắt nạt cô ấy, chúng tôi sẽ là người đầu tiên xé xác họ!"

Weibo của Thẩm Nhược Vi nhanh chóng bị cư dân mạng giận dữ tấn công, hàng loạt bình luận xúc phạm tràn ngập.

Điện thoại không ngừng nhận tin nhắn và cuộc gọi mới, Thẩm Nhược Vi hoảng hốt cúp máy và nhắn tin cho Trần Hải Phàm:

【Anh có thức không? Anh đã thấy tin tức chưa? Chuyện của chúng ta đã bị lộ rồi, giúp em với.】

Thẩm Nhược Vi biết rằng chuyện Trần Hải Phàm ly hôn không phải do cô. Đơn giản là vì vợ cũ của ông ta không thể chịu nổi sự đào hoa của ông ấy nữa.

Lúc đó, cô chỉ nhắm đúng điểm này để leo lên giường ông ta, đổi lấy vai nữ chính. Dù sao cũng không có tình cảm, trao đổi công bằng, chẳng có gì phải lo lắng về hậu quả.

Nhưng bây giờ, cô lại hy vọng rằng Trần Hải Phàm có tình cảm thật với cô.

Sau khi ông ta ly hôn, cô biết đâu còn có thể...

Tin nhắn mới được gửi tới.

【Trần Hải Phàm: Sau khi quay xong bộ phim này, đừng liên lạc với tôi nữa.】

Thẩm Nhược Vi hoàn toàn ngã quy trên giường, mặt trắng bệch.

Cô ta xong rồi.

.

Ở một nơi khác, Nguyễn Du vừa lướt xong top tìm kiếm.

Sau chuyện này, dù cô không mách lẻo với bố mình, Thẩm Nhược Vi cũng đã hoàn toàn bị phong sát.

Nhà đầu tư của bộ phim là một công ty giải trí lớn, mặc dù đoàn làm phim vướng vào scandal, nhưng có lẽ bộ phim vẫn sẽ được phát sóng. Dù sao thì Nguyễn Du chỉ là một vai phụ nhỏ, cô thấy vui là được rồi, không cần bận tâm đến hậu quả. Vậy nên cô ăn xong miếng "dưa"* rồi lại đi ngủ.

*drama

Trong lúc mơ màng, cô lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

[Xiaosi]

Không nhìn xem ai gọi, cô vật vờ nhắc máy: "Giữa đêm thế này tốt nhất là anh có việc gì thật, nếu không cẩn thận đi đường ban đêm đấy, tôi mơ cũng không tha cho anh đâu!"

Cô chưa tỉnh hẳn, giọng mũi dày đặc, nghe thế nào cũng không có vẻ tức giận, ngược lại còn giống như đang ảm ức.

Im lặng.

Một lát sau: "Đang ngủ à?" Giọng nói lạnh lùng, là Đoàn Lâm

Cái giờ này cô không ngủ thì lẽ nào đang cứu thế giới—

Nguyễn Du nhin: "Đoàn Lâm? Anh có chuyện gì à?"

Ngưng một chút, Đoàn Lâm không đáp, giọng điềm tĩnh hỏi lại: "Lúc quay phim, cô cũng ngủ như vậy à?"

Nguyễn Du: "...Ý anh là gì?"

"Quay một cảnh nhiều lần không qua, cô thực sự ngã đi ngã lại nhiều lần? Trước đây khi diễn với tôi, tôi cũng chưa từng thấy cô nghe lời như vậy." Đoàn Lâm khẽ nhủ mày, bình tĩnh nói tiếp: "Làm việc trong giới này phải dùng đầu óc. Tỉnh táo lên."

Nguyễn Du cảm thấy tim mình hơi khó chịu, hít sâu: "Anh gọi tôi lúc 1 giờ 15 phút 31 giây chỉ để mĩa mai tôi là đồ không có não à?"

Đoàn Lâm im lặng.

Sau một lúc, anh hỏi: "Cô đã thấy hot search chưa."

"À, thấy rồi." Cô ngơ ngác.

Đoàn Lâm: "Ừ."

Cái "Ừ" này có nghĩa gì chứ?

Tâm tư đàn ông như kim đáy biển, Nguyễn Du không đoán nổi đối phương đang nghĩ gì. Thấy anh không có ý định cúp máy, cô đành bình luận đôi câu: "Chuyện Thẩm Nhược Vi bị lộ là tiểu

tam không phải do tôi làm, chuyện này chỉ chứng minh rằng ác giả ác báo, trời xanh luôn có mắt."

Xong chưa? Cúp máy đây, tạm biệt.

Nhưng Đoàn Lâm không buông tha cô: "Còn nữa."

Còn chưa hết nữa sao?!

"...Còn nữa, hồi đóng phim với anh, tôi chỉ vì không quen nên mới bị NG nhiều lần, chứ không cố ý NG." Nguyễn Du nhớ lại hình như anh ta còn từng dạy cô diễn xuất, nhin anh thêm vài giây, không thể mất mặt trước người cùng ngành được, "Nhưng lần này, là Thẩm Nhược Vi cố ý làm tôi NG, không phải lỗi của tôi, nên lời mĩa mai trước đó của anh không có giá trị."

Đoàn Lâm: "Biết cô ta cố ý, mà cô vẫn chịu đựng?"

"Ai chịu đựng chứ? Tôi đã làm cô ta ngã từ trên ngựa xuống rồi, còn sỉ nhục cô ta trước mọi người, ra tay rất tàn nhẫn đấy." Nguyễn Du mỉm cười, nghiêng răng nghiêng lợi, ám chỉ, "Anh không phải cũng biết sao? Tính tình tôi rất tệ mà."

Nhất là khi bị quấy rối giữa đêm khuya!!!

Quả nhiên, Đoàn Lâm im lặng một lát.

Vừa định cúp máy thì giọng của Đoàn Lâm vang lên: "Ừ, làm tốt lắm."

Âm điệu nhẹ nhàng, như tiếng băng vỡ tan chảy trong màn đêm, nghe kỹ dường như còn có chút ý cười. Nguyễn Du nghe mà thấy hơi mơ hồ, nhìn lại, điện thoại đã bị ngắt.

Nguyễn Du: ???

Đây là khen hay đang mĩa mai cô?

Vô lý thật.

.

Trong căn hộ ở Bắc Kinh, vừa cúp máy không lâu, Đoàn Lâm nhận được cuộc gọi từ Quách Bân.

"Tôi đã thỏa thuận xong với tay phóng viên kia rồi, đưa cho hắn ta một khoản tiền để hắn giữ im lặng, sẽ không nói rằng chính tôi đã yêu cầu hắn tiết lộ bức ảnh."

"Ừ."

"Vừa rồi tôi gọi cho cậu không được, khuya thế này rồi, còn ai gọi cho cậu à?" Quách Bân cẩn trọng hỏi, "Lại là fan cuồng à?"

"Là Nguyễn Du."

Quách Bân thở phào, nhưng ngay lập tức trong đầu anh ta lại vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Đoàn Lâm vừa yêu cầu anh ta đào bới bí mật của Thẩm Nhược Vi, ngay sau đó lại gọi cho Nguyễn Du. Điều này là ý gì?

Chẳng lẽ là đang ngầm xin cô ấy ghi nhận công lao???

Quách Bân nhanh chóng lắc đầu xua đi ý nghĩ đó.

..... Không thể nào, chắc chắn là anh nghĩ nhiều rồi.

.

Nguyễn Du chỉ có ít phân đoạn trong 'Cuộc đời sẽ đưa bạn vượt sóng', trước đó mới vào đoàn được một tháng, chớp mắt một cái ngày mai đã là buổi quay phim cuối rồi.

Vào ngày quay cuối, cô gặp Thẩm Nhược Vi ở trường quay, sắc mặt cô ta rất tệ, mặt trắng bệch chấp nhận ánh mắt đánh giá

của mọi người, rõ ràng đã biết rằng con đường sao của mình có thể đã đến hồi kết.

Nguyễn Du không để ý đến cô ta, làm những gì mình cần làm.

Khi cảnh quay cuối cùng kết thúc, Lâm Thanh đã chụp cho cô một bức ảnh kỷ niệm, tóc dài đến thắt lưng, ôm bó hoa, nghiêng đầu mỉm cười rạng rỡ, dấu lệ nhỏ dưới mắt làm cô thêm phần quyến rũ, cảm giác tràn đầy sức sống.

Bức ảnh vừa đăng lên Weibo, phần bình luận lập tức nổ tung như trại gà, toàn là tiếng kêu "ah ah ah ah" từ fan đang mong chờ phim ra mắt chỉ để xem phiên bản cắt riêng của Nguyễn Du.

Lâm Thanh lướt qua phần bình luận, trước mắt bất ngờ hiện ra một vài cái tên không tưởng.

【Hội fan toàn cầu của Nguyễn Du】

【Nhóm bảo vệ bỏ phiếu cho Nguyễn Du】

【Trạm làm sạch chống bôi nhọ Nguyễn Du】

【Cá mất trọng lực_blog ảnh của Nguyễn Du】

.....

Những tài khoản mới này được thành lập chưa được bao lâu, mặc dù số lượng fan không nhiều, nhưng đều là tổ chức tự phát từ phía người hâm mộ, từ fan club đến các trang chụp hình, mọc như nấm sau cơn mưa xuất hiện.

Những drama gần đây không làm Nguyễn Du sụp đổ, mà ngược lại còn giúp cô thu hút được một lượng fan ổn định.

Chiều hôm đó sau khi hoàn thành ghi hình, Nguyễn Du rời khỏi Thượng Hải, tối về đến Bắc Kinh.

Căn hộ trước đây là của Đoàn Lâm, cô chắc chắn không thể trở về, may mắn là tiểu thư Nguyễn còn có một căn nhà khác ở Bắc Kinh, cô theo địa chỉ trong sổ tay tìm đến.

Đó là một khu chung cư cao cấp nằm ở trung tâm thành phố.

Lâm Thanh đưa Nguyễn Du đến hầm đỗ xe, trước khi rời đi nhắc nhở: "Chị Tiểu Du, tối nay đừng quên xem live show tập hai của Nghề Nghiệp Ngụ Trang nhé!"

"Được, được, biết rồi." Nguyễn Du vẫy tay.

Lên lầu, nhập mật khẩu vào cửa.

Vừa mở đèn, Nguyễn Du đã chạm phải một lớp bụi, ngẩng đầu nhìn quanh, hoang mang.

Mẹ kiếp, ở đây bụi bặm quá, không biết đã bao lâu không có ai đến?!

Căn hộ rất lớn, bốn phòng ngủ hai phòng khách, trang trí cũng giống như phong cách xa hoa phô trương mà Nguyễn Du đã thấy ở căn hộ của Đoàn Lâm, trên tường còn treo đầy poster của Đoàn Lâm. Cảm giác quen thuộc ập đến, xem ra tiểu thư Nguyễn trước đây đã thực sự cải tạo căn hộ của Đoàn Lâm.

Nhưng Nguyễn Du không có thời gian để nghĩ ngợi, căn hộ quá bẩn, nếu muốn ở lại tối nay, cô phải dọn dẹp.

Việc đầu tiên khi vào cửa là giặt giũ lau, bắt tay vào làm.

Nguyễn Du mở nhạc bài hát chủ đề từ album mới của Kỷ Lâm Hạo, trong tiếng hát của idol mình yêu thích, từng tấm poster của đối thủ bị cô gỡ xuống, cảm giác như đang trải nghiệm sự kích thích từ việc phản bội.

Ôi ôi ôi, gỡ hết poster mà vẫn không hối tiếc vì đã 'leo tường' trong đời này! Hạo Hạo, anh tin em, em và Đoàn Lâm không có gì cả, cả đời chỉ muốn có quan hệ với anh!!

Đang dọn dẹp phòng, nhìn thời gian, gần tám giờ rồi.

Tập hai của Nghề Nghiệp Ngụy Trang sắp phát sóng!

TV ở phòng khách, Nguyễn Du lục tìm mãi mà không thấy điều khiển từ xa, kéo ngăn kéo dưới tủ TV ra, sững sờ.

Trong ngăn kéo có một ngăn nhỏ, đã khóa, phải có mật khẩu mới mở được.

Thử vài lần không đúng, Nguyễn Du lên mạng tìm ngày sinh của Đoàn Lâm, nhập vào, quả nhiên mở ra.

Bên trong là hai cuốn nhật ký đã viết đầy.

Đúng rồi, nhớ ra rồi, tiểu thư Nguyễn có thói quen viết nhật ký. Nhưng cuốn nhật ký cô phát hiện ở căn hộ của Đoàn Lâm hồi đó không có thông tin gì, toàn là những giải bày không có nghĩa.

Hai cuốn này rõ ràng không phải như vậy.

Cuốn đầu tiên đã viết từ lâu, giấy đã ố vàng, Nguyễn Du lầm bầm một tiếng xin lỗi, mở ra.

Nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, còn dâng lên một chút cảm xúc khó tả.

“Tôi nhớ rất rõ, lần đầu gặp hẳn là lúc tôi mười hai tuổi, ở Hồng Kông..... có phải viết về việc cô ấy gặp Đoàn Lâm, không?” Nguyễn Du không muốn xem nữa, “Không lẽ đây là một cuốn nhật ký tình cảm đơn phương?”

Cô hoàn toàn không muốn đồng cảm với tình cảm đơn phương này, cảm ơn!

Tiếp tục xem, Nguyễn Du nhú mào, sắc mặt dần dần lạnh đi.

Nhật ký của tiểu thư Nguyễn viết rằng, hai nhà Nguyễn và Đoàn có quan hệ thân thiết, cô mười hai tuổi ở nhà họ Nguyễn gặp Đoàn Lâm, đã rơi vào tình yêu đơn phương tuổi thiếu nữ.

Phần đầu cuốn nhật ký không có gì đặc biệt, chỉ viết về việc Đoàn Lâm xuất sắc thế nào, đối với cô ấy như thế nào, cô đơn phương đau khổ ra sao, dưới góc nhìn đơn phương của tiểu thư Nguyễn, Đoàn Lâm giống như nam chính trong tiểu thuyết tình cảm, nếu không phải trong tay Nguyễn Du có tin xấu về hắn, có lẽ cô đã tin.

Phần sau cuốn nhật ký, phong cách viết đột ngột thay đổi.

Tiểu thư Nguyễn thời trung học đã gặp một cô gái, cô gái đó có mối quan hệ không bình thường với Đoàn Lâm.

Nhật ký viết rất lộn xộn, góc nhìn lại chủ quan vô cùng, Nguyễn Du khó khăn lắm mới có thể tưởng tượng được cảnh tượng.

Cô gái đó và Đoàn Lâm có mối quan hệ không bình thường, trong khi tiểu thư Nguyễn lại tình cờ là bạn cùng lớp của cô gái đó, nên cô cố tình làm bạn với cô ấy, muốn mượn cơ hội để tìm hiểu sâu hơn về Đoàn Lâm.

Và cô gái đó, ban đầu còn giúp tiểu thư Nguyễn tạo cơ hội để gặp riêng Đoàn Lâm, nhưng sau đó lại dựa vào việc tiểu thư Nguyễn không dám làm tổn thương mình, cô ấy bắt đầu bắt nạt lại. Những lời lẽ mỉa mai sỉ nhục nhỏ ban đầu sau đó dần trở thành bạo lực.

Khi tiểu thư Nguyễn phát hiện ra điều không đúng, đã không còn kịp nữa. Cô gái đó dường như đã quay video về điều gì đó của tiểu thư Nguyễn, nắm được điểm yếu của cô, mặt khác còn đe dọa cô rời xa Đoàn Lâm, không được có hy vọng.

Sự bắt nạt này kéo dài suốt mười năm.

Một tiểu thư con nhà giàu, lại bị người khác bắt nạt ở trường học suốt mười năm.

Mẹ kiếp, mà còn không dám lên tiếng?!

“Cái quái gì vậy?” Nguyễn Du mở to mắt.

【Cô ấy đang đập lên sự tự trọng của tôi, nhưng tôi không thể làm gì cả.】

【Tôi không dám phản kháng, cũng không muốn.】

【Cô ấy lại cho tôi xem những video đó, đe dọa tôi rời xa anh, đừng có ảo tưởng.】

【Tại sao mọi chuyện lại biến thành như bây giờ, c.h.ế.t đi có phải sẽ xong hết mọi chuyện không?】

【Nhưng mà ngay cả tự sát tôi cũng không dám, thật nực cười.】

Khi đọc đến đây, Nguyễn Du tức giận đến mức các mạch m.á.u ở thái dương giật giật, suýt nữa thì xé toạc cuốn nhật ký.

Cuối cùng cô cũng hiểu được tại sao tiểu thư Nguyễn lại mắc chứng rối loạn cảm xúc lưỡng cực nặng đến thế!!

Chương 24: Quảng cáo

Nhật ký không ghi rõ cô gái đó là ai. Nhiều trang chỉ toàn là những cảm xúc tuyệt vọng và ức chế của tiểu thư Nguyễn.

Đọc hết hai quyển nhật ký, Nguyễn Du ngồi trên thảm, đầu óc trống rỗng.

Cô cảm thấy mặt mình lạnh ngắt, khi đưa tay lên chạm, mặt cô đã đầy nước mắt.

Không ngờ mình lại khóc.

Giờ còn xem chương trình thực tế làm gì nữa chứ! Nguyễn Du hít sâu một hơi, nhanh chóng đứng dậy tìm kiếm những vật dụng cá nhân còn lại của tiểu thư Nguyễn, hy vọng sẽ tìm được thêm thông tin.

Căn hộ cao cấp bốn phòng ngủ hai phòng khách này khắp nơi đều là những món đồ đắt tiền, trong phòng thay đồ đầy ắp quần áo cao cấp và túi xách hàng hiệu. Nguyễn Du thậm chí còn kiểm tra từng đôi giày cao gót, nhưng không tìm thấy thông tin gì khác.

Cô mở mạng xã hội trên điện thoại, kiểm tra từng người trong danh bạ, không phát hiện người nào khả nghi.

Nguyễn Du đoán rằng tiểu thư Nguyễn chắc chắn đã xóa hết liên lạc với cô gái đó.

Hơn nữa, sau khi biết mình không còn sống được bao lâu nữa, cô còn phải chịu áp lực bị cô gái đó đe dọa bằng video, cuối cùng vẫn cứng rắn ép đính hôn với Đoàn Lâm.

Đúng rồi, chắc chắn Đoàn Lâm biết cô gái đó là ai!

Nguyễn Du đã chặn WeChat của Đoàn Lâm, chỉ còn cách gọi điện thoại. Vừa định bấm số, cô lại dừng lại.

Dù cô có biết người đã bắt nạt tiểu thư Nguyễn là ai đi chăng nữa, cũng chẳng có bằng chứng! Chỉ có hai cuốn nhật ký làm chứng, chẳng thể khiến người ta ngồi tù.

Đành phải cất kỹ cuốn nhật ký lại.

"Vì bây giờ tôi đang tiếp quản cuộc đời của cô, nên tôi chắc chắn sẽ sống tốt hơn" cô khóa cẩn thận, lẩm bẩm, "Tôi sẽ trả thù, nếu lần sau còn xảy ra, ai dám đụng đến tôi, tôi sẽ trả đũa lại, yên tâm nhé."

Điện thoại bỗng nhiên reo lên.

Là An Trác Tây gọi tới, giọng đầy vui vẻ: "Xem tập hai của 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang' chưa? Hiệu ứng chương trình quá tuyệt, tối nay chúng ta lại phá kỷ lục rating đây! Chị đã xem, lướt xem cao nhất dừng lại ở phần của em."

Nguyễn Du mở Weibo, nhìn vào bảng xếp hạng tìm kiếm, sửng sờ.

"Không ngờ được nhiều người tìm kiếm thế này?"

An Trác Tây: "Bình thường thôi, hôm nay Đoàn Lâm và Kỷ Lâm Hạo đều xuất hiện trong chương trình, sao có thể thiếu đề tài được?"

Thực tế, độ hot của Nguyễn Du tối nay cũng không hề thấp.

Từ khóa thứ ba là "Nguyễn Du - Cổ máy tạo tiếng cười".

Bài viết hot nhất toàn là những câu cảm thán và tiếng cười lớn.

【Hahahahaha Nguyễn Du buồn cười quá đi mất! Cô ấy có thể chia một cốc cà phê ra uống ba lần, tôi cười đến phát ói! Cô gái ơi, không cần tiết kiệm đến mức đó đâu! Còn khi vạch trần Giang Tinh Thuần, tự giễu "việc mình bị chìm là lá chắn bảo vệ", vừa buồn vừa hài, tối nay tôi đã luyện cơ bụng bằng cách xem 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang' rồi!!】

Khu vực bình luận cũng sôi sục.

【Cô ấy thật sự quá đáng yêu! Tiểu Du, cho dù cô có chìm đến không ai quan tâm, tôi vẫn là fan cuối cùng của cô trên thế giới này!】

【Nguyễn Du giống hệt mỗi nhân viên văn phòng bị cuộc sống đè bẹp, nhìn mà tôi rơi nước mắt heo.】

【Cô ấy còn giúp fan của Đoàn Lâm xin chữ ký, tôi sốc luôn, nhớ là trước đó fan còn chửi cô ấy mà? Người đẹp tâm thiện, đúng là tiên nữ mà.】

【Tôi ra lệnh cho cả thế giới phải xem 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang'! Máy người này vừa hài hước vừa chăm chỉ! Mỗi phần đều cực kỳ thú vị!】

...

Tốc độ thu hút fan của Nguyễn Du hiện tại khiến An Trác Tây cũng phải bất ngờ, lại một lần nữa cảm thán, đúng là nhật được bảo vật.

"À, mai em tới công ty một chuyến, lần trước chị nhận một hợp đồng quảng cáo tiêu dùng nhanh, sắp chụp rồi, chị dẫn em đi gặp đối tác."

"Được." Nguyễn Du hỏi, "Là sản phẩm tiêu dùng nhanh gì vậy?"

An Trác Tây đọc một chuỗi tiếng Anh: "Một thương hiệu mỹ phẩm của Úc, là thương hiệu lâu đời, khá nổi tiếng ở nước họ. Lần này em làm đại diện dòng son môi khu vực châu Á - Thái Bình Dương, à đúng rồi, họ còn ký thêm một đại diện dòng kem nền nữa, cậu ấy sẽ chụp chung quảng cáo dòng mỹ phẩm với em."

"Ai thế?"

"Giang Tinh Thuần."

Mắt Nguyễn Du sáng lên.

Lại có thể gặp được "Crush" nhỏ của mình rồi!

.

Hiệu quả bùng nổ từ tập đầu tiên của "Nghề Nghiệp Ngụy Trang" đã bắt đầu có kết quả, thương hiệu mỹ phẩm này chủ động tìm đến Nguyễn Du nhờ độ hot của chương trình.

Nguyễn Du cùng An Trác Tây đi gặp đối tác, ký hợp đồng, xác định lịch trình. Một tuần sau, quảng cáo bắt đầu quay.

Ngày hôm đó, Nguyễn Du đến studio từ rất sớm.

Nhân viên dẫn cô đến phòng hóa trang, vừa mở cửa, cậu thiếu niên mặc áo khoác bóng chày trắng đang cúi đầu đọc kịch bản.

"Nguyễn Du!" Giang Tinh Thuần ngẩng đầu lên, nở nụ cười lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

Nguyễn Du cũng cười tí mắt: "Cậu còn đến sớm hơn cả tôi."

"Tôi vừa ở phòng thu gần đây thu demo cho bài hát mới của nhóm, thu xong thì qua đây luôn." Giang Tinh Thuần hỏi, "Vết

thương lần trước chị bị khi quay phim, khỏi hẳn chưa?"

Nguyễn Du: "Khỏi rồi, thật ra không nghiêm trọng như trong video, chỉ là vết thương nhỏ thôi."

Giang Tinh Thuần hạ giọng: "Lần sau nếu bị người khác bắt nạt, có thể nói với tôi."

"Hả? Bắt nạt gì cơ?" Nguyễn Du không nghe rõ.

Giang Tinh Thuần ngừng lại, cười bằng đôi mắt chó con của mình: "Thôi, không có gì."

Nói chuyện một lúc, chuyên viên tạo hình đến đưa hai người đi thay quần áo, Nguyễn Du mặc một chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với váy chữ A màu đen, thuộc kiểu trang phục công sở chuẩn mực.

Thay xong, cô thấy Giang Tinh Thuần cũng đã thay một bộ đồ tương tự, sơ mi trắng và quần tây đen.

Crush nhỏ mặc sơ mi vừa dễ thương lại vừa ngầu, không hổ là thành viên nhóm nhạc nam, dáng chuẩn, eo là eo, chân là chân, khiến tâm trạng Nguyễn Du vui hẳn lên.

Sau khi trang điểm nhẹ xong, đạo diễn và đội ngũ quay phim đến đưa cho hai người xem kịch bản phân cảnh đã được định sẵn cho quảng cáo.

Đạo diễn: "Chúng ta sẽ quay thành hai phần, phần đầu, Tiểu Du và Tinh Thuần là đối thủ cạnh tranh nơi công sở, cảnh này diễn ra trong phòng họp, chúng tôi muốn quay ra cảm giác căng thẳng, hai người có thể chuẩn bị trước."

Nguyễn Du: "Hả?"

Cô vừa nhìn thấy crush nhỏ là đã nở nụ cười, thế này thì làm sao mà diễn cho được!

Tuy nhiên vẫn chưa hết: "Phần thứ hai, em và Tinh Thuần tình cờ gặp nhau tại buổi tiệc của một người bạn chung, lúc đó cả hai đã thay trang phục công sở, là khoảnh khắc thư giãn nhất, còn trang điểm kiểu mà bình thường đi làm sẽ không trang điểm. Hai người vừa nhìn nhau, tia lửa b.ắ.n ra, không khí ám muội bùng nổ ngay lập tức!"

Nhiếp ảnh gia bên cạnh gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng!"

"....."

Nguyễn Du nghe đến mức ngơ ngác.

Đạo diễn càng nói càng hăng, vỗ tay cái "bốp": "Hai tình huống khác nhau, hai kiểu trang điểm, đối thủ và tình nhân, đây chính là hiệu quả chúng tôi muốn thể hiện!"

"Mọi người thấy thế nào?"

Giang Tinh Thuần sờ sau cổ, cười mỉm: "Tôi thích ý tưởng này."

Nguyễn Du không nói gì.

Cái quái gì đây, nhãn hiệu này đang lôi kéo CP hả!

Cái gì mà đối thủ và tình nhân, crush nhỏ nhà cô vừa mới đủ tuổi thành niên thôi mà! Máy người đang cố tình ép chín đấy à!!

Không còn cách nào khác, hợp đồng đã ký rồi, quay thôi.

Cảnh đầu tiên, Nguyễn Du và Giang Tinh Thuần chuẩn bị quay cảnh cãi nhau trong bối cảnh văn phòng đã dựng sẵn.

Đạo diễn: "Toàn bộ quảng cáo này không có lời thoại, hai người tự do diễn xuất, cái gì cũng được, dù sao hậu kỳ cũng sẽ

không lồng tiếng, chỉ quay miệng của hai người đang cãi nhau thôi."

Diễn viên quần chúng đã vào vị trí, Nguyễn Du và Giang Tinh Thuần bàn bạc trước.

"Chút nữa chúng ta cãi cái gì đây?"

Giang Tinh Thuần suy nghĩ một lát: "Rất đơn giản, chị cứ mắng tôi vài câu là được."

Đơn giản cái bíp, cô mắng không nổi!!

Bắt đầu quay.

Nguyễn Du hít sâu, đập mạnh tập tài liệu: "Giang Tinh Thuần, cậu đẹp như vậy làm sao người khác sống nổi!"

Giang Tinh Thuần hơi sững người, nhanh chóng phản ứng lại, mặt lạnh lùng: "Cảm ơn chị đã khen!"

Quá tuyệt vời, hai tên gốc này.

Đạo diễn: "Cắt! Dừng dừng dừng! Biểu cảm tức giận của hai người chưa đủ, phải như sắp đánh nhau ấy! Tức đến mức muốn g.i.ết người luôn! Giết người hiểu không!"

Nguyễn Du mệt mỏi: "Không hiểu đâu đạo diễn, nếu mà hiểu thì tôi đã vào tù rồi."

Đạo diễn: ".....Làm lại!"

Quay lại mười mấy lần, vẫn chưa đạt.

Đạo diễn mệt mỏi kêu "Cắt" đến khản cả giọng, uống một ngụm nước rồi nói thẳng: "Hai người đổi lời thoại đi, ai cãi nhau kiểu này chứ? Đổi sang lời cãi thật, mắng thật luôn ấy."

Thôi được.

Nguyễn Du không nỡ: "Giang Tinh Thuần, tôi thật sự phải mắng cậu đó."

"Ừ, chị cứ mắng thoải mái." Giang Tinh Thuần cười với cô, để lộ ra hàm răng nanh nhỏ.

Trang điểm lại xong, bắt đầu quay lại.

Nguyễn Du thay đổi sắc mặt, đứng bật dậy đập mạnh tập tài liệu, vang "bốp" một tiếng:

"Giang Tinh Thuần, lần sau đừng chơi Liên Minh Huyền Thoại nữa! Cậu chơi siêu gà luôn!!"

Giang Tinh Thuần lập tức phản ứng, tức giận: "Chị nói gì cơ!"

Nguyễn Du: "Varus của cậu làm gà đến phát nôn! Chơi đường dưới Varus mà bị Miss Fortune hành cho tơi bời, thả một nắm gạo lên bàn phím gà cũng chơi hay hơn cậu!"

Giang Tinh Thuần: ".....Nhưng mỗi trận hai ta đánh đều thắng mà!"

Nguyễn Du: "Đó là do tôi một mình đánh với chín người, năm trong số đó là heo bên địch, còn bốn người là đồng đội ngốc nghếch của tôi đó!"

Lần này, hiệu quả tuyệt vời.

Nguyễn Du cuối cùng đã nhớ lại những đêm bị cậu làm cho khổ sở trong game, cãi đến mức cảm xúc thật, diễn xuất thực sự bộc lộ hết.

Chỉ có điều nội dung cãi nhau thực sự quá đời thường.

Đạo diễn: "Ê, diễn viên quần chúng kia, sao lại cười phá lên vậy! Quay lại." Đạo diễn cũng đang cố nhịn cười.

Quay lại hai lần, cuối cùng cảnh này cũng qua.

Nguyễn Du nhanh chóng tìm Giang Tinh Thuần, chân thành nói: "Giang Tinh Thuần, thật ra cậu không gà đâu."

"Không sao, tôi biết mà." Giang Tinh Thuần chớp chớp mắt, "Cho dù tôi chơi dở, chị vẫn sẵn sàng dẫn tôi đánh game, tôi gà, nhưng chị rất tốt."

Tiếp theo là thay trang phục, quay cảnh thứ hai.

Nguyễn Du thay một chiếc váy lụa dài màu xanh đậm, lộ ra chiếc cổ và tấm lưng trắng nõn, tóc dài môi đỏ, nốt ruồi đuôi mắt gợi cảm, đẹp đến mức nhân viên tại hiện trường thi nhau khen ngợi.

Bước ra xem, Giang Tinh Thuần mặc áo sơ mi lụa màu đen, cài hờ một chiếc cà vạt màu xanh đậm, đồ đôi.

Giang Tinh Thuần nhìn vào Nguyễn Du, ánh mắt dừng lại hồi lâu.

Cảnh quay là ở quán bar.

Đèn đã chuẩn bị, diễn viên quần chúng vào vị trí, bắt đầu quay.

Đạo diễn hướng dẫn: "Hai người tình cờ gặp nhau bên cạnh quầy bar, Tiểu Du gọi một ly rượu, hai người nhìn nhau, Tiểu Du chọn lấy một quả mâm xôi trong ly rượu, cắn, hai người tiến gần nhau——"

Nguyễn Du làm theo, khẽ cắn trái mâm xôi, nước từ đôi môi đỏ mọng của cô từ từ chảy ra, tiến gần đến Giang Tinh Thuần, nhìn nhau không nói.

Đạo diễn: "Tinh Thuần, bây giờ cậu đã hoàn toàn bị đôi môi của cô ấy thu hút rồi, đúng rồi, chỉ nhìn chăm chăm vào môi cô ấy, rất tốt, Tiểu Du, em đưa tay chạm vào mặt cậu ấy, đúng rồi, cảm nhận lớp nền hoàn hảo trên mặt cậu ấy chưa?"

Chưa, cô chỉ cảm nhận thấy sự loạn luân.

Ánh đèn rất mờ.

Giang Tinh Thuần nhìn chăm chăm vào Nguyễn Du, đôi mắt cún con trong sáng ngày nào lúc này đã trở nên tối mờ, chất chứa những con sóng ngầm, khẽ nói: "Nguyễn Du, chị....."

"Tốt! Rất tốt! Qua cảnh này!" Đạo diễn kêu lên.

Nguyễn Du thở phào nhẹ nhõm.

"À đúng, vừa rồi cậu định nói gì vậy?"

Giang Tinh Thuần lắc đầu: "Không có gì."

Sau đó, đạo diễn quay thêm một số cảnh phụ, đến lúc kết thúc công việc thì đã là 8 giờ tối.

Giang Tinh Thuần trên mặt vẫn còn lớp trang điểm, thoát nhìn không có gì khác lạ, nhưng nhìn kỹ thì đôi tai không đánh phấn của cậu đã đỏ hết cả lên.

Nhìn xem, nhìn xem, đứa nhỏ bị ép đến mức nào rồi đây!

Nguyễn Du nhìn đạo diễn với ánh mắt tràn đầy sự phê phán của đạo đức luân lý xã hội chủ nghĩa.

Đạo diễn lại cực kỳ hài lòng với kết quả quay: "Hôm nay chúng ta chỉ quay phần quảng cáo trên TV, còn một số tài liệu nữa phải chờ sắp xếp lịch trình của hai người, hai người quá hợp nhau, bây giờ tôi đang rất mong chờ buổi quay kế tiếp rồi."

Nguyễn Du chào tạm biệt mọi người.

Cô vẫy tay với Giang Tinh Thuần: "Vậy tôi đi đây, có gì rảnh thì nhắn tin trên WeChat nhé."

Giang Tinh Thuần gọi với theo: "Sau khi qua Tết, nhớ đến xem concert của nhóm chúng tôi nhé."

Nguyễn Du quay đầu lại, cười tươi: "Được thôi."

.

"Nghề Nghiệp Ngụy Trang" vẫn giữ vững được độ hot, với tập ba vừa phát sóng, danh tiếng của các khách mời trong chương trình đều tăng lên đáng kể, đặc biệt là Nguyễn Du

Cô ấy đã lên hot search lần nữa nhờ cảnh trong tập ba, khi giúp Kỷ Lâm Hạo đỡ ly rượu thủy tinh, nhưng lần này khác với lần trước. Số lượng bình luận cảm thông với fan của Nguyễn Du đã tăng gấp mấy lần, và không ít fan của cô ấy đang mắng chương trình vì không làm tốt biện pháp bảo vệ.

An Trác Tây gọi điện cho Nguyễn Du.

"Chuẩn bị đi, chương trình Hỷ Du Kí đã sắp xếp gần xong rồi, ngày mai chị sẽ để Lâm Thanh đến đón em đi chụp ảnh công bố."

Nguyễn Du nhớ lại: "Chương trình thực tế phát trực tiếp mà em đã ký trước đó phải không?"

"Đúng."

Nguyễn Du nhớ ra rằng, lúc ký kịch bản Cuộc đời sẽ đưa bạn vượt sóng, cô cũng đã ký một chương trình thực tế gọi là *Hỷ Du Ký*.

Cô đã xem qua kịch bản của Hý Du Kí. Chương trình quảng cáo với công chúng rằng đây là "chương trình thực tế kịch bản nhập vai", một chủ đề hoàn toàn mới mẻ.

Mỗi tập sẽ quay một câu chuyện hoàn chỉnh. Ban tổ chức sẽ dựng nên các bối cảnh đặc thù, năm khách mời bước vào bối cảnh, lần lượt đảm nhận vai trò nhân vật mà họ nhận được, và hoàn thành nhiệm vụ mà ban tổ chức đưa ra trong thời gian quy định.

Khách mời chỉ có thiết lập nhân vật, không có kịch bản, không có NG, miễn là cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, hướng đi của cốt truyện hoàn toàn do năm người họ tự phát huy.

Quá trình quay sẽ được phát trực tiếp trong 24 giờ, và sau khi quay xong sẽ cắt gọn thành bản tinh hoa để phát đồng loạt trên ba nền tảng phim ảnh lớn.

Đây chẳng phải là chương trình sinh ra dành cho những người thích diễn xuất sao?

Nguyễn Du thích điều này.

“Chương trình này sẽ công bố trước Tết, và sau Tết mới bắt đầu quay. Hiện tại đang là giai đoạn hâm nóng.” An Trác Tây ngừng lại một chút, “Vừa nãy chị có nói chuyện với đạo diễn chính của chương trình, biết được một chuyện, đó là tin tốt với em.”

“Tin tốt gì?” Nguyễn Du thắc mắc.

An Trác Tây: “Chưa nói vội, cho em bất ngờ.”

Ngày hôm sau, Nguyễn Du mang theo sự bất ngờ chưa rõ đi chụp ảnh công bố cho Hý Du Kí, lòng đầy thắc mắc.

Ngày hôm đó chỉ có mình cô đến studio, có lẽ các khách mời khác bận rộn, không chụp ảnh poster cùng ngày.

Có chuyện gì bất ngờ chứ?

Hai ngày sau khi chụp ảnh, tài khoản chính thức của Hý Du Kí bắt đầu hoạt động, chọn thời điểm vàng bảy giờ vào tối thứ bảy, bắt đầu lần lượt công bố các khách mời của chương trình.

Đầu tiên là ba khách mời cố định.

Một là Nguyễn Du, một là ngôi sao nam nổi tiếng, và một là sao nhí đáng yêu.

Sau đó công bố khách mời trong tập đầu tiên.

Ảnh hậu nổi tiếng Hoàng Chi Lan, và đỉnh lưu Đoàn Lâm, người đang làm mưa làm gió khắp showbiz.

Nguyễn Du suýt nữa bẻ gãy điện thoại: Đoàn? Gì cơ???

Cô nhớ lại giọng điệu của An Trác Tây khi nói “một bất ngờ” trước đó, quả thật có chút ám muội, còn mang theo một chút cảm thán “Chị biết chắc chắn em sẽ thích điều này”.

Thích cái mẹ gì chứ!!!

Không cần xem, diễn đàn nổ tung, Weibo nổ tung, fan đối thủ cũng nổ tung.

Nguyễn Du đăng nhập vào tài khoản Weibo “Nam Hữu Gia Ngư” của cô, vừa vào đã thấy mấy chục bài đăng mới từ fan Đoàn Lâm, tất cả đều đang mài dũa chuẩn bị mổ Cá.

Fan của Đoàn Lâm vốn đã khó chịu với việc cô suýt bị dính tin đồn tình cảm với anh ta trước đây, hơn nữa cô lại dưới trướng của An Trác Tây, một người rất giỏi tạo sóng dư luận, làm cho họ càng nghi ngờ rằng tin đồn năm xưa chỉ là chiêu trò do cô cố tình bày ra để gây chú ý.

Bây giờ Nguyễn Du lại ngày càng nổi tiếng, điều đó càng làm fan Đoàn Lâm tin rằng cô đang cố ý mượn danh anh để nâng cao hình tượng của mình.

[Xiaosi]

Mỗi khi nghĩ đến điều này, fan của Đoàn Lâm càng khó chịu, chỉ mong anh tránh xa cô, đừng để cô có cơ hội dựa dẫm!

Nói chung, hiểm khích giữa hai bên ngày càng lớn.

Nguyễn Du lướt qua những bài đăng đầy lời mắng mỏ của fan Đoàn Lâm, lần đầu tiên cô lại đồng ý với đối thủ đến vậy, cô nhấn like từng bình luận một.

Chết tiệt, cô cũng đâu muốn ghi hình chương trình thực tế với Đoàn Lâm! Hơn nữa lại là chương trình phát trực tiếp 24 giờ, chẳng lẽ cô phải giả cười với Đoàn Lâm suốt chương trình sao?!

Cứu với, mau kéo "anh" của các người đi!!

Nguyễn Du nằm trên giường suy nghĩ về cuộc đời, hoa tàn người lẻ bóng, mưa nhẹ én bay đôi, cuộc đời cô chỉ còn chưa đầy hai năm nữa, cô còn phải khổ sở vì đối thủ bao nhiêu lần nữa đây.

Đang nghĩ thì điện thoại bỗng rung lên.

Cô nhận được một tin nhắn.

Nguyễn Du cầm điện thoại lên xem, từ một số hoàn toàn xa lạ:

"Chẳng phải tôi đã bảo cô tránh xa Đoàn Lâm rồi sao?"

Chương 25: Đón Tết

Số điện thoại là một chuỗi mã dài, Nguyễn Du gọi lại thì được thông báo là số không tồn tại.

Có lẽ đối phương đã mượn nền tảng thứ ba để gửi tin nhắn. Còn vì sao không dùng số thật... Nguyễn Du nghĩ, chắc là do trước đây cô đã chặn người này rồi, nên họ không thể nhắn bằng số chính của mình.

Xét về giọng điệu này, ngoài kẻ biến thái nữ đã bắt nạt cô nhiều năm, cô không thể nghĩ ra ai khác.

Không quan tâm đối phương có nhận được hay không, Nguyễn Du không thay đổi nét mặt, đánh máy trả lời:

"Uy h.i.ếp tôi? Cô cũng xứng à? Cô xứng cái quái gì cơ chứ."

Lời lẽ thô tục đơn giản, nhưng mang lại cảm giác thỏa mãn tột đỉnh.

[Xiaosi]

Rồi để hợp với hình tượng tiểu thư ngang ngược, cô cố ý thêm một câu: "Đoàn Lâm đang ngủ trong lòng tôi rồi, đừng làm phiền."

Haha, tức c.h.ết được thì tốt.

Ngay cả Nguyễn Du cũng nổi da gà, vừa định tắt điện thoại thì một cuộc gọi đến, là Đoàn Lâm.

Anh là Tào Tháo chắc?!

“Dạo này cô rảnh không?” Đoàn Lâm lạnh giọng hỏi.

Vừa mới nói xấu sau lưng đối thủ, Nguyễn Du có chút chột dạ:
“Ơ, có chuyện gì không?”

Đoàn Lâm dừng một chút: “Nếu rảnh thì đến chỗ tôi một chuyến, cô vẫn chưa lái xe về.”

Đúng rồi, Nguyễn Du chợt nhớ ra, lần trước khi chuyển khỏi căn hộ của Đoàn Lâm, mấy chiếc xe sang vẫn còn đậu dưới hầm mà cô quên không lái đi.

“Vậy mai tôi đến.”

Đoàn Lâm đáp ngắn gọn: “Ừm.”

Nguyễn Du hiếm khi có lòng tốt đợi anh cúp máy, mười giây sau nhìn lại, anh vẫn chưa cúp.

Nguyễn Du: "...Ừm?"

Đoàn Lâm: "Ừm?"

Lại nữa, tâm tư của đối thủ cô không thể đoán nổi, cô đành hỏi:
"Còn chuyện gì nữa không?"

"...Không có gì muốn hỏi à?" Anh lên tiếng.

Nguyễn Du mờ mịt: "Hỏi gì cơ?" Chẳng lẽ nữ biến thái bắt nạt kia nhanh đến mức đã kể lại nội dung tin nhắn cô gửi cho anh rồi sao??

Trong phòng khách sạn, Đoàn Lâm dựa vào ghế sofa, bóp trán nhắc nhở: "Chương trình thực tế."

Đúng rồi, cả mạng xã hội vẫn đang náo loạn vì vừa công bố danh sách khách mời của Hỷ Du Kí!

Nguyễn Du trầm nghĩ, với lối suy nghĩ trước đây của anh, chắc chắn lại cho rằng cô cố ý tiếp cận anh. Cô trả lời một cách thản nhiên: "Ha, đây chẳng phải là trùng hợp sao, hóa ra lại phải ghi hình chung chương trình với anh."

"..."

Cúp máy xong, Đoàn Lâm nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại vừa tối đen, đôi mắt trầm tĩnh của anh khẽ sụp xuống, nhúu mày.

Biết phải quay chung chương trình với anh, cô hình như không có vẻ vui mừng như anh tưởng.

.

Hôm sau, Nguyễn Du gọi Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng, quay lại căn hộ trước đây từng ở, đến nơi thì đi thẳng xuống hầm để xe, lấy ba chiếc xe cô để lại đó.

Hai chiếc Ferrari, một chiếc Maserati, màu sắc rực rỡ đến mức mỗi lần Nguyễn Du nhìn thấy đều bị lóa mắt. Diệp Mộng Mộng trước đó chưa từng xuống hầm, không biết Nguyễn Du còn có nhiều xe sang như vậy, lập tức ngăn người: "Chị Du, mấy cái xe này ít nhất cũng phải hơn chục triệu tệ chứ, nhà chị có mỏ à?"

Bên cạnh, Lâm Thanh cũng ngạc nhiên: "Chị An trước đây bảo cô làm trợ lý đời sống cho chị ấy, không nói với cô à?"

Diệp Mộng Mộng: "Nói gì cơ?"

"Tôi cứ tưởng cô biết rồi chứ. Chị Tiểu Du là con gái của ông chủ lớn nhà chúng ta," Lâm Thanh chỉ vào Nguyễn Du đang ngồi

trong xe, "Chị Tiểu Du là con gái của tổng giám đốc Nguyễn, viên ngọc quý của Thương Ảnh, cô không biết à?"

Diệp Mộng Mộng: "...Ồi trời đất!!!"

Diệp Mộng Mộng như phát điên, đứng ngơ ngác một lúc lâu, nuốt nước bọt rồi run rẩy tiến lại gần xe của Nguyễn Du: "Chị Tiểu Du, chị..."

Còn chưa kịp nói hết câu, vừa nhìn thấy vẻ mặt của Nguyễn Du trên ghế lái, cô đã im bật.

Nguyễn Du đang cầm điện thoại, không biết vừa nhận được tin nhắn của ai, vẻ mặt đầy chán nản, tựa vào cửa xe.

"Chị Tiểu Du, chị sao thế?"

Nguyễn Du đầy ảm ức: "Chị An vừa nhắn WeChat bảo Tết này chỉ cho tôi nghỉ ba ngày, tôi không sống nổi nữa."

Tuần sau Kỷ Lâm Hạo sẽ tham dự tuần lễ thời trang NewYork, cô vốn định nhân kỳ nghỉ Tết để đi gặp thần tượng của mình, nhưng chỉ được nghỉ có ba ngày, cô có đuổi theo ước mơ của mình được không chứ?

Hu hu hu, làm viên ngọc quý của Thương Ảnh có ích gì, hoàn toàn không có chút quyền mặt cả nào cả!

.

Thần tượng bảo bối của cô đang ở nước ngoài xem trình diễn thời trang, hình ảnh của anh liên tục lên hot search, cùng lúc đó Nguyễn Du cũng được nghỉ phép, cô thu dọn hành lý trở về biệt thự cũ của nhà Nguyễn.

Nhà họ Nguyễn nằm trong khu biệt thự giàu có ở ngoại ô Bắc Kinh, dì giúp việc đã làm việc ở đây nhiều năm, thấy cô trở về

không gọi là "tiểu thư" mà dịu dàng gọi cô là "Du Du", nụ cười hiền hậu như một người bà của cô.

Đến đêm giao thừa, Nguyễn Chính Bình cũng trở về nhà.

Truyền thông Thương Ảnh không phải là công ty duy nhất dưới tên Nguyễn Chính Bình, ông còn nhiều khoản đầu tư và ngành nghề khác, vì thế thường ngày rất bận rộn không thấy bóng dáng. Bình thường Nguyễn Du và bố chỉ liên lạc qua điện thoại, lần này là dịp Tết đầu tiên cô gặp lại ông.

Nguyễn Chính Bình mang về rất nhiều quà tặng, toàn là đồ xa xỉ tinh xảo.

Ông lần lượt đưa cho Nguyễn Du: "Thế nào, Du Du có thích không?"

Những món đồ này đương nhiên tiểu thư Nguyễn thích rồi, Nguyễn Du ngẩn người, không biết phải đáp lại thế nào.

Chưa kịp ngẩn lâu, cô đã bị Nguyễn Chính Bình xoa đầu, bàn tay rộng lớn của người đàn ông toát lên sự dịu dàng và yêu thương.

"Sao hôm nay cứ ngẩn ra thế? Có phải thấy bố già đi, tóc bạc nhiều hơn, nên không quen gọi bố nữa à?"

Nhìn nụ cười của ông, Nguyễn Du bỗng thấy sống mũi cay cay, cô lắc đầu: "...Bố."

Nguyễn Chính Bình lo lắng hỏi: "Sao thế? Dạo này sức khỏe thế nào? Có đi kiểm tra định kì không? Tim có thấy khó chịu không?"

"Không ạ, con rất khỏe."

"Nếu có chuyện gì âm ức bên ngoài, nhất định phải nói với bố. Hồi đó con nhất quyết đòi làm nghệ sĩ, bố cũng không cản được,

giao con cho An Trác Tây bố mới yên tâm được phần nào. Cô ấy đáng tin hơn người khác, có chuyện gì cũng giải quyết được."

"Con không bị ám ức đâu, bố yên tâm ạ." Nguyễn Du gật đầu.

Cô từng nghĩ rằng mình sẽ không thể hòa nhập với một gia đình khác, nhưng khi trở về nhà họ Nguyễn, cô nhận ra rằng ở thế giới này, cô không hoàn toàn cô đơn.

Nghĩ vậy, cô càng không muốn nói với Nguyễn Chính Bình về việc mình chỉ còn hơn một năm để sống. Cô không muốn ông phải lo lắng khổ sở.

Nguyễn Du, hãy vực dậy tinh thần! Tận hưởng từng ngày còn lại, bắt đầu bằng việc ngắm nhìn hình ảnh đẹp tuyệt vời của Kỷ Lâm Hạo trong show thời trang!!

Trong bữa cơm tất niên, Nguyễn Chính Bình thấy Nguyễn Du thỉnh thoảng cúi xuống nhìn điện thoại: "Con đang nhắn tin với Đoàn Lâm à?"

Nguyễn Du lập tức tắt bức ảnh đẹp của Kỷ Lâm Hạo: "...Con không có."

Nguyễn Chính Bình lại nghĩ cô có, ông cười hiểu rõ: "Bố còn không biết con à? Mấy năm trước Tết năm nào con cũng đòi gặp Đoàn Lâm, năm nay kết hôn rồi, sao lại ngại ngần thế? Đúng lúc, mai chúng ta đến nhà họ Đoàn chúc Tết, tiện thể thăm ông nội Đoàn. Ông chắc hẳn vẫn luôn nhớ mẹ con."

Nguyễn Du khổ sở, không, cô không muốn gặp "đối thủ" vào ngày đầu năm mới này chút nào!

Thôi vậy, cô bình tĩnh lại, đi thì đi, kết hôn rồi không thể ly hôn à? Ngày mai cô sẽ đến đó đề nghị ly hôn.

Khổng Tử nói rằng, mừng 1 Tết, tốt nhất là nên đến để hủy hôn.

Sáng hôm sau, Nguyễn Du theo Nguyễn Chính Bình đến nhà họ Đoàn.

Thế giới của những gia đình giàu có vượt ngoài sức tưởng tượng của cô. Trước đây Nguyễn Du nghĩ nhà họ Nguyễn đã đủ sang trọng rồi, nhưng khi xe chạy vào nhà họ Đoàn, cô thấy mình như muốn phát bệnh tim.

Ở đầu phố Trường An, bên bờ kênh, biệt thự độc lập với sân vườn theo phong cách cổ điển, cô tra thử và biết rằng mỗi căn còn đi kèm với khu vườn riêng theo phong cách Trung Hoa rộng 2000m².

Khu biệt thự này từng lên hot search vì yêu cầu khắt khe "không bán cho người nổi tiếng, chỉ bán cho giới quyền quý". Lúc đó các fan trong giới giải trí lắc đầu ngán ngẩm, mỉa mai rằng: "Tư bản cả ngày cắt cổ người nổi tiếng, giờ lại tỏ vẻ chê người nổi tiếng sao? Nhà Thanh sụp đổ lâu rồi!"

Tóm lại, có thể sống ở đây cho thấy gia thế của nhà họ Đoàn lớn đến mức nào.

Thế thì Đoàn Lâm làm sao lại để tiểu thư Nguyễn ép kết hôn thành công được chứ??

Quản gia nhìn thấy Nguyễn Du, mỉm cười: "Thiếu phu nhân đã đến, chúc mừng năm mới."

"... Đừng, đừng gọi tôi là thiếu phu nhân, cứ gọi tôi là Nguyễn Du đi." Nguyễn Du suýt chút nữa không chịu nổi cách gọi từ thế kỷ trước này.

Quản gia cúi chào: "Vâng, thưa thiếu phu nhân Nguyễn."

Nguyễn Du: "..."

"Nhị thiếu gia vừa mới ra ngoài, có lẽ phải đến giờ cơm tối mới về. Tôi sẽ đưa cô và ông Nguyễn vào trong trước."

Đi qua những vườn cây rậm rạp, họ bước vào biệt thự phong cách Trung Quốc.

Trong phòng trà ở tầng một, một ông lão và một người đàn ông trẻ tuổi đang vừa thưởng trà vừa chơi cờ. Khi thấy Nguyễn Du, ông cụ lập tức cười tươi, vẫy tay không ngừng: "Tiểu Du đến rồi à, lại đây, ngồi bên cạnh ông."

Nguyễn Du đã đoán được: "Chào ông Đoàn."

"Đừng gọi là ông Đoàn nữa, phải đổi cách gọi thành ông nội rồi." Ông Đoàn đáp lời bằng nụ cười rạng rỡ.

Nguyễn Chính Bình hỏi: "Dạo này sức khỏe ông thế nào?"

"Tốt lắm, rượu nhẹ vẫn có thể uống được hai ly!"

Ông Đoàn định lấy ly rượu, nhưng bị người đàn ông ngồi cạnh đập tay xuống: "Ông mới phát hiện xơ gan cách đây mấy ngày, uống gì mà uống, uống trà thôi."

"Mùng 1 Tết mà cũng không cho ông uống rượu? Thằng cháu bất hiếu!" Ông Đoàn bĩu môi, rút tay lại, nhưng vẫn lầm bầm trách móc.

Mọi người ngồi xuống trò chuyện, Nguyễn Du mới biết người đàn ông bên cạnh, trông có vẻ quen thuộc, chính là Đoàn Cẩm Thành, tổng giám đốc của Giải trí Đông Ảnh. Còn ông Đoàn, Đoàn Kinh Sinh, thì ngay cả kiếp trước cô cũng đã nghe tên ông, một người đã tạo dựng nên đế chế thương mại từ khi còn trẻ.

Ông nội Nguyễn Du khi còn sống rất thích xem kênh tài chính của CCTV, và cô thường ngồi xem cùng ông. Cái tên "Đoàn Kinh Sinh" không biết đã được nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần trong

các chương trình, vì ông thành lập Tập đoàn Kinh Sinh vào thập niên 90, bắt đầu từ việc phát triển bất động sản và nhanh chóng giàu có. Bây giờ, tập đoàn của ông đã mở rộng sang nhiều lĩnh vực khác.

Đừng hỏi, vì chuyện này đã trở thành huyền thoại.

Ông Đoàn chỉ có một người con trai duy nhất, người đã đảm nhận gia sản sau khi ông nghỉ hưu, bận rộn suốt ngày. May mắn là hai cháu trai, Đoàn Cẩm Thành và Đoàn Cẩm Chiêu, thường xuyên ghé thăm ông.

Nguyễn Du cũng mới biết, tên thật của Đoàn Lâm là Đoàn Cẩm Chiêu, và anh chỉ đổi tên khi bước chân vào showbiz.

Điều này khiến cô cảm thấy thật kỳ lạ.

Hóa ra "đối thủ" của cô đã vượt qua cả tầm ảnh hưởng của giới tư bản, trở thành thái tử của một gia tộc danh giá. Kiểu như nếu không nổi tiếng thì chỉ cần về thừa kế gia sản thôi.

Sao lại thế được, cũng là con người cả mà, nữ thần Nữ Oa chắc hẳn đã thiên vị khi tạo ra Đoàn Lâm.

"Con giống mẹ con lắm, cả về bệnh tim và sức khỏe không được tốt." Ông Đoàn cầm tay Nguyễn Du, rồi đặt vào tay cô một chuỗi hạt Phật: "Cái này để con mang bên mình, sẽ bảo vệ con khỏe mạnh và bình an suốt đời."

Nguyễn Chính Bình giật mình, vội từ chối: "Đây không phải là chuỗi hạt ông đã đeo hơn hai mươi năm rồi sao? Quá quý giá để tặng cho Tiểu Du."

"Tôi đã nói là tặng thì tặng. Mấy người một là không cho tôi uống rượu, hai là không cho tôi tặng đồ, muốn tôi tức c.h.ết sao!" Ông Đoàn nổi cáu.

Bàn tay khô ráp của ông lão, run rẩy như vỏ cây mùa thu, nhưng trong lòng bàn tay lại ấm áp lạ thường. Điều này khiến Nguyễn Du đột nhiên cảm thấy xúc động, suýt rơi nước mắt.

"Cảm ơn ông." Cô nói nhỏ.

"Cảm ơn gì chứ. Mẹ con là con gái kết nghĩa của ông, ông đã nhìn mẹ con trưởng thành, kết hôn, sinh con, và rồi qua đời vì bệnh tim chỉ sau hai năm sinh con. Bây giờ, ông lại nhìn thấy con lớn lên." Ông Đoàn thở dài: "Thời gian không chờ ai cả, ông chỉ mong các con đều sống tốt."

"...Vâng, ông yên tâm."

Nguyễn Du không còn muốn đề cập đến chuyện ly hôn nữa.

Giờ cô mới hiểu, tại sao Nguyễn đại tiểu thư lại thành công trong việc ép cưới. Hóa ra ông Đoàn đã giúp đỡ rất nhiều. Mẹ của đại tiểu thư Nguyễn là con gái kết nghĩa của ông, cô ấy giống mẹ, ông thương yêu mẹ cô ấy và vì thế cũng muốn gắn bó hai gia đình với nhau.

"Ông nội."

Đang nói chuyện, có một người bước vào.

Nguyễn Du nhìn lên, người phụ nữ trẻ trước mặt chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, da trắng, xinh đẹp với ngũ quan sâu và mang vẻ lai Tây. Trông cô ấy quen quá.

"Nhà có khách à?" Đoàn Hân cười tươi, nhưng khi nhìn thấy Nguyễn Du, nụ cười của cô lập tức cứng lại.

Nguyễn Du nhớ ra rồi, cô ấy chính là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Hanna! Cô ấy còn rất trẻ nhưng đã sáng lập ra thương hiệu riêng của mình, nổi tiếng khắp thế giới, nhiều ngôi sao lớn đều từng mặc thiết kế của cô ấy. Tên tiếng Trung của cô ấy là...

"Đoàn Hân?" Nguyễn Du vô thức thốt lên.

Đoàn Hân nhìn Nguyễn Du với ánh mắt phức tạp, nụ cười có phần miễn cưỡng: "Tiểu Du, chị cũng đến à."

Trước đây Nguyễn Du chỉ biết rằng Đoàn Hân có thể nói tiếng Trung vì cô ấy đã được một gia đình Trung Quốc nhận nuôi từ nhỏ. Cô ấy cũng đã nhiều lần nhắc đến trong các cuộc phỏng vấn rằng cô sinh ra trong một trại trẻ mồ côi ở Bulgaria, và rất may mắn khi được gia đình hiện tại nhận nuôi, họ đã chăm sóc và tạo điều kiện để cô đạt được thành công như ngày nay.

Nhưng Nguyễn Du hoàn toàn không ngờ rằng Đoàn Hân lại là người nhà của Đoàn Lâm, ai mà ngờ nổi chứ?

Giới báo chí đâu rồi? Những thông tin mà cô biết hôm nay có thể khiến cả mạng xã hội sập luôn!

Trong lúc nói chuyện, Nguyễn Du biết được rằng ông Đoàn từng rất mong có một đứa cháu gái, nhưng sau khi sinh Đoàn Lâm, sức khỏe của mẹ anh không tốt nên gia đình đã nhận nuôi Đoàn Hân. Ông luôn coi cô ấy như cháu gái ruột, cả gia đình đều cưng chiều, và cô ấy đã thực sự trở thành một nàng tiểu thư danh giá.

Tối đó, Nguyễn Du được giữ lại ăn cơm. Khi cô lên lầu để rửa tay, cô nghe thấy tiếng Đoàn Hân từ phía sau, giọng điệu không còn nụ cười nữa.

"Sao cô lại đến đây?"

Nguyễn Du quay lại, lễ phép trả lời: "À, chị đến để chúc Tết." Không thể nói là chị đến để ly hôn được, đúng không?

"Cô đến chúc Tết? Với tư cách gì?" Đoàn Hân tiến lại gần, đứng bên cạnh Nguyễn Du, giọng nhẹ nhàng nhưng đầy ám chỉ: "Cô không nghĩ rằng chỉ vì ép được Đoàn Lâm đăng ký kết hôn với

mình, thì sau này anh ấy sẽ thực sự cưới cô đấy chứ? Cô tưởng rằng cô có thể bước chân vào gia đình chúng tôi sao?"

Câu nói khiến Nguyễn Du cảm thấy có gì đó không ổn.

"Em có ý gì?" Nguyễn Du cau mày.

Đoàn Hân lau khô tay, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Du, đôi mắt xanh lục như mắt mèo, xinh đẹp mê hồn.

Nhưng những lời cô ấy nói lại như rắn độc: "Ý của tôi là, một người bị quay lại video dơ bẩn như cô, còn có tư cách gì để đứng cạnh anh ấy và trở thành vợ của anh ấy?"

Nguyễn Du sững sờ.

... Hóa ra là cô ta?!!!

Trong chớp mắt, cô đã hiểu ra tất cả.

Tại sao đại tiểu thư Nguyễn lại phải lấy lòng con nhỏ biến thái chuyên bắt nạt người khác này, tại sao cô ấy bị bắt nạt suốt nhiều năm mà không dám nói ra, và tại sao trong nhật ký cô ấy không viết rõ ràng đã bị quay video gì... vì cái người đã quay lại video k.h.i.ê.u d.â.m của cô ấy chính là cháu gái cưng của nhà họ Đoàn!

"Cô làm vẻ mặt khó coi như thế làm gì, không lẽ lại muốn khóc nữa à?" Đoàn Hân cuối cùng cũng cười.

Nguyễn Du tức giận đến mức từng dây thần kinh đều run rẩy, cô nhìn thẳng vào Đoàn Hân, ánh mắt lạnh lùng như muốn g.i.ết.c người.

Đoàn Hân sững lại.

Nguyễn Du cười lạnh: "Khóc mẹ cô ấy."

Chương 26: Biến cố

Sắc mặt Đoàn Hân thay đổi, cô không tin vào tai mình: "Cô vừa nói gì?"

"Nghe không hiểu tôi chửi cô à? Hay là cô muốn nghe lại lần nữa?" Mặc dù tức đến mức m.á.u dồn lên não, Nguyễn Du vẫn cố gắng kiềm chế, từ tốn nói, "À, có vẻ tôi chửi nhầm rồi nhỉ? Tôi quên mất, cô đâu có mẹ."

"Nguyễn Du, cô bị điên à?!" Đoàn Hân không thể tin được.

Từ khi quen Nguyễn Du đến giờ, mỗi lần gặp mình cô ta đều ngoan ngoãn, không dám nói một câu to tiếng, làm sao cô ấy dám?

"Cô bị điên rồi?"

"So với những gì cô đã làm với tôi, tôi chửi cô vài câu có đáng gì?" Ánh mắt Nguyễn Du chẳng hề né tránh, "Nếu cô còn dám dùng video uy h.i.ếp tôi lần nữa, tôi không chỉ chửi cô, mà còn sẽ động tay. Cô cứ thử xem."

Nghe nhắc đến video, sắc mặt trắng bệch của Đoàn Hân lại trở nên dễ chịu hơn.

"Sao thế, không muốn tôi nhắc đến à? Hay là lâu quá chưa xem lại video, nên tính tình mới khó chịu như vậy?"

Ánh mắt Nguyễn Du lạnh đi, không nói gì.

Thấy cô căng thẳng, Đoàn Hân đột nhiên không còn tức giận nữa, cô nở một nụ cười: "Cô có muốn tôi giúp cô nhớ lại không, trong video cô bị chuốc say thế nào, rồi mấy gã người da đen đã đè cô xuống, cởi váy cô, sờ soạng cô ra sao..."

"Cô chắc là không cảm nhận được gì đâu nhỉ? Đúng rồi, cô say mà, sao có thể biết được. Nhưng tôi quay rõ lắm, từng tắc da trên người cô, đều quay rất chi tiết."

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Nguyễn Du cảm thấy dạ dày như lộn ngược, muốn nôn, muốn g.i.ết người, nhưng cô phải cố gắng kiềm chế, ánh mắt cô đỏ lên, nén lại cảm xúc.

Cô cần phải làm rõ, những năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với tiểu thư Nguyễn.

"Cô quay video đó để trả thù tôi sao?" Giọng nói của Nguyễn Du khàn khàn.

"Ai bảo cô không biết thân biết phận."

Đoàn Hân chỉnh lại lớp trang điểm trong gương, cử chỉ lại trở về vẻ quý phái của một danh nhân: "Năm đó ở trường, cô tìm cách lấy lòng tôi chẳng phải vì có việc muốn nhờ tôi, muốn lợi dụng mối quan hệ của tôi để tiếp cận Đoàn Lâm à? Nhưng anh ấy sao có thể để mắt đến một tiểu thư nhà giàu mới nổi kiêu căng như cô được."

Nguyễn Du im lặng, cố gắng kìm chế.

"Người ngoài nhìn vào tưởng nhà Nguyễn của cô là hào môn, nhưng đừng quên, gia đình cô có được vị thế hôm nay đều là nhờ vào sự giúp đỡ của ông nội tôi. Năm đó mẹ cô chỉ là con gái của tài xế nhà chúng tôi, là do ông nội tôi tốt bụng mới nhận bà

ấy làm con gái, mới giúp đỡ ba cô, để nhà cô có được vị trí như hôm nay."

Hai nhà còn có mối quan hệ như vậy, Nguyễn Du cũng sờ, không lạ gì khi ba cô lại kính trọng ông Đoàn đến thế.

"Tôi nói sẽ giúp cô tạo cơ hội với Đoàn Lâm, cô thật sự tin sao, không tự nhìn lại mình là ai à." Đoàn Hân lắc đầu cười, "Cái gọi là tiểu thư nhà giàu kiêu căng của cô, đến trước mặt tôi chẳng qua chỉ là một con sâu để tôi mặc sức bóp nát thôi. Cô chỉ biết cầm nín chịu đựng, quay video đòi truy của cô xong cô chỉ dám trốn khóc một mình, đây mới là cô."

Nguyễn Du nghe những lời độc ác đó, cúi đầu không nói gì.

Đoàn Hân càng thấy buồn cười: "À đúng rồi, cô còn chưa biết nhỉ? Vụ bắt cóc cô gặp phải hồi lớp 11 cũng là do tôi đứng sau dàn xếp đấy."

【Cô nói hồi nhỏ cô từng bị bắt cóc, nhưng không kể chi tiết với tôi, chỉ nói rằng suốt những năm qua luôn có người uy h.i.ếp cô, khiến cô cảm thấy rất áp lực và đau khổ.】

Lời của bác sĩ tâm lý vang lên trong đầu cô.

Kết hợp với cuốn nhật ký của tiểu thư Nguyễn để lại, Nguyễn Du cuối cùng cũng hiểu ra nguồn cơn của cơn ác mộng kéo dài nhiều năm qua.

Đoàn Hân tuy chỉ là con nuôi, nhưng lại là viên ngọc quý được cả gia đình họ Đoàn yêu chiều. Bên ngoài thì đồng ý giúp tiểu thư nhà Nguyễn và Đoàn Lâm phát triển tình cảm, nhưng trong lòng lại khinh thường cô ấy. Cô ta ỷ vào việc tiểu thư nhà Nguyễn không dám đắc tội với mình, hết lần này đến lần khác thực hiện các hành vi bắt nạt. Cuối cùng, sau khi quay lại video đòi truy của cô ấy, Đoàn Hân lộ rõ bộ mặt thật, dùng nó để uy h.i.ếp cô ấy tránh xa Đoàn Lâm.

Mẹ kiếp, rõ ràng không phải người Trung Quốc, vậy mà còn chơi trò cung đấu ác thế này?

"Mắt cô đỏ cả rồi, đừng nói với tôi là cô thật sự nghĩ mình là nạn nhân yếu đuối đáng thương đấy chứ?" Đoàn Hân cười khẩy, nói nhỏ, "Hồi đó những người bạn học bị cô bắt nạt đâu có ít, nếu không phải vì Đoàn Lâm, cô làm sao nghe lời tôi một cách ngoan ngoãn như thế? Đừng diễn kịch khổ sở quá đà nữa."

Trang điểm xong, tâm trạng Đoàn Hân tốt lên, định rời đi.

"Cô thích Đoàn Lâm à?" Nguyễn Du đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Đoàn Hân trầm xuống: "Cô nói gì?"

Nguyễn Du ngược mắt lên: "Giữa tôi và cô, ai mới là kẻ giả mạo đây? Ai mới không xứng bước chân vào gia đình này?"

"Cô..."

"Nhà họ Đoàn tốt bụng nhận nuôi cô, vất vả nuôi nấng cô lớn lên, vậy mà cô lại thích chính anh trai mình? Còn ra tay ác độc ngăn cản những cô gái khác đến gần anh ấy. Cô bị điên à?"

"Cô!"

Nguyễn Du lập tức nắm lấy cổ tay Đoàn Hân đang vung lên, ánh mắt băng lạnh, đầy uy lực.

"Tôi nói đúng phải không? Tiểu thư, ngày trước tôi ngu nên mới để cô bắt nạt. Nhưng tôi đã nói rồi, nếu cô còn dám động đến tôi một lần nữa, tôi sẽ trả lại gấp mười. Trước khi ra tay, cô nên soi gương xem mình là loại người gì."

Đoàn Hân bị đ.â.m trúng nỗi đau, tay lại không thể cử động được, cô sắp phát điên.

Không ngờ Nguyễn Du chẳng buông tha, kéo cô đến bồn rửa, ép cô phải nhìn vào gương.

"Nguyễn Du, cô bị điên à?! Thả tôi ra!"

Đoàn Hân thực sự hoảng sợ.

Bình thường cô quen sống trong vẻ thanh lịch quý phái, giỏi đ.â.m sau lưng người khác, nhưng đối mặt với tình huống thế này, cô không biết làm gì.

Cô cố hết sức giăng ra, cổ và cổ tay đau nhói, toàn thân run rẩy, một nửa là tức giận, một nửa là sợ hãi.

Định phát tiết thì cô liếc nhìn thấy một bóng người, lập tức đứng hình.

"...Anh, anh hai."

Đoàn Lâm vừa về, không biết từ lúc nào đã đứng trước cửa nhà vệ sinh.

"Có chuyện gì vậy?" Anh nhíu mày hỏi.

Trong lòng Đoàn Hân hận không thể xé xác Nguyễn Du ra, nhưng lúc này chỉ có thể gượng cười, dịu dàng nói: "Không, không có chuyện gì cả, vừa nãy em và Tiểu Du có một chút hiểu lầm, bây giờ đã giải quyết xong rồi."

Nếu là tiểu thư Nguyễn ngày trước, thấy Đoàn Lâm ở đây chắc hẳn sẽ lập tức làm hòa.

Nguyễn Du cũng cười, khi Đoàn Hân đối diện với ánh mắt như mùa xuân của cô, trong lòng lập tức thấy lo lắng.

Tiền phạt tiền tới nơi, làm người ác tới cùng, hiểu không?

"Ai nói là hiểu lầm?" Nguyễn Du không quan tâm đến Đoàn Lâm, tiến sát lại Đoàn Hân, "Có vẻ như cô vẫn chưa hiểu rõ, hôm nay tôi đến đây với tư cách là chị dâu của cô, mặc dù chưa tổ chức hôn lễ, nhưng vì tôi và anh trai cô đã đăng kí kết hôn, nên cô sẽ không bao giờ thấy chúng tôi ly hôn, cô là hậu bối, sau này gặp tôi, phải gọi một tiếng chị dâu."

Từng chữ như d.a.o cắt vào dây thần kinh sắp đứt của Đoàn Hân.

"Gọi đi." Nguyễn Du mỉm cười.

Dây thần kinh bỗng đứt, Đoàn Hân giơ tay—

"Bốp" một tiếng, vang dội và trong trẻo!

Người bị đánh lại chính là Đoàn Hân.

Nguyễn Du nắm chặt cổ tay cô, lập tức trả một cái tát!

Đoàn Hân ôm mặt, ngẩn người vì bị đánh.

"Không phải nói, tôi là chị dâu của cô sao." Nguyễn Du không còn cười, mặt không biểu cảm, "Cô không được đánh tôi, vì đó là bất hiếu, nhưng tôi đánh cô được, gọi là quản giáo."

Đánh xong, Nguyễn Du cảm thấy vui sướng, nhưng cũng hối hận.

Ôi ôi ôi, nói cái gì mà chị dâu đều là lời nói khoác! Hạo Hạo bảo bối, trong lòng em chỉ có anh, không có người khác, anh phải tin tình cảm của em, không giả đâu!!

Cô không giám nhìn biểu cảm của Đoàn Lâm, đang chuẩn bị không để ý mà rời đi, thì đột nhiên bị nắm lấy cổ tay.

"...Làm gì vậy?" Nguyễn Du vô tình cảm thấy hơi yếu thế.

Không lẽ chuẩn bị nổi giận vì em gái sao??

Đoàn Lâm nhìn cô, sắc mặt lạnh lùng, mày nhíu lại, đôi mắt đen như mực, chứa ẩn chút ngạc nhiên.

Cô vừa rồi ngẩng cao đầu, kiêu ngạo như một con thú giữ thức ăn, nói rằng đời này không tính đến việc ly hôn.

...Có vẻ như, dự định rất xa.

Nhìn gần hơn, quầng mắt của Nguyễn Du đỏ, trên cánh tay và cổ tay có nhiều vết thương, có lẽ là khi giằng co với Đoàn Hân vừa rồi

Đợi một lúc, cô không thấy đối phương đánh mình, mà cảm thấy cổ tay bị xoa nhẹ một cái.

???

Nguyễn Du cả người chột căng lên.

Đoàn Lâm dùng đầu ngón tay ấm áp chạm vào chỗ vết thương của cô, chỉ chạm một cái rồi lập tức rút lại, rất nhẹ, không đau, chỉ thấy ngứa.

"Vết thương, đi xử lý đi." Anh nói một cách trầm thấp.

"...Ừ."

Sau khi Nguyễn Du rời đi, Đoàn Hân mới dần hồi phục tinh thần.

Nhìn thấy cảnh vừa rồi, trong lòng cô bất chợt hoảng loạn.

Đoàn Lâm sao lại quan tâm đến Nguyễn Du như vậy? Anh ấy đến từ lúc nào? Nghe thấy bao nhiêu rồi?

Cô ngược nhìn Đoàn Lâm, đôi mắt xanh đẹp đắm lệ, bộ dạng đáng thương như một con mèo hiền lành: "Anh ơi, chị ấy đánh em, sao anh còn..."

Người đã đi, Đoàn Lâm bình tĩnh nhìn cô em gái, mày không hề giãn ra, biểu cảm rất lạnh nhạt, khí chất như bị băng giá bao phủ.

Dừng một chút, hỏi: "Rốt cuộc cô đã quay video gì?"

.

Sau ba ngày nghỉ, Nguyễn Du lại bị công ty ném đầy lịch trình lớn nhỏ vào mặt.

An Trác Tây cũng không nhàn rỗi: "Chị vẫn đang thương thảo giúp em một vài hợp đồng quảng bá, vài ngày nữa chị sẽ dẫn em đi ăn với bên thương hiệu, và gần đây, kịch bản casting quá hỗn tạp, chị sẽ xem lại."

"Cảm ơn An tỷ, chị vất vả rồi." Nguyễn Du chân thành nói.

An Trác Tây mỉm cười, rất thẳng tính: "Đối với chị thì không cần khách sáo, hiện giờ em đang nổi tiếng, đúng là thời điểm tốt để chuyển hóa lưu lượng thành tài nguyên, chị cũng đang hy vọng em thành cây ATM trong công ty."

Làm quản lý nhiều năm, An Trác Tây biết rõ sự quan trọng của thời kì thăng tiến của nghệ sĩ, việc có nổi tiếng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào giai đoạn này.

Tìm thời gian gọi Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đến công ty, kéo Nguyễn Du cùng mở một cuộc họp, nhắc nhở liên tục, một lần nữa dặn dò cả đội ngũ trong năm mới phải cẩn thận hơn nữa, tuyệt đối không được để xảy ra bất cứ sự cố nào khiến cô phải tức giận

Họp xong, An Trác Tây hài lòng: "Năm mới mọi người sẽ rất vất vả, chị vừa phát lì xì trong nhóm trợ lý, mọi người nhớ nhận nhé."

Nguyễn Du: "Mọi người còn lập nhóm trợ lý sao? Tại sao em không có trong đó? Mau kéo em vào, em cũng muốn nhận lì xì."

Diệp Mộng Mộng nhanh chóng nhận lì xì xong, cười tươi, đưa điện thoại cho cô xem.

"Chị Tiểu Du, chị ở trong nhóm mà, thấy không, đây chẳng phải là chị sao."

Trong nhóm Wechat chỉ có ba người, An Trác Tây, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng, không có Nguyễn Du.

Nhưng tên nhóm rất nổi bật: "Hôm nay Cá nhỏ đã nhảy qua cổng rồng chưa."*

*Câu này nghĩa nói về việc một người nào đó đã đạt được thành công lớn hoặc vượt qua một thử thách khó khăn chưa?

Nguyễn Du: ???

Các người bình thường nói chuyện gì sau lưng tôi vậy!

Những dòng chat.

【Lâm Thanh: Chào, chưa nhảy.】

【Diệp Mộng Mộng: Ngủ rồi, chưa nhảy.】

【An Trác Tây: Chưa nhảy? Gửi thêm cho Nguyễn Du lịch trình ba tháng tiếp theo đi.】

...

Đây là gì? Họ đang chơi trò vượt chướng ngại vật à?

Lâm Thanh: "Để em kéo chị vào?"

"Không cần đâu." Nguyễn Du từ chối, "Tôi suýt cho rằng năm nay tôi tham gia bầu cử quốc hội."

Câu hỏi đầy trần trở: Cả đội ngũ đều là fan sự nghiệp của tôi, trong khi tôi chỉ muốn làm một con cá khô theo đuổi idol thì phải làm sao đây?!!

Qua năm mới, 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang' tiếp tục phát sóng tập thứ tư, độ hot không giảm so với trước Tết.

Tập mới, ngoài Hạ Thường Nguyên vẫn kiên trì ở vị trí ảo thuật gia đường phố, bốn người còn lại đều bị cử đến công trường. Ngay cả khán giả cũng không ngờ, sau khi bốn người cùng xuất hiện, những điểm gây cười lại dày đặc hơn

Haha 'Công trường F4' rốt cuộc là cái quái gì vậy! Chơi bài có thể tạo ra không khí như phim xã hội đen thật sự không hợp lý! Đạo diễn, chúng tôi có lý do đầy đủ để nghi ngờ họ lén lút đi học lớp diễn xuất! Những người này còn có gì là không thể sáng tạo hơn không.

Nhưng Nguyễn Du không ngờ rằng, sau khi cùng xuất hiện, nhiều fan của mấy nhà còn va chạm nảy sinh những tia lửa khác.

Trong phim trường, vào giờ nghỉ, cô đang xem lại tập bốn của chương trình, đột nhiên thấy dòng bình luận đỏ xuất hiện trên màn hình.

【Ôi ôi ôi CP Xuân Vũ ngọt ngào khiến tim tôi đập thành thịch! Tôi đã thích, các chị em hãy đẩy thuyền đi nào!!】

Dòng bình luận này được hơn một nghìn like, nổi bật luôn.

Nguyễn Du hào hứng muốn xem chuyện gì hot, phải biết rằng trong các chương trình thực tế bùng nổ, hầu như luôn có fan ship couple, nhanh để cô xem cặp Xuân Vũ CP là ai...

Hả?

【Tôi đã dùng thước đo góc để đo, tôi thề mỗi lần Giang Tinh Thuần cười với Nguyễn Du, khóe miệng anh ấy cong lên cao hơn 6,5 độ so với người khác.】

【Ai cũng biết mùa xuân sắp đến, vậy nên Xuân Vũ CP là thật.】

Xuân Vũ... Thuần Du? Là cô và Giang Tinh Thuần??

Nguyễn Du c.h.ết sững.

Tất nhiên, mấy bình luận của fan CP đó nhanh chóng bị áp đảo bởi hàng loạt bình luận từ fan hai nhà kiểu "nhà tôi độc quyền, không mời hợp tác". Nhưng Nguyễn Du, với tư cách là đương sự của CP, đồng thời là fan "mẹ" của crush nhỏ, như bị sét đánh trúng.

Giang Tinh Thuần mới mười tám tuổi thôi! Cũng ship được sao? Tôi sẽ báo cáo các người!

“Đang xem gì đấy?”

Bên cạnh, Giang Tinh Thuần đã trang điểm xong cúi người xuống nhìn màn hình tablet của Nguyễn Du.

“... Không có gì!” Cô nhanh chóng tắt video, không quên dặn dò, “Sau này cậu xem lại Nghề Nghiệp Ngụy Trang nhớ đừng bật bình luận nhé.”

Giang Tinh Thuần nghiêng đầu: “Tại sao?”

Nguyễn Du: “Antifan nhiều lắm.”

Nói cứ như thật vậy.

Giang Tinh Thuần với hàng mi dài chớp chớp, nhìn cô một lát rồi bất ngờ cười để lộ chiếc răng khểnh: “Được thôi. Đi nào, đạo diễn đang gọi chúng ta.”

Hôm nay Nguyễn Du phải quay quảng cáo sản phẩm đại diện, vẫn là thương hiệu mỹ phẩm Úc lần trước, quay cùng Giang Tinh Thuần.

Lần này nội dung quay không nhiều, chỉ cần một buổi chiều là xong. Trước khi hoàng hôn buông xuống, mọi người thuận lợi kết thúc công việc, Nguyễn Du và Giang Tinh Thuần được gọi sang một bên để quay thêm đoạn phỏng vấn hậu trường.

Mấy câu hỏi đầu đều liên quan đến thương hiệu, cuối cùng nhân viên phỏng vấn lật qua danh sách câu hỏi, hỏi:

“Tinh Thuần, trong tất cả các sản phẩm trang điểm của thương hiệu chúng tôi, nếu chọn một món để tặng bạn gái tương lai, bạn sẽ chọn món nào?”

Giang Tinh Thuần suy nghĩ một chút: “Không chọn được, chắc món nào cũng muốn tặng.”

Câu trả lời vừa dứt, xung quanh vang lên những tiếng "wow".

Nguyễn Du không kìm được cười, trời ơi, crush nhỏ ngọt ngào quá! Cảm giác tự hào như con mình đã trưởng thành vậy!

“Vậy bạn thích mẫu con gái thế nào?”

Giang Tinh Thuần: “Thích người hay cười, tính cách đáng yêu, ừm... chơi game giỏi, có thể giúp tôi thắng nữa.”

Nhân viên xung quanh đều bật cười thiện ý, đúng là một cậu bé mười tám tuổi khi đưa cả tiêu chuẩn thắng game vào tiêu chí

yêu đương.

“Thế còn Nguyễn Du, mẫu người bạn thích là thế nào?”

Giang Tinh Thuần quay đầu nhìn Nguyễn Du, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Nguyễn Du thật ra muốn nói cô thích kiểu như Kỷ Lâm Hạo, nhưng nếu câu này phát sóng thì chắc chắn cô sẽ bị fan "xé xác" mất. Nghĩ một chút, cô trả lời né tránh: “Tôi thích con trai hát hay.”

Giang Tinh Thuần sững lại, rồi cười để lộ hai lúm đồng tiền.

Quay xong.

Trước khi rời đi, Nguyễn Du vẫy tay chào mọi người, bị Giang Tinh Thuần gọi lại: “Tuần sau chị quay chương trình thực tế trực tiếp à?”

“Đúng thế, tôi còn là dàn cast chính nữa, lúc đó nhớ xem livestream nhé, giúp chương trình tăng người xem.” Nguyễn Du mỉm cười quảng cáo.

Giang Tinh Thuần gật đầu: “Ừm, nhất định sẽ xem.” Ngập ngừng một chút, “Cố lên... Tiểu Du.”

Nguyễn Du cười vẫy tay chào.

Từ giai đoạn chuẩn bị ban đầu đến khi chương trình được làm nóng, "Hí Du Ký" đã trải qua hàng tháng trời và cuối cùng cũng đến ngày ghi hình trực tiếp tập đầu tiên vào đầu tháng Ba.

Ngày trước buổi ghi hình, Nguyễn Du và các khách mời khác đến Tô Châu sớm, buổi tối nghỉ lại tại một khách sạn gần trường quay.

Nguyễn Du vừa đến khách sạn cùng hai trợ lý, đang thu dọn hành lý trong phòng thì Lâm Thanh quay về sau khi đi một vòng, trên tay cầm một tờ giấy – kịch bản mà tổng đạo diễn chương trình đưa cho.

Chỉ một tờ giấy, vốn vẹn vài dòng chữ:

[Lịch trình]: 4:00 sáng, khách mời hóa trang.

[Quy tắc livestream]: Chương trình truyền hình thực tế có kịch bản. Năm khách mời bước vào bối cảnh mà chương trình dựng sẵn, lần lượt hóa thân thành nhân vật mà mình được phân vai trong câu chuyện, hoàn thành nhiệm vụ chương trình giao trong thời gian quy định.

[Nội dung livestream]: Miễn không làm lệch nhân vật, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, hướng phát triển câu chuyện hoàn toàn do năm khách mời tự do sáng tạo.

[Lưu ý]: Buổi ghi hình trực tiếp dự kiến kéo dài 48 giờ, sau khi livestream bắt đầu, khu vực ghi hình sẽ được phong tỏa, không được nhờ sự hỗ trợ từ bên ngoài hay các quay phim.

Lâm Thanh chưa từng thấy kịch bản nào sơ sài đến vậy: “Sao chẳng tiết lộ chút nội dung gì cả? Ngày mai là livestream, lỡ xảy ra sự cố trực tiếp thì làm sao?”

Diệp Mộng Mộng: “Xí xí xí, đừng nói xui như thế!”

“Thỏa sức sáng tạo thì tốt mà, tôi xem chương trình thực tế là ghét nhất có kịch bản.” Nguyễn Du vô tư đáp.

Lâm Thanh: “Tôi thấy mấy khách mời khác đều về phòng rồi, có cần qua chào hỏi trước để làm quen không?”

“Không đi!”

Nguyễn Du đáp một cách kiên quyết.

Cô không quên Đoạn Lãm cũng là khách mời đặc biệt của chương trình này. Chào hỏi cái gì chứ, Tết vừa rồi cô vừa “đánh” em gái người ta, anh ấy không “đánh” lại cô là may lắm rồi!

Nguyễn Du nhảy lên giường, bắt đầu đuổi người: “Mai bốn giờ phải dậy, tôi phải đi ngủ ngay bây giờ, ngủ ngon nhé!”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng tiễn Nguyễn Du vào trường quay.

Tổ chương trình đã thuê lại một phần phim trường gần đó, địa điểm livestream nằm trong khu vực phong tỏa hoàn toàn. Thậm chí trợ lý cũng không được phép đi theo, không ai biết các khách mời sẽ đóng vai gì, cũng không biết Nguyễn Du sẽ hóa trang thành kiểu gì.

Mười hai giờ trưa livestream sẽ chính thức bắt đầu, ba nền tảng video lớn đã khởi động chương trình làm nóng từ trước.

Sáu giờ sáng, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng ăn sáng xong, mỗi người về phòng khách sạn, người thì tranh thủ ngủ bù, người thì đợi đến giờ xem livestream.

Lâm Thanh vừa chớp mắt được nửa tiếng thì bị tiếng gõ cửa dồn dập làm giật mình tỉnh dậy.

“Lâm Thanh! Mau mở cửa, đừng ngủ nữa! Có chuyện rồi, nhanh mở cửa đi!!”

Lâm Thanh tim đập thình thịch, lăn qua lộn lại chạy ra mở cửa: “Chuyện gì thế?!”

Diệp Mộng Mộng đưa thẳng điện thoại qua, gấp đến mức sắp khóc.

[Xiaosi]

“Cậu xem video này đi! Hai phút trước có người đăng trên diễn đàn ẩn danh! Bây giờ đã lan đến Weibo rồi!”

Một tài khoản lớn chuyên đăng tin giải trí trên Weibo đã chia sẻ bài viết: 【Tin sốc buổi sáng: Có ai muốn "ăn dưa" về Nguyễn Du không??? Một người tự nhận là bạn học cấp ba của cô ấy vừa đăng bài bóc phốt trên diễn đàn ẩn danh, nói rằng cô là con gái của Chủ tịch Truyền Thông Thương Ảnh??? Còn ỷ thế bắt nạt bạn nữ trong thời đi học?!! Tôi choáng váng luôn, hình tượng người đẹp tâm thiện này hoàn toàn sụp đổ rồi đúng không? [Video]】

Video mở đầu trong một lớp học. Nguyễn Du mặc đồng phục cấp ba, mái tóc dài ngang eo nhuộm màu vàng nhạt. Gương mặt xinh đẹp tinh tế của cô không mang chút cảm xúc nào, lạnh lùng đi ra khỏi cửa lớp.

Gần đến cửa, cô bị một nữ sinh chặn lại. Giọng nữ sinh nhỏ như tiếng muỗi kêu, rõ ràng rất sợ cô: “Nguyễn Du, tiết Toán sắp bắt đầu rồi, cậu không vào học sao?”

“Liên quan gì đến cậu?” Nguyễn Du tỏ vẻ khó chịu.

“Nhưng... nhưng cậu chưa nộp bài tập...”

Nguyễn Du chẳng thèm để ý, đẩy nữ sinh sang một bên, không ngoảnh đầu lại mà chỉ lạnh lùng buông một chữ: “Cút.”

Video kết thúc.

Chỉ sau hai phút đăng tải, bài viết đã có lượt chia sẻ và bình luận tăng vọt, nhanh chóng lan truyền khắp mạng xã hội.

Không thể nhầm lẫn, nhân vật trong video chính là Nguyễn Du.

“Bảo cậu tối qua đừng nói xui mà! Giờ làm sao đây? Làm sao bây giờ?!” Diệp Mộng Mộng đã bật khóc.

Lâm Thanh thốt lên một tiếng chửi thề: “... Chết tiệt!”

Chương 27: Hành trình Tây Du

Điện thoại của An Trác Tây gọi mãi không được, nhắn tin cũng chẳng hồi âm, còn Nguyễn Du đã bị tổ chương trình thu điện thoại trước, hoàn toàn không liên lạc được.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng trong phòng khách sạn như kiến bò trên chảo nóng, bất lực nhìn đoạn video bị chia sẻ hàng chục nghìn lần. Lướt chuyển tiếp và bình luận tăng cấp số nhân.

“Sao chị An vẫn không bắt máy vậy?!” Diệp Mộng Mộng nắm chặt điện thoại.

Lâm Thanh chợt nhớ ra hôm qua là ngày cưới của một ảnh đế nổi tiếng dưới trướng An Trác Tây. Hôm qua chị ấy còn tham dự hôn lễ tại Maldives: “Đừng gọi nữa. Chắc chắn chị ấy đang trên chuyến bay từ lễ cưới của Liêu Bình, giờ máy bay chưa hạ cánh, không liên lạc được đâu.”

“Thế giờ chúng ta phải làm gì?!”

Lâm Thanh cố gắng giữ bình tĩnh: “Cậu lập tức liên hệ phòng PR của công ty, tôi đi tìm đạo diễn chương trình, xem có thể để Nguyễn Du tự ra mặt giải thích không. Mau lên!”

Sáng thứ Bảy, khoảng bảy giờ, khi mọi người trên khắp cả nước đang chuẩn bị ngủ thêm một giấc thì bị những tin tức sốc toàn mạng đánh thức.

Tin chấn động! Nguyễn Du là thiên kim tiểu thư con cưng của Chủ tịch Nguyễn Chính Bình, người đứng đầu Truyền thông

Thương Ảnh!

Người tố cáo ban đầu đăng bài trên diễn đàn ẩn danh, tiết lộ Nguyễn Du là con gái của Chủ tịch Thương Ảnh, từng học tại một trường quý tộc tư thục ở Hồng Kông và chính người đó là bạn học của cô.

Nhưng chưa để cư dân mạng kịp sốc, người này tiếp tục tung “quả bom” lớn hơn: Nguyễn Du có tiếng xấu trong trường, không chỉ phớt lờ quy định mà còn công khai ỷ thế bắt nạt bạn nữ.

Dư luận dậy sóng

Ban đầu, chẳng ai tin vào câu chuyện này.

Lượng fan hâm mộ của Nguyễn Du tăng vọt gần đây cũng đồng nghĩa với việc số lượng anti-fan không hề nhỏ. Nhiều người cho rằng bài đăng chỉ là chiêu trò của anti-fan.

Nhưng mọi chuyện thay đổi khi bức ảnh tốt nghiệp của Nguyễn Du được tung ra.

Người xem phóng to bức ảnh và nhận ra ngay khuôn mặt xinh đẹp với nốt ruồi lệ đặc trưng của Nguyễn Du. Chưa dừng lại ở đó, người tố cáo tiếp tục tung một đoạn video.

Trong video, hành vi kiêu ngạo và lạnh lùng của Nguyễn Du đối lập hoàn toàn với dáng vẻ sợ hãi của nữ sinh kia, khiến mọi người đều lặng im.

Nếu ảnh có thể chỉnh sửa, vậy còn video thì sao?

Chẳng ai có cách nào giải thích được.

Chẳng mấy chốc, ảnh và video bị chia sẻ lên Weibo, tạo thành cơn sóng dữ dội. Chủ đề nhanh chóng leo lên vị trí top 1 tìm

kiểm. Cuộc thảo luận dữ dội giữa cư dân mạng và những bình luận kích động từ anti-fan lan tràn khắp nơi.

Trong khi đó, fan của Nguyễn Du vẫn cố giữ lý trí, đồng loạt lên tiếng kêu gọi mọi người không lan truyền thông tin thất thiệt:

“Đừng tin cũng đừng lan truyền tin đồn, hãy đợi lời giải thích chính thức.”

Nhưng khi trở về nhóm chat riêng của fan, nội bộ đã tranh cãi nảy lửa. Có người lập tức đổi avatar sang đen và rời nhóm, có người ngay tại chỗ quay lưng chỉ trích. Một số khác vẫn cố giữ niềm tin, chờ đợi Nguyễn Du tự mình đứng ra giải thích.

Fan lớn cũng lên tiếng: 【@Hội hậu viện toàn cầu Nguyễn Du: Bây giờ tranh cãi chẳng có ý nghĩa gì, mong mọi người yên lặng chờ đợi sự thật. Chỉ cần Nguyễn Du vẫn là cô gái chân thật đáng yêu mà chúng ta từng yêu thích, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên cô ấy.】

Lâm Thanh liên tục làm mới trang mạng xã hội, gần như phát điên.

Anh bị nhân viên chặn lại ở ngoài phim trường, không thể nào gặp được Nguyễn Du.

Trong khi đó, phòng PR khẩn trương đưa ra một kế hoạch xử lý khủng hoảng nhưng vẫn chưa dám triển khai, chỉ đợi An Trác Tây trở về quyết định.

Ai ngờ vào sáng sớm tinh mơ, lại có chuyện này xảy ra chứ?!

Vừa xuống máy bay, điện thoại của An Trác Tây đã nổ tung với hàng loạt cuộc gọi nhỡ và tin nhắn. Lướt qua nội dung, cô suýt ngất xỉu tại chỗ.

Cô lập tức gọi cho Nguyễn Chính Bình, cố gắng giữ bình tĩnh: “Tôi đã biết chuyện của Nguyễn Du. Tôi sẽ xử lý ổn thỏa, ông cứ yên tâm.”

“Từ đầu tôi đã không đồng ý để nó vào showbiz. Tin đồn trên mạng nhiều thế này, nó làm sao chịu nổi.”

Nguyễn Chính Bình thở dài: “Hồi nhỏ... nó đúng là hơi bốc đồng, có thể đã làm vài chuyện sai lầm khi còn đi học. Tôi không biết chuyện này sẽ phát triển đến đâu, nhưng nếu không thể kiểm soát, thì để nó rút khỏi showbiz và quay về cuộc sống như trước thôi.”

Nghe giọng ông, ngay cả Nguyễn Chính Bình cũng chẳng nghi ngờ chuyện Nguyễn Du từng bắt nạt bạn học. Nếu dư luận tiếp tục diễn biến theo chiều hướng xấu, cách duy nhất là “đóng băng” Nguyễn Du, để cô trở lại làm một thiên kim tiểu thư hưởng thụ cuộc sống.

“... Tôi hiểu rồi.”

Hiếm khi An Trác Tây cảm thấy bất lực như lúc này.

Với con mắt tinh tường của một người đã làm quản lý vàng nhiều năm, An Trác Tây nhìn ra Nguyễn Du là một mầm non rất triển vọng, tiềm năng vô hạn. Cô từng có tham vọng đào tạo Nguyễn Du để nổi đình nổi đám. Nhưng trở trêu thay, lại xảy ra chuyện như thế này.

Những lời đồn vô căn cứ như lần đoàn làm phim nói Nguyễn Du mắc bệnh ngôi sao thì không nói, cô vẫn tự tin có thể xoay chuyển dư luận. Nhưng lần này lại là video! Bằng chứng rõ ràng không thể chối cãi! Đã vậy, thân phận của Nguyễn Du bị lộ không những không khiến cư dân mạng ngưỡng mộ mà còn trực tiếp khiến sự việc bạo lực học đường bị đẩy lên một cấp độ nghiêm trọng hơn.

Bối cảnh gia đình, ý thế bắt nạt, sự phẫn nộ của dân mạng chưa bao giờ cao đến vậy, tiếng mắng chửi ngập tràn khắp nơi.

Lúc này muốn chặn tin nóng, đã quá muộn.

An Trác Tây gọi điện cho Lâm Thanh: “Nguyễn Du đâu rồi?”

“Chị An! Cuối cùng chị cũng về rồi!” Từ khi video bị tung ra đã tròn năm tiếng, toàn mạng sôi sục, Lâm Thanh lo lắng: “Cô ấy đang cùng các khách mời khác ở phim trường. Điện thoại của họ đã bị thu trước đó, em không vào được, cũng không liên lạc được với tổ đạo diễn.”

“Xử lý khủng hoảng thế nào rồi? Đã ra tuyên bố chưa?”

“Chưa... Bọn em không dám... Chị định thừa nhận Nguyễn Du là con gái Chủ tịch Nguyễn sao?” Lâm Thanh bất an.

“Thừa nhận.” An Trác Tây trầm giọng: “Thân phận thì nhận, bạo lực thì không.”

Lâm Thanh ngập ngừng: “Nhưng... nếu việc bắt nạt là thật thì sao? Video không có dấu hiệu chỉnh sửa, nếu mình phủ nhận chẳng phải càng khiến dư luận giận dữ hơn à?”

Dẫu vậy, nghĩ đến hành động thường ngày của Nguyễn Du, ngoài việc cáu gắt chút ít mỗi khi chơi game thua, thì cô ấy thực sự là một người rất dễ gần.

Cẩn rằng, Lâm Thanh nói: “Dù sao đi nữa, em không tin chị ấy là người như vậy.”

“Em cũng thế.” Bên cạnh, Diệp Mộng Mộng mắt đỏ hoe, tiếp lời.

15 phút sau khi An Trác Tây về nước, vào lúc 11 giờ 30 trưa theo giờ Bắc Kinh, tài khoản chính thức của Truyền thông Thương Anh đăng tải một bài viết dài.

Tóm lại, công ty thừa nhận Nguyễn Du là con gái của Nguyễn Chính Bình. Nhưng họ khẳng định thân phận này không hề mang lại đặc quyền gì, mọi người đều được đối xử công bằng. Nguyễn Du cũng chỉ là một nghệ sĩ bình thường đang nỗ lực theo đuổi ước mơ trong làng giải trí. Về phần video, chỉ là xích mích nhỏ giữa bạn học cũ, những tin đồn về việc bắt nạt hoàn toàn không đúng sự thật.

Như dự đoán, bài viết lập tức leo lên vị trí top 1 tìm kiếm và lại gây bùng nổ.

Nhưng lần này, dư luận gần như hoàn toàn quay lưng.

【Các người nói không đúng sự thật là không đúng à? Chúng tôi bị mù chắc? Gương mặt khó chịu của Nguyễn Du trong video là giả à? Câu "cút" mà cô ta nói là ảo giác của chúng tôi à?】

【Ngay trước mặt bao người trong lớp đã thế, thì sau lưng còn ngông cuồng cỡ nào? Nhìn vẻ sợ hãi của nữ sinh kia, các người nói Nguyễn Du không từng bắt nạt người ta, thật khó mà tin nổi.】

Tiếng nói ủng hộ Nguyễn Du từ phía người hâm mộ hoàn toàn bị nhấn chìm. Thiện cảm của dư luận, vốn vất vả xây dựng, nay vỡ tan thành từng mảnh.

An Trác Tây không còn thời gian để ý đến làn sóng dư luận đang ngày càng gay gắt. Điện thoại liên tục đổ chuông, nhiều thương hiệu đang đàm phán hợp đồng tài trợ đã khéo léo bày tỏ ý định rút lui. Cuộc hẹn chụp hình quảng bá tạp chí tháng sau bị hủy bỏ. Thậm chí, hợp đồng quảng cáo mỹ phẩm Úc dự kiến công bố tối nay cũng bị hoãn vô thời hạn.

Dẫu Nguyễn Chính Bình là Chủ tịch Thương Ảnh, nhưng trong giới giải trí không chỉ có một Thương Ảnh. Cuối cùng, các nhãn hàng vẫn chọn đi theo dư luận. Dính scandal, dù là tiểu thư nhà

giàu cũng vô ích, trong giới này chỉ có sự nổi tiếng mới là chân lý.

Mặc dù đã cố gắng nói đỡ, nhưng An Trác Tây vẫn bị từ chối thẳng thừng.

Bận rộn đến chóng mặt.

Lâm Thanh lại gọi tới: “Chị An, trên hot search có một chủ đề liên quan đến Nghề Nghiệp Ngụy Trang, nhắc đến Nguyễn Du... Cái này có cần làm rõ không?”

“Lại chuyện gì nữa?!”

“Người ta nói tổ chương trình ưu ái Nguyễn Du vì thân phận của cô ấy, cố ý cắt nhiều cảnh của khách mời khác để thêm thời lượng cho cô ấy.”

Trong số những chủ đề liên quan đến bạo lực học đường, chủ đề "Thời lượng quay của Thu Hi" âm thầm leo lên hot search.

【Lúc xem Nghề Nghiệp Ngụy Trang, tôi đã muốn nói rồi, cùng là nữ khách mời nhưng thời lượng của Thu Hi ít hơn của Nguyễn Du nhiều. Hôm nay mới rõ ngọn ngành. Thôi, dân đen không dám nói gì thêm, mọi người tự cảm nhận đi.】

Kèm theo bài đăng là tuyên bố của Thương Ảnh với câu: "Thân phận không phải đặc quyền ưu ái???" được gạch chân đỏ chói, còn thêm ba dấu chấm hỏi bên cạnh, đầy ý mỉa mai.

Cộng đồng fan của Thu Hi nhân cơ hội nổi giận, tung bình luận khắp nơi: 【Đừng có mang thân phận ra làm trò! Nguyễn Du còn không bằng một góc của Thu Hi.】

Nếu là trước đây, fan của Nguyễn Du và cả cư dân mạng có lẽ sẽ lên tiếng bảo vệ cô. Nhưng giờ đây, mọi chuyện đã khác hẳn.

An Trác Tây cười lạnh: "Lần trước 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang' bùng nổ, Nguyễn Du được hưởng lợi lớn nhất, công ty của Thu Hi đã không vui từ lâu. Lần này chắc chắn là họ chờ đúng thời điểm, mượn chuyện để bán thảm và kiếm fan."

Trong giới giải trí, tình trạng "thừa cơ đánh hôi" đã quá quen thuộc. Một khi mắc sai lầm, đủ loại kẻ cơ hội sẽ xuất hiện.

Rõ ràng sự cố lần này là do có người tính toán trước, cố ý chọn thời điểm Nguyễn Du bận quay chương trình trực tiếp để tung tin, khiến cô trở tay không kịp. Nhưng giờ truy xét ai là kẻ đứng sau cũng không còn ý nghĩa, điều quan trọng nhất là xử lý hậu quả

Lâm Thanh lo lắng: "Buổi phát sóng trực tiếp của 'Hý Du Kí' sắp bắt đầu. Có cần bảo Nguyễn Du tạm dừng ghi hình không?"

"Cứ để cô ấy quay. Chuyện đã đến mức này, giờ cô ấy xuất hiện cũng không thay đổi được gì. Chúng ta cố gắng dẫn dắt dư luận, còn lại thì đành trông vào số phận của cô ấy thôi."

An Trác Tây thở dài: "Không chừng, đây là lần cuối cùng Nguyễn Du được quay chương trình."

Bên ngoài đang náo loạn dữ dội, nhưng bên trong phim trường lại như một thế giới khác, tổ chế tác và nhân viên hậu cần bận rộn đến mức chân không chạm đất. Các khách mời đã bị thu điện thoại từ sáng sớm, sau khi làm xong tạo hình thì không hay biết gì, đang ngồi trong khu nghỉ tạm thời nói chuyện phiếm.

Lúc 11 giờ 30 phút, còn nửa tiếng nữa là đến giờ phát sóng tập đầu tiên của "Hý Du Kí".

"Anh Vương, chuyện của Nguyễn Du trên mạng càng lúc càng lớn, có cần nói với cô ấy không?" Phó đạo diễn ghé sát bên đạo diễn chính, thì thầm hỏi.

Đạo diễn chính cũng đang cân nhắc, cau mày: “Không được, nhờ cô ấy không quay nữa thì sao? Chương trình này chuẩn bị lâu như vậy, kéo được nhiều tài trợ như thế, lịch của Đoàn Lâm và Hoàng Chi Lan khó hẹn cỡ nào cậu cũng biết rồi, không thể để xảy ra sai sót vào lúc mấu chốt này.”

Phó đạo diễn nghĩ cũng đúng, quay đầu nhìn trong nhóm nhân viên chương trình một câu nhắc nhở: "Chuyện âm ỉ trên mạng cấm ai nói ở hiện trường một câu nào, nhất định phải quay xong chương trình một cách thuận lợi."

Bên kia, Nguyễn Du đã nói chuyện làm quen với các khách mời khác.

"Hý Du Kí" có ba dàn cast chính là cô, Tống Diệc Nhiên và Hằng Hằng.

Tống Diệc Nhiên là một người cô biết mặt, diễn viên nam nổi tiếng, từng tham gia nhiều bộ phim cổ trang truyền hình ăn khách. Anh luôn có mặt trong những danh sách “Nam thần cổ trang” mà các tài khoản truyền thông hay đăng tải. Đáng nói là, anh không phải diễn viên chính quy mà là tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa. Khi mới vào nghề, anh từng hút rất nhiều fan nữ nhờ xây dựng hình tượng học bá.

Hằng Hằng là một ngôi sao nhí, một bé trai nhỏ nhắn đáng yêu, từng đóng vô số vai thời thơ ấu của nam chính trong các bộ phim thần tượng và gia đình. Năm nay cậu bé mới bảy tuổi.

Khách mời tập đầu tiên còn có hai gương mặt khách mời bay: Hoàng Chi Lan và Đoàn Lâm. Hai người này đều là minh tinh hàng đầu, đủ để thấy chương trình đã đầu tư bao nhiêu để khuấy động tập đầu tiên.

Hoàng Chi Lan năm ngoái vừa giành được Giải Cánh Nhạn cho Nữ chính xuất sắc nhất, một trong ba giải thưởng lớn của điện

ảnh. Mới hai mươi bảy tuổi mà đã sở hữu hai giải thưởng điện ảnh lớn, fan hâm mộ vô số.

Còn Đoàn Lâm... thôi, không muốn nhắc đến đối thủ nhà mình.

Nguyễn Du đã trốn Đoàn Lâm cả buổi sáng, từ lúc bốn giờ sáng vào phim trường cho đến bây giờ.

Lý do thì chỉ có một.

Cô có cảm giác rằng trên đầu anh như dán dòng chữ “Cô đánh em gái tôi”. Từ lúc các khách mời gặp mặt, ánh mắt anh cứ vô tình hay cố ý rơi trên người cô. Ánh mắt đó rất khó hiểu, đầy ẩn ý, khiến cô cảm thấy gai người, không biết liệu anh định nấu canh cá hay chiên giòn cả con cá luôn.

Mười phút trước giờ ghi hình, tổ đạo diễn gọi năm khách mời đến tập hợp ở khu đất trống. Mọi người được gắn micro, chuẩn bị sẵn sàng.

Kịch bản hôm qua tổ chế tác đưa thì lượng thông tin ít đến đáng thương, mà năm người lại lần đầu tham gia chương trình thực tế livestream kiểu này, trong lòng ai cũng thấp thỏm. Hoàng Chi Lan bên cạnh đã kiểm tra lớp trang điểm lần thứ năm, Hằng Hằng thì căng thẳng đến mức mặt nhỏ đơ ra, hai diễn viên nam thì ổn hơn, Tống Diệc Nhiên đang quay sang trò chuyện với Đoàn Lâm.

Nguyễn Du cũng thấy căng thẳng, nhưng tuyệt đối không thể để lộ yếu đuối trước mặt đối thủ.

Phó đạo diễn nhìn chằm chằm vào máy tính bảng, theo dõi số liệu của nền tảng phát sóng. Hiện giờ trong phòng livestream đang phát các đoạn giới thiệu, dù chương trình chưa chính thức lên sóng nhưng số người đang xem trực tiếp ở góc phải màn hình đã đạt đến con số đáng kinh ngạc và vẫn đang tăng chóng mặt.

Bình luận dày đặc như lớp tuyết rơi, nhìn không thấy mặt hình.

Hiệu ứng của các lưu lượng đỉnh cao có thể thấy rõ. Bình luận ủng hộ từ fan của Đoàn Lâm chiếm nửa màn hình, số còn lại đến từ fan của các khách mời khác. Nhìn kỹ thì ngoài Đoàn Lâm, cái tên được nhắc đến nhiều nhất chính là Nguyễn Du.

Chuyện video sáng nay hoàn toàn không hạ nhiệt. Dân mạng chuyển trận địa từ bảng tin nóng sang phòng livestream để hóng chuyện của Nguyễn Du, ngược lại càng khiến chương trình thêm hot.

Dưới áp lực dư luận, phần lớn bình luận nhắc đến Nguyễn Du chỉ toàn chửi rủa.

Máy quay chuẩn bị xong, tổ đạo diễn đếm ngược: “... Năm, bốn, ba, hai, một! Chuẩn bị ——”

Chương trình bắt đầu.

Sau phần giới thiệu các khách mời, đạo diễn chính Vương Lộ bắt đầu phổ biến luật chơi.

“Đằng sau các bạn là cánh cổng thành đóng kín, bên trong chính là bối cảnh mà các bạn sẽ tham gia diễn xuất. Đúng vậy, toàn bộ cổ thành này chính là phạm vi hoạt động của các bạn. Mọi người phải đóng vai nhân vật được phân công và tuân thủ thiết lập của nhân vật cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ mà tổ chế tác đưa ra. Thời hạn là bốn mươi tám giờ.”

Sau lưng Vương Lộ là một tấm bảng lớn, trên đó phủ một lớp màn. Anh ra hiệu cho nhân viên tháo màn ra. Trên bảng vẽ các nhân vật hoạt hình của mỗi khách mời.

Nguyễn Du nhìn thấy tên mình, bên cạnh là một cô gái hoạt hình tóc dài, mặc váy da hổ, đầu đội vòng kim cô, tay cầm gậy Như Ý.

Nhân vật này quen thuộc đến mức cô suýt không nhận ra.

“Đạo diễn, tôi là Tôn Ngộ Không?” Cô ngỡ ngác.

Họ định diễn Tây Du Ký sao?!

“Đúng, cô là Tôn Ngộ Không,” Vương Lộ gật đầu xác nhận rồi tuyên bố,

“Câu chuyện của tập đầu tiên liên quan đến bối cảnh Nữ Nhi Quốc trong Tây Du Ký. Chủ đề của chương trình lần này là ‘Nữ nhi tình’. Tiếp theo, xin mời các bạn nhận vật đại diện do hãng trang sức L&L thiết kế riêng cho vai diễn của mình.”

Nhân viên mở một chiếc vali được dán logo thương hiệu tài trợ, lấy các vật phẩm ra và phát cho từng khách mời.

Nguyễn Du đóng vai Tôn Ngộ Không, nhận một chiếc ghim cài áo hình gậy Như Ý, Hằng Hằng đóng vai Trư Bát Giới, vòng cổ có mặt là một chú heo bạc, Hoàng Chi Lan đóng vai Bạch Long Mã, nhận một chiếc vòng tay đánh hình con rồng trắng nhỏ, Tống Diệc Nhiên đóng vai Sa Tăng, vòng cổ là bảo trượng hàng ma của anh ta.

Còn Đoàn Lâm, anh nhận được một chuỗi hạt Phật châu, đóng vai Đường Tăng.

Nguyễn Du chỉ muốn c.h.ế.t cho xong.

Bắt cô vào vai Tôn Ngộ Không, mà nếu phải tuân thủ thiết lập nhân vật, chẳng phải cô sẽ phải gọi đối thủ là “Sư phụ” sao?!

Vương Lộ nói tiếp: “Thiết lập nhân vật tôi sẽ không giải thích thêm, có ai chưa từng xem Tây Du Ký không?”

Xem rồi, nhưng tôi nghi ngờ chúng ta không xem cùng một phiên bản.

Vì sợ có người chưa xem, Vương Lộ vẫn tóm tắt lại một lượt cốt truyện gốc về Nữ Nhi Quốc trong Tây Du Ký, rồi cuối cùng phát nhiệm vụ.

“Đường Tăng và các đồ đệ cùng Bạch Long Mã đi thỉnh kinh, trên đường đi qua Nữ Nhi Quốc, lần này cần hoàn thành hai nhiệm vụ. Một là thành công xin được phù chú thông quan từ Nữ vương của Nữ Nhi Quốc, để thuận lợi qua cửa. Hai là giúp yêu tinh hoàn thành tâm nguyện.”

“Chỉ khi nào hoàn thành cả hai nhiệm vụ này, năm người rời khỏi thành an toàn, không thiếu ai, thì mới tính là thông qua.”

Nguyễn Du nghe xong, tóm tắt lại cốt truyện trong đầu một lần, rồi hỏi Tống Diệc Nhiên bên cạnh: “Theo như cốt truyện gốc, Đường Tăng bọn họ... không, là chúng ta, khi đi qua Nữ Nhi Quốc, vốn dĩ là muốn xin phép thông quan. Nhưng Nữ vương của Nữ Nhi Quốc thích Đường Tăng, không muốn để anh ta rời đi. Đường Tăng từ chối Nữ vương, lúc này yêu tinh thừa cơ xuất hiện, bắt cóc Đường Tăng vì muốn ở bên anh ta. Cuối cùng, yêu tinh bị Ngưu Ma Vương đến hàng phục, mới có thể thông qua cửa ải này, đúng không?”

Tống Diệc Nhiên: “Đúng vậy.”

Nguyễn Du thắc mắc: “Không phải tâm nguyện của con yêu tinh là được ở bên Đường Tăng sao? Nếu hoàn thành tâm nguyện của cô ta, chúng ta làm sao vượt qua cửa ải này thành công được?”

Tống Diệc Nhiên nghe xong, thốt lên: “Ôi trời, đúng thế nhỉ! Thế thì hai nhiệm vụ này làm sao mà hoàn thành cùng lúc được?”

Chẳng lẽ tổ chương trình đang chơi bọn họ sao?

Nhiệm vụ còn chưa nói xong, Vương Lộ tiếp lời: “Hai nhiệm vụ vừa rồi là nhiệm vụ chính do tổ chương trình phát động. Sau khi vào cảnh quay, các bạn có thể kích hoạt nhiệm vụ phụ.”

“Ngoài ra, vì chương trình đang được phát sóng trực tiếp, nên chúng tôi còn có các phân đoạn tương tác với khán giả. Điều đó có nghĩa là trong quá trình vượt qua thử thách, khán giả cũng có thể bỏ phiếu online để giao nhiệm vụ cho các bạn.”

“.....”

Tuyệt vời, tổ chương trình đúng là đang chơi bọn họ mà.

Phía sau máy quay, phó đạo diễn chăm chú theo dõi màn hình máy tính bảng. Còn khán giả đang xem livestream thì náo loạn cả lên.

【Livestream liên tục 48 tiếng, thế ăn uống nghỉ ngơi đều ở trong phim trường à?】

【Trời đất, hóa ra là lấy kịch bản Tây Du Ký, nếu không giới hạn hướng phát triển cốt truyện thì cuối cùng sẽ đi đến đâu đây?】

【Á á á, Lâm Lâm hôm nay mặc áo len đen đẹp trai quá trời luôn!!】

【Nguyễn Du thông minh thật, vừa mới phát hiện ngay điểm mâu thuẫn.】

【Làm ơn, fan của Nguyễn Du đừng mua bình luận tâng bốc cô ta nữa. Chuyện bắt nạt học đường còn chưa làm rõ mà, nhân cách đã sụp đổ thì không xứng đáng có fan đâu.】

【Đừng có phá hoại nam thần của tôi là Tôn Ngộ Không, Nguyễn Du mau rút khỏi giới giải trí đi!!!】

【Kẻ bắt nạt học đường đáng bị tẩy chay, mong cô ta sớm về nhà sống ăn bám.】

.....

Trong phần bình luận, các fan nhà ai cũng đang kêu gọi thần tượng nhà mình tránh xa Nguyễn Du một chút. Chỉ cần nghĩ đến việc phải quay cả hai ngày liền với cô nàng bị phốt này, fan đã không yên tâm nổi một giây nào.

Lượng người xem livestream vẫn không ngừng tăng, khán giả vắng lai cũng kéo đến đông đúc, đội quân bình luận cuộn như quả cầu tuyết ngày càng lớn. Chỉ trong vòng mười phút phát sóng, độ hot của chương trình liên tục tăng cao.

Phó đạo diễn hít một hơi thật sâu, không thể phủ nhận rằng, ở một mức độ nào đó, Nguyễn Du thực sự rất "hút show".

Tại hiện trường, Nguyễn Du và bốn khách mời khác đang đứng trước cánh cổng thành đóng chặt.

Trên cổng thành, một tấm bảng đá treo cao khắc bốn chữ lớn: "Tây Lương Nữ Quốc".

Vương Lộ nói: “Một lát nữa cổng thành sẽ mở. Sau khi mọi người vào trong, tổ chương trình sẽ phong tỏa cảnh quay, không có sự trợ giúp từ bên ngoài, cũng không được nhờ vả các quay phim. Xin hãy tuân thủ hình tượng nhân vật, chúc các bạn thành công vượt qua thử thách.”

Nguyễn Du cảm thấy có ai đó kéo tay mình. Nhìn xuống, là Hằng Hằng. Cậu ngắc đầu, giọng non nớt: “Chị Tiểu Du, em nên gọi chị là sư huynh hay sư tỷ đây?”

Nguyễn Du nghĩ một lúc, nhần nhịn đáp: “Gọi sư huynh đi. Tôi có thể làm đàn ông, nhưng Tôn Ngộ Không tuyệt đối không thể là nữ.” Chết tiệt, không thể để tổ chương trình "giới tính hóa" nam thần tuổi thơ của cô được.

Tổ đạo diễn: “.....”

“Nhưng chị là một chị gái rất xinh đẹp mà, em muốn gọi chị là sư tỷ.” Hằng Hằng cười, đôi mắt đen láy như trái nho, trong veo.

Nguyễn Du lập tức thỏa hiệp: “Được, em muốn gọi thế nào cũng được.”

Hu hu hu, Tôn Ngộ Không nhất định sẽ tha thứ cho tình yêu chị gái mà cô dành cho cậu bé đáng yêu này!!

Cô bị sự dễ thương làm cho trái tim rung rinh, bất chợt chạm phải ánh mắt của Đoàn Lâm bên cạnh. Anh ta nhìn chăm chăm tay Hằng Hằng đang nắm lấy tay cô, đôi lông mày thoáng cau lại rồi lập tức thu ánh mắt về, chậm rãi xoay một hạt chuỗi Phật.

Từ lúc vào thành đến giờ, cô nói chuyện được với bất kỳ ai, chỉ tránh mỗi anh ta. Là cô đang trốn tránh sao?

[Xiaosi]

Trốn tránh điều gì?

Nguyễn Du: Đạo diễn, Đường Tăng có sát khí đấy!!!

Phía trước, Hoàng Chi Lan quay đầu: “Đi thôi, cổng thành mở rồi.”

Vừa vào trong thành, Nguyễn Du suýt tưởng mình đã xuyên không.

Chợ phiên náo nhiệt, đường phố cổ kính, dọc cả con phố toàn là những nữ diễn viên quần chúng mặc trang phục cổ trang. Người bán hàng bày quầy bán đồ, lồng hấp trước tiệm trà còn đang hấp bánh bao nghi ngút khói, tràn đầy hơi thở cuộc sống, cứ như Nữ Nhi Quốc thật sự sống dậy.

Bình luận:

【Ôi trời, chân thực quá nhỉ!】

【Quy mô lớn ghê, tổ chương trình chuẩn bị bao lâu rồi nhỉ?】

【 Nguyễn Du cắt cắt cắt! Tránh xa trẻ con ra!!】

【Chân tướng còn chưa rõ ràng, mấy người chủ người ta giữ cái mồm sạch sẽ chút đi.】

【Fan của Nguyễn Du còn bảo vệ cô ta cơ à, tam quan bị chó ăn rồi à?】

.....

Đi được một đoạn, một nhóm bé gái tầm bảy tám tuổi trong trang phục váy vải từ con hẻm bên cạnh chạy ra, sau một hồi nhìn nhau, bật cười và quây lấy nhóm họ.

Những cô bé này vừa vỗ tay vừa cất tiếng đồng d.a.o trong trẻo:

“Lạ ghê lạ ghê thật lạ. Cao tăng tóc dài, con khỉ biết đổi giới, yêu quái heo là trẻ con, hòa thượng thì thông minh nhất, Bạch Long Mã không phải ngựa, kỳ quặc cả một nhà!”

Tống Diệc Nhiên nghe hiểu: “..... Mẹ kiếp.”

Mới vào đã bị một đám nhóc con chế giễu à?

Không đúng, là bị tổ chương trình chế giễu mới đúng.

Nguyễn Du cứng đờ người bịt tai Hăng Hăng lại: “Không nghe không nghe, hòa thượng tụng kinh.”

Chết tiệt, nắp quan tài của Ngô Thừa Ân* không đập nổi nữa rồi!!

* Ngô Thừa Ân: tác giả cuốn tiểu thuyết Tây Du Ký

Chương 28: Kẻ nghịch đồ

Bối cảnh mà tổ chương trình xây dựng quá chân thực. Dọc đường đi, năm người vừa đi vừa ngửi mùi thức ăn tỏa ra từ các hàng quán hai bên phố, bụng đã bắt đầu đói meo. Tống Diệc Nhiên kéo một diễn viên quần chúng lại hỏi thăm, biết rằng từ đây đến cửa cung vẫn phải đi thêm nửa canh giờ nữa, tương đương gần một tiếng đồng hồ.

Năm người từ bốn giờ sáng đã ăn sáng. Vì phải giữ hình ảnh lên hình khi quay chương trình, đến nước cũng chỉ uống vài ngụm, Hằng Hằng cứ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào những chiếc bánh bao hấp bên quán ven đường, nuốt nước miếng liên tục.

Nguyễn Du dứt khoát đề nghị: “Chúng ta tìm chỗ ăn trưa trước, ăn xong rồi hãy vào cung gặp quốc vương, thế nào?”

Tống Diệc Nhiên đồng ý ngay, Hoàng Chi Lan lại quay sang nhìn Đoàn Lâm, mỉm cười hỏi ý kiến anh: “Sư phụ, ý thầy thế nào?”

Đoàn Lâm không đáp.

Tống Diệc Nhiên: “Hoàng lão sư, không hổ là ảnh hậu, nhập vai nhanh hơn ai hết.”

Chưa nói hết câu, sợi dây chuyền có mặt hình cây tích trượng trên cổ anh bỗng phát ra tiếng “tít tít” chói tai, tiếp theo là giọng nói cơ giới nhắc nhở: “Cảnh báo, chú ý tuân thủ thiết lập nhân vật.”

Mấy người đều giật mình, Nguyễn Du hoàn hồn, tò mò nghiên cứu chiếc trâm cài áo hình gậy Như Ý của mình, rồi nhìn dây chuyền mặt hình con lợn của Hằng Hằng, lập tức hiểu ra: “Tổ chương trình gần thiết bị nhắc nhở mini vào dây chuyền và trâm cài của chúng ta, chắc là để nhắc chúng ta không được OOC.”

Quả nhiên, ngay sau đó, chiếc trâm của Nguyễn Du cũng phát ra tiếng cảnh báo.

“Cảnh báo, chú ý tuân thủ thiết lập nhân vật.”

Hằng Hằng: “OOC là gì?”

“Cảnh báo, chú ý tuân thủ thiết lập nhân vật.”

Nguyễn Du còn chưa kịp giải thích, tiếng nhắc nhở lại vang lên: “Mỗi khách mời chỉ có ba lần được nhắc nhở. Hết số lần sẽ bị loại trực tiếp.”

Nhìn cậu nhóc đang ngơ ngác muốn hiểu biết, Nguyễn Du hít sâu một hơi: “OOC là viết tắt của Out Of Character, có nghĩa là lệch khỏi thiết lập nhân vật, nói nôm na là từ giờ em là Trư Bát Giới, chị là Tôn Ngộ Không, không được nói gì liên quan đến OOC hay tiếng Tây nữa!”

Nói một hơi không ngừng nghỉ, nhanh đến mức tổ đạo diễn cũng không thể phân biệt trong câu này cô lệch nhân vật mấy lần.

Nguyễn Du: “Vừa rồi tôi chỉ nói một câu thôi, tính một lần là cùng.”

Tổ đạo diễn: “...”

Thiết bị nhắc nhở: “...”

Âm thanh nhắc nhở vang lên muồn màng, nghe yếu ớt: “Cảnh báo, chú ý tuân thủ thiết lập nhân vật.”

Hằng Hằng hiểu ra, nghiêm túc nói: “Vâng vâng, sư tỷ, em hiểu rồi.”

Chương trình mới quay chưa đầy nửa tiếng, Nguyễn Du đã bị cảnh báo hai lần, chỉ cần lệch vai thêm lần nữa là cô sẽ bị loại. Nếu thiếu người, cho dù các khách mời còn lại có thể tiếp tục thực hiện kịch bản thì nhiệm vụ ban đầu mà tổ chương trình giao vẫn không thể hoàn thành.

Một khi trò chơi bắt đầu, phải tuân thủ quy tắc. Nguyễn Du hiểu rõ điều đó, nên sau khi giải thích xong thì không nói thừa một câu nào.

Trong phòng giám sát, tổ đạo diễn theo dõi các màn hình ghi hình từ nhiều góc máy. Trên màn hình chính ở trung tâm, đang phát trực tiếp nội dung chương trình.

Bình luận đầy rẫy lời mắng chửi, hầu hết nhắm vào Nguyễn Du. Những bình luận kiểu “tự muốn bị loại thì đừng kéo cả đội xuống” hay “Nguyễn Du không xứng đáng đóng vai Tôn Ngộ Không” không ngừng xuất hiện. Đôi lúc có fan của cô lên tiếng bảo vệ, nhưng liền bị đám anti đáp trả với đầy ác ý.

Nhưng tổ đạo diễn hiểu rõ, nếu không nhờ Nguyễn Du nhanh chóng phát hiện dụng ý của thiết bị nhắc nhở, có lẽ các khách mời khác còn bị cảnh báo thêm vài lần mới nhận ra.

Không còn cách nào khác, bây giờ hình tượng của cô đã sụp đổ, làm gì cũng bị cho là sai.

Trong màn hình, mấy người đang đi trên con phố cổ, lần lượt hỏi các diễn viên quần chúng ở các quầy hàng bánh bao, bánh ngọt. Đáp án họ nhận được đều giống nhau: muốn mua đồ ăn

thì phải có tiền. Nhưng Nguyễn Du và mọi người đều không có một xu dính túi.

Không tiền? Không tiền thì không bán.

Tổ chương trình cố ý để các khách mời vào thành vào buổi trưa, chỉ để tạo hiệu ứng này. Đạo diễn hài lòng nhìn Nguyễn Du và những người khác tiếp tục đi vào sâu trong con phố, sắp đến điểm kích hoạt tình tiết, liền cầm bộ đàm.

“Thông báo điều động diễn viên quần chúng, chuẩn bị kích hoạt tình tiết Giáp 1.”

Khi Nguyễn Du tìm đến quầy đậu hũ thì đã không còn hy vọng gì.

“Xin chào, thầy trò chúng tôi đi ngang qua đây để khát thực, có thể xin thí chủ chút thức ăn chay không?”

Bà chủ tiệm mặc áo đỏ, tóc dài, quay người lại. Khuôn mặt đậm nét, da ngăm đen, hóa ra lại là một diễn viên quần chúng nam.

Nguyễn Du: “???”

Tống Diệc Nhiên: “Anh là đàn ông? Không đúng, đây không phải là Nữ Nhi Quốc sao?”

Bà chủ tiệm nghe xong, giơ tay áo dài che mặt, ổng ẹo dậm chân, liếc mắt đưa tình về phía Tống Diệc Nhiên, giọng ồm ồm: “Đồ đáng ghét, không được nói người ta như vậy, người ta là cô nương đây.”

“...”

Cảm ơn, no rồi. Thậm chí hơi hơi buồn nôn.

“Tiệm nhỏ không nhận tiền xu, nhưng hôm nay chỉ còn lại bốn bát tào phớ, các vị có năm người, tự bàn bạc mà chia nhé.”

Trước quầy có một chiếc bàn gỗ vuông. Bà chủ mang lên bốn bát tào phớ nóng hổi. Tào phớ trắng mềm, được rưới nước sốt, rắc thêm đậu phộng nghiền, mùi thơm mặn ngọt tỏa ra khắp nơi.

Mỗi bát tào phớ chỉ bằng nắm tay, mỗi phần chỉ có một chiếc thìa sứ, rõ ràng là không thể chia ra. Ba phần đầu chắc chắn phải để hai khách mời nữ và đứa trẻ ăn, phần còn lại, Tống Diệc Nhiên nhìn Đoàn Lâm. Đoàn Lâm lắc đầu nhẹ, ý bảo nhường cho anh.

Thật sự đã quá đói, Tống Diệc Nhiên không khách sáo, ngồi xuống ăn luôn.

Phố xá đông đúc, tiếng rao bán của các diễn viên quần chúng vang lên liên tục. Đoàn Lâm không chen vào cùng bàn với họ mà đứng sang một bên, ngắm cảnh phố phường. Anh có dáng vẻ của một vị hòa thượng siêu thoát, thoát tục như không màng thế sự.

“Sư phụ, người ăn đi.” Nguyễn Du bất ngờ đứng lên.

Đoàn Lâm quay lại: “...Em không ăn sao?”

“Không ăn, không ăn, em không đói. Phần này em chưa động vào, người ăn đi.”

“Em không thích à?”

“Không, sao lại thế được, em thích chứ. Nhưng giờ em không đói.” Nguyễn Du đưa bát đến trước mặt anh, nở nụ cười chuẩn chỉnh, giục: “Người ăn nhanh đi, không thì nguội mất.”

Trong mắt Đoàn Lâm, hành động này lại mang ý nghĩa khác.

Cô ngẩng đầu, nở nụ cười với anh, để lộ hàm răng trắng như nếp, rõ ràng đói đến mức mắt ngấn nước, nhưng vẫn khẳng khái muốn để món mình thích cho anh. Từng cử chỉ như đang

thầm nhẩn nhủ rằng, cho đến giờ, tình cảm cô dành cho anh vẫn không thay đổi.

Anh im lặng vài giây.

Đoàn Lâm dường như hơi nhếch môi: “Cho em đấy.”

“Em thật sự không...”

“Thầy nói rồi, thầy là thầy, thầy quyết định.” Giọng anh lạnh nhạt.

“...Ồ, được thôi.”

Nguyễn Du vẫn giữ nguyên nụ cười giả, quay về bàn, suýt nữa bật khóc.

Hu hu. Những người thích ăn tào phớ mặn đều là dị giáo! Dị giáo! Là một người trung thành với tào phớ ngọt, hôm nay tôi thà c.h.ế.t đói ở đây còn hơn ăn một miếng tào phớ mặn cho đối thủ!

Nhưng lời này không thể nói ra trên sóng chương trình, cô sợ bị người hâm mộ tào phớ mặn “xử đẹp”.

Cuối cùng, vẫn không lãng phí, cô vừa khóc vừa ăn hết bát tào phớ.

... Ngon thật.

Lúc này, bình luận trên sóng trực tiếp lại không còn nhiều lời mắng chửi nữa.

【Nguyễn Du biểu hiện trên chương trình cũng khá tốt đấy chứ.】

【Giả vờ khách sáo thôi, tào phớ chẳng phải vẫn để cô ta ăn sao.】

【Đoạn Lắm vừa cười mà tôi như mất luôn mạng sống! Sao mà đẹp trai thế này, trời ơi, được được, anh nói gì cũng đúng!!】

【Khen Đoàn Lắm đúng chuẩn quý ông rồi.】

...

Cả nhóm ăn xong, "bà chủ" quây tào phớ rút phăng một chiếc khăn lụa từ trước ngực, vừa uốn éo từng bước đi tới.

“Các vị đã ăn tào phớ của người ta, thì phải đồng ý giúp người ta làm một việc nha.”

Tổng Dịch Nhiên giật mình: “Nói đằng hoàng đi, tôi đâu có ăn tào phớ của anh đâu.”

“Đáng ghét ghê.” "Bà chủ" che miệng cười, phát ra tiếng cười khanh khách như chuông, rồi cầm con d.a.o thái tào phớ lên: “Giúp không?”

Cả nhóm sững sờ: “Giúp, nhất định giúp.”

“Tôi vốn không phải dân của Nữ Nhi Quốc, sợ dĩ phải ẩn danh tới đây là vì em gái tôi mất tích. Hai năm trước, cô ấy đến Nữ Nhi Quốc thăm họ hàng rồi không có tin tức. Tôi dò hỏi khắp nơi, biết được rất có thể cô ấy đã vào cung. Tôi không thể vào cung, chỉ có thể nhờ các vị tiểu sư phụ giúp tôi tìm em gái.”

Đây chính là nhiệm vụ phụ mà đoàn đạo diễn đã nói trước đó.

Nguyễn Du hỏi: “Em gái anh trông như thế nào?”

“Giống tôi.”

“... Hết rồi à?”

“Hết rồi.”

Muốn tìm em gái, mà chỉ cung cấp được chừng đó thông tin thì tìm kiểu gì?

Bà chủ tào phớ: “Tôi lo các người đi rồi không quay lại, nên phải để một người ở lại đây. Chỉ khi các người tìm được em gái tôi, tôi mới trả người lại.”

Cả nhóm nhìn con d.a.o trong tay "bà chủ" mà lạnh sống lưng. Ai cũng thầm nghĩ, ở lại đây chẳng phải sẽ bị xẻ ra làm nhân tào phớ hay sao!

“Vậy thì cậu ở lại đây đi.” "Bà chủ" vừa cười vừa vuốt mặt Tống Dịch Nhiên.

Tống Dịch Nhiên tái mét, quay sang camera: “Trời đất, không được đâu, đoàn chương trình, các người có lương tâm không?”

Tiếng bíp sắc nhọn vang lên—

“Cảnh báo, chú ý tuân thủ thiết lập nhân vật.”

Tống Dịch Nhiên: “Đoàn...Sư phụ cứu con!”

[Xiaosi]

“Hắn muốn con, ta không giúp được.” Đoàn Lâm bình thản nói.

Nguyễn Du vừa ăn dưa vừa xem kịch, cười tí mắt, bịa chuyện: “Sa sư đệ, đệ ở lại đi. Chúng ta đi trước đây, tìm được người rồi sẽ về cứu đệ ngay. Sư phụ vốn nhân từ, chắc chắn không để đệ chịu khổ lâu đâu.”

Đoàn Lâm cúi mắt nhìn cô, ngừng một chút.

“Nghe cô ấy đi.”

Tống Dịch Nhiên gần như tuyệt vọng. Nguyễn Du không đáng tin thì thôi, đến cả Đoàn Lâm cũng nghe theo cô, cái gì đây?

Diễn tình thầy trò thâm sâu sao? Chẳng phải bình thường anh không để ý tới các nữ minh tinh à?

Bên cạnh, Hoàng Chi Lan cũng ngừng cười, nhìn Nguyễn Du với ánh mắt dò xét, rồi cố tình đến gần Đoàn Lâm.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

.

Tới cửa cung, một nữ diễn viên quần chúng đóng vai thị vệ chặn họ lại, nói rằng muốn vào cung yết kiến quốc vương thì phải tắm gội thay đồ, ăn mặc chỉnh tề mới được gặp tân vương của họ. Nói rồi dẫn họ đến một căn phòng ngoài hành cung.

Tuy không cần tắm, nhưng vẫn phải thay đồ.

Máy quay không theo vào, Nguyễn Du bị diễn viên quần chúng đẩy vào một căn phòng nhỏ, thay đồ thường ra và mặc trang phục do đoàn chương trình chuẩn bị. Một chiếc áo khoác vàng thêu, quần bó họa tiết hổ vằn, nhìn qua là biết phiên bản cải tiến của trang phục Tôn Ngộ Không. Cô chỉnh lại micro rồi bước ra, thấy Hằng Hằng và Hoàng Chi Lan cũng thay đồ xong.

Hằng Hằng mặc áo khoác nhung màu xanh đậm, còn Hoàng Chi Lan mặc váy lụa trắng muốt. Đúng đó, cô trông rất giống một nhân vật cổ trang thực thụ.

Nguyễn Du đợi một lát, cuối cùng Đoàn Lâm từ căn phòng trong cùng bước ra.

Cả đám diễn viên quần chúng được đào tạo kỹ lưỡng xung quanh cũng nhìn đến ngơ ngẩn.

Anh mặc áo dài trắng bên trong, khoác thêm áo cà sa màu đỏ gạch bên ngoài. Trang phục vốn tưởng đơn giản như một bao tải, vậy mà lên dáng người cao gần mét chín như anh thì trông

như một siêu mẫu vừa bước xuống từ sàn diễn thời trang cao cấp.

Chậc, đối thủ này khí chất đúng là không bình thường.

Cái gì mà Đường Tăng chứ, rõ là yêu tăng!

Lúc trước bình luận viên còn đang khen tạo hình của Trư Bát Giới và Bạch Long Mã, nhưng khi Đoàn Lâm xuất hiện, bình luận như bùng nổ, toàn màn hình chỉ toàn tiếng “aaaaa” đến cạn lời.

【Trời ơi trời ơi trời ơi! Thánh tăng, tôi muốn tỏ tình với anh ngay lập tức aaa!!!】

【Nguyễn Du nhìn hoang dại với vòng eo thon nhỏ, Đoàn Lâm thì tỷ lệ cơ thể hoàn mỹ, làm sao đây, tôi hơi muốn...】

【Ngừng đẩy thuyền cp, ngừng bám dính ngôi sao lớn, biến!】

【Ai nói gì vua quyền quý, ai sợ giới luật nghiêm khắc, tối nay Đoàn Lâm và! Tôi! Ngủ!】

Khi Nguyễn Du và những người khác được dẫn vào cung, bình luận vẫn còn gào thét không ngừng, gào suốt cả đoạn đường, đến mức lên luôn hot search.

Buổi ghi hình trực tiếp tập đầu tiên của "Hý Du Kí" tiếp tục bùng nổ, số người xem vẫn không ngừng tăng, thậm chí nền tảng phát sóng bị đơ hơn mười phút, nhân viên kỹ thuật phải nhanh chóng khắc phục.

Trong điện chính của cung, tân vương vừa lên ngôi, có thị vệ đến báo.

“Bẩm! Hiện có cao tăng Đông Thổ Đại Đường, đến gặp quốc vương.”

Diễn viên quần chúng đóng vai nữ vương chờ lâu gần ngủ gật, nghe vậy thì vui mừng: “Mau mau mời vào!”

Một hàng người bước vào, trong đại điện, nữ vương khoác hoàng bào ngồi trên long ỷ, hai bên là các nữ đại thần. Theo nguyên tác, phân cảnh này chính là nữ vương vừa gặp Đường Tăng đã si mê, còn các đồ đệ thì đứng bên xem kịch. Nguyễn Du nghĩ mình không có vai trò gì trong đoạn này, chỉ cần chờ Đoàn Lâm đẩy mạch truyện.

“Bần tăng Đường Tam Tạng, tham kiến bệ hạ.”

Khi nhập vai, Đoàn Lâm thu lại khí chất lạnh lùng thường ngày. Anh diễn rất tốt, nhưng nữ vương còn diễn tốt hơn.

Nữ vương nhìn chăm chú Đoàn Lâm suốt hai phút, hai lần bị đại thần bên cạnh gọi mà vẫn không hoàn hồn. Cuối cùng, Hoàng Chi Lan bước đến đứng chắn giữa Đoàn Lâm và nữ vương, bà mới tỉnh táo lại và mời cả đoàn ngồi.

Sau một hồi thăm hỏi, nữ vương tha thiết ra lệnh dâng điểm tâm.

“Hôm nay là ngày trăm dâng cơ, mời Đường Tăng và ba vị cao đồ cùng ta thưởng thức lễ yến, sau đó hãy bàn chuyện thông quan cũng không muộn. Không biết ngài có thích ăn củ ấu không?”

Nguyễn Du đã đói đến mức không chịu nổi, cũng không quan tâm đạo cụ này có ăn được hay không, len lén cắn một chiếc bánh bao nhân củ ấu.

Thị nữ tiếp tục mang lên các món khác: trà hạt củ ấu, bánh hạt củ ấu, cháo củ ấu, toàn là củ ấu.

Nữ vương nhẹ nhàng nói: “Sách cổ ghi lại, củ ấu ngọt, ăn vào có thể bảo vệ người cả đời bình an.”

...Tôi học ít, đừng có lừa tôi.

Ánh mắt của nữ quốc vương, Nguyễn Du quá quen thuộc rồi, hết như ánh mắt cô nhìn Kỷ Lâm Hạo. Đây rõ ràng không phải là diễn xuất của "tình yêu sét đánh", mà là sự cuồng nhiệt mà fan dành cho idol!

Nữ quốc vương chính là một "củ ấu"*

*Lăng Giác và Củ ấu đọc gần giống nhau

Chương trình bày ra trò này, cảm giác nhập vai quá thật, bình luận của các "củ ấu" cũng nổ tung. Vừa ghen tị, vừa kích động, lại đồng loạt spam một màn hình đầy dòng chữ: "Củ ấu bảo vệ ca ca cả đời bình an!"

Nguyễn Du cũng muốn khóc.

Chết tiệt, ai mà không biết trong mắt fan của Đoàn Lâm, cô chính là cái gai, là kẻ chuyên bám víu vào idol để gây chú ý. Chương trình lại mời một "củ ấu" đến đóng vai quốc vương, chẳng phải muốn ám sát cô sao?

Nữ quốc vương nhiệt tình mời họ dự yến tiệc, một nhóm nhạc công và vũ nữ tiến vào đại diện, mang theo tỳ bà và không hầu. Nữ nhạc công dẫn đầu thổi vài tiếng sáo đứt quãng, tiếp theo cất giọng hát đầu tiên, tất cả mọi người trong đại diện đều sửng sốt.

Quá... khó nghe!

Ngay lúc này, bình luận cũng tạm ngưng. Tổ đạo diễn ngồi trong phòng giám sát chỉ biết nhún vai. Kinh phí có hạn, tiền bạc hầu hết đã dùng để thuê địa điểm và mời các khách mời, lấy đâu ra ngân sách để mời nhạc công xuất sắc, dành nhịn thôi.

Trên đại diện, nhạc công chơi nhạc chói tai, vũ nữ xoay vòng như lên đồng. Diễn xuất thì tệ, nhưng khí thế thì không tệ, ai

nấy đều nhập vai như thể đang biểu diễn tiên nhạc.

Hằng Hằng: "Sư tử à, khó nghe quá đi!"

Nguyễn Du: "Bài hát này... thật đúng là nói lên hết lý do tại sao Nữ Nhi Quốc chỉ có nữ nhân."

Tổ đạo diễn: "..."

Nữ quốc vương không chịu nổi nữa, vội ngắt lời: "Ngày nào cũng nghe cung nhạc, hay thì hay, nhưng nghe mãi cũng chán. Đệ tử, ta thấy các người từ Đông Thổ Đại Đường đến đây, chắc hẳn các người đều tinh thông ca múa, chỉ bằng mời đại đồ đệ hát một bài mừng trăm đẳng cơ?"

Nguyễn Du: ???

Đoạn Lâm lạnh nhạt liếc nhìn Nguyễn Du đang bối rối, nhẹ nhàng lật chuỗi Phật châu, khẽ cúi mình: "Đồ nhi của ta từ nhỏ ham chơi, chưa từng học qua âm nhạc, e rằng không tiện."

Nữ quốc vương: "Đường Tăng khiếm tốn quá rồi. Ta thấy đệ tử này thần thông quảng đại, đương nhiên cái gì cũng biết."

Bình luận cũng gào thét: "Anh à, đừng hiền lành thế nữa! Để Nguyễn Du hát đi! Chúng tôi muốn xem kẻ xấu bề mặt vì lạc giọng!"

"Hát thì hát, bệ hạ muốn nghe gì?" Nguyễn Du đứng dậy.

Nữ quốc vương: "Ở nước ta có một bài dân ca lưu truyền từ lâu, tên là 'Nữ Nhi Tình'. Người hát bài này đi. Lời bài hát chính là những điều ta muốn nói với sư phụ người."

Nói xong, ánh mắt dịu dàng của bà lại liếc về phía Đoàn Lâm.

Nguyễn Du: "Được."

"Vây thì thay y phục trước đã. Người đâu! Đưa người đi thay trang phục biểu diễn."

Nhìn Nguyễn Du bị dẫn đi thay đồ, Đoàn Lâm hơi dừng lại, ánh mắt khó đoán.

Dựa vào tính cách trước đây của cô, không thể nào nhẫn nhịn khi bị người khác ra lệnh, chắc chắn sẽ phát cáu ngay tại chỗ và làm hỏng buổi phát sóng. Nhưng giờ cô lại không làm thế.

Thay đổi rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, Nguyễn Du quay lại.

Cô đã thay một chiếc váy cung đình màu xanh, "Tôn Ngộ Không" trực tiếp hóa thành cung nữ, còn phải hát 'Nữ Nhi Tình'!

Mẹ kiếp, cô cảm thấy thần tượng thời thơ ấu của mình đã bị chương trình này làm nhục rồi.

Nhưng mà, hát một bài thôi mà. Ở Trung Quốc, đứa trẻ nào mà chưa từng bị họ hàng bắt đứng lên biểu diễn vào dịp Tết chứ?

Tiếng đàn vang lên.

Những ngón tay của Nguyễn Du lướt trên dây đàn, bài hát cất lên.

Giọng ca của cô ở mức hát karaoke, nhưng kỹ năng đàn tỳ bà thì xuất sắc.

Cả trường quay và màn ảnh đều đắm chìm trong âm nhạc.

Nữ quốc vương thán phục: "Hay lắm, thêm một bài nữa!"

"Một bài là đủ rồi" Đoàn Lâm đột nhiên đứng dậy, đưa đạo cụ "công văn thông hành" của chương trình, lạnh nhạt nói: "Chúng

tôi từ Đông Thổ Đại Đường đến đây để cầu kinh, mong bệ hạ sớm đóng dấu để chúng tôi tiếp tục lên đường."

Ồ đúng rồi, thông quan.

Nữ quốc vương cười ngượng ngùng: "Đường Tăng à, chuyến đi vất vả rồi, hay là cứ nghỉ ngơi trong cung một đêm, chuyện thông quan sẽ bàn vào ngày mai."

Nguyễn Du kéo chiếc váy cung đình như tiên nữ của mình bước tới, vô cùng chân thành: "Không, bệ hạ, chúng ta không vất vả, chúng ta chỉ muốn thông quan thôi."

Nữ quốc vương lập tức nghiêm mặt: "Không, các người vất vả rồi, chuyện này không bàn nữa!"

Nguyễn Du: "... " Mẹ kiếp.

Chương 29: Quái tăng

Tổ đạo diễn trong phòng giám sát hài lòng gật đầu: "Làm tốt lắm! Làm gì có chuyện dễ dàng cho các người thông quan thế, tiếp theo còn phải tiếp tục diễn kịch không?"

Không có cách nào khác, Nguyễn Du lại phải thay về bộ trang phục "Tôn Ngộ Không" để diễn, đoàn sư đồ được các cung nữ dẫn đi vào hậu cung, bốn người ngủ chung một phòng.

Phòng khá trang nhã, đồ đạc cổ kính, nhưng gian trong là một giường lớn, mỗi chiếc giường gần như đặt sát nhau, không có một tấm rèm ngăn cách. Mẹ kiếp, chương trình tiết kiệm chi phí quá đáng.

Trong phòng, Nguyễn Du đi một vòng thì phát hiện rất nhiều máy quay đã được lắp đặt từ trước.

Không phải chứ, tối ngủ mà cũng quay sao? Chẳng lẽ thật sự bắt cô diễn cảnh sư đồ thân thiết suốt 24 giờ sao?

Trong một góc máy, khuôn mặt tinh xảo như sứ của Nguyễn Du dần phóng đại, mắt cô nhìn chăm chăm vào camera, vẻ mặt có chút suy tư.

Tổ đạo diễn: ...Cô ấy lại muốn làm gì thế???

"Hả, sư tỷ, chị đang nhìn gì vậy?" Hằng Hằng tò mò lại gần.

Nguyễn Du: "Nhìn xem cái đồ vật nhỏ này thật lạ, chắc hẳn là vật quý trong cung, sao không tháo xuống giấu đi, mang lên Tây

Thiên cúng Phật, thấy thế nào?"

Hằng Hằng mỉm cười vỗ tay: "Được đấy, được đấy."

Bên cạnh, Hoàng Chi Lan cảm thấy thật trẻ con, không muốn tham gia vào trò nghịch ngợm như trẻ con bảy tám tuổi, định quay sang trò chuyện với Đoàn Lâm thì thấy ánh mắt anh đang dõi theo Nguyễn Du. Anh hơi nhướn mày, sau đó ánh mắt trở nên có chút cười, có một chút cảm xúc không thể nói rõ.

Cảm xúc này vừa mang tính tìm hiểu, vừa có sự mới lạ, còn có một chút cứng chiều mà chính anh cũng không nhận ra.

Làm nghề này nhiều năm, Hoàng Chi Lan rất nhạy bén với cảm xúc của người khác, thậm chí còn tinh tế hơn cả máy quay.

Cô lập tức ngừng cười.

Nguyễn Du và Hằng Hằng thật sự bắt đầu tháo các máy quay.

Đạo diễn trong phòng giám sát hét lên qua bộ đàm: "Diễn viên quần chúng vào ngay, đẩy tiếp câu chuyện đi! Lập tức! Ngừng ngay việc này, cản hai người đó lại!"

Ngay lúc đó, ba người lao vào phòng, người mặc y phục hoa lệ đứng đầu vấp phải ngưỡng cửa, không kịp chỉnh lại vương miện bằng ngọc trên đầu, vội vã giơ tay: "Đừng tháo nữa! Các người đang mang thai! Đừng làm động thai!"

"Hả?" Nguyễn Du quay lại.

Người phụ nữ được hai cung nữ đỡ dậy, run rẩy ngồi xuống bàn, thở hổn hển nói: "Ta là đại sư của Nữ Nhi Quốc, bệ hạ phái ta đến thăm các người, phòng này ở có thoải mái không?"

Hằng Hằng: "Không thoải mái, quá chật."

"...Thoải mái là tốt rồi." Đại sư làm thinh, "Ta nhìn thấy các người có vẻ đang có thai."

Nguyễn Du cười nhạt: "Đừng có lừa tôi, tôi không biết xem tướng."

Đại sư làm như không nghe thấy: "Các người trước đây có phải đã ăn một bát tào phớ từ ngoài cung không?"

"Ăn rồi." Đoàn Lâm trả lời.

"Vậy là đúng rồi!" Đại sư cười tươi, "Tào phớ làm từ nước sông Tử Mẫu ở ngoài thành, uống vào sẽ có thai."

Nguyễn Du: ...Mẹ kiếp?

Cô nhớ ra rồi, trong Tây Du Ký có một đoạn như vậy, nhưng trong nguyên tác, Đường Tăng và các đồ đệ uống trực tiếp nước sông Tử Mẫu. Còn trong phiên bản họ đang diễn, lại thành ăn tào phớ. Nếu nói đây không phải là sự dẫn dắt của chương trình thì ai mà tin nổi.

Hoàng Chi Lan nhớ lại: "Chúng ta bốn người, trừ sư phụ, đều đã ăn tào phớ."

Đại sư: "Uống nước sông Tử Mẫu thì sẽ có thai, nếu muốn không sinh con, chỉ có một cách."

"Ở phía Nam thành có một ngọn núi giải thai, trên núi có một giếng nước, nếu lấy được nước giếng đó uống, sẽ giải được thai khí."

Đoàn Lâm nhẹ giọng: "Ta đi."

"Không được." Nguyễn Du không suy nghĩ đã từ chối, khẽ cười giả vờ thân thiết: "...Sư phụ, để con đi."

Trong nguyên tác, Đường Tăng là người đi lấy nước giếng, nhưng trong phiên bản này, Tôn Ngộ Không một mình đi lấy nước, còn phải đánh nhau với người canh giếng. Nếu để Đường Tăng đi, anh ấy chẳng đánh lại người canh giếng dù chỉ một ngón tay, làm sao hoàn thành nhiệm vụ?

...Đợi đã, cô cũng không biết đánh nhau mà.

Nguyễn Du hỏi: "Đại sư, nếu tôi đánh nhau với người ta, chắc chắn sẽ động thai đúng không?"

"Sẽ không."

Cô gật đầu: "À, vậy là không đánh nhau, đây là lời ngài nói đó nhé."

Đại sư: "..."

Tổ đạo diễn: "..."

Cô dùng cái logic gì vậy???

Nguyễn Du chuẩn bị ra ngoài một mình để làm nhiệm vụ phụ, trước khi đi, bị Đoàn Lâm gọi lại.

Anh nhìn cô, có chút suy nghĩ: "Có làm được không?"

"Con có thể làm được, con làm được, người hãy tin con." Cô vẫn cười giả.

"Ừm." Đoàn Lâm ngừng lại, vẻ mặt không rõ ràng, nhưng giọng nói có chút thấp: "Cẩn thận."

Hằng Hằng ném cho Nguyễn Du một nụ hôn gió, giọng trẻ con: "Sư tử nhớ bảo vệ mình nhé——"

Cô không quan tâm đến hình tượng, cũng hôn gió lại như vậy, cười rất ngọt: "Được, ở đây đợi tỷ quay lại."

Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng của khán giả phức tạp, dần dần có một số bình luận khen cô xuất hiện.

【Phát hiện ra Nguyễn Du thật sự được trẻ con yêu thích, Hằng Hằng cứ quần lấy cô mà không quần Hoàng Chi Lan.】

【Cô ấy đối xử với các khách mời khác cũng rất thân thiện, không hề có thái độ cao ngạo.】

【Nguyễn Du thật sự là người may mắn được chương trình tôn trọng, luôn có những tình huống bất ngờ, thật sự rất hài hước!!】

【Trước camera thì giả vờ vậy thôi, còn đang giúp Nguyễn Du biện hộ?】

【Bạn học cô ta đã tự nói rằng cô ta đã từng bắt nạt người khác, sao vẫn còn người bên cô ta thế?】

【Ôi, Thiên Kim Nguyễn cuối cùng sẽ phải bị tiêu đời thôi.】

【Nguyễn Du cúp đi.】

.....

Lúc này, số lượng người xem trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn đang tăng lên nhanh chóng, nhóm đạo diễn chương trình nhìn vào dòng bình luận cuồng nhiệt, vừa vui vừa lo.

"Chủ đề của Nguyễn Du thật sự rất hot, nhưng ảnh hưởng xã hội... không biết nhà tài trợ của tập sau có tiếp tục dùng cô ấy không."

"Không quan tâm nữa, quay xong tập này rồi nói sau, thông báo cho nhân viên nền tảng, có thể phát nhiệm vụ rồi."

Ngay sau đó, những khán giả đang hào hứng theo dõi live stream bỗng nhiên thấy một khung nhỏ xuất hiện ở dưới màn

hình:

【Cốt truyện: Ngọc Hoàng sẽ đến Giải Dương Sơn để xin nước suối, nhưng lại gặp phải sự ngăn cản của chủ nhân Giải Dương Sơn, Ngọc Hoàng chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Ngọc Tiên đưa ra nếu muốn lấy được nước suối.】

【Lựa chọn: A. Tự tay múc đầy hai mươi thùng nước suối; B. Ăn một lúc mười quả đào tiên; C. Đếm tất cả lá tre trong khu rừng tre.】

【Lưu ý: Đây là cuộc bình chọn có thời gian giới hạn 5 phút, lựa chọn có số phiếu cao nhất sẽ trở thành nhiệm vụ.】

Khán giả đang xem bỗng ngòai thẳng dậy, vì nhiệm vụ tiếp theo do chính họ bình chọn. Cảm giác tương tác như vậy khiến người xem cảm thấy như mình là một phần của chương trình.

Sau khi vụ lùm xùm sáng nay được tiết lộ, ấn tượng của công chúng về Nguyễn Du chỉ có một từ: "tồi". Những nhiệm vụ nhỏ nhặt như múc nước suối hay ăn đào tiên chẳng thể nào dùng để trừng phạt cô tiểu thư ác độc này, chắc chắn sẽ chọn làm khó cô ấy rồi.

Năm phút sau, kết quả bình chọn đã có, lựa chọn C vượt lên dẫn đầu với tỷ lệ 60%.

Hãy để cô ấy đếm lá tre đến khi kiệt sức đi!

.

Trong cảnh quay trực tiếp, Nguyễn Du rời khỏi cung điện, đi hỏi đường các diễn viên phụ, cuối cùng đến một ngôi nhà bên ngoài cung điện.

Đúng, là ngôi nhà.

Trên biển hiệu trước cửa có ghi "Giải Dương Phủ", đi vào trong, trong sân có rừng tre xào xạc, suối chảy róc rách, những đồi núi giả chồng lên nhau, trên đỉnh một ngọn núi giả có một tấm bảng nhỏ ghi ba chữ "Giải Dương Sơn".

.....Nhóm sản xuất chương trình thật là có tài.

Bên cạnh đồi núi giả đứng một lão đạo sĩ mặc áo trắng, khi thấy Nguyễn Du xông vào, liền trừng mắt nói: "Ai dám xông vào Giải Dương Sơn của ta?"

"Tôi... à, có thể coi là Tôn Ngộ Không." Nguyễn Du miễn cưỡng thừa nhận.

Ngọc Tiên: "...Hình như ngươi không ưa chính mình?"

Nguyễn Du: "Tôi không ghét bản thân mình, tôi ghét chính bản thân tôi, tôi là tôi, nhưng lại không phải tôi, ngài có hiểu không?" Cô đang ghét chính mình vì chuyển giới thành thân tượng tuổi thơ!

Ngọc Tiên: "...Không hiểu lắm."

"Ngươi muốn lấy nước suối của ta? Nước suối của ta không phải cho không, muốn lấy nước, phải giúp ta hoàn thành một việc." Ngọc Tiên nói, đi theo kịch bản, "Ta muốn biết số lá trong khu rừng tre này là bao nhiêu, nếu ngươi đếm được, ta sẽ cho ngươi nước suối."

Nguyễn Du: ???

Chết tiệt, chương trình các ngươi sao không đi đếm sao trên trời luôn đi?

Hai người nhìn nhau một lúc, Nguyễn Du đi vòng quanh khu rừng tre, rồi nhanh chóng quay lại, quả quyết nói: "Tổng cộng có 250941 lá."

Nhóm đạo diễn: ...Cái gì mà “hai trăm năm mươi nghìn...” cảm giác như bị xúc phạm.

"Không đúng! Sao có thể đếm nhanh vậy?" Ngọc Tiên phản bác.

Nguyễn Du dựa vào một cây tre, cười tươi: "Ngài làm sao biết tôi đếm sai?"

"...Dù sao cũng sai."

Nguyễn Du thở dài: "Được rồi, tôi thua rồi, ngài nói xem tổng cộng có bao nhiêu lá tre đi."

Cái gì, sao cô lại thua? Cô không theo lẽ thường mà!

Ngọc Tiên ngớ ra, nhóm đạo diễn cũng ngớ ra, ban đầu họ định gây khó dễ cho khách mời, nghĩ sẽ tạo ra một tình huống vui nhộn rồi cho họ một gợi ý, ai ngờ Nguyễn Du lại làm ngược lại, không tiến lên mà lùi lại luôn?!

Trong tai nghe, nhóm đạo diễn không ra lệnh, Ngọc Tiên chỉ đành nhăn nhó: "Cây tre này có... 106000 lá." Đoán bừa.

"Không đúng, thiếu một lá. Tổng cộng có 105,999 lá."

Nguyễn Du mở tay ra, trong lòng bàn tay có một chiếc lá, đắc ý cười: "Tôi vừa hái một chiếc lá, vậy nên tôi đoán đúng rồi, xin chúc mừng tôi."

Ngọc Tiên: ...

Nhóm đạo diễn: ...

Khán giả:

Còn có thể như vậy sao?!

Những khán giả trước đó muốn xem Nguyễn Du gặp khó khăn, giờ lại bị sự thật giống như hack game đánh thẳng vào mặt, lời chửi mắng cũng giảm bớt đi không ít.

【Khuyến khích khoa Toán Đại học Thanh Hoa nhanh chóng nhận cô ấy.】

【Ha ha ha ha, nhìn là biết là người chơi game trí tuệ lâu năm rồi.】

【Không có chuyện bắt nạt nữa thì thật tốt, tôi thực sự thích xem cô ấy tham gia game show, ừm.】

【Tôi tin tưởng vào tiểu Du, đợi sự thật đi.】

【Đừng cố gắng bào chữa nữa, tôi nôn rồi.】

【Cút đi cút đi cút đi!】

.....

Nhiệm vụ được hoàn thành dễ dàng, Ngọc Tiên không thực sự đưa nước suối cho Nguyễn Du, mà chỉ lấy một bình nước đóng kín đưa cho cô, trên bình có một tấm giấy đỏ dán, trên đó viết tên nhà tài trợ nước khoáng bằng bút lông.

Khi trở về cung điện, ánh sáng đã gần tắt, hoàng hôn cũng đã xuống núi.

Vì chương trình phát sóng trực tiếp 24 giờ, nên với khán giả, "Hý Du Kí" giống như một không gian song song kỳ diệu. Cả nước khán giả vừa ăn cơm tối vừa xem chương trình, còn phía bên kia, Nguyễn Du và mọi người cũng đang ăn tối.

Nữ hoàng ra lệnh cho cung nữ mang đến một bữa tiệc chay.

Trên bàn ăn, Nguyễn Du đang lột vỏ khoai tây nhỏ cho Hằng Hằng, vừa lột vừa thở dài: "Không phải đã nói ăn thịt, uống

rượu không quan trọng, quan trọng là giữ lòng thanh tịnh sao?
Ăn chút thịt thì sao, sao lại thế nhỉ?"

"Cảm ơn tử tử." Hằng Hằng ngọt ngào đáp.

Đoàn Lâm nhìn cô một cái, bình tĩnh đáp: "Câu thơ này thực ra còn có hai câu sau."

Nguyễn Du: "...Cái gì?"

Đoàn Lâm cũng lột một củ khoai tây nhỏ, đặt vào bát Hằng Hằng, ngẩng lên, đôi mắt trong ánh sáng mờ ảo của ngọn nến mang theo chút cười: "Nếu người đời học theo tôi, như bước vào con đường ma quái."

"....."

Chậc. Quái tăng.

Nguyễn Du liếc ngón tay dính khoai tây, nghi ngờ, sao cô lại cảm thấy Đoàn Lâm càng ngày càng kỳ quái vậy nhỉ?

Cảnh tượng này thật sự quá hợp cảm giác, ngay cả máy quay bên cạnh cũng khó mà giữ vững máy quay, hướng hồ là dòng bình luận.

Tổ đạo diễn vừa nhìn dòng bình luận trực tiếp trong phòng phát sóng, toàn màn hình đều là những dòng "A a a a" của những người hâm mộ không kiềm chế được cảm xúc, rõ ràng đã bị nụ cười thoáng qua khi máy quay zoom cận mặt Đoàn Lâm "hạ gục".

"Cậu đừng nói nữa, thật ra Đoàn Lâm và Nguyễn Du đúng là có cảm giác CP, hai người họ với Hằng Hằng như một gia đình ba người, Hoàng Chi Lan đứng bên cạnh thật sự là thừa thãi. Hay là khi biên tập phiên bản tinh hoa, chúng ta..."

Đạo diễn chính trừng mắt nhìn: “Đừng có mà mơ, cậu muốn c.h.ế.t à? Làm video ghép CP cho Đoàn Lâm, fan đông như thế liệu họ có g.i.ế.c cậu không?”

Buổi phát sóng trực tiếp vẫn đang tiếp tục.

Trong cung đình, đêm xuống chẳng còn gì thú vị. Nguyễn Du và những người khác không có điện thoại, không có máy tính, chỉ có thể qua loa rửa mặt rồi chuẩn bị đi ngủ.

Cung nữ bưng chậu nước rửa mặt cùng một loạt hũ gỗ nhỏ đến. Hũ lớn đựng “Tuyết Hoa Lộ”, để các nữ khách mời dùng dưỡng da mặt, còn hũ nhỏ gọi là “Khử Chất Cao”. Nguyễn Du đổ ra một ít, xoa một hồi, ừm, thực ra chính là dầu tẩy trang.

Nguyễn Du và Hoàng Chi Lan tẩy trang xong, nằm ở hai chiếc giường trong cùng của chỗ ngủ tập thể. Đoàn Lâm nằm ở mé ngoài, giữa hai người là Hằng Hằng, một cậu bé còn chưa thay hết răng sữa.

Máy quay đã rời khỏi phòng.

Nằm một hồi lâu, dưới ống kính lắp đặt xung quanh phòng, Nguyễn Du lại ngồi dậy, lấy từ đầu giường một hũ gỗ mà cung nữ vừa đưa đến, đổ ra hai viên thuốc, uống với nước.

Đây là loại thuốc cứu mạng bệnh tim mà cô đã yêu cầu đưa vào trước khi ghi hình. Người khác không biết, nhưng cô thì biết, mỗi ngày đều phải uống để duy trì mạng sống.

Đã khuya, nhưng dòng bình luận vẫn rất sôi động.

【Ngôi sao nữ đúng là ngôi sao nữ, mặt mộc vẫn xinh đẹp như vậy.】

【Nguyễn Du vừa uống gì vậy?】

【Có lẽ là thực phẩm bổ sung collagen hay vitamin gì đó, cô ấy cũng từng uống trong Nghề Nghiệp Ngụ Trang.】

【Trời ơi, vẻ tinh tế của tiểu thư nhà giàu thật khó hiểu với người dân nghèo chúng ta.】

【Chỉ là quen sống trong nhung lụa thôi mà.】

...

Uống thuốc xong, Nguyễn Du vừa định lên giường thì đụng phải một ánh mắt.

Ánh sáng rất mờ, Đoàn Lâm nửa ngồi dậy, nhìn chăm chú vào lọ thuốc cô vừa đặt xuống, như thể đang cau mày, muốn nói gì đó, nhưng ngại có máy quay nên không lên tiếng.

Nhìn cái gì mà nhìn?

Nguyễn Du lại thấy cái cảm giác kỳ quặc vô lý ấy. Cô leo lên giường, kéo chăn kín người, ngủ.

Sáng hôm sau, Nguyễn Du và mọi người tiếp tục đi theo kịch bản. Nữ vương thiết tha mời Đoàn Lâm đi du ngoạn hồ ngắm hoa, tuyệt nhiên không nhắc đến việc đưa giấy thông hành cho họ.

Hiện giờ vẫn là cuối tháng ba, mùa xuân lạnh giá, trong ngự hoa viên của cung đình thậm chí còn chưa có một bông hoa nào nở, càng không có phong cảnh gì đáng xem. Nguyễn Du vừa đi vừa lẩm bẩm, cả nhóm giả vờ thưởng ngoạn phong cảnh, chẳng khác gì đám trẻ con ngốc nghếch vui chơi.

Có lẽ vì bản thân là một "củ ấu", nên nữ vương nhiệt tình với Đoàn Lâm đến mức như muốn giành giải Oscar. Từng cái nhíu mày, từng nụ cười, ngại ngùng e thẹn. Đáng tiếc, Đoàn Lâm lại ít

nói, thần sắc lạnh nhạt, đúng là một đóa sen tinh khiết không nhiễm bùn lầy.

Thật sự có chút ngượng ngùng.

Trong phiên bản phim truyền hình, đoạn này còn có nhạc nền. Nhưng hiện giờ họ chẳng có gì cả.

Rõ ràng, Thái sư cũng nghĩ vậy.

Đoàn người vòng qua một cái đình nhỏ, Thái sư hắng giọng, bắt đầu hát nhạc nền thủ công: “Uyên ương đôi đôi bướm song phi...”

Trong giai điệu đó, nữ vương vuốt nhẹ một lọn tóc bên tai, ánh mắt long lanh liếc nhìn Đoàn Lâm bên cạnh, quyến rũ và đầy tình cảm.

Bất ngờ có một giọng hát khác chen vào: “Giấy thông hành cho hay không—”

Thái sư: “...”

Nữ vương: “...”

Ban đạo diễn không ngờ Nguyễn Du lại bỗng nhiên làm như vậy, cười đến đau bụng.

Thái sư co giật khóe miệng, làm ngơ: “Cả vườn xuân sắc khiến người say...”

Nguyễn Du: “Chẳng lẽ tôi không xứng được qua—”

Thái sư: “Khẽ, khẽ hỏi thánh tăng...”

Nguyễn Du: “Cho hay không—Cho—Hay—Không—”

Thái sư im lặng khép miệng.

Hiệu quả chương trình thật sự không ai nhịn nổi, khán giả trong phòng phát sóng cười nghiêng ngả. Cười xong vẫn có một số kẻ ghét cay ghét đắng châm chọc rằng “chảnh chọe giả vờ thông minh để gây chú ý”, nhưng những lời khó nghe nhắm vào Nguyễn Du đã ít hơn hôm qua rất nhiều.

Nữ vương giật giật khóe mắt, nhìn sang Đoàn Lâm bên cạnh. Anh không quay đầu, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn về phía trước, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên thành một nụ cười.

Anh trai vậy mà... cũng đang cười.

Ngày hôm đó, chương trình phát sóng đầy rẫy những khoảnh khắc hài hước, phần lớn đến từ Nguyễn Du. Tổ đạo diễn đồng ý rằng cô là một thiên tài diễn xuất bẩm sinh, vua của những câu đùa trong show thực tế. Mặc dù phòng phát sóng vẫn còn một số bình luận tiêu cực, nhưng độ nóng so với ngày hôm qua chỉ tăng chứ không giảm.

Nữ vương đã dành cả ngày ở bên thần tượng của mình, ân cần phục vụ đến mức rạn vỡ hần lên. Đến hoàng hôn, cuối cùng cô mới nhớ ra mình là một nữ vương, cần xử lý chính sự, rồi tạm biệt mọi người.

Nguyễn Du và những người khác trở về chỗ ở, mặt mày ủ dột.

Nếu cứ kéo dài thế này, đến trưa mai là hết thời gian ghi hình, mà nhiệm vụ của họ vẫn chưa tiến triển chút nào.

Vào đêm, Thái sư gõ cửa phòng họ.

Bước vào mỉm cười với Đoàn Lâm: “Gần đây Tây Lương Nữ Quốc chúng ta có được một bảo vật truyền quốc, bệ hạ sai tôi đến, mời sư phụ đến xem bảo vật.”

Nguyễn Du lập tức tinh thần phấn chấn, kịch bản đến rồi.

Theo kịch bản gốc, Thái sư dụ Đường Tăng đi xem bảo vật, thực chất là dẫn đến tấm cung của nữ vương để gặp mặt mỹ nhân. Cũng trong lúc đó Yêu Tinh xuất hiện và bắt cóc Đường Tăng. Cuối cùng, Yêu Tinh bị Tinh quân Mỗ Nhật thu phục, nữ vương cũng đau lòng buông tay, cho Đường Tăng qua cửa để sang Tây Thiên thỉnh kinh.

Cô sắp xếp lại mạch truyện.

Họ cần hoàn thành hai nhiệm vụ: Một là tất cả thành viên đều qua cửa, hai là giúp Yêu Tinh hoàn thành tâm nguyện.

Đến giờ vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ nào, đoàn thiếu một thành viên là Tống Dịch Nhiên bị giữ lại bởi bà chủ sạp tào phớ, tâm nguyện của Yêu Tinh cũng chưa làm rõ. À đúng rồi, bà chủ sạp tào phớ còn nhờ họ giúp tìm em gái nữa.

Dòng bình luận tất nhiên biết đoạn tiếp theo là cảnh nữ vương quyến rũ Đường Tăng, đều sôi sục cả lên, liên tục gửi những dòng “Anh đừng đi”, như muốn cả đêm tiêu diệt tổ chương trình.

Nguyễn Du quyết định cứ làm theo kịch bản: “Sư phụ, người đi đi, đi sớm về sớm.”

“Không được.” Hoàng Chi Lan lên tiếng.

“Hả?”

Sau khi tạm thời tiễn Thái Sư ra ngoài, Hoàng Chi Lan nhìn về phía Đoàn Lâm: “Sư phụ đi chuyến này không an toàn. Trên đường đi thỉnh kinh, chúng ta đã gặp không ít yêu quái? Sư phụ đi một mình gặp người, con sợ sẽ nguy hiểm.”

Đoàn Lâm liếc cô một cái, thần sắc nhàn nhạt, không đáp lời.

“Vẫn là đừng đi thì hơn.” Hoàng Chi Lan kiên quyết.

Bầu không khí bỗng dưng trở nên căng thẳng.

Trong đầu Nguyễn Du hiện lên năm trăm dấu hỏi chấm.

Không phải chứ, sợ cái gì? Chúng ta chẳng phải đều biết rõ tình tiết rồi sao? Hơn nữa, Đoàn Lâm kia cao gần mét chín, một người đàn ông như vậy có thể gặp nguy hiểm à?

Những khán giả đang xem trực tiếp đều đồng loạt thở phào, còn tổ đạo diễn thì như nghẹn m.á.u trong họng. Không đi theo kịch bản, tiếp theo quay cái gì đây?!

Phó đạo diễn nhảy bèn cảm nhận được gì đó, chần chừ nói: “Anh Vương, Hoàng Chi Lan cô ấy...”

“Đúng vậy, cô ấy nhận tham gia chương trình của chúng ta là vì nghe nói Đoàn Lâm cũng sẽ tham gia.” Tổng đạo diễn gạt tàn thuốc lá.

Hoàng Chi Lan thích Đoàn Lâm, chuyện này trong giới không phải bí mật.

Nghe nói năm xưa, khi quay chung một bộ phim, Hoàng Ảnh Hậu từng định lén leo lên giường Đoàn Lâm tại khách sạn. Nhưng hình như không thành, còn khiến anh phật ý. Chuyện đó khi ấy rùm beng cả giới, khoảng thời gian đó Hoàng Chi Lan trạng thái sa sút thấy rõ, nhận ít lịch trình hơn hẳn.

Nhìn hai ngày nay, lời đồn có lẽ là thật, vì Đoàn Lâm gần như không để ý đến cô.

Tóm lại, nếu cô nhất quyết ngăn Đoàn Lâm đi theo kịch bản, thì đúng là phiền phức.

Tổng đạo diễn đang vò đầu bứt tai, bỗng nghe Nguyễn Du mở miệng: “Được thôi, vậy Sư phụ không đi, con đi thay.”

“Tôn Ngộ Không không phải biết... À không, con, con biết 72 phép biến hóa đúng không?” Nguyễn Du nghĩ ra, “Vậy con biến thành sư phụ đi gặp cũng được chứ gì? Dù sao nữ quốc vương mất phạm, không nhận ra đâu.”

Tổng đạo diễn: “Để cô ấy đi!”

Nguyễn Du tốt quá, sau này không gọi cô là tổ tông nữa, mà là “Bồ Tát sống của show truyền hình”!

Tắm điện, hương thơm nồng ấm.

Trong màn lụa nhẹ nhàng, nữ quốc vương khoác lên người một chiếc áo mỏng màu hồng nước, tựa vào đầu giường.

“Bệ hạ, người đã tới.” Thái Sư đứng bên ngoài lớn tiếng thông báo.

Ánh nến nhấp nhô, nữ quốc vương thấy bên ngoài màn lụa có người bước vào, ngượng ngùng vén màn: “Ngự đệ ca ca...”

Nguyễn Du cười đáp: “Ơi.”

Nữ quốc vương: “...”

Sao lại là cô nữa?!!

Đạo diễn nhắc qua tai nghe: “Lưu ý, Tôn Ngộ Không lúc này đã biến thành Đường Tăng, người không nhận ra. Nhắc lại, người không nhận ra.”

Nữ quốc vương: Không nhận ra cái quái gì chứ!!

Không còn cách nào khác, đành phải theo kịch bản. Nữ quốc vương đau khổ trong lòng, vẫn phải dịu dàng đọc lời tỏ tình, còn phải lại gần, liên tục dùng ngôn ngữ cơ thể quyến rũ đối phương.

“Ngự đệ ca ca, chàng đừng thỉnh kinh nữa, cưới ta đi. Chúng ta từ nay đôi uyên ương sánh đôi, cùng hưởng giang sơn, không được sao?”

Nữ quốc vương tiến gần hơn, Nguyễn Du không có chút gánh nặng tâm lý nào, đón lấy nàng, ôm mỹ nhân: “Được thôi! Giang sơn vạn dặm này, nàng một nửa, ta một nửa. Tình cảm không phai nhạt.”

Nữ quốc vương: “...”

Bình luận trực tiếp lúc này không còn ai chửi nữa, tất cả đều cười đến ngốc.

Cảnh này, nữ quốc vương nửa đêm dụ dỗ thánh tăng? Không phải chứ? Đây là sắc tăng ban đêm "đột nhập" nữ quốc vương thì đúng hơn?!

Hai người vẫn đang ngọt ngào diễn cảnh tình tứ, bỗng nghe bên ngoài điện có tiếng hô lớn: “Sư phụ!”

Người mất tích gần hai ngày nay – Tống Diệc Nhiên – xông thẳng vào, hoảng hốt kéo hai người ra, vạch trần nữ quốc vương: “Người đừng tin nàng! Nàng đã bị yêu tinh nhập rồi! Nếu người đồng ý ở bên nàng, e rằng tối nay sẽ bị nàng ăn thịt uống máu!”

Nguyễn Du còn chưa kịp phản ứng đã bị Tống Diệc Nhiên kéo chạy ra khỏi tẩm điện, chạy loanh quanh trong hoàng cung một hồi lâu.

“Đợi, đợi đã...”

Đừng, đừng chạy nữa, c.h.ết mất!

Cô bị bệnh tim mà!!!

Ngay lúc sắp tới sầm mắt lại, Tống Diệc Nhiên cuối cùng dừng lại.

Nguyễn Du tức ngực, thở hổn hển, cúi người thở dốc, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu. Mãi lâu sau mới ngẩng lên, phát hiện Tống Diệc Nhiên đã đưa cô tới một sân nhỏ hoang tàn.

Cô vừa thở vừa hỏi: “Người... hai ngày nay ở đâu vậy?”

Không ngờ Tống Diệc Nhiên nở một nụ cười quái dị, trầm giọng nói: “Hai ngày nay, ta chỉ nghĩ cách để vào được hoàng cung. Người bị ta lừa rồi.”

Nguyễn Du: “Hả?”

Tống Diệc Nhiên: “Đây là động Tỳ Bà của ta. Ta chính là Yêu Tinh, cũng là bà chủ quán tào phớ mà các người thấy ban đầu ở ngoài hoàng cung. Sau khi giữ lại đồ đệ thứ ba của người, ta đã tìm cách nhập vào thân thể hắn. Vì vậy, người người nhìn thấy bây giờ, không còn là đồ đệ thứ ba của người nữa! Sắc Tăng*, đêm nay ta đến g.i.ế.c người!”

*Sắc Tăng: hành vi hoặc ý nghĩ không phù hợp với đạo hạnh của Phật giáo, đặc biệt liên quan đến dục vọng.

Yêu Tinh hóa ra là đàn ông???

Tình tiết này cô nghe không hiểu nữa rồi. Nguyễn Du: “Khoan khoan khoan, người là bà chủ quán tào phớ... vào cung để g.i.ế.c ta? Thế còn tìm em gái thì sao?”

“Hoàn toàn không có em gái nào cả, đó chỉ là cái cớ để giữ lại một trong các người mà thôi.” Tống Diệc Nhiên cười lạnh. “Bên ngoài cung có kính chiếu yêu, bọn yêu quái bọn ta không thể vào được. Dù nhập vào thân xác phạm nhân cũng sẽ bị phát hiện yêu khí. Chỉ khi nhập vào thân thể của các người – những người có tư cách vào cung – thì mới không bị phát hiện.”

Nguyễn Du vui mừng quá đổi: “Vây là nhiệm vụ tìm em gái không cần làm nữa?”

“...Đổi câu hỏi khác đi.”

Nguyễn Du: “Ồ, vậy tại sao người muốn g.i.ế.c ta?”

[Xiaosi]

Sắc mặt Tống Diệc Nhiên u ám, nghiêng rằng: “Làm loạn cung đình, dùng sắc đẹp mê hoặc người khác. Sắc Tăng người dám như vậy, không g.i.ế.c người thì g.i.ế.c ai!”

Nguyễn Du: “Chỉ vì bệ hạ thích Đường Tăng? Đợi đã, tâm nguyện của người không phải là g.i.ế.c Đường Tăng đấy chứ?”

Trong thoáng chốc, vẻ mặt Tống Diệc Nhiên hiện lên một chút bối rối, nhưng nhanh chóng lấy lại thần sắc.

“Người đã là kẻ sắp chết, nói nhảm làm gì, đưa mạng đây!”

Chết là chuyện không thể xảy ra. Ngay lúc hai người đang đối đầu, không xa vang lên một tiếng quát như sấm: “Nghịch súc!”

Tống Diệc Nhiên quay đầu lại, hoảng hốt: “Tinh quân?”

Nguyễn Du nhìn theo, thấy ở trước cửa sân... không đúng, trước cửa động Tỳ Bà có Đoàn Lâm và những người khác đứng đó. Thái Sư cũng đã đến, còn dẫn theo một đạo sĩ râu bạc, chắc hẳn là Húc Nhật Tinh Quân đến để thu phục yêu tinh.

Húc Nhật Tinh Quân: “Người tự ý trốn xuống trần gian, gây họa cho nhân gian, đêm nay ta sẽ thuận theo thiên đạo mà tiêu diệt người.”

Nguyễn Du vội vàng chắn trước mặt Tống Diệc Nhiên: “Tinh quân, xin nương tay!”

Đùa sao, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành mà.

Cô quay đầu lại: “Trước khi chết, ngươi còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?”

“Ta...” Sắc mặt Tống Diệc Nhiên thay đổi mấy lần, cuối cùng buông thông: “Ta vẫn muốn gặp nàng lần cuối.”

“Năm xưa, tại con phố dài ngoài hoàng cung, chỉ một lần thoáng nhìn, ta đã vì nàng mà ở lại Nữ Nhi Quốc. Ta chỉ muốn gặp nàng một lần nữa.”

Nguyễn Du: “Ngươi thích bệ hạ? Muốn gặp nàng?”

Tống Diệc Nhiên: “Ừm.”

Thái sư từ đằng xa hét lên: “Ngươi là yêu quái, bệ hạ của chúng ta nhất định sẽ không gặp ngươi nữa đâu, hãy từ bỏ ý định này đi!”

Tống Diệc Nhiên Yêu tinh là nam, lại còn si mê quốc vương của Nữ Nhi Quốc, tổ biên tập chương trình thật biết cách sáng tạo, đúng là không giữ nổi nắp quan tài của Ngô Thừa Ân nữa rồi.

“Được rồi Đại Thánh, để ta thu phục con nghiệt súc này.” Húc Nhật Tinh Quân thở dài.

“Không được.” Chơi game phải thắng, không hoàn thành nhiệm vụ thì sao mà được, tinh thần chiến thắng của Nguyễn Du bùng bùng trỗi dậy, cô vất óc suy nghĩ một lúc lâu: “Có rồi! Ta có cách để ngươi bây giờ có thể gặp nàng, chỉ cần gặp nàng thì ngươi mãn nguyện rồi phải không?”

Tống Diệc Nhiên gật đầu.

Nguyễn Du: “Thật ra ta là Tôn Ngộ Không biến thành Đường Tăng, ngươi đừng vội, ta sẽ biến thành bệ hạ, ngươi sẽ có thể gặp

‘nàng’ và hoàn thành tâm nguyện.”

Tổng Diệc Nhiên: “...”

Tổ đạo diễn: “...”

Nguyễn Du nhắm mắt lại, trông rất ra dáng, một lúc sau lại mở mắt: “Được rồi được rồi, ta biến xong rồi, đến đi.”

Ánh mắt của Tổng Diệc Nhiên lập tức thay đổi.

Hắn chăm chú nhìn cô, vẻ mặt bừng lên sự vui sướng khôn tả, lại ngập ngừng đưa tay chạm vào gương mặt cô, ngón người một lúc, ánh mắt đầy sự mẫn nguyện và si mê.

Giây tiếp theo, cơ thể Nguyễn Du bị siết chặt, đã bị hắn ôm vào lòng.

Đây là duyên phận gì mà khiến ta gặp nàng ngoài cung rồi số phận lại để chúng ta yêu nhau trong cảnh sinh ly tử biệt thế này, tình yêu thần tiên! Diễn xuất của Tổng Diệc Nhiên quá đỉnh, khán giả hoàn toàn chìm đắm trong cảm xúc, bình luận toàn tiếng khóc "hu hu".

Ánh mắt Đoàn Lâm lạnh lẽo, liếc sang Húc Nhật Tinh Quân :
“Diệt đi.”

Húc Nhật Tinh Quân quát một tiếng, Tổng Diệc Nhiên buông Nguyễn Du ra, ngã xuống bất tỉnh.

Cùng lúc đó, thiết bị báo hiệu nhỏ trên người các khách mời phát ra tiếng bíp bíp:

[Chúc mừng, đã hoàn thành nhiệm vụ một: Tâm nguyện của yêu tinh.]

[Chưa hoàn thành nhiệm vụ hai: Lời hứa của nữ quốc vương.]

Nhiệm vụ tiếp theo dễ dàng hơn nhiều, khi mọi người quay lại cung điện của nữ quốc vương, phát hiện nàng vẫn ngồi bất động bên giường, vẻ mặt thần thờ.

Nàng nhìn về phía Đoàn Lâm, cười buồn: “Lúc người bị đưa đi khỏi ta, ta đã biết, người chính là cánh bướm mà cả đời này ta không thể nắm bắt, chúng ta cũng sẽ không có ngày cùng nhau bay lượn. Ta buông tay để người đi.”

Tiếng bíp bíp lại vang lên, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Không ngờ lại qua màn sớm.

Trong tai nghe vang lên tiếng đạo diễn hô “Cut”, các diễn viên quần chúng xung quanh lập tức vỗ tay hoan hô. Bên cạnh, nữ diễn viên đóng vai thái sư cuối cùng cũng không nhịn được, chạy qua véo khuôn mặt mũm mĩm đáng yêu của cậu bé Hằng Hằng

Nguyễn Du cũng cảm thấy hơi bối rối, lát nữa nhất định phải xem thêm vài bức ảnh của bảo bối Hạo Hạo, rồi ăn một bữa toàn thịt mới được!!

Nửa giờ sau, các khách mời và diễn viên quần chúng tập trung trên khoảng đất trống ngoài phim trường, buổi phát sóng trực tiếp vẫn tiếp tục, màn hình đầy rẫy những bình luận “Chúc mừng hoàn thành chương trình”. Tổng đạo diễn bước ra phát biểu một đoạn cảm nghĩ, cuối cùng mời tất cả khách mời cúi chào ống kính.

Phân ghi hình đầu tiên của Hỷ Du Kí kéo dài 36 giờ đã hoàn thành. Đến 12 giờ 35 phút tối hôm đó, buổi phát sóng trực tiếp kết thúc.

Nguyễn Du được tổ chương trình gọi đến quay một đoạn phỏng vấn hậu kỳ, sau đó được trả lại điện thoại.

Cô vừa bật điện thoại vừa đi ra khỏi phòng phỏng vấn, ở đằng xa, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đã nhận được tin nhắn của tổ chương trình, đến đón cô.

Nguyễn Du cười vẫy tay: “Lâm Thanh! Mộng Mộng!”

“Chị Tiểu Du.”

“Xem livestream chưa?” Cô ngồi vào xe thương mại, lầm bầm: “Biểu hiện của tôi tạm được chứ? Không làm mất mặt Tôn Ngộ Không chứ?”

“Không, không làm mất mặt chút nào.” Biểu hiện của Nguyễn Du trong show thực sự rất xuất sắc.

Nhưng Lâm Thanh lúc này cười còn khó coi hơn khóc.

Nguyễn Du cảm thấy không ổn, mơ hồ nhìn sang, thấy mắt Diệp Mộng Mộng đã đỏ hoe.

Lâm Thanh khàn giọng: “Chị Tiểu Du... có chuyện rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Hý Du Kí của chương trình thực sự có hơi xa rời thực tế, đã cải biên Tây Du Ký một cách điên cuồng. Cúi đầu xin lỗi Tây Du Ký, không có logic đâu, mọi người đừng quá chú ý, yêu mọi người!

Chương 30: Ngoại lệ

Lời vừa dứt, điện thoại của Nguyễn Du vừa bật nguồn đã liên tục nhận được hàng loạt tin nhắn, từng cái đến dồn dập, thông báo nhiều đến mức gần như làm máy bị đơ.

Lật qua, có đến hàng trăm cuộc gọi nhỡ, tin nhắn WeChat, thông báo tin tức, lượng thông tin quá tải khiến cô nhất thời ngơ ngác.

Cô xem không kịp: “Sao mọi người gọi cho tôi nhiều thế?”

Trên xe, Lâm Thanh bật một video, đưa máy tính bảng cho cô: “Chị Tiểu Du, chị xem cái này trước đi.”

Nguyễn Du nhận lấy, đồng thời điện thoại lại đổ chuông, cô vừa xem video vừa bắt máy.

“Tiểu Du, vừa ghi hình xong chương trình phải không?” Đầu dây bên kia là Nguyễn Chính Bình, giọng ông hòa nhã: “Bố xem livestream của con rồi, mệt không?”

“Không mệt chút nào, còn rất vui nữa.”

Nguyễn Chính Bình thở dài, như muốn nói gì đó lại thôi: “Được, con vui là tốt rồi. Sau này nếu cảm thấy quá mệt, chúng ta sẽ không làm nghệ sĩ nữa, về nhà, bố nuôi con... Hai ngày tới nghỉ ngơi cho tốt, nếu thấy chuyện gì không vui thì về nhà, có bố ở đây rồi.”

Chuyện không vui gì chứ—

Nguyễn Du ngạc nhiên đứng hình.

Cô vừa xem vừa chậm chạp nhận ra Lâm Thanh đang đưa cho cô thứ gì.

Video rõ ràng là cảnh đại tiểu thư Nguyễn thời cấp ba, mái tóc vàng nhạt đầy ngổ ngáo, đẩy mạnh bạn học rồi rời khỏi lớp học, bỏ học còn chửi thề. Cả đoạn video chỉ 30 giây, hoàn toàn khắc họa một chữ "ngông".

Nguyễn Du hoàn toàn không nhớ mình đã cúp máy lúc nào. Sau khi đọc hết tin tức lùm xùm về vụ bạo lực học đường rầm rộ cách đây hai ngày, trong đầu cô chỉ còn trống rỗng.

"Tôi....trời ơi?!!"

Phản ứng đầu tiên của cô là hoảng loạn, lúng túng đến mức không biết làm gì. Trước giờ cô chỉ biết mình là đại tiểu thư họ Nguyễn, tính tình kiêu căng, khó gần, chuyện ép cưới hay tranh giành những thứ không thuộc về mình cũng không phải là hiếm. Nhưng cô c.h.ết cũng không ngờ rằng trước đây mình từng bắt nạt bạn học! Những lời tố cáo từ một bạn học cũ trên diễn đàn ẩn danh, từng chi tiết, từng câu đều giống như thật.

Với một người nổi tiếng, đây chắc chắn là một vết nhơ không bao giờ xóa sạch. Thậm chí, có thể sẽ bị đưa lên cả bản tin xã hội trên đài truyền hình quốc gia!

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất.

Nếu Hạo Hạo biết chuyện, anh ấy sẽ nghĩ gì? Người hâm mộ sẽ nhìn nhận cô ra sao? Yêu thích một nghệ sĩ có vết nhơ như vậy, chắc chắn họ sẽ thất vọng vô cùng, đúng không?

Không. Không đúng.

Lâm Thanh lo lắng nhìn biểu cảm của cô: “Ý của An tử là, thời gian này chúng ta nên tránh đi, không tham gia các chương trình cần xuất hiện công khai nữa. Đợi qua một thời gian, khi dư luận lắng xuống, có lẽ mọi người sẽ quên mất... Dù sao thì bằng chứng cũng chỉ có một đoạn video. Cùng lắm thì bảo đó là chuyện hồi xưa quan hệ với bạn học không tốt, mấy tin đồn khác chúng ta không thừa nhận là được.”

Nguyễn Du: “Không phải là không tham gia chương trình, mà là chẳng còn chương trình nào mời đúng không?”

“Đúng vậy, quảng cáo, hợp đồng đại diện, lời mời tham gia chương trình thực tế, tất cả đều không còn.” Diệp Mộng Mộng đỏ mắt nói.

Nguyễn Du tái mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu rồi từ từ bình tĩnh lại.

“...Có gì đó không đúng.”

Đúng là đại tiểu thư họ Nguyễn khó gần, vì thế trong suốt nhiều năm qua, trên mạng xã hội của cô không hề có bất kỳ dấu vết nào về việc liên lạc với bạn học cũ. Nhưng thử hỏi, ai lại khơi lại chuyện cũ sau từng ấy năm yên ổn? Người đó không sợ cô nhận ra là ai sao? Không sợ cô trả thù sao?

Nếu không sợ bị trả thù, thì gia thế của người đó chắc chắn không kém nhà họ Nguyễn. Nếu vậy, sao trước đây lại chịu sự ức hiếp của đại tiểu thư này?

Nhưng người đó không sợ.

Vì rất có thể mấy chuyện kia đều là bịa đặt!

Nghĩ đến việc cơn sóng gió này nổ ra đúng vào lúc cô tham gia chương trình thực tế... lại còn là chương trình cô và Đoàn Lâm

cùng ghi hình, Nguyễn Du gần như chắc chắn kẻ đứng sau giờ trò là ai.

Hiểu rõ mọi chuyện, cô cố kìm nén cơn giận, hỏi Lâm Thanh: “Mấy ngày tới tôi không có lịch trình nào hết đúng không?”

“Không có, mấy lịch trình ban đầu cũng bị hoãn rồi.” Lâm Thanh chợt nhớ ra: “Đúng rồi, tập cuối của 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang' phát sóng hôm qua. Đạo diễn chương trình từng liên lạc, muốn các khách mời đăng bài cảm nhận hoàn thành, đồng thời quảng bá cho mùa hai... Nhưng bây giờ là thời điểm nhạy cảm, hay thôi đừng đăng nữa?”

Nguyễn Du: “Đăng, tại sao không đăng?”

“Trên mạng không phải đều nói tôi mang vốn vào chương trình, hậu kỳ còn cố tình cắt dựng tăng thời lượng hình ảnh cho tôi sao? Nếu không đăng, chẳng phải càng giống như tôi đang cố né tránh à.” Cô bật cười, giọng mỉa mai đạt mức tối đa.

Lâm Thanh vội vàng ngăn lại: “Tổ tông ơi, đừng ——”

Không cản được. Nguyễn Du mở Weibo, mím môi, viết một bài cảm nhận dài về trải nghiệm ghi hình 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang', tham khảo cách viết của Giang Tinh Thuần và những người khác. Cuối bài, cô còn gắn thẻ tất cả khách mời cùng tài khoản chính thức của chương trình.

Bài đăng vừa được đăng chưa bao lâu, bình luận đã đổ về như thác lũ, tin nhắn riêng, lượt chia sẻ đều bùng nổ.

Cư dân mạng thấy bài đăng mới của Nguyễn Du, suýt nữa không tin nổi. Ai nấy tức đến bật cười.

Cô nàng bạo lực học đường này không ngoan ngoãn nằm im chịu trận, còn dám làm như không có chuyện gì xảy ra mà nhảy

nhót sao? Có hậu thuẫn thì cũng đừng kiêu ngạo như vậy chứ? Cô chưa bị chửi đủ hay sao?

Chủ đề về bài đăng của Nguyễn Du nhanh chóng leo lên top tìm kiếm, và phần bình luận dưới bài viết toàn là những chữ “cút” đầy phần nộ. Fan ít ỏi của cô hoàn toàn không thể chen vào.

Trong lúc dư luận đang sục sôi, chẳng ai dám đứng ra nói lời tốt đẹp cho Nguyễn Du.

Bài đăng trên Weibo của cô, tài khoản chính thức của chương trình không dám chia sẻ lại, các khách mời khác cũng chẳng dám tương tác. Những người muốn tương tác đều bị quản lý của mình cứng rắn ngăn cản.

Lúc này, bất kỳ ai tương tác với cô đều bị coi là chọn phe, mà chọn phe chính là ủng hộ hành vi bạo lực học đường. Ai lại dại dột tự hủy hoại sự nghiệp của mình như thế?

Khi trở lại phòng khách sạn, Nguyễn Du mở WeChat và bất ngờ khi thấy vẫn có người nhắn tin quan tâm cô.

Bác sĩ tâm lý Cao: 【Giữ vững tâm lý, có chuyện gì thì đặt lịch tái khám.】

Giang Tinh Thuần: 【Chị không sao chứ? Nếu tâm trạng không tốt thì có thể tìm tôi chơi game. Tôi tin tưởng chị. 】【

Chao ôi, Crush nhỏ của cô còn gửi kèm theo một sticker chú chó đáng yêu đang cố gắng động viên.

Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, Nguyễn Du vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, nhưng lúc này cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa. Cô cúi đầu dụi mắt, hít sâu một hơi rồi đáp lại:

【Đang hồi sinh trong bồn tắm, cảm ơn cậu nhé -v-!】

Trên mạng, những lời chỉ trích nhắm vào cô không ngừng nghỉ. Người hóng hớt và anti-fan ùn ùn kéo đến như thể đang trừng trị nhân vật phản diện. Giữa lúc các fan của các ngôi sao khác đều đứng ngoài xem, fan của Đoàn Lâm phát hiện Weibo của anh đã online.

Fan của anh, đặc biệt là nhóm fan trung thành "Lăng Giác", lập tức lo lắng đến thót tim. Họ chợt nhớ lại rằng trong bài cảm nhận của Nguyễn Du, cô có nhắc đến Đoàn Lâm, dù chỉ là một câu đơn giản: "Cảm ơn các diễn viên từng đóng chung với tôi đã không vạch trần tôi trong lúc ghi hình". Trong tình hình này, ngàn vạn lần mong anh đừng ngốc nghếch mà tương tác với cô ta!

Nhưng ngay giây sau, Đoàn Lâm đã chia sẻ lại bài viết của Nguyễn Du. Không thêm bất kỳ lời nào, chỉ vồn vện hai chữ: "Chia sẻ"

A a a a a, bọn họ muốn g.i.ế.c c.h.ế.t Nguyễn Du!!!

Lăng Giác nghiêng răng nghiêng lợi: Chắc chắn là Nguyễn Du ở bên cạnh khóc lóc cầu xin anh chia sẻ giúp! Đây chỉ là hợp tác vì chương trình thôi, rất có thể là ekip quản lý đã sử dụng tài khoản của anh để đăng!

Lúc này, Nguyễn Du đang uống nước để bình tĩnh lại. Khi nhìn thấy từ khóa "Đoàn Lâm chia sẻ bài viết của Nguyễn Du" leo lên top 3 hot search, cô suýt nữa sặc nước.

Anh ta làm cái gì vậy?!!

Dưới bài hot search, fan của Đoàn Lâm vẫn duy trì phong thái điềm tĩnh, đồng loạt đăng bài kiểm soát bình luận với thông điệp: "Chia sẻ thông thường, đừng suy diễn". Ảnh kèm theo là thống kê các hoạt động từ thiện và số tiền quyên góp của Đoàn Lâm trong những năm qua, thể hiện rõ lập trường rằng: "Chúng

tôi không chung hội với cô tiểu thư độc ác chuyên bắt nạt người khác".

Bỗng nhiên, chuông cửa vang lên.

Nguyễn Du ra mở cửa, bên ngoài là một cô gái buộc tóc đuôi ngựa – trợ lý điều phối tổng thể của chương trình "Hý Du Kí".

“Chào cô, chương trình muốn mời các khách mời đi ăn khuya, đạo diễn Vương bảo tôi đến hỏi cô có muốn đi không.”

“Mọi người cứ đi đi, tôi không đi đâu.” Lúc này cô mà đi thì cũng chỉ thêm ngượng ngùng. Nguyễn Du ngừng lại một chút rồi hỏi, “Đoàn Lâm có đi không?”

Trợ lý đáp: “Không, không, anh ấy không ở khách sạn. Vừa quay xong chương trình là anh ấy đã chạy ra sân bay ngay, chắc lịch trình gấp lắm.”

Lịch trình của anh ấy có gấp hay không cô không biết, nhưng tại sao lại chia sẻ bài đăng Weibo của cô để nhảy vào vũng nước đục này thì cô thực sự rất muốn biết.

Nguyễn Du đóng cửa lại, trong đầu nhảy ra hàng trăm dấu hỏi chấm.

Đang suy nghĩ thì điện thoại rung lên, là một số điện thoại bàn gọi đến.

Tối nay thật chẳng được yên thân. Cô nhắc máy: “Alo.”

“... Cô hài lòng rồi chứ?”

Du Ngọc không nhận ra giọng nói: “Cô là ai?”

“Cô nghĩ tôi là ai?” Người phụ nữ cười khế, “Đương nhiên là người đã giúp cô nổi tiếng trong một đêm.”

Giọng Nguyễn Du lập tức lạnh đi: “Đoàn Hân.”

Nghe được sự giận dữ kìm nén trong lời nói của cô, tâm trạng Đoàn Hân rất tốt, nhưng vẫn đầy tiếc nuối: “Tôi không ngờ mọi chuyện lại làm âm lên như vậy, cô vẫn có thể ghi hình xong chương trình. Nhưng cũng chỉ lần này thôi, sau này, e là sẽ không có cơ hội xuất hiện trước ống kính nữa.”

Cố nén ý định muốn xé xác người đàn bà ngớ ngẩn này, Nguyễn Du mở ứng dụng ghi âm, buộc mình bình tĩnh lại.

“Vậy nên... cô tung tin đồn tôi bắt nạt bạn học trên diễn đàn ẩn danh, còn cố tình đăng video để dẫn dắt dư luận, chỉ để tôi không thể tiếp tục hoạt động trong giới giải trí?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, Nguyễn Du nghĩ, quả nhiên cô đoán đúng. Nhưng ngay giây sau, Đoàn Hân lại nhẹ nhàng đáp:

“Cô muốn tôi trả lời thế nào đây? Sao, muốn ghi âm làm bằng chứng à?”

Nguyễn Du: “...” Chết tiệt.

Đoàn Hân: “Cô có từng bắt nạt bạn học hay không, ai mà biết được. Tôi chỉ biết một điều,” giọng cười của cô ta lạnh đi, “là cô nên tránh xa anh ấy.”

Đối phương cảnh giác như vậy, xem ra chẳng thể ghi âm được bất kỳ bằng chứng nào để giải oan.

Nguyễn Du tức đến cực điểm, nhưng bỗng nhiên lại bình tĩnh: “Ồ, cô muốn tôi rời khỏi giới giải trí, tránh xa Đoàn Lâm à?”

Đoàn Hân không trả lời.

“Cũng đúng, giờ tôi đang dính đầy tin xấu, danh tiếng thì thối hoắc, chẳng thể làm nghệ sĩ được nữa. Nhưng cô có biết khi tôi

không làm nghệ sĩ nữa, tôi sẽ đi đâu không?” Nguyễn Du mỉm cười, “Tôi sẽ tiếp tục làm tiểu thư nhà họ Du, trở thành Đoàn phu nhân. Khi đó, cô có thể hẹn tôi đi uống trà chiều, gọi tôi một tiếng ‘chị dâu’, rồi nghe tôi kể chuyện làm thế nào để ở nhà dạy con, chăm chồng.”

“Râm” – một tiếng vỗ chối tai, dường như đối phương tức đến nỗi làm vỡ một chiếc ly thủy tinh.

Đoàn Hân thở gấp, một lúc sau, lạnh lùng đáp: “Cô đừng quên, tôi vẫn còn giữ video đó. Cô nghĩ anh ấy sẽ cần một người phụ nữ bị đàn ông khác chạm vào như cô sao?”

Nghe đến hai chữ “video”, ánh mắt Nguyễn Du lập tức trở nên lạnh lẽo.

Thật sự không nhịn được: “Mới qua Tết được mấy ngày mà cô đã phát điên thế này sao?”

“Điên ư?” Đoàn Hân cười, “Tôi không dễ chịu, cô cũng đừng mong dễ chịu.”

Đồng thời tại nhà họ Đoàn.

Cúp điện thoại, Đoàn Hân ngồi trên thảm mà không đứng dậy, đôi mắt xanh lục ánh lên vẻ thất thần, nhớ về ngày hôm đó.

Ngày mà cô và Nguyễn Du tranh cãi trong nhà vệ sinh, bị Đoàn Lâm bắt gặp.

Anh ấy nghe thấy đoạn sau cuộc nói chuyện của họ, nghe thấy chuyện video, thậm chí nghe được cô chính miệng thừa nhận đã lên kế hoạch vụ bắt cóc.

Ngày hôm đó, sau khi người nhà họ Du rời đi, bất kể cô giải thích thế nào, phủ nhận ra sao, Đoàn Lâm vẫn ép cô phải nói rõ.

Ép đến cùng, cô hoang mang, bất lực, sững sờ nhìn anh rơi nước mắt: “Anh không có chứng cứ, anh hai. Em thật sự không làm gì cô ta, chúng em chỉ nói chuyện tức giận thôi. Anh đừng... đừng nghĩ em xấu xa như vậy.”

Đoàn Lâm nhú mày, khuôn mặt luôn lạnh nhạt của anh giờ đây càng lạnh lẽo hơn.

“Chuyện này tôi sẽ tạm thời không nói với ông nội. Khi nào cô muốn thú nhận, hãy tự đến tìm tôi.”

“Anh hai...”

Đến cửa, Đoàn Lâm dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô, ngừng một chút, bình thản nói: “Còn nữa. Tôi và cô là điều không thể.”

Đoàn Hân ngồi sụp xuống đầu giường, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tám kính mà cô cẩn thận giữ gìn nhiều năm qua, cuối cùng cũng bị đập nát.

Khoảng thời gian này, Đoàn Lâm nhốt cô ở nhà họ Đoàn, bảo rằng khi nào cô muốn thú nhận thì mới được ra ngoài.

Anh ấy, thật sự để tâm đến chuyện của Nguyễn Du như vậy.

Nhưng đời nào có chuyện dễ dàng như thế.

Thứ cô không có được, người khác cũng đừng hòng có được.

Tối quay xong chương trình Hý Du Kí, Nguyễn Du nghỉ một đêm ở khách sạn, sáng hôm sau rời Tô Châu, trở về Bắc Kinh.

Trước khi ra khỏi sân bay, Diệp Mộng Mộng đội mũ bucket lên đầu Nguyễn Du, tháo khăn quàng cổ của mình, quấn kín cô ba vòng.

“Còn cái này nữa, kính râm và khẩu trang, đều phải đeo vào.” Lâm Thanh lo lắng nói, “Chị An đã thuê bảo vệ cho chị, lát nữa chúng ta sẽ đi lối VIP, phóng viên săn tin sẽ ít hơn một chút.”

Nguyễn Du ngoan ngoãn đeo lên, lẩm bẩm: “Sao cảm giác giống tội phạm quốc tế bị truy nã thế này?”

Cũng chẳng khác là bao.

Dù đi lối VIP, nhưng ra khỏi sân bay vẫn có một nhóm phóng viên đứng chờ, vừa thấy cô xuất hiện liền lao tới với vẻ mặt đầy phấn khích, đặt ra hàng loạt câu hỏi sắc bén. Dù có hàng rào chắn, máy quay vẫn suýt chĩa vào người cô.

Nguyễn Du thầm chửi thề.

Tình huống này, ngay cả khi cô nổi tiếng cũng chưa từng gặp phải!

Bảo vệ hộ tống cô lên xe, không đưa cô về căn hộ mà thẳng tới công ty.

Tại văn phòng cấp cao của Truyền thông Thương Ảnh, An Trác Tây đưa tập tài liệu trong tay cho Nguyễn Du: “Hai ngày nay chị đã rà soát lịch trình gần một tháng qua của em và làm một bản kế hoạch tiếp theo, em xem thử.”

Xem kỹ, những lịch trình như quay quảng cáo, chụp ảnh tạp chí, thử vai phim mới được sắp xếp vào cuối tháng 3 đều bị đánh dấu đỏ với dòng chữ “hoãn”.

Có nghĩa là, trong khoảng một tháng tới, cô gần như không có lịch trình nào.

Nguyễn Du hít sâu một hơi, cầm tài liệu lại: “Cảm ơn chị An, làm phiền chị rồi.”

“Bây giờ trên mạng đang náo loạn như thế này, nói cho cùng cũng chỉ là một vài lời đồn về việc em bắt nạt người khác. Chưa có bằng chứng gì thực sự để đánh gục chúng ta, thì vẫn còn đường xoay chuyển. Tóm lại, khoảng thời gian này em cứ nghỉ ngơi một chút, tránh xa sóng gió.” An Trác Tây cau mày. “Nhưng cái video chửi người kia... rốt cuộc là thế nào?”

Video đó là thật, không thể giả được, mà Nguyễn Du cũng không giải thích nổi.

Thấy cô chân chừ, An Trác Tây coi như ngầm thừa nhận, thở dài một hơi, xoa thái dương: “Được rồi, em nghỉ ngơi đi. Chuyện này chị sẽ nghĩ cách.”

Tối hôm đó, Nguyễn Du chẳng làm gì cả, nằm trên giường, mắt dán lên trần nhà, thả hồn trống rỗng.

Từng chút một, cô gỡ rối trong đầu.

Cho đến hiện tại, mọi người đều không biết rằng việc bắt nạt này có khả năng toàn là do Đoàn Hân bịa ra. Chỉ biết rằng một người bạn học cũ đã lên diễn đàn ẩn danh tố cáo cô bắt nạt bạn bè thời đi học, kể lại sinh động như thật, còn đưa ra bằng chứng từ trường cũ. Để chứng minh cô từng có thái độ ngạo mạn trong trường, họ còn tung ra một đoạn video.

Điểm bùng nổ của sự việc chính là đoạn video này.

Nguyễn Du bật dậy khỏi giường, bắt đầu lục tìm đồ cũ trong phòng sách.

“Tôi mượn cơ thể của cô chỉ để sống lay lắt thêm vài năm. Đã dùng tài nguyên của cô, thì việc giúp cô dọn dẹp hậu quả là điều nên làm, tôi chấp nhận.” Cô lẩm bẩm. “Huống chi giờ tôi còn có fan...”

Bỗng nhớ lại khoảng thời gian quay ‘Cuộc đời đưa bạn vượt sóng’, có một cô gái đứng ngoài phim trường, đỏ mặt hô lớn: “Chị Nguyễn Du cố lên!”

Cô ấy cũng là fan.

Nguyễn Du hiểu cảm giác khi thần tượng mình yêu thích dính phải scandal như thế này, điều fan mong chờ nhất sẽ là gì.

Nếu thực sự đã từng bắt nạt người khác, thì cần chân thành xin lỗi. Nhưng nếu không làm, cô không chấp nhận nhận tội.

Cuối cùng, Nguyễn Du lục ra một quyển album ảnh từ góc khuất, kẹp trong đó là ảnh tốt nghiệp cấp ba của cô tiểu thư nhà họ Nguyễn. Cô nhận ra cô gái trong video bị đẩy ra và bị chửi “cút” từ tấm ảnh tập thể, rồi lật sang trang sau, đối chiếu được tên.

Lưu Thái Vi.

Cô thử tìm kiếm trên mạng, quả nhiên, đó là con gái của chủ một công ty thực phẩm nào đó. Hiện đang học cao học tại một trường kinh doanh ở Mỹ, ngoài ra còn mở một văn phòng kinh doanh riêng, có để lại thông tin liên lạc.

Cô bấm số gọi, giọng nữ ở đầu dây vang lên: “Hello?”

“Chào bạn, mình là Nguyễn Du.” Nguyễn Du hơi căng thẳng, không muốn khơi gợi ký ức tồi tệ trong quá khứ của người khác, cố gắng giữ giọng điệu thân thiện nhất có thể. “Lâu rồi không gặp, gần đây bạn có thời gian gặp mặt không?”

Từ khi tin Nguyễn Du bị bóc mẽ bắt nạt bạn học nổ ra, dư luận đã sôi sục. Chỉ cần cô không ra mặt xin lỗi nhận lỗi, cư dân mạng sẽ không dừng những cuộc khẩu chiến.

Trên top tìm kiếm của Weibo, có đến hai ba chủ đề liên quan đến bắt nạt học đường.

An Trác Tây không phải không thử dùng chiêu trò truyền thông để đánh lạc hướng dư luận, nhưng lần này không hiệu quả. Thân phận tiểu thư của Công ty Thương Ảnh lại càng làm bùng nổ cơn giận dữ của đám đông, khiến mọi người la ó “chiến thắng quyền lực tư bản”, đẩy lên hot search, tạo chủ đề bàn tán, thậm chí còn làm cả meme chế giễu.

Diệp Mộng Mộng lo Nguyễn Du ở một mình sẽ suy sụp tinh thần, xách vali đến ở chung, nhất quyết không rời khỏi căn hộ của cô, suốt ngày túc trực lo lắng, chỉ thiếu điều tự tay ngắt mạng internet của cô.

Không thể ngắt, vì cô còn phải vote cho idol của mình.

Tâm trạng của Nguyễn Du chưa sập đổ, cô dùng tài khoản phụ để vote cho Siêu Thoại của Kỷ Lâm Hạo, vote xong còn tiện tay like vài bức ảnh đẹp của anh. Vô tình lướt qua một bài đăng trên Weibo, ôi trời, chẳng phải chính mình sao?!!

Có một anti-fan cắt vài khung hình của cô trong chương trình thực tế, làm thành meme.

Hình cô cắt tóc ngắn thay đổi phong cách trong Nghề Nghiệp Ngụ Trang: 【Chị đại ra đường.jpg】

Nhìn vào camera cười: 【Bà đây là tiểu thư Thương Ảnh, đại diện cho bạo lực học đường.jpg】

Lại gần ống kính: 【Cút cút cút cút cút.jpg】

...

Cô bật cười vì tức: “...Chết tiệt, họ cũng khá sáng tạo đấy chứ?”

“Chị Tiểu Du, đừng xem nữa.” Diệp Mộng Mộng lo đến chết.

Nguyễn Du xua tay: “Không sao. Mai tôi sẽ ra ngoài, em cứ ở nhà, không cần đi theo đâu.”

“Đi, đi đâu?”

“Thượng Hải, xem concert.”

Nhóm nhỏ trong lòng cô năm nay tổ chức lưu diễn toàn quốc, buổi diễn đầu tiên vào tháng ba được tổ chức ở Thượng Hải. Tết năm ngoái, Giang Tinh Thuần đã gửi vé concert cho cô rồi. Vé hàng ghế đầu khu vực trung tâm, ngay ngày mai.

Năm ngoái đã hứa với anh, không thể không đi.

Hôm sau, Nguyễn Du trang bị kín mít đi Thượng Hải, bắt taxi thẳng đến trung tâm thể thao Hoàng Long.

Ngoài sân vận động, fan chen chúc đông như kiến, fan nhóm phát vật phẩm cổ vũ của “W&W”, còn một nhóm fan cá nhân phát banner hỗ trợ riêng. Cô không dám đến nhận, nửa khuôn mặt giấu sau khăn quàng cổ, hòa vào đám đông chờ kiểm vé rồi vào sân.

Hoàng hôn buông xuống, ghế ngồi trong sân vận động gần như chật kín, tiếng hét của fan dồn dập không dứt, biển đèn cổ vũ lung linh rực rỡ.

Không ai có thể cưỡng lại bầu không khí của concert, đặc biệt Nguyễn Du lại ngồi ở hàng ghế đầu khu vực trung tâm, quá sức lôi cuốn. Cô hết mình vỗ tay cổ vũ, bao nhiêu u uất tích tụ những ngày qua đều tan biến.

Hu hu hu hu hu các em trai nhóm nhạc đẹp trai quá! Mẹ mãi yêu các con!! Nhóc nhỏ của tôi biểu diễn như thiên thần giáng trần, vừa ngẫu vừa đáng yêu ah ah ah!!!

Một bài hát nhảy của nhóm kết thúc, đèn sân khấu chìm vào bóng tối. Đột nhiên, tiếng hét của fan vang lên khắp khán đài.

Ánh sáng bắt đầu sáng lên.

Đến phần solo của Giang Tinh Thuần, anh tháo một bên tai nghe, bước thẳng ra rìa sân khấu.

“Muốn nghe giọng của mọi người.” Anh mỉm cười, giọng còn hơi thở dốc.

Chết thật, Nguyễn Du suýt bị tiếng hét của fan làm điếc tai.

Chỗ cô ngồi gần sân khấu đến mức không thể gần hơn, ngẩng đầu lên nhìn, Crush nhỏ chỉ cách rìa sân khấu khoảng mười mét, như thể đang nhìn quanh khu vực này. Trên màn hình lớn, anh mỉm môi cười, lộ hai lúm đồng tiền cạn, mang theo chút vẻ ngượng ngùng.

“Ah ah ah sao cậu ấy lại ngại ngùng thế kia ah ah ah—”

“Mẹ yêu Thuần Thuần!!”

“Chị đợi em lớn ah ah ah!!!”

Giang Tinh Thuần: “Hôm nay muốn hát một bài, tặng cho các bạn, cũng dành tặng một người bạn đặc biệt có mặt tại đây tối nay.”

“Là ai? Là ai cơ?!”

Màn hình lớn chuyển sang một góc khán đài, dừng lại trên khuôn mặt của một người trong đám đông. Fan nhìn kỹ, bật cười, chẳng phải là Lữ Hàn sao! Anh ấy từng tham gia chương trình “Nghề Nghiệp Ngụy Trang” cùng với Giang Tinh Thuần đấy!

Giang Tinh Thuần quay lại trung tâm sân khấu, ngồi xuống cạnh chiếc piano, thở micro: “Ca khúc ‘Ngoại lệ’ trong album thứ hai, mình hát tặng bạn.”

Một bài hát rất nhẹ nhàng, không phải phong cách chủ đạo của nhóm, nên hiếm khi được biểu diễn trong các tour diễn trước đây.

Lời bài hát rất đơn giản:

Trái đất xoay tròn/ Đảo lộn trắng đen

Chỉ khi gặp em/ Là ngoại lệ của đời anh

Muốn em làm cô gái của anh/

Sợ rằng nơi góc tối, em sẽ tổn thương...

...

[Xiaosi]

Khi buổi biểu diễn gần kết thúc, chủ đề “Giang Tinh Thuần hát tình ca cho Lữ Hàn” đã leo lên hot search, khiến mọi người cười nghiêng ngả. Phía dưới đều là bình luận hài hước của cư dân mạng:

“Xem ra mối quan hệ giữa các khách mời trong Nghề Nghiệp Ngụ Trang rất tốt, Lữ Hàn thậm chí còn đến xem concert của Giang Tinh Thuần và được tặng hẳn một bài tình ca. Sao lại đáng yêu thế này! Mùa thứ hai nhất định phải mời các khách mời cũ trở lại làm khách mời đặc biệt!”

Bàn tán một hồi, mọi người lại nhắc đến Nguyễn Du.

Hiện tại, nhắc đến cô ấy là toàn lời chỉ trích, thỉnh thoảng có fan của cô lên tiếng bênh vực, cũng bị chửi đến hàng trăm bình luận.

Dưới hot search, có một bình luận nổi bật:

【@Du cùng bạn đi đến cuối đời: Tôi thấy kỳ lạ thật đấy, giờ ngay cả dưới những chủ đề không liên quan cũng bắt đầu chửi Nguyễn Du sao? Cô ấy nói một câu “cút” thôi mà bị gán cho cái mũ bắt nạt học đường? Không thể là do tâm trạng không tốt à? Bạn học nói cô ấy từng bắt nạt, chặn bạn học trong nhà vệ sinh, tát tai, xé vở bài tập, thế bằng chứng đâu? Diễn đàn nặc danh nói bừa, chỉ có mấy người a dua mới tin.】

Bình luận này bị hàng trăm phản hồi đẩy lên đầu.

【Hừm, fan giống chủ, mở miệng ra là chửi người khác là chó.】

【Vậy thì cô ấy ra mà thanh minh đi?】

【Tôi hăm dọa, chửi tục, trốn học, nhuộm tóc, nhưng tôi là một cô gái ngoan? Buồn cười c.h.ết mất.】

Có người chửi, thỉnh thoảng cũng có vài cư dân mạng hoài nghi:

【Nói thật, cái video đó không chứng minh được cô ấy bắt nạt học đường mà?】

【Haiz, chờ một ai đó đứng ra tố cáo đích danh mà thôi.】

Cuối cùng, chủ bình luận đáp lại:

【Chỉ nói một câu, bạo lực mạng cũng là một dạng bắt nạt đấy. Các người với bộ mặt này chẳng khác gì những người các người ghét.】

Lúc này, ở hậu trường, Giang Tinh Thuần đang cúi đầu xem điện thoại.

Mười phút trước, Nguyễn Du gửi tin nhắn cho anh:

【Concert cực kỳ hay! Sân khấu solo của cậu siêu đỉnh! Tình hình tôi đang đặc biệt, không đến gặp cậu được, tôi về trước nhé.】

Anh cúi đầu, mím môi, đôi mắt cún con cong lên đầy vui vẻ.

Định nhắn lại thì nghe quản lý, anh Trần, gọi: "Ơ, Tinh Thuần, bài cậu hát vừa này nãy lên hot search rồi."

Giang Tinh Thuần: "Cái gì?"

"Không phải công ty mua đâu, chắc là phía Lữ Hàn mua đấy. Cậu hát tình ca tặng Lữ Hàn, chủ đề này đúng là đỉnh thật, đội của họ nghĩ ra hay ghê!" Anh Trần lướt lướt, bỗng dừng lại: "Nhưng mà, dưới đó sao lại có người chửi Nguyễn Du nữa?"

Nụ cười vừa nở của Giang Tinh Thuần dần tắt.

Anh cup mắt, nghĩ một lúc, rồi xóa dòng chữ vốn định nhắn trong ô thoại: "Là hát tặng chị đấy."

Giang Tinh Thuần: 【Đi đường cẩn thận nhé.】

Hai ngày nay, Nguyễn Du không hề nghỉ ngơi đằng hoàng.

Từ Thượng Hải xem xong concert, cô vội vàng trở lại Bắc Kinh, sáng sớm hôm sau, lại ra ngoài gặp người.

Trong một nhà hàng trà kiểu Hong Kong, trang trí tinh tế và trang nhã.

Lưu Thái Vi được nhân viên phục vụ dẫn vào, đẩy cửa phòng riêng ra.

Trong phòng được sưởi ấm đầy đủ, một bóng người quán kín mặt mũi bằng khăn quàng cổ và khẩu trang, còn mặc áo lông dày như quả bóng tròn.

Lưu Thái Vi: "... Cậu không thấy nóng sao?"

Cái bóng kia thấy cô đến, suýt nữa mừng phát khóc. Đợi nhân viên rời đi rồi, mới khó khăn lắm gỡ được nửa khuôn mặt ra khỏi khẩu trang và khăn quàng cổ. Là Nguyễn Du: "Hu hu, nóng c.h.ế.t mình rồi."

Lưu Thái Vi: "..."

"Cậu vừa về nước hôm qua đúng không? Mình mời cậu ăn đồ ngon, thực sự ngon, không lừa đâu." Nguyễn Du không hề ngại ngừng, vội vàng mời cô ngồi.

Lưu Thái Vi cũng không ngờ rằng, có một ngày, cô lại ngồi đối diện Nguyễn Du để cùng ăn cơm.

Thậm chí còn có chút cảm giác được ưu ái.

Món ăn được mang lên đầy đủ, Nguyễn Du vốn đang tán gẫu linh tinh, đột nhiên ngừng lại. Cô đứng dậy kiểm tra cửa phòng riêng đã đóng kín chưa, sau đó đi đến trước mặt Lưu Thái Vi.

Lưu Thái Vi: ... Cô ấy định làm gì?

Chưa kịp nghĩ thêm, Nguyễn Du cúi đầu khom lưng, vẻ mặt thành khẩn, cúi chào một cách nghiêm chỉnh.

Dọa Lưu Thái Vi đứng bật dậy: "Cậu, cậu làm gì vậy?"

"Trước đây có lẽ mình đã làm những chuyện khiến cậu rất ghét, mình muốn xin lỗi cậu. Xin lỗi."

"..." Lưu Thái Vi ngơ ngác, không tự nhiên ho một tiếng: "Cũng không sao... Ý cậu là cái video đó à? Cái đó không phải do mình đăng lên mạng đâu."

Nguyễn Du gật đầu: "Mình biết."

“Thật ra chuyện trong video mình quên lâu rồi,” thấy Nguyễn tiểu thư bây giờ tính tình dịu dàng hơn nhiều, Lưu Thái Vi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng dám nói: “Mặc dù hồi đó cậu... tính cách khá tệ, cũng không được mọi người yêu thích, nhưng các bạn học chúng mình chắc chắn không ai nghĩ cậu là kiểu người như trên mạng đồn đại đâu, cậu đừng để tâm quá.”

Nguyễn Du ngẩn người: “Hả?”

“Mình cũng không biết tại sao lại bị lan truyền thành như thế, có phải cậu đắc tội với ai không? Nếu là bạn học cũ của chúng mình, thì chắc hẳn họ phải biết tại sao hồi đó cậu lại tính khí nóng nảy như vậy. Lúc đó chẳng ai dám nói chuyện với cậu cả.”

“Tại sao?”

Thấy vẻ mặt Nguyễn Du không quá để tâm đến chuyện cũ, Lưu Thái Vi mới giải thích thêm: “Hồi đó cậu chẳng phải vừa xin nghỉ bệnh về sao? Còn cạo trọc đầu, thường xuyên trốn học, với ai cũng tỏ thái độ khó chịu, bọn mình đoán chắc là do... vụ bị bắt cóc đúng không.”

Cái gì cơ?!!!

Thông tin quá lớn, Nguyễn Du nhất thời không biết nên hỏi cái nào trước.

Cô ngớ người: “Cạo trọc? Mình chẳng phải có tóc à?!”

Lưu Thái Vi cũng ngớ ra: “Chẳng phải đó là tóc giả sao?”

“Bắt cóc?”

“Phải, chẳng phải là vì vụ bắt cóc đó mà cậu xin nghỉ ốm một thời gian dài hay sao...”

Nguyễn Du c.h.ết lặng, xác nhận lần nữa: "Hồi trước mình là cái loại chặn nữ sinh trong nhà vệ sinh, tát người ta, xé vở bài tập của họ à?"

Lưu Thái Vi bị câu tự mắng mình của cô làm ghen: "Bọn mình chưa từng nghĩ về cậu như vậy."

Vậy nên, hoàn toàn không hề có chuyện bắt nạt! Ngay cả đoạn video chửi thề cũng là vì lý do hoàn toàn chính đáng!

Nguyễn Du ngồi đó tự mình tiêu hóa sự thật một lúc lâu, thì điện thoại vang lên.

Cô bắt máy, giọng Lâm Thanh ở đầu bên kia vô cùng lo lắng: "Chị Tiểu Du, chị đang ở đâu?"

"Vẫn đang ăn cơm, có chuyện gì sao?"

Chị có biết một người tên là Đoàn Hân không? Là nhà thiết kế thời trang rất nổi tiếng ấy!"

Trong lòng Nguyễn Du nhảy dựng lên, nhú mào: "Biết."

Lâm Thanh gần như phát điên: "Cô ta nói cô ta là bạn học cấp 3 và đại học của chị! Vừa rồi cô ta đã đăng một bài viết trên Weibo! Đích thân chỉ trích chị...bắt nạt học đường."

Ngoài dự đoán của Lâm Thanh, Nguyễn Du chỉ "ồ" một tiếng, bình thản đáp: "Được, chị biết rồi"

Vậy là chị Tiểu Du thừa nhận sao?

Lâm Thanh không thể tin nổi, nhìn màn hình điện thoại vừa bị cúp máy.

... Xong đời.

Ở phía bên kia, Lưu Thái Vi nhìn Nguyễn Du, có chút trầm ngâm.

Thật ra ban đầu cô không muốn đến buổi gặp mặt này. Quan hệ của Nguyễn Du trước giờ không tốt, lại xảy ra tin đồn như vậy, bạn học cũ chưa chắc đã ra mặt giúp cô.

Nhưng bây giờ nhìn cô ấy, bỗng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Lưu Thái Vi: "Cậu có việc gấp sao? Là vì mấy lời đồn gần đây à? Thật ra mình có thể giúp cậu làm sáng tỏ"

Chỉ làm sáng tỏ thì chưa đủ.

Giận đến cực điểm, Nguyễn Du lại càng cảm thấy đầu óc mình trở nên rõ ràng hơn.

Cô gật đầu: "Cảm ơn cậu, vậy phiền cậu giúp mình một việc."

Chương 31: Nguyễn Du

Lúc này đây, cả mạng xã hội lại bùng nổ vì diễn biến mới trong sự kiện Nguyễn Du bị tố cáo bắt nạt học đường. Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng lướt tin tức mà gần như muốn tuyệt vọng.

Lại là sáng thứ Bảy! Sao cứ phải là sáng thứ Bảy chứ?!

Lâm Thanh nhấn mạnh vào huyết thái dương: "Đã một tuần rồi, chuyện này vẫn chưa kết thúc sao!"

Nhưng trong lòng anh biết rõ, lần này là chỉ trích công khai, bằng chứng xác thực, không thể kết thúc được.

Nửa tiếng trước, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng quốc tế Đoàn Hân đã đăng một bài viết dài trên tài khoản Weibo ít dùng đến của mình.

Tóm lại, cô ta vô tình thấy những tin tức gần đây về nạn bắt nạt học đường và nhận ra người bị cáo buộc chính là bạn học cấp 3, đồng thời là bạn học đại học của mình – Nguyễn Du. Vì dư luận tranh cãi không dứt, nên cô ta quyết định đứng ra lên tiếng. Cô ta nói rằng không muốn gây ra tranh chấp, chỉ hy vọng mọi người có thể dừng cảm đối mặt với nạn bắt nạt học đường và nói không với nó.

Cư dân mạng kinh ngạc đến mức rơi cả "dưa": Ôi trời, chuyện này chẳng phải xác nhận rằng Nguyễn Du thực sự có lịch sử bắt nạt học đường sao?!

Cô ấy là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng quốc tế, làm sao có thể rảnh rỗi đến mức bịa chuyện trên Weibo?

Một bài đăng làm dậy sóng dư luận.

Ở một nơi khác. Trong căn phòng tư vấn tâm lý sáng sủa, yên tĩnh và ấm áp, ánh nắng trong trẻo chiếu rọi khắp nơi.

Cao Dật Hàn đẩy một tập hồ sơ dày trong túi niêm phong đến trước mặt Nguyễn Du: "Đây là tất cả các hồ sơ chẩn đoán của cô trong những năm qua mà cô muốn xem"

"Cảm ơn bác sĩ." Cô nhận lấy.

"Thật ra những thứ này vốn dĩ là lưu hành nội bộ của chúng tôi, theo lý không nên để cô xem" Cao Dật Hàn bị cô nài nỉ đến phát mệt, bất lực cười: "Cô muốn những thứ này để làm gì?"

Nguyễn Du không buồn để ý đến anh ta, vội lật từng tờ hồ sơ, chụp lại những thông tin quan trọng, lông mày nhíu chặt.

Hồ sơ ghi rõ: Chứng rối loạn lưỡng cực của cô tiểu thư Nguyễn Du bắt đầu từ sáu năm trước, tức là khi cô còn học cấp 3. Vốn dĩ tính tình cô đã không tốt, sau khi mắc bệnh, tính khí càng tệ hơn.

Nguyên nhân chủ yếu xuất phát từ việc cô mô tả về "người phụ nữ đó", chính là Đoàn Hân. Và những sự kiện khiến bệnh tình của cô trở nên trầm trọng hơn gồm hai việc.

Một là vụ bắt cóc hồi cấp 3. Hai là sự kiện xảy ra khi cô còn ở đại học. Nhưng bất kể bác sĩ hỏi thế nào, cô đều không chịu nói.

Nguyễn Du thì hiểu rõ, đại khái đó chính là chuyện bị quay video đáng xấu hổ kia.

Cô dùng tất cả thông tin đã biết để ghép lại một đoạn quá khứ hoàn chỉnh.

Hồi đó, cô tiểu thư Nguyễn Du cùng Đoàn Hân học chung tại một học viện thời trang danh tiếng ở Mỹ. Sau khi bị quay video, cô tiểu thư Nguyễn Du lập tức nghỉ học.

Trở về nước, cô sống một thời gian ngắn xa hoa như một tiểu thư kiêu ngạo. Thường xuyên đến gặp bác sĩ tâm lý nhưng không có tác dụng. Những tổn thương tinh thần mà Đoàn Hân từng gây ra khiến bệnh tình của cô ngày càng tồi tệ. Sự lạnh nhạt của Đoàn Lâm lại khiến tâm lý cô hoàn toàn sụp đổ.

Cô bắt đầu tự hủy hoại mình, từ chối dùng bất kỳ loại thuốc nào, từ thuốc an thần đến thuốc điều trị tim mạch.

Nhưng tự hủy hoại bản thân thực sự sẽ dẫn đến cái chết. Khi cô được phát hiện, bác sĩ thông báo thời gian sống không còn bao lâu. Trước khi chết, cô đã làm liều một lần cuối cùng: Ép hôn Đoàn Lâm, và sau đó, cuộc đời cô đột ngột dừng lại.

Nguyễn Du chậm rãi khép lại tập hồ sơ.

Nghĩ lại, thực ra cô chưa từng cố gắng tìm hiểu về cô tiểu thư Nguyễn Du. Chỉ một lòng muốn dùng hai năm còn lại của cuộc đời để làm một màn chào sân rực rỡ. Nhưng cô đã quên mất rằng, mỗi cuộc đời kết thúc đều cần một dấu chấm tròn vẹn.

"Bác sĩ, gần đây tôi đã hiểu ra hai chân lý trong cuộc sống."

Cao Dật Hàm: "Chân lý gì?"

Nguyễn Du nghiêm túc: "Thứ nhất, có thù không báo không phải quân tử. Có c.h.ết cũng phải nhắm mắt"

"...Còn gì nữa?"

"Thứ hai, tôi muốn thay công chúa đánh cho con rồng ác kia một trận."

Cao Dật Hàm nhìn cô, mỉm cười nhã nhặn: "Có vẻ như sau này cô không cần phải đến tái khám nữa rồi"

Rời khỏi phòng khám tâm lý, ngay khi vừa bật điện thoại, Nguyễn Du nhận được cuộc gọi từ An Trác Tây, yêu cầu cô đến công ty.

Dư luận đang sôi sục như nước sôi. Vừa gặp mặt, An Trác Tây đã đưa chiếc máy tính bảng vào tay cô, vừa xoa thái dương vừa nói: "Nhìn đi".

Không chỉ trên Weibo, lúc này cả mạng xã hội đều bùng nổ. Mở bất kỳ nền tảng nào, chủ đề "Đoàn Hân_Nguyễn Du bắt nạt học đường" đều đang leo lên top tìm kiếm với tốc độ đáng kinh ngạc.

Dư luận gần như nghiêng hoàn toàn về một phía, không, phải nói là hoàn toàn:

【Tôi bị sốc luôn! Hình tượng của Nguyễn Du sụp đổ hoàn toàn rồi nhỉ, trên chương trình thì diễn hay lắm.】

【Hình tượng của cô ta đã sụp từ tuần trước rồi mà? Đừng nói vẫn còn người không tin nhé?? Cái loại bắt nạt như cô ta thì đẹp đi.】

【Chỉ nghĩ đến chuyện từng hâm mộ cô ta thôi đã thấy ghê tởm, đã bỏ theo dõi và quay lưng rồi.】

Thậm chí có người còn đăng tải tiểu sử và thành tựu của Đoàn Hân: tốt nghiệp từ một học viện thiết kế thời trang hàng đầu, tự sáng lập thương hiệu thời trang từ năm hai đại học và đã có tiếng tăm trong ngành. Sau khi tốt nghiệp một năm, tác phẩm của cô đã xuất hiện trong các show thời trang cao cấp.

Từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, được một gia đình Trung Quốc nhận nuôi và nuôi lớn. Thành tích ở độ tuổi này thật sự khiến người khác phải nể phục. So với Nguyễn Du - người nhờ hậu thuẫn từ gia đình để vào giới giải trí và cố gắng xây dựng hình tượng - sự so sánh giữa hai người chẳng khác gì trời và vực.

【Buồn nôn thật, Nguyễn Du ghen tị vì người ta giỏi hơn cô ta chứ gì.】

【Thật không muốn nhìn thấy cô ta nữa, vừa giả tạo vừa ác độc, mong cô ta sớm biến mất.】

【Nói thật, không biết những bạn từng bị cô ta bắt nạt có thể liên kết kiện cô ta không? Tôi đợi xem ác nữ này ngồi tù dài hạn.】

【Tiền bạc không phải là tất cả đâu, xem chuyện Nguyễn Du nhờ cha vẫn bị lật thuyền và Đoàn Hân tự mình thành công thì rõ.】

“Em có biết tầm ảnh hưởng của Đoàn Hân trên mạng quốc tế lớn thế nào không? Hiện tại bài đăng của cô ấy đã lên top trending của Twitter rồi,” An Trác Tây không ngờ sự việc lại trở nên căng thẳng đến mức này. Dẫn dắt nghệ sĩ bao năm qua, lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực, “Ngày xưa em đã...”

“Em không làm.”

An Trác Tây ngẩn người: “Cái gì cơ?”

“Em không hề bắt nạt cô ấy, cũng không bắt nạt bất kỳ ai, một lần cũng không.” Nguyễn Du tắt máy tính bảng, giọng điệu chắc chắn.

An Trác Tây sửng sốt, đang định hỏi thêm thì điện thoại của cô vang lên.

Cô bắt máy, đó là Nguyễn Chính Bình.

Nguyễn Chính Bình hiện đang công tác ở Singapore, bàn chuyện đầu tư. Ngay khi thấy tin tức, ông lập tức gọi cho An Trác Tây, nghiêm túc hỏi liệu có cách nào giải quyết được không.

Nguyễn Du đứng ngay cạnh, nghe rõ ràng từng câu. Cuộc đối thoại giữa hai người đủ để cô rút ra kết luận: giờ phút này, ngay cả An Trác Tây cũng không thể xoay chuyển tình thế.

Sau đó, An Trác Tây đưa điện thoại cho cô: “Là chú Nguyễn gọi em.”

“Tiểu Du, sau này con cứ về nhà đi, những gì trên mạng nói đừng để ý.” Giọng Nguyễn Chính Bình mang đầy lo lắng, ông thở dài: “Là cha đã quá bận rộn, không kịp quản lý tính cách của con. Người khác thì không nói, nhưng Tiểu Hân dù gì cũng là cháu nhà họ Đoàn, ông Đoàn đã giúp nhà mình rất nhiều. Dù thế nào, cũng không nên bắt nạt nó. Chuyện này để cha đứng ra xin lỗi vậy.”

“Con không làm.” Nguyễn Du vẫn khẳng định câu đó.

Cô ngừng một chút, rồi nói: “Cha bận nhiều việc, có lẽ cha không biết, chính cô ấy mới là người luôn bắt nạt con.”

Nguyễn Chính Bình sững sờ: “Cái gì cơ?”

Nguyễn Du tiếp tục: “Trước đây con nóng tính, có thể hay trút giận vô cớ, ngang ngược, nhỏ nhen. Người khác có thể ghét con, không tin con, nhưng cha thì không được. Cha là... cha của con.”

Vừa nói, sống mũi cô bỗng cay xè, nước mắt bất giác trào ra, giọng cô nghẹn ngào.

...Chết tiệt.

Tâm lý của cô vốn rất vững vàng, nhưng chẳng hiểu sao lại khóc.

Có lẽ là do một tuần qua cô phải chịu đựng làn sóng bạo lực mạng vốn chẳng thuộc về mình. Hoặc có lẽ giọng nói quan tâm dịu dàng của Nguyễn Chính Bình đã khiến cô xúc động. Hoặc nữa, là cô đang khóc thay cho "Nguyễn đại tiểu thư" của quá khứ.

“Tiểu Du, con...”

“Cho con thêm thời gian, con sẽ cho mọi người biết chuyện gì đã thực sự xảy ra.”

Cúp máy, Nguyễn Du vội vàng lau nước mắt, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, quay sang An Trác Tây: “Chị An, em nhớ tuần sau có nhận một chương trình livestream phỏng vấn phải không?”

An Trác Tây giật mình: “Phải. Ban đầu định tuần sau, chỉ có mình em tham gia, chủ đề là các khoảnh khắc hài hước trong chương trình tạp kỹ. Nhưng tuần trước chương trình báo hoãn rồi.”

Hai người đều hiểu rõ, cái gọi là "hoãn" chẳng qua là cách nói uyển chuyển của việc đổi người.

Nguyễn Du hỏi: “Có thể thử lại không? Em muốn tham gia chương trình đó.”

An Trác Tây suy nghĩ một chút: “Được, chị sẽ cố gắng tranh thủ cho em.”

Tối hôm đó, Nguyễn Du trở về căn hộ, không để ý đến những lời chỉ trích trên mạng. Cô gọi vào số điện thoại cố định mà Đoàn Hân đã từng liên lạc trước đó.

Điện thoại đổ chuông hai lần thì có người bắt máy.

Giọng Đoàn Hân như đang đắp mặt nạ, bật loa ngoài, giọng nói lười nhác nhưng mang theo ý cười: “Nguyễn Du? Tôi còn tưởng cô không có tâm trạng gọi cho tôi.”

“Sao lại không có tâm trạng?” Nguyễn Du cũng cười, “Cô gây ra trò này, ngoài việc khiến tôi bị mắng nhiều hơn một chút, căn bản chẳng hề uy h.i.ếp được tôi. Sao tôi phải buồn chứ?”

Đoàn Hân: “Trước mặt tôi thì khỏi cần diễn, cô diễn không đạt vậy đâu.”

“Tôi đã nói rồi, nếu cô khiến tôi không thể tiếp tục trong giới giải trí, cũng chẳng sao, tôi vẫn có thể về nhà làm vợ hiền mẹ đảm. Dù sao tôi với Đoàn Lâm đã đăng ký kết hôn rồi, sau này còn khối thời gian tận hưởng thế giới hai người.” Nguyễn Du khẽ cười khẩy.

Giọng điệu của cô có vẻ nhẹ nhàng, nhưng nụ cười của Đoàn Hân lập tức tắt ngấm, cô tháo mặt nạ xuống.

“Nhưng cô làm trò này với tôi, tôi thật sự thấy buồn. Nói sao nhỉ, dù gì cũng là người một nhà rồi, đối xử với chị dâu mình gay gắt thế này, không hay lắm đâu?”

“Cô...”

“Tiện thể, tôi tiết lộ cho cô một bí mật.” Nguyễn Du ngừng lại một chút, giọng đầy thích thú: “Tôi với Đoàn Lâm đã ngủ với nhau rồi.”

Bàn tay đang cầm chiếc mặt nạ của Đoàn Hân siết chặt lại.

Sau vài giây im lặng, cô ta bật cười lạnh: “Nói dối cũng phải có người tin chứ.”

“Tùy cô tin hay không.” Nguyễn Du điềm nhiên, nhưng không che giấu được ý khoe khoang trong lời nói, “Không thì cô nghĩ

tại sao anh ấy chịu tham gia chung chương trình tạp kỹ với tôi? Tại sao lại âm thầm chia sẻ bài đăng của tôi? Tại sao không còn ghét tôi như trước nữa? Thôi nhé, tôi chỉ muốn nói với cô rằng, đừng bận tâm đến tôi nữa, ngày mai về nhà sớm sinh quý tử đây. Cúp máy đây.”

“...Khoan đã!” Giọng Đoàn Hân đánh lại, như nghiêng răng hỏi: “Hai người thực sự...”

Mất kiên nhẫn, Nguyễn Du nói: “Hỏi nhiều thế làm gì? Đừng nói là cô thực sự thích anh trai mình nhé?”

Không đợi đối phương trả lời, Nguyễn Du bày tỏ sự chán ghét: “Cô được nhà họ Đoàn nhận nuôi mà lại đi thích anh trai mình? Để tôi đoán xem, có lẽ từ nhỏ cô đã thích anh ấy rồi đúng không? Thích nhưng không dám bày tỏ, phải kìm nén trong lòng suốt bao nhiêu năm, ôi, thật là khổ nhỉ? Chả trách, khi nhìn thấy người như tôi có thể thoải mái thân mật, tỏ tình với anh ấy, cô nhất định là ghen tị lắm.”

Những lời này làm cho hơi thở của Đoàn Hân trở nên gấp gáp, lý trí như đang bị thiêu rụi từng chút một.

“Tôi ghen tị với cô sao?”

Nguyễn Du tiếp tục nói: “Thực ra tôi rất thông cảm cho cô. Đoàn Lâm từng nói với tôi trên giường rằng anh ấy và cô là hoàn toàn không thể. Nhìn cô đáng thương thế này, tôi tha thứ cho cô rồi, những chuyện trước đây coi như bỏ qua. Những chuyện cô bắt nạt tôi từ cấp ba, việc cô lên kế hoạch để bọn côn đồ bắt cóc tôi hồi lớp 11, hay chuyện ở đại học cô chuốc rượu để tìm người cưỡng bức tôi nhưng không thành, dù cô không thừa nhận, nhưng tất cả đã gây tổn thương không thể xóa được đối với tôi.”

“Tổn thương?” Đoàn Hân đột ngột túm lấy điện thoại, giọng nói lạnh lẽo: “Lần bắt cóc đó, lẽ ra tôi không nên chỉ để người ta cạo

trọc đầu cô. Nếu con d.a.o thấp xuống một chút nữa, liệu cô có còn sống đến hôm nay không?”

Nguyễn Du không trả lời.

Im lặng một lúc, cô mở miệng, không còn vẻ kiêu căng ngang ngược ban nãy, giọng bình tĩnh: “Cảm ơn cô vì đã phối hợp như vậy.”

Đoàn Hân sững sờ một lúc, lý trí nhanh chóng quay trở lại, ngay lập tức nhận ra điều gì đó.

“...Cô đã ghi âm sao?!”

Cô ta nói những lời đó để cố ý khiêu khích mình?!!

Nguyễn Du không muốn trả lời, đang định cúp máy, giọng đối phương lập tức cao lên: “Nếu cô dám phát tán, tôi sẽ công khai đoạn video khóa thân đó!”

Cô “ồ” một tiếng: “Cô cứ công khai đi, đáng tôi đẹp thế này, chẳng sợ ai nhìn. Để xem ai sẽ vào tù trước.”

Nói xong liền cúp máy.

Tại nhà họ Đoàn, trong phòng ngủ, Đoàn Hân ngồi bệt xuống bên giường, trên mặt vẫn còn lưu lại sự hoảng loạn và bàng hoàng. Cô đưa tay vuốt lại mái tóc dài, cố gắng điều hòa hơi thở.

Đứng dậy định rót cốc nước.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt cô bất chợt ngẩng lên và cứng đờ tại chỗ.

Cửa phòng ngủ đang mở.

Đoàn Lâm, người mấy ngày nay vẫn ở Nhật quay quảng cáo, không biết từ lúc nào đã trở về nhà họ Đoàn. Lúc này anh đang

đứng trước cửa phòng cô, vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt lạnh lùng.

“Anh... anh trai...”

Đoàn Hân cố nặn ra một nụ cười: “Không phải anh đang ở nước ngoài quay phim sao? Thế nào, mọi việc ổn chứ?”

Bên trong phòng là một sự im lặng c.h.ết chóc.

Đoàn Lâm bước vào, không đáp một lời, nhìn cô một lúc lâu rồi ném chiếc điện thoại vẫn đang sáng màn hình lên giường cô: “Mấy thứ này. Là cô đăng sao?”

Đoàn Hân trong lòng chợt run lên.

Màn hình là bài đăng video nặc danh trên diễn đàn mà cô đã đăng từ sáng. Ban đầu cô giả làm một bạn học cũ từng bị Nguyễn Du bắt nạt. Dù Nguyễn Du khi xưa ở trường khá ngạo mạn, có thể vô tình đắc tội ai cũng không rõ, cô nghĩ anh sẽ không đoán được người khởi xướng là mình.

Nhưng hôm nay không nhin được, cô đã chỉ mặt gọi tên Nguyễn Du, thêm dầu vào lửa. Anh chắc chắn đã nhận ra.

“...Anh trai, anh về chỉ vì chuyện này sao?” Đoàn Hân rưng rưng nước mắt, nhẹ giọng: “Không phải em làm, ngày đó Nguyễn Du nóng nảy như vậy...”

“Ngày đó.” Đoàn Lâm tiếp lời, từng chữ lạnh lùng: “Lẽ ra tôi không nên chỉ giam lỏng cô, không nên để cô tự thú.”

...

Ban đầu, anh không chắc cô ta đã làm những gì.

——“Cô quay loại video này, là để trả thù tôi sao?”

——“Ai bảo cô không biết tự lượng sức mình chứ.”

——“Cô còn chưa biết đúng không? Vụ bắt cóc mà cô gặp phải hồi lớp 11, cũng là do tôi một tay sắp đặt.”

Sáng nay, nhìn thấy những cơn sóng gió trên mạng do Đoàn Hân khơi lên, anh lập tức tạm dừng việc quay phim để quay về. Bây giờ thì tất cả đã sáng tỏ.

——“Từ cấp ba đã bắt nạt tôi... lớp 11 lên kế hoạch cho côn đồ bắt cóc tôi... đến đại học còn chuốc rượu tôi để tìm người cưỡng bức nhưng bất thành.”

——“Cô dám phát tán ra ngoài, tôi sẽ công khai đoạn video khóa thân đó.”

Đoàn Lâm: “Video ở đâu?”

“Không có... không có video nào cả, thật sự không có.” Mặt Đoàn Hân tái nhợt.

Anh không hỏi thêm nữa. Thấy anh cầm lại điện thoại, cúi đầu đặt vé máy bay, Đoàn Hân hoảng loạn đến mức không đứng nổi: “Anh... anh trai, anh định làm gì?”

Đoàn Lâm trả lời thẳng thừng: “Tôi sẽ kiểm tra điện thoại và máy tính của cô.”

“Nếu không tìm được, tối nay cô sẽ cùng tôi đến căn nhà ở Los Angeles, đến căn hộ của cô để tìm. Đoàn Hân, cô biết tôi muốn nói gì.”

Đoàn Hân cắn môi đến mức thần kinh căng thẳng, ngón tay run rẩy, trong miệng tràn ngập mùi máu, trái tim dần chìm xuống.

Anh nhất định sẽ tìm được, và nhất định phải tìm được.

Cô yêu sự mạnh mẽ của anh, yêu sự lạnh lùng phân biệt rạch ròi của anh, nhưng không ngờ rằng một ngày nào đó, anh sẽ vì

Nguyễn Du mà quay mũi d.a.o nhọn về phía cô.

“Anh vì cô ta sao?” Đoàn Hân giọng run rẩy, “Anh vì một người ngoài, một người trước đây anh từng ghét cay ghét đắng, cô ta bám lấy anh như một miếng cao dán chó, còn... còn ép anh kết hôn với cô ta...”

Không ngờ, cuối cùng Đoàn Lâm cũng ngược mắt lên nhìn cô, ngừng lại:

“Kết hôn rồi, không gọi là người ngoài nữa.”

Giọng điệu bình thản, nhưng như ngàn lưỡi d.a.o sắc nhọn, đ.â.m thẳng vào từng góc gan ruột của cô.

Ở một nơi khác, Nguyễn Du không hiểu sao hắt hơi hai cái liên tiếp, c.h.ế.t tiệt, chắc Đoàn Hân đang nguyên rửa cô.

Xoa xoa mũi, Nguyễn Du vào bếp tự nấu cho mình một cốc sữa. Nấu xong thì nhận được cuộc gọi từ An Trác Tây, thông báo rằng lịch phát sóng phỏng vấn đã chốt, vẫn sẽ là vào thứ Ba tuần sau.

Sau khi kiểm tra lại đồng chứng cứ trong tay, cô chuẩn bị đi ngủ, thì điện thoại lại đổ chuông.

Là điện thoại bàn của Đoàn Hân.

“Làm gì thế?” Nguyễn Du không muốn nói chuyện với cô ta, cố tình nói: “Đang ân ái với Đoàn Lâm đây, phá chuyện tốt của người khác thì sẽ bị trời đánh, đừng làm phiền.”

Đầu dây bên kia im lặng khoảng hai ba giây, rồi mới lên tiếng: “Nguyễn Du.”

“...” Đoàn Lâm, anh đúng là đồ thuộc dòng họ Tào Tháo!!!

“Tôi biết hết rồi.” Giọng của Đoàn Lâm lạnh lùng, nhưng nghe có vẻ trầm hơn mọi khi, “Video mà Đoàn Hân quay về cô đang ở

chỗ tôi. Chỉ có một bản, không có bản sao lưu nào khác. Là tôi giúp cô xóa, hay để cô tự xử lý?”

Ngắm mắt hai giây, Nguyễn Du cảm thấy hơi hoang mang.

Tôi... c.h.ế.t tiết?

Cô nghĩ rất nhiều, nhưng không ngờ đoạn video có thể lấy lại được: “Được, vậy anh đừng xóa, mai tôi tìm anh lấy. Anh...”

“Chuyện trên mạng, tôi có thể thay cô làm rõ.”

Nguyễn Du: “Hả?”

Đoàn Lâm giọng điềm tĩnh: “Tôi là đàn anh của cô, cũng coi như bạn học.”

Cô quên mất, ngày xưa anh từng học cùng trường tư thục với cô. Nguyễn Du lặng đi, đếm lại: “...Không phải, anh lớn hơn tôi ba khóa đúng không? Khi tôi học cấp ba thì anh đã tốt nghiệp rồi, lúc tôi đi du học đại học thì anh đã quay được hai bộ phim.”

Đoàn Lâm: “Không được sao?”

... Đối thủ muốn làm gì đây???

Hơn nữa, anh ra mặt để làm rõ chuyện gì? Còn chưa kịp rửa oan đã bị hàng triệu người mài d.a.o nhọn sẵn rồi!

Nguyễn Du vẫn hơi mơ hồ: “Không cần, tôi có cách. Mà này, anh làm rõ được gì? Ý tôi là, trước đây tôi đối xử với anh như thế, chẳng phải hồi đó anh rất ghét tôi sao?”

Một lúc, không nghe anh đáp lại.

Cô nhớ ra một chuyện, tò mò: “Hôm đó tôi đăng bài trên Weibo, tại sao anh lại chia sẻ?”

Lại một khoảng lặng, một lúc sau giọng anh mới vang lên:
“Không biết.”

Cúp điện thoại, Đoàn Lâm liếc nhìn chiếc USB trong tay, nhíu mày.

Thật sự không biết.

Ngày quay xong chương trình thực tế, nhìn thấy tin tức nặc danh tố cáo Nguyễn Du bắt nạt, anh nhớ đến những chuyện cô từng kể trước kia.

Nhưng ngay khoảnh khắc chia sẻ bài viết, trong đầu anh lại hiện lên nụ cười của cô lúc ngẩng đầu bên quầy tào phớ.

Hai ngày sau bài viết dài của Đoàn Hân, trên mạng những lời chỉ trích Nguyễn Du về vụ bắt nạt học đường ngày càng dâng cao, không ngừng lan rộng, có xu hướng càng lúc càng nghiêm trọng.

Một tiểu thư nhà giàu ganh tị, giả tạo, lòng dạ đen tối như vậy, không xứng đáng làm người, lại càng không xứng đáng làm người nổi tiếng?!

Khi cả mạng xã hội đang hô hào chống bắt nạt học đường, thậm chí kêu gọi cơ quan pháp luật xử lý Nguyễn Du, thì mọi người phát hiện Đoàn Hân đã âm thầm xóa bài đăng trên Weibo của mình.

Chuyện này khiến dân mạng phẫn nộ. Nghĩ kỹ thì biết ngay, chắc chắn không phải cô ấy tự xóa, nhất định là An Trác Tây đã mua chuộc bài để dẹp yên chuyện này!!

Công lý không thể bị đồng tiền đè bẹp, dân mạng tiếp tục đẩy hashtag lên hot search, thảo luận rầm rộ, quyết không để chuyện này trôi qua dễ dàng.

Sức nóng của Nguyễn Du không hề giảm.

Ngày thứ ba, vào lúc 12 giờ trưa, tài khoản chính thức của chương trình “Hồ Thuyết Bát Đạo” đăng một đoạn trailer, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người:

【Hôm nay, phòng phát sóng trực tiếp của chúng tôi chào đón một vị khách mời khá đặc biệt. Nghe nói gần đây cô ấy đang rất nổi tiếng, bạn có mong đợi không? 9 giờ tối nay, lắng nghe những câu chuyện đặc sắc cùng Hồ Chứng, @Hồ_Chứng, hẹn gặp bạn không gặp không về~】

Hình minh họa là một bức ảnh đen với bóng dáng nhân vật. Người tinh mắt lập tức nhận ra dáng hình này, c.h.ế.t tiết, chẳng phải là bức ảnh quảng bá của Nguyễn Du khi tham gia “Nghề Nghiệp Ngụy Trang” sao?!

Đúng 12 giờ 5 phút, Nguyễn Du online trên Weibo, chia sẻ lại bài đăng này.

Cô ta dám xuất hiện trên “Hồ Thuyết Bát Đạo”?! Cô ta không sợ bị nhục mặt sao??

“Hồ Thuyết Bát Đạo” là một chương trình phỏng vấn nhân vật, mỗi tập một chủ đề, dưới dạng phát sóng trực tiếp. MC nam Hồ Chứng nổi tiếng trong giới với phong cách ăn nói độc miệng, được biết anh ta chưa bao giờ diễn tập trước với khách mời, thường xuyên đưa ra những câu hỏi ngẫu hứng, câu sau còn sắc bén hơn câu trước. Không biết đã có bao nhiêu ngôi sao vạ miệng trên chương trình này, tự khai ra bê bối, từ đó chìm luôn không góc lên nổi.

Nguyễn Du lên chương trình này, là muốn liều mạng đến cùng sao?

Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện trước công chúng kể từ khi scandal bắt nạt nổ ra, dân mạng m.á.u lửa sục sôi, đổ xô vào

Weibo của Hồ Chứng, chiếm lĩnh luôn phần bình luận:

【Thầy Hồ, trừng trị kẻ bắt nạt chính là dựa vào thầy đấy!
Chúng tôi muốn xem Nguyễn Du bị mắng đến không nói được
lời nào!】

【Nguyễn Du trên chương trình phải cúi đầu xin lỗi chín mươi
độ, mới xứng đáng với những người bạn học từng bị cô ta bắt
nạt!】

【Xin lỗi là chưa đủ, có thể kiện cô ta không??】

【Tôi mong đây là lần cuối cô ta xuất hiện trước mặt tôi, chán
thật sự.】

【Tôi có câu hỏi: Làm ơn hỏi Nguyễn Du khi nào thì cô ta lượn
khỏi showbiz??】

...

Không khí hân hoan chờ xem người ác bị bẽ mặt lan tỏa khắp
mạng xã hội, kéo dài đến khi trời tối.

8 giờ 50 phút tối hôm đó, khi đài Hoàng Đào còn đang chiếu
quảng cáo, chỉ số rating của chương trình đã vọt qua mức 1, còn
đang tiếp tục tăng lên.

Không biết có bao nhiêu người đang chờ đợi một màn phán xử
công lý.

Cùng lúc đó, bên ngoài trường quay “Hồ Thuyết Bát Đạo”, Lâm
Thanh căng thẳng đến mức chân run rẩy.

Anh ta liên tục hỏi Diệp Mộng Mộng: “Chủ đề tập này là ‘Vua
Gameshow’ chắc không sai chứ? Chị An bảo chỉ thêm một đoạn
xin lỗi ngắn thôi đúng không?”

“Chắc vậy, vừa nãy tôi còn đưa trà mật ong cho thầy Hồ, anh nói xem anh ta có tha cho chị Tiểu Du không?” Diệp Mộng Mộng tim đập như trống trận. “Còn nữa, chị Tiểu Du xin lỗi liệu có tác dụng không...”

Lâm Thanh bất lực: “Tôi biết sao được, đi bước nào hay bước nấy thôi.”

8 giờ 59 phút.

“Bắt đầu rồi.”

Diệp Mộng Mộng và Lâm cùng nhìn về phía màn hình.

Sau đoạn mở đầu quen thuộc của chương trình, khung cảnh chuyển sang trường quay sáng rực ánh đèn, bố trí thoải mái và ấm cúng. Trên chiếc sofa nhung xanh, MC Hồ Chứng trong bộ vest xám ngồi một cách điềm nhiên.

Nhìn sang ghế khách mời, trống không.

“Chị Tiểu Du đâu rồi?” Lâm Thanh ngó người.

Hồ Chứng hai tay đan chéo, thong thả nói đoạn mở đầu: “... Tối nay, phòng phát sóng trực tiếp của tôi chào đón một vị khách mời khá đặc biệt. Tại sao lại nói cô ấy đặc biệt? Bởi vì tối qua, sau khi trò chuyện với cô ấy gần ba tiếng đồng hồ, tôi đã kiên quyết đề nghị ban biên tập thay đổi chủ đề buổi phỏng vấn tối nay. Đây có lẽ là lần đầu tiên trong sự nghiệp dẫn chương trình của tôi.”

Lâm Thanh: “Cái gì...”

Hồ Chứng: “Tối nay, chúng ta không nói chuyện về Gameshow, không bàn về bí mật showbiz. Chúng ta sẽ nói về một chủ đề... bắt nạt học đường.”

Diệp Mộng Mộng ngẩn người.

“Anh ta sao lại...”

Hồ Chứng: "Trước khi mời cô ấy ra sân khấu, tôi muốn cho các bạn xem một đoạn video ngắn, không lâu đâu, chỉ khoảng 5 phút thôi."

[Xiaosi]

"Hy vọng các bạn sẽ kiên nhẫn xem hết. Đừng đổi kênh."

Ánh sáng trong phòng thu dần mờ đi, cho đến khi hoàn toàn tối đen.

Sau đó, màn hình lớn phía sau Hồ Chứng sáng lên, và đạo diễn chương trình bắt đầu chuyển cảnh, một đoạn video cắt ghép bắt đầu phát lên trước mắt khán giả.

Không có âm thanh, không có nhạc nền, đoạn video được cắt ghép rất đơn giản, bắt đầu với nền đen và từ từ hiện lên một dòng chữ trắng:

"Nếu có thể, tôi hy vọng mọi chuyện này chưa từng xảy ra với tôi, và sẽ không bao giờ xảy ra với bất kỳ ai."

Tiếp theo là một bức ảnh nhập học. Cô gái trong ảnh có tóc đen dài, mặc đồng phục học sinh, bối cảnh là lễ khai giảng, cô ấy ngẩng đầu cười nhẹ với máy ảnh, một bức ảnh chụp nhanh tươi sáng và năng động, đó chính là Nguyễn Du.

Diệp Mộng Mộng hít một hơi thật sâu: "Đây là ảnh chị Tiểu Du còn học cấp ba phải không?"

Tiếp theo là một bức ảnh chụp chung, bên trái là Nguyễn Du, bên phải là cô gái lai trông rất quen... Không phải là Đoàn Hân người đã đăng Weibo mấy ngày trước sao?

Khi mọi người còn đang bối rối thì màn hình đột ngột chuyển sang màu đen, và một giọng nói bất ngờ vang lên.

Âm thanh có vẻ ồn ào, là một đoạn ghi âm, nhưng từng từ đều rõ ràng.

“Những chuyện mà cô bắt đầu bắt nạt tôi từ khi học cấp ba, việc cô lên kế hoạch để bọn côn đồ bắt cóc tôi hồi lớp 11, hay chuyện ở đại học cô chuốc rượu để tìm người cưỡng bức tôi nhưng không thành, dù cô không thừa nhận, nhưng tất cả đã gây tổn thương không thể xóa được đối với tôi.”

Đó là giọng của Nguyễn Du.

"Tổn thương?"

Một giọng nữ vang lên với nụ cười lạnh lùng, lời nói khiến ai nấy đều nổi da gà.

“Lần bắt cóc đó, lẽ ra tôi không nên chỉ để người ta cạo trọc đầu cô. Nếu con d.a.o thấp xuống một chút nữa, liệu cô có còn sống đến hôm nay không?”

Sau đó, một bức ảnh chụp lại một bài báo cũ nhiều năm trước: "Một nữ sinh lớp 11 trường Hoa Anh, HongKong, bị bắt cóc, hung thủ là một tên vô công rồi nghề. Nữ sinh đã được gia đình đón về chữa trị."

Trong bức ảnh, các từ "đánh ngất", "cạo đầu", "nghỉ ngơi chấn thương tinh thần" được đánh dấu đỏ.

Vẫn chưa xong.

Tiếp theo, một loạt các báo cáo tâm lý trị liệu đã được làm mờ một phần, với thời gian trị liệu bắt đầu từ sáu năm trước, chẩn đoán là "rối loạn cảm xúc lưỡng cực", lần điều trị đầu tiên ghi là

"đã có bệnh sử 4 năm", trong mục theo dõi bệnh trạng, luôn là "xấu đi".

Tên bệnh nhân là: Nguyễn Du.

Ngoài phòng thu, sau cánh gà, và trước màn hình TV, tất cả đều im lặng, không ai nói gì.

Thậm chí ngay cả hơi thở cũng trở nên nhẹ nhàng đến đáng sợ.

Lúc này, mọi thứ như ngừng lại, chỉ còn âm thanh trong video.

Đoạn video là một cảnh quay.

Âm nhạc nền rất ồn ào, màn hình rung mạnh, có vẻ như đang ở một quán bar ở nước ngoài. Người quay video bước đến đó, đẩy cô gái đang tựa vào sofa ngủ, và người đó hỏi: "Already drunk?" (Cô ấy say rồi à?)

Là giọng nữ.

Lắng nghe kỹ, giọng này rất giống với giọng trong đoạn ghi âm trước đó.

Người đàn ông bên cạnh trả lời: "Added some drugs, no sweat." (Đã bỏ chút thuốc vào rượu cô ấy, không có gì to tát.)

Video bị cắt, lúc này cô gái vẫn đang mặc nguyên váy, cuối cùng khi một người đàn ông chạm vào đùi cô, cô bỗng tỉnh lại, hoảng loạn, sợ hãi, vật vã dùng hết sức đẩy bọn họ ra và chạy khỏi quán bar.

Màn hình lại một lần nữa chuyển sang màu đen, và một dòng chữ trắng xuất hiện.

"Tôi đã nghĩ rằng nghỉ học, trở về nước, thay đổi môi trường có thể giúp tôi thoát khỏi cơn ác mộng này."

Đến lúc này, hầu hết mọi người xem trực tiếp đều ngây người, không nói gì, như thể bị một cái tát thật mạnh.

Liệu có thể thoát khỏi không?

Không.

Chờ đợi cô là sự chỉ trích, hiểu lầm, mắng chửi trên khắp mạng xã hội, một chiếc gông của sự chỉ trích "bạo lực học đường" đang xiết chặt cổ nạn nhân, một cơn bão tấn công từ mạng xã hội đang đ.âm vào xương sống của người vô tội.

Video kết thúc với dòng chữ nhỏ:

"Tôi hi vọng mỗi người,

Đã từng bị bạo lực học đường,

Đang phải chịu đựng bạo lực học đường,

Hoặc rất có thể sẽ trở thành nạn nhân của bạo lực học đường,

Đừng sợ bóng tối, hãy tiến về phía ánh sáng."

Đây là năm phút dài nhất, và trong một phút hoàn toàn sau khi video kết thúc, không ai nói gì trong phòng thu.

Bất ngờ có một tiếng nức nở không thể kiềm chế.

"Tôi không biết chị ấy...không biết chị ấy đã trải qua những gì..."Diệp Mộng Mộng gần như sắp tan vỡ, không thể nói tiếp.\\

Lâm Thanh mắt đỏ: "...Cái quái gì vậy!!!"

Cùng lúc đó, một bài viết dài giải thích xuất hiện trên nền tảng mạng xã hội.

Một người bạn học cấp ba của Nguyễn Du đã đăng Weibo, tiết lộ thông tin cá nhân và đính kèm một loạt giấy tờ học sinh: "Trong suốt ba năm cấp ba của tôi, ít nhất theo những gì tôi biết, Nguyễn Du chưa bao giờ bắt nạt ai."

Ánh sáng trong phòng thu dần sáng lên, và cuối cùng Nguyễn Du lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng.

Khác với vẻ tươi cười và lạnh lợi mà mọi người thấy trong các chương trình giải trí trước đó, lần này cô không cười, nhìn vào máy quay, cô nói: "Tôi là Nguyễn Du."

"Hôm nay tôi đến đây, muốn chia sẻ về một cuộc bạo lực học đường kéo dài mười năm, một cơn ác mộng dài đằng đẳng."

Chương 32: Cất cánh

Đây là đêm có tỷ lệ người xem cao nhất trong lịch sử của chương trình phỏng vấn “Hồ Thuyết Bát Đạo” kể từ khi ra mắt.

Cũng là lần duy nhất mà tất cả khán giả không được xem những trò đùa châm biếm của MC, sự ngưng ngóng của các ngôi sao và những tiếng cười gậy gố.

Không thể cười nổi.

Khán giả ngỡ ngàng, đang cố gắng tiếp nhận cú sốc mà buổi phỏng vấn mang lại, nghe Nguyễn Du kể lại từng chút về mười năm đã qua của cô, không cố gắng gây xúc động, cũng không dài dòng, chỉ vài câu đơn giản, nhưng đằng sau đó là một câu chuyện bạo lực học đường đầy m.á.u me và đau đớn.

Cuối chương trình, Hồ Chứng đưa ra một câu hỏi rất nhẹ nhàng: “Hiện tại, bạn có điều gì muốn nói với các fan của mình không?”

Ra khỏi phòng thu, Nguyễn Du bị Diệp Mộng Mộng lao tới ôm chầm lấy, chưa kịp thở dốc thì Lâm Thanh cũng tiến lại, không kiềm chế được mà ôm cô một cái thật chặt.

Nhân viên của đài truyền hình cũng đến tham gia vui mừng, tiếng vỗ tay như sấm rền.

Nguyễn Du cố gắng hít thở: “Không phải, đợi chút, tôi đã thắng cử Đại biểu Nhân dân rồi à?”

“Chị Tiểu Du, sao chị không nói sớm! Cô ấy... cô gái đó đã bắt nạt chị như vậy!” Diệp Mộng Mộng khóc nức nở, “Còn bị mắng suốt cả tuần!”

Nguyễn Du an ủi: “Tìm bằng chứng cần thời gian mà, cho dù là chơi game cũng phải tích lũy trang bị trước, đúng không? Đừng khóc, tôi còn chưa khóc mà.”

Lâm Thanh mắt đỏ hoe, đưa điện thoại cho cô: “Điện thoại của An tỷ.”

“Chuyện lớn thế này, sao em không nói sớm?” An Trác Tây sau khi xem xong toàn bộ buổi phỏng vấn, dù đã làm trong ngành giải trí lâu năm, chứng kiến đủ sóng gió nhưng vẫn bị sốc và im lặng một hồi lâu, “Ba em biết chuyện này không?”

Nguyễn Du trả lời: “Ông ấy cũng không biết.”

An Trác Tây dứt khoát nói: “Được rồi, chị hiểu rồi. mấy hôm nữa em cứ nghỉ ngơi đi, chuyện trên mạng cứ để chị lo.”

Việc thay đổi dư luận có thể khó đối với An Trác Tây, nhưng việc làm nóng lên và thuận theo tình hình, cô ấy cực kỳ giỏi.

Sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, mạng internet ngay lập tức nổ tung. Chủ đề “Nguyễn Du gặp phải bạo lực học đường” lên top tìm kiếm của các nền tảng, các chủ đề liên quan cũng nhanh chóng chiếm sóng. Vào 10 giờ tối ngày hôm đó, Weibo thậm chí đã sập trong gần mười lăm phút, cả mạng internet đều chấn động và ăn "dưa".

Nửa giờ sau, tài khoản chính thức của Truyền Thông Thương Ảnh đăng một lá thư từ luật sư, rõ ràng và trực tiếp nhắm vào Đoàn Hân.

Nội dung là: Đoàn Hân đã bịa đặt và lan truyền sự việc sai sự thật về việc bạo lực học đường của nghệ sĩ Nguyễn Du trong quá

khứ, đã làm tổn hại đến nhân phẩm, danh dự của nghệ sĩ, gây ra thiệt hại lớn cả về vật chất và tinh thần. Công ty sẽ đại diện cho nghệ sĩ khởi kiện Đoàn Hân về tội phỉ báng.

Chưa đầy một giờ, lượt thích đã vượt qua một triệu.

Dư luận dường như vẫn chưa đủ thỏa mãn.

【Thế này thôi sao? Thế này thôi sao? Cách nói của Đoàn Hân khi thừa nhận vụ bắt cóc, không phán tù vì tội cố ý g.i.ế.c người thì cũng xứng đáng đấy!】

【Tội bắt cóc, hiểu chưa?】

【Tôi không hiểu pháp luật, nhưng tôi chỉ muốn Đoàn Hân ngồi tù thật lâu.】

[Xiaosi]

【Đêm nay thật sự làm tôi sốc, trong ngành giải trí có bao giờ xảy ra sự kiện bất ngờ như thế này không??!!】

【Ôi ôi ôi ôi, tôi thực sự muốn khóc cạn nước mắt! Chết tiệt, Nguyễn Du đang diễn kịch mạnh mẽ và bi thương kiểu gì vậy!】

【Chỉ muốn hỏi, những người trước đây theo đám đông tham gia bạo lực mạng với Nguyễn Du khi nào thì ra xin lỗi?】

...

Một lúc sau, tất cả những người đã tham gia vào vụ "ăn dưa" đều có cảm giác khó tả.

Những người bình luận trước đây tham gia vào bạo lực mạng, giờ đã quay lại và lặng lẽ xóa những bình luận đã viết. Người hâm mộ của Nguyễn Du vừa thương tiếc lại vừa tức giận, mới vừa mắng cho Đoàn Hân một trận thảm thiết dưới Weibo, giờ

lại quay lại trang Weibo của Nguyễn Du mà động viên, lần này thực sự đau lòng vì cô.

Tất nhiên vẫn có những kẻ ác ý chế giễu Nguyễn Du đang chơi trò khóc lóc để thu hút sự chú ý, nhưng lần này, Nguyễn Du không còn cô đơn, những người giúp đỡ lên tiếng và những người hâm mộ giận dữ mắng chửi đã khiến những kẻ ác ý phải im lặng.

Mạng xã hội sôi sục, khi Nguyễn Du kết thúc buổi phỏng vấn và trở về căn hộ, việc đầu tiên cô làm là nằm ườn trên giường, không nhìn vào điện thoại.

Cảm giác n.g.ự.c nghẹn lại nhưng cũng có một sự nhẹ nhõm khó tả.

Cô vuốt nhẹ ngực, lẩm bẩm: “Tôi đã vẽ xong dấu chấm của câu chuyện này, chắc là ổn rồi chứ?”

Điện thoại bên cạnh vẫn vang lên, thông báo liên tục.

Lúc cầm lên nhìn, tin nhắn trên WeChat của cô đã đầy kín, những người bạn học cũ lâu không liên lạc đã bất ngờ gửi lời an ủi, cùng những đồng nghiệp trong đoàn phim trước đây, các diễn viên và thậm chí cả đạo diễn cũng gửi lời chia buồn.

Nguyễn Du trả lời từng người một, khi nhìn xuống, thấy Giang Tinh Thuần cũng gửi cho cô một tin nhắn, mở ra xem thì toàn bộ đều đã bị thu hồi.

【Giang Tinh Thuần đã thu hồi một tin nhắn】

【Giang Tinh Thuần đã thu hồi một tin nhắn】

【Giang Tinh Thuần đã thu hồi một tin nhắn】

...

【Giang Tinh Thuần: Tiểu Du, cố lên.】

Cô nhìn mà mỉm cười như mẹ hiền, kiểu tâm lý không biết làm sao để an ủi người khác thật dễ thương quá đi! Cậu ấy ngoan đến mức muốn xoa đầu!

Cô lập tức trả lời: 【Ừm ừm, có thời gian thì cùng chơi game nhé.】

Một lát sau, “Đang nhập” xuất hiện trên màn hình, phải hai phút sau cậu ấy mới trả lời.

【Giang Tinh Thuần: Tôi sẽ trở nên mạnh mẽ. Chị tin tôi nhé.】

Cô không nghĩ ngợi gì mà đáp lại: 【Được rồi, sau này khi chơi thì cậu cẩn thận nhé! -v-】

Trước khi đi ngủ, Nguyễn Du lại vào xem những tài liệu mới nhất về thân tượng của mình. Tháng này Kỷ Lâm Hạo vừa công bố làm đại diện cho một thương hiệu điện thoại, mấy ngày này đang quay quảng cáo tại Barcelona, những bức ảnh chụp lên của anh ấy vừa đẹp lại vừa dịu dàng, những bức ảnh thô cũng đẹp đến mức tuyệt vời.

Nguyễn Du ôm điện thoại, vừa khóc vừa vuốt màn hình, quả nhiên vẻ đẹp mới có thể chữa lành, tâm trạng tốt hôm nay đã được bổ sung đầy đủ!

Ngày hôm sau, cô dậy sớm, Nguyễn Chính Bình gọi điện cho cô, nói rằng đã trở về Bắc Kinh.

Khi xem chương trình phỏng vấn trực tiếp, Nguyễn Chính Bình đã ngừng tất cả công việc ở Singapore, bắt chuyến bay đêm về nước và không ngủ suốt đêm. Khi đến Bắc Kinh, việc đầu tiên ông làm là gặp con gái, dẫn Nguyễn Du đến nhà họ Đoàn.

Việc này ầm ỉ đến vậy, cả hai gia đình đều phải có một lời giải thích.

"Vì sao con không nói với ba về chuyện đi gặp bác sĩ tâm lý?" Ở ghế sau, Nguyễn Chính Bình nắm tay con gái, khóe mắt ông xuất hiện nếp nhăn sâu hơn, từ khi vợ qua đời, ông chưa bao giờ cảm thấy lo lắng, khó chịu như vậy, "Chịu nhiều uất ức như thế, về nhà cũng không nói?"

"Không... Con không muốn ba lo lắng, mà bác sĩ bảo con đã khỏi bệnh rồi, không cần tái khám nữa." Nguyễn Du không biết giải thích thế nào, đành phải nói dối.

Nguyễn Chính Bình thở dài: "Tiểu Du, mẹ con đã rời xa ba bao nhiêu năm rồi, cả đời này, chỉ còn con là con gái của ba, ba là người duy nhất phải lo lắng cho con suốt đời. Lần sau, đừng để xảy ra chuyện mà không nói cho ba biết."

Nguyễn Du không nói gì nữa.

Cô cảm thấy một nỗi buồn vô cớ dâng lên, cố gắng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng đáp: "... Ba, con xin lỗi."

Buổi trưa, họ đến nhà họ Đoàn, quản gia già dẫn họ vào biệt thự kiểu Trung, ở tầng một, phòng ăn sau bình phong, đã có người ngồi sẵn.

Ngồi ở ghế chính là Ông nội Đoàn, bên cạnh là Đoàn Hân, cô ta ngồi ngay ngắn, mắt cúi xuống, không dám nhìn lên.

Thấy cô đến, Ông nội Đoàn vẫy tay: "Tiểu Du đến rồi, để ông nhìn con một chút."

"Con gầy đi so với Tết, thời gian này chắc đã vất vả nhiều." Ánh mắt Ông nội Đoàn thương cảm.

Nguyễn Chính Bình: "Lão gia, hôm nay tôi dẫn Tiểu Du đến là để có một lời giải thích."

Ông nội Đoàn nắm tay Nguyễn Du, hai tay run run, rồi lại nhìn về phía Đoàn Hân đang cúi đầu im lặng, thở dài một tiếng.

"Đúng vậy. Tiểu Du là tôi nhìn lớn lên, tôi cũng đau lòng. Việc này, nhất định phải có lời giải thích."

Nghe vậy, Đoàn Hân đang ngồi im bỗng rung lên, môi tái mét.

Cô ta không ngờ Nguyễn Du lại quyết đoán như vậy, không hề sợ hãi việc vạch trần những vết thương trong quá khứ của mình. Bị bắt cóc, bị cạo đầu, bị cưỡng bức chưa thành, những điều này đối với người khác có thể là những vết thương kín đáo suốt đời, nhưng Nguyễn Du không chút do dự mà vạch trần trước toàn thể công chúng. Với tính cách của Nguyễn Du trước đây, cô ta cứ tưởng cô sẽ không dám làm vậy.

Khi tối qua sự việc xảy ra, Đoàn Hân đã biết là cô xong rồi. Cô ta đến tìm người yêu mình nhất là Đoàn Kinh Sinh, nhưng ông chỉ im lặng, khoác áo ngoài rồi xuống sân ngồi rất lâu.

Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, muốn vì đại nghĩa mà diệt thân, thật quá khó.

"Chuyện con làm, con tự giải quyết đi." Ông nội Đoàn lại thở dài.

Đoàn Hân đứng lên, cuối cùng ngẩng đầu lên.

Cô ta đi đến trước mặt Nguyễn Du, không còn dáng vẻ quý phái thanh thoát thường thấy, cúi đầu, im lặng hồi lâu: "Xin lỗi."

"Đừng, tôi không nhận." Nguyễn Du lạnh mặt.

Một câu xin lỗi là xong sao?

Không khí im lặng, Đoàn Hân siết chặt ngón tay, cuối cùng lùi lại hai bước, cúi đầu chào một cái 90 độ, không đứng dậy.

"Tiểu Du, tôi biết tôi sai rồi, không nên dựa vào... dựa vào sự tha thứ của cô mà một lần nữa làm tổn thương cô. Tôi biết việc này đã gây tổn thương rất lớn cho cô, từ hôm nay, tôi sẽ làm hết sức để bù đắp cho cô, cũng xin cô tha thứ cho tôi... tôi cầu xin cô."

"Xin lỗi cũng vô ích." Nguyễn Du không nể mặt, ánh mắt không có cảm xúc gì, "Trước đây tôi sẽ không tha thứ cho cô, sau này cũng sẽ không."

Đoàn Hân cắn chặt môi.

"Vậy cô muốn tôi làm sao?"

Nguyễn Du: "Tổn thương đã gây ra rồi, cô sẽ không thể trả hết trong đời này, còn muốn tôi tha thứ cho cô sao? Cô không có tư cách cầu xin sự tha thứ, tôi cũng không có tư cách thay bản thân trước đây tha thứ cho cô."

Cô mặt không biểu cảm: "Tôi muốn ba điều, một là công khai xin lỗi, xin lỗi những người hâm mộ cô đã bị cô dẫn dắt. Biết đâu họ sẽ tha thứ cho cô. Hai là tránh xa tôi ra, đừng có làm phiền tôi nữa, cô không xứng đáng, sau này đừng để tôi thấy mặt cô. Ba là đi theo quy trình pháp lý, cô đã thấy công ty tôi gửi thư luật sư chưa? Hãy ngoan ngoãn nhận giấy triệu tập của tòa án đi."

Không ngờ cô ta ngay cả trước mặt bề trên cũng không nường tay, Đoàn Hân hoàn toàn ngẩn người.

Cô ta thật sự bắt đầu hoảng sợ.

Đoàn Hân quay sang nhìn Ông nội Đoàn: "Ông ơi, cháu..."

"Tiểu Du, hai điều đầu tiên, ông đảm bảo con bé sẽ làm được." Ông nội Đoàn không nỡ, "Còn điều thứ ba..."

"Điều thứ ba cô ấy làm không được sao?"

Giọng nói lạnh lùng của Đoàn Lâm vang lên.

Theo tiếng nói nhìn lại, Đoàn Lâm đang từ ngoài nhà ăn bước vào, không tháo khẩu trang và mũ bóng chày. Nguyễn Du ngớ người, anh ta thế này không bận rộn chạy sự kiện mà lại ở nhà nghe lén sao?

Đoàn Lâm không nhìn cô, liếc nhìn Đoàn Hân mặt mày tái nhợt, rồi nói với Ông nội Đoàn: "Trong gia quy có một điều, sống và làm việc phải tự gánh chịu, đó là ông quy định."

Im lặng rất lâu, Ông nội Đoàn cầm ấm trà sứ bên cạnh, thở dài thấp.

Chưa kịp uống, Đoàn Lâm đã chặn lại, anh ngửi một hơi từ ấm trà, rồi nhíu mày: "Lại là rượu sao?"

Anh trực tiếp đưa cho quản gia bên cạnh, lạnh lùng: "Nếu còn thấy ông ấy lén uống, thì đổ hết đi."

"... Anh trả lại tôi!" Ông nội Đoàn tức giận đến mức hét lên, "Đồ bất hiếu! Cả đám đều bất hiếu! Uống chút rượu thì có làm sao?"

Khi câu này thốt ra, Đoàn Lâm không có vẻ gì hối lỗi, nhưng bên cạnh, sắc mặt Đoàn Hân càng lúc càng tái nhợt.

Cô ta biết, lần này ông nội thật sự không can thiệp nữa.

Lúc cô ta đang xin lỗi Nguyễn Du còn mang đầy oán hận, nhưng lúc này thấy Đoàn Lâm bước vào, câu đầu tiên là bênh vực Nguyễn Du, m.á.u trong người cô ta như đông lại.

Đột nhiên không còn cảm xúc gì, chỉ còn lại sự bàng hoàng và bất lực.

Đoàn Hân nhìn Đoàn Lâm, nước mắt bất ngờ rơi xuống: "Anh à, anh cũng muốn em ra tòa sao?"

Đoàn Lâm: "Ngày xưa cô làm những việc này, đã phải nghĩ đến ngày hôm nay. Nhà này không bảo vệ được người không giữ phép tắc."

Đây là sự uy nghiêm tối cao của người anh, đồng thời cũng là sự lạnh lùng.

Đoàn Hân ngồi bệt xuống đất.

Bao nhiêu năm qua, cô vẫn không dám hy vọng anh có chút tình cảm nào khác dành cho mình, dù chỉ là một chút ít.

Bữa cơm trưa hôm đó, Đoàn Hân không ở lại ăn, những người khác trong bữa cũng không động đũa nhiều. Ông cụ Đoàn thở dài lần thứ tư trong ngày, rồi quay sang Nguyễn Chính Bình.

"Những ngày này cậu ở lại Bắc Kinh sao? Chẳng phải nghe nói bên Singapore vẫn còn việc sao?"

Nguyễn Chính Bình đáp: "Đúng vậy, tôi định qua tiết Thanh Minh rồi mới qua xử lý. Tôi muốn đến Thanh Minh đưa Tiểu Du đi thăm mẹ nó."

Ông cụ Đoan: "Thời gian trôi nhanh thật, lại một năm nữa rồi."

Đoàn Lâm đặt đũa xuống: "Ngày Thanh Minh con không có lịch trình, cũng sẽ đi."

Nguyễn Chính Bình gật đầu, vừa cảm thán vừa hài lòng nhìn Đoàn Lâm.

Nguyễn Du: "???"

Đối thủ của tôi, anh đến làm gì? Anh nghĩ tôi chưa từng hâm mộ idol sao?? Các người nổi tiếng có nhiều thời gian rảnh thế cơ à???

Sau bữa cơm, Đoàn Lâm đội lại mũ bóng chày và khẩu trang, trước khi rời nhà họ Đoàn, bị Nguyễn Du gọi lại trong sân.

Cô lén lút kéo anh ra sau tảng giả, đấu tranh tâm lý một lúc rồi thừa nhận:

"Lần này anh đã giúp tôi một việc lớn. Nếu không có anh, tôi cũng không lấy lại được video, cảm ơn anh. Sau này tôi sẽ... không làm khó anh nữa."

"Không làm gì?" Đoàn Lâm nhìn cô.

Nói thừa, tất nhiên là không mắng anh nữa chứ!

Cô đã suy nghĩ kỹ rồi, bắt nạt trên mạng là không đúng, nghe theo lời đồn nhảm mà ghét bỏ người khác cũng không nên. Sau này khi fan hai nhà cãi nhau, cô đảm bảo sẽ kìm chế bản thân không gõ bàn phím, chỉ mắng fan đối thủ mà không động chạm đến người của đối phương.

Nhưng mà, một ngày là đối thủ, cả đời là đối thủ. Sau này cô quyết tâm làm một fan đối thủ có lý lẽ, chiến đấu công bằng.

Đoàn Lâm trong chiếc áo khoác dài màu đen đứng tại chỗ, bỏ tay vào túi, cúi đầu nhìn Nguyễn Du với vẻ mặt muốn nói lại thôi, ánh mắt lảng tránh, lúng túng, đầy mâu thuẫn.

Anh chợt nhớ đến đôi dép lông thỏ hồng tai cụp của cô.

Nguyễn Du đang cân nhắc có nên xin lỗi vì những lời cô từng mắng anh hay không thì bất ngờ cảm giác có thứ gì đó trù lên đầu, một luồng ấm áp bao quanh đỉnh tóc cô.

Cô ngơ ngác, ngẩng đầu lên, vừa kịp thấy bóng lưng Đoàn Lâm bước ra, giọng nói nhàn nhạt: "Không cần cảm ơn."

Nguyễn Du: "...Hả?"

Cô đưa tay sờ lên đầu, anh đã đội chiếc mũ bóng chày đen của mình lên đầu cô.

Ngón tay cô chạm vào một chút cảm giác lạnh lẽo.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Tuyết lại rơi rồi.

Từ khi Nguyễn Du tham gia chương trình phát sóng trực tiếp "Hồ Thuyết Bát Đạo", cô lập tức trở thành tâm điểm bàn tán trên toàn mạng.

Chỉ qua một đêm, cô gái này nổi tiếng khắp cả nước. Ngay cả bà nội của bạn học con trai nhà hàng xóm của Diệp Mộng Mộng cũng biết, gần đây có một cô gái đáng thương đã bị bắt nạt suốt mười năm.

Nguyễn Du: "...Cái quái gì thế?"

Diệp Mộng Mộng nhắc lại: "Bà nội của bạn học con trai nhà hàng xóm."

"..."

Chuyện thật đấy, mức độ nổi tiếng của cô bùng nổ.

Hiện tại, cư dân mạng chia làm hai phe, một bên thì phân tích tình hình, thương cảm cho nạn nhân Nguyễn Du và tiện thể chửi mắng Đoàn Hân vài câu, bên còn lại thì sôi nổi thảo luận về vấn nạn bạo lực học đường, kêu gọi sửa đổi Luật bảo vệ trẻ vị thành niên.

Trong thời gian đó, An Trác Tây sử dụng tài khoản truyền thông của mình để dẫn dắt dư luận, đăng ảnh cắt từ các chương trình truyền hình và đoàn phim, cho thấy Nguyễn Du hòa đồng, dễ

mến, giúp cô thu hút thêm lượng fan đáng kể, cải thiện đáng kể hình ảnh.

Danh tiếng của Nguyễn Du bắt đầu chuyển biến tích cực rõ rệt. Diệp Mộng Mộng phấn khích đưa điện thoại cho cô xem, siêu thoại của cô đã lọt vào top 20.

Nguyễn Du chỉ liếc qua qua loa, không mấy để tâm, bận rộn lo vote cho idol yêu thích của mình vào cuối tháng.

Ngày đầu tháng tư, ba nên tặng video lớn đồng loạt tung bản cắt tinh hoa của tập đầu tiên "Hý Du Kí", fan của các nghệ sĩ và cư dân mạng lại đổ xô xem lại.

Trong phần bình luận, ngoài Đoàn Lâm, cái tên được nhắc đến nhiều nhất là Nguyễn Du.

Nhưng lần này, khi nói về cô, cách nhìn đã hoàn toàn khác.

【Thật ra trẻ con rất nhạy cảm, xem Hằng Hằng thân thiết với Nguyễn Du như vậy là biết rồi.】

【Trời ơi, nghĩ lại những lời bình luận trực tiếp mắng cô ấy hồi trước mà thấy thương ghê.】

【Aaa tôi từng a dua mắng cô ấy... tôi xin lỗi OTL】

【Haha cô ấy thực sự rất hài hước, là nữ minh tinh tôi thích nhất năm nay!!】

【Tiểu Du, mẹ mãi yêu con!!!】

...

Cùng đêm đó, Đoàn Hân, người bị cư dân mạng phẫn nộ công kích suốt nhiều ngày, cuối cùng cũng xuất hiện trở lại trên Weibo, đăng tải một bức thư xin lỗi.

Cô xin lỗi những người yêu thích thương hiệu của cô, xin lỗi cư dân mạng, và đặc biệt là xin lỗi Nguyễn Du. Cô thừa nhận đã dẫn dắt dư luận, bóp méo sự thật, gây ra những tổn hại không thể khắc phục, và sẵn sàng chịu mọi hình phạt. Xin lỗi.

Tuy nhiên, cư dân mạng không chấp nhận, dưới bài đăng toàn những lời mắng mỏ, chờ đợi cô nhận giấy triệu tập của tòa án.

Vừa chửi, họ vừa nhận ra một vấn đề.

Khoan đã, Nguyễn Du bị bạo lực học đường suốt mười năm, đúng là đáng thương thật, nhưng dù sao cô ấy cũng là thiên kim của Tập đoàn Thương Ảnh, là con gái của Nguyễn Chính Bình. Đoàn Hân, một cô gái mồ côi được nhận nuôi trong một gia đình bình thường, lấy đâu ra dũng khí bắt nạt tiểu thư hào môn?

Nghĩ kỹ lại, chuyện này không đúng. Một gia đình bình thường làm sao đủ khả năng cho con học trường tư quý tộc ở Hồng Kông? Trừ phi gia đình nhận nuôi Đoàn Hân vốn dĩ không hề bình thường!

Nhưng bất kể cư dân mạng tra thế nào, vẫn không thể tìm ra bất kỳ manh mối nào về gia thế của Đoàn Hân.

Thời đại này, dữ liệu trên mạng bao phủ rộng rãi như vậy, không tra ra được, chính là vấn đề lớn nhất. Càng tra càng thấy đáng sợ, càng tra càng nghĩ rằng, cái danh "nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế" của cô hoàn toàn không phải dựa vào thực lực.

Từ thời đại học, thương hiệu của Đoàn Hân từ một studio cá nhân leo lên các sàn diễn cao cấp quốc tế, thuận lợi đến mức bất thường. Dù cho là thiên tài đi nữa, cũng không thể suôn sẻ đến vậy, chắc chắn phải có hậu thuẫn.

Dần dần, tiếng nghi ngờ về tài năng cá nhân của cô ngày càng lớn.

Lại có người nghĩ: nếu năm đó Nguyễn Du không nghỉ học, có lẽ giờ cô cũng đã trở thành nhà thiết kế nổi tiếng.

Đúng vậy.

Cư dân mạng một phen tiếc nuối, rồi ánh mắt lại quay về phía Nguyễn Du.

Trong căn hộ, khi Nguyễn Du đang cuồng nhiệt phá trụ trong Liên Minh Huyền Thoại, Diệp Mộng Mộng hét toáng lên bên cạnh: “Chị Tiểu Du! Mẹ chị lên hot search rồi!”

Cô không ngẩng đầu lên: “Nói năng cho đàng hoàng, đừng chửi người.”

“...Không, ý em là mẹ chị, mẹ ruột của chị ấy, bà ấy lên hot search rồi!”

“Hả?” Nguyễn Du ngơ ngác.

Chỉ cách đó mười lăm phút, một tài khoản blogger nổi tiếng trên mạng đã đăng một bài viết:

"Nói cho các bạn nghe một tin tám nhảm nhé, các bạn biết mẹ của Nguyễn Du là Dư Thanh Thục không? Chiều nay tôi với một người bạn rảnh rỗi không có việc gì làm, lật lại lịch sử phát triển sự nghiệp của ông chủ Thương Ảnh (đúng vậy, chính là ba của Nguyễn Du). Năm đó, ông ấy khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, mà Dư Thanh Thục chính là nghệ sĩ đầu tiên ký hợp đồng với Thương Ảnh. Chi tiết mọi người xem ảnh đính kèm nhé, đây đúng là câu truyện tình yêu thần thánh rung động đất trời đây!"

Nguyễn Du xem xong, biểu cảm y hệt Diệp Mộng Mộng: ngơ ngác.

Bây giờ, những người lớn tuổi một chút, đặc biệt là thế hệ cha mẹ, ai mà không biết đến Dư Thanh Thục chứ?

Bà là một nữ ca sĩ cực kỳ nổi tiếng vào những năm 90, nhưng vừa nổi được một thời gian ngắn thì đã rút lui khỏi làng giải trí. Lúc đó, việc bà rút lui từng là tin tức chấn động, bởi lẽ lý do bà trả lời giới truyền thông là: "Mang thai".

Đúng vậy, hóa ra Dư Thanh Thục đã kết hôn trước khi ra mắt.

Không ai biết bà kết hôn với ai, nhưng blogger giải trí này quá rảnh, lật lại cả nửa thế kỷ lịch sử, cuối cùng tìm được một bức ảnh do fan chụp sau này. Trong bức ảnh, người hâm mộ vô tình gặp Dư Thanh Thục khi bà đang dưỡng thai ở nước ngoài. Mà người đàn ông đứng bên cạnh hai người, chẳng phải chính là ông chủ Thương Ảnh - Nguyễn Chính Bình hay sao?

Phá án rồi. Đây đúng là câu truyện tình yêu thần thánh rung động đất trời đây!

Nhưng đáng tiếc, không lâu sau khi sinh con, Dư Thanh Thục vì bệnh tật mà qua đời, chỉ để lại một cô con gái và từ đó không còn tin tức gì.

——Ai bảo không có tin tức? Đứa con gái đó chính là Nguyễn Du!

Phía dưới bài đăng, bình luận ồ ạt:

【Tính toán lại thời gian sinh, đúng là khớp lắm luôn, mẹ ơi!】

【Nói mới thấy, ánh mắt Nguyễn Du thật sự giống hệt mẹ cô ấy.】

【Thật đáng thương, Tiểu Bảo Bối của tôi!】

【Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao cô ấy muốn vào showbiz, là để chạm tới mẹ mình đúng không?】

【Hu hu hu, Tiểu Du muốn thay mẹ mình tỏa sáng phải không, cô ấy thật tốt bụng!】

Nguyễn Du: Không phải, không có, đừng tưởng tượng bậy bạ!!!

Cô nhớ lại điều kiện khi ký hợp đồng, lặng lẽ nghĩ: Nếu mọi người biết lý do thực sự mà tôi vào showbiz, chắc chắn sẽ nuốt lại nước mắt vừa rơi.

Diệp Mộng thở dài trách móc: “Lần trước là ba, lần này là mẹ, em lúc nào cũng là người biết tin cuối cùng.”

Nguyễn Du trầm nghĩ: Không, không phải. Người cuối cùng biết luôn là tôi.

Trước đây cô chỉ biết mẹ ruột của Nguyễn tiểu thư là con gái của tài xế nhà họ Đoàn, được ông cụ Đoàn nhận làm con nuôi. Sau khi kết hôn với Nguyễn Chính Bình, hai người được nhà họ Đoàn hỗ trợ để lập nên Truyền Thông Thương Ảnh và từ đó phát đạt.

Mẹ của tiểu thư Nguyễn qua đời không lâu sau khi sinh cô ấy. Trong điện thoại không có ảnh, trong album không có bức hình nào, thậm chí những món đồ kỷ niệm để lại trong nhà họ Nguyễn cũng bị Nguyễn Chính Bình cất giữ.

Bây giờ mới biết, hóa ra mẹ của tiểu thư Nguyễn lại là Dư Thanh Thục.

.

Rất nhanh đã đến Tết Thanh Minh.

Thời tiết hôm đó rất đẹp, trời xanh trong vắt, không khí se lạnh.

Nơi an táng của Dư Thanh Thục nằm ở vùng ngoại ô Bắc Kinh, thuộc một khu nghĩa trang cao cấp. Nguyễn Du đeo khẩu trang, đi cùng Nguyễn Chính Bình vào bên trong, phát hiện hôm nay không có nhiều người tới thăm mộ.

Người giàu thường bận rộn.

Đặt hoa xong, Nguyễn Chính Bình muốn nói chuyện riêng với Dư Thanh Thực, Nguyễn Du liền đứng đợi ở gần đó.

Trong lúc chờ, cô nhìn thấy có người đang tiến lại gần, nhìn kỹ thì..., đó chẳng phải là Đoàn Hân sao?

“Không phải tôi đã nói, bảo cô sau này tránh xa tôi ra rồi sao?” Nguyễn Du thật sự không muốn nhìn mặt cô ta nữa, nhíu mày nói, “Hay là cô muốn mua sẵn đất để chôn mình luôn?”

“...Tôi đến để xin lỗi. Xin lỗi cô vì những chuyện tôi đã làm, và xin lỗi với mẹ cô.”

Đoàn Hân mặc một chiếc váy đen, ôm bó hoa, khuôn mặt không còn vẻ lạnh nhạt như ngày thường, thay vào đó là sự mệt mỏi, tiêu tụy.

Có vẻ như khoảng thời gian qua cô ta đã sống rất khổ sở.

Nếu không phải đang đứng trước mộ mẹ mình, Nguyễn Du thậm chí muốn vỗ tay.

Cô chẳng buồn để ý, dù xin lỗi cả nghìn lần cũng không thể bù đắp lại những gì cô ta đã làm. Vừa định quay đầu bỏ đi thì thấy một người đàn ông xuất hiện.

Dáng người cao ráo, áo khoác đen kín mít, dưới vành mũ là đôi mắt đen lạnh lùng sâu thẳm, Đoàn Lâm.

Không phải chứ, anh ta thực sự đến đây để thăm mộ mẹ mình sao???

Mười lăm phút sau, Nguyễn Du phát hiện ra hình như không phải.

Nguyễn Chính Bình nói chuyện xong, Đoàn Hân liếc nhìn Đoàn Lâm, ôm bó hoa đứng đó cứng đờ một lúc, rồi chậm rãi đi tới trước mộ Dư Thanh Thục.

Cô ta cúi người đặt hoa, sau đó quỳ xuống.

Nguyễn Du: ???

Đoàn Hân run rẩy ngón tay, lại quay đầu liếc nhìn Đoàn Lâm.

Được thôi. So với tự mình đến viếng mộ, đối thủ lần này rõ ràng là ép cô ta cúi đầu nhận lỗi.

Không hổ danh là anh, người đàn ông mà Đoàn Hân toan tính suốt bao năm vẫn không thể chiếm được.

Nguyễn Du tiến lại gần Đoàn Lâm, chợt nhớ đến chuyện gì đó: “À này, cái mũ lần trước anh cho tôi mượn, tôi phải trả lại không?”

Anh nhìn cô một lúc lâu, rồi đáp: “Không cần.”

Tuyệt quá!

Nguyễn Du mắt rưng rưng, thở phào nhẹ nhõm. Vậy là cô không cần thú nhận rằng mình đã vô ý làm mất chiếc mũ đó! Hôm ấy theo An Trác Tây đến gặp nhà quảng cáo, lúc quay về mới phát hiện chiếc mũ đã không cánh mà bay. Cô còn lên mạng tra, đó là phiên bản giới hạn của một thương hiệu lớn, có tiền cũng không mua được.

Đoàn Lâm hờ hững hỏi: “Cô vui lắm à?”

Nguyễn Du lập tức thu lại vẻ mặt: “Không. Không có.”

Anh nhìn cô chăm chú, đôi mắt trầm xuống. Không hiểu sao, khóe môi bên dưới chiếc khẩu trang hơi nhếch lên.

Không cần trả mĩ, trông cô đúng là vui thật.

Muốn cái khác nữa không?

Ngay sau đó, Nguyễn Du cảm giác đầu mình bị ấn nhẹ xuống. Cô phản xạ rụt cổ lại.

...Lại thêm một lần nữa, đối thủ đội mĩ lên đầu cô!

Cái gì thế này, anh ta gần đây ký hợp đồng quảng cáo cho mĩ lười trai à???

Đến lượt Nguyễn Du viếng mộ, cô ngập ngừng một lát rồi cũng quỳ xuống trước bia mộ của Dư Thanh Thực.

Trên bức ảnh ở bia mộ, người phụ nữ mỉm cười dịu dàng, thanh tao. Nếu không vì cơn đau tim đột ngột, bà có lẽ sẽ trở thành một người mẹ rất tốt.

“...Mẹ.” Nguyễn Du khẽ gọi, “Thực ra con sống cũng ổn lắm. Bố rất thương con, con tiêu tiền mình muốn tiêu, làm điều mình muốn làm, đổ vào một học viện thiết kế danh tiếng. Dù trước đây có người từng làm tổn thương con, giờ họ cũng đã nhận lại hết rồi, mẹ đừng lo.”

Cô chỉ chọn kể những điều tốt đẹp, cố gắng khiến cuộc đời của cô Nguyễn Du nghe có vẻ viên mãn và trọn vẹn.

Giống như một dấu chấm hết cần được vẽ lên.

Cuối cùng, cô hít một hơi sâu:

“Nhưng đó là cuộc sống trước đây của con. Từ hôm nay, con sẽ là chính con. Trong khoảng thời gian còn lại, con sẽ sống thật tốt với bản thân.”

“Chào mẹ, dì Dư.” Cô thì thầm, cúi xuống hôn nhẹ lên bia mộ.

Sau lễ Thanh Minh, Nguyễn Du nhận được điện thoại từ An Trác Tây.

“Hai tin tốt đây.” Giọng An Trác Tây nghe có vẻ vui vẻ, “Một là, hợp đồng quảng cáo đồ uống tuần trước đã được ký xong. Hai là, vừa này chương trình ‘Hý Du Kí’ thông báo rằng hợp đồng không thay đổi, em vẫn là khách mời chính.”

Nguyễn Du tò mò: “Chắc còn tin xấu nữa nhỉ?”

“Có đấy. Tối nay chuẩn bị hành lý đi, chị nhờ Lâm Thanh đặt vé máy bay sáng mai bay Hàng Châu cho em rồi. Ngày kia quay số thứ hai của ‘Hý Du Kí’.”

“...Nhanh vậy?!”

“Nhanh gì mà nhanh? Hiện tại có vô số lời mời tìm đến em, lịch trình sắp tới chỉ có kín hơn, không có nhẹ đâu.” An Trác Tây nói thẳng thừng, “Gần đây giá cổ phiếu công ty tăng vọt, chị gỡ lại hết những gì đã mất mấy tháng trước. Chị rất tin tưởng ở em, cố lên nào, nhảy qua cửa rồng đi!”

Tối hôm đó, tài khoản chính thức của chương trình ‘Hý Du Kí’ quả nhiên công bố danh sách khách mời cho buổi ghi hình thứ hai.

Khách mời chính vẫn là ba người: Tống Diệc Nhiên, Nguyễn Du và Hằng Hằng.

Hai khách mời trong lần này là nữ idol tuyển chọn Phan Tư Ảnh và diễn viên hài độc thoại Vương Hựu.

Dù dàn khách mời không hào nhoáng như tập trước, nhưng phản ứng của khán giả vẫn vô cùng nhiệt tình.

Sáng hôm sau, chuyến bay khởi hành lúc sáu giờ từ Bắc Kinh. Nguyễn Du buồn ngủ muốn chết. Bên cạnh, Lâm Thanh đang

lướt qua tin tức giải trí như thường lệ, bất ngờ hít một hơi lạnh, đánh thức cô: “Chị Tiểu Du, có tin nóng, mới toanh luôn!”

“Gì cơ?” Cô cố mở mắt.

“Có fan của chị vừa phân tích lại video phỏng vấn kia, đoạn ở quán bar bị Đoàn Hân quay lại ấy.”

Nguyễn Du: “À, thì sao?”

Lâm Thanh nhét tai nghe vào tai cô: “Đây, nghe kỹ đi.”

Ấn nút phát, vẫn là đoạn video trong quán bar, nhưng lần này đã được xử lý lọc nhiễu.

Khi âm thanh nền ồn ào bị loại bỏ, giọng nói trở nên rõ ràng hơn.

Trong video, Đoàn Hân vừa giờ điện thoại quay Nguyễn Du, vừa đưa tay đẩy cô một cái, hỏi người đàn ông da đen: “Cô ta say rồi à?”

Người đàn ông da đen đáp: “Trong rượu có bỏ chút thuốc, yên tâm đi.”

Ngay sau đó, có tiếng Đoàn Hân cười khẽ, rồi ghé sát tai Nguyễn Du nói một câu gì đó.

Khi xử lý lọc nhiễu xong, câu nói này rõ ràng là: “Have a good night with niggers.” (Tạm dịch: “Chúc cô có một đêm vui vẻ với lũ mọi đen.”)

Đây là một từ mà bất kỳ nhân vật nổi tiếng quốc tế nào cũng không dám nhắc tới nơi công cộng. Nó chứa đựng sự xúc phạm nặng nề và kỳ thị chủng tộc.

Hướng chỉ đây lại là Đoàn Hân – một nhà thiết kế da trắng có sức ảnh hưởng nhất định.

“Tôi nhớ trước đây cũng từng có chuyện thế này nhỉ?” Lâm Thanh vừa hóng hớt vừa nói, “Nhà thiết kế bị bóc kỳ thị chủng tộc, kết quả là thân bại danh liệt luôn.”

Có thể tưởng tượng được, mạng xã hội lúc này đang sôi sục thế nào.

Im lặng một lúc.

Nguyễn Du chỉ “Ồ” một tiếng, như một con cá c.h.ế.t tiếp tục nằm xuống ngủ.

Cá chép bận nhảy vượt cửa rồng trong mơ, miễn làm phiền.

Chương 33: Thành tiên

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Tiêu Sơn. Lâm Thanh kéo vali theo Nguyễn Du đi ra cổng, liếc mắt một cái, liền kéo cô lại.

“Làm gì đấy, lại có tin nóng hả?” Cô vẫn dán mắt vào màn hình.

“Không, không phải tin nóng! Là fan đấy!” Lâm Thanh nhìn cô còn đang bận vote cho idol, nhanh tay nhấn tắt màn hình của cô.

Nguyễn Du lập tức ngẩng đầu lên. Quả nhiên có fan. Ở cổng đón khách, vài ba hàng thiếu nữ xếp thành hàng dài, giờ cao các băng rôn có in hình cô.

Thấy cô bước ra, đám fan phấn khích đến tột độ.

“Tiểu Du, đi đường vất vả quá, quay show cố lên nhé!”

“Phải thật vui vẻ đấy, bọn em yêu chị!”

“Nhớ ăn uống đầy đủ nha, chị gầy quá rồi!”

“Anh trợ lý, làm ơn chăm sóc tốt cho Tiểu Du nhà bọn em, vất vả rồi!”

Nguyễn Du ngây người, Lâm Thanh cũng không hiểu sao. Lúc sáng từ Bắc Kinh đi còn quá sớm, chẳng thấy fan tiễn. Bây giờ nhìn, sao lại đông vậy?!

Không có vệ sĩ cản đường, đám fan cũng không chen lấn, chỉ háo hức tiễn cô ra khỏi nhà ga.

“Các em chờ ở đây lâu chưa?” Nguyễn Du nhận lấy băng rôn từ tay fan để ký, có chút ngỡ ngàng.

“Không lâu đâu ạ, bọn em còn tưởng phải chờ cả ngày cơ.”

Cô không yên tâm: “Các em đông thế này đón chị không hay, vừa mệt vừa chật chội, lại không an toàn.”

Trong đám đông có người hét to: “Vâng, bảo bối ơi, em yêu chị!”

“...”

Trời đất ơi, chuyện gì vậy?! Lúc trước cô gọi idol là bảo bối nói yêu các anh ấy sao không thấy ngượng thế nhỉ?!

Nguyễn Du im bật. Fan liên thấy nét bút ký tên của cô kéo dài hẳn một đoạn, vành tai cũng bắt đầu đỏ lên! Đám fan đồng loạt “oa oa” lên đầy phấn khích.

Tiểu Du đáng yêu quá đi mất!!

Xe của tổ chương trình đến đón khách mời đã chờ sẵn bên ngoài nhà ga. Chỉ vài bước nữa thôi. Nguyễn Du vừa đi vừa ký, nhận ra rằng trên băng rôn của fan hầu như toàn in meme của cô.

“Các em thích meme của chị thế à?” Nguyễn Du thắc mắc.

“Thích ạ, thích lắm luôn! Chị từng nói nếu bọn em thích chị, hy vọng sẽ thích cả con người chị. Vì thế bọn em cố ý in ra đấy!”

“Bọn em không chỉ thích vẻ đẹp của chị, mà còn thích sự hài hước của chị!”

“Không chỉ thích ảnh xinh đẹp của chị, mà còn thích những biểu cảm hài hước nữa!”

Fan của Nguyễn Du thi nhau giải thích. Nghe vậy, Nguyễn Du gật đầu, nói một tiếng "Được."

Sau đó, cô đưa lại bút, vẫy tay chào vài fan đang giơ máy ảnh chụp mình, rồi giơ ngón trỏ lên mắt, ngón cái chạm vào khóe môi, làm một biểu cảm mặt quỷ đáng yêu không đỡ nổi.

Fan: "A a a a a——"

Hú hú hú hú! Idol của tôi không thể nào đáng yêu như thế này được!!

Bên cạnh, Lâm Thanh như sắp lên cơn đau tim.

Cô tiểu thư này ném cái gọi là "hình tượng thần tượng" vào thùng rác rồi sao?!

Trước khi lên xe, fan còn dặn dò: "Tiểu Du cố lên, nhớ chăm sóc bản thân nhé!"

"Ừ, cảm ơn các bạn, các bạn cũng vậy nha." Nguyễn Du cười vẫy tay.

Tới khách sạn do chương trình sắp xếp, Lâm Thanh vừa vào liền mở nhóm chat của fan Nguyễn Du, phát hiện biểu cảm mới của Nguyễn Du ở sân bay đã nhanh chóng được chia sẻ khắp nơi. Fan của cô quá giỏi tạo meme, không lâu sau, chủ đề "Nguyễn Du - Biểu cảm sống động" đã leo lên hot search.

Bên dưới hot search toàn là bình luận "Hahaha".

Cô ấy thực sự rất có tài thu hút fan.

Lâm Thanh chụp màn hình vài bài viết từ các blogger giải trí khen ngợi Nguyễn Du, gửi cho cô xem. Cô lướt qua, thấy toàn những lời như: "Trước ống kính, cô ấy luôn hài hước, dễ thương, chẳng có chút kiêu căng nào, nhìn là thấy đáng yêu ngay."

Nghĩ đến sự thay đổi nhanh chóng, Lâm Thanh cảm thán: “Ai mà nghĩ được tuần trước chị còn bị toàn mạng chửi, bị ghét bởi hàng triệu người, tuần này đã hoàn toàn khác rồi.”

Nguyễn Du an ủi: “Cứ thoải mái đi, biết đâu sau này lại bị hàng triệu người ghét nữa thì sao?”

“Đừng dọa em! Nếu chuyện lần trước lặp lại, em chắc chắn mất mạng vì chị đấy!” Lâm Thanh thốt lên.

Trên mạng, dư âm của buổi phỏng vấn trực tiếp vẫn chưa lắng xuống. Lướt tin tức một lúc, Nguyễn Du thấy được chuyện sáng nay Đoàn Hân bị bóc phốt dùng từ ngữ xúc phạm người da đen.

Chuyện này, phản ứng từ nước ngoài còn gay gắt hơn.

Trong giới thời trang, có thể cá tính, nhưng phân biệt chủng tộc là cấm kỵ tuyệt đối. Dù bạn tài năng đến đâu, chỉ cần bị phát hiện lỗi lầm, hầu như chắc chắn sự nghiệp sẽ sụp đổ.

Không ngoài dự đoán, sự nghiệp thời trang của Đoàn Hân đang đến hồi kết.

An Trác Tây gọi điện đến, nhắc qua một chút, nói rằng vụ kiện của Đoàn Hân vẫn cần xử lý, đến lúc đó Nguyễn Du không cần ra tòa, có thể ủy quyền cho người khác.

Nguyễn Du đồng ý. An Trác Tây lại bảo: “À đúng rồi, vừa nhận cho em một bộ phim mới, vai nữ phụ trong phim cổ trang, đợi em về xem kịch bản nhé.”

“Được ạ.”

Nghỉ ngơi nửa ngày ở khách sạn, buổi tối, các khách mời tập thứ hai của chương trình “Hý Du Kí” lần lượt đến nơi.

Nguyễn Du đến để làm quen mọi người. Tống Diệc Nhiên và Hằng Hằng thì cô đã thân quen, còn lại hai người: Phan Tư Ảnh - idol nhóm nhạc nữ xuất thân từ chương trình tuyển chọn, và Vương Hựu - diễn viên hài độc thoại.

Vương Hựu cao gầy, nói chuyện vui tính, trông rất dễ gần. Phan Tư Ảnh tuy nhỏ hơn Nguyễn Du một tuổi nhưng lại toát ra phong thái đàn chị, với mái tóc dài xám xanh và nước hoa đầy khí chất.

Gặp nhau, mọi người chỉ chào hỏi xã giao, ngẫm hiểu không ai nhắc đến vụ việc ồn ào trên mạng về Nguyễn Du dạo gần đây.

Chỉ có Hằng Hằng rón rén lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Chị ơi, em nghe nói chị bị bắt nạt đúng không?”

Nguyễn Du cũng nhỏ giọng đáp: “Em suốt ngày không làm bài tập, chỉ lướt mạng thôi à?”

“Không đâu, gia sư nói làm bài xong rồi em có thể chơi điện thoại một lát.”

“Chuyện qua rồi.” Hằng Hằng dang tay ôm cô một cái, vỗ vỗ lưng, ra vẻ rất an ủi.

Ôi trời, cậu nhóc dễ thương quá đi mất! Nguyễn Du cười híp mắt, nhét một viên kẹo vào miệng cậu: “Biết rồi nha.”

Trước khi đi ngủ, cuối cùng tổ chương trình cũng mang kịch bản tới.

[Quy trình]: 5:00 sáng, khách mời trang điểm.

[Quy tắc livestream]: Chương trình thực tế có kịch bản. Năm khách mời nhập vai nhân vật trong câu chuyện, hoàn thành nhiệm vụ được tổ chương trình giao trong thời gian quy định.

[Nội dung livestream]: Không phá nhân vật, hoàn thành nhiệm vụ, tự do phát huy.

[Lưu ý]: Thời gian phát trực tiếp dự kiến 12 tiếng, không được yêu cầu hỗ trợ từ bất kỳ ai.

Lâm Thanh: "Hay thật, lần này còn sơ lược hơn lần trước."

"Thời gian mở livestream trên mạng là 10 giờ sáng đúng không?" Nguyễn Du tính toán, "Livestream 12 tiếng, tức là phát đến 10 giờ tối mai, chúng ta quay ở đâu nhỉ?"

"Phải đó," Lâm Thanh ngơ ngác, "Không biết luôn."

Lần trước tổ chương trình sắp xếp khách sạn bên ngoài phim trường, hiển nhiên quay ở trong phim trường. Nhưng lần này khách sạn nằm giữa trung tâm thành phố, xung quanh làm gì có nơi nào giống phim trường?

Anh chạy đi hỏi đạo diễn, tổng đạo diễn bí hiểm vuốt ria mép: "Ở đâu cũng quay được."

Sáng sớm hôm sau, tổ trang điểm đến gõ cửa phòng Nguyễn Du, hóa trang ngay tại khách sạn.

Cô được đội tóc giả, nửa tóc buộc thành búi bướm, nửa thả xuống, nhà tạo hình lấy cho cô bộ váy xanh lụa mỏng nhẹ, nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Địa điểm quay là trên sân thượng khách sạn.

Nguyễn Du vừa lên đã đụng mặt Tống Diệc Nhiên. Anh ta mặc đồ nữ, một người đàn ông cao to mặc váy trắng dài, mạng che mặt trắng như tuyết, lóa đến mức cô muốn mù mắt.

Nguyễn Du nghi ngờ: "...Nương tử?"

Tống Diệc Nhiên đáp: "...A ha?"

Cảm ơn, hát luôn thành tiếng.

Nguyễn Du: “Tôi nói anh là Bạch Nương Tử! Bạch Tố Trinh!”

[Xiaosi]

“Ồi giời, Bạch Xà Truyện? Cô là Tiểu Thanh?!” Tống Diệc Nhiên mới phản ứng.

Đúng thật là Bạch Xà Truyện!

Không lâu sau, Vương Hựu xuất hiện, một thân áo vải vàng, choàng cà sa đỏ. Được, một Pháp Hải tu hành nhưng vẫn để tóc. Ba người đang tán gẫu, Phan Tư Ảnh cũng đến. Cô ấy mặc giống hệt Vương Hựu, nhưng tóc vẫn xám xanh, thôi, lại thêm một Pháp Hải sát thủ thẩm mỹ.

Tống Diệc Nhiên: “Không đúng, sao lại có hai Pháp Hải?”

Nguyễn Du: “Hằng Hằng đâu?”

Không ai biết. Đạo diễn hình như cũng chẳng vội tìm.

Nhân viên xung quanh đều cười, tổng đạo diễn Vương Lộ cầm loa hét lớn: “Chuẩn bị nhé, còn mười phút nữa quay!”

Sáng thứ Bảy lúc 10 giờ, khán giả của chương trình "Hý Du Kí" đã tụ tập trong phòng livestream từ rất sớm. Chưa kịp bắt đầu, số người xem trực tuyến đã leo lên con số kỷ lục và vẫn tiếp tục tăng.

Nửa tháng trước, tập đầu tiên của "Hý Du Kí" được livestream đồng thời trên ba nền tảng video lớn. Tập đầu tiên ngay lập tức bùng nổ, số lượng người xem đạt đỉnh, vượt xa các chương trình thực tế khác. Đoàn đạo diễn vừa mừng vừa lo, lo rằng tập đầu tiên chỉ là hiệu ứng giả nhờ các yếu tố khách quan, nên quyết tâm làm tập thứ hai với độ kịch tính cao hơn.

Và quả thật, lần này kịch tính hơi quá rồi.

Ánh sáng, máy quay vào vị trí, phát sóng trực tiếp bắt đầu. Sau khi hoàn thành phần giới thiệu khách mời, tổng đạo diễn Vương Lộ công bố luật chơi: "Tập này, để tiết kiệm chi phí, chúng tôi không thuê bất kỳ diễn viên quần chúng nào. Hay nói đúng hơn, toàn bộ người dân thành phố Hàng Châu sẽ là diễn viên quần chúng!"

Nguyễn Du: ???

"Chắc các bạn cũng nhận ra rồi, câu chuyện của tập thứ hai lấy cảm hứng từ Bạc Xà Truyện, với chủ đề lần này là - "Thành tiên"

Vương Lộ lật tấm bảng phía sau mình. Quả nhiên, nhân vật của Nguyễn Du là Tiểu Thanh, Tống Diệc Nhiên là Bạch Tố Trinh, còn có hai Pháp Hải, một do Phan Tư Ảnh đóng, một là Vương Hựu. Còn Hàng Hàng, người từ sáng đến giờ chưa thấy mặt, đóng Hứa Tiên.

Vương Lộ: "Tôi sẽ nói qua bối cảnh câu chuyện của tập này. Theo như cốt truyện, Pháp Hải lừa Hứa Tiên lên Kim Sơn Tự, Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh lập tức đến đó để cứu Hứa Tiên. Nhưng sau khi Bạch Nương Tử làm trận 'Thủy Mạn Kim Sơn', sóng to mưa lớn đã cuốn trôi mọi người trên núi Kim Sơn bất tỉnh."

"Khi tỉnh lại, Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh và Pháp Hải phát hiện mình đã xuyên không đến thời hiện đại, nhưng không thấy Hứa Tiên đâu."

Khách mời:.....

Tống Diệc Nhiên: Đạo diễn, một cơn sóng có thể đánh bay người từ cổ đại tới hiện đại, nhà vật lý học có đồng ý không?"

Vương Lộ: "Cậu không có trí tưởng tượng à? Nhìn xem Nguyễn Du tiếp nhận câu chuyện nhanh thế cơ mà"

Nguyễn Du giữ vẻ mặt tự nhiên, gật đầu tán thành: "Sát thực tế, hợp lý, cốt truyện hay!"

... Ai chẳng từng là một người tội nghiệp bị xuyên không đến nơi xa lạ T.T

Vương Lộ bắt đầu công bố nhiệm vụ: "Nhóm Bạch Tố Trinh xuyên không đến thành phố Hàng Châu hiện đại, lần này phải hoàn thành hai nhiệm vụ. Thứ nhất, tìm Hứa Tiên, từ khóa là 'Lôi Phong Tháp'. Thứ hai, giúp Bạch Tố Trinh thu thập đủ tám giọt nước mắt đại diện cho tám cảm xúc "sinh, lão, bệnh, tử, ái, hận, ly, biệt". Thu thập đủ mới giúp cô ấy thành tiên."

"Chỉ khi hoàn thành cả hai nhiệm vụ, bốn người mới có thể xuyên không trở lại, xem như thông qua thử thách. Ngoài ra, mọi người phải tuân thủ thiết lập nhân vật gốc. Ai làm 'vỡ' vai diễn sẽ bị trừng phạt."

"Hình phạt là: Nhai khô lá trà Long Tỉnh trong mười phút."

Một khoảng lặng, tất cả đều im lặng.

Vương Lộ: "À mà, chắc ai cũng xem Bạch Xà Truyện rồi chứ?"

Thôi, đừng nhắc nữa!

Tôi thà chưa xem cái này!

Phan Tư Ảnh: "Đạo diễn, tại sao cả tôi và Vương Hựu đều là Pháp Hải vậy?"

Vương Lộ: "Có hai Pháp Hải: một là thân thể của Pháp Hảo, một là tâm ma của Pháp Hải."

Không nói thêm chi tiết.

Phan Tư Ảnh và Vương Hựu còn đang ngơ ngác thì Nguyễn Du đã tiếp lời: "Vừa nãy anh ấy nói chỉ có bốn người xuyên không

trở về mới được tính là thông qua thử thách. Bốn người đó là Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh, Hứa Tiên và Pháp Hải. Vì vậy, tâm ma và thân thể của Pháp Hải chắc chắn phải loại một. Khả năng cao hai người sẽ nhận nhiệm vụ phụ, kiểu như trừ khử tâm ma chẳng hạn."

Tổ đạo diễn: ...

Nguyễn Du này là bug à? Sao đoán trúng hết thế?!!

Vương Lộ: "Do vai diễn lần này khó hơn, chúng tôi sẽ phát một tấm 'Thẻ miễn tội' cho phép miễn một lần bị phạt vì thoát vai. Tuy nhiên, ai nhận được thẻ sẽ do khán giả bình chọn."

Lúc này, khung bỏ phiếu hiện lên ở phía dưới màn hình livestream.

Bình luận trực tuyến đã náo loạn:

【Hahahahaha lần này thật sự quay ngoài phố luôn à? Bạn tôi còn ngây thơ chờ ngoài Hoàn Kiếm kia!】

【Tác giả Bạch Xà Truyện đâu? Mau ra đánh chương trình đi.】

【Mua vé máy bay đến Hàng Châu bây giờ còn kịp không?】

【Nguyễn Du có mang theo bình xịt "thần thánh show thực tế" đúng không??? Thông minh quá trời.】

【Tống Diệc Nhiên mặc nữ trang làm tôi cười xỉu.】

【Tiểu Du mặc đồ cổ trang đẹp tuyệt vời, mau nhận phim cổ trang đi bé yêu!】

【Một phiếu của bạn, một phiếu của tôi, để Nguyễn Du không phải nhai trà!!】

Kết quả bình chọn được công bố, Nguyễn Du giành 31% phiếu, đứng đầu, chỉ nhỉnh hơn Phan Tư Ảnh một chút.

Vương Lộ: "Bình chọn kết thúc, thể miễn tội thuộc về Nguyễn Du. Xuống lầu rồi, nhiệm vụ chính thức bắt đầu, chúc mọi người vượt qua thử thách."

Trong thang máy, Vương Hựu căng thẳng: "Cái này là cái gì vậy? Đến giờ tôi vẫn chưa hiểu quy tắc chương trình."

Phan Tư Ảnh: "Hai nhiệm vụ nghe đã khó. Chúng ta chỉ có 12 tiếng, hay chia nhóm ra hành động?"

Nguyễn Du: "Được. Hai người chắc chắn phải làm nhiệm vụ phụ, đi chung nhé. Tôi và Tống Diệc Nhiên một nhóm, vậy sẽ tiện hơn."

Tống Diệc Nhiên: "Vậy ta chia nhóm. Tôi với Nguyễn Du đi tìm tám giọt nước mắt, hai người đi tìm Hứa Tiên."

Vương Hựu: "Được, được, nhưng tôi vẫn không rõ giữ vai thế nào mới đạt."

Nguyễn Du: "À, cái đó hả? Lát nữa ra khỏi thang máy tôi sẽ giải thích."

Cửa thang máy mở. Máy quay theo sát, trong khung hình, Nguyễn Du hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên biến đổi, đầy cảm xúc nhìn Tống Diệc Nhiên:

"Tỷ tỷ!"

Tống Diệc Nhiên: "Muội muội!"

Nguyễn Du: "Bạch Nương Tử!"

Tống Diệc Nhiên: "Thanh Nhi!"

Nguyễn Du lập tức đáp: "Nhanh lên, đi thôi"

Tống Diệc Nhiên: ".....ồ"

Vương Hựu:

Tổ đạo diễn:

Là vì sân khấu trong thang máy quá nhỏ, không đủ cho hai người các bạn diễn phải không?

Sau khi ra khỏi khách sạn, bốn người chia làm hai nhóm, cảnh quay của chương trình livestream cũng chuyển qua lại giữa hai tuyến hành động song song.

Trang phục của Nguyễn Du và Tống Diệc Nhiên thực sự rất nổi bật, lại còn có quay phim theo sau. Ra ngoài phố, xung quanh người đi đường đều rút điện thoại ra chụp ảnh và các fan nhận ra họ.

Xung quanh rất ồn ào, fan nữ của Tống Diệc Nhiên thật sự nhiều, họ chạy theo gọi "Diệc Nhiên, chồng ơi" nhưng vì Tống Diệc Nhiên mặc đồ nữ, bộ trang phục thần tiên, hình ảnh nam thần cổ trang hoàn toàn bị phá hỏng.

Nguyễn Du đứng bên cạnh nhin cười đến muốn chết, cô ấy suy nghĩ lại tình huống.

Chương trình yêu cầu họ phải thu thập tám loại nước mắt của cảm xúc, từ sinh lão bệnh tử đến yêu hận ly biệt, nghĩa là bây giờ họ phải tìm một nơi để làm người ta khóc, vậy thì hiểu đúng chưa nhỉ?

"Tỷ, chúng ta đến xem thử bệnh viện gần đây được không?" Cô hỏi.

Đúng rồi, bệnh viện!

Tống Diệc Nhiên: "Ở đây có vào được bệnh viện không?"

Một fan nữ bên cạnh: "Bệnh viện không cho vào, nhưng cửa trái tim tôi lúc nào cũng mở cho bạn!"

Thật sự, ai có thể nhịn cười được chứ?!

Cười mà không làm mất hình tượng, Nguyễn Du cười mà không thể nói được gì, cô ấy đã phải kiềm chế cười suốt hai phút rồi mới lấy lại được bình tĩnh.

"Chúng ta sẽ không vào, tìm một bệnh viện gần đây, xem có công... không, là khuôn viên của bệnh viện, trước tiên đi xem thử đã."

"Muội muốn gì thì làm đi." Tống Diệc Nhiên bị cô cười đến ngẩn người.

Nguyễn Du không có điện thoại, lại không quen xung quanh, đành phải hỏi một người qua đường: "Anh bạn, biết bệnh viện nào ở gần đây không?"

"Chị là Nguyễn Du phải không?!" Cậu trai này lần đầu tiên ở gần một ngôi sao, vừa căng thẳng vừa muốn cười ngớ ngẩn.

"...Nguyễn Du là ai?" Nguyễn Du giả bộ điếc, "Tôi và sư tử vô tình đến thế giới này, muốn tìm một bệnh viện, anh biết ở đâu không?"

Cậu trai: "Em biết chị, chị ngoài đời đẹp hơn trong ảnh nhiều."

"..."

Nguyễn Du: "À, tôi và Sư tử..."

Chưa kịp nói xong, từ trong đám đông có tiếng hét: "Cách xa con gái tôi ra! Đừng làm nó sợ!"

Hóa ra còn có fan của Nguyễn Du!?

Không chỉ một người đâu.

Lại có một cô gái hét lên: "Aaa Tiểu Du, tôi yêu bạn!"

Nguyễn Du không nghe thấy gì, không nghe thấy gì: "Tiểu Du là ai?"

Cá con hét to: "Tiểu Du là con gái bảo bối của chúng tôi! Mật ong ngọt ngào của chúng tôi!"

Tổng Diệc Nhiên: "Ha ha ha ha!"

Nguyễn Du: "..."

Chết tiệt, chương trình này thật ác! Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao họ lại phát thẻ miễn trừ đó ngay từ đầu!!

Màn hình tràn ngập bình luận cười ha ha, khán giả đang xem livestream cười đến mức ngớ người.

【Tôi nằm xem chương trình mà cười đến mức điện thoại rơi vào mặt và tạo ra chữ "Ha".】

【Ha ha ha ha, cuối tuần này tôi chỉ dựa vào chương trình này để luyện cơ bụng!】

【Cuối cùng tôi cũng tìm được cách xem chương trình đúng đắn, bình luận ở tập trước quá dữ dội, tôi không xem nổi.】

【Đùa giỡn thế này à? Sao lại buồn cười đến vậy!】

【Biểu cảm của những người qua đường ở hiện trường chính là tôi luôn.】

Cố nhin, cố nhin.

Sau khi hỏi được đường đến bệnh viện, Nguyễn Du và Tống Diệc Nhiên vượt qua đám đông vây quanh, mặc kệ fan bên cạnh tỏ tình, cứ giả bộ không quen biết, đeo tóc giả của Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh, ai cũng chẳng để ý.

Đi gần một giờ, cuối cùng họ đến được một bệnh viện gần trung tâm thành phố, hai người quay lại, hướng thẳng đến khuôn viên của bệnh viện.

Vào những nơi cần yên tĩnh như vậy, đội bảo vệ đi theo đã phát huy tác dụng, giúp ngăn cách họ với đám đông người hiếu kỳ.

Nguyễn Du và Tống Diệc Nhiên đã đi quanh khuôn viên một vòng, mới nhận ra mình nghĩ sai rồi.

Trong khuôn viên của bệnh viện có không ít bệnh nhân và người nhà đang đợi khám hoặc nghỉ ngơi, nhưng họ không để lộ cảm xúc công khai, hướng chỉ là khóc.

Cũng không thể đến hỏi: "Bạn có chuyện buồn không? Hãy nói cho tôi nghe thử."

Điều này thật là bất lịch sự và chắc chắn sẽ bị đánh đấy!

Cả hai không thu hoạch được gì, bụng Tống Diệc Nhiên cũng kêu lên.

Tống Diệc Nhiên: "Tiểu Thanh, tử đói rồi, giờ tử có thể đói đến mức khóc được, thế này có tính là nước mắt không?"

Nguyễn Du khẳng định: "Tính. Là nước mắt của kẻ thất bại."

Tống Diệc Nhiên: "..."

"Chúng ta thử tìm chỗ khác, đến khu tiền biệt chẳng hạn, được không?"

Tống Diệc Nhiên hiểu ý: "Sân bay."

Được thôi, nhưng sân bay cách trung tâm thành phố xa kinh khủng, anh định đề nghị đi ăn trưa trước thì đột nhiên có một quả thị lăn đến chân họ.

Nguyễn Du nhặt lên, ngẩng đầu nhìn, không xa lắm, một ông lão đang cầm một túi quả thị, cả túi bị đổ, ông đang cúi lưng, chậm chạp nhặt từng quả lên.

Cô và Tống Diệc Nhiên nhìn nhau, đồng thuận giúp ông nhặt quả.

"Quả thị đây, ông." Nguyễn Du nhặt vài quả, bước lại đưa cho ông.

"Cảm ơn cô, cô gái." Tay ông lão đưa ra trước, run run sờ vào tay Nguyễn Du, nhận ba quả, để lại một quả cho cô, "Cô ăn một quả đi cô gái."

Ông lão ngẩng đầu cười, Nguyễn Du ngẩn người.

... Ông lão này, hình như không thể nhìn thấy?

Cô mới nhận ra tay kia của ông lão đang cầm gậy dẫn đường cho người mù, vừa nhặt vài quả thị đã mệt thở dốc.

Nguyễn Du: "Ông... muốn ngồi một chút không? Để con giúp ông ra ghế ngồi nghỉ một lát nhé?"

Hai người giúp ông ngồi xuống một chiếc ghế dài không xa, ông lão mỉm cười hiền từ: "Hôm nay công viên đông người quá, nhộn nhịp quá."

Có thể không nhộn nhịp sao?

Ở xa, đội bảo vệ đang ngăn không cho đám đông tụ lại.

"Ông đến bệnh viện đối diện khám bệnh à?" Tống Diệc Nhiên hỏi, "Có người thân đi cùng không?"

Ông lão lại cười: "Tôi không khám bệnh, nhưng vợ tôi ở trong bệnh viện. Hai người là một cặp đôi à?"

Nguyễn Du: "Không, không, chúng con là tử muội, tử muội."

Cô và Tống Diệc Nhiên nói chuyện với ông lão vài câu, rồi chuẩn bị rời đi: "Vậy chúng cháu đi trước, quả thị này ông giữ lại nhé, ông và bà đều có thể ăn."

"Ăn không hết đâu." Ông lão cười than thở, "Bà ấy sáng nay đi rồi, giờ ông ngồi đây một lúc, rồi về nhà."

Nguyễn Du khựng lại.

Đi rồi? Là đi theo nghĩa cô đang nghĩ đó sao??

Tống Diệc Nhiên liếc nhìn Nguyễn Du thêm một lần nữa, nhìn biểu cảm của hai người, cả hai đều khó xử.

Có câu chuyện ở đây. Nhưng lại là chuyện buồn của người ta.

Tổ chương trình này thật sự đang làm khó bọn họ sao? Muốn gom nước mắt, còn muốn phân loại nước mắt, nhưng thế này chẳng phải đang đào bới vào nỗi đau của người khác sao?

Do dự một lát, cuối cùng Nguyễn Du quay sang nhìn người quay phim: "Đạo diễn, thẻ miễn trừ của tôi bây giờ có thể dùng không?"

Lặng im mười mấy giây, chiếc vòng tay mà tổ chương trình lắp đặt trước đó vang lên: "Thẻ miễn trừ có hiệu lực. Khách mời chỉ có một lần cơ hội thoát vai, thời gian miễn trừ là 15 phút"

Nguyễn Du nói: "Ông ơi, thật ra bọn cháu đang quay một chương trình truyền hình thực tế, bây giờ xung quanh có rất nhiều người, tất cả đều đang theo dõi bọn cháu quay chương trình. Làm phiền ông, thật ngại quá."

Ông lão hơi sững sờ: “Quay chương trình truyền hình thực tế?”

“Đúng rồi, là một chương trình tivi, tổ đạo diễn đặc biệt biến thái! Ép bọn cháu tìm các câu chuyện nhỏ, còn phải tìm đủ tám câu chuyện ‘sinh lão bệnh tử ái hận biệt ly’, thật là biến thái.”

Tổ đạo diễn:

Nguyễn Du và Tống Diệc Nhiên giải thích vài câu, cuối cùng ông lão cũng hiểu ra.

Ông cười: “Ông hiểu rồi, các cháu muốn nghe chuyện của ông và bà chứ gì.”

Tống Diệc Nhiên: “Nếu ông muốn kể, bọn cháu sẽ nghe.”

“Không phải chuyện gì mới mẻ cả.” Ông lão cầm túi nhựa màu đen, lấy ra một quả thị, loay hoay nhét vào tay Nguyễn Du, nhẹ nhàng nói: “Các cháu muốn nghe, vậy ông kể cho. Ăn một trái đi, ngọt lắm.”

Từ xa có tiếng người huyên náo, nhưng ông lão lại tĩnh lặng, ánh nắng trưa rọi lên đôi tay nhăn nheo của ông, như phủ một lớp hoàng kim mỏng của thời gian.

Ông lão tên Đồng Tân, người vợ ông cưới là mối hôn ước từ thuở nhỏ.

Đồng Tân từng là giáo viên, nhà chẳng có mấy đồng, vợ ông lại là người có điều kiện, khi lấy ông, không biết bao nhiêu người tiếc nuối nói với bà là không xứng. Hai người đã sống một thời gian dài kham khổ, tiết kiệm từng đồng. Tính bà không phải là tốt lắm, thường xuyên nổi giận với ông, ai ai cũng nói bà ghét bỏ ông, sớm muộn gì cũng bỏ đi với người khác.

Ban đầu chính Đồng Tân cũng nghĩ vậy, cho đến một hôm ông tan trường sớm, mới phát hiện bà đang lén giặt đồ thuê cho

người ta để phụ thêm chi tiêu gia đình.

“Lúc đó ông nghĩ, ông nhất định phải nuôi được bà ấy, không dạy học nữa, tôi ra ngoài làm thuê, kiếm được nhiều hơn trước.” Ông lão chậm rãi nói, “Làm những việc đó tuy vất vả hơn, nhưng cuộc sống cũng dần tốt hơn. Sau này, khi bà ấy mang thai, thèm ăn quả thị, khó tìm lắm, tôi đi khắp nơi mới mang về được một túi nhỏ. Bà ấy vui lắm.”

Ông lão thở dài: “Tiếc là về sau già rồi, đột nhiên một ngày đôi mắt không còn nhìn thấy nữa, bà ấy vẫn luôn chăm sóc ông.”

“Ông hay nói, ông muốn c.h.ết sau bà ấy, để sau này khi bà ấy không còn đi được, ăn không nổi nữa, thì đến lượt ông chăm sóc bà ấy.”

...

Câu chuyện của ông lão không dài, kể xong, ông không khóc, nhưng một tiếng nấc vang lên. Tống Diệc Nhiên nhìn sang bên cạnh, thấy Nguyễn Du đang khóc.

Chết tiệt, tổ chương trình này thật không còn nhân tính!!!

Nguyễn Du cảm thấy từ khi biết mình bị bệnh tim, cô đã rất nhạy cảm với những chuyện như thế này. Không chút hình tượng nào, cô dùng tay áo lau nước mắt, cố gắng bình ổn cảm xúc, sau đó lại nói chuyện với ông lão vài câu.

Khi hai người rời khỏi công viên, thiết bị nhắc nhở lại vang lên: [Nhắc nhở: Đã thu thập được một giọt nước mắt cảm xúc “tử”, còn bảy loại cảm xúc nữa cần thu thập.]

Nguyễn Du: “Không đúng, là ba giọt.”

Tổ đạo diễn: ???

Nguyễn Du cần thận liệt kê: “Tôi khóc thay ông lão, lúc ông cảm thán khi về già, tôi khóc thay ông, lúc ông nói bà bị bệnh, tôi khóc thay ông, và lúc bà ra đi, tôi cũng khóc. ‘Lão’, ‘bệnh’, ‘tử’, tổng cộng ba lần.”

Rõ ràng, có lý, khiến người ta không thể phản bác.

Tổ đạo diễn: Cô ấy là tinh linh nước mắt chuyển thế sao???

Chương 34: Xuân Vũ

Trong một câu lạc bộ tư nhân, tại một phòng kiểu Nhật.

Trên bàn thấp bằng gỗ giữa phòng, các món ăn đã được bày sẵn, đĩa bát tinh xảo, nhưng chưa ai động đũa.

Khi Quách Bân từ ngoài trở lại phòng sau khi hút thuốc, anh thấy Đoàn Lâm đang đeo tai nghe, màn hình điện thoại thỉnh thoảng hiện lên vài dòng bình luận trôi qua, ánh mắt anh ấy trầm lặng, xem khá chăm chú.

Quách Bân lại gần nhìn: “Đây là...Hý Du Kí? Lần trước cậu quay chương trình này?”

Không đúng, đây là phát trực tiếp.

Trên màn hình, Nguyễn Du đang cùng một nam diễn viên chạy loạn khắp các ngõ ngách, bình luận toàn là “hahaha”, chẳng rõ đang cười gì.

Quách Bân xem một lúc, cảm thán: “Lần trước cậu nhận chương trình này, tôi còn không mấy lạc quan, không ngờ tập đầu phản hồi khá tốt thật.” Anh phân tích, “Tôi thấy biên đạo chương trình khá giỏi, làm chương trình thực tế không kịch bản, lần này còn đề nghị sao lên phố, lại tại chỗ thu hút một phần khán giả, không tệ.”

Đoàn Lâm không để ý tới một tràng phân tích của anh, hỏi: “Đạo diễn Khổng đâu?”

“Ông ấy vẫn đang hút thuốc, một điều làm sao đủ.”

Hôm nay cả phòng chỉ có Đoàn Lâm không hút thuốc, Khổng Minh Khôn lại nể mặt anh ấy, tránh đi ra khỏi phòng, kéo Quách Bân ra ngoài vừa hút vừa tán chuyện.

Quách Bân chỉ vào kịch bản bên cạnh Đoàn Lâm: “Sao rồi, cậu xem xong chưa?”

Đoàn Lâm cuối cùng cũng rời mắt khỏi màn hình, liếc nhìn, đáp: “Ừm. Hôm nay sẽ ký hợp đồng.”

Vậy là quyết định nhận bộ phim này rồi.

Quách Bân lật qua kịch bản, một tập dày như gạch, chỉ vài ngày đã được Đoàn Lâm đọc xong, gần như trang nào cũng có ghi chú.

Bìa trắng in bốn chữ đậm đơn giản: Vô Thanh Kinh Lôi

Một tuần trước, Khổng Minh Khôn tìm đến Đoàn Lâm, muốn anh thử vai nam chính cho bộ phim mới.

Hôm đó, khi Đoàn Lâm đi thử vai, đạo diễn Khổng gần như không chút do dự, ngay trong tối đã gọi điện cho Quách Bân để ký hợp đồng. Nhưng vì tuần trước Đoàn Lâm bận việc cá nhân, lịch trình bị hoãn lại, nên hôm nay mới ký xong.

Khổng Minh Khôn và Đoàn Lâm từng hợp tác qua hai bộ phim. Một bộ giúp anh nhanh chóng nổi tiếng, bộ kia thì đưa anh lên giành giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Nạn.

Có thể nói, phim do Khổng Minh Khôn đạo diễn thì không giải lớn cũng giải nhỏ. Quách Bân nhìn Đoàn Lâm đầy cảm thán, khuôn mặt hoàn mỹ không chê vào đâu được giúp anh tự nhiên hút fan, cộng thêm kỹ năng diễn xuất được đào tạo bài bản,

khiến anh dễ dàng giành lấy các tài nguyên tốt. Quả thực sinh ra để làm minh tinh.

Nhưng mà... sao lại có thể chăm chú xem một chương trình tạp kỹ như vậy? Nó thực sự thú vị đến mức đó sao?

Quách Bân cùng xem một lúc, rồi phát hiện khi màn hình chuyển từ nhóm của Nguyễn Du sang một nhóm khách mời khác, Đoàn Lâm lập tức tháo tai nghe, thoát khỏi livestream, không chút lưu luyến.

Quách Bân: Ô... Hửm?

Quách Bân: Hửm???

Khổng Minh Khôn cuối cùng cũng hút thuốc xong, bước vào phòng riêng.

Thật khó tin, một đạo diễn đã tạo ra vô số ảnh đế, ảnh hậu lại có vóc dáng nhỏ gầy như thế. Khổng Minh Khôn ngồi xuống cười: "A Lâm, cậu thấy sao?"

Đoàn Lâm: "Kịch bản rất tốt, tôi rất hứng thú."

"Vây được, cứ quyết định vậy đi." Khổng Minh Khôn gạt đầu dứt khoát, "Nhưng phải chờ tới nửa cuối năm nay mới bấm máy. Nữ chính thì tôi vẫn chưa chọn được, luôn thấy thiếu chút gì đó."

Ký xong hợp đồng, Khổng Minh Khôn lại trầm tư: "Bộ phim này muốn làm tốt thì phải xem nam nữ chính có hòa hợp hay không. Cậu có đề cử nữ diễn viên nào thích hợp không?"

Đoàn Lâm đặt bút xuống, suy nghĩ vài giây rồi nói lạnh nhạt:

"Có."

.

Ba giờ chiều, ánh nắng gay gắt như đổ lửa, Nguyễn Du và Tống Diệc Nhiên đã nằm bẹp trên ghế dài ven Tây Hồ.

Trong ba giờ vừa qua, hai người chạy hết công viên đối diện bệnh viện, chợ, rạp chiếu phim, quán trà, bị fan hâm mộ và người qua đường đuổi theo suốt mười mấy con phố, suýt nữa thì thoát khỏi vai hơn ba mươi lần. Kết quả, ngoài ba giọt nước mắt "lão", "bệnh", "tử" vào buổi trưa, chẳng thu hoạch được gì.

Nói thật, ai rảnh mà khóc trước mặt người lạ chứ! Hơn nữa lại còn bị hai ống kính chĩa thẳng vào người!

Hai người nhìn nhau, quyết định ra sân bay.

Ra sân bay thì không thể đi bộ, phải bắt taxi. Nhưng làm gì có tiền?

Chẳng lẽ trực tiếp xin tiền người qua đường sao? Nguyễn Du nghĩ một lúc, kéo Tống Diệc Nhiên ra chỗ đông người nhất ven Tây Hồ, gần trung tâm thương mại Hồ Tân, tìm một gốc cây đa, đứng hát.

Người xung quanh càng lúc càng đông. Tống Diệc Nhiên kinh ngạc: "Hát bài gì đây?"

"Hát... theo lý thì chúng ta chỉ biết một bài, hát bài đó đi." Nguyễn Du thúc giục anh, "Tỷ hát, mọi người đứng cạnh nhận tiền."

Mất mặt thật sự.

Tống Diệc Nhiên hít sâu một hơi, vì tiền đi đường, liều thôi.

Anh nhấc ngón tay như đang biểu diễn kinh kịch: "A a a— a a a —"

Giai điệu quen thuộc vừa cất lên, người xem xung quanh bật cười nghiêng ngả.

Tống Diệc Nhiên: "Tây Hồ mỹ cảnh— Tháng ba trời xuân—"

Nguyễn Du nhắc: "Tháng tư rồi, bây giờ là tháng tư."

Tống Diệc Nhiên: "..."

Anh sửa lời: "Tây Hồ mỹ cảnh— Tháng tư trời xuân— Xuân vũ như rượu— Liều như khói—"

Bình luận trực tuyến cười muốn nổ tung.

【Ha ha ha Nguyễn Du tuyệt quá, đầu óc này xin nhận của tôi một lạy!】

【Mẹ tôi hỏi vì sao tôi nằm trên giường mà cười như một con chim cú bị vật lông.】

【Mọi người gõ bảy chữ "Bạch Tố Trinh đẹp nhất lịch sử" lên màn hình đi nào!!】

【Hai đứa trẻ tội nghiệp quá ha ha ha, thưởng chút tiền đi taxi đi!!! Làm ơn!!!】

...

Cuối cùng, Nguyễn Du và Tống Diệc Nhiên cũng gom đủ tiền để bắt taxi. Số tiền dư hai người dùng mua hai bát chè sen bên đường, mỗi người ăn một bát rồi gọi taxi ra sân bay.

Lặng lẽ như lời tiễn biệt, sân bay chính là "Cây cầu khóc" trong lòng cô, cô không tin ở sân bay lại không tìm được một cặp đôi đang rơi nước mắt chia tay!

Hai người lượn một vòng trong sảnh sân bay, đi tới đâu, đám đông hiếu kỳ bám theo tới đó. Người thì nhiều thật, nhưng chẳng thấy ai đang buồn bã khóc lóc cả.

Uống công tới đây. Tống Diệc Nhiên ỉu xiu: "Tôi hát hơn chục lần bài đó, uống công hết."

Một fan nữ bên cạnh an ủi: "Chồng ơi đừng buồn mà, nếu không em khóc cho anh một trận nhé!"

Nguyễn Du muốn bật cười, nhưng lúc này cô chẳng cười nổi.

Sau khi bàn bạc một lúc, hai người đang chuẩn bị quay lại thành phố thì bỗng nhiên từ xa vọng lại tiếng ồn ào, lẫn trong đó là tiếng hét phấn khích của các cô gái.

"Chuyện gì thế kia?" Tống Diệc Nhiên ngó đầu nhìn.

Có người tinh mắt nhận ra, thấy xa xa fan đang cầm một tấm băng rôn: "Là Kỷ Lâm Hạo! Kỷ Lâm Hạo á á á!"

"Á á á Kỷ Lâm Hạo ở đâu? Chồng ơi, em tới đây!!"

Người nói câu này chính là fan nữ vừa mới an ủi Tống Diệc Nhiên ban nãy.

Tống Diệc Nhiên: "..."

Lưu lượng hàng đầu hiện nay, Kỷ Lâm Hạo, tình cờ xuất hiện tại sân bay Tiêu Sơn. Trong nháy mắt, sự chú ý của mọi người ở đây bị hút sạch, tất cả đều ủa sang bên kia để xem náo nhiệt.

Tống Diệc Nhiên đang định đề nghị rời khỏi nơi "đau lòng" này thì chợt phát hiện Nguyễn Du đang bùm miệng, cố kìm nén cảm xúc, khẽ bật ra một tiếng "hức".

"Cô làm sao thế?"

Cô không muốn quay chương trình thực tế nữa, cô muốn tới ôm bảo bối thần tượng Kỷ Lâm Hạo của cô á á á!!!

Nhưng mà, cả nước đang xem trực tiếp, Nguyễn Du chỉ có thể nói: "Tôi không tìm được nước mắt, đau buồn đến mức buồn nôn, khó chịu đến mức muốn khóc."

Đoàn đạo diễn: ...

Cô chợt nhớ ra, mấy ngày nay Kỷ Lâm Hạo quả thật có một sự kiện ra mắt thương hiệu tại Hàng Châu.

Anh không đi lối VIP, khiến fan chờ đón ở cổng ra bất ngờ vỡ òa trong niềm vui sướng. Chỗ đó đông kín người, Nguyễn Du ngay cả một cọng tóc của thần tượng cũng không nhìn thấy.

Đành chịu, cô đành rời đi trong tiếc nuối.

Được hít thở cùng một bầu không khí với thần tượng trong cùng một thành phố, không còn gì tuyệt hơn. Nguyễn Du tràn đầy năng lượng và quyết tâm.

Cùng Tống Diệc Nhiên bắt taxi về thành phố, lúc này đã gần 8 giờ tối. Đang đi trên đường, cô bất ngờ dừng lại khi nhìn thấy một cửa hàng, vội kéo Tống Diệc Nhiên vào trong.

Đó là một bệnh viện thú cưng tư nhân. Quy mô không nhỏ.

Người phụ trách bệnh viện thấy Nguyễn Du và mọi người bước vào thì thoáng ngạc nhiên, trò chuyện vài câu, rồi lập tức nở nụ cười tươi rói, mời họ mặc đồ cách ly và vào khu nội trú tham quan.

Người nổi tiếng đang livestream quay chương trình thực tế, đây chẳng phải là quảng cáo miễn phí cho bệnh viện sao? Người phụ trách mừng rỡ không để đầu cho hết.

Đám đông hiếu kỳ đi theo bị chặn lại bên ngoài bệnh viện, bên trong trở nên yên tĩnh lạ thường.

Ở một góc khu nội trú, họ phát hiện một chú chó giống Chow Chow già nua. Chú chó già đến mức rụng gần hết răng, phản ứng chậm chạp, bệnh tình khiến nó không thể đứng dậy nổi.

Chủ nhân của nó là một cô nhân viên văn phòng trẻ trung, cô ngồi xổm bên cạnh nó khóc nức nở. Cách đây không lâu, cô mới đồng ý để bác sĩ tiêm thuốc trợ tử cho chú chó đang chịu đựng đau đớn này.

Chú chó đã rụng hết răng, cũng không còn sức để sửa nữa. Cô khóc, nó chỉ nhẹ nhàng đặt bàn chân lên đầu gối cô, khẽ rên một tiếng như đang an ủi.

Cô còn rất trẻ, nhưng nó đã cùng cô đi qua cả cuộc đời.

"Nhìn xem, chó cũng đang khóc," Tống Diệc Nhiên nói đầy thương cảm.

Nguyễn Du "ừm" một tiếng.

Không có quy định nào nói rằng nhất định phải là con người rơi nước mắt.

Cũng giống như con người, động vật cũng có cảm xúc.

Trong bệnh viện thú cưng, cũng có rất nhiều câu chuyện buồn.

Sau đó, họ còn phát hiện ở một góc khác một con mèo cái đang không ngừng chảy nước mắt. Người phụ trách nói, con mèo cái này bị tai nạn khi đang mang thai, năm chú mèo con chỉ sống sót được một, nhưng con sống sót ấy vẫn đang được cứu chữa. Sau khi được người tốt bụng đưa đến bệnh viện, nó cứ như vậy, không ngừng rơi lệ.

Sinh ly tử biệt, vạn vật đều biết đau buồn.

Rời khỏi bệnh viện thú cưng, cả hai đều mang tâm trạng nặng nề. Những tiếng "ha ha ha" trên màn hình bình luận cũng giảm đi rất nhiều.

【Muốn mắng tổ chương trình ghê, sáng nay còn tưởng tập này là vui vẻ cơ.】

【Lại nhớ tới chú chó đã rời xa mình lâu rồi TOT】

【Còn bao nhiêu giọt nước mắt nữa, rốt cuộc muốn tôi khóc bao nhiêu lần đây!!】

...

Giọng nói từ máy nhắc nhở vang lên:

【Thông báo: Đã thu thập được năm giọt nước mắt với cảm xúc “lão”, “bệnh”, “tử”, “chia xa” và “ly biệt”. Còn thiếu ba cảm xúc nữa.】

Nguyễn Du: “Là sáu giọt, còn một giọt là ‘sinh’.”

Tổ đạo diễn: Người này lại nữa???

Nguyễn Du có bằng chứng rõ ràng: “Hồi nãy con Alaska kia khi sinh con, vừa kêu la vừa khiến chủ nó mắt rưng rưng, đây là niềm vui của sự sống mới, nhất định phải tính.”

Thôi được... tính luôn cho cô.

Tổ đạo diễn hoàn toàn chịu thua.

[Xiaosi]

Được rồi, coi như tính cho cô. Còn hai giọt “yêu” và “hận”, tôi muốn xem các người sẽ lý luận thế nào!

Tống Diệc Nhiên nhìn đồng hồ: “Sắp 9 giờ rồi, cách gì đó chỉ còn một tiếng, hay chúng ta đi tìm Pháp Hải trước?”

“Được.”

Tìm người thì dễ mà.

Nguyễn Du hỏi fan bên cạnh: “Mọi người có biết Pháp Hải ở đâu không?”

Fan vừa xem livestream, vừa trả lời ngay lập tức: “Bọn họ đang nghỉ ở ngôi đình bên Tây Hồ, á á á, Phan Tư Ảnh còn ăn miếng chả sen fan cho nữa đó!”

Tổ đạo diễn: ...

Nguyễn Du muốn khóc.

Hai người họ phải đi khắp nơi để kiếm nước mắt! Vậy mà bọn họ lại ngồi hóng gió hồ trong lương đình, ăn chả sen.

Khi tìm được Phan Tư Ảnh và Vương Hựu, Vương Hựu đầy oan ức: “Bọn tôi đâu có rảnh rồi, bọn tôi phải đếm hết cá trong các hồ ở Hoa Cảnh Quan Ngư để tìm tâm ma! Đếm xong mới được cho biết đáp án!”

Nguyễn Du: “Ha ha ha ha ha!”

Tổ chương trình đúng là ác ôn, lần trước là đếm lá trúc, lần này lại đếm cá chép, các người còn bao nhiêu thú vui bệnh hoạn mà tôi chưa biết nữa hả??

Tống Diệc Nhiên: “Đếm được chưa?”

Phan Tư Ảnh: “Đếm rồi, nhưng phải đoán từ một đến hai vạn lần.”

“Vây Hứa Tiên đâu? Đã tìm được chưa?”

“Chưa.”

Tổ chương trình đưa gợi ý là “Tháp Lôi Phong”, nhưng Vương Hựu bối tung cả bãi cỏ quanh tháp Lôi Phong cũng không tìm được Hằng Hằng.

“Chúng tôi tìm khắp rồi, chẳng lẽ Hàng Châu còn có cái tháp Lôi Phong thứ hai sao?” Vương Hựu phát điên.

Nguyễn Du đột nhiên nghĩ ra: “Có khả năng nào ‘Tháp Lôi Phong’ không phải là tháp không?”

“Biết đâu là tên đường! Hoặc tên nhà hàng nào đó!” Tống Diệc Nhiên lập tức hiểu ý.

Vương Hựu: “Chết tiệt! Đúng vậy.”

Vừa dứt lời, vòng tay của anh ta phát ra tiếng cảnh báo.

【Cảnh báo. Pháp Hải đã vi phạm thiết lập nhân vật, sẽ bị tổ chương trình trừng phạt.】

Vương Hựu sửng người: “Tôi nói gì cơ?”

Nguyễn Du: “Lời nói không nhả nhận.”

Tống Diệc Nhiên: “Lời lẽ thô tục.”

Phan Tư Ảnh: “A Di Đà Phật.”

Vương Hựu: “...”

Người quay phim đi theo suốt ngày bỗng từ trong túi rút ra một gói nhỏ trà Long Tĩnh, đưa cho Vương Hựu, làm động tác giờ ngón cái đầy ý nghĩa.

Không còn cách nào, Vương Hựu vừa khóc vừa nhai trà Long Tĩnh suốt 10 phút, đắng đến mức suýt chạy ra Tây Hồ uống

nước, tiếng khóc bi thảm không ngừng.

Cuối cùng, cả nhóm tìm thấy Hằng Hằng ở một quán cà phê ven Tây Hồ, trở trêu thay, quán này lại mang tên “Tháp Lôi Phong”.

Tiểu Hứa Tiên ở đây ăn đồ ngọt cả buổi chiều, còn giúp chủ quán dắt chó và xay cà phê, sống cuộc đời hiện đại rất vui vẻ.

Tống Diệc Nhiên che mặt giả khóc: “Quan nhân, cuối cùng thiếp cũng tìm được chàng rồi.”

Hằng Hằng nhăn mặt: “úi——”

9 giờ 45 phút, chỉ còn 15 phút nữa là kết thúc ghi hình. Hứa Tiên đã tìm được, tâm ma của Pháp Hải cũng đã xác định, nhưng nước mắt mới chỉ được sáu giọt, vẫn còn thiếu hai giọt “yêu” và “hận”.

Nếu nhiệm vụ không hoàn thành, chẳng lẽ tất cả sẽ phải ăn trà sao?

Cả nhóm ngồi trong quán cà phê mặt mày ủ rũ.

Đột nhiên, Nguyễn Du đang ngồi im lặng bỗng đứng dậy, chạy đến bên Tống Diệc Nhiên với vẻ mặt nghiêm trọng.

Tống Diệc Nhiên: ?

Cô đột nhiên đặt hai tay lên vai anh, cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt anh: “Tỷ à, cái gì gọi là Quan nhân, cuối cùng thiếp cũng tìm được chàng? Chẳng lẽ tỷ đã ở bên muội cả ngày, mà trong đầu lại toàn nghĩ đến Hứa Tiên?”

Tống Diệc Nhiên ngơ ngác

“Tỷ không biết rằng,” Nguyễn Du cúi đầu khẽ nức, sau đó ngẩng lên, và thật sự khóc, “không biết bao nhiêu năm nay muội đã dành tình cảm cho tỷ sao?”

Tức thì, Tống Diệc Nhiên nhanh chóng bắt nhịp, diễn ngay theo.

“Tiểu Thanh, muội...”

Nguyễn Du: “Từ khi Hứa Tiên bị Pháp Hải giam dưới Kim Sơn Tự, muội không nỡ nhìn tử ngày ngày rơi lệ. Vì vậy muội đã tự ý tìm đến tên hòa thượng kia để ép hắn thả Hứa Tiên. Sau này, khi tử bị giam dưới Lôi Phong Tháp, muội tu hành suốt mấy chục năm trong động Thanh Phong. Điều đầu tiên khi muội ra ngoài chính là đi thăm tử tại Lôi Phong Tháp.”

“Những lúc tử khó khăn nhất, người ở bên tử là muội. Muội thực sự không ngờ trên đời này lại có người thứ hai thân thiết với tử hơn muội.”

Dưới ống kính, ánh mắt Nguyễn Du nhìn Tống Diệc Nhiên lấp lánh đầy cảm xúc. Đôi chân mày hơi nhíu lại. Cô đã chạy khắp nơi suốt cả ngày, lớp trang điểm đã nhòe đi ít nhiều, tóc tai hơi rối, nhưng lại làm tăng thêm vẻ u buồn.

Nguyễn Du khẽ run giọng: “Tình cảm muội dành cho tử, tử vẫn không hiểu sao?”

Tống Diệc Nhiên hơi sững sờ: “Tử...”

“Nhưng!” Nguyễn Du bỗng nhiên đổi giọng, chỉ vào Hằng Hằng, “Muội thật lòng đối đãi, nhưng ánh trăng lòng muội lại chiếu sáng Hứa Tiên! Muội đi tìm nước mắt với tử suốt cả ngày, vậy mà trong lòng tử chỉ toàn nghĩ đến cái tên ngồi trong Lôi Phong Tháp ăn bánh cả ngày như Hứa Tiên! Làm sao muội không hận cho được.”

Nguyễn Du: “Thôi vậy, muội thành toàn cho các người. Từ nay muội về lại động Thanh Phong của mình, tử làm Bạch Xà Tiên của tử, hai ta không còn nợ gì nhau.”

Đoàn đạo diễn hoàn toàn sững sờ.

Một màn kịch xuất thần.

Hằng Hằng là người đầu tiên vỗ tay: “Hay quá! Chị Tiểu Thanh tuyệt vời!”

Nguyễn Du nhanh chóng lau nước mắt, hướng về phía máy quay: “Vây đó, vừa rồi tôi diễn cảnh vì yêu Bạch Tố Trinh mà sinh hận. Nước mắt của ‘yêu’ và ‘hận’ cũng đã thu thập xong.”

Đoàn đạo diễn:

Chuyển biến hợp lý, cảm xúc tràn đầy, sao cô không đi đóng phim luôn đi???

Ba mươi giây sau, vòng tay nhắc nhở của các khách mời phát ra tiếng bíp bíp.

[Chúc mừng, nhiệm vụ thứ nhất đã hoàn thành: Tìm lại Hứa Tiên.]

[Chúc mừng, nhiệm vụ thứ hai đã hoàn thành: Thu thập đủ nước mắt.]

Đã vượt qua!

Xung quanh mọi người đồng loạt reo hò, Nguyễn Du thở phào nhẹ nhõm, lần lượt đập tay với Hằng Hằng và các thành viên khác, sau đó chạy tới ôm Phan Tư Ảnh một cái.

Các khách mời trở lại tầng thượng của khách sạn, tiếp tục quay cảm nghĩ kết thúc chương trình. Trong tiếng bình luận chúc mừng “hoàn thành xuất sắc” của người xem, họ cúi chào thật sâu trước ống kính.

Tối hôm đó, lúc 11:40, buổi ghi hình tập hai của Hý Du Ký kết thúc.

Về đến phòng khách sạn, Lâm Thanh đến báo tin vui: “Chị Tiểu Du, vừa rồi chị thật sự rất đỉnh! Nói khóc là khóc ngay! Bình luận trên sóng toàn khen chị, đoạn chị diễn còn lên hot search nữa kìa.”

“Ồ, tôi vừa hỏi Vương Hựu xin ít lá trà Long Tỉnh,” Nguyễn Du mở tay ra, trên lòng bàn tay còn vài lá trà sót lại, nhỏ giọng nói, “Nhai sống là khóc ngay, còn hiệu quả hơn cả bình xịt hơi cay.”

Trời ạ, đẳng đến mức rơi nước mắt!

Lâm Thanh: “.....”

.

Hôm sau, sau khi hoàn thành ghi hình tập hai của Hỷ Du Kí, Nguyễn Du lập tức trở về Bắc Kinh.

An Trác Tây đã nhận một kịch bản mới cho cô, dẫn cô đi gặp nhà đầu tư ăn một bữa, sau đó ký hợp đồng ngay tại chỗ. Lịch trình gấp rút, nhanh chóng phải vào đoàn làm phim.

Tên phim là Cung Dạ Hành, nhận được kịch bản xong, Nguyễn Du đã lật đọc suốt hai ngày trong căn hộ. Đây là một bộ phim cổ trang thần tượng, vai diễn của cô là nữ thú, một sát thủ lạnh lùng được triều đình đào tạo, và là một nhân vật câm.

Mặc dù không có lời thoại, nhưng các cảnh hành động treo dây cáp lại rất nhiều.

Tuy nhiên, nói cho cùng đây vẫn là một bộ phim thần tượng cổ trang, yêu cầu về võ thuật không quá cao. Trước khi ký hợp đồng, An Trác Tây đã kiểm tra cẩn thận, xác nhận rằng cường độ không quá lớn, cơ bản sẽ không xảy ra tai nạn.

“Bố em từng nhắc về bệnh tim của em, nên chị không nhận các lịch trình quá lao lực. Hôm qua chị cũng đã hỏi, bộ phim này

yêu cầu về võ thuật không quá cao. Nếu trong lúc quay em cảm thấy không ổn, cứ dùng diễn viên đóng thế.”

Nguyễn Du đồng ý.

Thật ra, cả Nguyễn Chính Bình và An Trác Tây đều không biết tình trạng cơ thể hiện tại của cô.

Trước đây, cô tiểu thư họ Nguyễn dù bị bệnh tim nhưng kiên trì uống thuốc và điều trị đều đặn, đáng lẽ sẽ sống thọ như người bình thường. Nhưng sau đó, cô tự chuốc họa, giờ thì chẳng còn bao nhiêu thời gian để sống.

Coi trọng mạng sống hơn, Nguyễn Du vẫn thấy không yên tâm nên hỏi lại bác sĩ chính của mình.

Bác sĩ Trần nhắn tin WeChat: “Vận động vừa phải thì không sao, nhưng phải tránh lao lực quá độ, ít thức khuya, thường xuyên đi lễ Phật.”

Nguyễn Du tò mò: “Đi lễ Phật có giúp em sống thêm được ngày nào không?”

Bác sĩ Trần: “Không đâu, nhưng sẽ giúp em nhìn thấu sinh tử, giác ngộ tự nhiên.”

“.....”

.

Giữa tháng tư, Nguyễn Du bay tới Hoàn Kiếm, Chiết Giang, gia nhập đoàn làm phim Cung Dạ Hành, bắt đầu hơn một tháng ghi hình cho các cảnh của mình.

“Cung Dạ Hành” kể về câu chuyện một công chúa của vương triều đã bị kẻ thù dẫn quân tiêu diệt. Trong đêm quốc gia bị diệt

vong, nàng được ám vệ cứu ra khỏi cung, sau đó rèn luyện nhiều năm nơi giang hồ, rồi trở về cung ám sát kẻ thù.

Nghe có vẻ là chính kịch, nhưng nội dung chủ yếu xoay quanh chuyện tình yêu giữa công chúa và ám vệ, báo thù chỉ là phụ.

Vai nữ chính do hai người đóng: giai đoạn đầu là một diễn viên tuổi 18, giai đoạn sau là một diễn viên trẻ 25 tuổi.

Hiện tại, đoàn đang quay các cảnh thời niên thiếu của công chúa, khi nàng vẫn còn ngây thơ.

Nữ diễn viên trẻ tên Nhuế Khả Khả, gương mặt bầu bĩnh rất trẻ trung, làn da trắng mịn môi đỏ, ai nhìn cũng thích. Tính cách cũng khá cởi mở, lễ phép với tất cả mọi người.

Thế nhưng, sau hai tuần gia nhập đoàn phim, Nguyễn Du vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Tôi cứ thấy cô ấy là lạ.” Ở phim trường, Nguyễn Du khẽ nói với Lâm Thanh, “Tuần trước tôi gặp cô ấy trong phòng hóa trang, định cho cô ấy ít đồ ăn vặt, vậy mà cô ấy chạy vụt đi như ma đuổi. Mới này, tôi ngồi ở điện phụ trong cung xem kịch bản, lại phát hiện cô ấy trốn sau rèm nhìn lén tôi, còn cười khiến tôi nổi cả da gà.”

Lâm Thanh lập tức đề cao cảnh giác: “Cái gì?! Giờ mấy cô bé 18 tuổi cũng muốn ăn h.i.ếp chị à? Đúng rồi, cô ấy là con gái của đạo diễn, biết đâu...”

“Không phải không phải, không phải kiểu kỳ lạ đó.”

Chiều hôm đó, Lâm Thanh làm theo lời dặn của Nguyễn Du, đi mua cà phê cho cả đoàn. Nguyễn Du ngồi ở góc trường quay đọc kịch bản, đột nhiên cảm giác được có ánh mắt cứ dán chặt vào mình.

Ngẩng đầu lên, Nhuế Khả Khả mặc một bộ cung trang màu hồng phấn, bám vào mép ghế phía trước, len lén nhìn cô.

Nguyễn Du giả vờ hung dữ: “Còn nhìn nữa, nhìn nữa là ăn thịt em luôn bây giờ.”

Nhuế Khả Khả: “Hức.”

Sau một hồi giằng co tâm lý, Nhuế Khả Khả cuối cùng cũng rón rén bước lại gần, nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Nguyễn Du: “Nói đi.”

Được rồi.

Nhuế Khả Khả lấy hết can đảm: “Có lẽ, chị biết CP Xuân Vũ không ạ?”

Nguyễn Du: ???

Chương 35: Đẩy thuyền

Khoảnh khắc đó, Nguyễn Du nghi ngờ bản thân vì mấy hôm nay treo dây cáp quay phim bị gió thổi nhiều quá, nên tai hơi ù.

Do dự hỏi: “Xuân...”

Nhuế Khả Khả e thẹn ôm mặt: “Thuần... Thuần Thuần, Giang Tinh Thuần.”

Nguyễn Du: “...Vũ?”

“Du, Tiểu Du, là chị đó!”

Trái tim rung động, đôi tay khẽ run, kịch bản trong tay Nguyễn Du suýt nữa bị cô xé nát: “Chị với Giang Tinh Thuần?!!”

Nghe thấy CP mà mình "đẩy thuyền" được chính chủ đọc ra, Nhuế Khả Khả không thể kiềm chế nữa, như con thú nhỏ bật ra một tiếng hét nhỏ vì phấn khích, quay người định chạy vòng vòng.

Nguyễn Du: “...Không phải, quay lại đây cho chị.”

Khi chương trình “Nghề Nghiệp Ngụy Trang” phát sóng và bùng nổ, Nguyễn Du không phải chưa từng thấy bình luận đẩy thuyền cô và Giang Tinh Thuần. Trong nhiều chương trình nổi tiếng, gần như luôn có khách mời bị gán ghép CP, mà khi đó tổ chương trình cũng phối hợp cắt dựng cảnh giữa cô và Giang Tinh Thuần để tạo hiệu ứng CP.

Nhưng đó đã là chuyện của ba tháng trước rồi! Khi số cuối cùng của “Nghề Nghiệp Ngụy Trang” phát sóng vào tháng trước, lúc đó cô vẫn bị cuốn vào cơn bão bị chỉ trích, ngay cả những người từng yêu thích cặp đôi này cũng đã lặn mất tăm.

Cho đến khi Nhuế Khả Khả cho cô xem một video edit CP Xuân Vũ trên Bilibili, lượt xem lên đến hơn một triệu.

Đúng vậy, hơn một triệu lượt xem.

Nguyễn Du như bị mở ra cánh cửa bước vào một thế giới mới, ánh sáng trắng mạnh mẽ bên ngoài cánh cửa ấy như xé toang tam quan của cô, có lẽ còn vỡ vụn thành hơn một triệu mảnh.

Video đó sử dụng bài hát “Chân Tướng Là Chân Tướng” làm nhạc nền CP.

Các cảnh quay chung của cô và Giang Tinh Thuần trong “Nghề Nghiệp Ngụy Trang” đều được cắt ghép vào, thậm chí những cảnh quay riêng lẻ của cả hai cũng được chỉnh lại để trông như đang "giao lưu ánh mắt" qua không gian, bình luận toàn là: “Ôi trời ơi, ngọt ngào quá đi mất!”

Nguyễn Du: ?

Cả video quảng cáo mỹ phẩm mà hai người quay cùng nhau cũng bị ghép vào, cảnh cô tranh cãi trong văn phòng được đặt cạnh cảnh Giang Tinh Thuần giao hàng ngoài đường, kết hợp với đoạn trong chương trình khi cô là chuyên gia trang điểm, anh là người giao hàng. Lời bài hát lồng vào: “Chúng ta từng cùng nhau vượt qua vạn dặm, cũng cùng nhau đấu tranh vì ước mơ không chốn dung thân.” Bình luận: “Là thật, là thật mà!”

Nguyễn Du: ??

Kể cả buổi phỏng vấn thương hiệu cũng bị ghép vào, khi được hỏi thích mẫu người yêu như thế nào, Giang Tinh Xuân trả lời:

“Thích người hay cười, dễ thương,” lập tức cắt cảnh cô mỉm cười với anh trong chương trình. Còn khi cô nói: “Thích những chàng trai hát hay,” video ghép ngay cảnh anh solo trên sân khấu.

Sau đó, video chuyển sang buổi hòa nhạc tại công trường trong “Nghề Nghiệp Ngụy Trang”, cảnh cô ngẩng đầu nhìn sân khấu được ghép với cảnh anh hát nhảy, lời bài hát là: “Chúng ta từng ẩn giấu tình yêu trong đám đông, nói hết những gì khó nói nhất.” Bình luận: “Tôi khóc rồi, khóc thật rồi!”

Nguyễn Du: ???

Xem xong, Nguyễn Du câm nín một hồi lâu, Nhuế Khả Khả rụt rè hỏi: “Chị biết fan CP không?”

Nguyễn Du ánh mắt trống rỗng: “Nói thật lòng, tôi không muốn biết.”

Nhuế Khả Khả lại “hức hức” một tiếng.

“Chị tốt bụng quá, em còn nghĩ nếu cho chị xem video kiểu này, chị sẽ tức giận chứ.” Nhuế Khả Khả cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, “Lúc mới vào nhóm, nhóm trưởng bảo em rằng fan CP trong fandom đều bị chửi bới, đúng kiểu tầng đáy của fandom.”

Nguyễn Du trong lòng hừ lạnh, chẳng phải sao.

Là fan trung thành của Kỷ Lâm Hạo, bao năm nay số lượng fan CP mà cô mẫn có thể xếp hàng từ Ngũ Đạo Khẩu đến Đài Tưởng Niệm. Muốn kéo idol của cô đi xào CP, trước tiên phải xem bản thân có xứng không.

Nguyễn Du: “...Tôi sẽ đi báo cáo nhóm các em.”

Nhuế Khả Khả: “Hu”

Tháng năm, sau khi scandal về bắt nạt học đường của Nguyễn Du được làm sáng tỏ, cơn bão dư luận cuối cùng cũng lắng xuống. Đúng lúc đó, quảng cáo mỹ phẩm của cô và Giang Tinh Thuần được phát sóng, tạo thêm "kẹo ngọt" cho CP Xuân Vũ, khiến fandom này đột ngột bùng nổ.

Một đoạn quảng cáo cũng có thể được fan CP khai thác đến mức này, quả thật kỳ lạ.

Hai tuần sau khi gia nhập đoàn làm phim, Nguyễn Du xin nghỉ ba ngày để quay một bộ ảnh bìa tạp chí tại Bắc Kinh.

Tạp chí lần này là một ấn phẩm gần như thuộc hàng đầu. Theo địa vị hiện tại, cô chưa đủ tầm để lên bìa, nhưng nhờ sự hỗ trợ của nhãn hàng – chính là thương hiệu mỹ phẩm mà cô và Giang Tinh Thuần cùng làm đại diện, cơ hội đã đến tay.

Dĩ nhiên, Nguyễn Du không nghĩ ngợi nhiều. Điều duy nhất trong đầu cô lúc này là: Ồ, lại đi phát kẹo nữa rồi.

Fan CP Xuân Vũ lại sắp phát cuồng rồi.

Lần này sẽ là buổi chụp ảnh bìa đôi giữa cô và Giang Tinh Thuần

Vào ngày chụp, Nguyễn Du đến phòng chụp sớm. Nhân viên dẫn cô và Lâm Thanh đến phòng trang điểm, khi mở cửa ra, Giang Tinh Thuần đã ở đó làm tóc, hai người nhìn nhau, cô suýt không nhận ra anh.

Anh chàng nhỏ này đã cắt tóc ngắn! Cắt đi mái tóc xoắn mềm mại trước đây!

Giang Tinh Thuần chào hỏi cô xong, ngượng ngùng xoa đầu mình: "Như thế nào? Công ty khuyên tôi thử thay đổi phong cách năm nay, tôi cũng muốn thử một kiểu tóc mới."

"Đẹp đấy, so với trước thì ít đi ba phần đẹp trai và hai phần khí chất thiếu niên nhưng thêm bốn phần nam tính và một phần sự sắc sảo, hoàn hảo!" Nguyễn Du gật đầu.

Nhà tạo mẫu bên cạnh nghe xong liền cười: "Cô còn biết khen hơn tôi nữa."

Giang Tinh Thuần nhìn cô, mỉm cười, lộ ra má lúm đồng tiền rất rõ.

Khi Nguyễn Du làm tóc xong, nhà tạo mẫu làm cho cô tóc xoăn sóng nước, trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, đuôi mắt được kẻ bằng eyeliner màu xanh, trông như một nàng tiên cá, cảm giác thiếu nữ mạnh mẽ. Cô và Giang Tinh Thuần đứng trước phong nền, nhìn cô còn trẻ hơn cả anh nữa.

Nguyễn Du chưa từng chụp tạp chí, đây là lần đầu tiên, mới đầu các động tác tương tác đều không đúng. Chụp vài lần, Giang Tinh Thuần đành phải trực tiếp dạy cô.

Giang Tinh Thuần: "Tôi quỳ nửa người xuống, chị đặt tay trái lên đầu gối bên này của tôi, không cần nhìn máy ảnh, nhìn... nhìn tôi là được."

Nguyễn Du đồng ý, điều chỉnh vài lần tư thế, cuối cùng thấy ổn, nhiếp ảnh gia rất hài lòng, lại đổi tư thế và chụp thêm vài trăm tấm, cuối cùng hoàn thành.

Lâm Thanh mua cà phê cho cô, cô vừa định đưa một cốc cho Giang Tinh Thuần, nhưng phát hiện sau khi hoàn thành buổi chụp, và sau khi tương tác một chút, vành tai anh lại đỏ.

Lần này không có tóc che, rõ ràng thấy ngay.

Ôi trời, đây là chàng trai thuần khiết như thế nào vậy! Những fan CP Xuân Vũ liệu còn có nhân tính không!!

Chụp xong bìa tạp chí, quay xong phỏng vấn, đến khi kết thúc là 7 giờ tối. Nguyễn Du còn phải về đoàn phim, chỉ kịp nói vài câu tạm biệt với Giang Tinh Thuần.

Lúc sắp đi, cô nhớ ra một việc, dặn dò Giang Tinh Thuần: "Con trai ra ngoài một mình, nhớ phải tự chăm sóc mình thật tốt nhé."

Đừng bao giờ để người khác có cơ hội ghép đôi CP của chúng ta!

Giang Tinh Thuần cười: "Ừ, chị cũng vậy nhé."

.

Trong phim "Cung Dạ Hành", Nguyễn Du không có nhiều phân cảnh, nhưng những phân cảnh cô đóng đều rất dày đặc. Trước khi quay, An Trác Tây và đạo diễn đã bàn bạc, bộ phim sẽ quay trong năm tháng, nhưng phân cảnh của Nguyễn Du được tập trung quay trong một tháng rưỡi, để cô sớm hoàn thành, tránh làm mất độ hot vì phải quay phim.

Cô đóng vai một sát thủ lạnh lùng và câm, không có nhiều lời thoại nhưng lại có rất nhiều cảnh hành động, hoặc là bay nhảy trên mái cung điện, hoặc là chiến đấu g.i.ế.c chóc trong các con hẻm.

Mặc dù các cảnh hành động không quá căng thẳng, nhưng ngày nào cũng như vậy thì cũng rất mệt. Mỗi ngày, Nguyễn Du về phòng khách sạn, mỗi lưng đau người, nằm phịch xuống giường như cá khô.

Tối hôm đó, một nữ diễn viên trong đoàn đến gõ cửa phòng cô: "Tiểu Du, cô muốn đi massage không? Đoàn phim có mời người massage, không đi phí lắm."

Nguyễn Du: "Mọi người đi đi, tôi không đi, tối nay có việc!"

Nữ diễn viên đáp lại: "Vậy cô nghỉ ngơi sớm nhé."

Nguyễn Du cũng không ngủ sớm như vậy, cô ôm điện thoại và chăm chú vào màn hình, chuẩn bị làm việc lớn.

Ngày sinh nhật idol yêu quý của cô, Kỷ Lâm Hạo, sắp tới rồi, chỉ còn năm ngày nữa, vào ngày 20 tháng 5.

Mỗi năm, khi đến sinh nhật của Kỷ Lâm Hạo, fan của anh, bốn mùa, đều tổ chức rất lớn, năm nay cũng không ngoại lệ.

Trên tài khoản fan, trang chủ đã bắt đầu chuẩn bị cho sinh nhật từ sớm, mọi người đều đang bàn tán về chủ đề "Kỷ Lâm Hạo 520 Chúc Mừng Sinh Nhật". Các hoạt động hỗ trợ ngoại tuyến đủ mọi kiểu, từ màn hình lớn ở Quảng Trường Thời Đại, màn hình LED ở các thành phố lớn, tất cả đều được chuẩn bị cho anh.

Nguyễn Du hòa mình vào đó, fan khác đóng góp công sức, còn cô chỉ đóng góp tiền, ôi ôi, cảm giác như một phú bà chi tiền cho idol thật là tuyệt vời T.T

Các fanpage đưa ra quà tặng hỗ trợ, cô mua, các bộ quà sinh nhật từ hãng đại diện, cô mua, các màn hình ngoài trời, cô cũng mua mua mua!

Trong lúc đang vui vẻ mua sắm, cửa lại bị gõ.

"Ai vậy?" Nguyễn Du vẫn đang thanh toán.

Tiếng gõ cửa dừng lại một chút, không có ai trả lời, lại vang lên lần nữa.

Cô nghĩ đó là nữ diễn viên lúc trước, liền lớn tiếng nói: "Thật sự là tôi không đi massage, đang bận, mai có thời gian đi cùng nhau nhé!"

Không có ai trả lời.

Tiếng gõ cửa lại vang lên. Không vội vã, âm thanh rất nặng.

Nguyễn Du cảm thấy có gì đó không ổn, nụ cười lập tức tắt ngấm.

Cô rút điện thoại, từ trên giường đứng dậy, do dự lại gần cửa, giọng có chút lạnh lùng: "Ai vậy?"

Phòng khách sạn ở Hoàn Kiếm không có mắt mèo, không thể nhìn thấy hành lang. Cô đợi một lúc, người kia cuối cùng lên tiếng.

"... Là tôi, mở cửa đi."

Giọng đàn ông thấp, hơi khàn, rất lạ lẫm.

Nguyễn Du lập tức im lặng.

Thấy cô không phản ứng, tiếng gõ cửa lại vang lên, qua cánh cửa, có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của người đàn ông.

Lần này, anh bắt đầu cố gắng xoay nắm cửa, âm thanh vang lên trong tiếng cười: "Mở cửa đi, để tôi xem em."

Cô giật mình, tim đập mạnh một nhịp, ngay lập tức chạy về phía rèm cửa, gọi điện cho Lâm Thanh.

Năm phút sau, Lâm Thanh vội vã đến gõ cửa phòng: "Tiểu Du, chị ở trong không?! Là em!"

Cô sợ đến mức môi run lên, cố gắng bình tĩnh: "Khi em đến, có thấy ai không?"

"Không, không có ai hết." Lâm Thanh cũng bị dọa sợ, "Chị nói vừa rồi có ai gõ cửa, có thể là nhân viên không?"

Nguyễn Du: "Không thể. Giọng anh ta chị chưa từng nghe qua, cho dù là nhân viên, cũng không thể gõ cửa như vậy."

Nghe xong, Lâm Thanh hoảng sợ: "Có phải là fan cuồng không? Nhưng không phải đâu, khách sạn này ở Hoàn Kiếm rất nổi tiếng, chỉ có người trong đoàn phim đã đăng ký mới vào được."

Nguyễn Du nhú mào: "Em đi tìm bảo vệ khách sạn xem lại camera hành lang vừa rồi, nhanh đi!"

"Được rồi!"

Lần này, niềm vui từ việc chúc mừng sinh nhật của Kỷ Lâm Hạo đã hoàn toàn biến mất.

Sau nhiều năm là fan hâm mộ, Nguyễn Du đã chứng kiến không ít tin tức về các ngôi sao trong ngành giải trí bị fan cuồng theo dõi và làm phiền. Không ngờ, một ngày nào đó, chính cô cũng sẽ trở thành mục tiêu. Nghĩ đến giọng nói vừa rồi, nó khiến cô cảm thấy rùng mình hơn cả phim kinh dị. Cô ôm đầu gối co ro trên giường, nín chặt môi, bình tĩnh lại một lúc, rồi thầm mắng một câu.

Sau nửa giờ, camera đã được trích xuất.

Lúc đó quả thật có một người đàn ông đứng trước cửa phòng của Nguyễn Du, mặc đồ đen, đội mũ và đeo khẩu trang che kín mặt, không thể nhìn rõ được.

Trong lúc đó, người đàn ông còn cúi xuống, cố gắng nhìn qua khe cửa để xem bên trong phòng Nguyễn Du.

Lâm Thanh thật sự sợ hãi: "Em đã yêu cầu đổi phòng rồi, từ giờ nếu chị cảm thấy có một chút động tĩnh nào, hãy gọi em, em ở phòng bên cạnh, sẽ nghe thấy."

[Xiaosi]

Cả đêm hôm đó cô không ngủ được.

Vài ngày tiếp theo, Nguyễn Du không gặp phải tiếng gõ cửa kỳ lạ nữa. Cô từ từ quên đi sự việc này, tiếp tục quay phim và nghỉ ngơi như bình thường.

Ngay sau đó là sinh nhật của Kỷ Lâm Hạo.

Vào ngày đó, từ 0 giờ, trang cá nhân của cô bắt đầu có rất nhiều thông báo mới. Những bài viết ủng hộ từ "Tứ Kỷ" không ngừng xuất hiện, các thương hiệu mà anh làm đại diện cũng đăng lời chúc mừng sinh nhật đúng giờ. Buổi tối là live concert của Kỷ Lâm Hạo tổ chức ở Thượng Hải, được phát sóng trực tiếp như một món quà sinh nhật.

Nguyễn Du vẫn đang trong đoàn phim, không thể đến tham dự trực tiếp, chỉ có thể vừa la hét vừa rơi nước mắt khi chia sẻ các bức ảnh đẹp từ những người ở tuyến đầu. Sau khi buổi concert kết thúc, Kỷ Lâm Hạo đăng một bức selfie lên Weibo, như thường lệ, anh nhanh chóng leo lên top hot search.

【Sinh nhật lần thứ 28 của tôi, cố gắng hơn nữa!】

Nguyễn Du nhấn vào danh sách hot search, buổi concert sinh nhật của Kỷ Lâm Hạo đã leo lên vị trí thứ hai. Đứng ở vị trí đầu tiên là Đoàn Lâm, người đang tham dự lễ thảm đỏ tại Liên hoan phim Cannes, vẫn là buổi chiều ở Pháp.

Vào ngày 520, hai ngôi sao hàng đầu trong ngành giải trí nội địa chiếm giữ hai vị trí đầu tiên trong hot search, fan hâm mộ cảm thấy muốn tròng mắt, còn những người qua đường thì hào hứng ăn dưa.

Ban đầu Nguyễn Du định bỏ qua, nhưng không biết sao lại nhấn vào hot search của Đoàn Lâm.

Trong hot search, Đoàn Lâm trên thảm đỏ mặc một bộ vest đen với cổ áo xẻ chéo, áo lót trắng, trong bối cảnh của đám phóng

viên quốc tế, dáng người anh ta vẫn cực kỳ thẳng tắp, đôi chân dài đến mức như đã qua chỉnh sửa.

Không phải, đôi chân của đối thủ này thật sự chưa chỉnh sửa đúng không?

Nguyễn Du nhớ lại những lần gặp Đoàn Lâm trước đây, anh ấy chỉ mặc áo khoác dài hay đồ thể thao rộng rãi, chưa từng lộ chân.

Cô tự nhủ thôi, không nên chỉ trích anh ta nữa.

Cô cố gắng kìm nén tay mình, đóng cửa trang hot search và lại tiếp tục xem những video sân khấu của Kỷ Lâm Hạo.

Đang xem, Lâm Thanh gõ cửa: "Chị Tiểu Du, có phải chị đã gọi đồ ăn không? Có một gói đồ ở ngoài cửa."

"A, đúng rồi, chắc là chiếc bánh sinh nhật tôi đặt, em cũng ăn một miếng đi." Nguyễn Du vô cùng vui vẻ, ra mở cửa.

Sinh nhật của idol, đương nhiên là phải ăn bánh chúc mừng rồi!

Cô mở cửa, Lâm Thanh mang vào một hộp quà màu hồng: "Sao em thấy cái này không giống bánh vậy?"

"A?" Cô nhìn vào và nhận thấy, "Hình như thật sự không phải của chị."

Lâm Thanh để hộp lên bàn, thấy vẻ mặt mơ màng của Nguyễn Du, không nghĩ gì nhiều, liền mở hộp.

Cởi chiếc ruy băng màu vàng nhạt, mở hộp ra, bên trong là một con búp bê.

Một con búp bê BJD rất đắt tiền trên thị trường, dài khoảng nửa cánh tay, toàn thân có dáng vẻ của một thiếu nữ, mặc váy voan

trắng, gương mặt rất tinh xảo và xinh đẹp, dưới mắt trái là một nốt ruồi nhỏ.

Nguyễn Du nhớ là cô đã mua rất nhiều thứ gần đây, nhưng đều gửi về căn hộ ở Bắc Kinh: "Chị không mua búp bê này."

"Chắc là ai đó tặng cho chị à? Nó nhìn giống chị quá." Lâm Thanh cảm thấy kỳ lạ.

Không đúng.

Vừa dứt lời, cả hai nhìn nhau, Nguyễn Du bắt đầu nhú mày lại.

Trên người búp bê có một phong bì nhỏ, Lâm Thanh mở ra, đó là một tờ giấy gấp lại.

Trên tờ giấy có một dòng chữ: "Hãy để tôi mãi mãi chăm sóc bạn."

"...Cái quái gì! Chị Tiểu Du, chân búp bê này bị gãy rồi!" Lâm Thanh vừa cầm con búp bê lên, vừa giật mình vứt bỏ, "Tay nó cũng bị trói lại!"

Nguyễn Du sợ hãi lùi lại, nhìn thấy.

Cả hai tay của con búp bê bị gấp ngược ra phía sau và buộc bằng vải, dưới váy là một khoảng trống, không có hai chân.

Những mảnh giấy vụn trong hộp dùng để lót con búp bê là giấy bị xé tay, không phải bị xé vụn quá nhỏ. Cô lật qua lật lại, phát hiện có vài mảnh rất quen mắt, trời ạ, đây chẳng phải là bức poster quảng cáo sản phẩm mỹ phẩm mà cô và Giang Tinh Thuần cùng chụp sao?!

Lật thêm một lúc nữa, hầu hết đều là những mảnh vụn của Giang Tinh Thuần, không có phần của cô.

Máu trong người Nguyễn Du đông lại, đầu óc cô như muốn nổ tung.

Lâm Thanh: "Em sẽ vút nó ngay bây giờ!"

Nguyễn Du ngăn lại, môi tái nhợt: "Đừng vút đi, kiểm tra xem trong đó có thiết bị nghe lén gì không, nếu có thì giữ lại, báo cảnh sát."

.

Vừa nhận được con búp bê đã bị hỏng chỉ một ngày, Diệp Mộng Mộng từ Bắc Kinh đã đến, lo lắng cho Nguyễn Du nên quyết định ngủ lại cùng cô.

Diệp Mộng Mộng lo lắng hỏi: "Chị Tiểu Du, chị đã gặp người đàn ông đó chưa?"

Nguyễn Du lắc đầu: "Chưa. Mọi thứ đều đã được báo cảnh sát, nhưng chưa có kết quả, chị đoán cũng khó mà tìm ra."

Sau mấy ngày quay phim liên tiếp, An Trác Tây đã gọi điện hỏi về tình hình của con búp bê.

Nguyễn Du: "Cảnh sát nói không có dấu vân tay trên con búp bê, hộp và giấy vụn cũng đã kiểm tra rồi, không có gì."

Vậy là không tìm ra gì nữa.

An Trác Tây nhú mào.

"Việc fan cuồng thật sự rất khó giải quyết, trước đây chị đã từng có nghệ sĩ bị fan cuồng quấy rối đến mức phải rút lui khỏi ngành." Cô thở dài, "May mà phim cũng chỉ còn một tuần nữa là kết thúc, quay xong về nghỉ vài ngày, trong thời gian này chị sẽ nhờ Lâm Thanh để ý một chút."

"Vâng."

An Trác Tây: "À đúng rồi, thứ bảy tuần này là ghi hình tập 3 của 'Hý Du Kí', đi Hạ Môn, bay sớm vào thứ Sáu."

Nguyễn Du nói đồng ý.

Tối thứ năm, trang chính thức của "Hý Du Kí" lại bắt đầu thông báo về danh sách khách mời của tập 3.

Khách mời chính: Tống Diệc Nhiên, Nguyễn Du và Hằng Hằng.

Khách mời đặc biệt của tập ba: Hà Dĩ Huyền, một trong bốn tiểu hoa đán và Kỷ Lâm Hạo ca sĩ nổi tiếng.

Nguyễn Du đang lướt Weibo, suýt chút nữa bóp màn hình đến mức tạo ra một vết lõm.

Kỷ——cái——gì?!!!!"

Chương 36: Bá Đạo Tổng Tài

Ngay khi trang chính của tài khoản "Hý Du Kí" công bố danh sách khách mời cho tập 3, trang chủ tài khoản theo dõi thần tượng của Nguyễn Du liên tục hiện ra những bài đăng mới từ các fan lớn trong fandom. Có fan thì đang cổ vũ cho chương trình thực tế mới của idol, nhưng phần còn lại thì tâm trạng rất phức tạp, đồng loạt gào lên đòi quản lý ra mặt để chịu trận.

Không thể trách họ cảm thấy phức tạp!

"Vua không gặp vua" gần như là quy tắc ngầm trong ngành giải trí.

Mặc dù cả Kỷ Lâm Hạo và Đoàn Lâm đều rất nổi tiếng, nhưng con đường phát triển của họ khác nhau, trước đây các fan chỉ cãi vã nhau qua những thứ như doanh số tạp chí, độ sang trọng của các hợp đồng đại diện, hay thứ hạng trên bảng xếp hạng. Khi không tránh được phải gặp nhau ở các lễ hội hay sự kiện lớn, họ chỉ biết quay mặt đi, một bên hô khẩu hiệu, một bên vùng biển hiệu, tất cả đều cố gắng hết sức bảo vệ idol của mình.

Nhưng tham gia chương trình tạp kỹ thì khác. Lướt xem của tạp kỹ không phải chỉ dựa vào fan, chủ yếu là do người xem bình thường. Nếu tỷ lệ người xem tạp này thấp hơn đối thủ thì sẽ bị các fan đối thủ chế giễu cả năm!

Ngay lập tức, Lăng Giác chế nhạo Tú Kỷ là bắt chước không biết xấu hổ, còn Tú Kỷ thì mắng lại rằng Lăng Giác có tư cách gì mà

nói, tự cao tự đại. Chẳng mấy chốc, một cuộc khẩu chiến quy mô nhỏ đã bùng nổ.

Trên Weibo náo nhiệt, Nguyễn Du không quan tâm, chỉ run tay mở WeChat và vào nhóm trò chuyện của chương trình "Hý Du Kí".

Nguyễn Du: 【@Vương Lộ, trong danh sách khách mời của tập tiếp theo chắc chắn có Kỷ Lâm Hạo không?】

Vương Lộ: 【Có đấy, lần trước lúc chúng ta quay ở Hàng Châu đã ký hợp đồng với cậu ấy, sao vậy?】

Nguyễn Du: 【Ồ, trợ lý của tôi rất thích anh ấy, bảo tôi giúp xin chữ ký.】

Bên cạnh, Diệp Mộng Mộng đang xem lại bộ phim của Đoạn Lâm, bỗng nhiên hást xì một cái thật to.

Nguyễn Du vừa mới nghe thấy tin Kỷ Lâm Hạo sẽ tham gia ghi hình chương trình, cô đã mơ mộng suốt cả đêm, không ngủ được, nhưng sáng hôm sau lại cảm thấy cực kỳ tràn đầy năng lượng.

Cô, sắp được gặp, Kỷ Lâm Hạo rồi!

Cô sắp được quay tap kỹ với idol của mình!!

Những ngày tiếp theo, cô không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, quay phim cũng có động lực, ngay cả khi phải treo dây bay trên không, cô cũng có thể xoay ba vòng với thanh kiếm.

Tại phim trường, Diệp Mộng Mộng cảm thấy kỳ lạ: "Chị Tiểu Du, sao mấy ngày nay gặp ai chị cũng cười tươi như vậy, là vì tôi đến à?"

Lâm Thanh cũng không hiểu gì: "Cậu không hiểu đâu, đó là sức mạnh của tình yêu."

Rất nhanh đến ngày thứ sáu.

Nguyễn Du đã xin phép nghỉ ba ngày từ đoàn phim, sáng sớm đã cùng Lâm Thanh bay đến sân bay Hạ Môn, sau đó được nhân viên chương trình đón về khách sạn gần đó.

Tối hôm đó, các khách mời chính đã đến đủ, Tống Diệc Nhiên và Hằng Hằng là bạn cũ, Hà Dĩ Huyền là một trong bốn hoa đán nổi tiếng, luôn đi theo phong cách ngọt ngào khiến ai nhìn thấy cũng phải gật đầu tán thưởng.

Kỷ Lâm Hạo vẫn chưa đến, nghe nói anh ấy vẫn đang bận lịch trình và phải đợi đến sáng hôm sau mới tới.

Trước khi đi ngủ, nhóm đạo diễn chương trình gửi đến kịch bản, tập này dự kiến sẽ ghi hình liên tục trong 24 giờ.

Sáng hôm sau, chưa đầy 6 giờ Nguyễn Du đã thức dậy, đội ngũ trang điểm và tạo kiểu tóc vẫn chưa đến, cô vừa mở cửa, định xuống ăn sáng thì nghe thấy tiếng bánh xe hành lý nhẹ nhàng lăn trên hành lang từ xa.

"Nguyễn Du?"

Người đó tiến lại gần, Nguyễn Du lập tức đứng thẳng người, Kỷ Lâm Hạo!!!

Kỷ Lâm Hạo như vừa từ sân bay đến, mũi lưỡi trai thấp, khẩu trang đã được tháo ra, anh mỉm cười nhìn cô: "Mọi người đã bắt đầu trang điểm rồi à?"

"...Chưa!" Nguyễn Du cố gắng kiềm chế, "Tôi dậy sớm định đi ăn sáng, à, còn anh ăn chưa?"

Kỷ Lâm Hạo: "Ừ, ăn trên máy bay rồi."

"Thật vất vả quá, chắc là anh không ngủ được phải không?"
Nguyễn Du nghe mà cảm thấy đau lòng.

Lời quan tâm này vô cùng tự nhiên, Kỷ Lâm Hạo hơi ngạc nhiên một chút.

Ôi trời.

Nguyễn Du cũng nhận ra mình vừa nói nhảm, vội vàng nói: "Ý tôi là, quay tạp kỹ vất vả lắm! Đạo diễn chương trình này rất quái gở, anh phải cẩn thận đấy."

Kỷ Lâm Hạo bật cười, khóe mắt anh cong lên một cách dịu dàng:
"Ừ, cảm ơn cô."

"Không có gì đâu."

Hai người cứ thế khách sáo nói chuyện vài câu trong hành lang, sau đó trợ lý của Kỷ Lâm Hạo, Tiểu Toàn mang kịch bản từ nhóm đạo diễn tới. Nguyễn Du không muốn làm phiền nữa, tâm trạng vui vẻ muốn nhảy nhót đi.

Nhưng lại bị gọi lại: "Nguyễn Du."

"Hử?"

"Tin tức trước đây, tôi đã thấy rồi." Kỷ Lâm Hạo dừng lại một chút, "Không sao chứ?"

Nguyễn Du ngẩn người một lúc mới nhận ra anh đang hỏi về vụ scandal bắt nạt, cô lập tức mỉm cười và trả lời: "Không sao đâu, tôi giờ rất ổn!"

Tâm trạng tốt, tinh thần càng phấn chấn.

Cô thậm chí đã nói chuyện với idol yêu thích của mình! Lần trước là khi quay "Nghề Nghiệp Ngụ Trang", đã năm tháng rồi!!

Đẹp quá, đẹp quá đi, anh ấy thật là một quý ông phong nhã, ai nhìn cũng phải yêu!!!

Lâm Thanh thấy Nguyễn Du cười mãi không ngừng, ăn cơm cũng cười, trang điểm cũng cười, tinh thần rất tốt, cho đến khi người tạo kiểu tóc mang đến một bộ váy đen với viền ren trắng, kèm theo một chiếc bờm tai mèo.

Cô ấy không cười nữa, đôi mắt trợn lên: "...Cái gì thế này???"

"Đạo diễn Vương bảo tôi mang đến cho cô, phải mặc bộ này để quay chương trình." Người tạo kiểu tóc cười bí hiểm.

Nguyễn Du không cảm xúc cầm bộ váy hầu gái, nghiêng răng nghi trong đầu: "Chết tiệt, tôi đã không nói dối, đạo diễn thật sự quá quái gở."

Khi các khách mời đã trang điểm xong, mọi người tập trung ở tầng một của khách sạn, nhìn nhau trong im lặng giữa những tiếng hét chụp ảnh của người qua đường, cô cảm thấy không còn gì để sống nữa.

Nguyễn Du mặc bộ hầu gái, Tống Diệc Nhiên mặc quần yếm màu vàng đất, Hằng Hằng mặc đồng phục học sinh phong cách Anh, với logo "Quý tộc" nổi bật. Hà Dĩ Huyền và Kỷ Lâm Hạo mặc bộ vest khá giống nhau, kiểu như một phiên bản đơn giản của áo khoác đuôi cá.

Áo đuôi cá! Nguyễn Du trong lòng "a a a" không ngừng, Kỷ Lâm Hạo mặc áo đuôi cá, trông thật là quý ông lịch lãm!!

Tống Diệc Nhiên: "Chúng ta đang chơi cosplay anime Nhật Bản à?"

Đạo diễn chính Vương Lộ lại vuốt ria mép nhỏ của mình: "Cậu rất hiểu chuyện đấy."

Địa điểm quay tập phát sóng trực tiếp lần này là Cổ Lăng Tự, một hòn đảo du lịch lúc nào cũng đông nghẹt du khách. Tổ chức chương trình thuê hẳn một chiếc thuyền để đưa các khách mời lên đảo.

Mọi người đứng trên boong thuyền hóng gió biển, còn Nguyễn Du lại dỏng tai nghe Hà Dĩ Huyền liên tục bắt chuyện với Kỷ Lâm Hạo: "Kỷ lão sư, chúng ta có phải đã lâu rồi không gặp không?"

"Ừm."

Hà Dĩ Huyền cười ngọt ngào: "Lần trước anh tổ chức concert sinh nhật, đúng lúc tôi ở Thượng Hải nhưng tiếc là có lịch trình không đến được."

Kỷ Lâm Hạo đáp lại một cách lịch sự: "Lần sau sẽ có cơ hội thôi."

Hà Dĩ Huyền vẫn tiếp tục: "Tôi đã nghe bài hát mới của anh, hình như tên là..." "Hái sao" đúng không? Tôi rất thích bài này, nói thế này thì tôi cũng coi như fan của anh đấy."

Fan cái gì mà fan! Nguyễn Du chỉ muốn nổi gân xanh, cô sắp không nhịn được nữa.

Tất cả phụ nữ, tránh xa Kỷ Lâm Hạo của tôi ra!!!

Hà Dĩ Huyền là nghệ sĩ của Hải Mã Entertainment, cùng công ty với Thu Hi. Hồi cuối chương trình Nghề Nghiệp Ngụy Trang được phát sóng, Nguyễn Du từng bị dư luận chỉ trích vì scandal bạo lực học đường, Hải Mã còn thừa nước đục thả câu, tung cả loạt bài viết hạ bệ cô để nâng nghệ sĩ công ty mình. Nghĩ đến đó, Nguyễn Du càng tức, cô không thể để Hà Dĩ Huyền lợi dụng cơ hội này mà kéo Kỷ Lâm Hạo vào scandal như vậy được!

Thế là Nguyễn Du lên tiếng: "Tôi cũng nghe bài này rồi. Phần lyrics rất bắt tai, đoạn điệp khúc hình như có thêm phần hòa âm bằng saxophone đúng không? Tôi thấy rất hay."

Lâm Thanh: "???"

Tống Diệc Nhiên trầm trồ: "Wow, Nguyễn Du, cô chuyên nghiệp đấy."

Chuyên nghiệp chứ còn gì nữa.

Với tư cách là fan, cô cực kỳ chuyên nghiệp!

Kỷ Lâm Hạo quay qua nhìn Nguyễn Du, khẽ cười: "Đúng vậy. Nghe ra được sao?"

"Ừm ừm, gần đây không có gì làm nên tôi nghiên cứu mấy thứ này," Nguyễn Du trả lời không hề chớp mắt, giả vờ thoải mái chần giữa Kỷ Lâm Hạo và Hà Dĩ Huyền, "nhưng có một đoạn tôi vẫn chưa nghe ra là gì, có thể... nói chuyện thêm được không?"

Hà Dĩ Huyền nghe thế, nụ cười hơi cứng lại, sắc mặt cũng thay đổi chút ít, sau đó chỉ đành cười gượng với mọi người, nét mặt hơi uất ức.

Lâm Thanh nhìn Nguyễn Du, lòng thầm nhủ: "Nguyễn đại tiểu thư đang định làm gì đây?"

Nguyễn Du là thiên kim tiểu thư của Thương Ảnh, Hà Dĩ Huyền không muốn công khai đối đầu với cô. Nhưng mà, dù là thiên kim tiểu thư thì sao chứ? Vào giới giải trí rồi thì chẳng phải cũng phải tìm cách bám lấy người nổi tiếng để kiếm danh tiếng hay sao. Ai mà không muốn nổi cơ chứ.

Lâm Thanh trơ mắt nhìn Nguyễn Du bám lấy Kỷ Lâm Hạo mà trò chuyện ngượng ngùng suốt mười phút. Đợi Hà Dĩ Huyền quay lại khoang thuyền, Nguyễn Du mới chịu ngồi xuống.

Anh thấp giọng hỏi: "Chị làm gì vậy?"

"Phòng hỏa, phòng trộm, phòng cả scandal," Nguyễn Du trả lời đầy chính nghĩa.

Lâm Thanh: "..."

Người mà Kỷ Lâm Hạo cần đề phòng nhất chính là chị!

Khi thuyền cập bến, cả nhóm đổi sang xe buýt để đến khu biệt thự gần bờ biển. Khu biệt thự này nằm sát biển, từ sân sau chỉ cần đi không quá năm phút là tới bãi cát.

Tháng năm, Cổ Lăng Tự đang là mùa cao điểm du lịch. Lúc mười giờ sáng, bãi biển mà Nguyễn Du và mọi người đến đã đông nghịt người.

Bên bãi cát, tổ chương trình đã khoanh vùng một khu vực, nhân viên đang bận rộn chuẩn bị mọi thứ.

Du khách phát hiện có sao tham gia quay chương trình thì lập tức ùn ùn kéo đến. Nguyễn Du vừa được chuyên gia trang điểm chỉnh sửa lại, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ngoài rào chắn toàn là người. Trong đám đông, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hét:

"Kỷ Lâm Hạo, em yêu anh!!!"

Tứ Kỷ gặp nhau, hai mắt lệ rưng rưng.

Lâm Thanh lo lắng dặn dò: "Dừng! Bình tĩnh! Chị giấu nụ cười vào cho em ngay, tí nữa là phát sóng trực tiếp rồi, kiềm chế chút!"

Nguyễn Du lập tức nghiêm túc: "Yên tâm, chị hiểu rõ. Cùng khung hình với người không cùng đẳng cấp đều là tự hạ thấp bản thân. Chị không làm vậy đâu."

Lâm Thanh: "..."

Tiếng hét quanh khu vực càng lúc càng lớn. Đạo diễn chính Vương Lộ cầm loa nói lớn: "Còn mười phút nữa là bắt đầu phát sóng, mọi người chuẩn bị nhé!"

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp của tập ba Hý Du Kí, bình luận đã kín màn hình, khán giả trước màn hình đều nóng lòng chờ đợi:

【Đến rồi, đến rồi, thứ bảy vui vẻ của tôi lại đến rồi!!!】

Mười một giờ năm mươi chín phút, ánh sáng và camera đã vào vị trí. Vương Lộ đếm ngược: "Chuẩn bị ——"

Phát sóng.

Sau phần giới thiệu nhà tài trợ và khách mời, chương trình bắt đầu giới thiệu bối cảnh: "Hý Du Kí từ khi lên sóng đã nhận được nhiều ý kiến phản hồi tích cực, nhưng cũng có một số góp ý và phê bình về việc cải biên các tác phẩm kinh điển. Tổ chương trình cảm thấy đây là những ý kiến đáng ghi nhận. Vì vậy, tập này chúng tôi quyết định sử dụng bối cảnh nguyên tác hoàn toàn do mình sáng tạo."

Tống Diệc Nhiên ngạc nhiên: "Khoan đã, chẳng lẽ hai tập trước không phải là sáng tạo?"

Bị cải biên đến mức đó rồi mà không được tính là nguyên tác??

"... Dù sao thì, tập này của chúng ta có chủ đề là 'Cô dâu', các bạn thấy căn biệt thự độc lập phía sau đây không? Đây chính là bối cảnh mà các bạn sẽ diễn xuất trong 24 giờ tiếp theo. Quy tắc không thay đổi, mọi người phải tuân thủ nhân vật do tổ chương trình sắp đặt cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ."

Nói xong, Vương Lộ gỡ tấm bảng phía sau mình, trên đó ghi rõ thiết lập nhân vật của mỗi người.

Nguyễn Du nhìn thấy vai của mình, tên đơn giản đến thô bạo: "Nữ Hầu Nguyễn".

"..." Khốn nạn thật."

Tổng Diệc Nhiên là "Người làm vườn Tổng", Hằng Hằng là "Thiếu gia Hằng", Hà Dĩ Huyền là "Quản gia Hà", còn Kỷ Lâm Hạo là "Quản gia Kỷ". Ý nghĩa rất rõ ràng, vai trò đã phân công cụ thể.

Vương Lộ: "Các bạn đều là những người sống trong căn biệt thự này, gồm thiếu gia và người hầu. Chủ nhân của biệt thự là cha ruột của Hằng thiếu gia, ông ấy họ Bá Đạo, tên là Tổng Tài."

Bá, Đạo, Tổng, Tài.

Nguyễn Du không nhịn được hỏi: "Ông ấy họ Bá Đạo, sao con trai lại họ Hằng?"

"Vì mẹ của Hằng thiếu gia đã qua đời, cậu ấy mang họ mẹ," Vương Lộ mặt không đổi sắc, "Hằng phu nhân là chân ái của Bá Đạo Tổng Tài. Sau khi bà ấy qua đời, ông rất đau buồn, ngày ngày chìm trong rượu chè. Nhưng trong một lần mua say ở quán bar, ông đã gặp được một chân ái khác."

Hằng Hằng tò mò: "Vậy ông ấy định tìm thêm một chân ái nữa sao?"

"...Không, anh ta quyết định phải tìm lại cô dâu của mình. Thế là tổng tài bá đạo tuyên bố, chỉ cần ai giúp anh ta tìm lại được cô dâu, anh ta sẵn sàng trả 5 triệu tiền cảm ơn."

Vương Lộ công bố nhiệm vụ: "Vậy nên, nhiệm vụ lần này của mọi người chỉ có một, đó là giúp Bá Đạo Tổng Tài tìm lại cô dâu của anh ta. Phạm vi hoạt động của các bạn chính là bãi biển trước mặt và căn biệt thự phía sau. Chỉ khi các bạn tuân thủ

thiết lập nhân vật và hoàn thành nhiệm vụ trong vòng 24 giờ mới được tính là vượt qua."

Hà Dĩ Huyền nhìn Kỷ Lâm Hạo, nụ cười tràn đầy vẻ tự tin: "Anh có thấy lần này khá đơn giản không? Tôi đã xem hai tập trước, mỗi tập đều phải làm hai nhiệm vụ mới vượt qua được. Xem ra lần này chúng ta may mắn rồi."

"Không." Nguyễn Du chen lời.

[Xiaosi]

Hà Dĩ Huyền: "....."

Nguyễn Du này làm thế nào mà lúc nào cũng xuất hiện vậy chứ???

Nguyễn Du quả quyết: "Đạo diễn vừa nói rồi, chúng ta phải tuyệt đối nghe lời chủ nhân biệt thự. Điều đó có nghĩa là, miễn không làm lệch nhân vật, bất kể Bá Đạo Tổng Tài yêu cầu gì, chúng ta cũng phải làm. So với hai tập trước thì khó hơn nhiều."

Nghe xong lời cô, Kỷ Lâm Hạo hơi gật đầu, khẽ mỉm cười: "Cô nói đúng."

Aaaaaa, idol cười đẹp quá đi!!!

Lúc này trên màn hình bình luận, fandom Tứ Kỳ đã phát cuồng.

【Aaaa anh cười một cái mà cả thế giới bùng sáng!!】

【Kỷ Lâm Hạo, đừng tùy tiện cười với người con gái khác chứ aaaa!

【Nguyễn Du, nữ thần của các show giải trí.】

【Hahaha đây là cái kịch bản tự biên gì thế này!】

【Ai cho Nguyễn Du mặc đồ hầu gái vậy, dễ thương c.h.ết mất!】

【Chỉ có mình tôi thắc mắc họ sẽ chọn cô dâu từ nhóm mỹ nhân bikini trên bãi biển sao?】

...

Sau khi tuyên bố xong các lưu ý, Vương Lộ hướng về căn biệt thự ven biển sau lưng các khách mời và phát tay:

"Nhiệm vụ chính thức bắt đầu, chúc các bạn vượt qua thành công."

Cùng lúc đó, tại Bắc Kinh, trong một phòng thu âm.

Trợ lý Khương Lập gõ cửa phòng thu, đẩy hé cửa ra và hỏi: "Anh Lâm, cơm hộp tới rồi, nghỉ một chút ăn cơm rồi thu âm tiếp nhé?"

Đoàn Lâm khẽ đáp một tiếng, cúi đầu trao đổi vài chi tiết với kỹ sư âm thanh, sau đó đặt tai nghe xuống và bước ra ngoài.

Bên cạnh phòng thu là một phòng nghỉ. Khương Lập lần lượt mở nắp từng hộp cơm, mùi thức ăn thơm phức lan tỏa.

Hai ngày nay Đoàn Lâm đang lồng tiếng hậu kỳ cho một bộ phim cung đấu anh từng đóng năm ngoái. Vì tiếng thu tại Hoàn Kiếm không đạt chất lượng, nên có rất nhiều lời thoại phải thu lại, khiến anh đang chạy tiến độ rất gấp.

Khương Lập nghĩ thầm, Đoàn Lâm chắc chắn không muốn nói chuyện nhiều vào lúc này, nên không dám làm phiền, chỉ lặng lẽ ngồi xem lịch trình công việc tiếp theo.

Bỗng nhiên, trong căn phòng yên tĩnh vang lên một giọng nói: "Này, Nguyễn hầu gái, cô ngủ phòng nào vậy?"

Ngay sau đó là một giọng nữ quen thuộc, cần nhần: "Đừng gọi tên tôi nữa, cảm ơn nhé, Tống làm vườn."

Giọng này... là Nguyễn Du?

Khương Lập ngẩng đầu, nhìn màn hình điện thoại của Đoàn Lâm, sững sờ.

Đây chẳng phải Hý Du Kí sao? Anh Lâm đang xem livestream?

"Anh Lâm, anh không ăn cơm à?"

Đoàn Lâm: "Đội đã." Giọng anh vốn lạnh lùng, nay lại có chút khàn khàn.

Khương Lập không dám hỏi thêm, chỉ im lặng ngồi xem cùng. Trên màn hình, Nguyễn Du và nhóm của cô vừa bước vào một căn biệt thự kiểu nhà vườn, bắt đầu chọn phòng.

Trong biệt thự đã được lắp rất nhiều camera. Ống kính chuyển đến Nguyễn Du, cô tìm được một phòng ngủ đơn trên tầng hai, có cửa sổ nhìn ra biển. Đường như đây là phòng đẹp nhất.

Đôi mắt cô sáng lên, chạy xuống lầu: "Trên lầu còn một phòng ngủ đơn nữa, ai muốn không?"

"Tôi, tôi, tôi." Một người bên cạnh trả lời, là Tống Diệc Nhiên.

Nguyễn Du làm như không nghe thấy, tự mình kinh ngạc: "Hả? Quản gia Kỉ chưa có phòng à? Vậy nhường cho anh nhé."

Khương Lập cũng ngạc nhiên: "Chắc chắn là chương trình đã dẫn trước rồi, nếu không..."

Nếu không thì với tính khí tiểu thư của Nguyễn Du, sao có thể nhường nhịn như vậy.

Nhưng nghĩ đến chuyện của Nguyễn Du gần đây, anh ta do dự một chút, cuối cùng không nói ra lời khó nghe.

Khương Lập nhìn Đoàn Lâm, phát hiện ánh mắt anh trầm lắng, lông mày hơi nhíu lại.

"Anh Lâm, đừng giận. Nhóm của Kỷ Lâm Hạo thường xuyên làm mấy chuyện thế này mà. Lần trước, đội ánh sáng và thiết kế sân khấu của buổi diễn ở Tokyo của anh, họ cũng kéo qua làm tour diễn cho Kỷ Lâm Hạo. Lần này thấy anh làm hot một chương trình, lại tới kiếm lợi." Khương Lập không hài lòng.

Đoàn Lâm không trả lời.

Buổi diễn...

Ký ức xa xưa ùa về.

Đoàn Lâm nhìn chăm chăm vào màn hình, bỗng nhớ lại vài chuyện trước đây mà anh không quá để ý.

Chẳng hạn như ở một buổi biểu diễn của Kỷ Lâm Hạo năm ngoái, trong khán giả có người vung đèn cổ vũ, nước mắt lưng tròng hét lên:

"Anh——lấy——em——đi——"

Giờ đây, lại ở một chương trình giải trí phát sóng trực tiếp, người đó không chút dấu vết tiếp tục ra sức lấy lòng cùng một người.

Bên kia, Nguyễn Du và nhóm của cô cuối cùng cũng vào được biệt thự, và gặp Bá Đạo Tổng Tài trong truyền thuyết.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ vest xám cắt may chỉnh chu, đang ngồi trên ghế sofa da ở phòng khách tầng một, đọc sách. Thấy Nguyễn Du và mọi người bước vào, anh ta nhíu mày khó

chịu, quát: "Vừa rồi không thấy ai cả, các người lẫn đi đâu hết rồi?!"

Vừa vào cửa đã bị mắng té tát, cả nhóm ngơ ngác.

Nguyễn Du là người phản ứng nhanh nhất: "Tổng Tài, chúng tôi vừa đi tìm cô dâu cho anh!"

Tổng tài bá đạo giãn mày, hỏi dồn: "Ồ? Sao rồi, tìm được chưa?"

"Chưa."

Vừa dứt lời, tổng tài bá đạo lập tức ném quyển sách trong tay qua, nổi giận đùng đùng: "Chưa tìm được mà còn quay về làm gì?! Mau lẫn ra ngoài tiếp tục tìm đi!"

Quyển sách bay qua không trung, từng trang kêu loạt xoạt, cuối cùng rơi "bộp" ngay trước mặt Nguyễn Du.

Trên bìa sách có bảy chữ nổi bật: "Tu dưỡng của một diễn viên".

"....."

Đúng là chương trình, chơi tới bến thật.

"Thưa Tổng Tài, ngài bớt giận đã." Tống Diệc Nhiên nhanh chóng nói, "Chúng tôi nghỉ giữa trưa rồi, nên vội trở về chuẩn bị bữa trưa cho anh. Sức khỏe của anh quan trọng mà. Ăn xong chúng tôi lại đi tìm cô dâu!"

Từ 7 giờ sáng đã trang điểm đến giờ, mọi người ở đây còn chưa được uống một ngụm nước, thật sự đói lắm rồi.

Tổng tài cau mày: "Ăn cái gì mà ăn? Không tìm được cô dâu của tôi, tôi một miếng cơm cũng không ăn!"

Chưa nói dứt lời, bụng anh ta rõ ràng phát ra tiếng "Ục ục" rất to và vang.

Cả phòng im lặng.

Một lát sau.

Nguyễn Du cười lạnh một tiếng: “Miệng thì bảo không cần, nhưng cơ thể lại rất thành thật đấy.”

Tổng Tài: “.....”

Tôi là Tổng Tài hay cô là Tổng Tài đây?

Chương 37: Cô dâu

Trong khoảnh khắc, bầu không khí trở nên có phần im lặng, thậm chí hơi ngưng đọng.

Một lát sau, tổng tài nghiêm mặt: “Các người đã khao khát nấu ăn cho tôi đến vậy, tôi sẽ chiều ý các người.”

“Nữ hầu Nguyễn Du, Quản gia Hà.” Anh ta chỉ vào Nguyễn Du và Hà Dĩ Huyền, “Phụ nữ, đã đến lúc các người thể hiện sự tận tụy của mình với tôi. Nửa tiếng nữa, tôi muốn thấy một bàn đầy món ăn ngon!”

Nửa tiếng mà bày được cả bàn món ăn? Các người nghĩ chúng tôi là tiệm đồ ăn nhanh sao???

Kỷ Lâm Hạo nghiêng đầu, hạ giọng hỏi: “Hai người biết nấu không?”

Hà Dĩ Huyền cười bất lực, nhẹ nhàng cản môi: “Tôi có thể làm sandwich, nhưng nấu ăn thì...”

“Để tôi, để tôi làm đi.” Nguyễn Du thở dài.

Về khoản nấu ăn này, cô thật sự biết.

Không còn cách nào khác, kiếp trước quá nghèo, thuê nhà bên ngoài lại phải sống tiết kiệm, một trong những bí quyết là tự nấu ăn đó thôi!

Kỷ Lâm Hạo: “Có cần chúng tôi giúp không?”

“Không được giúp!” Tổng tài lớn tiếng, chỉ tay vào từng người, “Cậu, Làm vườn Tổng, ra vườn cắt cho tôi một bó hoa đẹp nhất, tôi sẽ dùng để làm bó hoa cưới. Còn cậu, Quản gia Kỷ, lập tức dẫn con trai tôi lên thư phòng, giám sát nó làm xong bài tập hôm nay, không xong thì không được ăn cơm!”

Hằng Hằng mặt mày trắng bệch: “Hả, làm bài tập?”

Không còn cách nào khác, Tổng Tài làm việc sấm rền gió cuốn, lại được cài đặt tính cách là ai cũng phải nghe lời, mọi người chỉ đành làm theo.

Kỷ Lâm Hạo thật sự dắt tay Hằng Hằng lên thư phòng tầng hai, Tổng Diệc Nhiên lục lọi khắp nơi tìm một cây kéo nhỏ xíu rồi lao ra ngoài, còn Nguyễn Du và Hà Dĩ Huyền thì vào bếp tầng một, mở tủ lạnh.

Tủ lạnh ba cửa, bên trong đầy ắp nguyên liệu, từ thực phẩm tươi sống đến đồ đông lạnh đều có. Trong đầu Nguyễn Du hiện lên 500 câu hỏi: Nguyên liệu thì có, nhưng làm món gì đây để trong nửa tiếng bày được cả bàn ăn?

Ở phòng khách, Tổng Tài gác chân, tiếp tục đọc sách. Trong khi đó, các khách mời bận rộn suốt nửa tiếng, mà bình luận trực tiếp cũng chưa ngừng nghỉ.

【Hahaha thảm thật, quay show cũng không thoát được làm bài tập.】

【Hu hu hu tổ chương trình ới, tôi cũng cần một người như Hạo Hạo để giúp làm bài tập!!!】

【Nguyễn Du thật biết nấu hay giả vậy? Tôi tưởng loại người như cô ấy chỉ ăn nhà hàng Michelin thôi chứ.】

[Xiaosi]

【? Biết hay không thì lát nữa biết ngay mà? Mỉa mai cái gì?】

【Hà Dĩ Huyền mặc vest nhỏ đẹp quá!】

.

Nửa tiếng sau, Tống Diệc Nhiên hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, ôm một bó hoa hồng phấn trắng rất lớn trở về.

Thật sự là, một bó rất lớn.

“Cậu,” tổng tài nhìn đồng hoa hồng phấn trắng trong vòng tay Tống Diệc Nhiên, tay run lên, “Cậu đã cắt hết cả vườn hoa hồng ngoài kia rồi à?”

Tống Diệc Nhiên: “Không có mà.”

Tổng Tài thở phào nhẹ nhõm.

Tống Diệc Nhiên: “Tôi chưa lại bảy tám bông mà.” Anh ta không biết bông nào đẹp nhất, gần như cắt hết.

Tổng Tài:

Đạo diễn ơi, hoa bị cắt trụi hết rồi có trừ lương anh ta không??!!

Lúc này, Kỷ Lâm Hạo cũng dắt Hằng Hằng đi xuống, cậu bé xì mặt, trông như sắp khóc, trên tay còn cầm một xấp giấy bài tập. Tổng tài nhận lấy xấp bài, lật xem một lượt, suýt chút nữa tắc thở.

Thư phòng trên lầu quả thật bày một chồng bài tập, toàn là đề toán tiểu học. Nào là *gà thả chung chuồng*, bài toán hành trình, bài toán *bò ăn cỏ*, tổng cộng 100 câu dài dằng dặc, ngay cả người lớn cũng không làm kịp trong nửa tiếng.

Vậy nên cuối cùng, Hằng Hằng làm bài không kịp viết cả cách giải, chỉ viết một chữ “Giải” nguệch ngoạc, rồi bắt đầu điền bừa

số, giống như bùa chú.

Thời gian sẽ trôi qua, nhưng toán học thì không. Không biết làm là không biết làm

Tổng Tài lập tức lao vào phòng ăn.

Anh ta muốn xem hai người kia rốt cuộc bày trò gì khiến anh ta tức giận đến đột quỵ!

Vừa vào phòng ăn, một mùi thơm nồng đậm, cay nồng tràn ngập khắp không gian, anh ta sững sờ.

Ở bàn ăn, Nguyễn Du và Hà Dĩ Huyền vừa mới bày xong món cuối. Nghe thấy tiếng bước chân, Nguyễn Du ngẩng lên nhìn về phía cửa, thấy Kỷ Lâm Hạo, mỉm cười gọi họ: “Xong rồi, mọi người mau tới ăn cơm.”

Tổng Tài nuốt nước bọt: “Lẩu??!!”

“Đúng vậy, chẳng phải bày đầy bàn rồi sao.” Cô đặc ý đến mức suýt chống nạnh.

Trên bàn ăn, giữa bàn là một bếp từ với nồi lẩu đang sôi sùng sục, nước dùng đỏ au sôi ùng ục, bọt khí lăn tăn, mùi hương cay nồng, đậm đà.

Bên cạnh, đầy các đĩa nhỏ bày biện món nhúng lẩu, đủ loại phong phú, vừa tiện vừa nhanh.

Kỷ Lâm Hạo bước lại gần, đôi mắt đào hoa lộ vẻ kinh ngạc, mỉm cười: “Nước lẩu bò cay?”

“Ừm! Nước lẩu bò cay này tôi tự pha, chắc ăn tạm được chứ?”
Nguyễn Du mắt sáng rực.

Một sự thật thú vị: Idol là người Thành Đô, nhưng thích ăn lẩu Trùng Khánh, nước lẩu bò cay là món ưa thích nhất.

Nguyễn Du tự đánh giá mức độ trung thành của mình, chấm điểm tuyệt đối.

“Tạm được, tôi rất hài lòng.” Tống Tài ngồi vào bàn.

Tống Diệc Nhiên bình thường không ăn cay, nhưng lúc này thật sự không cưỡng lại nổi mùi thơm: “Mau mau, mọi người ngồi vào đi, tôi sắp đói c.h.ết mất rồi.”

Hà Dĩ Huyền mỉm cười: “Chúng tôi chuẩn bị lâu như vậy, không định nói gì sao?”

Kỷ Lâm Hạo nhìn Nguyễn Du cười nhẹ, rồi quay sang Hà Dĩ Huyền: “Ừm, cảm ơn.”

Nguyễn Du lập tức lùi một bước lớn.

Chết tiệt, bảo bối Hạo Hạo cười, không được để bất kỳ cô gái nào lọt vào khung hình với anh ấy. Ngay cả tôi cũng không được!!

Lúc này, bình luận đã bùng nổ toàn màn hình đầy kinh ngạc.

【Tôi sốc thật rồi.】

【Vừa rồi chương trình không cắt sang cảnh của họ? Ummm, có phải nhân viên chương trình đã giúp không đây?】

【Ồi trời ơi! Tiểu Du sao mà giỏi thế!!! Thông minh quá đi!!!】

【Tôi nhớ là Kỷ Lâm Hạo thích ăn lẩu cay bò tơ mà đúng không? Trước đây còn từng lên hot search nữa mà?】

【Wow, Nguyễn Du thật có tâm.】

【Cút đi, tự trọng khi kéo couple, tôi ôm Kỷ Lâm Hạo đi đây.】

【Lý do là vì chuẩn bị lẩu nhanh nhất, xin được ghi nhận, tôi ôm Nguyễn Du.】

.....

Nước lẩu do Nguyễn Du tự pha thực sự rất ngon. Tống Diệc Nhiên bị cay đến mức không nói nên lời, nhưng vẫn vớt đồ từ nồi lẩu cay đỏ ra nhúng lại trong nước trắng mà ăn tiếp. Cay đến mức này rồi mà vẫn không dừng lại. Rất nhanh, toàn bộ nguyên liệu trên bàn đã bị mấy người xử lý sạch sẽ, chỉ còn lại những đĩa rỗng.

Bên cạnh, Hằng Hằng không ăn được cay, Hà Dĩ Huyền đã làm hai chiếc sandwich cho cậu bé.

Ăn xong bữa, dọn dẹp bát đĩa, Tống Tài phẩy tay ra hiệu: "Xem như các người đã thành công lấy lòng tôi. Đêm nay không để các người phải ngủ ngoài vườn nữa, muốn ngủ phòng nào trong biệt thự của tôi thì tự chọn đi."

Trong biệt thự có rất nhiều phòng. Nguyễn Du tìm thấy một phòng đơn hướng biển trên tầng hai. Căn phòng này đúng là quá đẹp, cô lập tức xuống dưới tìm người khác.

"Trên lầu còn một phòng đơn nữa, có ai muốn không?"

Tống Dục Nhiên từ phòng khách tầng một bước ra: "Tôi! Tôi muốn!"

Nguyễn Du vờ như không nghe thấy.

Quay đầu nhìn thấy Kỷ Lâm Hạo đi tới, hai ánh mắt chạm nhau. Cô chớp chớp mắt.

Ngạc nhiên: "Hả? Quản gia Kỷ vẫn chưa có phòng à? Vậy thì nhường cho anh nhé."

Kỷ Lâm Hạo khựng lại, nhìn Tống Diệc Nhiên: "Làm vườn Tống không cần sao?"

Hu hu, anh trai à, sao anh lịch thiệp thế chứ!

Nguyễn Du lập luận một cách có lý lẽ: "Căn phòng đó giường rất lớn, anh có thể ngủ cùng thiếu gia Hằng. Ban đêm cậu ấy không thể không có người ở cạnh."

Tống Diệc Nhiên: "Tôi cũng có thể ngủ cùng thiếu gia mà."

Nguyễn Du: "Không, anh thì không được."

"Tại sao?!"

Nguyễn Du mặt không biến sắc: "Anh là người làm vườn, còn cậu ấy là bông hoa của tổ quốc. Anh chỉ biết cắt bông hoa mà thôi. Vì vậy, anh không được."

Tống Diệc Nhiên: "....." Hợp lý đến mức không thể phản bác.

Bên cạnh, Kỷ Lâm Hạo nhìn Nguyễn Du và Tống Diệc Nhiên đấu khẩu qua lại, ánh mắt dừng trên người cô một lúc, khóe miệng hơi cong, như không kìm được nụ cười.

Phân xong phòng, đến lúc làm nhiệm vụ.

Mấy người đi tìm Tống Tài, lần này anh ta đổi chỗ, đang ở thư phòng trên tầng hai đọc cuốn Tu dưỡng của một diễn viên.

Hà Dĩ Huyền hỏi: "Tống Tài, chúng tôi muốn giúp anh tìm cô dâu, nhưng anh có thể cho thêm chút gợi ý không?"

"Đúng vậy, ví dụ như cao bao nhiêu, có đặc điểm ngoại hình gì chẳng hạn." Tống Diệc Nhiên bổ sung.

Tống Tài gấp sách lại: "Chắc, các người thật là phiền phức! Đi theo tôi, tôi đưa các người đi xem ảnh của cô ấy."

Tầng ba của biệt thự, hóa ra có một ban công ngắm biển rộng lớn. Ban công đã được trang trí thành một nơi giống như sân

khẩu tuyên thệ đám cưới nhỏ, đầy cánh hoa rải dưới đất. Chính giữa ban công có một cổng vòm hoa tươi, hai bên trái phải đặt hai tấm bảng cuốn lớn.

Tổng Tài chỉ vào bảng cuốn bên phải: "Đây chính là dáng vẻ của cô ấy, nhìn rõ chưa?"

Không.

Nguyễn Du nhìn qua, trên bảng cuốn đó chẳng in hình người nào cả, chỉ in hai chữ lớn: Cô dâu.

Nguyễn Du: ???

Hằng Hằng cất giọng trong trẻo: "Con chẳng thấy gì cả."

Tổng Tài giận dữ quát: "Đồ ngu ngốc, mắt mũi các người đều mù hết à!"

Kỷ Lâm Hạo: "Chỉ có ảnh thôi thì chưa đủ, anh có thể mô tả chi tiết hơn về cô ấy được không?"

"Được thôi." Tổng tài miễn cưỡng: "Trước hết, cô dâu của tôi rất xinh đẹp, da trắng như tuyết, mắt long lanh như sơn mài."

"Tính cách của cô ấy cũng tốt, dịu dàng ít nói, trong sáng dễ ngại ngùng."

"Dáng người rất đẹp, nhỏ nhắn đáng yêu, chân vừa thon vừa thẳng."

Tổng Tài: "Ai có thể đáp ứng đủ tất cả những yêu cầu tôi vừa nói chính là cô dâu của tôi. Được rồi, các người còn không mau đi tìm?"

"....."

Nguyễn Du và mấy người khác chìm vào im lặng.

Yêu cầu như thế, bảo tìm là tìm, anh nghĩ chúng tôi là người săn
ngôi sao chắc???

.

Đi từ sân sau của biệt thự ra, chỉ cần đi vài phút là tới bãi biển
đông đúc du khách. Du khách đông, đồng nghĩa với khả năng
tìm được "cô dâu" cũng cao.

Tổ chương trình đã nói, phạm vi hoạt động của khách mời chỉ
giới hạn trong biệt thự và bãi biển này. Mấy người bàn bạc một
chút, bãi biển lớn như vậy, tốt hơn là chia ra tìm.

Hà Dĩ Huyền: "Vậy tôi sẽ cùng Quản gia Kỷ thành một đội,
chúng tôi sẽ tìm dọc theo bãi Đông."

"Không... tiện đâu." Nguyễn Du chẳng nghĩ ngợi gì liền nói.

Hà Dĩ Huyền thoáng sững lại, mím môi cười nhẹ: "Có gì không
tiện?"

Hừm, cô về hỏi công ty quản lý thích mua bài lăng xê cho nghệ
sĩ của mình thì sẽ biết ngay tại sao không tiện.

Nguyễn Du lý luận: "Tôi thấy thế này, cô và Quản gia Kỷ là người
có độ nổi tiếng nhất, nên phát huy tác dụng lớn nhất. Anh ấy đi
về phía bãi Đông thu hút một nửa số người, cô đi về phía bãi Tây
thu hút nửa còn lại. Như vậy người sẽ tập trung lại đây, tìm cô
dâu cũng dễ hơn."

Nghe xong lý thuyết nam châm của Nguyễn Du, Kỷ Lâm Hạo
liếc nhìn cô một cái, khóe môi mím cười, dường như không
nhìn được cười.

"Tôi thấy được."

Tốt, Nguyễn Du vui vẻ hẳn.

Cuối cùng cô và Hà Dĩ Huyền thành một nhóm, ba người còn lại một nhóm, mỗi nhóm tìm cô dâu.

Rời khỏi biệt thự tiến về bãi biển, sự hiện diện của mấy người không chỉ giống nam châm nữa, mà gần như đi đến đâu là bị vây quanh đến đó. Nguyễn Du và ư Hà Dĩ Huyền bị nhóm người hâm mộ vây kích động bám theo suốt đường, liên tục có người cầm điện thoại quay phim chụp ảnh họ, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng hét của fan.

"Có thể ký tên cho tôi không, Hà Dĩ Huyền! Nguyễn Du! Nhìn vào máy ảnh đi nào!"

"Huyền Huyền cố lên! Tôi thấy livestream nên đã bay từ Hạ Môn tới đây đây, tôi yêu chị!!"

"Tiểu Du, Tiểu Du, tôi cũng muốn ăn lẩu của cô!!"

"Á á á, tên khốn nào bắt cô mặc đồ hầu gái vậy! Tôi thích quá đi mất!!"

Nguyễn Du: "....."

Từ sau khi đi bộ cả ngày trên đường phố Hàng Châu lần trước, cô đã học cách miễn dịch với kiểu bối rối này. Cô nhanh chóng tìm kiếm các cô gái có khả năng là "cô dâu" trong đám đông, cố nén lại không đáp trả những nụ hôn gió và lời tỏ tình từ người hâm mộ. Tôi không biết các người, tôi không quen ai trong số các người cả.

Dọc bờ biển đi gần bốn mươi phút, người tụ tập ngày càng đông, nhưng vẫn không tìm được ai phù hợp.

"Ê, cô gái kia," Hà Dĩ Huyền bắt gờ kéo tay cô.

Nguyễn Du theo hướng chỉ tay nhìn qua, trong đám đông không xa có một chàng trai đang công bạn gái trên vai để cô ấy ngồi lên

cao chụp ảnh. Cô gái mặc chiếc váy cam đi biển, tay cầm điện thoại chụp hình hai người bọn họ. Thấy Nguyễn Du nhìn qua, cô gái vừa phấn khích vừa ngại ngùng run rẩy một chút.

Đôi mắt nai, da trắng. Trong sáng, ngại ngùng. Nhỏ nhắn dễ thương.

Đúng là người cần tìm rồi! Chính là cô dâu đây chứ đâu!!!

“Xin nhường đường một chút, xin nhường đường cảm ơn.”
Nguyễn Du nhanh chóng chạy tới, diễn cực kỳ nhập tâm: “Cô gái, tôi thấy cô cốt cách phi phàm, chắc chắn là quý cô trăm năm khó gặp của chúng tôi rồi!”

Cô gái ngơ ngác, chỉ vào mình: “Là... đang, đang nói chuyện với tôi sao?”

Hà Dĩ Huyền: “Chúng tôi đang tìm cô dâu cho Tổng Tài, cảm thấy cô rất phù hợp, hãy theo chúng tôi về biệt thự.”

“Không phù hợp! Bạn tôi mới phù hợp!” Trong đám đông có fan xem livestream la lên: “Tôi đã gọi cho cô ấy rồi, cô ấy đang trang điểm trong khách sạn, sắp đến đây ngay! Hãy xem bạn tôi đã!”

Thời cơ không chờ đợi, cô gái gật đầu lia lịa: “Tôi đi với các cô, thả em xuống, nhanh lên.”

“Em yêu, em không cần anh nữa sao?” Chàng trai cũng cô xuống, đau lòng hỏi.

Cô gái xoa mặt anh: “Anh yêu, anh yên tâm, đợi em ly hôn với người đàn ông đó xong, sẽ mang một nửa gia sản của anh ta về tìm anh, yêu anh.”

"..."

Cuối cùng tìm được cô dâu, Nguyễn Du và Hà Dĩ Huyền dẫn cô gái quay về biệt thự, lúc này đã gần ba giờ rưỡi chiều.

Tổng Tài đang ở thư phòng trên tầng hai, không biết đang cầm một tập báo cáo tài chính hay thứ gì đó. Nguyễn Du đẩy cửa bước vào, chỉ nghe thấy hắt hờ lạnh tà mị: “Trời lạnh rồi, nên để nhà họ Vương phá sản thôi.”

Nguyễn Du hùa theo: “Đúng là nên để nhà họ Vương phá sản từ lâu rồi! Vừa nãy tôi và Quản gia Hà đến nhà họ Vương, phát hiện ra cô dâu bị họ bắt đi, nhưng anh yên tâm, chúng tôi đã đưa về rồi.”

Tổng Tài: ...

Tổ đạo diễn:

Tôi nghĩ chương trình "Hý Du Kí" ngày mai nên đổi thành "Hành trình diễn sâu" thì hơn.

“Cô dâu của tôi đâu?” Tổng Tài nôn nóng.

Đúng lúc này, tiếng bước chân lại vang lên ở cầu thang. Hà Dĩ Huyền và cô gái váy cam ngoài cửa thư phòng quay đầu nhìn, Kỷ Lâm Hạo và mọi người cũng trở về, theo sau là một cô gái tóc xoăn, mặt đỏ ửng, ánh mắt dán chặt vào Kỷ Lâm Hạo – cũng là cô dâu.

Thấy Kỷ Lâm Hạo, cô gái váy cam “nghẹn ngào” một tiếng: “Anh... anh trai...”

Nguyễn Du ra ngoài nhìn, ngay lập tức nhận ra, hai cô dâu mang về đều là Tú Kỷ. Chạm phải ánh mắt của Kỷ Lâm Hạo, cô tự hào từ tận đáy lòng, không kìm được nở nụ cười rục rỏ.

Hu hu hu, idol bảo bối của tôi đúng là được yêu thích! Trời sinh thu hút ánh nhìn!

Nụ cười rất linh động, rất xinh đẹp. Kỷ Lâm Hạo hơi sững người, có chút không dời mắt được.

Trong thư phòng. Tổng Tài dựa trên ghế da thật, nhìn hai cô dâu được mang về, quan sát sâu sắc một lúc rồi bắt đầu bắt lỗi.

“Cô, không đủ trầm tĩnh ít nói, liên tục gọi Quấn gia Kỷ là anh trai nghĩa là gì? Cô là em gái anh ta sao? Còn cô, da không đủ trắng, cô dâu của tôi nhất định phải có làn da mịn như lụa, trắng như tuyết.”

Nghe đến đây Nguyễn Du nghiêng răng.

Da trắng như tuyết thật sự phải là "như tuyết"? Anh muốn tìm Bạch Tuyết làm cô dâu thì Hoàng Tử có đồng ý không chứ??

Tổng tài khinh thường cười nhạt, lười biếng xoay ghế ra sau, quay lưng lại: “Dù các cô không phải là người đó, nhưng tôi có thể cho các cô một cơ hội. Các cô hãy bắt đầu màn trình diễn tài năng của mình, chỉ cần tôi cảm thấy đủ rung động, sẽ vì các cô mà quay lại.”

"..."

Cái diễn biến kỳ lạ này, bình luận trực tuyến cười ngất.

【Haha đây là gì vậy, thật sự bắt đầu hát rồi.】

【Tôi đang xem chương trình tuyển chọn cô dâu 101 sao?】

【Huấn luyện viên này có hơi khắt khe không, hát hay thế mà không quay lại? Không có vòng bình chọn khán giả à?】

【Cố lên váy cam! Ra mắt ở vị trí trung tâm!】

【Mặc dù tóc xoắn hơi lệch tông, nhưng tôi chọn nhan sắc của em gái, debut làm visual đi.】

【Haha sao bình luận cũng đang diễn nữa vậy.】

...

Nguyễn Du cuối cùng đã hiểu, tìm cô dâu căn bản không phải là việc cần mắt nhìn, mà là cần thể lực.

Trong mấy giờ tiếp theo, nhóm khách mời không ngừng nghỉ, liên tục ra ngoài tìm cô dâu cho Tổng Tài, rồi mời những cô gái đó đến biệt thự. Tất nhiên, không có ai đáp ứng được yêu cầu khắt khe của tổng tài, và đối với những người không đạt, tất cả đều phải biểu diễn tài năng xong mới được đi.

Cứng rắn biến một tập show diễn kịch nhập vai thành chương trình tuyển chọn người mới.

Mấy khách mời mệt lả người.

Trong lòng thân thiết chào hỏi tổ chương trình tám trăm lần.

Tối gần bảy giờ, đã qua giờ phà qua lại, khách du lịch trên Cổ Lăng Tự giảm đột ngột, bãi biển cũng không còn mấy người.

Nguyễn Du và Hà Dĩ Huyền mệt mỏi quay lại biệt thự, phát hiện Tống Diệc Nhiên và mọi người đang cùng nhau khiêng một cái khung sắt ra khỏi sân, trông rất nặng, hỏi ra mới biết, Tổng Tài tối nay muốn tổ chức tiệc nướng bên bãi biển, ngắm sao trời, suy ngẫm về cuộc đời.

Nguyễn Du nghĩ thầm cô giờ cũng muốn nướng hân lắm.

“Cái này để tôi khiêng,” cô vội vàng bước tới, giúp Kỷ Lâm Hạo chia sẻ gánh nặng, “Anh đi lấy nguyên liệu đi.”

Kỷ Lâm Hạo không buông tay, giọng nhẹ nhàng: “Cái này khá nặng, để bọn tôi khiêng là được rồi.”

“Không cần không cần, chẳng nặng chút nào, anh mau đi đi.”
Nguyễn Du nhẹ nhàng tự nhiên, thúc giục anh.

Cô nhất quyết muốn khiêng khung bếp nướng, Kỷ Lâm Hạo suy nghĩ một lúc, không tranh với cô nữa, chỉ có thể quay vào biệt thự lấy nguyên liệu.

Buổi tối, sao trời rực rỡ, bọn họ dựng bếp nướng trên bãi biển, số người ở bãi biển so với buổi chiều ít đi rất nhiều, chủ yếu là khách ở lại qua đêm trên đảo hoặc cư dân.

Tổng Tài nằm trên ghế tắm nắng, tay cầm một chai rượu, dáng vẻ như người bị tổn thương vì tình yêu. Mấy người khác thì nướng đồ rất vui vẻ, Tống Diệc Nhiên gọi lớn: “Nữ hầu Nguyễn, cánh gà cô nướng thơm thế, có thể làm thêm năm xiên nữa không?”

Nguyễn Du muốn đánh anh ta: “Có tay không? Có tay thì tự mà nướng.”

Nói xong, cô đưa xiên thịt nạc vừa nướng xong cho Hằng Hằng, cười tí mắt: “Thiếu gia, mấy xiên này cho cậu, cậu mang đi chia đi.”

Buổi trưa, Kỷ Lâm Hạo đã giúp cậu làm bài tập, nên Hằng Hằng lập tức chạy đi chia một nửa xiên thịt cho anh. Kỷ Lâm Hạo nhận xiên thịt, xoa đầu Hằng Hằng, rồi mỉm cười nói với Nguyễn Du: “Cảm ơn.”

“Không có gì, không có gì, tôi nướng hơi nhiều thôi mà.”

Nguyễn Du bề ngoài vẫn điềm nhiên, nhưng trong lòng như đang nhảy điệu quay vòng ba vòng rưỡi của Thomas kèm một cú xoạc chân, cảm giác kế hoạch nướng đồ cho idol đã thành công mỹ mãn!

Buổi tối, ăn uống no say xong, Tổng Tài cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần sau những ngày “đau khổ vì tình”, đòi nghe hát. Không những thế, còn yêu cầu hát trực tiếp ngay tại chỗ.

Xa xa, vốn dĩ có vài du khách đang tổ chức tiệc bãi biển, giờ đây gần như tất cả đều đã kéo tới vây quanh để chụp ảnh sao nổi tiếng.

Kỷ Lâm Hạo chống tay đứng dậy, đi hỏi mượn một cây đàn guitar của người xung quanh, rồi ngồi xuống bãi cát. Anh cúi đầu chỉnh lại vài dây đàn, rồi bắt đầu hát.

Chỉ mới hát vài chữ đầu, Nguyễn Du đã nhận ra ngay, đó là bài “Hái Sao” – bài hát anh viết dành tặng fan hâm mộ.

Bình luận trong livestream lập tức bùng nổ:

【Aaaaaaaaaaaaaaaaaa tôi đang la hét đến mức mẹ tôi dùng đũa đánh tôi đây!】

【Tổ chương trình từ nay về sau chính là bố tôi! Tôi quỳ lạy!】

【Tối nay tôi đặt vé máy bay đến Hạ Môn, sáng mai có thể gặp Hạo Hạo không?!】

【Huhu tôi không sống nổi nữa, không sống nổi nữa!!!】

.....

Nguyễn Du cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng trái tim nhỏ bé của cô đang đập rộn ràng. Idol của cô ở ngay trước mặt, cách chưa đầy năm bước chân, đang vừa đàn guitar vừa hát, mà bài hát đó lại là lời tỏ tình dành cho fan! Ai chịu nổi đây?!

Khi về lại biệt thự vào buổi tối, uống xong thuốc, nằm trên giường, cô trèm chăn, đạp chân loạn xạ, rồi bất ngờ vỗ tay xuống chăn, ngồi bật dậy. Cô hoàn toàn không tài nào ngủ được.

Một giờ rưỡi sáng, Nguyễn Du lặng lẽ bò dậy.

Tổ quay phim đi theo đã ngủ hết, chỉ còn lại camera cố định trong biệt thự vẫn còn hoạt động. Đúng lúc này, trong phòng livestream vẫn có không ít khán giả, tận mắt nhìn thấy Nguyễn Du khoác một chiếc áo ngoài, len lén ra khỏi biệt thự, rồi dần biến mất khỏi tầm nhìn.

Cô đi đâu?

Nguyễn Du đi dạo ra bãi biển.

Bất ngờ thay, bãi biển không có ai, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, sóng vỗ nhẹ nhẹ, gió biển mang theo hương vị mặn mòi thoảng qua, nhưng lại rất dễ chịu.

Tâm trạng cô cực kỳ tốt, cô cởi giày, từng bước, từng bước giẫm lên cát, để lại những dấu chân lún sâu.

Kiếp trước, cô chưa từng được đến bờ biển.

Dù sau này đã trở thành đại tiểu thư nhà họ Nguyễn, nhưng cô luôn bận rộn với lịch trình công việc, những ngày được nghỉ thì chỉ có thể ở nhà xem phim hoặc chơi game. Cô chưa bao giờ thực sự được thư giãn, hay tận mắt chiêm ngưỡng thế giới này. Nhưng khoảnh khắc hiện tại thì thật sự rất tuyệt vời.

Được gặp idol, được nghe anh hát đối diện, được trò chuyện cùng anh, thậm chí còn có thể... đá cát trên bờ biển.

“Trời ạ, mình như này có phải hơi ngớ ngẩn không nhỉ?”
Nguyễn Du thì thầm.

Sau đó cô lại đá thêm một cú cát.

Ngớ ngẩn thì sao chứ? Ngớ ngẩn cũng có quyền vui vẻ sống đến giây cuối cùng của phim truyền hình mà, đúng không!

Trên tầng hai của biệt thự, Kỷ Lâm Hạo bước ra ban công, và anh nhìn thấy cảnh tượng đó.

Ở phía xa xa, nơi bờ biển trong tầm mắt, một cô gái khoác chiếc áo ngoài đang cúi đầu, giẫm cát, đá cát, vừa đá vừa nhảy, tóc đen dài tung bay trong gió biển, tà váy trắng cũng phất phơ.

Cô đá cát rất nghiêm túc, vui vẻ cũng rất nghiêm túc.

Kỷ Lâm Hạo thoáng ngạc nhiên, lặng lẽ nhìn một lúc, rồi đôi mắt hoa đào của anh khẽ cong lên, ánh lên một nụ cười nhẹ.

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Tống Tài bước vào thư phòng trên tầng hai, mấy vị khách mời còn lại tụ tập trong phòng khách với vẻ mặt ủ rũ.

Có lẽ vì đang livestream, số lượng du khách đến đảo Cổ Lăng Tự hôm nay rõ ràng còn đông hơn hôm qua. Bãi biển trước biệt thự đông nghẹt người, và bên ngoài khu vực biệt thự tư nhân cũng có rất nhiều fan vây quanh. Nhưng với tiêu chuẩn kén chọn cô dâu của tổng tài, dù có mang về thêm một trăm cô gái nữa cũng chưa chắc anh ta sẽ gặt đầu.

Chỉ còn ba tiếng nữa là hết thời gian.

Tống Diệc Nhiên: “Yêu cầu chọn cô dâu của anh ta là gì nhỉ?”

Hà Dĩ Huyền: “Phải xinh đẹp, da trắng như tuyết, mắt đen lay láy.”

Nguyễn Du: “Tính cách tốt, kiểu trầm tĩnh, ít nói, trong sáng dễ ngại ngùng. Ha ha.”

Kỷ Lâm Hạo nhớ lại: “Còn có yêu cầu về dáng người.”

“Phải nhỏ nhắn đáng yêu, chân vừa thon vừa thẳng!” Hằng Hằng chen vào.

Đòi hỏi kiểu gì thế này?!

Tổng Diệc Nhiên tuyệt vọng: “Không còn cách nào nữa. Tìm thôi. Chia nhóm tìm kiểu hôm qua chậm quá, không thì mỗi người tự đi tìm thêm vậy.”

Cả nhóm bàn bạc một chút, rồi ai nấy tản ra tìm.

Vẫn là bãi biển quen thuộc, vẫn là đám đông ồn ào.

Nguyễn Du vì thức khuya hôm qua nên sáng nay tinh thần không tốt. Nhìn cô mệt mỏi, mấy fan giữa đám đông đều xót xa, hét lên với tổ quay phim: “Khó thế này thì tìm kiểu gì được! Tha cho con bé đi mà!”

Cô gật đầu rưng rưng. Mẹ nó, tổ chương trình đúng là không có nhân tính, chuyện thế này ai mà làm được?

Trước màn hình giám sát, tổ đạo diễn nhìn nhau cười, vô cùng hài lòng.

Ha, khó tìm thì mới đúng. Không ngờ đúng không, tập này vốn dĩ họ chẳng hề định để khách mời vượt qua thử thách.

Trong camera, Nguyễn Du bỗng dừng bước, bật thốt lên một tiếng “A!”, như thể đột nhiên thông suốt mọi chuyện.

Tổ đạo diễn: ...

“Cô ấy định làm gì?” Vương Lộ nhìn nụ cười của cô, cảm thấy điềm xấu sắp xảy ra.

Nguyễn Du như tìm được ánh sáng cuộc đời.

Đúng rồi! Không nhân tính thì sao chứ!

Cô tìm một người trong đám đông, chớp mắt nói: “Tôi không ra khỏi bãi biển được, anh giúp tôi vào trong đảo mua đồ được

không? Tiền anh ấy trả.” Nói xong chỉ tay về phía quay phim đi theo.

Anh chàng quay phim: “...”

Hai tiếng sau, trong biệt thự, Tổng Tài lại một lần nữa loại thêm một loạt ứng cử viên cô dâu.

Hằng Hằng mặt mếu: “Em không muốn ra ngoài nữa.”

“Tìm không nổi nữa, thật sự không nổi nữa.” Tống Diệc Nhiên nằm vật ra sofa, yếu ớt vẫy tay.

Bất ngờ, một giọng nói vang lên.

“Tìm được rồi!”

Nguyễn Du từ sân trước chạy vào, trên tay cầm thứ gì đó, thở không ra hơi, mặt đỏ bừng, nhưng ánh mắt rực sáng.

Kỷ Lâm Hạo nhìn cô: “Tìm được gì rồi?”

Cô chỉ vào chiếc lồng được che bằng tấm vải chắn sáng trên tay: “Cô dâu!”

Mười một giờ bốn mươi lăm phút, chỉ còn mười lăm phút nữa là hết thời gian. Tống Tài nhìn chiếc lồng trong tay Nguyễn Du, mặt đầy vẻ ngỡ ngàng.

“Cái gì đây??”

Nguyễn Du “soạt” một cái kéo tấm vải che sáng ra, hóa ra đây thực sự là một cái lồng chim.

Con vẹt xám trắng trong lồng bị ánh sáng bất ngờ làm cho hoảng sợ, đập cánh loạn xạ vài lần, rồi kêu to một tiếng trong trẻo: “Chúc mừng năm mới!”

Nguyễn Du nói: “Tổng Tài à, anh có hài lòng với những gì anh thấy không?”

Tổng Tài Bá Đạo: “?”

Ánh mắt của mọi người tập trung vào con vệt xám trắng trong lòng.

Con vệt này, toàn thân trắng như tuyết, điểm thêm sắc hồng phơn phớt, đáng yêu hết mức.

Nguyễn Du có lý lẽ hùng hồn: “Da trắng như tuyết, mắt đen như mực.”

“Ít nói, đoan trang, dễ xấu hổ.” Cô giải thích, “Tôi đảm bảo với anh là nó chỉ nói được mỗi câu ‘Chúc mừng năm mới’, tuyệt đối không nói thêm câu nào khác. Anh nhìn sắc đỏ phơn phớt trên mặt nó đi, xem thử nó trong sáng, xấu hổ và phụ thuộc thế nào.”

“Còn nữa, nhỏ nhắn đáng yêu, chân thon thẳng... Nó không đáng yêu sao? Không nhỏ nhắn sao? Chân không thon không thẳng sao?”

Ai quy định cô dâu nhất định phải là người chứ? Đáp ứng đủ ba yêu cầu kia chẳng phải là được sao?

Không khí im lặng đến c.h.ế.t chóc, Tổng Tài bá đạo run run môi, vừa định nói gì đó thì nghe thấy Nguyễn Du lại lý lẽ đánh thép: “Anh đã nói rồi, ai đáp ứng được tất cả yêu cầu của anh, đó chính là cô dâu mà anh tìm kiếm.”

Tổng Tài Bá Đạo: ...

Tổ đạo diễn:

Nguyễn Du đầy cảm xúc: “Tổng Tài, đây chính là cô dâu của chúng ta mà!”

Những người có mặt ở đó ngó người ra một nửa, im lặng suốt mười giây, cô nghe thấy Kỷ Lâm Hạo khẽ cười một tiếng.

Bình luận màn hình ngập tràn “hahaha”.

【Hahahaha tôi bảo rồi, cô ấy mua chim làm gì không biết.】

【Đỉnh quá, tôi báỉ phục.】

【Tôi cười muốn ngất, hãy viết sáu chữ đó lên màn hình công khai!】

【Nguyễn Du, vua của show thực tế!!!】

【Chết mất hahaha cú lật kèo này làm tôi cứng đờ tại chỗ.】

Trong tai nghe, đoàn đạo diễn mãi vẫn chưa đưa ra chỉ thị gì. Tổng Tài Bá Đạo và con vẹt xám trắng nhìn nhau chăm chăm suốt hơn mười giây, cuối cùng nặn ra một chữ: “...Được.”

Ngay sau đó, trong vòng mười phút, mọi người mang lồng chim lên sân thượng tầng ba, nơi đã được trang trí sẵn để tổ chức lễ cưới, dưới một màn bình luận cười nắc nẻ, họ tổ chức xong lễ cưới cho tổng tài bá đạo và con vẹt xám trắng.

Đúng mười hai giờ, các khách mời nhận được tín hiệu từ thiết bị nhắc việc.

【Chúc mừng, nhiệm vụ đã hoàn thành, tìm lại được cô dâu.】

Qua! Cửa! Rồi!

Giữa tiếng reo hò rộn ràng, Nguyễn Du quay đầu, chợt nhớ ra điều gì: “Con vẹt này là mượn từ một nhà nghỉ trên đảo, nghe nói là chim của bà chủ, phải trả lại.”

Tổng Tài Bá Đạo gật đầu đỡ đỡ: “Tốt thôi, vậy để tôi ly hôn lần nữa.”

Mười hai giờ rưỡi, các khách mời quay lại bãi biển nơi buổi livestream bắt đầu. Sau khi ghi hình xong lời cảm ơn khép màn, đạo diễn chính Vương Lộ không lập tức kết thúc buổi livestream, mà cầm loa, mỉm cười chỉ vào Nguyễn Du: “Nguyễn Du, cô lợi hại thật sự.”

“Thực ra khi chúng tôi lập kế hoạch cho số này, không hề nghĩ rằng các khách mời sẽ vượt qua được. Nhưng Nguyễn Du chính là một bug, tôi và toàn bộ ekip đều phải chịu thua.”

Mọi người xung quanh cười vang, Vương Lộ cũng cười: “Nhưng dù các bạn đã vượt qua, tôi vẫn muốn nói về ý nghĩa khi làm chủ đề này.”

“Tôi tin rằng mọi người đã nhận ra trong suốt một ngày qua, trên thế giới này không có cô gái hoàn hảo, việc dùng tiêu chuẩn tuyệt đối để chọn lựa một cô gái là hoàn toàn sai lầm.” Vương Lộ cười nói, “Tuy nhiên, mỗi cô gái đều có những điểm sáng riêng của mình, mong rằng các bạn sẽ nhận ra điều đó.”

Khi lời vừa dứt, các nhân viên xung quanh đồng loạt vỗ tay. Khán giả đứng xem nhìn nhau ngơ ngác, rồi sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Lúc này Vương Lộ quay sang Nguyễn Du, giả vờ giận dữ: “Nguyễn Du, cô không có gì muốn nói về việc cô đã phá hỏng ý đồ tốt đẹp của ekip sao?”

Nguyễn Du nghĩ ngợi một chút, rất chân thành: “Tôi muốn nói... tôi sai rồi.”

Ngừng lại một lúc, cô bổ sung một câu, kéo chủ đề trở lại.

“Còn nữa, nếu không thể trở thành cô gái hoàn hảo, hãy làm một chú chim. Mong rằng mọi cô gái đều có thể sống tự do tự tại, theo ý mình.”

Buổi ghi hình số thứ ba của Hý Du Kí kết thúc. Cúi chào, livestream khép lại.

Bình luận màn hình đầy tiếng than thở: Ôi, số này ai cũng thật dịu dàng quá! Nguyễn Du đáng yêu đến xao lòng! Vừa thông minh, vừa biết nấu ăn, cô chính là cô gái hoàn hảo!

Tối hôm đó, màn thể hiện của Nguyễn Du trong Hý Du Kí đã leo lên hot search, được bàn tán khắp mạng. Chỉ trong một đêm, số người theo dõi trên Weibo của cô tăng hơn một triệu. Khi cô bay từ Hạ Môn về Chiết Giang, tại Hoành Điếm đã có một nhóm fan hâm mộ chờ sẵn, ai cũng phấn khích, đồng thanh hô vang: “Cố lên, Tiểu Du!”

Về đến khách sạn ở Hoành Điếm, An Trác Tây gọi điện tới.

“Còn nhớ Thành Danh Vô Vọng không?”

Nguyễn Du lập tức nhớ ra: “Là bộ phim dân quốc quay năm ngoái đúng không? Bộ phim mà em đóng vai vũ nữ mùa ấy.”

Làm sao mà quên được chứ, chẳng phải đó là bộ phim cô vừa tỉnh lại không lâu đã phải hợp tác với đối thủ để quay sao!

An Trác Tây: “Đúng vậy, đạo diễn Quan vừa liên hệ với chị, nói rằng Thành Danh Vô Vọng sẽ được ra rạp vào dịp hè năm nay, đoàn phim dự định từ tháng sau sẽ bắt đầu roadshow trên toàn quốc, muốn em tham gia.”

Roadshow phim, nói đơn giản là hoạt động quảng bá cho bộ phim trước khi chính thức công chiếu, được tổ chức ở các thành phố khác nhau. Khi đó, các thành viên chủ chốt của đoàn phim sẽ có mặt, địa điểm thường là các rạp chiếu phim tại các thành phố. Những người tham dự đa phần là giới truyền thông và quản lý rạp chiếu, chỉ một phần nhỏ là fan hâm mộ.

Thành Danh Vô Vọng là bộ phim đạo diễn Quan Bảo Niên dồn hết tâm huyết vào, đặt hy vọng đoạt giải, nên rất được coi trọng.

“Cả đoàn phim đều phải chạy hơn một tháng để quảng bá trên khắp cả nước. Em là vai phụ, chị đã bàn bạc với đạo diễn Quan, không cần có mặt ở tất cả các buổi, chỉ cần tham gia vài lần thôi.”

Nguyễn Du: “Được.”

An Trác Tây: “Vậy quyết định vậy nhé. Buổi đầu tiên ở Bắc Kinh, trùng với ngày bộ phim hiện tại của em đóng máy, chỉ cần xuất hiện một lát là được, chắc truyền thông cũng không hỏi gì đâu.”

Nguyễn Du đồng ý. Sau khi gác máy, An Trác Tây nhanh chóng gửi lịch trình roadshow của đoàn phim đến.

Lịch trình dày đặc, trong vòng một tháng, hơn năm mươi thành phố, hơn hai trăm buổi quảng bá. Các buổi cô phải tham gia được đánh dấu đỏ, đếm qua chỉ có khoảng mười buổi.

"Chị Tiểu Du, chị đang xem gì vậy?" Bên cạnh, Diệp Mộng Mộng thò đầu qua.

Nguyễn Du đưa cô xem: "Đây, lịch trình quảng bá phim Thành Danh Vô Vọng."

"Thành Danh Vô Vọng?! Bộ phim có Đoàn Lâm đóng chính ấy hả?"

Mắt Diệp Mộng Mộng sáng rực.

Suýt thì quên, trợ lý đời sống này là fan của Đoàn Lâm. Chính xác không chỉ là fan, mà là "fan cuồng".

Một bộ phim hay phim truyền hình có Đoàn Lâm đóng chính, cô ấy có thể xem đi xem lại năm lần.

Trước khi đi ngủ, Nguyễn Du liếc nhìn máy tính bảng phát sáng trong tay Diệp Mộng Mộng. Được rồi, bắt đầu xem lần thứ sáu rồi.

Thật sự là hết nói nổi.

Sáng hôm sau, bị đồng hồ báo thức đánh thức, Nguyễn Du mơ mơ màng màng, quàng mắt thâm nhẹ, lồm cồm bò ra khỏi chăn.

Cô cảm thấy cả đêm không ngủ ngon.

Thậm chí còn mơ thấy Đoàn Lâm.

Trong mơ, cô vẫn đang ghi hình tập thứ ba của Hý Du Kí. Khi Tổng Tài sắp tổ chức lễ cưới với chú vệt trắng, Đoàn Lâm đột nhiên xuất hiện. Anh vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng quen thuộc, giọng nói băng giá không chút cảm xúc: "Cô dâu sai rồi." Phá hỏng nhiệm vụ của cô! Còn đuổi g.i.ế.c cô suốt cả đêm trong giấc mơ!

Khỉ thật.

Nguyễn Du vừa đánh răng vừa lau bầu, lẩm bẩm: "Cái giấc mơ nhảm nhí gì thế này?"

Bỗng nhiên, bên ngoài phòng tắm, Diệp Mộng Mộng hét lên một tiếng chói tai.

"Chuyện gì vậy?!"

Ở khu vực hành lang ngoài phòng, Diệp Mộng Mộng dán mắt vào cửa phòng, giọng run rẩy: "Chị... chị Tiểu Du, vừa rồi em... em mở cửa thì thấy..."

Nguyễn Du bước đến, tim như ngừng đập một nhịp.

Cánh cửa phòng bị Diệp Mộng Mộng mở hé, lộ ra ổ khóa nơi tay nắm cửa, bị phá hoại nghiêm trọng. Phần lõi khóa bị mài mòn

tôi tả, như thể ai đó đã cố gắng dùng vũ lực để cạy nó.

Dù không thành công, nhưng ổ khóa trông như sắp rơi ra.

Cô nhớ rõ đêm qua trước khi đi ngủ mình đã kiểm tra cửa khóa, lúc đó hoàn toàn không có dấu hiệu gì bất thường.

Diệp Mộng Mộng sợ đến mức gần như bật khóc: "Khóa... đêm qua bị cạy rồi."

Bầu không khí rơi vào im lặng c.h.ế.t chóc.

Nguyễn Du cau mày chặt, định nói gì đó, nhưng n.g.ự.c bỗng nhiên cảm thấy đau âm ỉ.

Có lẽ là do ngủ không ngon, ngay cả hô hấp cũng không thoải mái.

"Cảnh sát, mau báo cảnh sát."

Cô đi về phía đầu giường lấy điện thoại, màn hình đúng lúc sáng lên.

Hai tin nhắn mới vừa gửi đến.

Từ chủ nhiệm Trần khoa tim mạch nội trú Bắc Kinh:

【Đã sắp xếp ca phẫu thuật ngày 20 tháng sau, cần nhập viện trước một tuần để chuẩn bị.】

【Gần đây có thời gian không? Có một số lưu ý cần gặp mặt trao đổi.】

Chương 38: Quảng bá phim

Cảnh sát đến rất nhanh. Sau khi thu thập chứng cứ tại hiện trường, họ xem lại camera giám sát của khách sạn. Nguyễn Du đi theo vào phòng giám sát. Màn hình cho thấy, khoảng 2 giờ sáng, bên ngoài phòng cô xuất hiện một người đàn ông.

Mặc áo hoodie màu đen, mũ trùm che mắt, trên mặt đeo khẩu trang kín mít, không thể nhìn rõ mặt, nhưng dáng người và tư thế đi lom khom đút tay túi quần trông rất quen thuộc.

"Không phải là người lần trước gõ cửa chị sao?!" Lâm Thanh nhận ra ngay lập tức.

Nguyễn Du nhìn chằm chằm vào màn hình, tim đập nhanh dữ dội.

Tối qua đoàn phim kết thúc sớm. Lúc 2 giờ sáng, ngoài anh ta, hành lang không còn ai khác.

Người này lén lút nhìn quanh một hồi, sau đó lấy ra một vật nhỏ từ ba lô, không rõ là d.a.o lam hay vật gì, rồi cúi xuống bắt đầu cạy ổ khóa. Có lẽ do hồi hộp, anh ta dừng lại nhiều lần, đi bộ ra cuối hành lang rồi quay lại kiểm tra khe cửa xem có ánh sáng lọt ra không. Sau đó tiếp tục cạy.

Quá trình này kéo dài đến gần 5 giờ sáng, khi nhân viên vệ sinh của khách sạn bắt đầu làm việc, anh ta mới hậm hực rời đi.

Lâm Thanh xem mà rợn tóc gáy.

Ngay sau đó, họ tiếp tục kiểm tra các camera ở các khu vực khác của khách sạn và phát hiện người đàn ông không rời khỏi qua sảnh chính tầng một. Anh ta đi thang máy lên tầng ba, rồi vào phòng chứa dụng cụ lau dọn. Sau đó biến mất.

"Trong đó, có gì vậy?" Cảnh sát chỉ vào màn hình.

"Toàn là đồ linh tinh, chẳng có gì cả..." Quản lý khách sạn trả lời, chợt nhớ ra, đáp ứng: "À, nhưng có một cái cửa sổ nhỏ. Tuy nhiên bình thường chỉ mở hé một chút, làm sao chui qua được..."

Người đàn ông đã leo dọc theo đường ống thoát nước của khách sạn. Anh ta trèo lên tầng ba và lẻn vào qua cửa sổ.

Nguyễn Du theo cảnh sát đi lấy lời khai, làm xong biên bản thì phải quay lại tiếp tục quay phim.

Sự việc gây rúng động này khiến quản lý khách sạn đến từng người trong đoàn phim xin lỗi, liên tục cam đoan rằng chuyện này sẽ không bao giờ tái diễn. Nguyễn Du cũng bị đạo diễn sản xuất mời nói chuyện riêng. Anh ta nói rằng đoàn phim sẽ sắp xếp một vệ sĩ cho cô trong vài ngày tới, nhưng hy vọng cô đừng công khai chuyện cạy cửa.

"Anh ta tất nhiên không muốn chúng ta làm gì ồn ào lúc này. Chuyện xảy ra khi em ở đoàn phim, nếu để lộ ra, đoàn phim cũng sẽ bị chỉ trích." An Trác Tây gọi điện, cười lạnh. "Thế này đi, đợi vài hôm nữa khi em quay xong, công ty sẽ đăng một tuyên bố lên án hành vi fan cuồng."

Nguyễn Du đồng ý.

An Trác Tây thở dài: "Nhưng theo kinh nghiệm bao năm của chị, chuyện fan cuồng không bao giờ chấm dứt. Em tự cẩn thận vẫn là hơn."

"Biết rồi, em yêu quý mạng sống của mình lắm." Nguyễn Du đáp.

Cúp điện thoại, cô mím môi, mở Taobao, đặt mua hơn chục món đồ tự vệ.

Ngày trước khi cô còn là fan, cô đã mắng không biết bao nhiêu fan cuồng của Kỷ Lâm Hạo. Fan cuồng chỉ là một đám người ích kỷ, chẳng xứng đáng gọi là fan.

Nhưng nói không sợ thì là nói dối. Hai ngày tiếp theo, cô gần như không ngủ ngon giấc.

Rất nhanh đến ngày quay cảnh cuối của cô. Buổi chiều quay xong hai cảnh nữa, là có thể đóng máy.

Cảnh quay cuối cùng là một cảnh hành động bay trên mái nhà. Lâm Thanh thấy cô không nghỉ ngơi tốt trong hai ngày qua, sắc mặt luôn không ổn, lo lắng: "Hay để diễn viên đóng thế quay đi? Động tác lộn nhào khi treo dây cáp có ổn không?"

"Ổn chứ, sao không ổn." Nguyễn Du đang chớp mắt, kéo kịch bản đang đập trên mặt xuống. "Chỉ có hai góc quay, yên tâm đi."

Cô luyện tập với thầy hướng dẫn võ thuật hai mươi phút, chỉnh trang lại lớp trang điểm, rồi nghe đạo diễn cầm loa hô to, chuẩn bị quay.

"Chị Tiểu Du quả là liều mạng, lần trước ghi hình chương trình Nghề Nghiệp Ngụ Trang là thế, lần này quay phim cũng thế." Diệp Mộng Mộng mua cà phê về, nhỏ giọng hỏi Lâm Thanh: "Mấy hôm trước người cạy khóa, đã tìm được chưa?"

Lâm Thanh: "Chưa, ngay cả mặt mũi hắn cũng chưa thấy, không biết là ai? Hơn nữa, ở Hoàn Điểm người qua lại đông như vậy, biết tìm ở đâu."

Nói xong, hai người nhìn nhau một cái, thở dài, đều có chút lo lắng.

Bên kia, Nguyễn Du đã treo dây cáp quay cảnh đánh đ.ấ.m trên mái tường cung điện, đạo diễn hô "Cắt" hai lần, rồi quay thêm một cảnh cận, cuối cùng qua được.

Gia nhập đoàn phim hơn một tháng, các cảnh quay của Nguyễn Du trong "Cung Dạ Hành" chính thức đóng máy.

Diệp Mộng Mộng nhanh chóng chạy tới chia cà phê vừa mới mua, các diễn viên và nhân viên tại hiện trường đều mỉm cười nhận lấy.

“Đóng máy rồi! Chúc mừng chúc mừng, mong sau này sẽ nổi đình nổi đám nhé.”

“Tiểu Du! Trước khi đi ký cho tôi một chữ được không? Con gái tôi thích cô lắm.”

“Đóng máy vui vẻ nha.”

Nguyễn Du lần lượt cảm ơn, vẫn chưa thay đồ diễn, bị Lâm Thanh kéo lại chụp vài tấm ảnh đóng máy, rồi lập tức chạy theo quay đoạn đặc biệt cho lễ đóng máy.

Trên phim trường người đi kẻ lại tấp nập, quay xong trở về, cô nhìn quanh một vòng, dưới lều nghỉ ngơi thấy Nhuế Khả Khả đang học thuộc lời thoại.

“Bảo bối, cái này tặng em, nhất định sẽ thích.” Cô bí mật đưa qua một chiếc hộp nhỏ.

Nhuế Khả Khả mắt sáng lên, nghĩ đến điều gì, giọng nói cũng kích động đến hơi run: “Là thứ mà em nghĩ sao?”

Áp phích có chữ ký của CP Xuân Vũ trên tạp chí mới! Có phải là nó không?!!!

Nguyễn Du rất dứt khoát: “Là dùi cui điện mini.”

“.....”

Nguyễn Du: “Chống cháy, chống trộm, chống fan CP, thích điện ở đâu thì cứ mà điện.”

Nhuế Khả Khả: “Hu hu.”

Tối hôm đó, Nguyễn Du có một buổi roadshow phim tại Bắc Kinh, quay xong buổi chiều, cô không ở lại đoàn phim lâu, mà lập tức chạy thẳng ra sân bay.

Khi chờ máy bay, Lâm Thanh chỉnh sửa xong ảnh chụp đóng máy của Nguyễn Du, hài lòng đóng laptop lại, bảo cô đăng lên Weibo.

Trong ảnh, Nguyễn Du mặc bộ đồ sát thủ triều đình màu đen, tóc cột đuôi ngựa cao, ôm kiếm nghiêng đầu cười về phía ống kính. Ngũ quan xinh đẹp, vừa ngọt ngào vừa ngầu. Chỉ vừa đăng được một phút, fans đã gào thét “A a a” trong phần bình luận.

Tham gia hai chương trình truyền hình bùng nổ liên tiếp, độ nổi tiếng của cô tăng lên nhanh chóng, dường như sắp trở thành lưu lượng nữ diễn viên hàng đầu.

Bảy giờ tối, máy bay hạ cánh xuống sân bay thủ đô, không kịp ăn cơm, cô lại tiếp tục di chuyển đến khách sạn ở trung tâm thành phố.

Trên xe, Diệp Mộng Mộng hỏi: “Chị Tiểu Du, trong túi em có bánh quy, chị có muốn ăn không?”

“Không ăn, chị chợp mắt một lát, nếu không tí nữa không có tinh thần.” Nguyễn Du lẩm bẩm, cô sắp kiệt sức rồi.

Buổi roadshow đầu tiên của "Thành Danh Vô Vọng" tại Bắc Kinh diễn ra lúc chín giờ. Nguyễn Du ngồi trên xe mắc kẹt gần hai

tiếng đồng hồ, cuối cùng đến khách sạn sát giờ, hội tụ cùng đội ngũ chính của đoàn phim.

Đạo diễn và vài diễn viên chính đang trò chuyện ở quầy trà tầng một của khách sạn, đạo diễn Quan Bảo Niên thấy nhóm của Nguyễn Du đến, cười chào: “Nguyễn Du! Lâu quá không gặp, gần nửa năm không gặp rồi.”

Nguyễn Du cũng cười, lịch sự đáp lời: “Chào đạo diễn Quan, đạo diễn Trương, đúng là lâu không gặp.”

Một nam diễn viên bên cạnh cười nói: “Dạo này cô là nhân vật hot đấy, ngày nào cũng thấy tên cô trên hot search, đây là dấu hiệu nổi tiếng rồi.”

“Ây, đã nổi tiếng rồi mà!” Một người khác tiếp lời.

Nguyễn Du nhìn những nam diễn viên quen thuộc đang trêu chọc mình, mấy người này, lúc cô quay "Thành Danh Vô Vọng" hầu như không nói chuyện với cô. Một là không cùng vòng bạn, hai là họ căn bản lười để ý đến cô.

Chắc, từ trước đến nay showbiz vốn là nơi hùa theo người nổi tiếng, đạo lý này An tử đã từng dạy.

Nói chuyện vài câu mới nhớ ra, không đúng, nam chính của phim đâu rồi?

Nữ chính Tạ Tư Vũ: “Đoàn Lâm vẫn chưa tới à?”

Có người đáp: “Anh ấy ở trên phòng khách sạn, chắc vẫn đang làm bài phỏng vấn tạp chí, làm xong sẽ xuống ngay.”

Đợi khoảng năm phút, Đoàn Lâm tới.

Anh đi thẳng tới chỗ này, trên người mặc áo thun trắng đơn giản, quần dài đen thoải mái, tạo hình rất nhẹ nhàng. Chỉ một

đoạn đường ngắn bước tới, gần như mọi người xung quanh đều dõi mắt nhìn theo.

Nguyễn Du thề rằng ngay khoảnh khắc đó, cô nghe được tiếng rên khe khẽ của Diệp Mộng Mộng phía sau.

“A Lâm đến rồi, vậy chúng ta đi thôi.” Quan Bảo Niên lên tiếng gọi.

Đoàn Lâm lên tiếng đáp, sau đó ánh mắt thoáng liếc qua, ánh nhìn dừng lại trên người Nguyễn Du một lúc, khiến cô không hiểu sao có cảm giác dựng cả tóc gáy.

Cô kéo ra một nụ cười tiêu chuẩn, giữ khuôn mặt bình thản, bước sang một bên, lảng lảng chần phía trước Diệp Mộng Mộng.

Em bị phát hiện rồi, Diệp Mộng Mộng. Đừng kêu nữa! Đừng làm tôi mất mặt trước đối thủ chứ!!

Đoàn Lâm điềm tĩnh thu hồi ánh mắt, sau đó khẽ nhếch môi.

Cô tưởng anh đang nhìn ai?

Rạp chiếu phim tổ chức buổi roadshow nằm ngay gần đó, Nguyễn Du lên xe của đoàn làm phim, cả đoàn di chuyển đến bãi đỗ xe ngầm của trung tâm thương mại. Nhân viên rạp chiếu đã chờ sẵn, dẫn họ lên tầng cao nhất bằng thang máy nội bộ.

Buổi tối hôm nay là buổi giao lưu sau khi chiếu phim, vì vậy Nguyễn Du và các thành viên đoàn phim phải đợi đến khi bộ phim "Thành Danh Vô Vọng" chiếu xong mới xuất hiện. Lúc này, khán giả vẫn đang xem phim, nên đoàn phim có khoảng hai tiếng đồng hồ chờ đợi và tạm thời đi vào phòng nghỉ của rạp chiếu phim.

Nguyễn Du vốn nghĩ phòng nghỉ chỉ là nơi để ngồi nghỉ chân, nhưng khi bước vào, cô phát hiện, đây nào phải phòng nghỉ, mà

rõ ràng là phòng phỏng vấn!

Trong phòng đã có không ít phóng viên chờ sẵn, trên tay họ cầm micro với logo của các nền tảng tin tức giải trí và các trang video nổi tiếng, đều đã chuẩn bị sẵn sàng để lần lượt phỏng vấn các diễn viên chính.

Chẳng mấy chốc, cô bị một phóng viên của đài truyền hình mời ra một góc, micro lập tức được đưa tới, phóng viên tươi cười hỏi:

“Tiểu Du, theo tôi được biết, trong 'Thành Danh Vô Vọng', nhân vật vũ nữ mù Tô Uyển mà cô đảm nhận chủ yếu diễn chung với thầy Đoàn, đúng không?”

Nguyễn Du gật đầu: “Đúng vậy.”

“Đây là bộ phim đầu tiên cô tham gia, vậy trong quá trình quay, có gặp phải khó khăn gì không?”

Hừ, khó khăn thì nhiều lắm. Diễn cảnh tình cảm với đối thủ không tính sao?

Nguyễn Du mỉm cười: “Chủ yếu là về diễn xuất, tôi vẫn cần phải trau dồi thêm. Nhưng đạo diễn Quan là một đạo diễn rất xuất sắc, thầy ấy đã chỉ dạy tôi rất nhiều. Tôi tin rằng sản phẩm cuối cùng sẽ rất tuyệt vời.”

"Có thể tiết lộ đôi chút về diễn biến tình cảm giữa cô và thầy Đoàn trong phim không?"

Haha, bi kịch.

Nguyễn Du: "Điều này để mọi người tự ra rạp xem sẽ thú vị hơn."

Phóng viên hỏi thêm vài câu nữa, đến câu cuối cùng: "Hãy nói vài lời gửi đến khán giả được không?"

Nguyễn Du: "Hy vọng mọi người sẽ ủng hộ doanh thu phòng vé của 'Thành Danh Vô Vọng', và mong rằng các bạn sẽ yêu thích bộ phim đầy tâm huyết này. Cảm ơn."

Bên ngoài buổi phỏng vấn, Lâm Thanh - người căng thẳng suốt quá trình phỏng vấn, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, âm thầm giơ ngón cái khen ngợi cô: "Đỉnh lắm"

Vừa đứng dậy khỏi sofa, Nguyễn Du đã bị một phóng viên của nền tảng video nào đó gọi lại: "Tiểu Du, có tiện đề phỏng vấn riêng cô và thầy Đoàn vài câu không?"

"Hả?" Nguyễn Du ngần người.

Đúng lúc này, Đoàn Lâm cũng vừa kết thúc một cuộc phỏng vấn riêng. Phóng viên quay sang hỏi anh: "Thầy Đoàn, anh có thể tham gia được không?"

Anh ngược mắt nhìn, liếc qua Nguyễn Du đang bối rối đứng không xa.

"Được."

Thực tế, Tạ Tư Vũ mới là nữ chính của Thành Danh Vô Vọng, còn Nguyễn Du chỉ đóng một vai phụ xuất hiện chưa đầy mười phút trong phim. Vai diễn của cô - bạch nguyệt quang đã qua đời của nam chính - thực chất chỉ là bộ phóng giúp anh ta trở thành ngôi sao.

Nhưng nay mọi chuyện đã khác, một người là nam diễn viên lưu lượng đình đám, một người là nữ ngôi sao mới nổi. Phóng viên làm sao bỏ qua cơ hội vàng này?

Nguyễn Du ngồi lại ghế một cách bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn ngập tràn dấu chấm hỏi. Bỗng cảm nhận được chiếc ghế sofa bên cạnh lún nhẹ xuống, cô liếc sang, Đoàn Lâm đã ngồi xuống bên cạnh.

Khi máy quay được điều chỉnh xong, phóng viên cười hỏi: "Hai người có thể giới thiệu mối quan hệ trong phim là gì không?"

Nguyễn Du, người trước đó còn trả lời phỏng vấn rất trôi chảy, bỗng khựng lại.

Hai giây sau, Đoàn Lâm thản nhiên đáp: "Mối tình đầu."

"Ồ, là mối tình đầu à." Phóng viên cười đầy ẩn ý. "Vậy chắc hẳn những cảnh quay của hai người đều mang hướng tình cảm mập mờ. Cảnh quay nào khiến hai người ấn tượng nhất?"

Nguyễn Du: "..."

Lại một khoảng lặng ngắn ngủi. Đoàn Lâm bình tĩnh nói: "Liên quan đến nội dung phim, đợi khán giả tự trải nghiệm thì hơn."

Những câu hỏi tiếp theo, Nguyễn Du cảm giác mình hoàn toàn không có đất diễn. Các câu hỏi của phóng viên càng lúc càng hóc búa, đây rõ ràng không phải phỏng vấn phim ảnh, mà là đào bới tin đồn thì đúng hơn!

"Câu hỏi cuối nhé", phóng viên hỏi, "Lần này hai người hợp tác nhỏ trong phim, chắc hẳn sẽ có fan cảm thấy chưa thỏa mãn sau khi xem. Liệu trong tương lai, khán giả có cơ hội được thấy hai người tái hợp không?"

Không có đâu, cảm ơn.

Nguyễn Du: "Chắc là...có thể."

Đoạn Lâm: "Ừm."

Phỏng vấn xong, phóng viên lại không biết từ đâu lấy ra vài tấm poster phim nhờ cả hai ký tên. Nguyễn Du vừa mở tấm poster ra nhìn, suýt chút nữa ngừng thở.

Đó là một poster đôi, chính là cảnh cô ôm vòng eo Đoàn Lâm từ phía sau trong phim! Nữ vũ nữ mùa Thượng Hải trong chiếc sườn xám, đôi mắt đắm lệ; người đàn ông trong bộ trường sam với ánh mắt trầm mặc. Cả tấm poster được chỉnh sửa hoàn hảo, ánh sáng, bố cục tạo ra một không khí lãng mạn đến... ngọt ngào!

"Chúng tôi muốn thấy Đoàn và Tiểu Du ký tên lên đây, sau đó sẽ đăng trên tài khoản chính thức để fan tham gia quay số trúng thưởng, được không?"

Phóng viên này muốn để fan quay thưởng hay là quay Nguyễn Du đây?

Đoàn Lâm cúi mắt nhìn qua một lượt, ký tên. Tay Nguyễn Du run run cầm bút ký, thật sự, cô đang run rẩy.

Ký xong poster, lại phải ký thêm vài món quà nhỏ. Cuộc phỏng vấn cuối cùng cũng kết thúc.

Trong phòng nghỉ, tiếng trò chuyện rộn rã vang lên. Thấy Đoàn Lâm bị gọi đi chỗ khác, Nguyễn Du đang chuẩn bị thổi phào thì anh lại dừng bước, quay đầu, cúi mắt nhìn cô.

Gương mặt anh không biểu cảm, hàng mi dài như nhuộm hai vệt mực đậm, giọng nói trầm thấp: "Chỉ là phỏng vấn thôi, đừng căng thẳng."

Im lặng hai giây, Nguyễn Du nói: "Tôi bảo tôi không căng thẳng, anh tin không?"

Lần này thì anh có biểu cảm rồi.

Đoàn Lâm nhìn cô chăm chú một lúc, đáy mắt như thấp thoáng ý cười, lạnh nhạt nói hai chữ: "Không tin."

Nguyễn Du: "...". Đáng ghét.

Không biết có phải lời "cà khịa" của đối thủ khiến cô bùng nổ không, nhưng Nguyễn Du trong những cuộc phỏng vấn tiếp theo rõ ràng trở nên tràn đầy khí thế.

Sau hai tiếng đồng hồ khó khăn nhất cuộc đời, nhân viên rạp chiếu bước vào ra hiệu, thông báo rằng đã đến lúc lên sân khấu.

Quan Bảo Niên dẫn cả đoàn ra ngoài, băng qua hành lang, đẩy cửa phòng chiếu phim. Đúng lúc đó, MC đang khuấy động không khí: "Vậy chúng ta hãy vỗ tay chào đón họ, được không?"

"Aaa...được ạ!"

Nguyễn Du đi sau cùng đoàn, vừa vào phòng chiếu phim liền bị ánh đèn sáng như ban ngày chiếu thẳng vào, chói đến mức phải nhắm mắt lại, cảm giác hơi chóng mặt.

Phòng chiếu lớn ngồi chật kín khán giả. Thấy đạo diễn và các diễn viên bước vào, hàng ghế phía sau – nơi các fan đang ngồi – lập tức vang lên những tiếng hét phấn khích. Cô nhìn lướt qua, phát hiện nhiều khán giả mắt vẫn còn đỏ hoe. Có người vừa xem xong phim vẫn chưa dứt cảm xúc, còn ghen ngào hét lên: "Đoàn Lâm, emm yêu anh!"

MC cười đáp lại: "Yêu Giang Bình Chi hay yêu Đoàn Lâm?"

Fan: "Yêu cả hai!!"

Nguyễn Du có chút ngẩn ngơ.

Cô thực ra chưa bao giờ xem phim của Đoàn Lâm.

Năm xưa, Đoàn Lâm vừa ra mắt đã đóng phim điện ảnh, bộ phim đầu tiên còn trở thành quán quân phòng vé, giúp anh một bước trở thành ngôi sao. Nhưng chưa kịp để Nguyễn Du ngưỡng mộ ra rạp ủng hộ, thì fandom của Lăng Giác và Tứ Kỳ đã nổ ra trận chiến khốc liệt đầu tiên.

Một núi không thể chứa hai hổ. Thời gian đó, hai bên xé nhau đến trời đất u ám, chửi bới từ "bảo bối" của bên này đến "cực cưng" của bên kia, từ đó trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Tóm lại, dù diễn xuất hay đến đâu, danh tiếng tốt đến mấy, chỉ cần là phim của đối thủ, Nguyễn Du nhất quyết không xem.

Ngay cả khi quay "Thành Danh Vô Vọng", hai người có một tuần đóng chung, cô cũng không mấy chú ý đến diễn xuất của Đoàn Lâm.

— Lý do rất đơn giản: Vì vai diễn của cô bị mù mà.

Giờ đây, cô quyết định sẽ chọn một đêm khuya thanh tĩnh nào đó, lén đến rạp chiếu xem "Thành Danh Vô Vọng". Phim mình đóng, nhất định phải xem.

[Xiaosi]

Buổi giao lưu kéo dài nửa giờ đồng hồ, trong thời gian đó, Nguyễn Du giống như một tấm bia sống đứng trên sân khấu.

Cô ấy chỉ là một vai phụ trong bộ phim, có ít đất diễn, và rất ít người hỏi cô. Những câu hỏi chủ yếu được dành cho các diễn viên chính, còn cô chỉ đứng ở bên, im lặng và mỉm cười, thành công đóng vai "câm đẹp".

Không khí tại hiện trường rất náo nhiệt, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng ngồi phía dưới quan sát, Diệp Mộng Mộng bỗng thấp giọng gọi: "Sao mặt chị Tiểu Du lại tái thế?"

Lâm Thanh nhìn kỹ, thật sự thấy thái dương của cô ấy đập dữ dội, mặt cô ấy trông tái nhợt và đang nhú mào!

Anh ta lập tức hỏi một nhân viên gần đó: "Còn bao lâu nữa thì xong?"

"Chắc còn khoảng 20 phút nữa, theo quy trình..."

Lâm Thanh thầm chửi một tiếng.

Anh ta mới nhớ ra, từ sáng nay Nguyễn Du đã có dấu hiệu không khỏe, từ trưa đến giờ không uống một giọt nước nào, thậm chí khi đang ở phòng nghỉ cũng không có thời gian để nghỉ ngơi.

Nhưng với rất nhiều phóng viên và khán giả ở đây, nếu Nguyễn Du lấy lý do sức khỏe không tốt để rời sân khấu lúc này, chắc chắn sẽ bị đưa vào những bài báo kiểu "Nữ diễn viên tăng cường sức hút bằng cách đùa giỡn lớn" vào tối nay.

Buổi roadshow đầu tiên của "*Thành Danh Vô Vọng*" không thể để phóng viên có cơ hội tung tin tiêu cực, cũng không thể làm mất lòng đạo diễn.

"Phải làm sao bây giờ?" Diệp Mộng Mộng lo lắng hỏi.

Lâm Thanh không biết phải làm gì: "... Đợi đi."

Nguyễn Du cảm thấy cơ thể mình đang rất khó chịu.

Cô bị đau bụng, n.g.ự.c khó thở, đầu thì choáng váng, trời ơi, vừa rồi bận rộn nên không cảm thấy gì, giờ nghỉ ngơi lại cảm nhận hết.

Cô không nhớ mình đã đứng bao lâu, bên tai có tiếng ù ù nhẹ và những lời của MC cũng không còn nghe rõ nữa.

Cuối cùng, khi phần hỏi đáp kết thúc, cô theo đạo diễn và vài diễn viên chính xuống sân khấu, chụp một bức ảnh chung với khán giả.

MC cười nói: "Mọi người đừng chen lấn, hãy để đạo diễn và các diễn viên ở hàng đầu, đứng rồi, các vị thầy có thể cúi thấp xuống một chút..."

Giữa đám đông, Đoàn Lâm nghiêng mặt một chút, ánh mắt liếc qua Nguyễn Du.

Cô đứng cách anh ba người, trông hơi ngớ ngẩn và có chút ngây ngô.

Anh nhìn cô vài giây, rồi nhúu mày.

"Mọi người đều nhìn vào ống kính nhé! Cùng hô, chúc Thành Danh Vô Vọng doanh thu lớn—"

"Chúc—mừng—"

Chụp xong, Nguyễn Du thâm nghĩ cuối cùng cũng xong rồi, tối nay cô sẽ ăn một bữa lẩu thịt đầy đủ.

Ngay khi cô đứng dậy, bất chợt, trước mắt cô tối sầm lại. Cô ngây ra một chút.

Trong giây phút mất ý thức cuối cùng.

Cơ thể đang rơi xuống được ai đó đỡ lấy kịp thời, sau đó, người ấy siết chặt vòng tay quanh eo cô.

Im lặng.

Nguyễn Du tỉnh lại trong giây phút đầu tiên, nhìn lên trần nhà trắng toát, ngẩn người một lúc rồi nhìn sang bên cạnh, thấy chai truyền dịch với nhãn "Glucose" treo ở đầu giường.

Cô mở to mắt, vội vàng ngồi dậy: "Chắc tôi không lại...?"

Cô cầm điện thoại bên cạnh, nhìn thấy màn hình khóa quen thuộc, thở phào nhẹ nhõm.

May quá, vẫn là Nguyễn Du.

"...Không đúng, tôi vui cái gì chứ." Nguyễn Du lầm bầm, "Chẳng phải tôi sống không được bao lâu sao."

Đây là một phòng bệnh đơn, cô kéo rèm giường lên nhìn ra cửa, thấy cửa đóng kín. Không ai ở trong phòng.

Cô nhìn đồng hồ, đã là một giờ rưỡi sáng.

Trễ vậy rồi sao?!!!

Cô mở WeChat, thấy hàng loạt tin nhắn hỏi thăm. Nguyễn Du lướt qua mà không hiểu chuyện gì, trong đó có một tin nhắn từ Trưởng khoa Tim mạch, bác sĩ Trần.

Trưởng khoa Trần: 【Đã về Bắc Kinh chưa?】

Trưởng khoa Trần: 【Tôi đã sắp xếp cho cô phẫu thuật vào ngày 20 tháng này, trước khi phẫu thuật phải tránh làm việc vất vả, cô nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.】

Nguyễn Du nhớ lại, cách đây nửa năm, cô được chẩn đoán là chỉ còn sống được tối đa hai năm, và đó là trong điều kiện phẫu thuật thành công.

Cô đã chờ đợi suốt nửa năm ở bệnh viện tim mạch tốt nhất Bắc Kinh, cuối cùng phẫu thuật đã sắp đến.

Cô do dự một lúc rồi trả lời: 【Bác sĩ, lần phẫu thuật này có rủi ro cao không?】

Bác sĩ Trần không trả lời trực tiếp. 【Bạn đã từng phẫu thuật tim rồi, lần thứ hai sẽ nguy hiểm hơn lần đầu, cụ thể chúng ta sẽ gặp nhau để bàn kỹ hơn.】

Đọc dòng chữ này, chân tay của Nguyễn Du dần dần lạnh toát.

Im lặng một lúc, cô hít một hơi thật sâu rồi trả lời: 【Vâng.】

Dịch truyền chưa xong, Lam Thanh và mọi người cũng không có trong phòng. Nguyễn Du có chút bối rối, đứng dậy, mở Weibo xem thử.

Mới nhìn một cái, cô suýt chút nữa ném điện thoại ra ngoài.

Hot search đã nổ tung.

Hot search đầu tiên: Đoàn Lâm_ Nguyễn Du

Hot search thứ hai: Nguyễn Du ngất xỉu

Nguyễn Du run rẩy click vào hot search đầu tiên, phát hiện hình ảnh cô ngất xỉu trong buổi roadshow tối nay đã bị đưa lên mạng, mà khi ngất xỉu, cô lại... đổ vào lòng Đoàn Lâm!!!

Trời ạ?!!!

Dưới những bình luận, cả đám người tranh cãi nảy lửa, trong đó có fan của Đoàn Lâm, fan của Nguyễn Du và những người hóng chuyện. Dù là giọng điệu khác nhau, nhưng tất cả đều chỉ ra một điều: "Chết thật."

Nguyễn Du cảm thấy như thế giới sụp đổ, cô chờ người máy giây, rồi vội vàng đăng nhập vào tài khoản Weibo "Nam Hữu Giai Ngư" của mình.

Trang chủ có một bài của Lăng Giác đang mài d.a.o chờ đón.

【Roadshow đóng giả ngất xỉu, vừa ngất là ngã vào lòng anh tôi? [Hoài nghi] Cố tình dựng chuyện để PR cũng không cần phải lộ liễu thế.】

【Ngày xưa có Hằng Nga bay lên trời, nay có Nguyễn Du giả tạo.】

【Haha, tôi tức điên rồi, con gái nhà thương nhân mà cũng chơi bẩn như vậy sao?】

【Aa aa aa aa cmn aa Đoàn Lâm tối nay tắm cho tôi đi! Tắm sạch sành sanh!!】

【Chị này khi nào thì rút lui khỏi làng giải trí thì tôi sẽ ăn chay ba năm.】

...

Tài khoản này bị các fan của Đoàn Lâm đồn dập tag và nhắn tin, nội dung chỉ có một: "Cậu biết không anh tôi lại bị Nguyễn Du cái con sb đó lợi dụng để PR, mau cùng tôi đấu tranh với cô ta!!!"

Cô đang lướt qua bình luận dưới đó thì cửa phòng bệnh "cạch" một tiếng, có người bước vào.

Nguyễn Du nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, giọng run rẩy: "Lâm... Lâm Thanh, mau đến giúp tôi, tôi có chút không ổn."

Tiếng bước chân đến gần, rèm cửa bị vén lên.

Cô ngẩng đầu lên nhìn.

Đoàn Lâm, đeo khẩu trang, đang đứng bên giường cô, mũ lưỡi chai màu đen nghiêng thấp, chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm đầy phong thái.

Đôi mắt đó khẽ nheo lại, nhìn xuống, dừng lại trên màn hình điện thoại của cô.

Chương 39: Nhập viện

Ánh mắt giao nhau vài giây, Nguyễn Du vội vàng tắt màn hình điện thoại.

Bức ảnh trên hot search thật sự quá ấn tượng, cô cảm thấy không thể quên được mình yếu đuối ngã vào lòng đối phương, còn nắm chặt một góc áo của anh, vô tình đưa anh lên hot search đầu tiên.

"...Ý tôi là, tôi vừa rồi ngất đi rồi ngã vào người anh sao?" Cô nói với giọng hơi khó khăn, "Tôi không cố ý đâu."

Đoàn Lâm: "Không có."

"À?"

Nguyễn Du thấy anh đặt túi đồ lên bàn, tháo khẩu trang ra: "Tôi đúng lúc ở bên cạnh cô, đỡ cô một cái."

"...Ồ. Vậy là anh đưa tôi vào viện sao?"

Đoàn Lâm: "Không phải."

"Ồ."

Nguyễn Du nhìn ra ngoài, không thấy trợ lý của anh: "Anh một mình tới sao?"

"Ừ."

Lại rơi vào im lặng.

Cảm giác ngại ngùng. Rất ngại ngùng.

Đoàn Lâm đứng bên giường, cúi đầu nhìn cô: "Còn vấn đề gì không?"

"Có một cái." Nguyễn Du ngồi dậy, chỉ vào anh rồi chỉ vào mình, thành thật hỏi, "Cái chuyện chúng ta trên mạng bị đồn như thế, sao anh còn tới viện thăm tôi?"

Ngôi sao nổi tiếng rất ghét có tin đồn tình ái, huống chi là Đoàn Lâm. Anh vừa bị cô đổ vào lòng, ngay sau đó lại tới bệnh viện thăm cô, nếu bị truyền thông chụp được, sáng mai chắc chắn sẽ lên trang nhất.

... Khoan đã, thăm cô sao?

Đoàn Lâm không trả lời, hai người nhìn nhau một lát, Nguyễn Du còn chưa kịp hỏi tiếp, thì điện thoại bị cô nằm trong giường đổ chuông.

Là cuộc gọi của An Trác Tây: "Tỉnh rồi à? Cảm thấy khá hơn chưa?"

"Đã tốt hơn nhiều rồi, vốn dĩ cũng không phải chuyện lớn." Nói vài câu, Nguyễn Du ngẩng đầu lên, phát hiện không biết từ lúc nào Đoàn Lâm đã rời đi. Cô hơi ngẩn người, lấy lại tinh thần, "Chị An, bây giờ tin đồn trên mạng phải xử lý thế nào?"

An Trác Tây cười: "Không tính là tin đồn tình ái, chỉ là em đột nhiên ngất xỉu, mà Đoàn Lâm lại đứng lúc ở bên cạnh em, việc này lên hot search cũng tốt, giúp phim tăng độ hot thôi."

Nguyễn Du nghĩ cũng đúng.

"Không cần phải đính chính gì đâu, nhưng đúng lúc công ty sẽ nhân dịp hot search chưa qua, ra một tuyên bố về việc ngừng hành vi của fan quá khích. Tối nay em cứ nghỉ ngơi cho tốt."

Nguyễn Du đồng ý, đột nhiên nhớ ra: "À, chị An, tháng này có thể cho em nghỉ nửa tháng không?"

"Nửa tháng?! Có chuyện gì vậy?" An Trác Tây ngạc nhiên.

"Ừ, em... phải phẫu thuật."

Mười phút sau, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng mang theo một số túi thức ăn vào phòng bệnh, thấy Nguyễn Du đã tỉnh dậy, rất vui mừng, vội vàng mang đồ ăn tới.

"Bác sĩ bảo chị bị hạ đường huyết mới ngất xỉu, bọn em đã mua ít đồ ăn về, chị xem có thích ăn gì không." Diệp Mộng Mộng mở từng hộp cơm, đột nhiên chú ý tới một túi đồ trên bàn, "Ủa, ai mua cái này vậy?"

Đó là Đoàn Lâm vừa mới đưa tới.

Diệp Mộng Mộng mở ra, ngần người.

Trong túi đựng đồ trắng tinh là đồ ăn. Một bát cháo nhãn nhục, vài phần dim sum kiểu Hồng Kông, còn có một viên kẹo vị vải.

Ngày hôm sau, tin tức về việc Nguyễn Du ngất xỉu tại buổi giao lưu phim "Thành Danh Vô Vọng" vẫn khiến dư luận xôn xao, tài khoản chính thức của công ty thương mại, bị fan Đoàn Lâm chửi suốt cả đêm, bất ngờ có động thái, đăng một bài tuyên bố dài, kêu gọi ngừng hành vi của fan quá khích.

Nội dung đại ý là: "Gần đây công ty chúng tôi phát hiện một số fan quá khích đã nhiều lần xâm phạm quyền riêng tư của nghệ sĩ, vào giữa đêm cố tình mở cửa, hành động này đã nghiêm trọng xâm hại đến quyền riêng tư của nghệ sĩ và ảnh hưởng tới

sức khỏe. Công ty chúng tôi mạnh mẽ lên án hành vi theo đuổi nghệ sĩ thiếu suy nghĩ này, xin tuyên bố công khai."

Kèm theo hai bức ảnh, một là ổ khóa bị phá hỏng trong khách sạn ở Hoàn Kiếm, bức còn lại là bóng dáng người đàn ông đội mũ đen lén lút đứng trước cửa theo dõi.

Bài tuyên bố vừa đăng ra, cả mạng xã hội lập tức xôn xao.

Fan Nguyễn Du vừa tức vừa thương cảm, người qua đường thờ dài, còn những người hôm qua còn chửi Nguyễn Du giả vờ ngắt xỉu để tạo sóng, giờ đồng loạt im bật.

【Trời ơi, tôi bảo sao hôm qua mặt Nguyễn Du sao lại tái như vậy, hóa ra là bị fan quá khích làm cho không ngủ được à.】

【Trời ơi, tôi rùng mình khi xem bức ảnh này, không thể tưởng tượng được người trong cuộc sẽ sợ hãi thế nào.】

【CMN, fan quá khích c.h.ế.t đi!】

【Những người hôm qua nói Nguyễn Du giả vờ ngắt xỉu để tạo sóng có thể ra xin lỗi không?】

【Fan quá khích phải chết, đừng đến gần cuộc sống của Tiểu Du nữa!!】

...

Cùng lúc đó, trong phòng nghỉ tại một rạp chiếu phim ở Bắc Kinh, các thành viên chủ chốt của đoàn làm phim "Thành Danh Vô Vọng" đang chuẩn bị cho buổi giao lưu thứ hai.

Một nam diễn viên vừa lướt qua tin tức về fan quá khích, cảm thán: "Nguyễn Du dạo này độ hot thật sự cao quá, tối qua cô ấy ngắt xỉu đột ngột làm tôi giật mình, may mà Đoàn Lâm phản ứng nhanh."

"Nhưng nói thật, những ngôi sao nổi tiếng, ai mà chưa từng chịu qua hành vi của fan quá khích?"

Một nhóm người vẫn đang trò chuyện, Đoàn Lâm ngồi bên cạnh không nói gì.

Trợ lý Khương Lập thấy anh dừng ngón tay trên màn hình, đang xem bài tuyên bố mà công ty Nguyễn Du đăng.

Vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như mọi khi, nhưng Khương Lập theo anh lâu năm, rõ ràng cảm nhận được bầu không khí đang thấp xuống, có vẻ như anh không vui.

Một lúc sau, Đoàn Lâm tắt điện thoại, suy nghĩ.

Bỗng nhiên anh nhớ lại tối qua khi ở bệnh viện thấy Nguyễn Du, lúc đó màn hình điện thoại của cô đang đăng nhập vào một tài khoản Weibo mang tên "Nam Hữu Giai Ngư."

Khi xem thông tin tài khoản, trước đây là fan của anh, thường xuyên đăng các bài về cuộc sống hàng ngày, thương hiệu xa xỉ, thỉnh thoảng chia sẻ tin tức và hình ảnh hoạt động của anh.

Nhưng từ năm ngoái, tài khoản này không có cập nhật gì nữa. Lần cuối cùng đăng là bức ảnh con mèo chụp trong căn hộ của anh vào tháng mười năm ngoái.

Cô ấy không còn là fan của anh nữa.

Tháng mười năm ngoái đã xảy ra chuyện gì?

Đoàn Lâm hồi tưởng.

Trước đó một tháng, vào một buổi tối, anh trở về căn hộ của mình, để lại con mèo, và sáng hôm sau đã đuổi cô ra ngoài.

.

Vào ngày xuất viện, Nguyễn Du không trở về căn hộ ngay lập tức mà đi thẳng đến bệnh viện tim để gặp bác sĩ Trần.

Bác sĩ Trần dẫn cô, cùng với hai bác sĩ chính, bàn bạc suốt cả buổi chiều trong phòng họp.

Một xấp dày các phương án điều trị được đưa ra, Nguyễn Du đọc kỹ lưỡng, dù chỉ hiểu một phần.

Sợ rằng các thuật ngữ chuyên môn sẽ khiến cô khó hiểu, bác sĩ Trần nói ngắn gọn: "Kết quả kiểm tra nửa năm trước của cô cho thấy cấu trúc tim bẩm sinh có vấn đề, vách liên thất bị tổn thương nghiêm trọng, phẫu thuật chỉ có thể trì hoãn bệnh tình, khả năng hồi phục hoàn toàn gần như bằng không. Hơn nữa, đây là lần phẫu thuật thứ hai, nên tỷ lệ rủi ro sẽ tăng cao."

Nguyễn Du im lặng một lúc: "Trì hoãn bệnh tình là được bao lâu?"

"Điều này không chắc chắn, còn phụ thuộc vào các biến chứng sau phẫu thuật," bác sĩ Trần thở dài, "trong trường hợp của cô, lạc quan thì có thể kéo dài thêm một hai năm, nhưng nếu dẫn đến suy tim..."

Nguyễn Du hỏi: "Thì sẽ như thế nào?"

"Nghĩa là cô có thể ra đi bất cứ lúc nào."

Cô không nói gì.

Bác sĩ Trần và hai bác sĩ chính liếc nhìn nhau, thở dài mà không thành tiếng, không thúc giục, để cô có thời gian chuẩn bị tâm lý.

Một lát sau, Nguyễn Du ngẩng đầu lên, đôi mắt đã đỏ hoe: "Vậy có khả năng nào khác để điều trị không?"

Bác sĩ Trần không đành lòng, chỉ nhẹ nhàng nói: "Cho đến hiện tại, chúng tôi là bệnh viện tim hàng đầu trong nước, cô cũng biết điều này."

"...Cảm ơn bác sĩ, tôi hiểu rồi."

Nguyễn Du trấn tĩnh lại một chút, hít mũi: "Nhưng bác sĩ Trần, tôi muốn nhờ mọi người giúp một việc."

"Việc gì?"

Nguyễn Du: "Tôi sẽ nói với gia đình và bạn bè rằng đây chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ, đến lúc đó xin bác sĩ phối hợp."

Cô đứng dậy, mím môi, cúi đầu thật sâu đầy chân thành.

"Tôi sẽ ký trước giấy miễn trừ trách nhiệm, cảm ơn các bác sĩ."

Những ngày tiếp theo, Nguyễn Du tham gia vài buổi chụp hình và phỏng vấn cho các tạp chí, địa điểm đều ở Bắc Kinh. An Trác Tây biết cô sắp phẫu thuật, gần như đã dời toàn bộ lịch trình tháng sáu, còn bàn bạc với Quan Bảo Niên để hoãn buổi ra mắt phim tại các thành phố khác mà cô dự kiến tham gia cùng đoàn làm phim.

Tất cả đã sắp xếp xong, An Trác Tây gọi điện: "Những công việc quan trọng khác có thể dời, nhưng 'Hý Du Kí' là phát sóng trực tiếp, không thể hoãn, vì vậy tập thứ tư sẽ có khách mời khác thay em."

Nguyễn Du: "Được."

Khi ký hợp đồng, cô đã ký tham gia năm tập của "Hý Du Kí". Nguyễn Du tính toán, sau khi phẫu thuật xong cô vẫn có thể tham gia tập thứ năm, vậy là không lỗi.

Không lâu sau, khi biết Nguyễn Du sắp phẫu thuật, Nguyễn Chính Bình vội vàng bay từ Hồng Kông về, dù được thông báo đây chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ, nhưng ông vẫn lo lắng muốn đưa cô vào phòng mổ.

Nguyễn Du dĩ nhiên không thể để ông đi cùng vào phòng mổ, nếu không, lời nói dối trước đó sẽ đổ sông đổ bể!

Sau nhiều ngày thuyết phục, cuối cùng cô cũng trấn an được ông.

Hôm Nguyễn Chính Bình rời đi, Nguyễn Du tiễn ông đến sân bay, ngồi trong xe nhìn bóng lưng ông bước vào nhà ga, cô bất giác cảm thấy mũi cay cay.

Bên cạnh, Lâm Thanh thấy sắc mặt cô khác lạ: "Chị Tiểu Du, chị sao thế?"

Nguyễn Du khẽ đáp: "Chị đang nghĩ, nếu mỗi người đều có quỹ đạo cuộc đời riêng, thì không can thiệp lẫn nhau có lẽ là điều tốt nhất chị có thể làm."

Lâm Thanh mơ hồ: "Em không hiểu."

Nguyễn Du "Ồ" một tiếng: "Chị nói là, lo việc của em đi."

Lâm Thanh: "..."

Giữa tháng sáu, trang chính thức của "Hý Du Kí" công bố danh sách khách mời tập thứ tư, các thành viên cố định là Tống Diệc Nhiên và Hằng Hằng, ba người còn lại là khách mời tạm thời. Không có Nguyễn Du.

Làm sao có thể không có Nguyễn Du?!!

Tối đó, khán giả và người hâm mộ đều bùng nổ. Phải biết rằng Nguyễn Du là nguồn vui của "Hý Du Kí"! Chúng tôi muốn xem

bộ ba diễn xuất! Không chấp nhận thiếu bất kỳ ai!!

Chủ đề "Nguyễn Du vắng mặt Hý Du Kí" nhanh chóng lên hot search. Chỉ trong một đêm, bình luận dưới bài đăng của chương trình bị ngập trong dấu hỏi, còn bài viết trên Weibo của Nguyễn Du thì lượng bình luận tăng đột biến.

【Đừng nói là lại vì fan cuồng nhé? Hôm nay fan cuồng đã tuyệt chủng chưa vậy.】

【Chỉ có thể xem lại phỏng vấn và quảng cáo của Nguyễn Du để cố qua ngày.】

【Cứu tôi với, tôi đã xem lại "Hý Du Kí" ba lần rồi, bây giờ bảo tôi tập bốn không có Nguyễn Du??】

【Lễ hội ánh sáng tuần trước có nhiều ngôi sao như vậy, Nguyễn Du lại không đi? An Trác Tây không giành được tài nguyên này sao?】

【Đã nửa tháng không thấy Nguyễn Du rồi, Nguyễn Du ơi, chị ở đâu!!】

[Xiaosi]

Ngày hôm sau sau khi "Hý Du Kí" công bố danh sách khách mời tập bốn, Nguyễn Du nhập viện sớm.

Một tuần trước phẫu thuật, cô phải nhập viện để theo dõi. Ở trong phòng bệnh, không thể chơi "Liên Minh Huyền Thoại", cô đành buồn chán xem phim và nghịch điện thoại.

An Trác Tây đến thăm cô một lần, còn Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng thì đến mỗi ngày.

Hôm đó, cô đang ngồi bên giường đung đưa chân, vừa xem phim vừa gặm táo.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Nguyễn Du không ngẩng đầu: "Lâm Thanh, chị nghĩ ngày mai em có thể mang một bộ bài đến, chúng ta chơi tiến lên được không?"

"Xin lỗi xin lỗi, nhầm phòng rồi..."

Nguyễn Du mặc đồ bệnh nhân ngẩng đầu lên.

Vừa lúc đối diện với ánh mắt của cô gái bước nhầm phòng.

Cô gái đó ngẩn ngơ nhìn cô ba mươi giây, không thể tin được mà trừng to mắt, chỉ vào cô, "Cô" mãi không nói được gì.

Trái táo Nguyễn Du đang gặm dở suýt rơi xuống người, trong lòng khẽ thót một cái, phản ứng đầu tiên là: Xong rồi.

Chiều hôm đó, một bài đăng của người lạ trên Weibo đã được chia sẻ hơn mười nghìn lần trong năm phút:

【Ồi trời ơi, hôm nay tôi đi cùng bà nội nhập viện, không ngờ lại gặp Nguyễn Du trong bệnh viện!! Cô ấy đang nằm viện á trời ơi!!!
[Ảnh]】

Chương 40: Phẫu thuật

Chiếc điện thoại bị vút ở đầu giường không ngừng rung lên, màn hình sáng trưng với hàng loạt cuộc gọi nhỡ và tin nhắn WeChat.

Khi Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng lo lắng xông vào phòng bệnh, họ liền nhìn thấy cảnh tượng Nguyễn Du như một con đà điểu, cố gắng vùi mình c.h.ế.t ngạt dưới chăn.

Lâm Thanh: "... Đừng trốn nữa, tổ tông ơi, hot search nổ rồi."

"Không chỉ mỗi Weibo, mà cả mạng xã hội đều tràn ngập tin tức chị nhập viện, không giấu được nữa đâu." Diệp Mộng Mộng thêm vào một nhát chí mạng.

"Trời sập rồi!" Nguyễn Du cuối cùng cũng thò đầu ra khỏi chăn, bực bội.

Cô thực sự chỉ muốn lạng lẽ làm xong ca phẫu thuật thôi mà!

Diệp Mộng Mộng đặt bó hoa mang theo vào bình, an ủi cô: "Chị An nói rồi, ban đầu không định dùng chuyện này để làm nổi, nhưng đã bị lộ thì coi như cơ hội để tăng độ hiện diện. Ít nhất người hâm mộ cũng sẽ không mắng chị ấy là không lo cho chị nữa."

Nguyễn Du: "..."

Cam chịu cầm điện thoại lên, cô lướt qua một vòng.

Chuyện cô nhập viện bị lộ ra, dư luận trên mạng như một nồi cháo sôi trào, nhốn nháo ồn ào, đoán già đoán non đủ kiểu.

Những người qua đường ăn dưa thì đầy màn hình dấu chấm hỏi. Fan của cô thì sốc đến mức tâm trạng gần như sụp đổ, suy đoán liệu có phải đám fan cuồng đáng ghét đã khiến Nguyễn Du phải nhập viện hay không. Trong chốc lát, cả fandom sục sôi truy lùng và phần nộ chỉ trích fan cuồng. Trong khi đó, anti-fan lại chế giễu rằng cô bị “nghiệp quật” vì nuôi tiểu quỷ, nổi tiếng nhanh quá thì sớm muộn cũng nhận quả báo.

Anti-fan bị fan của Nguyễn Du truy đuổi mắng mỏ trên khắp các diễn đàn.

Mạng xã hội trở thành chiến trường sôi sục. Trong vòng một giờ sau khi tin tức cô nhập viện lan ra, tài khoản chính thức của Công ty Truyền thông Thương Ảnh đã phát đi một thông báo.

Nội dung thông báo rất ngắn gọn, tóm tắt rằng nghệ sĩ Nguyễn Du bị bệnh tim bẩm sinh, từ trước đến nay vẫn dùng thuốc theo chỉ dẫn của bác sĩ, không ảnh hưởng đến sức khỏe và tuổi thọ. Lần này chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ để sửa chữa, mong người hâm mộ yên tâm.

Bệnh tim bẩm sinh?!!

Đối với người bình thường, từ này chỉ xuất hiện trong các bộ phim truyền hình bi kịch hoặc tiểu thuyết ngược tâm kinh điển. Trong chốc lát, fan của Nguyễn Du c.h.ết lặng trước màn hình: "Các người nghĩ chúng tôi làm sao mà yên tâm cho được?!!"

Nhưng ngay sau đó, một số blogger y khoa đã trấn an những người hâm mộ đang bàng hoàng và bối rối. Họ nói rằng dựa trên mô tả trong thông báo của Truyền thông Thương Ảnh, chỉ cần điều trị đúng cách, bệnh nhân hoàn toàn có thể sống như người bình thường trong tương lai, mọi người cứ yên tâm.

Nhưng đó vẫn là bệnh mà!

Fan của Nguyễn Du không thể bình tĩnh, thật sự không thể.

【Từ lúc đọc hot search đến giờ tôi khóc không ngừng, không biết phải nói gì nữa.】

【Trong suốt bảy tháng qua, không ngừng quay phim, tham gia show, dự sự kiện. Bị bôi nhọ là chảnh chọe, bị bạo lực mạng toàn diện, bị fan cuồng phá cửa. Cô ấy đã phải trải qua những gì vậy chứ?】

【Trái ngược với hình tượng tiểu thư kiêu ngạo mà người ta đồn thổi, rõ ràng cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ giầu nỗi buồn trong lòng, chưa từng khóc hay than phiền, luôn mang lại niềm vui mỗi khi xuất hiện.】

【Tôi xin trời, xin đất, xin thần Phật, hãy để cô ấy nhanh chóng khỏe lại!!!】

...

Sau đó, có một số người phát hiện ra những chi tiết đã bị bỏ qua từ lâu.

Ví dụ như khi quay chương trình "Nghề Nghiệp Ngụ Trang", Nguyễn Du luôn mang theo trong vali những loại "thực phẩm bổ sung". Khi đó, cô đùa rằng chúng là "bảo bối giúp cô khỏe mạnh để quay show", khán giả cười phá lên. Nhưng giờ đây, mọi người chỉ cảm thấy ngỡ ngàng và lặng đi.

Hay như lần ghi hình đầu tiên cho "Hý Du Kí", giữa lúc cô đang chịu sự chỉ trích vì tin đồn bắt nạt, cô vẫn uống thuốc trước khi đi ngủ. Khi đó, những bình luận ác ý cười nhạo rằng "tiểu thư nhà giàu quý phái là thế", nhưng giờ đây... tất cả những chi tiết đó bỗng nhiên trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Không có tiểu thư kiêu căng hay dựa vào gia thế để nổi tiếng. Chỉ có một cô gái nhỏ chịu đựng mọi nỗi đau trong lòng, chưa bao giờ khóc lóc, chỉ muốn làm người khác cảm thấy vui vẻ mỗi khi nhìn thấy mình.

Dư luận bùng nổ, ai cũng mang trong lòng cảm xúc phức tạp.

Lúc này, một số anti-fan lên tiếng chế giễu: “Chỉ một ca phẫu thuật nhỏ mà đã làm màu, buồn nôn. Nguyễn Du lại muốn nổi tiếng nhờ chiêu trò sao?”

Lần này, fan của Nguyễn Du không mắng chửi, chỉ nhẹ nhàng đáp lại: “Cảm ơn lời chúc phúc của bạn, cô ấy nhất định sẽ khỏe mạnh và nổi tiếng dài lâu.”

Nguyễn Du lướt qua một vòng tin tức và hot search, nhìn thấy fan khóc lóc vì lo lắng cho mình, cô liền ngồi dậy, cầm điện thoại chụp bó hoa cầm chướng màu hồng mà Diệp Mộng Mộng vừa mang đến, rồi đăng lên Weibo.

【@Nguyễn Du: Mọi thứ đều ổn cả! [ảnh]】

Không lâu sau khi đăng, phần bình luận bùng nổ với những lời chúc cô phẫu thuật thuận lợi và lời khuyên nghỉ ngơi từ fan lẫn cư dân mạng.

Giải quyết xong chuyện bị lộ, cô không quan tâm đến dư luận đang náo động, cuối cùng quay lại kiểm tra tin nhắn WeChat.

WeChat của cô cũng nổ tung. Từ những người thân quen, những người chỉ nói vài câu, cho đến những người không hề quen biết, tất cả đều gửi tin nhắn hỏi thăm. Cô kiên nhẫn trả lời từng người, sau đó chuyển sang xem nhật ký cuộc gọi nhờ.

Trong đó có hai cuộc gọi nhờ từ Giang Tinh Thuần.

Nhìn thấy tên của crush nhỏ, tâm trạng Nguyễn Du khá lên chút. Cô gọi lại.

Gần như ngay lập tức, đầu dây bên kia bắt máy: “Tiểu Du?”

“Đúng rồi, là tôi đây.” Nguyễn Du nhẹ nhàng trả lời, có chút ngại ngùng. “Thật xin lỗi nhé, vì tôi phải nhập viện nên sự kiện gặp mặt thương hiệu tháng này phải dời lại. Làm cậu cũng bị ảnh hưởng.”

Giang Tinh Thuần vội vàng nói không sao, sau đó hỏi: “Chị... ca phẫu thuật thực sự ổn chứ?”

“Ổn mà.” Cô đáp tự nhiên.

Giang Tinh Thuần nghe vậy mới yên tâm, giọng điệu cũng mang ý cười: “Vậy sau khi chị làm xong phẫu thuật, em đến thăm chị nhé.”

Nguyễn Du vừa nghe đã muốn từ chối: “Đừng đừng, bây giờ trước cửa bệnh viện chắc chắn có rất nhiều phóng viên. Nếu chẳng may cậu bị chụp được, không biết đám truyền thông sẽ viết gì nữa.”

Thực ra cô muốn nói: Không biết fan couple Xuân Vũ sẽ vui sướng đến mức nào nữa!!

Bảo vệ “cục cưng nhỏ” là trách nhiệm của mẹ!

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng, giọng Giang Tinh Thuần nghe có chút thất vọng: “Ừ, vậy chúc chị phẫu thuật thuận lợi.”

“Được, nhất định sẽ rất thuận lợi. Cảm ơn cậu.” Nguyễn Du cười.

Sau khi trả lời gần hết các tin nhắn, cô phát hiện một yêu cầu kết bạn mới trên WeChat.

Nội dung xác minh: Tôi là Kỷ Lâm Hạo.

Nguyễn Du cầm điện thoại, hơi ngẩn ra, có chút bối rối.

Ngẩn ngơ chấp nhận yêu cầu kết bạn, vài phút sau, đối phương gửi đến một tin nhắn: “Tôi là Kỷ Lâm Hạo, vừa hỏi đạo diễn Vương xin WeChat của cô, có làm phiền cô không?”

Nguyễn Du lập tức ngồi thẳng trên giường: “Không, hoàn toàn không làm phiền.”

Nghĩ lại, từ khi quay xong tập thứ ba của Hỷ Du Kí lần trước, ngày hôm đó Kỷ Lâm Hạo lập tức đi xe đến thành phố bên cạnh để tiếp tục công việc, còn cô thì cũng không ngừng nghỉ mà bay thẳng về Hoàn Kiếm để quay phim. Hai người căn bản không có cơ hội nói chuyện với nhau.

Nhưng Nguyễn Du hoàn toàn không yêu cầu quá cao, cô đã theo dõi qua lại trên Weibo với thần tượng rồi, còn cần gì Wechat nữa chứ! Việc thêm WeChat vào danh sách bạn bè vốn là điều cô không dám nghĩ tới!!

A a a a, cô có số WeChat của thần tượng rồi sao?!!

Kỷ Lâm Hạo: “Tôi đã thấy tin tức, mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Nguyễn Du: “Ừm ừm, mọi chuyện đều ổn, cảm ơn anh đã quan tâm!”

Kỷ Lâm Hạo: “Cố lên.”

Nguyễn Du cười không kìm nổi khóe miệng: “Tôi nhất định sẽ cố gắng, không làm phiền anh nữa, anh mau bận việc của mình đi.”

Kỷ Lâm Hạo: “Vậy hẹn gặp lại khi có cơ hội.”

Nguyễn Du trả lời xong, ôm điện thoại lăn lộn trên giường bệnh, chỉ số tâm trạng thẳng vọt lên đỉnh.

Mỗi lần nhìn thấy thần tượng, cô đều cảm thấy tinh thần sảng khoái, lòng tràn ngập niềm vui, còn có một cảm giác thân quen đặc biệt dễ chịu.

Đó là thần tượng yêu quý, là sự đồng hành của một quãng thanh xuân rất dài trong kiếp trước, cũng là những ký ức đã cùng gia đình và bạn bè trải qua.

Nhìn chăm chăm vào ảnh đại diện WeChat của Kỷ Lâm Hạo với nụ cười ngọt ngào trong một lúc, Nguyễn Du dần thu lại nụ cười, thở dài, thì thầm khẽ:

“Chỉ là, không biết bây giờ các anh đang ở đâu, nhưng tôi đã cố gắng sống thật tốt rồi. Mong rằng các anh cũng sống thật tốt.”

Từ khi nhập viện, Nguyễn Du không xuất hiện trước công chúng, nhưng mấy ngày nay lượng fan lại không giảm mà còn tăng, mỗi người đều như được tiếp thêm năng lượng, hàng ngày bù đắp tài liệu, chỉnh sửa ảnh, tự tạo nội dung và đầy tình cảm chờ cô xuất viện.

Sau gần một tuần theo dõi trong bệnh viện, bác sĩ điều trị ngày nào cũng tới thăm cô. Ca phẫu thuật lần này không phải không có rủi ro, bác sĩ cũng không dám đảm bảo hoàn toàn.

Trong phòng bệnh, khi Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng ra ngoài mua cơm trưa cho cô, bác sĩ Trần tìm gặp riêng Nguyễn Du: “Sáng mai phẫu thuật. Đây là phẫu thuật mổ nhỏ, vết mổ không lớn, sau một tuần có thể xuất viện. Thường thì chỉ cần chú ý giữ gìn, trong vòng một, hai tháng sẽ hồi phục hoàn toàn.”

Nguyễn Du gật đầu: “Nghe có vẻ an tâm ghê.”

“An tâm gì chứ? Phẫu thuật là phẫu thuật, bệnh là bệnh, nếu phẫu thuật thành công cô có thể sống thêm một hai năm.” Bác sĩ Trần cau mày, nghiêm nghị nói: “Nếu không thành công, mà còn xảy ra biến chứng, không chống đỡ được lâu.”

Nguyễn Du lập tức thu lại nụ cười, xin lỗi ngay: “Xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Bác sĩ Trần nhìn cô, thở dài, biết rằng trạng thái tinh thần của cô không thật sự tốt như vẻ bề ngoài.

“Tình trạng của cô, thực sự không định nói cho gia đình biết sao?”

“Không nói với họ.” Nguyễn Du lắc đầu: “Nói cho họ biết cũng vô ích, còn khiến họ đau lòng thêm một hai năm, không đáng.”

Đến nước này, bác sĩ Trần cũng không tiện nói thêm, hỏi han vài câu, trước khi đi nhắc cô giữ tâm trạng thoải mái, đừng quá căng thẳng.

Tối hôm đó, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng ở lại phòng bệnh g.i.ế.c thời gian với cô, ba người chơi đấu địa chủ trong bệnh viện suốt hai tiếng, chơi đến nổi mặt Lâm Thanh bị vẽ đầy rùa nhỏ, cả hai mới chịu rời đi.

Tầng bệnh viện này về đêm rất yên tĩnh, khi mọi người rời đi, Nguyễn Du không có việc gì làm, cũng không buồn ngủ, không muốn chơi điện thoại.

Cô tắt đèn, kéo rèm cửa sổ, quay lại nằm lên giường, ngồi phát ngốc.

Đêm đầu hạ, nhiệt độ vẫn chưa ấm lên, gió lạnh từ ngoài thổi vào làm lớp rèm trắng mỏng manh khẽ lay động, ánh trăng rơi xuống đầu giường như cái vuốt ve dịu dàng mà lạnh lẽo của thần chết.

Trong suốt nửa giờ tiếp theo, căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Thật ra, đầu óc Nguyễn Du trống rỗng, không nghĩ gì cả.

Có lẽ đã đình công rồi.

Cô không nghĩ gì, cũng không muốn nói gì. Trong tâm trí là một mặt phẳng trắng mênh mông vô tận, chỉ có một quả cầu nhỏ cô độc lặn đi, lặn mãi, trên mặt phẳng trắng không có giới hạn.

Cho đến khi cảm xúc trôi đến mức khiến cô hơi buồn ngủ, hành lang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng bước chân. Trầm ổn, không nhanh không chậm.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, dừng lại trước cửa phòng bệnh, Nguyễn Du nghe thấy tiếng gõ cửa lịch sự hai lần, ngẩng ra, phản xạ trả lời: “Vào đi.”

Cửa mở ra, cô ngơ ngác ngẩng lên, người đàn ông đội mũ lưỡi trai, hơi ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt, ngón tay thon dài còn đang đặt trên tay nắm cửa.

Chỉ một chiếc áo thun đen cùng quần dài cùng màu, vậy mà cũng khiến dáng người anh ta cao lớn nổi bật.

Đoàn Lâm??

“Đoàn...” Nguyễn Du nhận ra ngay, “Sao anh lại đến đây?”

Đoàn Lâm đóng cửa lại, một lúc không trả lời.

Ánh sáng trong phòng khá tối, Nguyễn Du ngẩng người, chỉ có thể nhờ vào ánh trăng mờ mờ mà nhìn thấy anh tiến tới bên giường mình.

Không đúng, trong một tháng chạy hơn hai trăm buổi tại các rạp chiếu phim trên toàn quốc, hôm nay lẽ ra anh vẫn còn ở

Nam Kinh chứ? Cô đang mơ sao?

Hai người nhìn nhau trong im lặng vài giây, Nguyễn Du lầm bầm: “Hôm nay đừng đuổi g.i.ế.c tôi nữa nhé.”

Đoàn Lâm ngừng lại: “Gì cơ?”

“Tôi mơ thấy anh hai lần rồi, cả hai lần anh đều đuổi g.i.ế.c tôi, kiểu đuổi g.i.ế.c khắp thế giới suốt cả đêm ấy.” Cô đếm trên ngón tay, “Đây là lần thứ ba rồi, tối nay anh làm người tốt một chút đi. Lòng tốt sẽ được đền đáp mà.”

Im lặng trong giây lát, anh không trả lời.

Nguyễn Du: “Nhưng mà anh đến cũng được. Dù là mơ hay không, là ai cũng được, chỉ cần...”

Đoàn Lâm hơi nhúu mày, cúi xuống, giọng thấp: “Chỉ cần gì?”

... Chỉ cần, chỉ cần để cô khóc một chút thôi.

Nguyễn Du ngửa mặt lên, vẻ ngơ ngác hiếm hoi trước đó dần tan biến, thay vào đó là nỗi buồn và bất lực trỗi dậy từ mọi tế bào thần kinh trong cơ thể, thứ cảm xúc cô vừa mới kìm nén mấy ngày nay.

Quả cầu nhỏ trong đầu cô đã lăn đến ranh giới cuối cùng.

Thế giới không phải một mặt phẳng rộng lớn.

“... Mấy ngày nay mọi người hỏi tôi, không sao chứ, tôi đều nói, không sao, thật sự không sao, yên tâm đi.” Cô ngước lên, mắt đỏ hoe, dùng tay dụi mắt, cuối cùng cũng bật khóc, giọng nghẹn ngào: “Thật ra, có sao đấy, tôi... tôi có chuyện thật mà.”

Cô quỳ trên giường bệnh khóc nức nở, vừa khóc vừa dùng cổ tay lau nước mắt, hàng mi ướt đẫm bị chà xát thành từng cụm,

trông tội nghiệp như một con mèo nhỏ vừa được vớt từ dưới nước lên.

Khóc mãi, cuối cùng lau không xuể, cô nằm bò xuống, kéo một góc chăn bên cạnh, sụt sùi dùng nó để lau nước mắt.

Đoàn Lâm nhú chặt đôi lông mày, im lặng một lúc, ngồi xuống nửa quỳ ở bên giường, giữ ánh nhìn ngang với cô.

"Không phải là tiểu phẫu?" Giọng anh trầm lạ thường, nặng nề hơn.

Nguyễn Du hít mũi, trả lời ngắt quãng: "Là, là tiểu phẫu mà..."

Không biết phải giải thích thế nào.

"Dù là tiểu phẫu thì vẫn là phẫu thuật, tôi không được khóc sao?"

Đoàn Lâm im lặng hồi lâu, rồi hỏi: "Đau không?"

"Đau." Nguyễn Du gật đầu, nghẹn ngào, "Tôi đau lòng cho bản thân mình."

Cách nhau chưa đầy một gang tay, Đoàn Lâm vẫn giữ tư thế nửa quỳ, ánh mắt nhìn cô không hề rời, lông mày vẫn nhú chặt, đáy mắt như cuộn một dòng mực đậm dâng trào.

Trước đây, anh từng thấy vẻ ngang ngạnh, kiêu ngạo của cô. Sau này, khi cô vào giới giải trí, tính tình thay đổi hẳn. Ban đầu, anh chỉ nghĩ cô tạm thời thu mình lại, đã từng nói không ít lời mỉa mai để cô sống đúng với bản chất, cũng như để cô từ bỏ hy vọng.

Nhưng sau khi tiếp xúc, anh nhận ra cô gái luôn tươi cười trong chương trình, và đang khóc trên giường bệnh lúc này, lại sống động như thế.

Nguyễn Du bắt đầu dùng một góc chăn khác để lau.

Đoàn Lâm cúi mắt, rút một tờ khăn giấy từ bàn bên cạnh, đưa cho cô.

Anh đã biết cô có bệnh tim từ trước, và bệnh thực sự không quá nghiêm trọng. Trước đây anh không mấy để tâm, nhưng giờ lại không thể như vậy được nữa.

"Cảm..." Nguyễn Du nhận khăn giấy, vừa định nói "cảm ơn," thì cảm giác có gì đó chạm vào đỉnh đầu mình.

Cô ngẩn ra, thấy Đoàn Lâm nhấc ra khỏi đầu cô một chiếc kẹp tóc màu đen, đã lung lay sắp rơi, rồi đặt sang một bên.

Giọng anh bình thản: "Đừng khóc nữa."

Nguyễn Du sững sờ.

Cảm giác trên đỉnh đầu là thật, hơi ấm là thật, cả mùi hương thanh mát thoang thoảng từ người anh khi tiến sát lại gần... Tất cả đều là thật.

Cô đột ngột im bật, không khóc nữa. Nhưng cố nhin cũng không được, ghen ngào nấc lên một tiếng.

"Đó là..." Một lúc sau, cô buột miệng, không đầu không đuôi: "Là kẹp tóc để tôi kẹp mái đấy."

Giọng nói vẫn còn khàn sau trận khóc.

Đoàn Lâm khẽ đáp một tiếng, rồi ngược lên nhìn cô: "Ngày mai mấy giờ thì cô phẫu thuật?"

"Sáng mai, khoảng...bảy giờ rưỡi." Nguyễn Du ngơ ngác, sau đó buột ra thêm một câu: "Tôi vừa nảy không có khóc."

... Anh đã ngồi bên giường từ khi nào vậy? Không đúng, cô đã bò ra thành giường như một kẻ ngốc từ bao giờ vậy?!

Còn ánh trăng này, nó có phải tự mang hiệu ứng mơ màng, làm mềm mịn mọi thứ không? Sao cô lại có thể ngốc đến mức tưởng mình đang mơ chứ?!!!

Tỉnh táo lại, trong đầu Nguyễn Du hiện lên vô số lời oán trách bản thân, cô bèn cố tìm cớ: "Tôi vừa nãy...không phải khóc vì ca phẫu thuật, mà khóc vì người hâm mộ quá khích ấy."

"Đúng rồi, vừa nãy suýt nữa tôi tưởng anh là người hâm mộ kiểu quá khích đó, tối thế này lại gõ cửa phòng tôi, thực sự là tôi bị dọa cho hết hồn."

Đoàn Lâm đứng dậy, cúi mắt nhìn cô, lặng lẽ nghe cô tìm cớ, hoàn toàn không tiếp lời.

"Tối nay tôi phải đi, ngày mai không ở Bắc Kinh." Anh dừng lại một chút, "Ngủ sớm đi."

Nguyễn Du: "...Ồ, được."

Cô nhìn anh đeo lại khẩu trang, liếc cô một cái, ánh mắt dừng trên người cô vài giây, như muốn nói gì đó, nhưng rồi không nói, quay người đi mất.

Nguyễn Du lập tức bật dậy, bật đèn.

Khóc xong thì tỉnh hẳn, cảm giác nặng nề khó chịu mấy ngày nay cũng biến mất.

Chiếc kẹp tóc vẫn còn trên bàn cạnh giường bệnh, điện thoại cũng nằm ở đó. Cô cầm lên, bật màn hình, liếc giờ.

Gần một giờ sáng rồi.

.

Sáng hôm sau, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đến bệnh viện rất sớm, An Trác Tây cũng có mặt, lo lắng hỏi Nguyễn Du vài câu

về tình trạng sức khỏe.

Chưa nói chuyện được bao lâu, cô y tá vẫn phụ trách chăm sóc Nguyễn Du đã đến, tiêm thuốc an thần để chuẩn bị đưa cô vào phòng phẫu thuật.

Diệp Mộng Mộng vẻ mặt đầy lo lắng, nhào tới cổ vũ cô: “Chị Tiểu Du, bọn em sẽ đợi chị ra.”

“Nhất định thuận lợi.” Lâm Thanh tiếp lời.

Nguyễn Du trong lòng căng thẳng đến mức muốn chết, cố gượng cười, làm ra vẻ nhẹ nhõm: “Được, không vấn đề gì, yên tâm đi.”

Ca phẫu thuật cần thực hiện gây mê toàn thân.

Nằm trên bàn phẫu thuật, Nguyễn Du nghe tiếng loạt xoạt chuẩn bị dụng cụ của các bác sĩ bên tai, tim đập nhanh đến mức không kiểm soát được.

“Bác sĩ, tim tôi đập rất nhanh, như vậy liệu có ảnh hưởng đến ca phẫu thuật không?” Cô vừa được tiêm thuốc mê, đầu óc bắt đầu mơ màng, nhưng vẫn cố chấp hỏi: “Tôi có phải để nó dừng lại trước không, các anh mới làm phẫu thuật được?”

Tác dụng của thuốc mê làm cô nói ngây ngô đến đáng yêu.

Hai y tá đứng cạnh nhìn nhau, đều bật cười.

Bác sĩ chủ trị cũng cười, cầm ống đặt nội khí quản, bước lại gần giường phẫu thuật, chuẩn bị gắn máy thở cho cô.

Ngay trước khi hoàn toàn mất ý thức, Nguyễn Du nghe bác sĩ ôn tồn đáp:

“Sẽ không sao đâu.”

Ca phẫu thuật kéo dài suốt năm tiếng đồng hồ.

Khi Nguyễn Du hoàn toàn tỉnh táo khỏi tác dụng của thuốc mê, đã gần hai giờ chiều.

Trước mắt cô là một mảng trắng toát. Phải mất một lúc lâu, cô mới chậm rãi quay đầu nhìn xung quanh. Không phải ICU, mà là phòng bệnh thường.

“Chị Tiểu Du tỉnh rồi!” Tiếng reo mừng rỡ của Diệp Mộng Mộng vang lên.

Ngay sau đó, trong phòng liền trở nên ồn ào, mọi người nói chuyện rộn ràng, Nguyễn Du không thể nghe rõ từng câu, chỉ bắt được vài từ như “an tâm,” “thành công,” “nghỉ ngơi”...

Cô lặng lẽ thở phào một hơi, lớp hơi nước mờ mịt trên mặt nạ thở oxy phản chiếu ánh sáng mờ ảo.

Không lâu sau, bác sĩ Trần bước đến bên giường, nụ cười hiền từ: “Chúc mừng, ca phẫu thuật đã thành công. Là tiểu phẫu, nằm viện khoảng một tuần là có thể xuất viện. Sau này nhớ chú ý nghỉ ngơi, đừng thức khuya, lát nữa tôi sẽ viết một danh sách những điều cần lưu ý.”

Lâm Thanh hỏi: “Bác sĩ, vậy bao lâu chị ấy sẽ hồi phục hoàn toàn ạ?”

Bác sĩ Trần suy nghĩ một chút, rồi đáp: “Chỉ cần chú ý điều dưỡng, trong vòng một đến hai tháng là có thể hoàn toàn hồi phục.”

Nguyễn Du nghe mọi người hỏi han lo lắng khoảng năm phút, cảm thấy mình đã nghe rõ ràng được mọi chuyện, bèn định đưa tay tháo máy thở oxy.

Y tá bên cạnh vội ngăn lại, kiểm tra xong xuôi mới giúp cô tháo ra.

Cô khẽ nói một tiếng “Cảm ơn,” giọng vẫn hơi khàn. Cảm thấy có gì đó không đúng, cô đưa tay sờ mặt mình, phát hiện nước mắt chảy đầy hai má.

"Chị Tiểu Du, lúc này chị không tỉnh lại sau khi gây mê, cứ khóc mãi, khóc mãi." Diệp Mộng Mộng thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô cười, "Em và Lâm Thanh đã cười suốt hai phút đấy."

Nguyễn Du: "... Cười?"

Diệp Mộng Mộng: "Chị vừa khóc vừa nói, ánh trăng chói mắt quá, bảo chúng em mau kéo rèm lại."

Lâm Thanh nhớ lại, cũng cười: "Yên tâm đi, bọn em đều quay lại hết rồi, để dành cho chị làm kỷ niệm."

Nguyễn Du: "..... Mẹ kiếp."

Ca phẫu thuật rất thành công, An Trác Tây nhìn cô ấy với nụ cười mãn nguyện, lập tức bảo bộ phận truyền thông chuẩn bị văn bản. Sau một tuần lo lắng, các fan cuối cùng cũng thấy được bài đăng trên tài khoản chính của công ty truyền thông, an tâm thở phào, đồng thời để lại vô số lời nhắn "Chị phải nghỉ ngơi cho tốt, chúng em đợi chị."

Trong phòng bệnh, trưởng khoa đưa cho Nguyễn Du một danh sách các lưu ý. Cô nhận lấy và cẩn thận giữ lại, chân thành nói: "Cảm ơn bác sĩ."

An Trác Tây cúi xuống ôm lấy Nguyễn Du: "Mấy ngày này cứ nghỉ ngơi cho tốt nhé."

"Chào mừng trở lại."

Sau khi nằm viện một tuần, Nguyễn Du cảm thấy chán ngán vô cùng, khi làm thủ tục xuất viện, trên mặt cô dán dòng chữ "Tự do bay cao."

Bác sĩ chính thấy vậy cũng chỉ biết cười, nhanh chóng ký đơn cho cô: "Cầm lấy. Sau khi ra viện nếu có cảm thấy không khỏe, nhớ tới tái khám ngay."

"Vâng, bác sĩ, cảm ơn bác sĩ." Nguyễn Du vui vẻ cười, "Bây giờ tôi cảm thấy rất tốt, lưng không đau, chân không mỏi, tim cũng không thấy khó chịu."

Bác sĩ nhìn cô chăm chăm hai giây: "Nhưng mà, cô biết đấy, ca phẫu thuật tuy thành công nhưng chưa thật sự thành công."

Ca phẫu thuật này chỉ có thể trì hoãn được chút ít thời gian thôi.

Nguyễn Du im lặng một chút.

"Ừ, tôi biết." Cô cười.

Khi ra viện, cô vẫy tay tạm biệt, cực kỳ vui vẻ: "Hãy trân trọng hiện tại, bác sĩ tạm biệt!"

Sau khi xuất viện, An Trác Tây còn bảo Nguyễn Du nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.

"Để chị cho em nghỉ thêm vài ngày, sức khỏe quan trọng hơn." An Trác Tây liếc qua lịch làm việc mới của cô, "À, hôm qua buổi quảng bá phim cuối cùng của 'Thành Danh Vô Vọng' đã kết thúc, tuần sau vào thứ sáu là buổi ra mắt phim, chính là công việc đầu tiên của em sau khi trở lại."

Nguyễn Du: "Vẫn là ở Bắc Kinh?"

"Đúng vậy."

"Bây giờ độ nổi tiếng của em đã lên rồi, chỉ có lượng người xem thôi là chưa đủ, muốn nghệ sĩ thực sự vững bước, phải có tác phẩm. Tác phẩm chị nói ở đây không phải là các chương trình giải trí đâu..." An Trác Tây nói thêm một vài câu, rồi kịp ngừng lại, "Thôi, em nghỉ ngơi đã, đến lúc đó chúng ta sẽ nói kỹ hơn về việc này."

Nguyễn Du gật đầu đồng ý.

Những ngày tiếp theo, Nguyễn Du tự thưởng cho mình những giờ phút thư giãn, ăn uống thoải mái, chơi điện thoại, ngủ sớm dậy sớm chơi game. Trong khi đó, Lâm Thanh đến thăm, mang theo một thông báo nhỏ cho cô.

Năm nay, Đại hội Thể thao Châu Á được tổ chức trong nước, bắt đầu từ tháng 9. Từ tháng trước, các đài truyền hình lớn đã bắt đầu chuẩn bị cho việc quảng bá Đại hội, trưởng nhóm chương trình thể thao của đài Hoàng Đào đã tìm đến An Trác Tây, muốn mời Nguyễn Du ghi một đoạn ID cho chương trình.

Đại loại là, "Tôi là Nguyễn Du, tôi cổ vũ cho Đại hội Thể thao Châu Á" hay gì đó tương tự.

Địa điểm ghi ID là ngay trong phòng khách căn hộ của Nguyễn Du, kéo rèm lại là thành nền background, Lâm Thanh đã chuẩn bị sẵn máy quay.

Kết quả, Nguyễn Du cười xinh đẹp, liền nói một câu: "Tôi là Nguyễn Du, tôi cổ vũ cho Đại hội Thể thao Châu Á, cổ vũ cho thể thao điện tử của Trung Quốc!"

Lâm Thanh: "..... Thể thao điện tử gì? Em bảo chị ghi ID cho các môn thể thao chứ đâu phải trò chơi!"

Nguyễn Du lý luận rất có lý: "Thể thao điện tử từ lâu đã được Tổng cục Thể dục thể thao công nhận là môn thể thao rồi, chơi game không có gì xấu, chơi tệ mới là xấu."

Lâm Thanh: “.....”

Quá đỉnh, Nguyễn Du vẫn là Nguyễn Du.

Sau khi ghi xong đoạn ID, hai ngày sau, Nguyễn Du đã chơi hết tất cả những gì có thể g.i.ế.c thời gian trong căn hộ, bắt đầu cảm thấy chán.

Cô chưa bao giờ thấy ở nhà buồn đến vậy.

Tối hôm đó, cô vẫn đang chơi xếp hạng trong trò chơi Liên Minh Huyền Thoại, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Không phải Lâm Thanh thì cũng là Diệp Mộng Mộng, Nguyễn Du không để ý lắm.

Chơi xong một ván game, cô mới nhận ra không đúng.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đều có chìa khóa căn hộ của cô, bình thường sau khi bấm chuông cửa sẽ tự động vào. Bây giờ đã mười phút trôi qua, mà vẫn chưa ai vào.

Nguyễn Du bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nhú mày, nụ cười trên mặt tắt dần.

... Mẹ kiếp.

Không lẽ lại là...

Cô cầm điện thoại, đi nhẹ nhàng đến cửa.

Cửa căn hộ có camera giám sát, cô nhìn vào màn hình. Ngẩn người.

Sau 30 giây, Nguyễn Du mở cửa.

Cô ngẩng đầu lên, thấy Đoàn Lâm đứng cách đó vài bước, nháy mắt một cái, có vẻ hơi không hiểu chuyện gì đang xảy ra:

“Anh...”

Còn chưa nói xong, một tiếng “meo” dài vang lên.

Âm thanh này Nguyễn Du vô cùng quen thuộc.

Cô nhìn xuống, thấy một con mèo bông trắng hoàn toàn từ phía sau Đoàn Lâm đi ra, nhìn cô một cách lười biếng, đuôi xù xì vung lên, kiêu ngạo và đặc ý đi vào trong căn hộ của cô.

[Xiaosi]

Nguyễn Du quay đầu nhìn cái m.ô.n.g mèo trắng phía sau, rồi quay lại, ngơ ngác nhìn Đoàn Lâm.

“Tôi vừa chuyển về tầng trên.” Đoàn Lâm hạ mắt nhìn cô, vẻ mặt rất bình tĩnh, “Con mèo để lại cho cô.”

Chương 41: Đạo Giải

Đây là một khu chung cư cao cấp, mỗi tầng chỉ có một căn hộ, Nguyễn Du không có hàng xóm, cũng không biết ở trên tầng còn có Đoàn Lâm, cô bắt đầu thu thập thông tin: “Chuyển... về?”

“Trước khi chuyển đến Kim Đài Quốc Tế, tôi ở đây.” Đoàn Lâm ngừng một chút, “Cô không biết sao?”

Kim Đài Quốc Tế chính là căn hộ mà Nguyễn Du đã ở, cô nhớ ra điều gì đó, phản ứng một cách khó khăn: “Tôi ở đây... là sau khi anh chuyển đến.”

Câu này của Nguyễn Du không phải là câu hỏi, nhưng trong đầu cô đã đầy dấu chấm hỏi.

Những dấu chấm hỏi này ngay lập tức chuyển thành dấu chấm than khi cô thấy vẻ mặt của Đoàn Lâm không phản đối.

... Thật vậy sao?! Nguyễn tiểu thư quả là rất có tài trong việc thu thập tất cả các bất động sản gần chỗ Đoàn Lâm ở!!!

Nếu đây là trong giới fan, chắc chắn sẽ bị fan đối thủ coi là hành động của fan cuồng và bị đánh cho tơi tả.

Nguyễn Du: “Vậy con mèo thì sao?”

Đoàn Lâm: “Giao cho cô.”

Đoàn Lâm nói ngắn gọn rồi không ở lại lâu. Nguyễn Du đứng nhìn anh ấy vào thang máy, rồi quay lại, trước cửa vẫn còn một

chiếc hộp lớn cao ngang người, cô mở ra thì thấy bên trong đầy đủ cát vệ sinh cho mèo, bình nước, thức ăn, còn có cả cầu thang cho mèo và những món đồ chơi nhỏ.

Trong phòng làm việc, trên bàn máy tính, một con mèo béo đang đứng trên bàn phím, không biết đã ấn phải phím gì mà mở một trận game mới.

Nhân vật game của Nguyễn Du đang đứng yên tại suối nhà mình, đã năm phút, trong khung chat góc dưới bên trái là những câu hỏi thân thiện từ đồng đội.

【Có thể đừng đứng yên không?】

【Đm, cô đang tắm trong suối nước à?】

【Đừng trộm chơi máy tính của người lớn, bảo ba em chơi đi.】

Pudding l.i.ế.m lông, vẫy đuôi, rồi quay sang Nguyễn Du kêu một tiếng “Meo!”

Nguyễn Du: “.....”

Đúng là anh ta đã gửi cho cô một người ba.

Đầu tháng bảy, đoàn làm phim “Thành Danh Vô Vọng” kết thúc buổi giới thiệu toàn quốc kéo dài một tháng. Vào tuần sau, lễ ra mắt toàn cầu sẽ được tổ chức tại một rạp chiếu phim trong khu vực Trung Quốc ở Bắc Kinh.

Đây là lần xuất hiện đầu tiên của Nguyễn Dục sau ca phẫu thuật, An Trác Tây đã sắp xếp trước cho cô một chuyên gia trang điểm và làm tóc, người sẽ đến tận nhà để làm kiểu tóc và trang điểm cho cô. Sáng hôm đó, Lâm Thanh đưa chuyên gia trang điểm đến nhà, vừa mở cửa thì lại gặp một người quen.

Thẩm Phương Phi vừa nhìn thấy Nguyễn Du đã ôm cô một cái thật chặt: “Ôi chao, cục cưng, không nhận ra cô rồi, bây giờ cô là ngôi sao rồi à, còn nhớ tôi không?”

Nguyễn Du mắt sáng lên: “Thầy Thẩm!” Làm sao tôi có thể quên được, chính là người mà tôi đã phải lừa dối trong chương trình “Nghề Nghiệp Ngụy Trang” trước đây.

Thẩm Phương Phi bước vào, đẩy Nguyễn Du ngồi vào ghế trang điểm và nhìn cô một lúc rồi mở ra một bộ trang điểm.

“Tôi đã muốn nói rồi, sao mặt cô có thể trang điểm kiểu tomboy? Không hợp đâu, cô hợp với kiểu tiên nữ hơn.”

Cuối cùng, Thẩm Phương Phi chọn cho Nguyễn Du một chiếc váy dài màu đỏ nhung, tóc cô được cột thành đuôi ngựa nhẹ nhàng và đeo chiếc dây chuyền từ nhà tài trợ, rồi chuẩn bị ra ngoài.

Hai giờ chiều, các phóng viên truyền thông đã xếp hàng sẵn hai bên thảm đỏ, MC đang hô hào náo nhiệt để chuẩn bị cho lễ khai mạc. Các fan và những người quay phim cũng đứng ngăng đầu, đầy phấn khích chờ đón người nổi tiếng xuất hiện.

Khi Nguyễn Du đến nơi, đã có một số diễn viên chính và phụ đi qua. Hôm nay, ngoài đoàn làm phim “Thành Danh Vô Vọng”, còn có một số ngôi sao đặc biệt được mời đến để tạo không khí. Quan Bảo Niên rất có quan hệ, những người có mặt đều là những tên tuổi lớn trong ngành.

Xe dừng ở đầu thảm đỏ, Nguyễn Du vừa xuống xe, ngay lập tức, những fan hâm mộ gọi tên cô từ trong đám đông.

Sau một tháng không xuất hiện, Nguyễn Du lần đầu tiên xuất hiện trên thảm đỏ lễ ra mắt phim, thu hút tất cả sự chú ý.

Cô mặc chiếc váy dài đỏ nhung, làm tôn lên làn da trắng ngần, kiểu tóc và trang điểm cũng rất tinh tế. Đôi mắt sắc sảo, lông mi dài rõ ràng dưới ánh đèn, làn gió mùa hè thổi qua, vẻ đẹp của cô giống như một cảnh phim đẹp mê hồn.

Mọi người đã quen với hình tượng dễ thương và hài hước của cô trong các chương trình giải trí, nhưng lại gần quên đi vẻ đẹp tự nhiên đầy cuốn hút của cô.

“Mẹ ơi, tôi đang nhìn thấy một nàng công chúa Disney trốn thoát thật rồi!!”

Tiếng hét của các fan vang lên, ngay khi Nguyễn Du vừa xuống xe, đám đông lại bất ngờ bùng nổ một tràng la hét mạnh mẽ hơn —

“Đoàn Lâm àaaaa!!!”

Quay lại, một chiếc xe Porsche Panamera dừng lại ở đầu thảm đỏ, Đoàn Lâm cũng vừa bước xuống.

Lâm Thanh nhìn vào xe: “Xong rồi, hai người đi thảm đỏ cùng lúc. Ban tổ chức làm gì thế?”

“Vây thì cùng đi thôi.” Diệp Mộng Mộng không thấy vấn đề gì.

“Chúng ta đi cùng ai chứ, cô nhìn fan của Đoàn Lâm xem có vui vẻ không?”

Nguyễn Du nhìn qua, cách đó vài bước, Đoàn Lâm cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt chạm nhau, dừng lại một giây, anh hơi nghiêng người, gật đầu nhẹ nhàng, lịch sự làm một động tác mời cô đi trước.

Nguyễn Du ngẩn người một chút, nhưng không từ chối, mỉm cười cảm ơn anh.

Đoàn Lâm đợi cô đi được nửa chặng rồi mới bước lên thăm dò.

Sự tăng vọt của số người xem trực tuyến trong nháy mắt.

【Aaa, anh ấy thật lịch sự!】

【Đây là mức độ cao nhất của sắc đẹp trong ngành giải trí! Hai người đứng chung thật đẹp!】

【Tôi thật sự cảm nhận được sự ăn ý từ hành động của Đoàn Lâm (fan đừng mắng tôi, tôi chỉ nói đúng thôi)】

【Anh ấy chỉ không muốn đi cùng cô ấy thôi? Biểu cảm này nhìn không quen, fan đen đừng bắt chước làm fan giả nữa, không hợp đâu.】

【Tiểu Du đẹp tựa tiên nữ, thế là đủ rồi.】

.....

Ba giờ đúng, bên trong hội trường, buổi công chiếu ra mắt phim Thành Danh Vô Vọng chính thức bắt đầu.

Trong hội trường rộng lớn, không còn một chỗ trống. Hàng ghế trung tâm là nơi ngồi của hàng chục nhà sản xuất và nhà đầu tư, còn đạo diễn và các diễn viên chính ngồi ở hai bên.

Nguyễn Du thì ngồi ở hàng thứ ba, khu vực dành cho các vai phụ, sát chỗ lối đi.

Trên sân khấu, đoạn trailer quảng bá phim vẫn đang được chiếu. Đây là lần đầu tiên Nguyễn Du xem qua, phải nói thật là anh cảm thấy quá sức kinh ngạc.

Phim lấy bối cảnh thời dân quốc đầy biến động, kể về những số phận nhỏ bé trong cơn sóng gió thời cuộc. Tuy nhiên, hình ảnh trong phim lại là từng khung cảnh hoành tráng nối tiếp nhau. Mặc dù khi công bố dàn diễn viên, Đoàn Lâm được giới thiệu là

vai chính, nhưng thực tế bộ phim tập trung nhiều vào các cảnh quần chúng, kể về những thăng trầm của số phận, về cách mà các nhân vật chính tạo nên một góc trời của riêng mình trong thời loạn, câu chuyện "loạn thế xưng vương".

Cảnh trước đó là lúc Thượng Hải thất thủ, pháo kích ngập trời, khói lửa mù mịt. Trong màn khói bụi dày đặc, Đoàn Lâm mặc trường sam, dùng toàn bộ sức lực kéo một sĩ quan từ trong đồng hồ nát ra ngoài. Đôi tay anh run rẩy, cơ thể bê bết máu, vẻ mặt đầy chât vật.

Viên sĩ quan nằm bệt trên đồng gạch đá vụn, nửa khuôn mặt bê bết máu. Anh ta gắng sức nhô ra một ngum m.á.u tươi, ánh mắt nhìn lên bầu trời.

Âm thanh nền: "Chúng ta đều là những làn khói trong thời đại này, chỉ cần thổi một cái là tan biến."

Cảnh tiếp theo, đêm đã khuya, Đoàn Lâm đang ở trong thư phòng của một ngôi biệt thự tại khu tô giới nào đó, phục trang đã thay đổi.

Anh mặc một bộ âu phục Tây phương cắt may chỉnh chu, tóc vuốt ngược, đeo kính gọng vàng. Ánh lửa từ chiếc bật lửa soi lên nửa khuôn mặt mờ ảo của anh. Khí chất sắc lạnh, tựa như lưỡi d.ã.o vừa rút khỏi vỏ.

Châm điếu thuốc, anh cúi đầu căn lấy điếu thuốc, ngẩng mắt lên, ánh mắt sắc bén đầy hiểm độc nhìn chằm chằm vào người đối diện, nở một nụ cười: "Tôi muốn thành danh."

Hai cảnh liên kế, khí chất hoàn toàn khác biệt, sức hút từ hình ảnh như sống động trước mắt.

Đoạn phim dài ba phút, nhịp độ rất nhanh. Trong các cảnh phim, các ảnh đế liên tục phô diễn diễn xuất, hình ảnh vẫn giữ được phong cách tường thuật hùng tráng quen thuộc của Quan

Bảo Niên. Một bộ phim thương mại lồng ghép lỗi văn nghệ, đưa những nhân vật nhỏ trong bối cảnh lớn lên màn ảnh đầy sức căng.

“Bộ phim này sắp hot rồi.” Nữ diễn viên Trần Ca ngồi cạnh Nguyễn Du thở dài: “Tuần trước chiếu sớm, doanh thu đã vượt 50 triệu, ba ngày nữa công chiếu, nghe nói bây giờ doanh thu bán vé trước cũng đã vượt 30 triệu.”

Nguyễn Du hiểu về số liệu xếp hạng ca khúc, nhưng chưa từng quan tâm doanh thu phòng vé, liền hỏi: “Số liệu này có gì đặc biệt không?”

Trần Ca: “Để nói thế này, chỉ cần giữ vững đà này, có hy vọng lọt vào top 3 doanh thu phòng vé năm nay.”

Nguyễn Du: “Toang rồi.”

“Toang gì cơ?”

Nguyễn Du nhin một lúc rồi đáp: “... Ý tôi là, hoàn hảo, Đoàn Lâm lại sắp nổi tiếng thêm nữa rồi.”

Là đối thủ, lại còn tham gia với vai phụ, giờ tâm trạng cô phức tạp vô cùng.

“Đó là số phận, ghen tị cũng chẳng được. Nói mới nhớ, tôi và Đoàn Lâm hồi học ở Học viện Điện ảnh từng học chung một thầy dạy diễn xuất, anh ấy coi như là sư huynh của tôi.” Lúc quay Thành Danh Vô Vọng, Trần Ca và Nguyễn Du đã thân thiết, cô khẽ nói: “Để tôi kể cho cô một tin mật nhé. Cô biết tại sao anh ấy lại học diễn xuất không?”

Nguyễn Du biết rõ chuyện này, anh trai của Đoàn Lâm chính là tổng giám đốc Đông Ảnh, người nhà đầu tư nguồn lực thì tiện lợi biết bao.

Nhưng cô vẫn giả ngây: “Tại sao?”

“Thầy của tôi nói, hồi đầu anh ấy học diễn xuất là để chữa bệnh.”

Nguyễn Du: “Hả??”

“Vì trước đây anh ấy bị chẩn đoán mắc... cái gì ấy nhỉ...” Trần Ca cúi xuống tra cứu, đưa cho Nguyễn Du xem: “Chính là xu hướng tâm lý này. Có lẽ là bác sĩ tâm lý khuyên anh ấy nên cảm nhận nhiều hơn, giao tiếp nhiều hơn, thế là mới học diễn xuất.”

Nguyễn Du nhìn rõ trên màn hình, viết rằng: Rối loạn gắn bó (Attachment Disorder), thường xuất hiện ở trẻ em, biểu hiện ở người trưởng thành là lạnh lùng độc lập, khó nảy sinh đồng cảm và sự ràng buộc cảm xúc, không thoải mái với các mối quan hệ thân mật.

Nguyễn Du: ???

Trần Ca lắc đầu: “Hồi đó anh ấy chắc chắn không ngờ rằng sau khi học diễn xuất lại nổi tiếng như vậy, đúng là sinh ra để ăn cơm nghề này.”

Nếu là trước đây, Nguyễn Du chắc chắn đã đóng gói tin mật này vào danh sách “100 phốt lớn” của đối thủ, còn thêm một dấu “bệnh tâm lý” làm tiêu đề.

Nhưng giờ lại có chút chần chừ.

Không phải, nhưng anh ta... cũng đâu đến nỗi nhỉ?

Suy nghĩ một hồi, lại cảm thấy hơi hợp lý. Dù sao nhà giàu thật sự ít ai làm ngôi sao, nếu nói tiểu thư Nguyễn vào nghề vì Đoàn Lâm, vậy Đoàn Lâm vào nghề vì điều gì?

Buổi lễ ra mắt kéo dài một tiếng rưỡi, tâm điểm trên sân khấu chủ yếu tập trung vào đạo diễn và vài diễn viên chính. Đến phần trả lời câu hỏi, truyền thông thi nhau đổ dồn sự chú ý về phía Đoàn Lâm.

Nguyễn Du dù là vai phụ, nhưng gần đây độ nổi tiếng tăng mạnh, cũng được Quan Bảo Niên gọi lên sân khấu. Thỉnh thoảng có câu hỏi dành cho cô, hầu hết đều xoay quanh cảnh tình cảm giữa nhân vật cô và vai của Đoàn Lâm.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, cô luôn giữ nụ cười mỉm, đáp lời với ba câu trả lời chính thức tiêu chuẩn, dễ dàng tránh được bẫy, trả lời đâu ra đấy.

Buổi tối là tiệc chúc mừng.

Sảnh tiệc ở khách sạn Quốc Mật, không gian rộng rãi sáng sủa, bốn bề đều dán áp phích khổ lớn của Thành Danh Vô Vọng. Những ngôi sao tham dự buổi công chiếu và các nghệ sĩ trong ngành được mời đều tề tựu đông đủ, chúc nhau nhộn nhịp.

Đoàn Lâm đứng giữa nhóm chế tác và đạo diễn, tạo thành một vòng tròn chuyện. Một người đàn ông không xa bước đến, mỉm cười vỗ vai anh: “A Lâm.”

“Minh Khôn, lâu rồi không gặp.” Quan Bảo Niên bên cạnh vừa thấy người đàn ông liền cười.

Người đến là đạo diễn Khổng Minh Khôn.

Khổng Minh Khôn chào hỏi: “Tôi cũng góp phần vào doanh thu suất chiếu sớm đó, phim quay thật sự rất hay, chúc mừng anh trước nhé.”

“Làm sao so được với anh, nói về giải thưởng, vẫn là anh hơn hẳn.”

Đúng là sự thật.

Quan Bảo Niên giỏi làm phim thương mại, còn Khổng Minh Khôn chỉ làm phim nghệ thuật. Dù doanh thu không thể so với phim thương mại, nhưng hầu như phim nào cũng giành giải lớn.

Quan Bảo Niên: “Nghe nói phim mới của anh chọn Đoàn Lâm làm nam chính rồi, nữ chính thì sao?”

“Chưa có,” nhắc đến chuyện này, Khổng Minh Khôn liền thở dài, “Thử vai mấy tháng trời rồi mà vẫn không tìm được người phù hợp. Người có tiềm năng thì lại thiếu cảm giác.”

Mấy người nói thêm vài câu, Khổng Minh Khôn kéo Đoàn Lâm sang một bên, kín đáo chỉ về phía xa: “Người mà lần trước cậu bảo tôi thử xem, là cô ấy?”

Người được chỉ chính là Nguyễn Du đang nói chuyện với Tạ Tư Vũ.

Ánh mắt Đoàn Lâm dừng lại, giọng điềm nhiên: “Là cô ấy.”

Một góc sảnh tiệc, Nguyễn Du vừa gọi điện cho Lâm Thanh xong, chuẩn bị rời đi, thì bất ngờ bị gọi lại.

Người đàn ông trước mặt đeo kính không gọng, khuôn mặt hiền lành, dáng người nhỏ nhắn, nhìn thế nào cũng thấy quen.

“Tôi là Khổng Minh Khôn, chắc cô đã nghe qua tên tôi.”

Khổng Minh Khôn?! Đương nhiên cô từng nghe qua!!

Trong cộng đồng fan, mỗi khi nhắc đến đạo diễn Khổng Minh Khôn, không ai gọi là “Đạo diễn Khổng”, mà đều gọi là “Đạo Giải”. Phim của ông luôn giành giải thưởng, mà giải thưởng điện

ảnh là vinh dự lớn lao với nghệ sĩ, hỏi ai không muốn idol của mình được diễn phim của Khổng Minh Khôn?

Nguyễn Du lễ phép cúi chào: “À, chào ngài.”

[Xiaosi]

Khổng Minh Khôn đẩy gọng kính, mỉm cười, xin địa chỉ email của cô, đưa danh thiếp: “Là thế này, tôi có một bộ phim đang tuyển diễn viên, khi nào cô rảnh thì đến thử vai.”

Ba ngày sau, Thành Danh Vô Vọng ra mắt đúng dịp cao điểm hè, gần như không phụ sự kỳ vọng mà nổi đình đám.

Phim suất chiếu sớm đã tạo hiệu ứng, cộng thêm tỷ lệ suất chiếu ngày đầu lên đến 35%, doanh thu ngày đầu vượt 100 triệu, nhiều lần lên hot search, danh tiếng bùng nổ.

Lần này, đúng là thành danh trong tầm tay.

Xem các ảnh để phô diễn diễn xuất đúng là một sự tận hưởng, khán giả trở về từ rạp liên tục khen ngợi, Nguyễn Du cũng hưởng được phần nào lợi ích. Có người khen cô diễn xuất tốt, cảnh khóc rất cảm động, dù chỉ vài phút nhưng diễn xuất đáng chú ý.

Fan của Nguyễn Du thì hét lên, “A a a! Nguyễn Du mặc sườn xám đẹp quá! Cảnh khóc cứ như tiên nữ rơi lệ! Nước mắt rơi trúng tim tôi, hóa thành ngọc trai vĩnh cửu!”

.

Bên trong chiếc xe thương mại, Nguyễn Du tựa vào ghế, ngủ say không biết trời đất gì, mơ màng bị Lâm Thanh gọi dậy.

"Chúng ta sắp đến địa điểm sự kiện rồi." Lâm Thanh nghi hoặc: "Sao trông mệt vậy, tối qua không ngủ ngon à?"

Nguyễn Du tỉnh dậy, ngáp liên tục hai lần, nước mắt suýt chảy ra: "Tôi ngủ lúc ba giờ sáng."

"Trề vậy?! Làm gì thế?" Lâm Thanh sững sốt.

Ở ghế trước, Diệp Mộng Mộng quay lại, giọng uể oải: "Đi xem phim."

Cả đôi mắt của Diệp Mộng Mộng đỏ ngầu, dưới mắt có tơ máu, trông cũng là kiểu thiếu ngủ.

Những ngày này, "Thành Danh Vô Vọng" tiếp tục nhận được những lời khen ngợi từ công chúng, doanh thu phòng vé vẫn giữ vị trí số một suốt nhiều ngày liền. Đêm qua, Nguyễn Du mua vé suất chiếu đêm khuya ít người, che chắn kín mít, đi xem phim cùng với Diệp Mộng Mộng.

Phải thừa nhận rằng, bộ phim thực sự rất xuất sắc.

Cô từng đọc qua kịch bản, nhưng việc xem một tác phẩm hoàn chỉnh trên màn ảnh rộng lại mang đến một cảm giác hoàn toàn khác. Cách quay phim và kể chuyện của đạo diễn Quan không cần phải bàn cãi, diễn xuất của các ảnh đế cũng vô cùng hút mắt, thậm chí ngay cả khi nhìn Đoàn Lâm, cô cũng dần bỏ qua lăng kính thiên kiến của một fan nhà đối thủ.

Mặc dù đã biết trước kết cục, nhưng khi chứng kiến cái c.h.ết của các nhân vật chính, cô vẫn bị cuốn vào cảm xúc mà khóc cạn một túi giấy ăn.

Chỉ là, khi nhìn đến phần diễn xuất của mình, cảm giác lại có chút kỳ quặc.

Văn Du chưa từng nghĩ rằng có ngày mình sẽ xuất hiện trên màn ảnh rộng, lại càng không ngờ rằng những cảnh đối diễn của cô và Đoàn Lâm lại được đạo diễn Quan dựng lên một cách...

"Sâu sắc như biển." Diệp Mộng Mộng đã bình luận như vậy.

Diệp Mộng Mộng: "Chị Tiểu Du, chị có biết khi chị qua đời, cảnh Đoàn Lâm khóc cho chị đã khiến tim em tan nát không? Chị có thấy đoạn đó không?"

Nguyễn Du: "...Không."

Xin lỗi, cô đúng là mù, không nhìn thấy gì cả.

Chiếc xe thương mại dừng lại ở bãi đậu xe tầng hầm trung tâm thương mại Ngân Thái, Bắc Kinh. Hôm nay, Nguyễn Du có một sự kiện quảng bá thương hiệu ở đây. Đây là một buổi ký kết hợp đồng với thương hiệu mỹ phẩm mà cô làm gương mặt đại diện, chủ yếu để quảng bá trực tiếp sản phẩm. Giang Tinh Thuần cũng sẽ tham dự.

Nhân viên của thương hiệu đã chờ sẵn ở đó. Đoàn người được bảo vệ hộ tống, đi thang máy lên tầng ba, nơi sự kiện được tổ chức trong cửa hàng flagship của thương hiệu.

Vừa ra khỏi thang máy, các fan đã tụ tập chờ sẵn, đồng loạt hét lên và ủa tới. Trong đám đông còn có người qua đường giơ điện thoại lên để chụp ảnh Nguyễn Du.

"A a a chị Nguyễn Du nhìn em đi! Em yêu chị!!!"

"Post selfie đi ạ! Đã lâu lắm rồi không thấy chị post hình rồi a a!"

"Chúng em đã xem Thành Danh Vô Vọng rồi!!!"

Nguyễn Du cong mắt cười: "Mọi người xem rồi sao? Tôi cũng vừa xem đấy."

Nghe được câu trả lời, fan hò reo náo nhiệt: "Xem rồi xem rồi! Chị diễn hay lắm!!!"

Nguyễn Du: "Tôi nghĩ vẫn còn chỗ cần tiến bộ, thật ra là do đạo diễn Quan quay rất giỏi, cảnh khóc đó tôi NG nhiều lần lắm."

Cô hoàn toàn không tỏ vẻ gì là ngôi sao, vừa đi vừa trò chuyện với các fan cho đến khi bước vào cửa hàng flagship của thương hiệu và nhìn thấy Giang Tinh Thuần đã có mặt, cười vẫy tay với anh ta.

Hôm nay, Giang Tinh Thuần mặc một chiếc áo phong trắng của Burberry, quần short jean, tóc cắt ngắn, đứng đó trông như một cậu trai trẻ tươi sáng. Anh ta cười lộ lúm đồng tiền: "Nguyễn Du."

Trong cửa hàng flagship rộng lớn, khu vực ngoài rào chắn, fan có thể thấy rõ tình hình bên trong.

Các phóng viên từ nhiều tờ báo đã chờ sẵn từ lâu, chụp hình liên tục khi Nguyễn Du và Giang Tinh Thuần bước vào. MC dẫn chương trình mời họ tham quan cửa hàng, giới thiệu sản phẩm mới của thương hiệu, sau đó quay trở lại sân khấu gần rào chắn.

Trước sân khấu đã được dựng sẵn, phía sau là một bức tường trưng bày các sản phẩm mỹ phẩm, rực rỡ đầy màu sắc.

MC: "Như mọi người đã biết, chị Nguyễn Du là đại diện cho dòng son môi của chúng ta, còn anh Tinh Thuần là đại diện cho dòng kem nền. Vì tẩy kem nền có phần phiền toái, hôm nay chúng ta sẽ không thử kem nền, mà sẽ để đại diện của chúng ta thử son môi, được không?"

Fan đồng thanh: "Được——"

Nguyễn Du và Giang Tinh Thuần đứng cạnh nhau trên sân khấu, MC lại cười nói: "Vậy anh Tinh Thuần sẽ làm gì đây? Hay là giúp chị Nguyễn Du chọn một cây son, được không?"

Fan của cả hai nhà đều sững sờ trong giây lát, rồi đồng loạt hô vang: "Không được! Không được!"

Quan hệ giữa Nguyễn Du và Giang Tinh Thuần có thân thiết đến đâu cũng không đồng nghĩa với việc fan của hai bên sẽ hòa thuận.

Hai nhà fan đều biết đến sự tồn tại của fan couple "Xuân Vũ CP". Nhưng với nghệ sĩ đang ở giai đoạn phát triển sự nghiệp, điều tối kỵ nhất là dính scandal tình ái. Hai bên fan chỉ muốn thần tượng của mình tỏa sáng độc lập, sớm đã bức bối với fan couple này. Hồi trước chương trình "Nghề Nghiệp Ngụ Trang" cố tình cắt ghép cảnh quay couple thì không nói, nhưng giờ thương hiệu cũng muốn ép buộc ư?

Không thể chấp nhận!!

MC hơi lúng túng: "VẬY..."

"Để tôi tự chọn đi, son môi của thương hiệu quá đẹp, tôi sợ Tinh Thuần sẽ chọn mười mấy cây một lúc mất." Nguyễn Du cười.

MC được cứu khỏi thế khó, thở phào: "Được rồi, vậy hãy để chị Nguyễn Du tự chọn."

Nguyễn Du lau sạch lớp son cũ, chọn một cây son kem màu đỏ gạch, vừa quẹt lên môi liền nhận ra không có gương, MC vội đưa cho cô.

Vừa tô được một nét, Giang Tinh Thuần khẽ nhắc: "Chị tô lệch rồi."

"Ở đâu?"

Anh ta đưa tay, đầu ngón tay cách cô khoảng 4–5 cm, định chỉ vị trí.

Đúng lúc Nguyễn Du quay đầu, môi cô cảm nhận được một hơi ấm.

Ngón tay của Giang Tinh Thuần vô tình chạm nhẹ lên môi dưới của cô.

"A a a a——"

Trong đám đông, cuối cùng có người không chịu nổi, bật lên tiếng kêu ghen ngào, rồi đồng loạt hét vang:

"Xuân Vũ là thật!!!!"

Nguyễn Du: "..."

Hôm nay rốt cuộc có bao nhiêu fan Xuân Vũ CP đến đây vậy chứ?!

Chương 42: Để ý

Giữa tiếng hét chói tai, ngón tay của Giang Tinh Thuần vẫn dừng lại trên môi dưới của Nguyễn Du. Cảm giác mềm mại truyền từ đầu ngón tay rõ ràng đến mức khiến cả người anh bối rối, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Ngay trước khi bức tường nhỏ trong lòng anh chuẩn bị đổ sập và đôi tai anh đỏ ửng lên, Nguyễn Du nhanh chóng nghiêng đầu, vẻ mặt tự nhiên rút lấy chiếc gương từ tay người dẫn chương trình đang hóa đá. Cô nhanh chóng hoàn thành lớp son môi chỉ với vài đường, đôi mắt khẽ cong lên: “Đẹp không?”

Fan của Nguyễn Du lập tức phản ứng: “Đẹp!!!”

Người dẫn chương trình vội vàng giải vây: “Haha, đúng là hàng chính hãng! Mỗi sản phẩm trong cửa hàng chính hãng của chúng tôi đều là hàng siêu giá trị và chính hãng...”

Trong nửa tiếng sau đó, MC ngoan ngoãn làm theo quy trình sự kiện, không dám lặp lại bất cứ tình huống nào có thể phát “kẹo” cho fan CP.

Dù sao thì thương hiệu chỉ bảo anh ngầm phát chút đường cho fan CP, chứ không yêu cầu anh gây ra sự cố sự kiện!

Khi Nguyễn Du được bảo vệ trở lại xe thương vụ, Lâm Thanh đã dí sát màn hình điện thoại vào mặt cô, giọng run rẩy: “Hot search, lại hot search nữa!”

Nguyễn Du nghiên răng: “Lần này thật không phải lỗi của tôi! Tôi phản ứng đủ nhanh rồi, ai mà biết hiện trường lại có nhiều fan CP đến thế chứ?!”

Video sự kiện vừa rồi đã bị người ta đăng lên Weibo và Douyin, nhanh chóng lên top tìm kiếm của cả hai nền tảng. Khi cô mở Weibo, video trên đó không quá tệ, chỉ là cảnh Giang Tinh Thuần vô tình chạm vào môi dưới của cô, sau đó fan CP hét lên “Xuân Vũ là thật!”. Sau đó cô quay đầu với vẻ mặt tự nhiên, người sáng suốt đều thấy đó chỉ là một sự cố.

Nhưng video trên Douyin thì đúng là “đỉnh”. Sau khi fan CP hét lên, nhạc nổi lên với câu: “Chỉ cần ngón tay chạm vào cũng ngọt ngào như viên kẹo”, và cảnh cô quay đầu được làm chậm, khiến nó trông như một hành động e thẹn.

Chết tiệt.

Có thể đoán trước rằng trên Bilibili sẽ lại mưa “Xuân Vũ”.

Trên hot search, cư dân mạng đang chế giễu và bàn tán, fan của Nguyễn Du và fan của Giang Tinh Thuần thì đang kiểm soát bình luận, fan CP gõ trống ăn mừng như đón Tết, còn anti-fan thì mỉa mai rằng Nguyễn Du không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để tạo chiêu trò. Tóm lại, vô cùng náo nhiệt.

Nguyễn Du mở WeChat, nhắn tin cho crush nhỏ của mình. Để bảo vệ sức khỏe tinh thần của “bé cưng”, cô không ngại làm “bà mẹ”.

Nguyễn Du: 【Đừng bận tâm đến mấy hot search nhằm nhí này, độ nóng sẽ giảm nhanh thôi! -v-】

Năm phút sau, cô nhận được hồi âm.

Giang Tinh Thuần: 【Ừ, được rồi.】

Trong khi đó, tại studio chụp hình tạp chí, trợ lý Khương Lập mang về một túi cà phê và đưa một cốc cho Đoàn Lâm: “Anh Lâm, cà phê của anh đây.”

Đoàn Lâm nhận lấy nhưng không uống, ánh mắt vẫn dừng lại trên màn hình điện thoại.

“Anh Lâm, buổi chụp hình còn chưa bắt đầu, hay anh tranh thủ chợ mắt một lát đi.” Khương Lập thấy xót xa.

Những ngày gần đây, với danh tiếng và doanh thu phòng vé của bộ phim, lịch trình của Đoàn Lâm gần như không có chỗ trống. Sau buổi phỏng vấn chuyên sâu với tạp chí Nhân Vật vào buổi chiều, anh lại phải vội đến một sự kiện hợp tác với thương hiệu cao cấp khác, thậm chí không được ngủ đủ.

Đoàn Lâm không đáp. Khương Lập liếc nhìn điện thoại anh, phát hiện anh đang dùng tài khoản Weibo của studio để xem hot search.

Trên đó là hình ảnh Nguyễn Du và một nam nghệ sĩ của nhóm nhạc thần tượng tương tác thân mật, kèm theo hàng loạt bình luận chế nhạo và trêu ghẹo.

Khương Lập nhớ lại và tò mò nói: “Hôm trước cháu gái tôi hỏi chuyện thị phi trong giới, còn hỏi liệu cô ấy với Giang Tinh Thuần có đang yêu nhau không, nghe có vẻ như con bé còn có bằng chứng... Không lẽ thật sự có chút gì đó...”

Bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Đoàn Lâm, Khương Lập lập tức im bật.

Chợt nhớ ra, đại tiểu thư Nguyễn Du từng đeo bám theo Đoàn Lâm nhà anh để đăng ký kết hôn. Cho dù anh không còn tình

cảm với cô, chuyện này cũng giống như bị “ngoại tình” gián tiếp rồi còn gì!

Quả nhiên, Đoàn Lâm tắt màn hình điện thoại, không nhìn thêm.

Đôi mắt anh sâu thẳm, nhưng giọng nói lại hờ hững: “Cũng có gì đáng nói đâu?”

Tháng bảy, mùa phim hè vàng, các bộ phim mới như măng mọc sau mưa tràn ngập rạp, nhưng Thành Danh Vô Vọng vẫn giữ vững vị trí đầu bảng về doanh thu phòng vé và tỷ lệ đặt chỗ. Không đến một tuần, doanh thu đã vượt 1 tỷ nhân dân tệ.

Một nhà phê bình phim nổi tiếng đã nhận xét về bộ phim như sau: “Đây là một bộ phim nghệ thuật được thương mại hóa thành công nhất, đồng thời cũng là một bộ phim thương mại đầy chân thành nhất.”

Những ngày này, Nguyễn Du vào tài khoản nhỏ để theo dõi thần tượng, thấy timeline đầy những bài viết bức xúc của “Tứ Kỳ”. Họ tiếc nuối rằng một bộ phim hay như thế lại để “đối thủ” đóng vai chính.

Nhìn đối thủ tiến lên như măng mọc, Tứ Kỳ không thể không ghen tị.

Nguyễn Du cũng muốn ghen, nhưng cô vẫn đang hưởng lợi từ doanh thu của bộ phim mà đối thủ đóng vai chính. Trái tim cô giằng co, cuối cùng quyết định không nghe, không nhìn, không quan tâm, chỉ chuyên tâm ngắm nhìn thần tượng yêu quý.

Gần đây, Kỳ Lâm Hạo đang chuẩn bị cho album mới, rất ít xuất hiện. Những hình ảnh và nội dung mới mà studio và thương hiệu phát hành không đủ để cô thỏa mãn 24 giờ gào thét, nên Nguyễn Du quyết định làm gì đó khác.

Nhưng, dù thế nào, Nguyễn Du cũng không ngờ rằng sẽ có một ngày cô chán đến mức bắt đầu xem những tác phẩm điện ảnh mà đối thủ đóng.

Khi biết cô định xem phim của Đoàn Lâm, Diệp Mộng Mộng liền mang cả ổ cứng đến nhà, mở máy và hào hứng giới thiệu từng bộ: “Bộ này anh ấy đóng khi mới 20 tuổi, là tác phẩm đầu tay, vai thứ hai, phim này hot cực kỳ. Còn bộ này...”

“Tất cả đều là bản Blu-ray 4K và 1080P! Cứ từ từ mà xem!”

Nguyễn Du vừa xem vừa nghĩ đến một chuyện.

“Rối loạn gần bó, người trưởng thành biểu hiện là lạnh lùng, độc lập.”

Đây không phải người đã cười rạng rỡ trong phim đấy chứ...
Khoan đã, Đoàn Lâm còn có biểu cảm cười thoải mái đến vậy sao?

“Khó có thể đồng cảm và tạo sự gần bó tình cảm.”

Cảnh khóc đau khổ dưới mưa này... miễn cưỡng coi như khá ổn, nhưng sao lại không thể đồng cảm được chứ? Khăn giấy của cô đâu rồi?

“Không thoải mái với mối quan hệ thân mật.”

Cảnh này dù không có nụ hôn, nhưng nữ chính đã gần như ngã vào lòng anh ta, cũng chẳng thấy anh ta không thoải mái gì cả.

[Xiaosi]

Rốt cuộc, chứng rối loạn gần bó ở đâu chứ?

Không biết từ lúc nào, cô đã xem hết một nửa các tác phẩm.

Trước đây không để ý, giờ mới phát hiện đối thủ đã đóng biết bao bộ phim. Phim hài, phim nghệ thuật, phim thương mại, đủ cả. Có bộ thậm chí không phải vai chính, chỉ là một nhân vật nhỏ trong phim, mà cô nhớ lúc đó anh ta đã nổi tiếng lắm rồi chứ? Vai này cũng nhận à?

Sự nghiệp của Đoàn Lâm thực sự nằm ngoài dự đoán của cô.

Sau hai ngày xem phim, điện thoại của An Trác Tây gọi đến.

“Ngày kia đi quay tập 5 của Hý Du Kí, là tập cuối, địa điểm ở Vân Nam. Chị đã bảo Lâm Thanh đặt vé máy bay rồi.”

Nguyễn Du: “Được.”

Nói xong việc chính, An Trác Tây chưa vội cúp máy, còn cười bổ sung: “Chúc mừng sinh nhật sớm nhé. Quà của chị sẽ gửi đến cho em vào ngày mai.”

“Tuyệt quá, cảm ơn chị An.” Nguyễn Du vui vẻ cảm ơn.

Ngày mai là sinh nhật của tiểu thư Nguyễn Du, ngày 24 tháng 7.

Năm nay, cô và đại tiểu thư Nguyễn Du cùng 23 tuổi, nhưng ngày sinh không trùng nhau. Dù vậy, cũng không sao, vì ở thế giới này sẽ không ai biết ngày sinh thật của cô, nên coi như sinh cùng ngày cũng được.

Sinh nhật của Nguyễn Du trải qua rất náo nhiệt, cô bận rộn trả lời những lời chúc đến mức tay cũng mỏi nhừ. Nguyễn Chính Bình đang công tác ở nước ngoài, gửi cho cô một khoản tiền tiêu vặt khổng lồ làm quà sinh nhật, còn quà từ các thương hiệu mà cô đại diện, các nền tảng video và phòng quan hệ công chúng cũng lần lượt chất đầy cả phòng sách.

Ngày sinh nhật, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng mua bánh kem, mang đến nhà để chúc mừng cô.

Bữa tối, Nguyễn Du đãi khách, gọi đồ ăn từ một khách sạn năm sao. Ba người ăn tối xong, thổi nến và ăn bánh. Cuối cùng, cô tự chụp một tấm hình selfie, gương mặt mộc không trang điểm, nụ cười tươi sáng, không chỉnh sửa gì và đăng ngay lên Weibo.

【@Nguyễn Du: Hai mươi ba tuổi, sẽ cố gắng hơn nữa】

【Người hâm mộ chờ đợi bức ảnh selfie từ sáng, vừa thấy bài đăng, lập tức ngập tràn màn hình là những dòng chữ “a a a”.】

【A a a, cục cưng ơi, sinh nhật vui vẻ nhé! Chị đã ăn bánh kem chưa? Em cũng ăn rồi nè!】

【Tôi c.h.ết mất! Đây là mặt mộc sao? Rõ ràng tôi đã làm nhiều điều xấu, tại sao vẫn được lên thiên đường nhìn thấy thiên thần thế này?!!】

【Sinh nhật vui vẻ nhé Nguyễn Du bé nhỏ! Một tuổi mới nhất định sẽ nổi tiếng rực rỡ!!】

【Sinh nhật vui vẻ a a a! Chúc mạnh khỏe, bình an và sống lâu trăm tuổi!】

...

Khi Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng ra về, Nguyễn Du còn đang chơi game, Lâm Thanh thậm chí đã thay giày xong nhưng vẫn không yên tâm quay lại nhắc nhở “tổ tông” của mình: “Đừng ngủ quá muộn, sáng mai còn phải ra sân bay!”

“Biết rồi, biết rồi.” Nguyễn Du đang bận chiến đấu, thậm chí không buồn vẫy tay đáp lại.

Có lẽ là báo ứng, ngay giây tiếp theo, con mèo đang nằm cuộn mình ngủ dưới chân cô - Pudding - bất ngờ nhảy vọt lên bàn, bước một cách vô cùng chính xác lên nút dịch chuyển nhanh

của cô, khiến nhân vật của cô lao thẳng vào giữa đội địch và hy sinh anh dũng.

Nguyễn Du: "... Bố, lần sau bố có thể bớt chính xác vậy được không?"

"Meo."

Đang mắt to nhìn mắt nhỏ với mèo, chuông cửa bất ngờ vang lên.

Nguyễn Du nhìn màn hình giám sát, hơi sững người, rồi mở cửa.

Ngoài cửa là Đoàn Lâm, mặc áo phong đen và quần dài cùng màu, đeo một chiếc balo đen. Dưới vành mũ lưỡi trai là mái tóc đen tuyền điểm chút ánh lấp lánh, có lẽ vừa quay xong một cảnh quay.

Nguyễn Du ngơ ngác: "Không phải anh lại đến tặng mèo nữa đấy chứ?"

Đoàn Lâm: "Không."

Nguyễn Du do dự: "Ồ... thế thì?"

Tạm dừng một chút, Đoàn Lâm nói: "Tôi đến thăm mèo."

Lời còn chưa dứt, Pudding trong phòng đã lao như tên bắn ra ngoài, nhảy thẳng về phía Đoàn Lâm, sau đó bám lên quần anh như một chiếc móc khóa và kêu những tiếng nghe cực kỳ thê thảm, như thể đã chịu áp lực rất lớn.

Nguyễn Du: "..."

Đoàn Lâm cúi đầu nhìn nó trong hai giây, ánh mắt điềm tĩnh, dường như khẽ nhường mày.

Không để ý đến mèo, anh lấy một chiếc túi giấy nhỏ màu bạc từ trong balo ra, cúi người treo lên cổ Pudding: “Tặng cho nó.”

Tốt lắm, một người nửa đêm đến tặng quà cho mèo, một người ăn cây táo rào cây sung giả vờ ấm ức.

Nguyễn Du cười khẩy, mặt không cảm xúc: “Ồ.”

“Còn nữa, hai mươi ba tuổi vui vẻ.”

“Hả?”

Nhìn thấy Đoàn Lâm quay người định bấm thang máy, Nguyễn Du vội gọi: “Đợi đã!”

Anh dừng bước.

“Tôi có thể mở nó ra không?” Cô chỉ vào túi giấy nhỏ treo trên cổ mèo.

Đoàn Lâm không nói gì, Nguyễn Du cũng không đợi anh đồng ý, giữ lấy Pudding đang liên tục lắc đầu để hất cái túi và lấy túi giấy về tay mình.

Mở túi ra, bên trong là một chiếc hộp nhung trắng tinh xảo. Trong hộp là một sợi dây chuyền.

Mặt dây là một con thiên nga trêu tượng. Nguyễn Du nhìn kỹ, ánh mắt lập tức sáng lên. Đó là con số 23. “Số 2” là phần cổ và thân thiên nga, “số 3” là đôi cánh.

“Đây là tặng tôi à? Là quà à? Quà hai mươi ba tuổi đúng không?” Cô hỏi.

Ánh mắt Đoàn Lâm dừng lại trên khuôn mặt rạng rỡ của cô, ngập tràn sự phấn khích. Anh dừng lại một chút: “Ừ.”

Hừm, đối thủ vẫn là đối thủ, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng đến mức không nhận họ hàng.

Nhưng, sau khi đã xem anh khóc, cười, tức giận trong phim, Nguyễn Du bỗng thấy biểu cảm của Đoàn Lâm cũng không còn lạnh lùng đến vậy.

Cô thực sự rất vui: “Mặc dù thế nào đi nữa... Anh là người đầu tiên nói ‘hai mươi ba tuổi vui vẻ’ với tôi. Dù sao, cảm ơn anh nhé.”

Không phải “sinh nhật vui vẻ,” mà là “hai mươi ba tuổi vui vẻ”!

Là lời chúc cô cũng có thể đón nhận, hai mươi ba tuổi vui vẻ.

Ánh mắt Đoàn Lâm dừng lại trên Nguyễn Du. Khi cô cười, đôi mắt hơi cong, như mặt hồ phản chiếu bầu trời đầy sao trong đêm tối. Nụ cười của cô rất dễ truyền cảm.

Đôi mắt đen của Đoàn Lâm tĩnh lặng như mực.

Vừa nãy, trên đường đến đây, anh nhớ lại một vài chuyện.

Nhớ rằng cô không còn là fan của anh nữa.

Nhớ rằng cô không để tâm mà thân nhiên tỏ vẻ thân thiết với người khác trên chương trình truyền hình.

Nhớ rằng cô lên hot search vì tin đồn hẹn hò với nam nghệ sĩ khác.

Anh chợt hiểu mình để tâm điều gì.

Là nụ cười này.

Chương 43: Quả bom

Sáng hôm sau, Nguyễn Du và Lâm Thanh bắt chuyến bay lúc bảy giờ sáng đến Vân Nam để ghi hình tập cuối của chương trình "Hý Du Kí."

Khoảng gần mười giờ, họ đến sân bay Bảo Sơn, nhân viên của tổ chương trình đã chờ sẵn ở cổng đón. Sau đó, cả đoàn di chuyển thêm năm tiếng đồng hồ bằng xe buýt, đến một thị trấn nhỏ nằm ở vùng biên giới.

Tối hôm đó, họ nghỉ tại một nhà nghỉ trong thị trấn.

Tháng bảy là mùa du lịch cao điểm, tổ chương trình cố tình tránh những địa điểm nổi tiếng đông nghẹt du khách. Thị trấn nhỏ này không có nhiều khách du lịch, đi dạo trên phố cũng ít người nhận ra các diễn viên, khung cảnh mang vẻ đẹp mộc mạc và giản dị.

Ăn tối xong, trợ lý điều phối tổng thể của chương trình đến phát bình oxy và thảo dược, nói rằng đó là để phòng chống phản ứng độ cao. Tuy nhiên, độ cao của khu vực này chỉ hơn một nghìn mét, Nguyễn Du cảm thấy không có vấn đề gì.

Không lâu sau, các khách mời khác cũng lần lượt đến.

Nguyễn Du tiến đến chào hỏi, Hằng Hằng là người đầu tiên thấy cô, lập tức vẫy tay nhiệt tình. Từ phía sau, Tống Diệc Nhiên cũng thân thiện nở nụ cười: "Phẫu thuật hồi phục thế nào rồi?"

“Không sao, tôi đã khỏe hẳn rồi.” Nguyễn Du nhớ ra điều gì đó, nói thêm: “Tôi xem lại phát sóng của tập bốn rồi, tại sao vừa vắng tôi một cái là mọi người ra nước ngoài ghi hình luôn thế? Thật không công bằng chút nào!”

Tập bốn của Hý Du Kí có chủ đề ma cà rồng, cả đoàn ra nước ngoài, quay và phát sóng trực tiếp tại một khu du lịch ở Anh. Kinh phí quay phim cứ như đang bốc cháy, khiến Nguyễn Du không khỏi ghen ngào, ghen tị đến mức không nói nên lời.

Nói đến đây, Tống Diệc Nhiên than trời: “Đừng nhắc nữa, nhiệm vụ chương trình đưa ra ngày càng khó làm. Lần trước không có cô bọn tôi còn chẳng hoàn thành nổi! Lần này không biết lại bày ra trò gì nữa.”

Ba khách mời chính ở tập năm vẫn không thay đổi, nhưng khách mời lần này là Phó Tử Hàng và Đặng Tuyết. Cả hai năm nay chỉ mới 18-19 tuổi, từng hợp tác đóng một bộ phim thanh xuân thần tượng trong sáng. Tuy không phải sao hạng A, nhưng gần đây bộ phim đó vừa được phát sóng và nổi đình đám, hai đội ngũ quản lý cũng đang tích cực lăng xê hình tượng “cặp đôi màn ảnh” của họ.

Ngay khi danh sách chính thức của tập năm được công bố, chưa lên sóng mà tối hôm đó đã leo lên hot search. Khán giả vừa mong đợi vừa tiếc nuối.

Từ tháng ba đến tháng bảy, xuân qua hè đến, niềm vui sao lại kết thúc nhanh như vậy!

Lần này, số lượng người xem phát trực tuyến trong tập cuối đã phá vỡ kỷ lục. Đúng 12 giờ trưa thứ bảy, khán giả quen thuộc và cả người xem hóng hớt đều đổ vào phòng phát sóng trực tiếp của chương trình, chờ đúng giờ phát sóng.

Ban đầu ai nấy đều mang chút buồn bã, bình luận trên màn hình cũng toàn là những lời “hu hu hu không nữa rồi xa,” nhưng

đến đúng 12 giờ, khi hình ảnh phát sóng trực tiếp từ đoạn giới thiệu cắt qua, mọi người đều nín thở, rồi bật cười ngớ ngẩn.

Cái quái gì đây??!!

Trên màn hình trực tiếp, tất cả đều mặc đồng phục trung học, đứng trước cổng một trường cấp hai với vẻ mặt chán nản.

Tống Diệc Nhiên đội tóc giả, buộc hai bím tóc xinh xắn, áo đồng phục trắng phối với váy xếp ly xanh qua gối, khoe miệng giật giật. Bên cạnh, Nguyễn Du nhuộm tóc đỏ, mặc áo đồng phục tay ngắn và quần thể thao, khoác áo khoác xanh trắng đồng phục trên eo một cách tùy tiện.

Hằng Hằng, Đặng Tuyết và Phó Tử Hàng trông ổn hơn một chút, đồng phục mặc rất ngay ngắn. Nhưng tóc của Phó Tử Hàng lại bị nhuộm màu xanh rêu, dưới ánh nắng trông lấp lánh xanh xanh.

Như thường lệ, họ giới thiệu nhà tài trợ và dàn khách mời.

Tổng đạo diễn Vương Lộ nở nụ cười: "Từ khi bốn tập trước của Hỷ Du Kí được phát sóng, cuối cùng chúng ta cũng chào đón tập cuối. Trước đây các khách mời hay phản ánh rằng nhiệm vụ của chương trình quá khó. Vậy nên lần này, chúng tôi quyết định giảm bớt độ khó, đưa mọi người quay lại thời thanh xuân tươi đẹp ở trường học."

Hằng Hằng thắc mắc: "Thật không ạ?"

Tống Diệc Nhiên: "Tôi không tin."

Nguyễn Du cười khẩy: "Đám đạo diễn các người xấu xa lắm."

Vương Lộ: "..."

“...Vậy nên, chủ đề lần này của chúng ta là ‘thời gian.’ Ngôi trường trung học phía sau các bạn sẽ là bối cảnh diễn ra cốt truyện. Vẫn nhớ luật chơi chứ? Mọi người phải tuân thủ vai trò được chương trình giao và hoàn thành nhiệm vụ. Thời gian thực hiện là 20 tiếng.”

Nhân viên kéo tấm bảng ra, Nguyễn Du nhìn thấy tên mình: Bá Bá (trùm trường).

Tổng Diệc Nhiên là hoa khôi, tên "Mỹ Mỹ", Hằng Hằng là đàn em, gọi là "Ban Ban", Phó Tử Hàng là hot boy, tên "Soái Soái", còn Đặng Tuyết là thần đồng, chính là "Thần Thần."

Đặng Tuyết ngạc nhiên: "Chương trình luôn đặt tên kiểu đơn giản và thô bạo như vậy sao?"

“Cứ quen dần đi,” Nguyễn Du nhớ lại, “Tập ba tôi còn bị gọi nguyên tập là nữ hầu gái cơ. Nhưng không sao, thiện ác có báo, cậu thấy sao hả Mỹ Mỹ?”

Tổng Diệc Nhiên vẫn đang chìm trong nỗi đau khổ vì trò cười mặc đồ nữ của tổ chương trình, nghe thấy giọng Nguyễn Du đầy tinh quái và đắc ý, lập tức bừng tỉnh. Ôi trời, tập này phải gọi cậu ta là "Bá Bá" sao?!

Ba ba??!!

Vương Lộ nói tiếp: "Các bạn đều là học sinh lớp 6 trường trung học Quang Minh, đồng thời còn có một thân phận khác. Trên vai các bạn là trọng trách cứu mạng toàn bộ học sinh trong trường."

“Tối qua, người ngoài hành tinh đã giấu 30 quả b.o.m trong trường trung học Quang Minh, dự kiến sẽ kích nổ vào lúc 8 giờ tối mai. Đồng thời, chúng đang theo dõi sát sao mọi động tĩnh trong trường. Chỉ cần phát hiện học sinh có dấu hiệu bất thường, chúng sẽ lập tức kích nổ bom.”

Phó Tử Hàng: “Thế sao chúng không nổ luôn từ đầu?”

"Vì chúng rất thích cảm giác tĩnh lặng trước cơn bão," Vương Lộ vuốt râu đầy ẩn ý.

"..."

Khoan đã, thanh xuân tươi đẹp trong sáng đâu rồi???

Tiếp theo, Vương Lộ công bố nhiệm vụ: “Vậy nên, nhiệm vụ lần này của các bạn là trong 20 tiếng, không được làm kinh động học sinh và giáo viên toàn trường, phải tìm ra 30 quả b.o.m để đảm bảo an toàn cho mọi người. Từ khóa của nhiệm vụ là ‘thời gian.’”

Cổng trường từ từ mở ra.

“Nhiệm vụ chính thức bắt đầu. Chúc các bạn hoàn thành xuất sắc.”

Từ khi nhìn thấy các khách mời mặc đồng phục cấp hai xuất hiện, khán giả trên sóng trực tuyến đã cười không ngớt.

【Tóc xanh tóc đỏ thế này là học từ phép thuật tòa lâu đài nào vậy trời?】

【Hahaha tôi thế là nhìn thấy lông chân của Tống Diệc Nhiên, bí mật dưới váy hoa khô: lông chân.】

【Aaaa tóc đỏ Nguyễn Du đúng là nàng tiên cá nhỏ! Anne of Green Gables nữa chứ!】

【Hu hu nhớ thời trung học của Tiểu Du quá... tập này nhất định phải thư giãn thật vui nhé!】

【Tôi lại thấy vui vẻ trở lại rồi!!!】

...

Ngôi trường không lớn, Nguyễn Du và cả nhóm đi một vòng đếm thử. Một toàn nhà hành chính, hai tòa nhà dạy học, cạnh đó là tháp chuông. Hai tòa còn lại là nhà ăn và kí túc xá. Chỉ cần đi bộ 15 phút là từ cổng đông đến cổng tây.

Đi trong trường, bầu không khí có vẻ vắng lặng, không thấy học sinh đâu.

Vừa bước vào sân thể dục, cả nhóm bị một bác bảo vệ gọi lại: "Này, giờ học sao mấy cô cậu học sinh lại đi đâu thế hả?"

Nguyễn Du quay đầu lại, thấy bác bảo vệ đang trừng mắt nhìn mình, mặt mày đầy vẻ bất lực: "Lại là cô! Tôi bảo sao mấy đứa này không chịu về lớp học, hóa ra lại là cô xúi giục trốn học chứ gì?"

"Đúng đúng, chính cô ta," Tống Diệc Nhiên cười khoái chí.

Nguyễn Du nhanh nhẹn đáp: "Bác ơi, bây giờ đang nghỉ hè mà, sao tụi cháu lại trốn học được? Rõ ràng là tụi cháu quay lại trường để hít thở không khí học tập thôi ạ!"

"..."

Bảo vệ: "Còn cãi! Lớp cô đang học trại hè kia kìa. Mau về lớp học ngay, đi đi."

Bác bảo vệ đuổi cả nhóm về khu lớp học, chỉ vào một tòa nhà, bảo họ mau vào lớp vì cô giáo đang chờ dạy học.

Tòa nhà dạy học có tổng cộng năm tầng. Mỗi tầng được kiểm tra cẩn thận, nhưng hầu như tất cả các phòng học đều trống rỗng. Vào thời điểm này, học sinh đều đã nghỉ hè. Mãi đến khi leo lên tầng năm, cuối cùng họ mới nghe thấy tiếng học sinh đang học trong lớp.

Phó Tử Hàng vừa đi vừa vuốt mái tóc xanh lục của mình: "Tôi nhuộm tóc thế này, lát nữa cô giáo có đuổi tôi ra khỏi lớp không?"

"Màu sắc này trông thật tươi mới! Cậu là hot boy của trường, phải tự tin vào bản thân chứ." Nguyễn Du hờ hững đáp lại.

Bị đuổi ra khỏi lớp thì quá tuyệt!

Hiện tại, việc cấp bách nhất là phải tìm được 30 quả b.o.m trước 8 giờ tối ngày mai. Nếu thật sự phải ngoan ngoãn ngồi học cả ngày, thì còn làm nhiệm vụ kiểu gì?

Nhưng chẳng bao lâu sau, họ nhận ra rằng đúng là phải đi học thật.

Trong lớp học, nhìn quanh một vòng, có khoảng ba mươi mấy học sinh trung học mặc đồng phục xanh trắng đang học. Cô giáo tóc ngắn đang viết bảng, nhìn thấy họ liền nghiêm mặt: "Đi đâu này giờ vậy?"

Nguyễn Du ra sức nháy mắt với Đặng Tuyết. Cô đã hiểu rằng, lúc này phải để học sinh giỏi lên tiếng thì sẽ hiệu quả hơn.

Đặng Tuyết: "Thưa cô, em vừa thấy không khỏe, các bạn đã đưa em đến phòng y tế."

"Được rồi, mau về chỗ ngồi đi." Sắc mặt cô giáo dịu lại.

Chỗ ngồi của mỗi người đều rải rác trong lớp học, trên bàn còn có thẻ tên. Nguyễn Du vừa ngồi xuống, cậu nam sinh ngồi trước liền quay đầu lại, đưa một cuốn sổ, có vẻ vừa phấn khích vừa ngại ngùng, khẽ nói: "Chị Nguyễn Du, có thể ký cho em một chữ không?"

"Em đã xem Hý Du Kí! Trời ơi, mọi người thật sự đến đây để ghi hình à?" Cậu nam sinh hạnh phúc nói tiếp.

"Bạn em rất thích chị, giờ chắc hối hận vì không đăng ký tham gia trại hè."

Nguyễn Du ngay lập tức hiểu ra.

Học sinh ở đây thật sự đang tham gia trại hè, còn tổ chương trình có lẽ đã mượn địa điểm và thương lượng trước với giáo viên, bảo vệ ở đây.

Nguyễn Du mặt không đổi sắc, cầm bút ký lên cuốn sổ của cậu nam sinh, viết một chữ "Bá bá".

Nguyễn Du: "Này, chữ ký của tôi. Nguyễn Du chắc là cái cô mình tinh đó hả? Mẹ tôi bảo học sinh trung học đừng theo đuổi thần tượng, ảnh hưởng đến chuyện yêu đương lắm."

Nam sinh: "..."

Bình luận trực tiếp ngập tràn tiếng cười: "Hahaha thần tiên câu nói gì đây, ảnh hưởng chuyện yêu đương, đúng là phát ngôn của trùm trường mà, thích quá đi!"

Lớp học bỗng nhiên xuất hiện người nổi tiếng và máy quay, học sinh lập tức tỉnh táo hẳn. Người đang ngủ gật không ngủ nữa, người chăm chú nghe giảng cũng lén quay đầu nhìn trộm các ngôi sao, chỉ ước có ngay một chiếc điện thoại để chụp hình.

Ngược lại, mấy vị khách mời lại là những người nghe giảng nghiêm túc nhất.

Đây là một tiết học văn hóa dân gian, giảng về phong tục của các dân tộc thiểu số ở Vân Nam, đến phần tiếng địa phương của người Di. Cô giáo giảng rất thú vị, dễ hiểu. Nguyễn Du vốn không định nghe, nhưng theo dòng chảy câu chuyện, lại vô tình bị cuốn hút.

Bình luận trực tuyến rôm rả:

【Không ngờ tôi đang xem chương trình thực tế mà lại như đang học trực tuyến, còn ghi cả bài!】

【Nãy thấy chương trình hợp tác với Sở Văn hóa Du lịch Bảo Sơn, tổ chức trình có tâm thật.】

【Máy người nghe giảng, còn tôi thì khác, anh chàng bên trái gần cửa sổ kia, tôi mê rồi!】

【Á á, tổ chức trình tâm lý quá! Còn quay cận cảnh nữa! Ngại nhìn ống kính đáng yêu quá trời!】

【Thanh xuân quá đi, muốn quay lại thời đi học mà khóc mất.】

Giờ nghỉ giữa tiết chỉ có 10 phút, Hằng Hằng chạy đến tìm Nguyễn Du: "Bá bá (baba), chuyện đó của chúng ta tính sao đây?"

Nguyễn Du nghe một tiếng "bố" mà phấn khích: "Chiều nay chắc không trốn được, tối chúng ta trốn tiết tự học, đi đến tháp chuông của trường xem sao."

Tổ chức trình nói mạnh mối về b.o.m có liên quan đến từ khóa "thời gian". Nguyễn Du vừa vào trường đã chú ý đến tháp chuông sau tòa nhà dạy học. Không ngoài dự đoán, nơi đó chắc chắn có manh mối.

Buổi chiều, các khách mời đều tham gia học cùng học sinh trại hè, học nào là văn hóa dân gian, âm nhạc, thủ công. Nội dung học tập đậm nét đặc trưng địa phương, giáo viên lại hay tương tác, thường xuyên mời Nguyễn Du và nhóm thể hiện một đoạn, không hề nhàm chán.

Các khách mời cũng rất hài hước, màn song ca ngẫu hứng sâu não của Tống Diệc Nhiên và Phó Tử Hàng suýt làm khán giả cười đến ngất.

Học xong, cả nhóm đi ăn tại căng-tin cùng học sinh.

Đảng Tuyết ngồi đối diện Nguyễn Du, vừa cầm khay cơm vừa hỏi: "Tối chúng ta trốn học được không?"

Nguyễn Du quả quyết: "Chỉ cần không bị bảo vệ phát hiện, chắc chắn được."

Đang nói chuyện, cô giáo đến thông báo: "Tối nay trường sẽ tổ chức lễ hội nghệ thuật tại sân vận động. Các bạn nữ phải tham gia, hãy chuẩn bị một tiết mục nhỏ để chúng tôi bầu chọn 'Kim Tỏa Mã', còn có giải thưởng đấy."

Phó Tử Hàng thắc mắc: "Kim Tỏa Mã là gì?"

Tống Diệc Nhiên: "Vừa nghe là biết cậu không chú ý học chiều nay. Đây là cuộc thi chọn hoa hậu truyền thống của người Di, kiểu mặc đồ dân tộc rồi lên sân khấu hát hò ấy."

"Chúc may mắn." Nguyễn Du nghiêm túc gật đầu với Tống Diệc Nhiên.

[Xiaosi]

Tống Diệc Nhiên ngơ ngác: "Chúc gì cơ?"

Hằng Hằng hiểu ra: "Hot girl như cậu mà không tham gia thì bị lộ ngay, thế nên phải đi!"

Tống Diệc Nhiên: "..."

Trời ạ, tại sao lúc nào người chịu thiệt cũng là mình?!!

Buổi tối, lễ hội nghệ thuật diễn ra vô cùng náo nhiệt, trong khi Nguyễn Du và nhóm đang phiêu lưu trong tháp chuông, vẫn nghe rõ tiếng nhạc từ sân vận động vọng lại.

Hình ảnh chương trình chuyển đổi liên tục. Một bên là cuộc thi chọn hoa hậu đầy sôi động, khán giả có thể bình chọn trực tuyến, còn Tống Diệc Nhiên thì mặc trang phục thiếu nữ dân tộc

Di, biểu cảm như muốn chết. Bên còn lại là cuộc thám hiểm đầy hồi hộp của Nguyễn Du và nhóm trong tháp chuông, tạo nên hai sắc thái hoàn toàn khác biệt.

Tháp chuông gần sát tòa nhà dạy học, đã lâu không sử dụng. Nguyễn Du leo vào từ cửa sổ tầng một, sau đó quay lại kéo Hằng lên.

Bên trong tối om, cả nhóm chỉ có thể mượn đèn pin của học sinh để soi đường.

Trong tháp không có gì đặc biệt, ngẩng đầu nhìn lên, cầu thang quanh co dẫn thẳng lên tầng cao nhất.

Tầng trên cùng là một căn phòng chứa đồ, trên nền đất có tàn thuốc, vài chiếc ghế vứt bừa bộn, phủ đầy bụi.

Gió thổi vào phòng, cả nhóm lần theo hướng gió, phát hiện bức tường này nối với phần bên trong của mặt đồng hồ tháp chuông. Gió thổi qua khe hở giữa các linh kiện và lùa vào.

"Tôi tìm thấy cái này!" Phó Tử Hàng lớn tiếng, trong tay cầm một tấm bìa cứng.

Bên trong mặt đồng hồ tháp chuông, trên kim phút đang quay có buộc một tấm bìa nhỏ bằng sợi dây mảnh. Đặng Tuyết cầm tấm bìa soi đèn, nhìn thấy hai chữ "Bom" in bằng phông chữ đen đậm.

Nguyễn Du: "....."

Cái đạo cụ b.o.m này còn có thể qua loa thêm được nữa sao??

Phó Tử Hàng: "Cái này cũng có thể nổ trường học à?"

"Hiện tại chúng ta chỉ tìm được một tờ... à không, một quả bom, nhưng vẫn còn hai mươi chín quả chưa tìm thấy." Nguyễn Du

suy nghĩ, “Mảnh giấy mỏng như vậy, có thể giấu ở bất kỳ đâu, chúng ta biết tìm ở đâu đây?”

Đặng Tuyết: “Thời gian... còn thứ nào khác liên quan đến thời gian không?”

Mọi người đều đầu đầu.

Phó Tử Hàng: “Không phải phía sau lớp học cũng treo một cái đồng hồ sao? Tìm lại thử đi!”

Một tiếng sau, lễ hội nghệ thuật trên sân thể dục gần kết thúc, khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp và các giáo viên, học sinh tại hiện trường đã bình chọn ra “Kim Tỏa Mã” (Hoa hậu làng) không ai khác ngoài hoa khôi Tống Diệc Nhiên, phần thưởng là một “Thẻ hấp dẫn”, được cho là có thể phát tỏa sức hút, thu hút ánh mắt của toàn trường.

Tống Diệc Nhiên: Cảm ơn, không cần đâu.

Bình luận cười ngả nghiêng, Tống Diệc Nhiên cầm phần thưởng đi về lớp học, đụng phải nhóm của Nguyễn Du.

“Đã tìm được b.o.m chưa?”

“Tìm được rồi, chỉ một quả.” Sau đồng hồ trong lớp học chẳng có gì. Nguyễn Du giơ tờ giấy trong tay lên với Tống Diệc Nhiên, vừa nhìn anh ta đã không nhịn được cười, khen, “Mỹ Mỹ, tối nay phấn mắt hồng cánh sen của cậu, đẹp quá.”

Tống Diệc Nhiên: “.....”

Đạo diễn, hoa khôi đánh đầu gấu có làm hồng hình tượng không??!!

Tối hôm đó, cả nhóm tìm khắp nơi cũng không tìm được quả b.o.m thứ hai, đến giờ giới nghiêm ký túc xá, đành quay về ngủ.

Bình luận đang đoán ý nghĩa từ khóa “thời gian” của tổ chương trình, sốt ruột thay cho các khách mời. Theo tốc độ này, làm sao ngày mai có thể một hơi tìm ra hai mươi chín quả b.o.m còn lại đây?!

Nguyễn Du và Đảng Tuyệt ở chung một phòng ký túc, bảy giờ sáng hôm sau, bị loa gọi dậy phát ra từ ký túc đánh thức.

Cô vẫn còn ngái ngủ, ngồi dậy cho tỉnh táo một chút, ánh mắt mơ màng nhìn loa, bỗng nhiên mắt sáng lên.

“Đúng rồi, loa phát thanh!”

Đồng hồ tượng trưng cho thời gian, nên bên trong mặt đồng hồ của tháp chuông mới giấu bom, vậy thì loa phát thanh – thứ cũng thông báo thời gian, chẳng phải cũng thế sao?

Nguyễn Du lấy một chiếc ghế, đứng lên, quả nhiên sờ được một quả b.o.m trên đỉnh loa ký túc xá.

Đây đúng là bước đột phá lớn! Trong bữa sáng, cả nhóm ngay lập tức tụ họp trong nhà ăn, nhưng chưa bàn được mấy phút, sự phấn khích đã qua đi.

Không đúng, nếu nói loa phát thanh cũng đại diện cho thời gian, vậy thì trong trường đâu chỉ có một hai chiếc loa? Chỉ riêng ký túc xá và các lớp học đã có hàng trăm cái, vậy tìm thế nào?

Chết tiệt, tổ chương trình chỉ bằng cho nổ c.h.ế.t chúng tôi luôn đi.

Thế là cả ngày hôm đó, hễ tiếng chuông hết giờ vang lên, cả nhóm lại như ngựa xỏ chuồng lao ra khỏi lớp tìm bom, tiếng chuông vào học vừa reo, lại nhanh chóng quay về. Trong lúc đó, Nguyễn Du có tám lần trốn học kiểu hoa mỹ, bị bảo vệ bắt lại chín lần.

Bình luận xem họ chạy khắp sân trường, từ các lớp học lớn nhỏ đến ký túc xá, từ tìm khắp loa phát thanh đến lật tung bàn ghế, lật cả sách vở, thậm chí suýt nữa đào cả cỏ trên sân thể dục.

Họ chạy qua hành lang buổi chiều, tìm được một quả trên bụi giăng của phòng âm nhạc, một quả kẹp trên giá vẽ của phòng mỹ thuật, một quả treo trên khung rổ của sân bóng rổ, khi bị bảo vệ đuổi về lớp thì trong túi còn rơi ra một quả. Tóm lại, bất kỳ góc ngách nào cũng có thể giấu một quả.

Tất cả đều là “thời gian”.

Bình luận theo họ diễn suốt một ngày.

【Hahaha, giống hết lúc trước mười phút ra chơi còn chạy đi chơi bóng.】

【Dường như tôi hiểu được ý đồ của tổ chương trình rồi, là muốn nói mọi thứ đều đại diện cho thời gian đúng không?】

【Có chút hoài niệm quá, hồi rời khỏi trường, vẫn chưa kịp dạo hết một vòng.】

【Aaa tôi căng thẳng quá! Nhiệm vụ này liệu có hoàn thành nổi không?!】

.....

Sáu giờ tối, giáo viên và học sinh đều đã ăn tối xong, chuẩn bị về lớp học. Hoạt động tối nay là xem phim trong lớp.

Nguyễn Du và nhóm không ăn cơm, đếm thử số b.o.m đã tìm được, tổng cộng hai mươi ba quả. Còn thiếu bảy quả!!

Tổng Diệc Nhiên mệt đến thở hổn hển, nằm thẳng trên sân thể dục: “Không được rồi, lật tung cả rồi, tôi cảm giác người ngoài

hành tinh không định nổ c.h.ế.t chúng ta, mà là định làm chúng ta mệt chết.”

Lúc này, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về phía Nguyễn Du.

Tổ chương trình đúng là biến thái, giờ phút này chỉ có Bug hình người mới cứu được họ!

“Bá bá, cậu có ý tưởng gì không?”

“Không có.”

Thật sự là lật cả trường lên rồi, Nguyễn Du bất lực.

Tập này chỉ là công việc thuần thể lực, cô đã hiểu rồi, tổ chương trình không tuân theo đầu mối nào, mọi thứ đều có thể là thời gian, vậy còn tìm cái gì nữa.

Cả nhóm lại gắng gượng tìm thêm hơn một giờ, trong lòng chửi tổ chương trình đến tám trăm lần, nhìn đồng hồ, bảy giờ rưỡi rồi. Còn nửa tiếng nữa là nổ, giáo viên và học sinh vẫn ở trong lớp xem phim.

Nguyễn Du dứt khoát ra quyết định: “Không tìm nữa, chạy thôi!”

Đảng Tuyệt: “Hả, chạy đi đâu?”

Nguyễn Du đáp: “Chạy khỏi trường học. Nếu người ngoài hành tinh nói sẽ nổ trường học, vậy chỉ cần rời khỏi trường là được.”

Nhiệm vụ tổ chương trình giao là tìm ra bom, đảm bảo mọi người an toàn. Việc đầu tiên họ không làm được, nhưng việc thứ hai thì có thể.

“Nhưng... chẳng phải không được nói chuyện b.o.m với họ sao? Gây náo loạn sẽ lập tức nổ mà?”

“Chuyện này tôi nghĩ từ lâu rồi.” Làm nhiệm vụ đảng hoàng không được, nhưng lách luật thì Nguyễn Du rất thạo. Cô nhìn vào không khí hỏi: “Chỉ cần họ rời khỏi trường với lý do chính đáng, mà không phải do nghe chuyện b.o.m thì không tính là gây náo loạn đúng không?”

Tổ đạo diễn: ... Cô ta định làm gì??

Chờ hai giây, thiết bị gợi ý trên tay các khách mời không kêu. Đồng nghĩa với việc mặc định.

Bảy giờ bốn mươi lăm phút, Đặng Tuyết xông vào lớp, hô lớn: “Mỹ Mỹ dùng Thẻ hấp dẫn ở cổng trường rồi!”

“?”

“Giải thưởng tối qua của Kim Tỏa Mã! Có thể phát tỏa sức hút, thu hút ánh mắt toàn trường!”

“Ồ——”

Thế thì còn xem phim gì nữa, đi ngắm hoa khô thôi.

Tất cả giáo viên và học sinh lập tức rời khỏi lớp, kéo đến cổng trường, nhưng không thấy bóng dáng Tống Diệc Nhiên đâu.

“Mỹ Mỹ đâu?”

Đặng Tuyết cũng hơi ngẩn ra, đang lúc cô tìm kiếm bóng dáng nhóm Nguyễn Du, phát hiện họ xuất hiện từ xa trên con đường rợp bóng cây trong trường, chạy thẳng ra ngoài.

Chạy khỏi trường học chưa bao lâu, mọi người đều nghe thấy một tiếng “vèo” sắc nhọn bên tai.

Quay đầu lại, một ánh sáng rực rỡ xé toạc màn đêm. Trong bầu trời trên trường học, từng dải sáng b.ắ.n thẳng lên cao, đến đỉnh điểm thì bùng nổ lộng lẫy trong màn đêm đen đặc.

Thời gian đã hết, tổ sản xuất chương trình bắn pháo hoa đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Thiết bị nhắc nhở kêu lên:

"Chúc mừng, hoàn thành nhiệm vụ 1, cứu toàn bộ giáo viên và học sinh."

"Nhiệm vụ 2, tìm kiếm bom, thất bại"

"Rất tiếc, nhiệm vụ cuối cùng không được hoàn thành"

Chương trình đã gần đến hồi kết, khán giả livestream chen chúc để gửi bình luận.

【Haha, đúng là "nổ trường học" thật này.】

【Aaaaa, đẹp quá! Đẹp không nói thành lời!】

【Nhưng mà nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, tiếc quá đi.】

【Nhóm của Tiểu Du đã cố gắng hết sức rồi. Kỳ này tổ chương trình chơi quá ác!】

...

Giữa lúc tất cả giáo viên, học sinh và nhân viên tổ chương trình đang vỗ tay ăn mừng kết thúc chương trình, đột nhiên có giọng của Nguyễn Du vang lên: "Không đúng! Chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ 2 rồi!"

Tổ đạo diễn: "???"

Mọi ánh mắt đều dồn về Nguyễn Du. Cô vừa chạy từ trường ra, vẫn còn thở dốc, vừa nói vừa chỉ về phía tháp đồng hồ trong trường: "Vẫn chưa đến tám giờ."

Camera quay sang, tổ đạo diễn và khán giả livestream đều sửng sờ. Đồng hồ lớn trên tháp vẫn đang phát sáng, kim chỉ giờ dừng lại ở bảy giờ bốn mươi lăm phút. Làm sao có thể?!

Nguyễn Du hừ nhẹ: "Không ngờ đúng không? Chúng tôi đã quay lại và chỉnh lùi kim đồng hồ."

Bên trong chiếc đồng hồ đó cấu tạo khá phức tạp, nhóm của cô đã phải nghiên cứu cả buổi mới hiểu được cách chỉnh.

"Thời gian trong trường vẫn chưa qua tám giờ, và b.o.m đã nổ xong rồi." Nguyễn Du nói rất nghiêm túc, "Điều đó có nghĩa là trước tám giờ, chúng tôi đã tìm ra tất cả b.o.m và cứu toàn bộ giáo viên, học sinh."

Tổ đạo diễn: "Cái này có được coi là tìm ra không???"

Nguyễn Du sửa lời: "À đúng, không tính là tìm ra, tính là lừa được!"

"...!"

Nguyễn Du ngầu thật.

Chương 44: Váy cưới

Tổ đạo diễn nhìn nhau, trên mặt ai cũng hiện rõ vẻ kinh ngạc và bất ngờ, vừa bực mình vừa buồn cười.

Trong phòng điều khiển, màn hình chính vừa này đang chiếu cảnh Đản Tuyết, tổ đạo diễn lại bận rộn chỉ đạo đội đạo cụ bắn pháo hoa, chẳng ai ngờ rằng Nguyễn Du lại "chơi chiêu" vào phút cuối! Đúng là không thể lơ là cô ấy!

Một phút sau, thiết bị nhắc nhở vang lên lần nữa:

【Chúc mừng, đã hoàn thành nhiệm vụ 1, cứu toàn bộ giáo viên và học sinh.】

【Chúc mừng, đã hoàn thành nhiệm vụ 2, tìm kiếm bom.】

Nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc!

Tất cả mọi người tại hiện trường vỡ òa trong tiếng hoan hô và reo hò!

Hằng Hằng phấn khích lao về phía Nguyễn Du. Cô cũng vui vẻ ôm lấy cậu bé, sau đó quay sang ôm Đản Tuyết, lần lượt đập tay ăn mừng với các thành viên còn lại. Vừa quay đầu lại, tổ đạo diễn đã đứng đó.

Cả nhóm đạo diễn lần lượt chúc mừng các thí sinh. Đến lượt Nguyễn Du, tất cả đều đồng loạt giơ ngón cái: "Ngầu thật."

Trong phòng livestream, số lượng khán giả trực tuyến đạt đỉnh điểm. Bình luận tràn ngập màn hình.

【Tôi vừa khóc xong, lại bị Nguyễn Du chọc cười ngay được. Thông minh quá đi!!】

【Aaaaa, tôi không nỡ rời chương trình này tí nào!】

【Chúc mừng chương trình kết thúc! Mọi người đều tuyệt vời quá!】

【Tôi thật sự đã khóc, mọi người giờ phải tự cố gắng nhé!】

【Nguyễn Du, cho tôi thêm màn diễn xuất sắc nữa đi!!!】

Vào lúc cuối chương trình, toàn bộ nhân viên hậu trường và các thí sinh tập trung trên sân trường. Tổng đạo diễn Vương Lộ bước ra cười và phát biểu cảm nghĩ khi chương trình kết thúc:

"Tối nay, tập cuối cùng của "Hý Du Kí" mùa thứ năm đã khép lại thành công tại Vân Nam. Suốt chặng đường, tỷ lệ người xem và phản hồi đều vượt xa mong đợi của chúng tôi. Khi mới bắt đầu ý tưởng thực hiện chương trình này, chúng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nhận được nhiều bất ngờ đến vậy."

Sau đó, ông khen ngợi các khách mời và khán giả. Mắt Vương Lộ hơi đỏ lên. Bình luận cũng đồng loạt gửi lời chúc mừng kết thúc, cuối cùng tổ đạo diễn, thí sinh và nhân viên đồng loạt cúi chào thật sâu trước ống kính.

"Chúng tôi đã hoàn thành, cảm ơn mọi người!"

Đến tám giờ bốn mươi tối, tập cuối của "Hý Du Kí" đã hoàn tất quay tại Vân Nam.

Livestream kết thúc.

Tối hôm đó, các khách mời không ai vội vã rời đi.

Nguyễn Du cùng tổ đạo diễn đến một nhà hàng Vân Nam ăn mừng. Trong sảnh lớn, cô tình cờ gặp một nhóm khán giả của chương trình, chụp ảnh chung với họ. Không lâu sau, bức ảnh do khán giả đăng lên Weibo nhanh chóng lên hot search, tạo thêm sức hút cho tập cuối.

Tiệc mừng kết thúc, mọi người trở về khách sạn nghỉ ngơi. Sáng hôm sau, ai nấy đều tạm biệt để rời đi.

Nguyễn Du nói lời chia tay với mọi người: "Tạm biệt nhé, có cơ hội chúng ta lại gặp nhau."

Hằng Hằng luyến tiếc, giọng ngọt ngào: "Chị ơi, sau này vẫn chơi với tụi em nhé!"

"Chắc chắn rồi." Cô nở nụ cười rạng rỡ.

Buổi chiều, vừa hạ cánh ở sân bay thủ đô, Nguyễn Du đã nhận được điện thoại của An Trác Tây, không kịp nghỉ ngơi liền quay lại công ty.

Trên xe, cô đang lướt Weibo thì ứng dụng theo dõi idol bất ngờ hiện thông báo:

【Bảo bối của bạn - Kỷ Lâm Hạo, vừa đăng weibo】

Idol cũng đang lướt Weibo! Tính ra thì họ vừa “gặp nhau” luôn rồi!

【Bảo bối của bạn - Kỷ Lâm Hạo, đã like bài viết của @Nguyễn Du.】

Cái gì cơ?!!

Cô ngớ người ra một giây, rồi lập tức ngồi thẳng dậy.

Lâm Thanh nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt cô: "Sao vậy?"

Nguyễn Du đăng nhập vào tài khoản fan nhỏ của mình, thấy Kỷ Lâm Hạo vừa like bài đăng trên tài khoản chính của cô – bài cảm nghĩ về tập cuối của "Hý Du Kí" mà cô đăng tối qua.

Bài đăng đó đã lên hot search. Những khách mời từng tham gia chương trình gần như đều đã bình luận hoặc like bài viết của cô, nhưng việc Kỷ Lâm Hạo like lại mang ý nghĩa khác hẳn. Đó là idol của cô cơ mà!

Người ngồi cạnh, Lâm Thanh, với vẻ mặt "lại nữa rồi," nhìn cô ôm điện thoại mà kêu "chụt" một tiếng rõ to.

Hôm nay được idol like bài viết, hạnh phúc quá đi!

.

Tại văn phòng cấp cao của Thương Ảnh, An Trác Tây đưa cho Nguyễn Du một tập kịch bản: "Bốn kịch bản này đều đã được lọc qua. Có hai phim tình cảm hài hước, một bộ chủ đề công sở, đều là vai nữ chính. Còn lại là một bộ phim hài với vai nữ thứ hai. Em dành vài ngày xem qua và chọn một bộ nhé"

Cô ngạc nhiên: "Nhiều vậy sao?"

"Bốn kịch bản sao gọi là nhiều? Với độ hot của em hiện tại, những kịch bản muốn mời em còn nhiều hơn thế nữa, nhưng đa phần đều là thể loại hài kịch."

An Trác Tây quen thuộc với quy tắc dùng lưu lượng để đổi lấy tài nguyên trong giới, liền phân tích: "Hiện giờ em nhờ sức nóng từ chương trình tạp kỹ mà nổi lên là điều tốt, nhưng không có tác phẩm nào đủ tầm thì cũng khó đứng vững. Em nhìn xem, mấy năm qua, lưu lượng nổi lên từng lớp từng lớp, nhưng có mấy người thật sự trường tồn? Cùng lắm chỉ có Đoàn Lâm."

Còn có Kỷ Lâm Hạo nữa chứ! Trong lòng Nguyễn Du không cam lòng, lặng lẽ hét một câu.

An Trác Tây tiếp lời: “Đúng rồi, hai ngày nay Kỷ Lâm Hạo có liên lạc với em không?”

“Hả?” Nguyễn Du chờ người.

“Tối qua đội ngũ của Kỷ Lâm Hạo có liên hệ với chị, nói rằng họ đang tìm nữ chính cho MV bài hát chủ đề album mới, muốn mời em.” An Trác Tây đưa qua một tập tài liệu, “Hợp đồng họ đã gửi qua rồi, nhận hay không thì tùy em quyết định.”

“... Cái gì???”

Nhìn vào hợp đồng, Nguyễn Du hoàn toàn ngơ ngác.

Kỷ Lâm Hạo muốn mời cô đóng MV cho album mới?!!

An Trác Tây bật cười: “Ngạc nhiên gì chứ? Đừng đánh giá thấp độ hot của mình, hiện giờ em là gương mặt được săn đón đấy.”

Trong lòng Nguyễn Du không chỉ ngạc nhiên, mà cảm giác sắp khóc đến nơi.

Cô cảm thấy tay mình khẽ run lên, ngoài mặt vẫn cố giữ bình tĩnh gật đầu: “Hợp đồng này em nhận.”

“Được rồi. Trong hợp đồng ghi lịch quay vào ngày 15 tháng sau, kéo dài ba ngày, phải ra nước ngoài, đến Anh Quốc.”

“Dạ, được.”

An Trác Tây nói tiếp: “Dạo này em cứ xem qua mấy kịch bản chị đưa, chọn lấy một cái. Quay xong MV trở về là vừa kịp vào đoàn phim... À đúng rồi, lần trước em bảo đạo diễn Khổng có liên hệ với em, thời gian thử vai là tuần sau đúng không?”

Nguyễn Du lúc này mới hoàn hồn, gật đầu: “Đúng rồi, thứ hai tuần sau.”

Đầu tháng này, tại bữa tiệc mừng công ra mắt phim Thành Danh Vô Vọng, đạo diễn Khổng Minh Khôn bất ngờ mời cô thử vai cho bộ phim mới. Khi đó ông đã xin email của cô, hôm sau liền gửi qua bản mô tả vai diễn và các đoạn thử vai.

Nghe được chuyện này, An Trác Tây ngạc nhiên đến mức không tin nổi.

Trong giới ai mà không biết Khổng Minh Khôn. Vị đạo diễn này năm nay chỉ mới 45 tuổi nhưng đã có những thành tựu mà nhiều đạo diễn đến già cũng chưa chắc đạt được. Năm đó ông nổi lên với bộ phim đề tài nhỏ lẻ 'Gọi Tên', lọt vào các liên hoan phim Cannes và Berlin, rồi sau đó nhờ doanh thu phòng vé mà vững chân vào câu lạc bộ đạo diễn có doanh thu hàng chục tỷ. Phim nghệ thuật mà bán vé tốt, trong giới mấy ai làm được?

Khổng Minh Khôn nổi tiếng là chọn diễn viên dựa vào kỹ năng diễn xuất chứ không phải danh tiếng. Diễn xuất không đủ tốt, dù có nổi tiếng cỡ nào cũng không mời. Nhưng ông có một điểm đặc biệt: thích dùng diễn viên mới. Năm đó Đoàn Lâm cũng do ông một tay nâng đỡ.

Nghĩ lại, An Trác Tây cũng thấy việc ông tìm đến Nguyễn Du không phải là không hợp lý.

Lần này Nguyễn Du đang nổi tiếng, chắc hẳn ông đã thấy cô ở đâu đó và cảm thấy mới mẻ.

Nhưng đây cũng chỉ là một cơ hội thử vai.

“Phim của đạo diễn Khổng, dù chỉ được một vai phụ cũng đã là điều đáng mừng, nhưng chúng ta không thể đặt hết lịch trình vào ông ấy. Em vẫn phải xem mấy kịch bản chị đưa.”

An Trác Tây nói thẳng: “Hãy chuẩn bị thử vai thật tốt, nhưng cũng cần hạ thấp kỳ vọng. Cố lên.”

.

Trong vài ngày tiếp theo, ngoài việc ra ngoài ghi hình hai chương trình, thời gian còn lại Nguyễn Du chỉ ở căn hộ đọc kịch bản.

Những kịch bản mà các đoàn phim chủ động mời đều là bản đầy đủ. Ba bộ phim truyền hình và một bộ phim điện ảnh, chồng lên thành một đồng dày cộp, khiến cô đọc tiến triển rất chậm.

Đang định đi rót một cốc nước để nghỉ ngơi, điện thoại cô reo lên, là một số lạ.

Nhắc máy, giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp truyền đến:

“Nguyễn Du, tôi là Kỷ Lâm Hạo.”

“... À chào anh.” Nguyễn Du đứng bật dậy như quân nhân, mắt sáng bừng: “Sao anh lại...”

Kỷ Lâm Hạo bật cười: “Lần trước tôi xin đạo diễn Vương số WeChat của cô, ông ấy tiện thể cho luôn số điện thoại. Gọi thế này có làm phiền cô không?”

“Không phiền, không phiền chút nào!”

Nguyễn Du hạnh phúc đến mức muốn bay lên trời.

Thật ra, lần trước khi quay 'Nghề Nghiệp Ngụy Trang', Kỷ Lâm Hạo cũng từng gọi điện cho cô. Nhưng lúc đó cô dùng điện thoại của chương trình, không lưu lại số, sau này hối hận muốn chết.

“Tôi nghe quản lý nói cô đã đồng ý tham gia quay MV rồi.” Kỷ Lâm Hạo giải thích, “Lúc trước tôi sợ nếu hỏi trực tiếp cô sẽ ngại từ chối, nên không tìm cô riêng.”

Nguyễn Du vội nói: “Tôi sao có thể—ý tôi là, chắc chắn có rất nhiều người muốn được xuất hiện trong MV của anh, tôi rất vui

vì được chọn.”

Giọng nói của cô rõ ràng mang theo sự vui vẻ, tràn đầy sức sống.

Kỷ Lâm Hạo dừng lại một chút, khước miệng khẽ cong lên, tiếp tục giải thích sơ lược về nội dung album mới.

“Bài hát chủ đề album tiếp theo của tôi tên là 'Không Nghe', lát nữa tôi sẽ gửi bản demo cho cô, cô nghe thử nhé.”

Nguyễn Du liên tục gật đầu, cái gì mà không nghe, đưa tôi nghe hết!

Kỷ Lâm Hạo tiếp tục: “Trong nội dung MV, nữ chính là một bệnh nhân trầm cảm. Cô ấy đã chọn kết thúc cuộc đời mình vào ngày trước lễ đính hôn với nam chính. Lần này địa điểm quay sẽ ở Anh Quốc, tôi sẽ gửi toàn bộ chi tiết cụ thể cho cô.”

Đính... gì cơ???

Trong đầu Nguyễn Du chỉ còn vang lên câu “lễ đính hôn” mà Kỷ Lâm Hạo vừa nói, hạnh phúc đến mức trong lòng cô như đang đánh trống.

Sau khi nói rõ về lịch trình quay, Kỷ Lâm Hạo cười khẽ: “Vậy nhé, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Cô cố giữ bình tĩnh: “Vâng, nhất định hợp tác vui vẻ.”

Cúp máy, Nguyễn Du lao lên giường, lăn lộn đ.ấ.m chân múa tay trong sự phấn khích.

Còn niềm hạnh phúc nào hơn việc được idol follow trên Weibo, kết bạn WeChat và gọi điện trực tiếp cho mình không?

Có đấy! Được làm nữ chính trong MV ca khúc mới của idol!!

Mẹ ơi, cô còn đủ năng lượng để đọc thêm mười kịch bản nữa!

Hai ngày sau, Lâm Thanh đến tận nơi để đón Nguyễn Du đi thử vai.

Địa điểm thử vai không phải ở trường quay, mà ở chính nhà riêng của đạo diễn Khổng Minh Khôn, nằm trong một khu biệt thự ngoại ô Bắc Kinh.

Đến nơi, chính Khổng Minh Khôn đích thân ra đón hai người.

Lúc này, ông trông hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài trong bộ vest tại tiệc mừng công. Tóc tai bù xù, mặc đồ ở nhà với quần lửng, đi đôi dép lê, trông cực kỳ mệt mỏi.

Sau khi chào hỏi, Khổng Minh Côn dẫn Nguyễn Du vào trong biệt thự. Tầng một của ngôi nhà có thiết kế mở, gần như bốn mặt đều là cửa sổ lớn sát đất. Ánh mặt trời chiếu vào bộ sofa xám, trên sàn nhà vương vãi những tờ kịch bản bị vứt bỏ.

“Ngồi đi, cứ tự nhiên.” Khổng Minh Khôn không có vẻ gì là một đạo diễn lớn, còn tự tay rót nước cho họ, “Đạo gần đây tôi bận đi khảo sát cảnh quay, sáng nay mới về nước. Nhà cửa chưa kịp dọn dẹp, đừng chê bừa bộn.”

Lâm Thanh luống cuống: “Không bừa bộn đâu ạ, ngài khách sáo quá rồi. Tôi sẽ ra ngoài chờ.”

Khổng Minh Khôn ngồi xuống sofa trước một cửa sổ kính sát đất. Phía trước ông là một khoảng không rộng rãi, ở giữa có đặt một chiếc ghế gỗ, bên cạnh có hai máy quay được dựng sẵn.

Nguyễn Du đoán, lát nữa mình sẽ phải ngồi trên chiếc ghế gỗ đó để thử vai.

Hôm đó, Khổng Minh Khôn chỉ gửi cho cô một bản tóm tắt nhân vật và vài phân đoạn ngắn. Cô biết mình sẽ thử vai một nhân vật khuyết tật không thể đứng lên được, tên là Nghi Thư.

Nghi Thư từng là một nghệ sĩ múa ba-lê, sống trong nhung lụa và vô lo vô nghĩ. Nhưng trong một chuyến du lịch, cô gặp tai nạn nghiêm trọng đến mức phải cắt cụt chân. Từ đó, phần đời còn lại của cô chỉ có thể gắn bó với chiếc xe lăn.

Thông tin nên chỉ có vậy.

Còn đoạn thử vai thì lại càng ngăn ngủ. Nguyễn Du đã in ra, tất cả chỉ vồn vện hai trang giấy.

Sau khi Lâm Thanh rời đi, Khổng Minh Khôn bật máy quay, quả nhiên bảo Nguyễn Du ngồi xuống ghế gỗ. Ông cầm trong tay kịch bản phân đoạn cần thử, trầm ngâm nhìn qua một lượt rồi chỉ vào một đoạn: “Thử đoạn này đi, cảnh Nghi Thư định tự tử nhưng bị ngăn lại.”

“Vâng.” Nguyễn Du gật đầu.

Hiện giờ cô căng thẳng đến mức đầu óc trống rỗng.

Đoạn này miêu tả việc Nghi Thư vừa bị cắt cụt chân không lâu, cô sụp đổ trong phòng ngủ. Trong cơn tuyệt vọng, cô nhìn thấy chiếc kéo đặt trên kệ. Cô định tự tử, cố gắng đứng dậy với lấy chiếc kéo, nhưng lại gây ra tiếng động khiến người khác xông vào ngăn cản.

Khổng Minh Khôn cho cô một phút để chuẩn bị.

Đoạn này chỉ có vài câu thoại, cô đã thuộc lòng từ lâu.

“Bắt đầu đi.” Ông ra hiệu.

Lòng bàn tay Nguyễn Du bám vào tay ghế đã ướt đẫm mồ hôi, đầu óc trống rỗng, không thể nhớ được chút kỹ thuật diễn xuất nào mà trước đây Chung Húc Hải và Quan Bảo Niên từng dạy cô.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi suy nghĩ: Một người vốn dĩ đang sống vô lo vô nghĩ, bỗng một ngày nhận được hung tin, tương lai gần như bị chặt đứt hoàn toàn. Lúc định tự tử, họ đang nghĩ gì?

Khổng Minh Khôn không trực tiếp nhìn Nguyễn Du, ông quen nhìn vào màn hình. Lúc này, ông đang chăm chú quan sát hình ảnh trong màn hình giám sát.

Trên màn hình, sau một thoáng ngơ ngác, Nguyễn Du động dậy.

Ánh mắt cô quét qua xung quanh, đột nhiên dừng lại ở hướng cửa sổ sát đất. Cơ hàm khẽ căng, ánh mắt mờ mịt cuối cùng cũng có tiêu điểm.

Khổng Minh Khôn chăm chú quan sát từng chi tiết: cô nắm vào tay ghế, cố gắng đứng dậy, cánh tay run rẩy. Giống như tất cả các diễn viên nữ đến thủ vai, cô cố vươn tay để với chiếc kéo.

Động tác chật vật, vất vả, cuối cùng kiệt sức ngã người tựa vào lưng ghế. Đúng lúc đó, âm thanh cửa bị mở bất ngờ vang lên, khiến cô giật mình.

“Cút——”

Giọng nói vừa cất lên, đã nghẹn ngào như sắp khóc.

Cô giận dữ, mang theo hận thù, vừa sợ người khác nhìn thấy, vừa ghét bỏ chính mình. Khổng Minh Khôn ngồi thẳng dậy, chú ý đến một chi tiết thú vị —— khi có người xông vào, phản ứng đầu tiên của Nguyễn Du không phải là quay đầu nhìn, mà là một động tác tự vệ rõ ràng: nửa thân trên hơi co lại, che đi đôi chân của mình.

Nguyễn Du hoàn toàn sụp đổ, cố gắng xoay xe lăn để chạy trốn đến một nơi không có ai.

Nhưng không thể. Cuối cùng, chỉ còn tuyệt vọng.

“Buông tha cho tôi đi, buông tha cho tôi, cũng là để anh yên lòng.” Cô không nhìn người bước vào, ánh mắt lại hướng về phía cửa sổ sát đất, là đang nhìn chiếc kéo, khóc không thành tiếng. “Tôi sẽ c.h.ết thôi, anh để tôi chết... Tôi muốn chết.”

Trong màn hình, khuôn mặt cô bị ánh nắng chiếu sáng rực rỡ, lông mi ướt đầm như những cánh bướm vàng, mỏng manh mà đẹp đẽ.

Khổng Minh Khôn nhú mày nhìn màn hình, từ nét mặt của Nguyễn Du, ông thấy được sự tuyệt vọng, nhưng đồng thời cũng là sự không cam lòng. Từng chữ từng chữ buống bình được ép ra khỏi miệng:

“Tôi như thế này, còn có thể sống sao?”

Cô không muốn chết.

Khổng Minh Khôn cuối cùng cũng hô dừng.

Ngay khi dừng lại, toàn thân Nguyễn Du như buông lỏng, cô cảm thấy mình sắp khóc mù mắt vì ánh nắng chiếu thẳng, vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc nhân vật, nhịp tim đập mạnh đến mức tai cô ù cả đi.

“Cảm ơn đạo diễn đã cho tôi cơ hội thử vai.” Cô đứng lên cúi chào.

Khổng Minh Khôn không nhận xét, mà hỏi: “Trong đoạn này, câu thoại cuối cùng vốn là ‘không thể sống được’, nhưng vừa rồi cô đã sửa thành ‘còn có thể sống sao’. Vì sao?”

Vtrả lời: “Bởi vì... tôi cảm thấy, trong tiềm thức, tôi vẫn hy vọng có ai đó nói với mình rằng tôi có thể sống.”

Khổng Minh Khôn: “Cô nghĩ Nghi Thư thực ra không muốn chết?”

Sau một thoáng do dự, Nguyễn Du gật đầu.

Khổng Minh Khôn từ từ giãn đôi mày đang nhíu lại, tỏ vẻ rất hứng thú: “Tôi nhớ là bản miêu tả nhân vật tôi gửi cô chỉ có mấy dòng, sao cô lại có cách hiểu như vậy về nhân vật này?”

“Thực ra... tôi cũng không phải đang hiểu cô ấy.” Nguyễn Du thành thật trả lời. “Tôi chỉ nghĩ, nếu có một ngày mình bị đẩy khỏi quỹ đạo cuộc sống ban đầu, rơi vào bị kịch, thì có lẽ tôi cũng không lập tức nghĩ đến cái chết. Cho dù bị số phận định đoạt, tôi cũng sẽ cố gắng đến giây cuối cùng.”

Vì vậy, những phản ứng đó không phải của Nghi Thư, mà là của chính cô.

Nghe xong, Khổng Minh Khôn nhìn cô: “Cô biết đấy, một số đạo diễn rất kiêng kỵ việc diễn viên tự ý thay đổi lời thoại trong kịch bản.”

Nguyễn Du nghe thế thì nghĩ mình xong đời rồi, vội vàng cúi gập người xin lỗi: “Tôi xin lỗi.”

“Nhưng tôi không phải loại đạo diễn đó.” Khổng Minh Khôn không nói thêm gì nữa: “Thử vai kết thúc rồi, nếu có kết quả tôi sẽ báo cho cô.”

Nguyễn Du gật đầu đồng ý, lễ phép cảm ơn rồi rời đi.

Trong xe, Lâm Thanh đã chờ sẵn với tâm trạng thấp thỏm. Thấy cô bước vào, vội hỏi: “Sao rồi?”

Nguyễn Du ngay lập tức thở dài, thất thần: “Tiêu rồi.”

Trong biệt thự, Khổng Minh Khôn lưu lại đoạn hình ảnh vừa quay, gọi điện cho Đoàn Lâm.

“Người diễn viên cậu chỉ cho tôi lần trước, chính là Nguyễn Du. Tôi đã thử vai cô ấy rồi.” Khổng Minh Khôn nhận xét một cách khách quan: “Diễn xuất còn khá non nớt, kỹ năng thoại cũng cần rèn luyện thêm.”

Đoàn Lâm bình tĩnh đáp lời.

Anh không giải thích thay cho Nguyễn Du, chỉ hỏi: “Có phù hợp không?”

Khổng Minh Khôn bật cười: “Rất phù hợp. Cô ấy có một sự kiên cường hiếm thấy.”

Lúc trước ông nghĩ rằng việc Đoàn Lâm đề cử Nguyễn Du có lẽ chỉ là thuận miệng nhắc đến, hoặc bị ai đó nhờ cậy. Nhưng trong buổi thử vai vừa rồi, ông lại phát hiện diễn xuất của Nguyễn Du vượt xa mong đợi của mình.

Thử qua nhiều nữ diễn viên, mỗi người đều có cách diễn khác nhau khi tái hiện cảnh Nghi Thư muốn tự sát. Có người thì kích động dữ dội, có người thì bùng nổ trong im lặng, cũng có người thể hiện cảm xúc từng tầng lớp. Nhưng không ngoại lệ, cảm xúc cuối cùng là tuyệt vọng và đau khổ.

Nghi Thư của Nguyễn Du thì không.

[Xiaosi]

Mà trong kịch bản của Khổng Minh Khôn, Nghi Thư cũng không phải như vậy.

Trong Nguyễn Du, ông nhìn thấy hy vọng trong sự giằng xé, nhìn thấy mâu thuẫn.

Khổng Minh Khôn không cần một diễn viên diễn xuất tinh tế. Ông cần một Nghi Thư có linh hồn phù hợp.

“Diễn xuất còn non không phải là điều xấu, dấu vết biểu diễn ít, dễ dàng để trau dồi hơn.” Khổng Minh Khôn rất hài lòng. “Tôi đã đến Pháp khảo sát rồi, phim này phải đợi đến tháng 10 mới bấm máy. Còn hai tháng, đành nhờ cậu tranh thủ thời gian tập luyện với cô ấy. Phần lời thoại của cô ấy, phải luyện thêm.”

Đoàn Lâm điềm đạm đáp lại một tiếng.

Giọng trầm ổn, nghe như tâm trạng khá tốt.

Khổng Minh Khôn là người cực kỳ nhạy cảm, lập tức nhận ra chút ý tứ trong đó. Ông trêu ghẹo: “Phân đoạn thử vai của cô ấy tôi đã quay lại toàn bộ rồi, có muốn xem không?”

Đầu bên kia im lặng hai giây, Đoàn Lâm trả lời:

“Gửi cho tôi.”

Trong vòng một tuần sau khi thử vai tại chỗ Khổng Minh Khôn, Nguyễn Du gần như ở nhà cả ngày, nuôi mèo, thư giãn, nghiền ngẫm bốn kịch bản mà An Trác Tây đưa cho.

Trong khoảng thời gian đó, cô chỉ ra ngoài để quay một hợp đồng quảng cáo.

Đó là thương hiệu đồ uống cô nhận từ trước, cũng là một trong những nhà tài trợ của Á Vận Hội năm nay. Stylist đã chọn cho cô một bộ trang phục cổ động viên màu xanh trắng: áo croptop để lộ eo kết hợp với váy ngắn. Chân là chân, eo là eo, cơ bụng là cơ bụng. Nhiếp ảnh gia “tách tách” chụp một bộ ảnh tuyên truyền tràn đầy sức sống, kết thúc công việc.

Rất nhanh, đến ngày cô phải sang Anh quay MV.

Nguyễn Du vừa thu xếp hành lý vừa cười không ngớt, khiến Lâm Thanh bên cạnh dựng hết tóc gáy: “Lần này chị đi quay công việc mà không dắt em theo, vui đến thế cơ à?”

“Cậu không hiểu đâu.” Nguyễn Du vẫy tay.

“Em hiểu chứ. Là chị sắp được quay MV cho album của thần tượng mình rồi.” Lâm Thanh thở dài kiểu mẹ già, thật sự không yên tâm. “Sang Anh rồi nhớ kiểm chế chút. Ở nước ngoài cũng có paparazzi đó.”

Lâm Thanh biết Nguyễn Du là fan của Kỷ Lâm Hạo, nhưng Diệp Mộng Mộng thì không biết. Cô mơ hồ hỏi: “Thần tượng nào cơ?”

Nguyễn Du đã ngêu ngao hát và bước vào phòng ngủ thu dọn đồ đạc, không nghe thấy.

Diệp Mộng Mộng ngạc nhiên: “Thần tượng của chị Tiểu Du là ai?”

Lâm Thanh cũng ngạc nhiên: “Là màn hình khoá điện thoại của chị ấy đó, cậu chưa từng để ý sao?”

Màn hình khoá của Nguyễn Du là một bức ảnh chụp từ phía sau. Một người quay lưng lại với ống kính đứng trên sân khấu, trước mặt là biển ánh sáng lung linh từ vô số bảng đèn của fan. Diệp Mộng Mộng nhớ lại, cảnh này sao cô biết được.

“Là...”

“Kỷ Lâm Hạo!”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Thanh tiễn Nguyễn Du và Diệp Mộng Mộng lên máy bay.

Do tính chất bảo mật, lịch trình quay MV lần này không được công khai, vé máy bay cũng đã được đổi lại nên gần như không

có fan đến sân bay tiễn.

Một số tay săn ảnh thường trực tại sân bay phát hiện Nguyễn Du, vừa định hét lên thì thấy cô vụt qua trước mặt mình, máy ảnh chỉ kịp chụp được một bóng mờ.

Tay săn ảnh: “.....”

Đến sân bay Heathrow của Anh, khi đó mới là 10 giờ sáng.

Nguyễn Du và Diệp Mộng Mộng kéo vali ra khỏi ga đến. Trợ lý của đội ngũ Kỷ Lâm Hạo đã chờ sẵn bên ngoài. Kỷ Lâm Hạo đến Anh trước hai ngày để quay các cảnh đơn của MV.

Lên xe, trợ lý đưa cho Nguyễn Du một cuốn sổ: “Cô Nguyễn, tôi đưa hai người về khách sạn trước. Đây là kịch bản phân cảnh MV và lịch trình trong hai ngày tới, cô xem qua nhé.”

“Đừng đừng, gọi tôi là Tiểu Du đi.”

Nguyễn Du xem lịch trình trước, buổi quay gần nhất là chiều nay, vào lúc hoàng hôn, địa điểm tại vách đá trắng Bảy Chị Em ở Brighton.

Xem đến phần phân cảnh, ở mục chuẩn bị trang phục, dòng thứ hai đã ghi tên cô.

[Nguyễn Du: Hai bộ trang phục. Một bộ váy cưới, một bộ đồ thường (chú thích: phong cách ngọt ngào)]

Váy...cưới...

Diệp Mộng Mộng: “Chị Tiểu Du, chị sao thế?!”

Nguyễn Du nhắm mắt ôm ngực, vẫy tay vẫy tay, không nói được lời nào.

Chuyện này kích thích quá đi, thuốc trợ tim của tôi đâu rồi?!

Đoàn người ở tại một khách sạn trong thành phố London.

Đến khách sạn không lâu, Nguyễn Du đang sắp xếp hành lý thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cô vội ra mở cửa, thấy Kỷ Lâm Hạo đứng ở đó, không đeo khẩu trang. Áo sơ mi trắng kết hợp quần âu xám chì, đẹp đến mức trong đầu cô chỉ vang lên tiếng “aaa” như màn hình bình luận.

“Lâu rồi không gặp.” Đôi mắt đào hoa của Kỷ Lâm Hạo chứa ý cười, “Khi nào cô sắp xếp xong, có muốn cùng nhau ăn cơm không?”

Nguyễn Du: “Được chứ.”

Ôi, sự nghiệp đu idol của cô đã đạt đến đỉnh cao rồi.

Thời gian quay MV ở nước ngoài rất gấp. Nguyễn Du cùng đội ngũ của Kỷ Lâm Hạo ăn cơm tại nhà hàng xong liền lập tức đi Brighton.

Họ thuê hai chiếc xe nhà di động. Từ London đến Brighton mất gần hai giờ đồng hồ lái xe, rồi tiếp tục đi đến khu thắng cảnh vách đá Bảy Chị Em. Khi đến nơi đã là hơn 4 giờ chiều.

Xe dừng dưới chân vách đá, chuyên gia trang điểm của đội quay phim bắt đầu chuẩn bị tạo hình và thay trang phục cho Nguyễn Du trong xe.

Diệp Mộng Mộng và nhóm người chờ đợi ở ngoài một lúc lâu, cuối cùng Nguyễn Du cũng bước ra.

Ngẩng đầu nhìn, không chỉ sáng bừng trước mắt.

Mà là như một vụ nổ vậy!!

Diệp Mộng Mộng sửng sốt: “Chị Tiểu Du, chị đẹp quá đi mất!!”

Nguyễn Du mặc váy cưới trắng muốt bước xuống xe, mái tóc dài đen nhánh xoã xuống, đôi mắt hạnh nhân sáng lên trong ánh chiều tà, ánh lên vẻ đẹp lấp lánh.

Cô vừa ngược mắt lên đã chạm phải ánh nhìn của Kỷ Lâm Hạo, nở một nụ cười rạng rỡ.

Xung quanh toàn là người nước ngoài, họ cứ ngỡ đây là cảnh trong lễ cưới nào đó, quay đầu nhìn lại với tỉ lệ cao ngất ngưỡng, nét mặt chỉ thiếu chưa ghi rõ hai chữ “Chúc mừng”.

Bất ngờ, từ đám khách du lịch không xa phát ra một tiếng reo to, tiếng phổ thông cực kỳ rõ ràng:

“Nguyễn Du!”

“Ah ah ah Kỷ Lâm Hạo!!”

Chương 45: Sốt

Hai tiếng gọi kia vang lên rành rọt, sắc nét. Nguyễn Du lập tức sượng mặt, quay người định chui ngược lại vào xe.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Hai cô gái người Trung đã cầm điện thoại chạy đến, nhóm trợ lý của Kỷ Lâm Hạo phản ứng rất nhanh, lập tức ra chặn: “Xin lỗi, chúng tôi đang trong quá trình quay, mong các bạn không tiết lộ nội dung này, cảm ơn rất nhiều.”

Các cô gái chẳng nghe lọt tai chữ nào, bởi việc gặp được ngôi sao lớn trong chuyến du lịch nước ngoài này khiến họ càng lúc càng phấn khích hơn.

Do sự cố bất ngờ này mà nhóm quay phim bị chậm mất hơn mười phút. Khi cả đội leo lên được đỉnh vách đá trắng, đã là năm giờ chiều.

Vào mùa hè, hoàng hôn buông xuống sớm. Đoàn phim vội vàng chuẩn bị máy móc và đạo cụ, cuối cùng cũng bắt đầu quay.

Cảnh quay đầu tiên tại vách đá trắng là cảnh quay riêng của Nguyễn Du.

Phân cảnh đầu tiên là góc rộng, máy bay không người lái bay ở độ cao hàng trăm mét ngoài vách đá để ghi hình. Dưới ống kính, Nguyễn Du mặc váy cưới, chạy dọc theo mép vách đá thẳng đứng. Trên vách đá là bầu trời lúc chạng vạng, dưới là những con sóng xanh biếc vỗ vào bờ.

Khi chạy đến điểm cao nhất trên đỉnh vách đá, máy quay sẽ chuyển sang cận cảnh đặc tả.

Nguyễn Du đối diện với ống kính, ôm đầu sụp đổ, lưng quay về phía ráng chiều và đường chân trời ngoài vách đá. Trong khung hình, cơ thể cô ngã ra sau, dường như rơi thẳng xuống vực sâu.

Phân cảnh này cần diễn xuất khóc.

Nhưng hôm đó, gió ở vách đá trắng quá lớn. Mỗi lần Nguyễn Du vừa chuẩn bị được nước mắt thì gió lại thổi khô mát, chẳng còn lại giọt nào.

Quay đi quay lại mấy lần, Kỷ Lâm Hạo nhìn màn hình giám sát, nhẹ giọng nói: “Cảnh này qua được rồi, hiệu quả cũng tốt lắm.”

“Không, để tôi khóc thêm chút nữa.” Nguyễn Du lập tức ngăn lại.

Đùa gì chứ, quay MV cho thần tượng mà không hoàn hảo thì sao được!

Trước khi quay lần thứ năm, Nguyễn Du cúi đầu dụi mắt rất lâu. Đến khi ngẩng lên, lớp trang điểm quanh mắt đã nhòe hết. Thợ trang điểm định đến chỉnh lại, nhưng cô không đồng ý.

Cô gật đầu: “Quay đi.”

“Cảnh thứ hai, góc máy thứ năm, cận cảnh ngang, Action—”

Trong ống kính, Nguyễn Du với đôi mắt đỏ hoe, ôm đầu, nước mắt lần này rơi không ngừng, thậm chí còn làm nhòe lớp trang điểm. Sau đó, cô lùi dần về phía mép vách đá, ngã người ra sau, như thể rơi xuống.

Cảnh quay dùng góc máy đặc tả và hiệu ứng đánh lừa thị giác, trông như Nguyễn Du rơi xuống vực, nhưng thực tế cô chỉ ngã

vào tấm đệm an toàn đã được đặt sẵn, cách mép vách đá khoảng mười mét.

Diệp Mộng Mộng vội chạy đến đỡ Nguyễn Du dậy. Thấy cô vẫn đang khóc, mắt đỏ rực, cô nàng hoảng hốt: “Chị Tiểu Du, chị sao vậy?”

“Tôi vừa...” Nguyễn Du hít mũi, “vừa dụi lông mi vào mắt, đau c.h.ết mất.”

Diệp Mộng Mộng hít sâu một hơi: “Chị cố ý đấy à?”

Nói thừa, không thì khóc thảm thế được à.

“Thấy sao rồi?”

Kỷ Lâm Hạo đi đến, đưa giấy cho cô.

Nguyễn Du vừa khóc xong, nhưng ngay lập tức ngừng lại, mắt cười cong cong dù mặt vẫn còn đầm nước mắt: “Tôi không sao. Cảm ơn anh. Cảnh này qua chưa?”

“Qua rồi.” Kỷ Lâm Hạo nhìn cô, có chút ngẩn ngơ.

Dưới ánh hoàng hôn vàng như rót mật, Nguyễn Du trong chiếc váy cưới trắng tinh, đôi mắt cong cong, lớp trang điểm lem luốc, nhưng lại cười đẹp đến lạ thường.

Quay xong cảnh của Nguyễn Du, tiếp theo là cảnh quay riêng của Kỷ Lâm Hạo.

Khi ấy trời đã gần tối hẳn, đường chân trời chỉ còn một vệt sáng hoàng hôn mỏng manh trên mặt biển. Trong cảnh này, nhân vật của Kỷ Lâm Hạo phát hiện cô dâu đã nhảy xuống biển tự tử, anh vội vàng chạy đến, quỳ xuống mép vách đá để thương tiếc.

Phân cảnh yêu cầu diễn viên hát nhép theo lời bài hát. Đoàn phim cho phát nhạc nền bài "Không nghe" để hỗ trợ. Nhưng đến

khi quay, Kỷ Lâm Hạo trực tiếp hát theo bài gốc. Nguyễn Du vừa nghe vừa lau nước mắt, cười đầy mãn nguyện.

Biểu cảm này thật sự quá kỳ lạ. Diệp Mộng Mộng ghé lại gần hỏi nhỏ: “Chị Tiểu Du, em hỏi thật nhé.”

“Gì thế?”

“Chị bây giờ, mặc váy cưới quay MV cùng idol, có cảm giác muốn kết hôn ngay không?” Diệp Mộng Mộng thì thầm.

“Hả?”

Nguyễn Du hít mũi, cúi đầu nhìn chiếc váy cưới của mình, rồi lại liếc nhìn bộ vest của Kỷ Lâm Hạo ở đằng xa. Cô thật sự suy nghĩ một chút.

Khi theo đuổi Kỷ Lâm Hạo, cô từng gào lên “Bảo bối, cưới em đi, tim gan đều dâng hết cho anh” không biết bao nhiêu lần. Fan idol nào mà không từng ngập tràn tình yêu mãnh liệt như vậy cơ chứ!

Bây giờ, thực sự có cảm giác gì?

Rất vui sướng, cực kỳ hạnh phúc. Chỉ mong MV quay thật tốt, album phát hành cô sẽ mua năm ngàn bản!

“Chắc... không có đâu.” Nguyễn Du mỉm cười, cảm động nói, “Nhưng tôi mong anh ấy ngày càng thành công.”

Diệp Mộng Mộng thở phào nhẹ nhõm: “Thế thì tốt, em yên tâm rồi.”

Nguyễn Du ngơ ngác: “Yên tâm gì cơ?”

“Chị Tiểu Du, Lâm Thanh bảo em phải canh chị kỹ.” Diệp Mộng Mộng nghiêm mặt.

“?”

Diệp Mộng Mộng đưa màn hình điện thoại cho cô xem.

Trên màn hình là nhóm chat quen thuộc với tên đầy quen thuộc: Hôm nay Tiểu Du vượt cửa rồng chưa.

Diệp Mộng Mộng: 【Bọn tôi đến rồi, chị Tiểu Du đang quay MV đây. [ảnh]】

[Xiaosi]

Lâm Thanh: 【Váy cưới???】

Lâm Thanh: 【Canh kỹ chị ấy giúp tôi!!!】

Lâm Thanh: 【Nếu chị ấy có dấu hiệu động lòng, lập tức dập tắt ngay từ trong trứng nước!】

Nguyễn Du: “...”

Diệp Mộng Mộng nghiêm túc nói: “Chị Tiểu Du, đang trong giai đoạn sự nghiệp thăng tiến, tốt nhất đừng yêu đương. Sau này em sẽ trông chừng chị.”

Nghe vậy, Nguyễn Du chợt nhớ đến một chuyện cũ đã lâu.

Cô khẽ cười, sợ nói ra lại dọa mọi người. Tôi kết hôn lâu rồi cơ.

Khi nhóm của Kỷ Lâm Hạo quay xong cảnh ở vách đá trắng, đã hơn bảy giờ tối. Cả đội đói không chịu nổi, bàn bạc một chút rồi quyết định ăn tạm bữa tối gần đó.

Khu vực quanh đây không có nhiều chỗ ăn uống, họ tìm được một cửa hàng gà nướng NANDO'S để lấp bụng.

Lúc này trong quán toàn người Anh, không ai nhận ra Nguyễn Du và nhóm của cô. Họ cũng thoải mái hơn, vừa ăn vừa trò

chuyện.

Giữa sự bận rộn, khoảnh khắc này như một chút thư thái trong chuyến hành trình xa lạ.

Ăn xong, cả nhóm lên đường về lại London.

Lịch trình rất gấp rút, buổi tối Nguyễn Du còn một cảnh quay ngã xuống nước tại một địa điểm thuê trong thành phố London.

Cô phải thay lại váy cưới, quay tiếp phân cảnh nối liền với cảnh nhảy khỏi vách đá, rơi xuống biển sâu.

Thực chất, “biển” chỉ là một hồ bơi nước ấm được chuẩn bị sẵn.

Cảnh quay này không có Kỷ Lâm Hạo, anh không tham gia. Nhưng Nguyễn Du vẫn tập trung cao độ, phối hợp cùng đoàn phim thực hiện từng lần xuống nước, từng lần chỉnh sửa chi tiết, cho đến khi cảnh vật lộn dưới nước hoàn hảo.

Kết thúc cảnh quay, Nguyễn Du ngồi bên bể bơi quần khăn, trông vô cùng mệt mỏi. Phía sau cô, các nhân viên bận rộn dọn dẹp đạo cụ. Một người bước tới, đặt một ly cà phê bên cạnh cô.

Cô ngẩng mặt lên, thấy Kỷ Lâm Hạo và trợ lý Tiểu Toàn mỗi người xách một túi cà phê, vừa từ ngoài phim trường quay lại.

"Anh đi mua cà phê à?" Nguyễn Du sờ cốc cà phê, vẫn còn nóng, lập tức nở nụ cười, còn có chút ngại ngùng, "Nhưng tim tôi không khỏe, không uống được, nhưng vẫn cảm ơn anh."

Kỷ Lâm Hạo khựng lại: "Xin lỗi, lúc đó không nghĩ tới."

"Không sao không sao, tôi không uống được cà phê là do lỗi của trái tim, không phải lỗi của cà phê, không thể trách nó."

Nguyễn Du nâng cốc cà phê lên, vẫn giữ vẻ mặt phớt lờ.

Kỷ Lâm Hạo nhìn cô, ánh mắt cũng ánh lên nét cười, ngồi xuống bên cạnh: "Ca phẫu thuật lần trước của cô, khi nào thì hồi phục hoàn toàn?"

"...Chắc là sắp khỏi rồi, đại khái vậy." Nguyễn Du hơi chột dạ, rồi bịa tiếp, "Dù sao thì đến ngày album mới của anh bán chạy, biết đâu lại khỏi hoàn toàn luôn."

Kỷ Lâm Hạo cười càng sâu hơn.

Anh nói nhẹ nhàng: "Album này sẽ đạt được thành tích thế nào, tôi cũng không dám chắc."

Nguyễn Du ngó người: "...Sao có thể, bài hát mới hay thế, chắc chắn sẽ bán chạy!"

Biểu cảm của cô quá chắc chắn, khiến lòng Kỷ Lâm Hạo khẽ d.a.o động.

"Hai năm nay, công ty và đội ngũ của tôi đều khuyên tôi chuyển hướng." Anh cười dịu dàng, "Tôi cũng thử rồi, nhưng hiệu quả không được như ý, nên mỗi bước tiếp theo đều phải đi rất cẩn thận."

Nguyễn Du nhẹ nhàng cầm lấy cốc cà phê, đã hiểu.

Kỷ Lâm Hạo năm nay đã 28 tuổi, không thể mãi mãi làm idol nhảy hát.

Là fan trung thành của anh bao nhiêu năm, cô nhìn ra được, anh đã từng có ý định chuyển hướng, hai năm qua cũng đóng vài bộ phim thần tượng, nhưng đối tượng chủ yếu là fan, chưa thực sự đột phá.

Nhưng nếu không làm idol nhảy hát nữa, anh vẫn có thể làm ca sĩ, anh vốn thích làm nhạc mà.

Ánh mắt Nguyễn Du đỏ lên vì thương xót, cô nhẹ nhàng nói: "Tôi nghĩ fan của anh chắc chắn muốn thấy anh đi theo lựa chọn của mình, anh luôn rất tuyệt vời, phải tin vào chính mình."

Đôi mắt cô sáng rực, lông mi vẫn còn vương những giọt nước li ti, đang hết sức nghiêm túc cổ vũ anh.

Kỷ Lâm Hạo nhìn cô vài giây, thực sự cảm nhận được nhịp tim mình lúc này, khẽ dừng lại, mỉm cười.

"Ừ, cảm ơn."

Một nhân viên ôm bảng ánh sáng đi ngang qua, nhắc nhở: "Thầy Kỷ, Tiểu Du, hôm nay quay xong rồi, về khách sạn nghỉ sớm đi."

"À, được rồi, mọi người vất vả rồi!" Nguyễn Du nhìn điện thoại bên cạnh, lẩm bẩm, "Không ngờ đã muộn thế này rồi..."

Vô thức nhìn qua, Kỷ Lâm Hạo cũng khựng lại.

Trên màn hình khóa, là một tấm ảnh chụp bóng lưng anh trong buổi hòa nhạc ở Bắc Kinh. Chiếc áo khoác màu xanh quen thuộc, anh sẽ không nhìn nhầm.

Bên cạnh, Nguyễn Du đã bị Diệp Mộng Mộng gọi, không quên quay đầu cười rạng rỡ chào tạm biệt Kỷ Lâm Hạo rồi rời đi.

Về khách sạn, việc đầu tiên Nguyễn Du làm là lao lên giường.

Cô vẫn chưa quen múi giờ, quay phim liên tục đến giờ, đã mệt lử rồi.

Khoảnh khắc trước khi ý thức chìm vào giấc ngủ, nghe thấy Diệp Mộng Mộng kêu lên: "Chị Tiểu Du, ảnh chụp mặc váy cưới...lên hot search rồi!"

"Hả?" Cô khó nhọc ngáng đầu.

Diệp Mộng Mộng: "Chiều nay chị và Kỷ Lâm Hạo mặc váy cưới ở vách núi trắng bị người ta chụp ảnh, giờ lan truyền khắp mạng rồi! Làm sao đây...Ồ, chị An trong nhóm bảo không cần lo, fan của Kỷ Lâm Hạo đã giải thích khắp nơi là đang quay MV."

Nguyễn Du: "..."

Cô mở Weibo, quả nhiên, cảnh mình mặc váy cưới bước xuống từ xe bị người ta chụp lại, Kỷ Lâm Hạo đứng xa xa cũng lọt vào khung hình. Lướt sang tài khoản fan nhỏ, mọi người đều nhón nháo cả lên.

Người thì khóc, người thì ghen tị, có người còn chửi.

Nguyễn Du mệt đến nỗi mắt cũng không mở nổi, dù sao đã giải thích rõ ràng, bị chửi vài câu thì bị chửi thôi. Ngủ cái đã.

Lúc này, giờ London đã là 1 giờ sáng, giờ Bắc Kinh là 8 giờ sáng.

Trong phim trường, chuyên viên trang điểm Tiểu Quân ghé gần trợ lý Khương Lập: "Hôm nay áp suất của anh Lâm thấp ghê, nửa tiếng rồi, ngồi đó không nói câu nào, cà phê cũng chưa uống."

Khương Lập "suyt" một tiếng: "Sáng nay đã vậy rồi."

"Làm sao vậy chú?"

Cái này cậu biết được sao?

Khương Lập nhớ lại cảnh Đoàn Lâm xem điện thoại trong xe không lâu trước, giao diện Weibo, hot search đầu tiên là ảnh tin đồn của Nguyễn Du với nam nghệ sĩ. Chắc tám, chín phần là thấy Nguyễn Du nên nhớ lại chuyện không vui thôi.

Khương Lập: "Bộ phim mới anh Lâm nhận, nghe nói nữ chính được chọn rồi, là Nguyễn Du."

Tiểu Quân vỗ lể: "Ồ—"

Thảo nào, ai mà không biết anh Lâm ky đại tiểu thư nhà họ Nguyễn chứ.

Khương Lập thở dài.

Cậu thực sự quá thông minh rồi.

.

Ngày hôm sau, Nguyễn Du dậy sớm, cùng đoàn quay phim, chụp cả ngày ở nội thành London.

Nội dung quay hôm đó gần như toàn cảnh quay ngang, cô mặc váy dài đỏ đi qua các con phố và khu chợ ở London. Sau đó, Kỷ Lâm Hạo sẽ đi lại qua những địa điểm tương tự. Đây là cảnh hồi tưởng và hoài niệm.

Chỉ có một cảnh hai người trong cùng khung hình, là trong hồi tưởng, Nguyễn Du và hiện thực, Kỷ Lâm Hạo lướt qua nhau trước nhà thờ St. Paul. London đang mưa, thành phố xám xịt, dưới màn hơi nước mờ mịt, Kỷ Lâm Hạo cầm ô, còn cô thì không.

Anh ngoảnh lại, chỉ thấy sắc đỏ rực rỡ kia biến mất ở góc phố.

Quay cả ngày, xong việc.

Ngày thứ ba quay bù vài cảnh, đến trưa hôm đó, tất cả các cảnh quay của Nguyễn Du trong MV này đã hoàn thành, cô đặt chuyến bay quốc tế buổi chiều, về Bắc Kinh.

Trước khi đi, cô đến chào tạm biệt Kỷ Lâm Hạo: "Kỷ Lâm Hạo, tôi sắp đi rồi, có cơ hội gặp lại nhé."

Kỷ Lâm Hạo cũng nhìn cô mỉm cười, ánh mắt đào hoa tựa làn nước xuân: "Nhất định sẽ có cơ hội."

Hu hu hu, idol đúng là quá dịu dàng rồi!!

Khi đến Bắc Kinh, mặt trời gay gắt giữa trưa, sau ba ngày mưa ở London, Nguyễn Du lập tức hắt xì.

"Chị bị cảm rồi, hình như còn hơi sốt." Diệp Mộng Mộng sờ trán cô, lo lắng.

Nguyễn Du không mấy để tâm: "Không sao, đây là nhiệt độ của hạnh phúc."

Diệp Mộng Mộng: "..."

Tối hôm đó về nhà liền sốt cao.

Nguyễn Du đang dán miếng hạ sốt và vẫn nằm trong chăn để điều chỉnh mùi giờ. Lâm Thanh đến đưa cho cô một kịch bản.

"Còn kịch bản nữa à?" Giọng cô ấy khản đặc vì sốt.

Lâm Thanh đưa điện thoại cho cô: "Cuộc gọi của chị An."

"Tiểu Du, những kịch bản mà chị đã đưa cho em trước đó thì đừng xem nữa." An Trác Tây nghe có vẻ rất vui, "Chị có hai tin tốt, đối với em mà nói, đây là những tin cực kỳ tốt."

Nguyễn Du cuối cùng cũng có chút phấn chấn: "Là gì vậy?"

An Trác Tây mỗi một từ đều mang vẻ hài lòng: "Một, đạo diễn Khổng Minh Khôn liên hệ với chị, nói là em đã vượt qua buổi thử vai lần trước, và sắp ký hợp đồng rồi. Vai nữ chính! Em thật sự khiến chị rất tự hào."

"Tôi, trời ơi?!!"

An Trác Tây tiếp tục: "Chị đã nhờ Lâm Thanh mang kịch bản đầy đủ đến cho em, khi em khỏi bệnh thì đến công ty ký hợp đồng nhé. Phim này sẽ bắt đầu quay vào tháng mười, chỉ còn

một tháng rưỡi nữa, nhất định phải xem kịch bản thật kỹ, chúng ta sẽ dựa vào nó để bay cao.”

Nguyễn Du vẫn còn ngây người, cô ấy vẫn chưa hiểu sao mình lại thủ vai thành công, đầu óc như mớ bòng bong.

“Vây tin tốt thứ hai là gì?”

An Trác Tây ngừng lại một chút rồi cười: “Tin thứ hai là, nam chính của bộ phim này, đã chọn là Đoàn Lâm.”

Nguyễn Du: “???”

An Trác Tây không quên lý do Nguyễn Du gia nhập ngành giải trí: “Được rồi, cứ vui mừng đi. Nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

Cúp điện thoại, Nguyễn Du hoàn toàn ngẩn ngơ.

Cô ấy xé miếng hạ sốt trên trán, tay run rẩy cầm lấy kịch bản mà Lâm Thanh để trên đầu giường.

Trang bìa có bốn chữ lớn: Vô Thanh Kinh Lôi.

Cô lật trang đầu tiên, là danh sách các diễn viên.

【Đạo diễn: Khổng Minh Khôn】

【Tần Thiếu An: Đoàn Lâm】

【Nghị Thư: Nguyễn Du】

.....

Nguyễn Du lật qua một trang, chỉ mới lướt qua một chút, đột nhiên cứng đờ lại.

..... Cảnh hôn?!!

Cô lật thêm một trang.

Cảnh hôn.

Cô không tin, hít một hơi sâu rồi tiếp tục lật.

Giường, cảnh giường?!!!

Nguyễn Du: “.....”

Cô chắc chắn là bị sốt đến ngớ ngẩn rồi.

Chương 46: Chuẩn bị

Nguyễn Du đột nhiên đóng lại kịch bản trước mắt, không dám xé mà cũng không muốn nhìn nữa, trán đập vào đầu gối, muốn chết.

“Chị Tiểu Du, em đã để thuốc ở đây rồi, nhớ uống nhé.” Lâm Thanh để hai hộp thuốc cảm cúm trên đầu giường, “Em đi đây, chị uống thuốc rồi ngủ một giấc đi.”

Nguyễn Du yếu ớt: “Cậu đi đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Sau khi Lâm Thanh đi rồi, cô nhanh chóng từ trên giường bò dậy, lấy điện thoại bắt đầu tìm kiếm thông tin về Khổng Minh Khôn.

Đạo diễn lớn, có rất nhiều giải thưởng và vinh quang, nổi tiếng với những bộ phim nghệ thuật, phim tâm lý.

Phim ‘Tán Thưởng’, phim tâm lý nói về sự suy tàn của nghệ thuật Quan Thoại và sự hoang mang của nghệ sĩ cuối triều Thanh; ‘Mưu Sát Vào Lúc Hoàng Hôn’, phim tâm lý, nói về bản chất con người trong xã hội và vụ án g.i.ế.c người do tranh chấp đất đai, và đây là bộ phim giúp Đoàn Lâm nổi bật.”

Nói chung, đạo diễn Khổng đã làm rất nhiều phim, nhưng chưa thấy bộ phim nào có nhiều cảnh hôn và cảnh giường như thế này.

Vậy nên, Vô Thanh Kinh Lôi là một bộ phim tình cảm nghệ thuật.

Nguyễn Du nhìn vào kịch bản bên giường, biểu cảm như thể sắp bị quả b.o.m nổ tung.

Chuông cửa bất ngờ vang lên.

Cô tưởng là Lâm Thanh, đầu óc mơ màng, rời khỏi phòng ngủ, mở cửa.

Nhìn lên, ánh mắt cô chạm phải người đứng ngoài cửa – Đoàn Lâm!!!

Đoàn Lâm mặc một bộ vest may đo tinh tế, không biết vừa từ sự kiện nào trở về, ánh mắt dừng lại trên các ngón chân của cô, hơi ngừng lại, lông mày nhíu lại: “Sao không mang dép?”

“..... Nóng.” Nguyễn Du khẽ nói.

Đoàn Lâm lại nhìn vào mặt cô.

Ánh mắt cô ướt mơ màng, có chút yếu đuối, môi tái nhợt, má đỏ. Đỏ đến mức bất thường.

Pudding cũng “vù” lao ra từ trong phòng, Nguyễn Du rùng mình, muốn nhường đường cho con mèo béo lười này, bước chân vừa dịch sang bên cạnh, lập tức bị người nắm lấy cổ tay.

Cả người cô căng cứng, cảm giác như da đầu sắp nổ tung.

Cô ngừng lại, thấy Đoàn Lâm nắm tay cô không buông, rồi bàn tay lạnh lẽo của anh áp lên trán cô, dừng lại một chút.

Đoàn Lâm thả tay ra: “Uống thuốc chưa?”

Nguyễn Du sau một hồi mới trả lời: “Chưa, sẽ uống ngay. Anh... tìm tôi có chuyện gì không?”

“Ban đầu là muốn nói về việc phân chia cảnh quay, nhưng tối nay thôi.” Đoàn Lâm nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như mực, lông

mày vẫn nhú lại, “Đi mang dép vào, uống thuốc rồi ngủ sớm đi.”

Vì sốt quá mà cô không nhận ra giọng điệu của anh có gì lạ.

Cô mơ màng gật đầu.

Anh lại nhẹ nhàng nói: “Đừng chơi game khi bị sốt.”

Nguyễn Du: “Ồ.”

Mơ màng trở lại phòng ngủ, uống thuốc xong, tỉnh táo hơn chút, lại nhìn thấy danh sách diễn viên trong kịch bản.

Trời ạ.

Nguyễn Du nghĩ.

Thực ra, nếu bỏ qua mối quan hệ đối thủ trong công việc này, Đoàn Lâm cũng không tệ.

Cô tính toán, những tin đồn về việc anh phẫu thuật thẩm mỹ là sai, anh sinh ra đã đẹp, trời cho anh một vẻ ngoài như vậy, thật đáng ngưỡng mộ.

Tin đồn anh rút tàn thuốc cũng là sai, anh không hút thuốc, khi quay Thành Danh Vô Vọng cô đã nhận ra.

Chuyện anh tỏ thái độ kiêu ngạo trên phim trường thì chưa thấy, ừ, nhưng mà, anh lạnh lùng như một ông trùm xã hội đen là thật.

Nói chung, đến giờ chưa thấy gì quá tệ.

.....Nhưng mà cô cũng không thể cùng anh đóng cảnh hôn hay cảnh giường được!

Sau hai ngày mệt mỏi, nhiệt độ của Nguyễn Du đã giảm xuống, và cô đi đến công ty để ký hợp đồng phim và thỏa thuận bảo mật.

An Trác Tây lập kế hoạch cho cô: "Bộ phim này sẽ bắt đầu quay vào tháng mười và kéo dài đến tháng hai năm sau, hợp đồng ký bốn tháng, không dài lắm."

"Ngày hôm qua chị đã tham dự buổi ra mắt gọi vốn của đài Hoàng Đào, vai nữ thứ trong bộ phim thần tượng thể thao tuổi trẻ của em được ấn định vào tháng mười, thêm hai ba tháng nữa, chị đoán là 'Cung Dạ Hành' cũng sẽ phát sóng, cho nên thời gian trống không nhiều, em cứ yên tâm quay phim."

Nguyễn Du suốt quá trình chỉ gạt đầu đồng ý, nhưng trong lòng cô ấy lại nghĩ, "Yên tâm cái quái gì chứ?"

Cô ấy cảm thấy như mình sắp c.h.ế.t mất!

Cuối tháng tám, bộ phim Thành Danh Vô Vọng chiếu liên tục 58 ngày tại các rạp chiếu phim toàn quốc, thu về hơn 3,8 tỷ nhân dân tệ, đồng thời nhận được cả sự khen ngợi lẫn doanh thu tốt. Ngay sau khi phim rút khỏi các rạp, nhà sản xuất công bố kế hoạch phát hành tại Bắc Mỹ, gây ra một làn sóng hứng thú mới.

Nhà sản xuất và đạo diễn tổng thể của bộ phim đều đã rút lui sau thành công, các diễn viên chính đều đạt được cả danh tiếng lẫn lợi ích, còn đối với nhân vật phụ như Nguyễn Du, cô cũng nhận được một phần lợi nhuận.

An Trác Tây tận dụng độ nổi tiếng của bộ phim để ký cho Nguyễn Du một số hợp đồng quảng cáo và trang bìa tạp chí. Cô ấy mỗi ngày tranh thủ thời gian từ các lịch quay để hoàn thành xong kịch bản của Vô Thanh Kinh Lôi.

Sau khi đọc xong, cô mất vài ngày để hồi phục.

Tên bộ phim lấy cảm hứng từ một bài thơ của Lỗ Tấn: "Tâm sự mênh mông trải dài, nghe tiếng sấm vang trong im lặng."

Dĩ nhiên, kịch bản không đề cập đến ý nghĩa sâu xa của câu thơ này, đạo diễn Khổng muốn quay một bộ phim tình cảm văn nghệ, tập trung vào tình yêu, có một chút về bản chất con người, và chủ đề chính là bóng tối trước bình minh.

Nguyễn Du chỉ biết được khi đọc xong kịch bản, lúc đầu đạo diễn Khổng chỉ đưa cho cô một bản phác thảo nhân vật, thực sự chỉ là một cái phác thảo mà thôi.

Nhân vật mà cô đóng, Nghi Thư, xuất thân từ một gia đình giàu có ở Thượng Hải, từ nhỏ đã học múa ba lê, ba tuổi đã theo mẹ, một nghệ sĩ múa, du lịch khắp nơi trên thế giới, sống như một con bướm không lo nghĩ.

Trong một chuyến du lịch, Nghi Thư và mẹ gặp tai nạn giao thông, mẹ cô qua đời tại chỗ, Nghi Thư đi đôi chân và từ đó phải sống cả đời trên chiếc xe lăn.

Thế nhưng, tin buồn dường như chỉ đến với Nghi Thư. Cha cô nhanh chóng tái hôn, và người vợ mới của cha cô mang theo con trai của mình từ cuộc hôn nhân trước, tên là Tần Thiếu An, tuổi gần bằng Nghi Thư.

Nghi Thư muốn tự tử, nhưng bà ngoại ngăn lại.

Bà ngoại nói với cô, sau khi c.h.ế.t tất cả tài sản trong nhà sẽ thuộc về người khác, đứa trẻ kia sẽ kế thừa, mẹ cô ở trên trời nhìn thấy, làm sao cô có thể khiến bà ấy thất vọng.

Lời nói của bà ngoại như một chiếc xiềng xích, lạnh lùng và kìm hãm, hoàn toàn phá vỡ sự ấm áp cuối cùng mà Nghi Thư còn giữ lại trong cuộc sống. Cô không còn hy vọng, nhưng luôn bị bà ngoại theo dõi, không thể tự tử, cảm thấy như một hồn ma.

Mãi cho đến một ngày, khi cô gặp Tần Thiếu An trong sân, lần đầu tiên cô nhìn vào mắt cậu và nói câu đầu tiên.

Nghi Thư hỏi, "Anh dẫn tôi bỏ trốn được không? Tôi muốn rời khỏi đây, tôi muốn đi du lịch."

Họ bí mật lên kế hoạch, cùng nhau ăn cắp tiền, lừa dối tất cả mọi người trong gia đình, và cuối cùng vào một đêm họ đã trốn thoát.

Họ đến rất nhiều nơi, thị trấn, bờ biển, đỉnh núi, thậm chí là ra nước ngoài, đến Pháp, nơi Nghi Thư yêu thích.

Nghi Thư ban đầu định g.i.ế.c cậu ta.

Đây là một chuyến du lịch đầy mưu đồ sát hại, Nghi Thư có thể dễ dàng đẩy Tần Thiếu An xuống vách núi, hay nhấn cậu vào hồ, dù cô bị tật nguyền, nhưng không phải ngốc, tối đa cũng chỉ là cả hai sẽ c.h.ế.t cùng một lúc. Cô làm vậy để hoàn thành di nguyện của bà ngoại và cũng để giải thoát cho chính mình.

Nghi Thư từ việc muốn sống sót đến bị người thân nghiền nát sự yêu thương; từ tuyệt vọng cho đến yêu nhau.

Họ đã yêu nhau.

Đây gần như là một mối tình cấm đoán, con trai của người vợ kế, và một người tàn tật đầy tuyệt vọng.

Nguyễn Du tính toán, trong kịch bản có một nửa cảnh quay là về chuyến du lịch, nhưng theo dòng thời gian thì không thể kéo dài quá mười ngày.

Mối quan hệ này giằng co trong chuyến đi, đầy nghi ngờ, hiểu nhau, rồi lại gần gũi. Cuối cùng, sát ý biến mất, và họ yêu nhau. Cái oán hận trong người Nghi Thư tan biến, sự xám xịt cũng qua đi, trái tim cô lại đập như ngày xưa.

Nhưng niềm vui không kéo dài lâu, họ nhanh chóng bị tìm thấy và đưa về nhà. Lần này, Nghi Thư rất bình tĩnh, không còn muốn tự tử nữa.

Hai người hôn nhau trong đêm vắng, yêu nhau trong không khí im lặng, cuối cùng, một ngày Nghi Thư lại yêu cầu Tần Thiếu An, cô muốn nhìn thấy bình minh.

Một lần nữa, lừa dối mọi người, Tần Thiếu An đưa cô lên đỉnh núi, đón lấy thời gian trước bình minh, khi trời còn đen tối nhất.

Nghi Thư nói với Tần Thiếu An trong bóng tối, cảm ơn cậu đã giúp cô tìm lại niềm vui sống, cô rất hạnh phúc. Cô yêu cậu, nhưng cũng yêu tự do, cô không muốn cả đời còn lại phải sống trên chiếc xe lăn.

Lần này, không phải là tuyệt vọng mà là yêu cầu rất bình tĩnh, mang theo sự nhẹ nhõm.

Bình minh đến, Nghi Thư nhảy xuống từ đỉnh núi.

Tần Thiếu An kìm nén bản thân, không ngăn cản.

Cuộc sống của Nghi Thư kết thúc như một màn chia tay đầy sinh tử.

Nguyễn Du đọc xong mà nghẹn ngào, khóc nức nở.

Đây chỉ là phần của Nghi Thư, thực ra nhân vật Tần Thiếu An cũng có một câu chuyện bi thảm không kém, từ nhỏ không được cha mẹ yêu thương, ngay cả mẹ anh cũng mắng anh là gánh nặng. Sau khi Nghi Thư chết, anh còn phải trải qua một phần câu chuyện nữa.

Loại bỏ phần thảo luận về bản chất con người trong kịch bản, đây chắc chắn là một bộ phim tình yêu cảm động, hai nhân vật chính tự cứu mình, tìm kiếm sự ấm áp, bị kịch chồng bi kịch.

Chờ đã, liệu kịch bản này có thể chiếu trên các rạp không?

Thôi, không nghĩ thêm nữa.

Nguyễn Du đã tra cứu phong cách làm phim của đạo diễn Khổng, liệu có thể vượt qua kiểm duyệt hay không cô không biết, nhưng với nhiều cảnh hôn và cảnh giường chiếu như thế trong kịch bản, ông ta chắc chắn, tuyệt đối, sẽ quay chúng.

Tuần sau khi xem xong kịch bản, đạo diễn Khổng Minh Khôn gọi điện cho Nguyễn Du, mời cô tham gia một bữa tiệc.

Địa điểm là một câu lạc bộ riêng ở Bắc Kinh, ăn món Nhật. Khi Nguyễn Du cởi giày vào phòng, Khổng Minh Khôn ở trong phòng gọi cô: "Người đến rồi, lại đây ngồi."

Khác với lần thử vai trước, lần này Khổng Minh Khôn cười rất thoải mái.

"Đạo diễn Khổng, chào ngài."

Khổng Minh Khôn giới thiệu cô với mọi người, trong phòng có bảy người, phần lớn là đạo diễn và nhà sản xuất của Vô Thanh Kinh Lôi, hai người còn lại là các diễn viên lão làng nổi tiếng, một người đóng cha của Nghi Thu, người kia đóng mẹ của Tần Thiếu An.

Nguyễn Du lần lượt chào hỏi mọi người. Khi ngồi xuống, cô nhận thấy có một chỗ trống bên cạnh.

Cửa phòng lại mở, phó đạo diễn Hứa Thành Lệ cười nói: "Nam chính của chúng ta đến rồi, đây, chúng tôi đã để chỗ cho cậu ấy."

Nguyễn Du nhìn thấy Đoàn Lâm đi vào, ngồi xuống bên cạnh cô, không thể giữ nổi nụ cười giả, tâm lý có chút sụp đổ.

Cô đã xem quá nhiều kịch bản trong những ngày qua, đầu óc toàn là phim, thật sự không thể kiểm soát được việc nhập vai vào đời thực.

Phải làm sao để diễn đây?!

"Uống chút rượu đi, các cô uống gì, sake à?" Một nhà sản xuất hỏi.

Menu rượu được đưa đến tay Nguyễn Du.

"Cảm ơn, tôi không uống rượu đâu, vẫn là nước lọc đi." Cô trả lời.

"Thế thì không được..."

"Nguyễn Du không uống được rượu," Đoàn Lâm bình tĩnh nói, rồi gọi phục vụ, "Cho cô ấy một lon nước soda."

Lúc này, nhà sản xuất có vẻ không giữ được bình tĩnh, anh ta nhìn quanh một vòng, thấy các đạo diễn và nhà sản xuất khác trong phòng đều không có ý kiến gì, liền chuyển chủ đề một cách ngượng ngùng.

Khi nước soda được mang lên, Đoàn Lâm mở một lon, đưa cho cô.

[Xiaosi]

"...Cảm ơn."

Thực sự, trong lòng của Nguyễn Du đang có rất nhiều câu hỏi.

Làm gì vậy chứ??

Khi món ăn được mang lên, mọi người trong phòng ăn bắt đầu trò chuyện, Nguyễn Du mới biết rằng nhà sản xuất lớn nhất của bộ phim "Vô Thanh Kinh Lôi" là Đông Ảnh. Cô có thể nhận thấy từ phản ứng của những người trong phòng rằng họ dường như

đã biết quan hệ giữa Đoàn Lâm và ông chủ của Đông Ảnh, Đoàn Cẩm Thành.

Phim của đạo diễn Khổng Minh Khôn không chỉ có một nhà sản xuất đầu tư. Hiện tại, dàn diễn viên chính đã được xác định, nhưng còn hai vai phụ chưa có người, các nhà sản xuất trên bàn ăn đều đang cố gắng chen người vào đoàn phim.

Nguyễn Du đang ăn, thì đạo diễn Khổng Minh Khôn hỏi:
“Nguyễn Du, cô xem xong kịch bản rồi đúng không?”

“Ừ, tôi xem rồi.”

Khổng Minh Khôn nói chuyện phiếm: “Có gì muốn hỏi không?”

Nguyễn Du suy nghĩ một lúc rồi nói một cách lịch sự: “Tôi đã xem qua một số bộ phim trước của anh, cảm giác là anh gần như không làm phim tình cảm. Sao lần này lại muốn làm phim này vậy?”

“Kịch bản này tôi giữ trong tay đã nhiều năm rồi, mà không dám làm.” Khổng Minh Khôn cười, có chút cảm thán, “Càng già càng hay quên, chỉ nhớ tình yêu thôi.”

Nguyễn Du cảm thấy hơi mơ hồ, thì Đoàn Lâm mở một lon soda khác, đưa cho cô: “Kịch bản này là do đạo diễn Khổng viết, anh ấy có một hình mẫu trong đầu.”

Nguyễn Du bỗng tỉnh táo lại: “Vậy người như Nghi Thư là có thật? Cô ấy cuối cùng thật sự nhảy xuống vách núi à?”

Đoàn Lâm trả lời một cách bình tĩnh.

Khổng Minh Khôn nhìn hai người một hỏi một trả lời, cảm thấy có chút không thú vị nữa.

Dù sao cũng không phải chuyện của anh.

Bữa ăn gần xong, trợ lý đạo diễn Hứa Thành Lệ muốn tạo một nhóm WeChat cho các diễn viên chính: “Chỉ còn một tháng nữa là bắt đầu quay, đoàn phim sẽ tổ chức hai buổi đọc kịch bản sớm, tôi sẽ gửi ngày giờ trong nhóm, mọi người nhớ sắp xếp thời gian.”

Khổng Minh Khôn ra hiệu cho Đoàn Lâm và Nguyễn Du: “Còn nữa, nếu hai người rảnh, có thể gặp nhau trước để diễn thử, luyện tập một chút, tìm cảm giác.”

Đây là lần thứ ba trong tối nay, Nguyễn Du đã muốn c.h.ế.t rồi.

Trước kia, cô chỉ toàn đóng vai phụ, chưa bao giờ tham gia một buổi đọc kịch bản chính thức, cũng chưa từng diễn thử với ai. Cảm giác như là d.a.o cắt thịt, trước khi g.i.ế.c còn phải hành hạ!

“Lịch của tôi không vấn đề gì,” cô cố gắng hy vọng, “Đoàn Lâm anh có phải rất bận không?”

Đoàn Lâm cúi đầu, liếc nhìn cô một cái: “Không bận.”

...Anh không bận chút nào à!

Sau khi tạo nhóm, Nguyễn Du vừa đi ra ngoài thì nhận được điện thoại của Lâm Thanh, cô lịch sự chào tạm biệt các đạo diễn và nhà sản xuất rồi đeo khẩu trang rời đi.

Mới ra đến cửa phòng, Đoàn Lâm gọi cô lại.

Anh đứng trên bậc thềm ngoài cửa phòng, dừng lại một chút, hỏi: “Có thể kết bạn lại không?”

“Cái gì?” Nguyễn Du ngơ ngác.

Đoàn Lâm bước xuống bậc thềm, đi thẳng đến trước mặt cô.

Anh đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm, nói khẽ: “Ngày trước cô đã block tôi trên WeChat, giờ kết bạn lại?”

Nguyễn Du đột nhiên nhớ ra.

Đúng vậy, lúc cô đóng máy xong bộ phim “Thành Danh Vô Vọng” đã block Đoàn Lâm trên WeChat.

Giờ lại đóng chung trong một đoàn phim mà không kết bạn lại, có vẻ hơi kỳ.

Nửa tiếng sau, khi Nguyễn Du đang ngồi trên xe thương vụ, đột nhiên cô nhớ ra, đúng là kỳ quái thật!!

Hôm nay, đối phương có vẻ rất lạ, uống nhầm thuốc sao?

Bên cạnh, Lâm Thanh bị cô giật mình đến mức hoảng hốt: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Nguyễn Du thở dài.

Không còn cách nào khác, đã nhận rồi thì cứ làm tốt.

Không thể sống cả đời trong thế giới thực, ít nhất cũng phải diễn trọn vẹn một đời của nhân vật trong phim.

.

Việc thể hiện tốt vai diễn Nghi Thu rất khó khăn.

Trong vài ngày tiếp theo, Nguyễn Du đã nhờ Lâm Thanh mua một chiếc xe lăn, mỗi ngày ở trong căn hộ, cô cứ ngồi nhìn Pudding với ánh mắt ngốc nghếch rồi đẩy xe lăn, bắt đầu sống cuộc sống của một người khuyết tật từ trước.

Cô cũng phải học tiếng Thượng Hải. Nghi Thu là người Thượng Hải, khi nói tiếng phổ thông thì cách phát âm và ngữ điệu phải luyện tập, cô đã mời một giáo viên đến tận nơi, theo từng câu từng câu học thoại.

Một tuần sau, đoàn phim tổ chức buổi đọc kịch bản đầu tiên. Địa điểm ở Bắc Kinh, tại biệt thự của Khổng Minh Khôn.

Buổi đọc kịch bản có nghĩa là đạo diễn và biên kịch cùng với các diễn viên đọc lại toàn bộ nội dung và thoại của kịch bản, nếu câu thoại nào không hợp lý thì sẽ được cắt giảm, nếu có ý kiến chỉnh sửa thì sẽ được đưa ra.

Các thành viên chủ chốt của đoàn phim cũng có mặt, họ chủ yếu sẽ đưa ra những ý kiến về các nội dung và tiến độ quay phim.

Nguyễn Du lật kịch bản, liếc nhìn Khổng Minh Khôn, rồi lại nhìn Đoàn Lâm, vẻ mặt dờ dẩn, trong lòng cô lại đang cuộn trào những suy nghĩ.

Nếu có thể, cô muốn xóa hết tất cả những cảnh hôn và cảnh giường chiếu đó!!

Giữa tháng chín, một chủ đề đã lên hot search.

Trang chính thức của Công ty Truyền Thông Thương Ảnh đã công bố một bản án từ tòa án, kết quả xét xử của Đoàn Hân đã có.

Sau năm tháng kiện tụng, cuối cùng kết quả đã được đưa ra.

An Trác Tây gọi điện cho Nguyễn Du: “Công ty đã kiện cô ta tội phỉ báng, tòa án phán quyết 60 ngày tù giam, bồi thường thiệt hại 2 triệu, số tiền này sẽ được chuyển vào tài khoản của em vào tháng sau.”

Nguyễn Du khá bình tĩnh: “Vâng, cảm ơn chị An, vất vả rồi.”

“Về việc cô ta từng bắt cóc em, sau nhiều năm như vậy, chỉ dựa vào một đoạn ghi âm cũng không thể kết tội được.” An Trác Tây thở dài, “Đây là kết quả tốt nhất rồi.”

Sau khi cúp máy, Nguyễn Du mở trang chính thức của Thương Ảnh để xem bản án mà công ty đã đăng tải.

Tòa án xác định Đoàn Hân phạm tội phỉ báng, bị truy cứu trách nhiệm hình sự, án tù 60 ngày và phải bồi thường 2 triệu cho người bị hại. Bị cáo chấp nhận phán quyết và không kháng cáo.

Chủ đề này nhanh chóng chiếm giữ vị trí đầu tiên trên hot search, từ lúc khởi kiện đến khi xét xử đã qua một thời gian dài, dư luận vẫn nóng như lúc ban đầu.

【Chỉ có vậy thôi sao?】

【Vậy còn vụ bạo lực học đường? Vụ bắt cóc Nguyễn Du thì sao? Cô ta đáng bị ngồi tù cả đời đấy!!】

【Nói thật, thật ra phán quyết này cũng khá nặng rồi.】

【Vẫn còn giận thì cứ vào Twitter xem đi, Đoàn Hân giờ đã mất hết danh tiếng rồi, dù sao tôi cũng thấy sướng.】

【Bạo lực sẽ không có kết cục tốt, thương Nguyễn Du.】

.....

Nguyễn Du xem xong, bấm like.

Sau đó, cô quên luôn chuyện này.

Hiện tại cô có quá nhiều thứ cần học, chỉ riêng công việc chuẩn bị cho việc tham gia đoàn phim cũng đã bận rộn không xuể, huống chi còn phải chạy theo vài lịch trình nhỏ. Cô gần như chỉ có thể sống vội vàng từng ngày, thậm chí thời gian để theo dõi idol cũng giảm đi đáng kể, chỉ có thể khóc và vuốt màn hình trong hai phút trước khi đi ngủ.

Hai ngày sau, bài hát chủ đề đầu tiên trong album mới của Kỷ Lâm Hạo mang tên ‘Không Nghe’ được phát hành trên các nền

tặng âm nhạc.

Chỉ có bài hát được phát hành, MV vẫn chưa ra.

Vừa mới lên sóng, fan hâm mộ "Tứ Kỳ" đã khóc suốt cả một đêm. Nguyễn Du vừa hoàn thành một lịch trình quay phim và trở về căn hộ, mở tài khoản phụ để theo dõi idol, vừa vào đến trang chủ đã thấy hàng loạt bình luận "ah ah ah" của Tứ Kỳ.

Ôi ôi, dù đã nghe một lần, cô vẫn có thể khóc hết nước mắt vì bài hát này!!

Đang nghe bài hát của idol, bỗng nhiên có một tin nhắn hiện lên trên WeChat.

Đoàn Lâm: 【Có thời gian để tập thoại không?】

Chương 47: Quả đào

Căn hộ, trong phòng làm việc. Loa Bluetooth trên bàn máy tính đang phát ra giai điệu nhẹ nhàng của bài ‘Không Nghe’.

Đoàn Lâm đặt điện thoại xuống, định đứng dậy đi rót nước, nhưng liếc mắt nhìn trang web vẫn đang phát bài hát, nhíu mày một chút, rồi dùng ngón tay tắt nó đi.

Bài hát mới của Kỷ Lâm Hạo là một bài R&B tình ca, lời bài hát là những lời tâm sự của chàng trai dành cho cô gái mắc chứng trầm cảm và muốn tự tử, với tình cảm rất sâu đậm.

MV vẫn chưa được phát hành.

Năm phút sau, chuông cửa của căn hộ vang lên.

Đoàn Lâm mở cửa, thấy cô đang cầm kịch bản đứng ở cửa nhìn, trên mặt đầy vẻ khó nói nên lời: “Tối nay, anh không có lịch trình gì à?”

“Ừm.”

Anh nhìn cô một lúc, rồi hơi nghiêng người để cô vào: “Cần chuẩn bị cho việc tham gia đoàn phim, nên tôi đã giảm bớt vài lịch trình, từ giờ sẽ không quá bận.”

“... Ồ.”

Chết tiệt.

Nguyễn Du thay dép lê, cố gắng lấy hết dũng khí để bước vào căn hộ của Đoàn Lâm, giống như đang chuẩn bị đi chịu chết.

Khi nhận được tin nhắn yêu cầu đối thoại, phản ứng đầu tiên của cô là từ chối, nhưng sau đó nghĩ đến việc bị thầy dạy thoại sửa mãi về lỗi phát âm, cuối cùng vẫn đến. Nếu có thể tranh thủ luyện tập trước khi tham gia đoàn phim cũng tốt.

Vừa vào phòng khách, Nguyễn Du nhìn thấy phong cách trang trí của căn hộ Đoàn Lâm khác hẳn so với căn hộ dưới lầu của cô.

Từ xa nhìn lại, cả không gian đều sử dụng gam màu lạnh, phong cách tối giản, phòng khách rộng lớn gần như chỉ có bộ sofa, không có gì nhiều ngoài đó, phía sau là một ban công rộng mở, từ cửa vào có thể nhìn thấy cảnh đêm của khu thương mại CBD.

Nguyễn Du ngồi xuống góc sofa: “Bắt đầu đi.”

Đoàn Lâm không lập tức bắt đầu, anh đi đến quầy bar rót một cốc nước ấm rồi ngồi xuống đối diện cô.

“Chúng ta sẽ thử đoạn nào trước?” Nguyễn Du lật kịch bản, “Bắt đầu từ đầu, hay chọn một vài đoạn đối thoại?”

Đoàn Lâm suy nghĩ một chút, khách quan trả lời: “Trước tiên đối với những cảnh cô cảm thấy khó khăn.”

Nguyễn Du trầm nghĩ vậy thì là cả bộ kịch bản rồi, uống một ngụm nước để bình tĩnh lại: “Được, vậy bắt đầu từ đầu đi.”

Hai người bắt đầu tập thoại.

Đối thoại ngoài đời khác với những lần diễn thử trước khi quay phim, trong khi không có máy quay hay góc quay rõ ràng, Nguyễn Du không cần phải thể hiện lại những động tác cơ thể trong cảnh, mà chủ yếu là cảm xúc khi đọc thoại. Hai người đối

thoại được vài câu, Đoàn Lâm sẽ dừng lại và chỉ cho cô chỗ nào phát âm sai.

Anh không sửa cảm xúc của cô, để cô tự cảm nhận.

Nguyễn Du cầm bút, sau mỗi hai câu lại dừng lại một phút, ghi chú vào bên cạnh lời thoại.

Trong mấy ngày qua, kịch bản của cô đã bị lật lại nhiều lần, cả trang đều đầy dấu bút đánh dấu và ghi chú nhỏ, cũng dán không ít giấy ghi chú.

Ánh mắt Đoàn Lâm dừng lại trên hàng mi của Nguyễn Du khi cô cúi đầu viết chữ, gió từ ban công thổi vào phòng khách, làm bay những sợi tóc ở trán cô, một sợi tóc vướng vào hàng mi của cô rồi rơi xuống. Nó giống như một làn sóng nhẹ nhàng, nhưng lại rất rõ ràng, như một cái gậy dây đàn trong lòng.

Nguyễn Du vừa ngẩng đầu lên, tình cờ bắt gặp ánh mắt của Đoàn Lâm nhìn cô. Ánh mắt anh sâu thẳm như một cái hố, lông mày và mắt rất dễ nhìn.

... Đối phương làm gì vậy?

Kỳ lạ thật.

Nguyễn Du đẩy nắp bút lại, không hiểu: “Tôi thấy lúc nãy anh đối thoại với tôi mà không nhìn vào kịch bản, anh đã... thuộc hết lời thoại rồi sao?”

“Ừ.”

Vậy là không còn nơi nào để nhìn nữa, chỉ có thể nhìn cô thôi.

Nhưng tiếp theo, sắp tới cảnh thân mật đầu tiên rồi! Nguyễn Du trong lòng xấu hổ lắm lắm, đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa!

“Chúng ta nghỉ một chút nhé?” Cô đề nghị.

Đoàn Lâm đồng ý: “Tùy cô.”

Nguyễn Du nhìn đồng hồ, đã mười một giờ năm mươi phút, lập tức hưng phấn: “Vậy tôi đi vote xếp hạng trước, đợi tôi một lát, chỉ năm phút thôi.” Nói xong, cô lập tức chỉnh lại bản thân, cười mỉm: “Không phải, không phải, là đợi một chút.”

Không phải âm "儿", phải là "歇" mới đúng là tiếng Thượng Hải.

Đoàn Lâm nhìn nụ cười tự nhiên của cô, đôi mắt trở nên mềm mại. Anh đứng dậy, rót cho cô một cốc nước ấm mới rồi đưa tới tay cô, vô tình cúi mắt lướt qua, rồi khựng lại.

Trên màn hình điện thoại của Nguyễn Du là một ứng dụng âm nhạc, cô đang vote xếp hạng cho bài hát mới của Kỷ Lâm Hạo.

Đoàn Lâm: “...”

Im lặng một lúc.

“Cô thích nghe bài hát của anh ta à?”

Nguyễn Du: “Hả?”

“Trước đây lúc quay phim, cũng đã giúp anh ta làm cái này rồi.” Đoàn Lâm vẻ mặt khó đoán, bình tĩnh, “Gọi là vote xếp hạng đúng không?”

Nguyễn Du nhớ lại, lúc quay phim Thành Danh Vô Vọng cô đã nhờ Đoàn Lâm giúp vote xếp hạng cho Kỷ Lâm Hạo, cô cứ tưởng anh đã quên.

“... Đúng rồi,” cô không muốn tỏ ra quá tự cao trước mặt đối phương, trả lời nhẹ nhàng, “Tôi thấy bài hát của anh ấy đều rất hay.”

Không ngờ Đoàn Lâm nghe xong lại im lặng vài giây, rồi nói với giọng nhẹ: “Tôi đã từng tổ chức concert.” Anh lại dừng một

chút, “Và phát hành album cá nhân.”

“...”

Nguyễn Du cười khẽ, tất nhiên cô biết chuyện này rồi.

Hai năm trước, Đoàn Lâm từ giới điện ảnh chuyển sang ngành âm nhạc, phát hành hai album cá nhân, khi đó, fan của anh đã sôi sục và lập tức hỗ trợ vote xếp hạng, thậm chí còn vượt qua Kỷ Lâm Hạo trên nhiều bảng xếp hạng. Nếu nói trước kia hai bên chỉ là đối đầu qua lại, thì từ khi anh phát hành album, mâu thuẫn đã thật sự trở nên gay gắt.

Hai album, tổng cộng mười bài hát, tác giả cả lời lẫn nhạc đều là Đoàn Lâm, phối khí la do một giáo viên nổi tiếng đảm nhiệm, được phát hành bởi công ty thu âm hàng đầu trong nước, khiến fan của anh ta phát cuồng.

Thực ra Nguyễn Du đã từng nghe, có vài bài đúng là khá hay.

Tuy nhiên: "Tôi nhớ từ khi debut, anh luôn đóng phim mà, sao lại đột nhiên nghĩ đến việc sáng tác nhạc?"

[Xiaosi]

Đoàn Lâm đáp: "Khi đó tôi nhận phim Những Năm Tháng Vô Tri, nên đã học sáng tác một thời gian để thử viết nhạc."

Nguyễn Du: "... Anh không phải vì muốn tìm cảm giác nhân vật nên mới bắt đầu học viết nhạc đấy chứ?"

Thấy Đoàn Lâm ngậm thừa nhận, cô ngó người.

Những Năm Tháng Vô Tri là bộ phim thứ hai của Khổng Minh Khôn mời Đoàn Lâm đóng, anh đảm nhận vai nam chính, một ca sĩ nghèo phiêu bạt Bắc Kinh.

Nhân vật chính trong phim là một ca sĩ tài năng nhưng vô danh, trong khi nam diễn viên chính ở ngoài đời thì danh tiếng rực rỡ, lần đầu sáng tác đã nhận được sự khen ngợi, thậm chí còn giành giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng năm đó nhờ bộ phim này. Đối thủ này đúng là kiểu hack "chủ nghĩa hiện thực ma thuật" ngoài đời thật!

Nguyễn Du nhớ rằng quá trình quay Những Năm Tháng Vô Tri kéo dài rất lâu. Đạo diễn Khổng từng nhắc trong một cuộc phỏng vấn trước đây rằng từ lúc chuẩn bị đến khi đóng máy, mất gần một năm.

Vậy nên cả năm đó, Đoàn Lâm đều đang viết nhạc.

Vì nhập vai mà có thể làm đến mức này, đúng là kỳ lạ.

"... Chả trách." Cô đã hiểu.

"Gì cơ?"

Chả trách đạo gần đây ánh mắt Đoàn Lâm nhìn cô lại kỳ lạ. Không lạnh lùng, cũng không hờ hững, mà trái lại dính lấy cô đến khó chịu.

Đối thủ còn nỗ lực như vậy, Nguyễn Du lật kịch bản, với tinh thần quyết tâm: "Không có gì, chúng ta... bắt đầu thôi."

Theo thứ tự kịch bản, cảnh ám muội đầu tiên giữa Nghi Thư và Tần Thiệu An diễn ra vào ngày thứ hai sau khi hai người bỏ trốn, tại Tô Châu, họ leo núi ngắm hoàng hôn.

Nguyễn Du đọc lời thoại: "Anh nói xem, họ có tìm thấy chúng ta không?"

Đoạn Lâm: "Họ không tìm thấy đâu."

Nguyễn Du làm theo chỉ dẫn, ngẩng đầu nhìn anh một cái: "Hối hận rồi?"

"Không." Anh nhìn lại cô, ánh mắt sâu lắng.

Sau khoảnh khắc im lặng, Nguyễn Du: "Anh muốn cùng một người tàn tật làm... làm..."

Cô khựng lại.

Trong kịch bản, câu thoại của Nghi Thư là: "Anh muốn cùng một người tàn tật l.à.m t.ì.n.h không?"

A a a a c.h.ế.t tiệt!!!

Nguyễn Du cảm giác từng sợi tóc của mình đều cứng đờ.

Sau đó cô còn một câu: "Làm tình thì thôi đi, tôi chưa từng thử."

Tiếp theo kịch bản viết, hai người im lặng nhìn nhau, ánh mắt hòa quyện, tự nhiên hôn nhau.

Nguyễn Du muốn sụp đổ.

Ánh mắt của Đoàn Lâm vẫn dừng trên người cô. Thấy cô cầm chặt trang kịch bản này, cúi đầu trấn tĩnh hồi lâu, khi ngẩng lên, ánh mắt lảng tránh, mặt đỏ bừng, vành tai cũng đỏ.

Cô đột ngột đứng bật dậy, giọng dứt khoát: "Hôm nay muộn quá rồi, không làm phiền anh nữa, hẹn hôm khác luyện tiếp. Tạm biệt!"

Anh tiễn cô ra khỏi căn hộ, nụ cười phảng phất vài phần ý vị, giọng trầm thấp: "Ngủ sớm đi. Ngủ ngon."

Về đến nhà, Nguyễn Du mở một ván game. Ở rank Thách Đấu quốc nội, cô dùng tướng đi mid trong Khe Triệu Hồi, liên tiếp tám mạng không chết, đồng đội spam "666"* đầy khung chat.

*Đỉnh, giỏi

Đầy sát khí. Tai vẫn đỏ.

Chết tiệt, liệu cô có thể rút lui khỏi ngành giải trí ngay đêm nay không?!

.

Trong nửa tháng sau đó, Nguyễn Du và Đoàn Lâm hẹn nhau tập thoại thêm hai lần, nhưng rõ ràng cô vẫn chưa tìm được trạng thái. Hễ gặp cảnh thân mật là lại khựng lại, cuối cùng đành bỏ qua, tập những đoạn khác trước.

Cả tháng chín bận tối mắt tối mũi.

Việc chuẩn bị trước khi vào đoàn phim, lịch quay cũng phải chạy, thêm cả những sự kiện do các nhà tài trợ hợp tác thăm dò mời tham dự. An Trác Tây muốn cô giữ nhiệt sau khi vào đoàn, nên nhận lịch trình dày đặc, gần như bận muốn chết.

Buổi đọc kịch bản cuối cùng kết thúc, Khổng Minh Khôn chính thức chốt kịch bản, để trợ lý phó đạo diễn gửi bản sửa cuối đến từng diễn viên.

Nguyễn Du lật xem kỹ, quả nhiên các cảnh hôn và giường chiếu không bị cắt, cô chỉ muốn chết.

Cuối tháng chín, sáu bài trong album mới của Kỷ Lâm Hạo đồng loạt lên các nền tảng âm nhạc, tất cả đều chiếm vị trí đầu bảng xếp hạng.

Chẳng mấy chốc, MV ca khúc chủ đề Không Nghe cũng được phát hành trên toàn mạng.

Tối hôm đó, chủ đề "Nữ chính MV ca khúc mới của Kỷ Lâm Hạo là Nguyễn Du" lập tức leo hot search.

Dưới phần bình luận, cư dân mạng trêu đùa, còn fan của Tú Kỳ và Nguyễn Du thì nghiêm túc giữ hình tượng, tự kiểm soát bình luận của mình: Dù quay chung MV nhưng idol tôi vẫn là nhất! Quan hệ tốt nhất trong giới giải trí là không có quan hệ!

Trong hơn bốn phút mở đầu MV, Nguyễn Du mặc váy cưới chạy trên vách đá trắng Brighton, đứng bên mép vách đá cao nhìn về phía ống kính, nước mắt lã chã, vẻ mặt u sầu, bi thương. Cô lao mình ngã ngược xuống biển sâu, khiến fan "á á á á" không ngừng.

Hu hu hu, Nguyễn Du mặc váy cưới đúng là tiên nữ hạ phàm cứu vớt nhân gian đúng không?! Diễn xuất đỉnh cao đến mức xem MV cũng nhận ra được! Bé con yêu dấu, chị đúng là sinh ra để làm nữ chính trên màn ảnh đó! Mau nhận tài nguyên tốt rồi vào đoàn quay phim đi!!

.

Đầu tháng mười, cuối cùng cũng đến ngày chính thức nhập đoàn Vô Thanh Kinh Lôi.

Ngày nhập đoàn, không có bất kỳ hình ảnh hay thông cáo báo chí nào được tiết lộ.

Khổng Minh Khôn giữ bí mật cho phim cực kỳ nghiêm ngặt, ngay khi Nguyễn Du ký hợp đồng, cô đã choáng váng trước hai trang giấy dày đặc điều khoản bảo mật. Không chỉ vậy, tất cả các khâu từ chuẩn bị đến quay đều có biện pháp giữ bí mật, ngoại trừ hai diễn viên chính, các diễn viên khác chỉ nhận được kịch bản không đầy đủ.

Phía truyền thông cũng đã được nhắc nhở rằng mọi hình ảnh chụp phải được duyệt trước khi đăng.

Tối trước ngày khai máy, Nguyễn Du đến Thượng Hải, ở tại khách sạn mà đoàn phim đã bao trọn.

Lâm Thanh đưa cô bảng lịch trình: "Sáng mai là lễ khai máy, chiều bắt đầu quay cảnh đầu tiên. Chị Tiểu Du xem qua đi."

Nguyễn Du liếc nhìn, ngày mai cô có hai cảnh quay, một buổi chiều, một buổi tối.

Dọn dẹp đồ đạc xong, phó đạo diễn Hứa Thành Lệ đến tìm, gọi Nguyễn Du: "Tối nay đi ăn một bữa, các diễn viên khác cũng đến rồi, gặp nhau làm quen với mọi người trong đoàn."

"Vâng, cảm ơn đạo diễn."

Hai tầng khách sạn đều được đoàn phim bao trọn. Nguyễn Du vừa bước ra khỏi phòng đã gặp các diễn viên và nhân viên khác, chào hỏi từng người, hoàn toàn không có kiểu cách của một nữ chính. Đi qua đi lại vài lần, cô đã quen mặt với gần hết mọi người.

Buổi tối, Khổng Minh Khôn tự bỏ tiền túi, mời các diễn viên chính ăn món Thượng Hải, đặt từ một nhà hàng nổi tiếng địa phương.

Khách sạn có vài phòng được dành riêng làm phòng sinh hoạt chung.

Nguyễn Du đi theo đạo diễn và các diễn viên khác đến một phòng để ăn uống và trò chuyện. Ăn được nửa chừng, Đoàn Lâm xuất hiện.

"Máy bay bị hoãn, đến muộn rồi," anh bình thản ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Du, giọng nói rất nhẹ.

Các diễn viên khác thấy Đoàn Lâm, liền cười chào hỏi.

Khổng Minh Khôn cũng cười: "Cậu quán kín thế này, như người chạy nạn ấy."

Khi bước vào, Đoàn Lâm quần kín mít, mũ, khẩu trang, áo khoác đều đầy đủ, nên không bị chụp ảnh dọc đường.

Anh tháo khẩu trang, nhìn Nguyễn Du: “Đến từ khi nào?”

Hỏi cô?? Nguyễn Du trả lời: “Tôi... vừa mới đến chiều nay thôi.”

Đoàn Lâm gật đầu, thấy cô đang cố lấy món gà hấp ở xa, liền đưa hộp thức ăn qua cho cô dễ gấp.

Khổng Minh Khôn: “Chúng ta sẽ quay ở Thượng Hải hơn một tháng, nếu tiến độ thuận lợi, chắc đầu tháng sau sẽ chuyển địa điểm. Hai người phải tranh thủ thời gian để xây dựng tình cảm đấy.”

Xây, dựng, tình, cảm.

Nguyễn Du run tay làm đôi đũa đ.â.m mạnh vào miếng gà, không thể nhin được, trong lòng chỉ muốn hét lên.

Sáng hôm sau, Nguyễn Du lên xe đoàn phim đến trường quay, chỉ cách khách sạn khoảng 15 phút.

Đoàn phim thuê một căn nhà trong một khu vực yên tĩnh của nội đô Thượng Hải để làm bối cảnh quay. Khu vực này là những tòa nhà cổ kiểu Tây phương được xây từ thế kỷ trước, nằm sâu trong con ngõ, thuộc khu vực dành cho người giàu.

Khi Nguyễn Du đến, trước mắt cô là một căn biệt thự bốn tầng với khu vườn phía trước được chăm sóc rất kỹ lưỡng, cây cối sum suê. Một góc sân còn có một cây đào, đang mùa thu, những quả đào đã chín mọng.

Đây chính là nhà của nhân vật Nghi Thư.

Dù bộ phim quay kín đáo, Khổng Minh Khôn vẫn tổ chức lễ khai máy. Ông yêu cầu đội đạo cụ chuẩn bị một bàn thờ, cả đoàn diễn

viên và nhân viên cùng thấp hương bái lễ.

Buổi chiều, cảnh quay đầu tiên của Nguyễn Du bắt đầu.

Cảnh quay diễn ra ngay trong sân. Nguyễn Du đã xem lịch quay, đây là cảnh Nghi Thư sau khi bị cưa chân, ngồi xe lăn ra sân, nhìn cây đào chín mà xúc động.

Ở cảnh này, Tần Thiếu An cũng có mặt, đứng từ xa chứng kiến nỗi đau khổ của cô.

Khổng Minh Khôn giải thích thêm: “Đoạn này không có thoại, nên cần ngôn ngữ hình ảnh thật mạnh mẽ.”

“Nhân vật Nghi Thư vừa bị cưa chân, trong lòng vẫn còn chút hy vọng sống sót, nhưng sự hy vọng này luôn đối chọi với nỗi tuyệt vọng trong cô ấy. Khi nhìn thấy trái đào chín rụng, cảm xúc bùng nổ và sự tuyệt vọng lấn át. Hiểu không?”

“Hiểu.”

Đạo diễn lại hỏi Đoàn Lâm: “Cậu chắc không có vấn đề gì chứ?”

Đoàn Lâm gật đầu.

Người bấm máy: “‘Vô Thanh Kinh Lôi’, cảnh thứ 20, máy quay thứ nhất. Action ——”

Máy quay chạy, cảnh quay bắt đầu.

Buổi chiều cuối thu, Nghi Thư lặng lẽ tránh hộ lý, đẩy xe lăn từ từ ra sân.

Cây đào trong sân đã chín mọng, vài quả đào từ trên cây rơi xuống, vỡ tan tành, bám đầy bùn đất trên nền gạch xanh.

Mặt cô tái nhợt, cúi xuống khó nhọc, nhặt lên một quả đào đã chín nhũn.

Quả đào có màu đỏ tươi, bị rơi vỡ một nửa, lớp thịt quả nhão nhoẹt dính đầy bùn cát, toát ra mùi hương ngọt ngào của sự thối rữa. Dù đẹp đến mấy, giờ đây cũng chẳng còn giá trị gì.

Nghi Thư nhìn chăm chăm quả đào với vẻ mặt vô cảm, ngón tay co giật như không tự chủ, từ từ bóp nát quả đào, để nước trái cây chảy ra thành dòng. Nước mắt cô bất giác trào xuống.

Như bị kinh hãi, cô vút mạnh quả đào đã nát xuống đất, bàn tay run rẩy đẩy xe lăn, hốt hoảng rời đi.

"Cắt!"

Từ xa, đạo diễn Khổng Minh Khôn hét lớn từ sau màn hình giám sát: "Cảm xúc không đúng! Điểm bùng nổ cảm xúc tuyệt vọng vẫn chưa đủ mạnh!"

"Xin lỗi đạo diễn Khổng, tôi sẽ làm lại."

Hóa trang nhanh chóng chạy đến dặm lại lớp trang điểm, lau tay, và chuẩn bị cho lần quay tiếp theo.

Cô hít một hơi thật sâu.

Đây là cảnh đầu tiên quay sau khi gia nhập đoàn phim, Nguyễn Du thực sự rất căng thẳng.

Lần quay thứ hai, cảm xúc đã tốt hơn nhiều, nhưng Khổng Minh Khôn vốn là người rất khó tính, vẫn chưa hài lòng.

Cảnh này đã phải quay đi quay lại tám lần.

Đến lần thứ chín, cuối cùng mới đạt yêu cầu.

"Giữ nguyên bối cảnh, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo!"

Người bấm máy: "'Vô Thanh Kinh Lôi', cảnh thứ 20, máy quay thứ hai. Action ——"

Nguyễn Du rời sang một góc xa, nhận chiếc khăn do nhân viên đưa tới, nhỏ nhẹ cảm ơn rồi đi theo xem màn hình giám sát.

Ở cảnh tiếp theo, nhân vật Tần Thiếu An xuất hiện.

Cảnh Nghi Thư hốt hoảng rời đi vừa rồi, tất cả đã lọt vào mắt anh từ ban công tầng hai.

Anh đi xuống sân, đứng dưới gốc cây đào, dừng chân, cúi người xuống, nhìn quả đào đã bị nghiền nát.

Quả đào đã nát bét, chín mọng, mềm nhũn, nước chảy đầm đìa.

Anh đưa tay chạm vào, trong đầu hiện lên hình ảnh ngón tay mảnh mai của Nghi Thư khi bóp quả đào, trắng nõn và thanh khiết.

Trong màn hình, hàm dưới của Đoàn Lâm khẽ siết lại, đó là một ngôn ngữ hình thể đầy kìm nén, hầu kết chuyển động nhẹ. Cảm giác giống như... dục vọng.

Ngón tay anh dính một ít nước trái cây.

Anh ngừng lại, cúi đầu xuống gần hơn.

Sau đó, l.i.ế.m một chút trên đầu ngón tay.

Nếu cảnh của Nghi Thư vừa rồi là nỗi tuyệt vọng tận cùng, thì cảnh này của Tần Thiếu An lại là sự quyến rũ, ngọt ngào đến mãnh liệt.

Đây chính là hiệu quả mà Khổng Minh Khôn mong muốn.

Khổng Minh Khôn rất hài lòng, hét lớn: “Cắt! Một lần là đạt!”

Nghi Thư đứng bên cạnh, sững sờ khoảng ba mươi giây.

Trong kịch bản chỉ viết rằng nhân vật Tần Thiếu An cúi xuống nhìn quả đào. Cô hoàn toàn không ngờ rằng cảnh quay lại được thể hiện như vậy.

...Tôi... hử... cái gì đây?!

Chương 48: Bữa sáng

Cảnh quay này vừa hoàn thành, trong phim trường, có nhân viên không khỏi hít sâu đầy kinh ngạc, thậm chí có nữ diễn viên cười trộm, khuôn mặt đầy vẻ không chịu nổi.

Nguyễn Du ngơ ngác, cảm giác đầu ngón tay từng chạm vào trái đào lúc nãy vẫn còn nóng rực. Cô tận mắt nhìn thấy đoạn phim của Đoàn Lâm vừa hoàn thành, rồi anh trực tiếp đi về phía mình.

Anh đưa tay ra, cô cúi đầu nhìn theo hướng anh chỉ, rồi lặng lẽ đưa chiếc khăn lau tay mình vừa dùng cho anh.

Đoàn Lâm tự nhiên nhận lấy khăn, cúi mặt lau sạch ngón tay còn dính chút ẩm ướt.

"... Không phải, cái đó," Nguyễn Du ngập ngừng, ánh mắt liếc vào chiếc khăn, cố nói, "Bẩn lắm."

"Ừ, đang lau mà," Đoàn Lâm hờ hững đáp.

Nguyễn Du: "..."

[Xiaosi]

Đối thủ của mình đang làm cái quái gì vậy.

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì hả???

Buổi chiều hôm đó, không còn cảnh nào của Nguyễn Du, cô cũng không về khách sạn mà ở lại phim trường để xem các diễn viên khác diễn tập.

Ngoài cô là diễn viên mới chân ướt chân ráo, toàn bộ dàn diễn viên trong đoàn đều là những người có kinh nghiệm và rất chuyên nghiệp. Khi máy quay vừa bắt đầu, đa số chỉ cần quay một đến hai lần là hoàn thành. So với cảnh quay sáng nay của cô phải quay lại đến tám lần, sự chênh lệch rõ ràng và đầy chua xót.

Ở phim trường không có ai rảnh rỗi, và Nguyễn Du cũng vậy. Cô kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh màn hình giám sát, chăm chú quan sát cách những người khác diễn xuất, đồng thời suy nghĩ cách cải thiện diễn xuất của mình.

Buổi chiều còn một cảnh quay của Đoàn Lâm.

Trong cảnh này, Tần Thiếu An bất ngờ bắt gặp mẹ mình và cha dượng đang thân mật trong phòng ngủ. Qua khe cửa hé mở, anh ta như nhìn thấy hình ảnh người cha ruột từng hay say rượu và bạo hành mình lúc nhỏ, cùng với người mẹ đã xem anh như gánh nặng. Bây giờ, mẹ anh tái hôn, và mối liên kết cuối cùng cũng tan biến.

Anh rời đi lặng lẽ, bước xuống cầu thang.

Đây là một cảnh quay dài, không lời thoại. Đoàn Lâm diễn xuất từ đôi mắt đến biểu cảm trên khuôn mặt đều tràn đầy sự trống rỗng, nặng nề và tuyệt vọng.

Một lần quay duy nhất, Đoàn Lâm diễn hoàn hảo. Đạo diễn Khổng Minh Khôn hết lời khen ngợi: "Đúng rồi, đúng cái cảm giác này!"

Nguyễn Du ngồi bên cạnh màn hình giám sát, không thể không thừa nhận một sự thật: đối thủ của cô quả thực là một diễn viên

giỏi.

Giỏi đến mức đạo diễn và bạn diễn hầu như không bao giờ phải quay lại.

Giỏi đến mức ánh mắt anh ta nhìn cô ngày càng kỳ lạ!!

Nhớ lại lời Khổng Minh Khôn dặn dò trước buổi quay: "Hãy phát triển cảm xúc với bạn diễn," Nguyễn Du cảm thấy không thể chịu nổi nữa. Cô trốn vào xe chuyên dụng của đoàn, ném kịch bản qua một bên, lôi điện thoại ra xem vài sân khấu biểu diễn của thần tượng Kỷ Lâm Hạo để trấn tĩnh. Một lúc sau, cảm giác tội lỗi vì "phản bội" thần tượng mới dần dần vơi đi.

Sau bữa tối hộp, đoàn phim tiếp tục làm việc. Cảnh quay tiếp theo diễn ra trong phòng khách tầng một của nhà họ Nghi. Lại là cảnh Nguyễn Du và Đoàn Lâm diễn chung.

Buổi tối, không gian mờ tối, ánh sáng yếu chỉ đủ để phác họa đường nét cơ thể diễn viên. Nguyễn Du phải diễn cảnh một mình lặng lẽ xuống lầu, nhưng cô liên tục mắc lỗi, phải quay lại bốn lần mới hoàn thành.

Trong cảnh tiếp theo, nhân vật Nghi Thư vì cơn đau từ vết thương không thể ngủ, một mình ngồi xe lăn xuống lầu. Cô vô tình gặp Tần Thiếu An.

Nghi Thư chận vật đưa xe lăn đến trước máy hát cổ điển trong phòng khách, mò mẫm tìm đĩa nhạc, đặt vào máy.

Giai điệu nhẹ nhàng vang lên.

Trong bóng tối, khuôn mặt cô mang vẻ thoải mái, vui sướng, như trở lại quá khứ. Cô nhẹ nhàng đẩy xe lăn, như khiêu vũ cùng chiếc xe, xoay tròn trong phòng khách, hòa mình vào bản nhạc.

Cho đến khi Nghi Thư hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của chính mình, thật sự muốn đứng dậy để nhảy múa, cô hơi ngã người về phía trước, chống đỡ cơ thể lên một chút, nhưng cả người không kiểm soát được mà đột ngột ngã mạnh xuống đất.

Trong nỗi đau đớn và tuyệt vọng, cô cố gắng tự mình đứng lên. Nhưng trong bóng tối, một bàn tay nắm lấy tay cô.

Nghi Thư giật mình, vội rút tay lại, nhưng bị giữ chặt, không thể rút ra.

"Quản gia?" Cô khẽ gọi.

Tần Thiếu An im lặng, không trả lời.

Nghi Thư không nhìn rõ là ai, bèn ngược lại nắm chặt cánh tay anh, thở nhẹ: "Đỡ tôi ngồi lại đi."

Anh không đỡ.

Đối phương không nói gì, Nghi Thư cũng không định mở miệng thêm. Trong bóng tối, cô đối diện với anh, đột nhiên cảm nhận được một bàn tay chạm vào mặt mình, đầu ngón tay ấm áp, các khớp xương rõ ràng.

Bóng đêm mơ hồ, khi tay Đoàn Lâm vừa chạm lên mặt cô, Nguyễn Du lập tức bị kéo ra khỏi cảm xúc nhập vai, cứng người lại.

Đúng lúc đó, quay phim lại chuẩn bị quay đặc tả cận cảnh.

May thay ánh sáng quá mờ, khoảnh khắc cô cứng đờ đã bị bóng tối nuốt chửng. Khổng Minh Khôn không hô dừng.

Ở nơi ống kính không thấy được, Nguyễn Du cảm nhận tay kia của Đoàn Lâm khẽ bóp nhẹ ngón tay cô, như đang trấn an, nhắc nhở cô nhập lại cảm xúc.

Không ai nói gì.

Nguyễn Du cảm nhận ngón tay Đoàn Lâm lướt trên mặt mình từng chút một, rất nhẹ, như đang phác thảo từng đường nét khuôn mặt. Ngón tay tiếp tục trượt lên, chạm đến trán cô đầy mồ hôi, rồi lau giúp cô.

Trong bóng tối, tiếng thở khẽ, tiếng hít thở giao hòa với nhau, được thu âm rất rõ, hòa quyện thành một mảnh âm thanh duy nhất.

Ngón tay Đoàn Lâm trượt xuống, chạm qua sống mũi cô, sau đó, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi dưới.

Giây tiếp theo, đầu ngón tay anh hơi thăm dò vào môi cô, khẽ chạm vào hàm răng.

Cơ thể Nguyễn Du cứng đờ, cô ngây người.

Trong thoáng chốc, cô nhớ đến hành động anh l.i.ếm ngón tay vào buổi chiều.

“Cắt!”

Khổng Minh Khôn hô lên: “Cảnh trung cảnh vừa rồi giữ lại, đặc tả quay lại lần nữa! Nguyễn Du, đừng ngắt người, lúc này cô phải có thái độ cảnh giác và nghi ngờ! Nhập tâm vào!”

Bên cạnh, quay phim đang khôi phục vị trí máy quay, chuyên viên trang điểm lại chạy đến xịt thêm mồ hôi giả cho Nguyễn Du, cả hai người họ vẫn giữ nguyên tư thế không di chuyển.

Đoàn Lâm vẫn quỳ nửa người, nhìn cô hỏi: “Ngã có đau không?”

“...Hả? Không, không phải vì ngã đâu.”

Cô không nhập vai được, thủ phạm chính là anh ta! Là anh ta!!

Nguyễn Du không muốn làm chậm tiến độ của mọi người, nhanh chóng ổn định lại trong hai giây, rồi nói với Khổng Minh Khôn rằng có thể bắt đầu quay lại.

Đối thủ trước mặt, không thể để mất mặt.

“Vô Thanh Kinh Lôi, cảnh thứ 15, góc quay thứ ba, đoạn thứ hai, Action——”

Lần quay thứ hai bắt đầu, từ lúc Đoàn Lâm chạm vào các đường nét trên khuôn mặt cô trong bóng tối.

Lần này, Nguyễn Du đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, trước khi quay cô tự nhắc mình rằng "không phải là Đoàn Lâm", vì vậy tâm trạng tốt hơn một chút.

Cuối cùng, Đoàn Lâm giúp cô ngồi lại vào ghế xe lăn, toàn bộ đều im lặng, rồi rời đi.

“Cắt! Được rồi.”

Lần quay thứ hai, đạo diễn Khổng Minh Khôn đã đồng ý, giữ lại đoạn quay này.

Tối đó quay xong, đã là 11 giờ đêm. Lâm Thanh đến đưa nước cho Nguyễn Du, nhìn thấy đạo diễn Khổng Minh Khôn vẫn đang kiểm tra lại các cảnh quay, hỏi cô có muốn đi xem không.

Nguyễn Du từ chối liên tiếp ba lần: “Xem nhiều quá không được, tôi không đi!”

Lâm Thanh: “... Không phải chị diễn rất tốt sao?”

Nguyễn Du vẫy tay, không muốn nói chuyện.

Chắc chắn là chuyện không phải tốt đẹp gì. Quả thực không thể nhìn tiếp nữa.

Về khách sạn, vẫn là xe của đoàn phim đưa về.

Các diễn viên trong đoàn đều phải mặc kín mít, không để lộ mặt hay trang phục. Nguyễn Du co ro trong chiếc áo khoác, đến cửa phòng, vừa định quẹt thẻ mở cửa thì cảm thấy cổ tay bị nắm nhẹ.

Quay lại, Đoàn Lâm nhìn cô: “Sáng mai ăn sáng cùng nhau nhé?”

Nguyễn Du nhìn vào ánh mắt trầm lặng của anh: “... Ồ.”

“Máy giờ?”

“VẬY THÌ 7 GIỜ RƯỠI NHÉ.” Cô suy nghĩ một chút, “Sáng mai chắc quay muộn, không cần dậy sớm.”

Đoàn Lâm đáp lại, không nói gì thêm, rồi quay về phòng. Phòng của anh được sắp xếp ngay đối diện phòng của Nguyễn Du.

Tắm xong, uống thuốc, Nguyễn Du nằm như một con cá khô trên giường, kịch bản đắp lên mặt.

“Cứ như thế này không ổn.” Cô xốc kịch bản xuống, nhỏ giọng lầm bầm, “Một hai lần còn được, sau này có nhiều cảnh thế này, không thể cứ NG mãi được.”

Cô đến đây là để quay phim, không phải để gây khó chịu.

Nhưng thật sự phải phối hợp với bộ phim và đối thủ để “nuôi dưỡng cảm tình” sao?

Nguyễn Du siết chặt lọ thuốc.

Nói gì thì nói, nếu có cơ hội làm lại, cô thà chọn c.h.ế.t sớm còn hơn.

Ngày hôm sau, khi Lâm Thanh mang bữa sáng đến, phát hiện không gõ được cửa phòng của Nguyễn Du.

Một câu hỏi thì mới biết, cô ấy đã ăn sáng ở phòng chung rồi.

Gõ cửa vào, Nguyễn Du và Đoàn Lâm đang ở bên trong, trên bàn tròn trước mặt hai người là đầy ắp thức ăn, chủ yếu là điểm tâm kiểu Hồng Kông, và bốn món đặc trưng của Thượng Hải, lúc này tỏa ra hương thơm hấp dẫn.

Lâm Thanh ngay lập tức cảm thấy bát cháo trong tay mình không còn ngon nữa.

Nguyễn Du vốn dĩ rất muốn chết.

Nhưng cô cần một chiếc hoành thánh, đầu hàng, mắt sáng lên: “Là nhân cua phải không?”

“Ừ.” Đoàn Lâm múc sữa đậu nành cho cô.

Nguyễn Du uống một ngụm, mặn nhưng vị không tệ, tò mò: “Trong này có gì thế?”

Đoàn Lâm trả lời: “Dưa cải, quẩy và tôm khô.”

“À.” Ngon thật.

Lâm Thanh và trợ lý của Đoàn Lâm đứng ngoài cửa, nhìn nhau, đều thấy sự bối rối trên khuôn mặt của đối phương.

“Tôi là Lâm Thanh, trợ lý của Nguyễn Du, còn anh là?”

“Là trợ lý của Đoàn Lâm, Khương Lập.”

Lâm Thanh đưa tay: “Rất vui được gặp.”

Quách Bân bắt tay lại: “Rất vui.”

Một lúc im lặng.

Cả hai đồng thời quay người bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, và treo bảng “Không làm phiền” lên.

.

Một tuần vào đoàn phim, Nguyễn Du mỗi ngày hầu như đều ở trường quay, suốt cả ngày dài. Dù không có cảnh quay của mình, cô vẫn xem các diễn viên khác diễn.

Khi theo đoàn phim trở về khách sạn, thường là đã khuya, gần 12 giờ đêm. Cô vội vàng tắm rửa, xem lại kịch bản cho ngày mai, rồi lướt điện thoại 5 phút để vote xếp hạng cho Kỷ Lâm Hạo, rồi đi ngủ. Cô thậm chí không có thời gian xem các tin tức của thần tượng.

Sáng hôm sau, thức dậy, lại tìm Đoàn Lâm đi ăn sáng.

Đúng vậy, cô thật không ngờ một ngày nào đó lại phải ăn sáng cùng đối thủ!

Ở trường quay, trong xe, Lâm Thanh nhìn thấy Nguyễn Du đang nhìn màn hình điện thoại có ảnh nền là thần tượng của cô, và nói: "Dù bánh bao nhân cua đã cướp đi cái dạ dày của tôi, nhưng chúng không thể lấy đi trái tim tôi!"

Lâm Thanh: "....."

Lại nữa rồi, màn diễn xuất của cô ấy lâu lắm mới thấy.

Điều này cũng chứng tỏ, tâm lý của cô ấy đã ổn định hơn nhiều so với khi mới vào đoàn phim. Cô ấy đã bắt đầu quen với mọi thứ và thích nghi dần.

Trong đoàn phim, người thân thiết nhất với Nguyễn Du là một nữ diễn viên ngoài 20 tuổi, tên là Mạc Tây, đóng vai người chăm

sóc cho Nghi Thư. Cô ấy được Khổng Minh Khôn trực tiếp tuyển vào từ Bắc Ảnh, mặc dù chỉ là một vai phụ nhỏ, nhưng cũng chăm chỉ nghiên cứu và thường ngồi cùng Nguyễn Du để xem các diễn viên khác diễn.

Mạc Tây: "Thật ra sau này em muốn làm công việc hậu trường."

Nguyễn Du chống tay lên mặt: "Công việc hậu trường gì?"

Mạc Tây: "Biên tập viên."

Nguyễn Du chân thành: "Vậy khi bộ phim này quay xong, liệu em có thể cắt hết các cảnh thân mật không?"

"....."

"Thật ra em đã cắt video của chị rồi," Mạc Tây hơi xấu hổ nói, "Lúc đó em định luyện tay nghề, không ngờ có khá nhiều người xem."

Nguyễn Du hơi ngạc nhiên: "Thật à? Tên là gì?"

"Daisy Mạc Mạc."

Cái tên này nghe rất quen.

Cô suy nghĩ một hồi, cuối cùng từ trong bộ nhớ đầy ắp lời thoại kịch bản, cô nhớ ra một đoạn ký ức——

"Video CP Xuân Vũ trên Bilibili có hơn một triệu lượt xem, đó là em phải không? Là em cắt đúng không?"

Mạc Tây: "Chị cũng biết à?!"

Cả hai nhìn nhau một lúc, một người thì hơi ngượng ngùng, một người thì đang nghiêng rằng, cả hai im lặng.

"Không thể trách em được, hai người, chị và Giang Tinh Thuần, có quá nhiều 'đường' để moi ra mà." Mạc Tây giải thích.

Nguyễn Du cười lạnh: "Nếu còn để bị em cắt ghép, tối nay tôi sẽ ăn hết quyền kịch bản này."

Tối hôm đó, khi quay xong, về đến khách sạn, Lâm Thanh mang lịch quay phim của ngày mai đến.

Nguyễn Du vừa lau tóc vừa nhận lấy và xem.

"À, chị còn nhớ bộ phim ngôi sao môn thể thao cưỡi ngựa đó không? Bộ phim 'Cuộc đời đưa bạn vượt sóng' ấy, chị đóng vai nữ phụ đó, An tử vừa mới báo với em, sau hai ngày nữa sẽ phát sóng, trên kênh Hoàng Đào." Lâm Thanh nhắc nhở, "Ngày mai nhớ đăng một bài trên Weibo để quảng bá nhé. Chị đã lâu không đăng bài trên Weibo rồi."

Nguyễn Du không nói tiếng nào.

Lâm Thanh nhìn cô cứ nhìn chăm chăm vào bảng thông báo mà ngẩn ngơ: "Sao thế?"

Tay cô cầm khăn lông hơi run rẩy.

Trên bảng thông báo lịch trình của tổ hợp, in rõ ngày mai cô có ba cảnh quay.

Một cảnh với bà ngoại của Nghi Thư, một cảnh với ba của Nghi Thư.

Còn một cảnh nữa, là với Tần Thiếu An, cảnh hôn.

Cảnh... hôn?!!

Một lúc lâu sau, Nguyễn Du mới ngẩng đầu lên, nặng nề nói: "Tôi không muốn sống nữa."

Chương 49: Cảnh hôn

Lâm Thanh thấy cô với vẻ mặt tuyệt vọng như thể không sống nổi nữa, còn chưa kịp hỏi, Khổng Minh Khôn đứng ngoài hành lang gõ cửa phòng: "Nguyễn Du, xem lịch trình ngày mai chưa?"

Nguyễn Du quay đầu: "À, xem rồi."

Khổng Minh Khôn: "Thế thì được, cảnh tối mai là cảnh mưa, chúng ta cố gắng quay một hai lần là xong. Tối nay nếu có thời gian, cô trao đổi trước với Đoàn Lâm đi, hai người tập luyện một chút, sẽ đỡ xảy ra sai sót."

Nguyễn Du đáp: "...Ồ, được rồi đạo diễn Khổng."

Tiền Khổng Minh Khôn đi, đẩy Lâm Thanh ra ngoài, Nguyễn Du không thềm lau tóc, ngồi bên giường, căng thẳng lật kịch bản, lật đến cảnh quay cuối cùng ngày mai.

Cảnh của Nghi Thư tại nhà họ Nghi chủ yếu được chia làm hai giai đoạn thời gian. Một phần là thời kỳ uất ức và sụp đổ dần sau phẫu thuật cắt cụt, một phần là giai đoạn sau khi bỏ nhà đi cùng Tần Thiếu An rồi quay về.

Đến giai đoạn sau, tâm trạng của cô đã hoàn toàn thay đổi, không còn tuyệt vọng muốn chết, mà trở nên bình thản và buông bỏ. Quan trọng là, lúc này cô và Tần Thiếu An đã yêu nhau rồi!

Cảnh quay mà Nguyễn Du phải quay ngày mai, xảy ra sau khi hai người trốn đi du lịch rồi về nhà, là một cảnh hai người hôn

nhau trong góc phố mưa đêm – cảnh hôn.

Cửa lại vang lên tiếng gõ, cô chán chường đi mở cửa.

Anh biên kịch ơi, anh thật là độc ác, mấy hôm trước tôi còn nhờ Lâm Thanh mang cà phê cho anh mà!!

Cửa vừa mở ra, Đoàn Lâm. Cô phản xạ định đóng cửa, cố nhin lại, gượng gạo: "Anh muện thế này vẫn... chưa ngủ sao?"

"Ừ."

Đoàn Lâm thấy tóc cô còn ướt, giọt nước theo cổ trắng ngần chảy vào cổ áo len mỏng, ngừng một lát, hỏi: "Khăn lông đâu?"

"Ở trong phòng." Cô quay người chỉ.

Đoàn Lâm đáp: "Lấy cho tôi."

"...Ồ."

Đầu cô đầy cảnh hôn đè nặng, như khúc gỗ bước qua lấy khăn lông, lại quay về, đưa cho Đoàn Lâm.

Khăn lông cô mới lau qua, hơi ẩm. Đoàn Lâm nhận lấy, vẻ mặt trầm tĩnh giữ khăn ra, hơi cúi người, cách lớp khăn mềm mại màu trắng, giúp cô lau tóc.

"Tối mai quay cảnh đối diễn, giờ cô có cần tập không?"

Nguyễn Du chờ người: "...Không cần, chắc vậy."

Đầu cô bị khăn lớn quấn lại, chỉ lộ nửa khuôn mặt, cảm nhận lực tay Đoàn Lâm khi lau tóc cho mình, đồng tử chấn động.

Đối thủ nhà người ta cũng quá... quá tự nhiên rồi đấy nhỉ?!!

Càng làm cô trông thiếu điềm tĩnh, thiếu chuyên nghiệp. Quá thiếu tinh thần hiến thân cho nghệ thuật, đến nửa đêm chạy đến lau tóc để bồi dưỡng cảm xúc.

Hành lang có tiếng người mơ hồ, ở phòng sinh hoạt chung hình như có diễn viên gọi đồ ăn khuya, vừa trò chuyện vừa ăn. Nguyễn Du tự nhủ tám trăm lần phải hiến thân cho nghệ thuật, bình tĩnh lại chút.

[Xiaosi]

"À đúng rồi, sáng mai tôi phải dậy lúc năm giờ để quay cảnh đầu tiên buổi sáng, không thể ăn sáng với anh rồi." Cô nhớ ra.

Đoàn Lâm nhàn nhạt đáp một tiếng, giúp cô lau khô tóc, cuối cùng còn lau qua tai cô bằng khăn.

Nguyễn Du nổi da gà toàn thân.

Quá muốn chết: "Cái đó... cảnh quay ngày mai tôi sẽ nghiên cứu thêm... Tôi vào trước đây."

Đoàn Lâm đưa khăn lại cho cô, thấy vành tai cô đỏ bừng, ngón tay hơi động, đôi mắt mang theo chút ý cười.

"Ngủ sớm đi. Ngủ ngon."

Nguyễn Du ôm khăn vội vàng lủi vào: "Tạm biệt tạm biệt!"

Sáng hôm sau, phim trường như thường lệ bắt đầu nhộn nhịp từ lúc trời vừa sáng. Nguyễn Du vừa hóa trang xong, mới chợp mắt trong xe hóa trang được một lát, Lâm Thanh đã tìm đến.

"Hôm qua em nói với chị rồi đấy, bộ 'Cuộc đời đưa bạn vượt sóng', lát trưa mười hai giờ weibo chính thức của đoàn phim sẽ đăng một đoạn trailer mới, chị chỉ cần chia sẻ lại là được." Lâm Thanh nhìn cô, "Mệt thế cơ à?"

"Tối qua ngủ không ngon." Cô ngáp dài.

Lâm Thanh lật lịch trình: "Còn nữa, chị An bảo chị hôm nay quay một đoạn ID cho chị ấy, hai ngày nữa là 'Ngày Dễ Thương', phải làm một hoạt động liên kết nghệ sĩ trên Weibo."

Nguyễn Du tìm thử, quả thật có ngày lễ này, là ngày mừng mười tháng mười.

Cô không làm nũng nổi, hỏi luôn: "Có ngày Thế Giới Thảm Thương không? Giờ tôi có thể quay mười đoạn luôn."

Lâm Thanh: "..."

Quay xong cảnh sáng, Nguyễn Du thay trang phục, tìm một góc nhỏ sau vườn nhà họ Nghi, nhờ Lâm Thanh quay giúp một đoạn ID.

Ở một bên, Khổng Minh Khôn vừa xong việc đang cùng Đoàn Lâm tán gẫu, vừa đi vừa nói: "Tôi nghe được một chút tin tức, giải Kim Tượng năm nay, danh sách đề cử Nam chính xuất sắc có cậu đấy. Tôi thấy doanh thu Bắc Mỹ của Thành Danh Vô Vọng rất tốt, phải chúc mừng cậu trước rồi."

Đoàn Lâm không ngạc nhiên, gật đầu: "Phim làm tốt, là công sức của cả đoàn."

Khổng Minh Khôn trêu: "Thế thì cậu phải quay phim cho tôi thật nghiêm túc, mấy năm nay tôi chỉ trông chờ bộ phim này thôi."

Đột nhiên nghe thấy tiếng Nguyễn Du.

Đoàn Lâm dừng lại, rẽ qua góc tường, ở góc nhỏ sau vườn, cô đang quay video.

Trước máy quay cô cười cong mắt, tràn đầy sức sống: "Hello mọi người, tôi là Nguyễn Du, mừng mười tháng mười, tôi ủng hộ Ngày Dế Thương, những người đáng yêu đều ở trên weibo, hẹn gặp các bạn nhé."

Cuối cùng hai tay vòng lên đầu, tạo thành một trái tim to.

Bên cạnh, Khổng Minh Khôn liếc nhìn, biểu cảm của Đoàn Lâm vẫn như mọi khi, nhưng ông làm đạo diễn nhiều năm, sao giấu được ông chứ. Khóe mắt đuôi mày thế kia, đều là ý cười.

Ồ, đang bồi dưỡng tình cảm, tốt lắm.

Đến trưa, nhân viên trường quay đúng giờ phát hộp cơm, Nguyễn Du ăn xong trong xe, cuối cùng cũng lên weibo chính của mình đã bị bỏ bê nhiều ngày, tìm đến tài khoản chính thức của đoàn phim 'Cuộc đời đưa bạn vượt sóng'.

Bài đăng mới nhất trên Weibo đã đăng tải đoạn trailer đầy đủ, văn án tuyên truyền ghi rõ rằng phim sẽ phát sóng tập đầu tiên vào tối mai lúc 8 giờ trên đài Hoàng Đào, mỗi tuần chiếu vào thứ bảy và chủ nhật, mỗi ngày phát hai tập.

Chỉ sau chưa đầy hai phút đăng bài, dòng trạng thái của cô nhanh chóng bị nhận xét dồn dập lấp kín.

Người hâm mộ bình luận náo nhiệt:

【Aaaaaaa, chị đã nửa tháng rồi không đăng bài chị có biết không!】

【Cưng ơi, có ở đó không? Đang làm gì vậy? Ăn chưa? Ăn món gì thế?】

【Hu hu hu, cuối cùng cũng có phim mới để xem! Tôi không cần phải xem lại Thành Danh Vô Vọng lần thứ tư nữa!】

【Chị thật xinh đẹp, tấm lòng thật tốt. Có diễn viên phụ nào từng bị đoàn phim bịa đặt mà vẫn giúp họ tuyên truyền phim chứ?】

【Yên tâm đi, Tiểu Du của chúng ta, bọn em chỉ xem phần có chị thôi!!!】

Bộ phim ‘Cuộc đời đưa bạn vượt sóng’ tuy rằng có vai diễn của Nguyễn Du, nhưng người hâm mộ vẫn nhớ rất rõ việc nữ chính Thẩm Nhượng Vi từng lật lọng và giấu ngấm ám chỉ rằng Nguyễn Du là kẻ mắc bệnh ngòi sao. Dù sau này Thẩm Nhượng Vi bị phanh phui scandal ngoại tình với một đạo diễn đã có gia đình, người hâm mộ vẫn chưa nguôi giận.

Vì thế, khi thông tin bộ phim sắp phát sóng được công bố, fan vừa háo hức vừa bối rối: muốn xem những cảnh quay mà Nguyễn Du đã vất vả thực hiện, nhưng lại không muốn thấy mặt Thẩm Nhượng Vi – kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Cuối cùng, fan quyết định chỉ xem những cảnh cut riêng của Nguyễn Du. Vai phụ đâu phải chịu trách nhiệm cho tẩy suýt người xem, Tiểu Du nhà chúng ta sau này nhất định sẽ nhận được kịch bản tốt hơn!

Lâm Thanh vừa lướt Weibo vừa lên tiếng gọi: “Chị Tiểu Du, bài đăng tuyên truyền phim vừa rồi của chị đã lên hot search rồi! Còn kèm cả tên chị! Lạ nhỉ, chúng ta đâu có mua hot search.”

“Nghe thôi cũng biết là đoàn phim mua.” Nguyễn Du vẫn đang học thoại buổi chiều, không buồn ngắt đầu. “Giờ tôi đang hot, nếu tôi là đoàn phim, tôi cũng sẽ làm vậy.”

Dưới mục hot search này, bình luận của cư dân mạng không nhiều, chủ yếu là người hâm mộ kiểm soát bình luận bằng các bài viết “rất mong chờ phân cảnh của Nguyễn Du”. Anti-fan thì châm chọc rằng Nguyễn Du chỉ đóng được phim thần tượng, và

ngay lập tức bị người hâm mộ đuổi theo phản bác suốt ba con phố.

Lâm Thanh vừa dùng tài khoản phụ để cãi nhau với một anti-fan, mắng như tát nước: “Tôi tin rằng Nguyễn Du có thể diễn xuất bất kỳ thể loại nào. Cô ấy không chỉ hợp với phim thần tượng, còn bạn thì chỉ hợp gõ bàn phím trên mạng mà thôi.”

Quay đầu lại, Lâm Thanh nghe thấy Nguyễn Du thở dài thườn thượt.

Nguyễn Ngư nghiêm túc nói: “Lâm Thanh, đặt cho tôi vé máy bay về Bắc Kinh ngay. Nhanh lên.”

“???”

“Tôi không quay nữa đâu, tôi phải trốn khỏi đoàn phim ngay trong đêm nay!”

“.....”

Buổi tối ở phim trường lúc nào cũng náo nhiệt, đặc biệt hôm nay có cảnh mưa, tổ đạo cụ đang tắt bật dựng cảnh, mang máy phun nước vào sân.

Bên ngoài, Khổng Minh Khôn vẫn đang thảo luận với tổ quay phim về góc máy và phân cảnh. Lâm Thanh trèo lên xe, đưa Nguyễn Du vài viên kẹo bạc hà: “Chị Tiểu Du, đây, tổ đạo cụ chuẩn bị. Em lấy một nắm cho chị.”

“Cảm ơn.”

Nguyễn Du bóc một viên bỏ vào miệng, vị bạc hà ngọt ngào mát lạnh tràn qua khoang miệng, thấm sâu vào tận tâm can.

“Đây hình như là nụ hôn màn ảnh đầu tiên của chị nhỉ? Nói thật là em hồi hộp thay chị cả ngày trời rồi đấy.” Lâm Thanh cảm

thán như bà mẹ già.

Nguyễn Du cười nhạt, tự mình xóa bỏ hai chữ "màn ảnh" trong câu nói.

Nói chuyện vài câu, trợ lý đạo diễn Từ Thành bước đến gọi: "Chuẩn bị nào! Mười phút nữa sẽ chạy thử cảnh, rồi quay ngay."

Cô đành xuống xe, ngẩng đầu lên, liền bắt gặp Đoàn Lâm từ đằng xa.

Anh cũng vừa thay xong trang phục, áo len đen, quần bò bạc màu, dáng người gần 1m9 mặc gì cũng như đang trình diễn thời trang.

Đoàn Lâm bước lại gần, ánh mắt trầm xuống nhìn cô: "Cảnh này cô sẽ bị ướt mưa, sẽ lạnh đấy. Có mang khăn không?"

"... Có rồi. Tôi đã nhờ trợ lý mua trà gừng, quay xong là có ngay." Ánh mắt Nguyễn Du bắt đầu lảng tránh.

Đoàn Lâm khẽ gật đầu.

Phía bên kia, tổ quay phim đã chỉnh xong góc máy, ánh sáng, âm thanh đều được xác nhận. Khổng Minh Khôn từ trong nhà đi ra: "Vào vị trí đi, có thể bắt đầu rồi."

Cảnh quay diễn ra tại tầng một nhà họ Nghi.

Ở cảnh này, vào một đêm mưa, Nghi Thư xuống lầu thì bắt gặp Tần Thiếu An vừa từ bên ngoài trở về. Trong phòng khách, các phu nhân đang chơi mạt chược, hai người lén lút trốn vào góc khuất và hôn nhau.

Máy phun nước trong sân bật lên, Nguyễn Du và Đoàn Lâm không cần thoại, chỉ diễn thử một lượt. Mười phút sau, Khổng Minh Khôn gật đầu, hô to: "Bắt đầu quay!"

Bảng cảnh được dập xuống: “Vô Thanh Kinh Lôi cảnh thứ 230, máy một, Action!”

Trời đêm đen kịt, mưa rơi rào rào.

Nghi Thư đẩy xe lăn xuống lầu, từ xa nghe tiếng chơi bài vọng lại trong phòng khách, liền khựng lại. Không muốn bước qua đó, cô rẽ vào phòng nhỏ bên cạnh.

Phòng nhỏ sát cầu thang, không gian chật hẹp, chỉ cách phòng khách một bức tường. Cô đẩy xe lăn tới bên cửa sổ, bên ngoài mưa xối xả, nước mưa thấm qua song cửa ướt đầm tẩm tẩm nhỏ dưới chân.

Phòng khách bên kia, dường như có ai vừa bước vào từ ngoài trời.

“Ồ, đây chẳng phải là con trai bà Tần sao?”

“Đẹp trai ghê, giống hệt mẹ.”

“Ừ rồi, tôi thắng.”

...

Người mới vào không đáp lời, tiếng bước chân vang lên, tiến về phía cầu thang. Nghi Thư đẩy xe lăn quay lại, liền thấy Tần Thiếu An đang định bước lên lầu.

Anh cầm một chiếc ô, ánh mắt giao với cô, bước chân khựng lại, rồi đi thẳng tới góc nhỏ cô đang ngồi.

Nghi Thư khẽ hỏi: “Bên kia họ vẫn đang chơi bài à?”

Tần Thiếu An khẽ đáp: “Ừ.” Anh lắc chiếc ô, đặt nó vào góc tường.

Anh nhìn cô một lúc, chống tay lên tay vịn xe lăn, khẽ cúi người xuống. Hai hơi thở giao nhau trong khoảng cách gần, anh tiến lại gần, ánh mắt lướt từ đôi mắt xuống môi cô, quai hàm hơi căng, định hôn cô.

Nguyễn Du nhìn lại, thoáng ngửi được mùi hương bạc hà nhẹ nhàng từ người anh.

Mỗi khi Đoàn Lâm diễn, khí chất của anh hoàn toàn thay đổi.

Ngay khi anh sắp hôn xuống, cô nhẹ giọng nói: “Em muốn qua bên đó ngồi.” Cô quay đầu, ý nói đến bệ cửa sổ gần đó. “Qua đó. Em muốn ngồi trên đó.”

Ngoài cửa sổ, trời đang đổ mưa như trút nước, song cửa cũng ướt đầm, nhưng Tần Thiếu An không từ chối.

Anh nghiêng người tới, Nguyễn Du cảm nhận eo mình bị siết chặt. Anh trực tiếp bế cô lên bằng một tay, ôm ngang người cô lên cao.

Cô hoảng hốt, vô thức giơ tay ôm lấy cổ anh.

Tần Thiếu An một tay siết chặt eo Nghi Thư, tay kia kéo chiếc xe lăn ra, bước thẳng đến bên cửa sổ.

Anh bế cô đặt ngồi lên bệ cửa sổ.

Hai người hoán đổi vị trí, giờ Nghi Thư ngồi trên bệ cửa, còn Tần Thiếu An đứng trước cửa sổ, ánh nhìn so với cô thấp hơn một chút.

Những giọt mưa ào ạt từ ngoài cửa sổ hắt vào, cô hơi ngả người ra sau, nhanh chóng phần thân trên bị mưa làm ướt. Nước mưa lăn dài từ thái dương, khóe mắt, rồi chảy xuống cổ áo.

Khoảng cách giữa hai người chỉ vài centimet, một người đứng trong mưa, một người ở trong phòng. Nghi Thư vòng tay qua cổ Tần Thiếu An, như đang mời gọi:

"Anh cùng em tắm mưa, được không?"

"Được."

Giây tiếp theo, sau gáy cô bị giữ chặt, Đoàn Lâm cúi xuống gần cô hơn.

Máy quay đặc tả, Nguyễn Du căng thẳng đến mức cứng như một khối sắt.

Cô gần như mất kiểm soát, cảm giác sắp chạm đến ranh giới bị đạo diễn hô "Cắt!"

"Cắt!"

Quả nhiên.

Khổng Minh Khôn từ hành lang ngoài phòng phụ lộ đầu ra, cầm loa hô lớn:

"Nguyễn Du, cảm xúc của cô cần dâng lên một chút! Đừng quá cứng nhắc! Trong phòng khách có người chơi bài, hai người hôn nhau ở đây, cảm xúc của cô phải là vừa căng thẳng, vừa vui sướng, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi, xin lỗi đạo diễn Khổng." Nguyễn Du đáp lại ngay.

Trong lòng lại đang phát điên, đầu thì hiểu nhưng cơ thể thì không chịu phối hợp!

"Giữ nguyên góc quay từ cảnh bé trên xe lăn, quay lại cảnh đặc tả!"

Hai người giữ nguyên vị trí, không ai được di chuyển. Nhân viên nhanh chóng lên lau nước mưa cho Đoàn Lâm, Nguyễn Du đang ngồi trên bệ cửa nên không cần lau.

Đoàn Lâm nhìn phần thân trên của cô đã ướt sũng, nhúu mày, nhẹ nhàng hỏi:

"Em có lạnh không?"

"Không." Cô đáp ngắn, thêm một câu, "Tôi không lạnh, tôi căng thẳng."

Đoàn Lâm đưa ngón tay lên, lau đi giọt nước mưa sắp rơi xuống từ cằm cô: "Lúc quay đặc tả, anh sẽ che phần lớn gương mặt em, đừng để ý đến ống kính."

Nguyễn Du nhìn thẳng vào anh, không thốt nên lời.

Ai thèm lo lắng về ống kính chứ??

Mẹ kiếp, cô đang căng thẳng vì cảnh hôn đây này!!

Chuẩn bị sẵn sàng.

"Vô Thanh Kinh Lôi, cảnh 230, cảnh một, quay lần thứ hai, Action!"

Đọc lời thoại.

"Anh cùng em tắm mưa, được không?"

"Được."

"Cắt! Quay lại!"

Lần thứ hai, Khổng Minh Khôn đã rút các nhiếp ảnh gia đang quay cảnh trung cảnh ở phòng bên, chỉ để lại một số người cần thiết để ghi âm, quay phim và ánh sáng. Ông nhận ra rằng

Nguyễn Du rất căng thẳng, nên đã tạo ra không gian cho cô ấy nghỉ ngơi một chút.

Sớm biết trước là cảnh hôn sẽ bị NG, Nguyễn Du đã xin lỗi các nhân viên và ổn định lại trước khi quay tiếp.

Lần thứ ba, thứ tư, thứ năm, Khổng Minh Khôn vẫn hô "Cắt!"

Cả hai đều bị mưa ướt sũng, nên họ phải rời cửa sổ và quay lại trong nhà, đợi khô người rồi mới quay lại cảnh.

Vào một đêm thu, trời lại mưa, Nguyễn Du đã đứng dưới mưa hơn một giờ. Khi quần khăn tắm, cô cảm thấy các ngón tay bắt đầu cứng lại.

Lâm Thanh thấy lo lắng: "Hay là chúng ta đi nói với đạo diễn Khổng, bảo dời lại cảnh này?"

"Không được, đây là lỗi của tôi, sao có thể khiến cả đoàn phim phải trì hoãn?" Nguyễn Du không suy nghĩ, lẩm bẩm từ chối, "Đừng làm tôi cảm thấy mình kém cỏi."

Trên phim trường, người qua kẻ lại, Nguyễn Du đang uống trà gừng nóng, thấy Đoàn Lâm đang nói chuyện với Khổng Minh Khôn ở xa, cô muốn nói gì đó nhưng lại ngừng lại.

Sau một lúc suy nghĩ, cô nói: "Lâm Thanh, cậu mang một cốc trà gừng cho Đoàn Lâm giúp tôi nhé."

Rồi lại đổi ý: "Thôi, tôi tự đi."

Cô cảm nhận được Đoàn Lâm cũng đang tức giận, lúc này khi nhìn cô, anh luôn cau mày. Có lẽ anh đang bực mình vì cô khiến anh phải làm nhiều cảnh NG.

Lại còn làm xấu mặt trước đối thủ.

Trời muốn hại tôi rồi.

Ở phía bên kia, Khổng Minh Khôn châm điều thuốc: "A Lâm, làm phiên cậu ở lại cùng Nguyễn Du thêm chút nữa. Cậu cũng biết, tôi không thể vì cảnh mưa khó quay mà bỏ qua."

Đoàn Lâm không trả lời, ánh mắt liếc qua Nguyễn Du ở xa, cô ấy đã uống xong trà gừng và trông có vẻ tốt hơn.

"Cô ấy luôn căng thẳng, không thể thư giãn, như vậy mãi cũng không ổn." Khổng Minh Khôn nói, rồi thay đổi phương án, "Vậy đi, lát nữa tôi sẽ bảo đội âm thanh rút bớt, bỏ qua hai câu thoại, không cần phải đọc, chỉ hôn trực tiếp, như vậy cảnh quay sẽ hay hơn."

Đoàn Lâm gật đầu, thấy Nguyễn Du cầm một cốc trà gừng đi tới, cô đưa cho anh: "Anh uống cái này không?"

"Ừ." Anh nhận lấy, đôi mày giãn ra.

Lúc này, Khổng Minh Khôn đang chỉ đạo Nguyễn Du: "Cảnh vừa rồi, cần phải thực sự nhập vai, diễn viên phải tin vào vai diễn, khán giả mới tin. Khi cảm xúc của cô đủ mạnh mẽ, khán giả sẽ cảm nhận được sự chân thật trong cảnh quay."

Nguyễn Du đáp: "Cảm ơn đạo diễn Khổng."

Đang nói chuyện thì trợ lý đạo diễn Từ Thành Lệ đi tới, báo đã chuẩn bị xong.

Mọi người vào vị trí, "Cảnh thứ hai trăm ba mươi, cảnh quay thứ nhất, đoạn sáu, Action!"

Gặp mặt, đối thoại, được ôm lên bệ cửa sổ.

Âm thanh giữa Nguyễn Du và Đoàn Lâm đã được tắt, chỉ còn lại máy quay gần hai mét để quay cận cảnh.

Mưa to ngoài cửa sổ, Nguyễn Du ngồi trên bệ cửa sổ, người bị ướt. Lưng dưới của cô bị Đoàn Lâm ôm chặt, hai người gần như chỉ cách nhau vài cm, nước mưa rơi xuống từ mi mắt của cô, trong màn mưa cô nhìn thấy khuôn mặt của Đoàn Lâm.

Cô không ngừng suy nghĩ.

Tần Thiếu An thật xứng đáng được Nghi Thư yêu thích, anh ấy đã yêu cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, lén lút quan sát và tìm hiểu sở thích của cô ấy, đưa cô ấy rời khỏi nhà họ Nghi, để cô ấy tự do, rồi...

Đoàn Lâm không hôn ngay lập tức.

Anh ngẩng đầu lên, gần lại, hạ mi mắt, đầu tiên hôn lên cằm cô.

Nước mưa không ngừng rơi từ cằm cô, đôi môi anh di chuyển trên làn da mát lạnh ấy, một cách tự nhiên liếm đi giọt mưa sắp rơi xuống.

Ngay sau đó, anh lần theo vết nước hôn lên.

Đi dọc theo khuôn mặt, qua tóc tai, rồi đến khóe mắt.

Lông mi Nguyễn Du không kim được mà run lên, nhìn anh.

Trong ánh sáng mờ, khuôn mặt của Đoàn Lâm ngay trước mắt. Nước mưa rơi xuống từ đỉnh đầu đen nhánh, dọc theo lông mày sâu và đôi mắt, các đường nét trên khuôn mặt anh sắc nét gần như hoàn hảo, nước mưa chảy qua khóe mắt, dưới mắt là một nốt ruồi nhỏ.

Và lúc đó, Tần Thiếu An đã biến thành Đoàn Lâm.

Nguyễn Du tiếp tục suy nghĩ.

Anh ấy chưa bao giờ vạch trần cô trong chương trình tạp kỹ, lấy được video bắt nạt giúp cô, đến bệnh viện thăm cô, tặng cô quà

sinh nhật, mời cô ăn sáng, giúp cô tập thoại, chịu đựng những lần cô làm sai, còn...

Ngay lập tức, sau gáy cô bị ấn xuống, suy nghĩ bị cắt đứt. Đoàn Lâm đặt tay lên sau gáy cô.

Khóe môi anh ta di chuyển đến bên tai cô, sắp chạm nhưng lại chưa chạm, sắp hôn nhưng lại chưa hôn.

Khi Nguyễn Du đang chuẩn bị căng thẳng, trong tiếng mưa rào, dường như cô nghe thấy anh thì thầm vào tai.

Vào khoảnh khắc cô nghe rõ, đầu óc cô trống rỗng, đến nỗi cô quên mất cảm giác căng thẳng.

Cô xoay đầu, muốn nhìn khuôn mặt của Đoàn Lâm.

Vừa rồi, anh ấy, với âm thanh gần như bị chôn vùi trong tiếng mưa, gọi cô bằng một từ:

“Vợ.”

Cô chưa kịp nhìn rõ, khi tầm mắt cô gần như đã tập trung thì vòng eo cô bị siết chặt. Môi dưới cô chạm vào hơi ấm của anh.

Trong khung cảnh, Đoàn Lâm ôm chặt eo cô, tay anh ấn vào sau gáy cô, cúi mắt xuống, mũi nhẹ chạm vào môi cô, nghiêng đầu.

Rồi anh hôn sâu cô.

Chương 50: Quên lời

Tiếng mưa, tiếng người chơi bài bên kia tường, không gian hẹp trong phòng nhỏ, và hơi thở ẩn mình trong góc tối.

Đoàn Lâm ấn sau gáy Nguyễn Du rồi hôn cô, cắn nhẹ môi dưới cô rồi liếm từ từ, môi và răng chạm nhau.

Ngón tay dài của anh lùa vào tóc cô, rồi nhẹ nhàng vuốt xuống, xoa dịu mảnh da nhỏ sau gáy cô.

Nguyễn Du đặt tay lên bệ cửa sổ, hơi nâng lên, vừa định động đây thì bị anh nắm lấy, kéo tay cô lên, tách ngón tay của cô ra rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Hôn một lúc, rồi lại đưa ngón tay của Nguyễn Du gần sát môi cô.

Cô tự hôn ngón tay mình, ngón tay lại có thể cảm nhận được hơi ấm từ môi anh. Ánh mắt của hai người giao nhau, chỉ cách nhau một cái chớp mắt.

Trong khung hình, cảnh hôn của họ rất rõ nét, sự mơ hồ và khát khao gần như hiện ra rõ ràng.

Sau màn hình, trợ lý nữ của đạo diễn nhìn mà mặt đỏ bừng: “Trời ơi, lần đầu tôi thấy cảnh hôn gần như thế này...”

Phó đạo diễn Từ Thành Lệ quay lại nhìn trợ lý rồi ra hiệu im lặng.

“Cắt!”

Nhìn biểu cảm của Khổng Minh Khôn, có thể thấy ông rất hài lòng: “Tốt, cảnh này qua rồi!”

Sau khi cắt, các nhân viên quay phim và ánh sáng thu dọn máy móc, Đoàn Lâm vẫn chưa rời đi. Nguyễn Du ngồi trên bệ cửa sổ, bắt đầu suy nghĩ, hình ảnh trong đầu cô bắt đầu lan rộng từ vụ nổ vũ trụ cho đến sự tiến hóa của loài người thời nguyên thủy.

“Đoàn...”

Đoàn Lâm hơi cúi mắt, như không để ý đến xung quanh, vẫn nhẹ nhàng nắm sau gáy cô, ấn nhẹ vào đó rồi hôn cô thêm một lần nữa, mũi anh cũng nhẹ chạm vào mũi cô.

Anh hỏi: “Muốn tôi bế em xuống không?”

Nguyễn Du không nói lời nào. Lại ngây ngốc quay lại.

Đoàn Lâm ôm chặt lấy eo cô và bế cô xuống. Lúc này, Lâm Thanh cuối cùng cũng chạy đến với khăn tắm: “Vất vả rồi! Chị Tiểu Du, chị có lạnh không?”

Nguyễn Du nhận lấy khăn tắm, không trả lời, vừa từ từ lau tóc vừa đi ra ngoài. Máy phun nước trong sân đã ngừng, cô đi thẳng đến xe di động, ngồi lên xe.

Ở trường quay, mọi người vẫn đang bận rộn chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo, Khổng Minh Khôn hỏi Đoàn Lâm: “Lần này sao hiệu quả tốt như vậy? Cậu đã nói gì với Nguyễn Du?”

“Không nói gì cả.”

“Không nói gì mà cậu lại cười tươi thế này? Đừng tưởng tôi không nhìn ra.” Khổng Minh Khôn ngậm thuốc lá, “Nhìn tai của cô ấy đỏ hết rồi.”

Đoàn Lâm không trả lời, anh còn phải quay cảnh tiếp theo, ngẩng đầu nhìn ra ngoài sân, dừng lại một chút rồi xác nhận vị trí máy quay với nhóm quay phim.

Ngày hôm sau, Nguyễn Du không thức dậy đúng giờ.

Lâm Thanh gõ cửa ba lần mới đánh thức được cô. Cô cảm thấy hơi chóng mặt, lấy nhiệt kế đo, phát sốt 38.3 độ.

Nhiệt độ không quá cao, Nguyễn Du cũng không để ý, uống thuốc xong lại đến trường quay.

Sáng hôm đó cô không có cảnh quay, nhưng Đoàn Lâm có hai cảnh. Có lẽ vì chưa hồi phục từ cảnh hôn tối qua, hôm nay cô không định quan sát diễn viên diễn thử nữa, chỉ ngồi ở một góc, nhìn những người trong đoàn phim qua lại bận rộn.

Nữ diễn viên Mạc Tây lấy ghế ngồi bên cạnh cô, ghé sát qua: “Chị Tiểu Du, em làm một video cho chị nhé.”

Nguyễn Du quay đầu lại: “Tôi và Giang Tinh Thuần chênh nhau năm tuổi, làm tròn thì là mười tuổi, lúc tôi hai mươi tuổi thì cậu ấy mới mười tuổi, cô cẩn thận tôi sẽ tố cáo cô đấy.”

“Không phải chị với Giang Tinh Thuần! Đợi phim ra mắt, tôi sẽ làm video của chị với Đoàn Lâm đấy.” Mạc Tây khẽ nói, “Cảnh quay của hai người rất có sức hút, tôi có cảm giác cặp đôi này sẽ rất nổi.”

Nguyễn Du ngáp ngừng một lúc: “...Cảm ơn, không cần đâu, đừng có nguyên rửa tôi.”

Mạc Tây: “Chị không biết bây giờ việc tạo CP hot như thế nào đâu! Những studio của các ngôi sao nhỏ còn trả tiền cho tôi làm video nữa đấy!”

Đang nói chuyện thì cảnh quay vừa kết thúc, Đoàn Lâm mang theo áo khoác do trợ lý đưa đến, đi về phía họ.

Đến gần hai người, Đoàn Lâm nhìn Nguyễn Du: “Mặc thế này không lạnh à?”

“Á?” Nguyễn Du ngẩng mặt lên, “Không, tôi không lạnh chút nào.”

Hôm nay thời tiết ở Thượng Hải trở lạnh, ngoài trời chỉ có mười độ, cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng. Đoàn Lâm nhìn cô, hơi nhíu mày một chút.

Anh nhẹ nhàng nói: “Mặc áo khoác vào. Trợ lý của em đâu?”

“Chắc là đi lấy cơm rồi.”

Nguyễn Du chỉ đành nhận lấy chiếc áo khoác đen mà anh đưa, mặc vào không mấy vui vẻ, chiếc áo còn rộng thêm vài số: “Rộng quá.”

Bên cạnh, Mạc Tây ngẩn người, vội vàng nhắc ghế nhỏ của mình lên: “VẬY... thầy Đoàn, hai người cứ trò chuyện đi, tôi đi ăn cơm trước nhé!”

“Ừ.” Đoàn Lâm mới liếc nhìn cô ấy.

Nguyễn Du vẫn đang kéo khóa áo, Đoàn Lâm đã nửa quỳ xuống trước mặt cô, mắt cúi xuống, rất tự nhiên kéo khóa giúp cô, giúp cô xắn lại tay áo.

Cô ngẩn người, con người như bị sốc.

Cô lại muốn chửi một câu tục tĩu nữa rồi.

... Không phải đâu! Cử chỉ này có phải hơi nhiều quá không?

"Trước đây khi anh đóng phim, cũng hay làm vậy à?" Cô không nhận được hỏi.

"Làm gì cơ?"

Nguyễn Du: "Cứ thế, mỗi ngày mời người khác ăn sáng, lại còn giúp người ta mặc áo khoác." Thậm chí còn giúp xắn tay áo!

Đoàn Lâm nhìn cô: "Sao tôi phải giúp người khác mặc áo khoác?"

Đương nhiên là để phát triển tình cảm rồi.

Cô đã nghe nói có diễn viên khi quay phim tình cảm sẽ rất nhập vai, để vào được vai, diễn viên phải nhập cuộc, đó gần như là quy ước của đoàn phim. Vì vậy, rất nhiều nam nữ chính trong vài tháng quay phim đó sẽ rất gần gũi cả trong phim lẫn ngoài đời.

Rõ ràng Đoàn Lâm là kiểu diễn viên như vậy, và đạo diễn Không cũng muốn họ phát triển tình cảm.

Cô nhớ là, trong những bộ phim trước đây anh tham gia cũng có tình cảm lãng mạn, mặc dù không có cảnh nóng như trong bộ phim hiện tại, nhưng nắm tay hay ôm nhau là có, có phải cũng phải phát triển tình cảm không?

Cô đang định mở miệng thì Đoàn Lâm nắm tay cô, dừng lại: "Sốt rồi sao?"

Nguyễn Du gật đầu: "Có hơi nóng, hình như 38 độ, không phải sốt cao lắm."

"Uống thuốc chưa?"

"Uống rồi."

Ở xa, phó đạo diễn gọi Đoàn Lâm, anh nhú mào, kéo khóa áo cô lại, sắc mặt vẫn bình thản: "Đi nghỉ trong xe đi. Nếu không chịu

nổi mấy cảnh quay chiều, thì đừng quay nữa."

Cô không do dự mà nói: "Không được, nếu không quay thì chắc chắn sẽ có người đồn tôi ở phim trường kiêu căng."

"Sẽ không có ai đồn đâu."

"Hả?"

Đoàn Lâm: "Cảnh quay chiều đều là cảnh tôi diễn với em. Nếu tôi không quay, ai dám đồn em?"

Nói xong câu này, anh bỏ đi.

Nguyễn Du nhìn bóng lưng của Đoàn Lâm, không thể tin được.

Anh ta thật sự có thể làm đến mức này để phát triển tình cảm sao??

Chẳng lẽ những tin đồn về việc anh ta kiêu căng trong phim trường đều là thế này sao?

Cảnh quay buổi chiều Nguyễn Du vẫn cố gắng hoàn thành, hôm nay không có cảnh tình cảm giữa cô và Đoàn Lâm, cả hai quay xong rất thuận lợi, thậm chí có vài cảnh quay làm một lần là qua.

Khổng Minh Khôn biết cô đang ốm, sau khi xong việc đã tìm Đoàn Lâm trò chuyện và đề cập: "Nguyễn Du và cậu thật sự rất giống nhau."

Đoàn Lâm đang uống nước, trợ lý Khương Lập bên cạnh lập tức phản ứng thay anh: "Cô ấy... có gì giống với anh Lâm chứ."

"Khi cậu ấy quay 'Ám Sát Gió Chiều', lúc đó cậu còn chưa tới đúng không?" Khổng Minh Khôn gõ gõ tàn thuốc lá, "Có một cảnh, cậu ấy sốt mà vẫn quay, làm cả ngày trời, đến tối mới biết sốt gần 40 độ, tôi chưa thấy ai cố gắng như vậy."

Khương Lập gần người.

Khổng Minh Khôn: "Cậu thấy Nguyễn Du có giống cậu ấy không?"

Khương Lập đành phải đáp: "Giống."

Anh ta nhìn Đoàn Lâm, phát hiện Đoàn Lâm đã uống hết nước, không nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, ánh mắt anh ta lơ đãng nhìn ra xa. Anh ta cũng nhìn theo, thì ra hướng đó là xe của Nguyễn Du.

Khương Lập đột nhiên có một ý nghĩ kỳ lạ, không biết làm sao mà lại buột miệng nói ra một câu.

Giống. Giống vợ chồng.

.

Hơn nửa tháng sau khi vào đoàn, tiến độ quay phim ở Thượng Hải đã hoàn thành hơn một nửa. Nguyễn Du ngày ngày quay phim, ăn cơm và học diễn xuất. Khổng Minh Khôn kiêng kỵ chuyện diễn viên thường xuyên xin nghỉ quay, vì thế An Trắc Tây không có sắp xếp lịch làm việc cho cô.

Kể từ sau cảnh hôn dưới mưa lần trước, cô và Đoàn Lâm không có cảnh tình cảm nào nữa, nhưng những cảnh thân mật riêng tư vẫn không ít.

Có một cảnh, Nghi Thu ngồi trong một phòng gác vắng, đón nắng, nhưng Tần Thiếu Anh vẫn thấy cô, anh ta luôn biết cô ở đâu.

Phòng gác trước kia là nơi người làm ngủ, đầy đủ giường chiếu và phòng tắm, sau đó người làm về quê chăm sóc con, mọi thứ ở đây cũng không thay đổi.

Cảnh này, Tần Thiếu An sẽ phải gọi đầu cho Nghi Thư trong phòng gác.

Cảnh quay gần xong, phó đạo diễn Từ Thành Lệ yêu cầu mọi người chuẩn bị, khi Nguyễn Du vào phòng gác, các nhân viên đã sẵn sàng, Khổng Minh Khôn ngồi bên giường, đang trò chuyện với Đoàn Lâm.

"Được rồi, Nguyễn Du, lại đây." Khổng Minh Khôn chỉ vào vị trí máy quay, chỉ ra bồn rửa bên cửa sổ, "Chút nữa Đoàn Lâm sẽ gọi đầu cho cô, đoạn này trong kịch bản không có mô tả nhiều, nhưng ngôn ngữ cơ thể có thể thân mật một chút, xem các cô diễn như thế nào."

Nguyễn Du nghĩ một lát rồi đồng ý.

Đoàn Lâm nhìn cô: "Tôi chưa từng gọi đầu cho ai, nếu đau thì nói tôi."

"Không sao đâu, tóc tôi nhiều lắm, anh cứ làm tự nhiên." Cô trả lời rất nhanh.

Cả hai diễn thử một lần, máy quay và âm thanh đã sẵn sàng.

"Cảnh thứ 241, máy quay thứ nhất, Action!"

Trong cảnh quay, phòng gác, Nghi Thư ngồi trên ghế lắn, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến cô buồn ngủ.

Đột nhiên có tiếng bước chân, cô tỉnh dậy, nhìn lại.

Vừa nhìn thấy, cô liền cười.

"Anh làm sao biết em ở đây?"

"Đoán thôi."

Tần Thiếu An đóng cửa, hơi cúi người, bước tới gần, nhìn cô với ánh mắt buồn ngủ: "Còn muốn ngủ nữa không?"

"Không ngủ nữa, tỉnh rồi." Cô trả lời, "Giúp em gội đầu được không?"

"Ở đây à?"

"Ừ."

Anh ta chưa bao giờ từ chối cô.

Tần Thiếu An kéo một chiếc ghế nằm, đặt gần bồn rửa, ôm Nghi Thư nằm lên, cổ cô tựa vào mép bồn, dưới có một chiếc khăn mềm.

Ngón tay anh ta vuốt qua tóc dài của cô, xả nước, chuẩn bị gội đầu cho cô.

Mọi người đều im lặng. Cảnh này rất ấm áp và tình cảm, hai người vốn không nên liên quan đến nhau, nhưng lại tìm được một chút bình yên trong khung cảnh xô bồ của nhà họ Nghi.

Không đau.

Âm thanh nước chảy róc rách bên tai, Đoàn Lâm nhẹ nhàng xoa đầu cô. Hoàn toàn vừa vặn, lực tay của anh khiến cô cảm thấy rất thoải mái, Thoát khỏi căng thẳng, thật sự có chút buồn ngủ.

Sau đó, âm thanh nước dừng lại, cô hơi ngẩng mặt lên nhìn, tay áo của Đoàn Lâm luôn trượt xuống theo cử động của anh, cổ tay áo đã bị ướt, bám sát vào cánh tay nhỏ gầy.

Anh liếc mắt một cái, xả hết bọt trên tay, rồi kéo cổ áo lên, trực tiếp cởi bỏ chiếc áo len, ném xuống đất.

Cứ như vậy, anh cởi luôn áo mà chẳng chút ngại ngùng.

Tôi... c.h.ết mắt!!!

Giây phút đó Nguyễn Du đã bị "thoát" ra khỏi vai diễn, suýt nữa bật dậy khỏi ghế nằm.

Đoàn Lâm đặt lòng bàn tay lên trán cô, ngăn không cho bọt chảy vào mắt cô, cúi đầu hỏi: "Sao vậy?"

"...Không có gì." Cô tránh ánh mắt, khẽ nói.

Cô nhìn xuống, với góc nhìn này, rõ ràng có thể thấy cơ bụng rắn chắc và đường cong người cá tuyệt đẹp của anh dưới ánh sáng mặt trời, còn trên là cơ n.g.ự.c vững chắc... Cô vội vàng quay mặt đi, trong đầu như sóng cuộn.

Nói sao đây??!!

"Cut!"

Khổng Minh Khôn ở đầu gác kêu lên: "Nguyễn Du, sao lại ngạc nhiên vậy? Hai người đã lên giường rồi, thấy đối phương khỏa thân mà còn ngạc nhiên sao? Kiểm soát cảm xúc đi! Bắt đầu lại từ đoạn nước chảy, quay lại!"

Nguyễn Du thành thật xin lỗi, trong lòng thầm nghĩ, làm sao mà cô có thể kiểm soát được? Ai mà kiểm soát được cái này chứ!

Cô nhận ra, suốt nửa tháng qua, trong đầu cô chưa bao giờ ngừng nói mấy câu tục tĩu.

Sau bình tĩnh lại: " Đạo diễn Khổng, tôi ổn rồi."

"Action!"

Trong không gian nhỏ hẹp của gác mái vào buổi chiều, cạnh bồn rửa trước cửa sổ kính, Đoàn Lâm chỉ mặc chiếc quần jean dài màu đã hơi phai, nửa thân trên trần trụi, chăm chú gọi đầu cho Nguyễn Du.

Ánh sáng mặt trời khắc họa rõ ràng những đường nét cơ thể hai người, ánh sáng lấp lánh trên mặt nước, thậm chí cả những hạt bụi trong không khí cũng như đang phát sáng.

Cảm giác như được tái sinh.

Khi gọi xong, Tần Thiếu An đang lau tóc cho Nghi Thu. Lặng yên một lúc, cô ngẩng mặt lên, nhìn anh: "Em muốn được xem bình minh một lần nữa."

Đối diện nhau một lúc, anh trả lời: "Được."

Nghi Thu lại nhẹ nhàng nói: "Trước đây tôi không có sự lựa chọn, nếu còn cơ hội, em muốn luôn ở bên anh." Cô thẳng thắn nói: "Em thích anh."

Cô mỉm cười, ánh mắt sáng lấp lánh dưới ánh nắng, mi dài vàng óng, vừa xinh đẹp lại rạng rỡ.

Đoàn Lâm đang lau tóc cho cô bỗng dừng lại một chút, nhìn cô một lúc, rồi nhìn về phía Khổng Minh Khôn, bình thản nói: "Xin lỗi, tôi quên lời thoại rồi."

Nguyễn Du: "..."

Cả nhóm quay phim đều cười thiện ý.

"Cậu cũng quên lời?" Khổng Minh Khôn cũng cười, "Thật sự quên à? Hay là trả thù Nguyễn Du vừa nãy bắt cậu cởi áo lần nữa?"

"...Tôi nhớ là," Nguyễn Du nghiêng răng, "Chẳng phải, tiếp theo chỉ có một câu thoại sao?"

"Quên thật mà."

Đoàn Lâm đưa tay lau đi giọt nước trên lông mày cô, dừng một chút, rồi nhẹ nhàng bổ sung: "Không phải lỗi của tôi."

"Ồ."

Nguyễn Du cười khẩy, chẳng lẽ lại trách cô sao???

Cảnh gọi đầu này quay ba lần mới xong. Sau khi quay xong, Khổng Minh Khôn bảo Đoàn Lâm và Nguyễn Du đi xem lại cảnh quay trên màn hình, dừng lại ở cảnh Đoàn Lâm nửa thân trần gọi đầu cho Nguyễn Du.

"Cảnh này đẹp lắm, lúc quảng bá phim sau có thể dùng làm poster."

Cảnh quay thực sự rất đẹp, mang đầy tính cốt truyện. Nguyễn Du nhìn hình ảnh trong đó, cơ thể Đoàn Lâm hiện rõ với những đường nét cơ bắp cuộn cuộn và dáng vẻ chăm chú khi gọi đầu cho cô, cô nhìn vào đó mà cảm thấy như nhìn thấu bản chất.

Nếu bị fan của anh nhìn thấy, cô và tấm poster này chắc chắn sẽ có chiến tranh lớn!!!

.

Vào cuối tháng mười, giải thưởng Kim Tượng tổ chức họp báo, công bố danh sách đề cử năm nay.

Là bộ phim có doanh thu và đánh giá tốt nhất tính đến thời điểm hiện tại, không có gì ngạc nhiên, "Thành Danh Vô Vọng" nhận nhiều đề cử giải Kim Tượng.

Bộ phim được đề cử cho giải Phim dài xuất sắc nhất, kịch bản gốc xuất sắc nhất. Đạo diễn của bộ phim, Quan Bảo Niên, cũng được đề cử giải Đạo diễn xuất sắc nhất, nam diễn viên chính Đoàn Lâm được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nữ diễn viên chính Tạ Tư Vũ được đề cử giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Những vai diễn nam phụ và biên tập viên cũng lần lượt nhận đề cử, danh sách vừa công bố đã khiến cả mạng xã hội xôn xao.

Giải thưởng Kim Tượng năm nay chắc chắn rất đáng mong đợi!

An Trác Tây gọi điện cho Nguyễn Du: "Phim này vai của em ít, không có trong danh sách đề cử lần này là điều bình thường."

Nguyễn Du đáp: "Nếu thật sự vào được thì em mới cảm thấy kỳ lạ."

"Nhưng chị đã sắp xếp rồi, đến lúc đó dù không có trong danh sách đề cử em vẫn sẽ đi tham gia thăm dò và lễ trao giải, sẽ có cơ hội xuất hiện." An Trác Tây tiếp, "Còn về phía đoàn phim, Đoàn Lâm chắc chắn sẽ đi, chị sẽ để đoàn phim điều chỉnh lịch quay của hai người, không ảnh hưởng đến việc quay phim đâu, đạo diễn Khổng sẽ không giận đâu."

"Được."

Danh sách đề cử giải Kim Tượng gây xôn xao cả mạng, Nguyễn Du vào trang "Nam Hữu Giai Ngư" của mình, phát hiện trang chủ đã rần rần.

Fan của Đoàn Lâm đang phát cuồng, ca ngợi anh mới 25 tuổi mà đã giành được hai trong ba giải thưởng Kim Tượng, thậm chí còn kêu gọi mọi người đừng quá khoa trương.

【Mọi người cẩn thận chút, chỉ là vào danh sách đề cử thôi, chưa giành giải thưởng đâu, đừng phóng đại quá!】

【Đỉnh quá, nếu là fan nhà khác thì đã nói anh ấy là người vĩ đại rồi, Đoàn Lâm đúng là quá tuyệt vời!】

【Đây là bộ phim nam chính dẫn dắt, ai mà biết ban đầu tôi chỉ muốn xem mặt anh ấy thôi.】

【Không phải, năm nay anh ấy 26 tuổi rồi, sắp đến sinh nhật rồi!!】

...

Nguyễn Du chợt nhớ ra, đúng rồi, hình như là sinh nhật của Đoàn Lâm sắp đến.

Ngày 24 tháng 10 là sinh nhật của Đoàn Lâm.

Vào ngày sinh nhật, fan của anh đã chuẩn bị rất kỹ, từ 0 giờ bắt đầu gửi bài chúc mừng, fan art, video chúc mừng, cả cộng đồng fan náo nhiệt như Tết Nguyên Đán. Nhưng trong khi đó, trang Weibo của Đoàn Lâm lại vắng lặng, từ sáng đến tối chỉ có studio của anh đăng một bộ ảnh cũ.

Ngày hôm đó Đoàn Lâm có một ngày quay phim.

Tại phim trường, Nguyễn Du lướt Weibo thêm một chút, phát hiện fan của Đoàn Lâm không hề phản nản gì, họ đã quá quen với việc này rồi.

Thỉnh thoảng có người thắc mắc tại sao Đoàn Lâm không đăng ảnh, thì lập tức có fan trả lời: "Bạn là fan mới à? Anh ấy ra sản phẩm là cách quảng bá tốt nhất rồi, vốn dĩ là do anh ấy dẫn dắt, chúng ta còn mong đợi gì hơn nữa đâu."

Nguyễn Du thấy kỳ lạ.

Trước đây cô đã cảm thấy khó hiểu, làm sao một ngôi sao như Đoàn Lâm, suốt ngày giữ bộ mặt lạnh lùng, không chiều lòng fan, mà vẫn có thể có nhiều người hâm mộ như vậy? Thật sự là quá phi lý.

Bây giờ thì có hơi hiểu ra rồi.

Nhưng hiểu là một chuyện, còn đối thủ vẫn là đối thủ.

Buổi tối sau khi đoàn phim kết thúc công việc, Nguyễn Du nhận được lịch quay ngày mai, lại là một ngày bận rộn với nhiều cảnh quay. Cô đang cuộn mình trên giường đọc kịch bản, nghĩ ngợi một lúc, rồi bỗng nhiên bật dậy.

Cô lẩm bẩm: "Dù là đối thủ, nhưng giờ cũng coi như đồng nghiệp, chúc sinh nhật vui vẻ thì không tính là vượt rào đâu nhỉ?"

Cô bước ra khỏi phòng, gõ cửa phòng của Đoàn Lâm đối diện.

Gõ suốt hai phút mà vẫn không thấy ai mở cửa.

"Nguyễn Du, sao cô chưa ngủ?"

Tiếng của Khổng Minh Khôn vang lên. Cô quay lại nhìn, thì thấy anh và Đoàn Lâm đang đi từ hành lang tới, hai người đi cạnh nhau.

Thấy cô, Khổng Minh Khôn mỉm cười: "Đúng lúc, tôi định mời A Lâm đi ăn đêm, cô đi cùng không?"

"Đi ăn bên ngoài à?" Nguyễn Du ngập ngừng.

"Đúng vậy, hôm nay hiếm có dịp, các cô mặc kín đáo một chút, đi thôi."

Cũng được, ăn xong rồi nói cũng không muộn.

Nguyễn Du quay lại phòng lấy áo khoác và khẩu trang, che kín mít rồi nhìn vào gương, hoàn hảo, trông chẳng khác nào một sinh vật không rõ hình thù cách xa 50 mét.

Ra khỏi phòng, Đoàn Lâm nhìn cô đeo khẩu trang, phần lớn khuôn mặt còn vùi trong khăn quàng, trong phòng nóng đến mức hai má cô hơi đỏ.

Anh khẽ vươn ngón tay kéo nhẹ khăn quàng của cô xuống để cô dễ thở hơn, giọng thấp: "Đi thôi."

Khổng Minh Khôn chọn một quán ăn đêm không xa lắm, là một nhà hàng đầu bếp riêng, do một người bạn đạo diễn của anh đầu tư.

Mười một giờ đêm ở khu vực vành đai ba Thượng Hải vẫn rất nhộn nhịp. Ba người lái xe của đoàn phim đi tới. Nhà hàng nằm sâu trong một con ngõ, vào đến đây thì chẳng còn bóng người, Nguyễn Du thở phào nhẹ nhõm.

"Quán này đồ ăn ngon lắm, hồi trước tôi quay phim ở Hoàn Kiếm còn phải tranh thủ về đây ăn, mấy năm rồi." Khổng Minh Khôn cảm thán.

Bước vào nhà hàng, cách bài trí theo phong cách Trung Hoa cổ điển.

Vừa ngồi vào phòng riêng, điện thoại của Nguyễn Du đã vang lên.

[Xiaosi]

Là Lâm Thanh: "Chị Tiểu Du, chị đang ở ngoài sao?"

Giọng cậu ta gấp gáp, Nguyễn Du hơi ngơ ngác: "Đúng vậy, đừng lo, chị không mất tích đâu."

"Thật là chị à?! Chị đang đi với Đoàn Lâm?!"

"...Đúng."

Cô bỗng nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Không thể nào...

Lâm Thanh: "Chị ơi, chị muốn g.i.ế.c c.h.ế.t em đúng không! Hai người bị chụp hình rồi! Weibo bây giờ đã hơn mười nghìn lượt chia sẻ!"

Nguyễn Du: "... " Mẹ kiếp.

Chương 51: Sinh nhật

Cô vừa cúp điện thoại, điện thoại của Đoàn Lâm cũng vang lên. Nghe nội dung cuộc gọi, có vẻ là quản lý của anh gọi tới hỏi thăm tình hình.

Khổng Minh Khôn bật cười: "Sao thế, hai người đều bận việc công à?"

"Đạo diễn Khổng, chúng tôi vừa bị chụp lén." Nguyễn Du tìm dịp thành thật, phân tâm giải thích.

Cô mở Weibo, nhấn vào bảng xếp hạng tìm kiếm, quả nhiên chỉ trong mười phút ngắn ngủi, chủ đề "Đoàn Lâm và Nguyễn Du ăn đêm" đã leo lên hạng mười lăm.

Cô như muốn lên cơn đau tim, run rẩy nhấn vào xem ảnh, phóng to lên, nhìn kỹ xong thì đơ người.

Chụp mờ thế này mà cũng nhận ra được là họ?!!

Ảnh chụp khi họ vừa xuống xe. Vì nhà hàng nằm sâu trong ngõ, xe của đoàn phim chỉ có thể đỗ ở ngoài đường lớn, hai người chỉ đi một đoạn ngắn như vậy mà cũng bị chụp được?

Bức ảnh chụp bóng lưng hai người mặc áo khoác đứng cạnh nhau bên đường. Trong ảnh, cô vừa lúc nghiêng đầu nói chuyện với anh, còn đeo khẩu trang. Nhưng tay săn ảnh vẫn chính xác khoanh tròn gương mặt hai người, còn kèm thêm ảnh chân dung rõ nét từng người ngay trên đầu họ.

Bình luận bên dưới, fan hai bên đều đang spam dấu chấm hỏi.

Fan của Nguyễn Du và Đoàn Lâm vốn không ưa nhau. Từ sau vụ tin đồn giả trong bộ phim Thành Danh Vô Vọng, fan của Đoàn Lâm đã mong thần tượng của mình tránh xa Nguyễn Du càng xa càng tốt. Còn fan của Nguyễn Du thì ghét cay ghét đắng fan bên kia vì đã từng mắng cô, thần tượng của mình phải tỏa sáng một mình!

Hai fandom đối đầu, vừa sốc vừa bức, nhưng bình luận kiểm soát vẫn khá ôn hòa.

【Hôm nay là sinh nhật Đoàn Lâm, chúc anh sinh nhật vui vẻ.】

【Nhìn bóng lưng giống là chắc chắn là anh ấy à? Máy người viết bài có tia X-ray trong mắt à?】

【Fan của Nguyễn Du giải tán đi, dạo này bao nhiêu ảnh cũng không đủ cho mấy người hét hò à?】

【Năm ngoái hai người bị chụp trong khách sạn đoàn phim là giả, lần này chắc thật rồi nhỉ?】

【Vậy là Nguyễn Du cùng Đoàn Lâm đón sinh nhật??? Tôi ngã ngửa luôn.】

Đọc lướt bình luận, Nguyễn Du còn thấy fan Xuân Vũ CP đang khóc than vì nhà sập!

Đột nhiên, điện thoại của An Trác Tây gọi tới.

"Em và Đoàn Lâm đang ăn ngoài sao?" An Trác Tây vẫn khá bình tĩnh. "Chỉ có hai người? Có ai khác đi cùng không?"

Nguyễn Du: "Có, đạo diễn Khổng cũng ở đây, chúng em ba người cùng đi ăn đêm."

An Trác Tây thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, chị biết rồi. Chuyện này dễ giải quyết. Đợi chút chị sẽ liên hệ với phía Đoàn Lâm để bàn cách xử lý."

Nguyễn Du thở phào nhẹ nhõm hơn một chút, nói: "Cảm ơn chị An, làm phiền chị rồi."

An Trác Tây dặn dò: "Lát nữa đi ra ngoài, chắc chắn sẽ đụng phải phóng viên, cẩn thận một chút."

"Được, em nhất định sẽ chú ý."

Cúp điện thoại, Khổng Minh Khôn hỏi: "Tôi không dùng Weibo, sao vậy, chuyện lớn lắm à?"

Nguyễn Du đưa điện thoại qua: "Bây giờ đã leo lên hot search thứ nhất rồi, anh xem đi."

Lúc này, Đoàn Lâm cũng vừa dứt cuộc gọi. Về mặt anh vẫn bình tĩnh, không lộ chút hoảng hốt, ngược lại còn đưa thực đơn cho Nguyễn Du, nói: "Em gọi món trước đi. Muốn ăn gì?"

"...Hôm nay là sinh nhật anh mà, anh gọi trước đi." Cô đẩy thực đơn lại.

Anh nhìn cô hai giây, như hồi tưởng lại điều gì đó, ánh mắt trầm tĩnh.

"Giúp tôi gọi món."

Nguyễn Du vuốt ve cây bút chì gỗ, lẩm bẩm: "Làm sao tôi biết anh thích ăn gì..."

Không đúng, thực ra cô ấy biết.

Khi Nguyễn Du đang đánh dấu thực đơn, đạo diễn Khổng Minh Khôn vừa ngẩng đầu lên sau khi xem xong tin tức nóng hổi trên mạng, nhìn thấy biểu cảm của Đoàn Lâm và trêu chọc: "Chỉ vì lên một bài viết hot trên Weibo mà cậu vui thế à?"

Đoàn Lâm không trả lời.

“Cậu cũng nên xem thử đi.” Khổng Minh Khôn đưa điện thoại cho anh, chế nhạo: “Thật tài, đám phóng viên này chỉ chụp được hai người các cậu. Tôi đứng cạnh mà bị cắt mất rồi.”

[Xiaosi]

Khổng Minh Khôn không mấy quan tâm đến những tin đồn kiểu này, miễn là không để lộ bí mật về bộ phim thì chụp ảnh gì cũng được. Ông đứng dậy, nói: “Tôi ra ngoài hút điếu thuốc.”

Đoàn Lâm chỉ liếc qua màn hình điện thoại, định đặt xuống, nhưng bỗng nhiên một thông báo hiện lên trên màn hình:

【Bảo bối nhỏ của bạn – Kỷ Lâm Hạo vừa đăng bài trên Weibo.】

Ngón tay Đoàn Lâm vô tình chạm vào thông báo đó, màn hình chuyển sang một ứng dụng khác.

Ánh mắt của Đoàn Lâm dừng lại.

Dường như đây là một acc dành riêng cho fan hâm mộ, được liên kết với tài khoản Weibo.

Trên giao diện ứng dụng, tên của Kỷ Lâm Hạo được hiển thị ở phần đầu, chỉ theo dõi một mình anh. Tất cả các bài đăng, lịch trình, thậm chí cả thông tin về những người theo dõi anh đều hiện rõ ràng.

Khi Nguyễn Du cuối cùng cũng gọi xong món, ngẩng lên thì bất ngờ bắt gặp ánh mắt của Đoàn Lâm đang nhìn mình. Đôi mắt anh sâu thẳm, khó đoán, dường như còn mang theo chút khó chịu.

“À, tôi gọi xong rồi. Anh xem thử có muốn thêm gì không.” Cô đẩy thực đơn về phía anh.

Đoàn Lâm không nhận lấy.

Một lúc sau, anh đưa điện thoại của cô lại cho cô: “Điện thoại của em đây.”

Điện thoại đã tắt màn hình.

“À.” Nguyễn Du không nhận ra điều gì bất thường.

Mười lăm phút sau, đạo diễn Khổng Minh Khôn quay lại sau khi hút thuốc, trợ lý của Đoàn Lâm – Khương Lập - cũng vội vã đến, tìm đến phòng riêng.

Khương Lập nói: “Anh Lâm, anh Bản nghĩ tốt nhất là nên chụp một tấm ảnh cả ba người, rồi đăng lên tài khoản của công ty với danh nghĩa chính thức. Nhưng nếu làm vậy, mọi người sẽ biết rằng chúng ta đang quay phim của đạo diễn Khổng. Không biết đạo diễn Khổng có đồng ý không?”

Khi ký hợp đồng, không có yêu cầu giữ bí mật về dàn diễn viên, nhưng vẫn phải hỏi ý kiến đạo diễn trước.

Khổng Minh Khôn suy nghĩ một lát: “Đăng đi. Chuyện các cậu đóng phim của tôi sớm muộn gì cũng không giấu được. Chỉ cần không để lộ hậu trường quay thì không sao.”

Khương Lập nhanh chóng cúi đầu cảm ơn, sau đó chụp một bức ảnh của cả ba người, chỉnh sửa một chút rồi đăng lên Weibo.

Chưa đầy một giờ sau khi tin đồn nổ ra, tài khoản chính thức của Đoàn Lâm đã đăng một bức ảnh chụp cả ba người cùng ăn tối, với phần nền được làm mờ, kèm theo dòng chữ:

【@Đoàn Lâm Studio: Chúc mừng sinh nhật sắp, chúc vào đoàn phim vui vẻ.】

Tin đồn tự nhiên bị đập tan. Nhưng cư dân mạng lại càng sốt hơn.

Bức ảnh nhanh chóng trở thành đề tài nóng, với chủ đề “Đoàn Lâm và Nguyễn Du đóng phim mới của đạo diễn Khổng Minh Khôn” leo lên vị trí số một trên bảng xếp hạng hot search, vượt qua cả tin đồn trước đó.

Dù chưa biết đây là phim gì, nhưng chỉ cần được tham gia vào phim của đạo diễn Khổng, lại còn là vai chính, thì ai cũng hiểu đó là một cơ hội cực kỳ quý giá.

Sau bữa khuya, cả nhóm rời nhà hàng bằng cửa sau.

Vì gần chiếc xe của đoàn phim chắc chắn có phóng viên chờ sẵn, trợ lý Khương Lập đã lái xe riêng của Đoàn Lâm đến con phố sau nhà hàng để tiện rời đi, còn chiếc xe của đoàn phim sẽ được đưa về vào ngày mai.

Nguyễn Du đi sau mọi người. Con hẻm sau nhà hàng rất tối và vắng vẻ, chỉ có một vài bóng đèn nhỏ thưa thớt.

Cô vừa định lấy điện thoại để bật đèn pin thì bỗng nhiên tay bị nắm lấy.

Quay đầu lại, cô thấy Đoàn Lâm không biết từ lúc nào đã đi sát bên cạnh mình. Anh không nhìn cô, nhưng rõ ràng đang nắm tay cô.

Tôi... trời ơi?!

Cô thử rút tay ra, nhưng lập tức bị anh nắm chặt hơn, thậm chí còn nhẹ nhàng bóp nhẹ đầu ngón tay của cô.

“Coi như quà sinh nhật đi.” Anh nói giọng trầm.

“...Hả?”

Đạo diễn Khổng và Khương Lập đang đi trước. Nguyễn Du không hiểu, chỉ biết khẽ nói: “Tôi... tôi quên chuẩn bị quà sinh nhật. Thật ngại quá. Nhưng mà, dù sao cũng chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Ngón tay anh đan vào tay cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua các khớp tay, làm cô cảm thấy ngứa ngứa, như điện giật.

Nguyễn Du cảm giác như toàn thân mình đang dựng đứng cả lên.

Không lẽ... ngay cả ngoài đời thật cũng phải diễn mấy cảnh này sao?!

Con hẻm không dài, vừa ra khỏi bóng tối, Đoàn Lâm liền buông tay cô ra. Cô không nhịn được, ngẩng lên nhìn anh. Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng thường ngày, đôi lông mi dài như cánh quạ đổ bóng lên đôi mắt, che đi cảm xúc trong ánh mắt.

Trở lại khách sạn, Nguyễn Du vừa vào phòng thì nhớ ra một chuyện, liền quay lại gõ cửa phòng đối diện.

Một lát sau, Đoàn Lâm mở cửa.

“Sao thế?”

Cô chọn lời: “Tôi muốn bàn với anh một chuyện.”

Đoàn Lâm nhìn cô: “Chuyện gì?”

“Dù sao thì, bây giờ chúng ta đang xây dựng cảm xúc cho vai diễn. Tôi, à... tôi hiểu được sự nghiêm túc và tập trung của anh.” Nguyễn Du do dự nói, “Nhưng mà, lần sau nếu anh định làm gì đó, có thể báo trước cho tôi một tiếng không?”

Một lúc lâu, Đoàn Lâm không trả lời. Anh chỉ cúi xuống nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như vực.

Cuối cùng, anh hỏi: “Nếu tôi báo trước, em sẽ phối hợp chứ?”

“... Tôi sẽ cố gắng.” Cô gật đầu, miễn cưỡng.

Trong lòng đang bùng nổ một loạt bình luận: Mẹ nó, rốt cuộc tại sao tôi lại phải đóng phim tình cảm với đối thủ cơ chứ?!

Đột nhiên nhớ ra: “Còn cái này, làm quà sinh nhật cho anh được không?”

Nguyễn Du giơ tay lên, giữa ngón tay là một móc khóa hình thỏ lông mềm màu hồng, thứ mà cô vừa lục lọi khắp nơi mới tìm thấy. Đây là món quà kỷ niệm quảng cáo do bộ phận PR của Weibo gửi đến trong Ngày lễ dễ thương.

Đoàn Lâm nhìn một lúc, đưa tay định nhận.

Cô vừa muốn buông tay, nhưng lại bị anh giữ chặt cả thỏ lẫn tay cô. Anh nắm lấy cổ tay cô, cúi xuống, cắn nhẹ vào ngón trỏ cô.

Bằng răng, cắn một cái.

Nguyễn Du hoàn toàn c.h.ết đứng.

Đoàn Lâm như thể muốn trừng phạt, cắn nhẹ cô một cái, rồi mới lấy đi chú thỏ, suốt quá trình không nói một lời.

Cửa đóng lại.

Nguyễn Du bị từ chối thẳng mặt, đứng đơ tại chỗ: Hả?!

Đối thủ đang làm cái quái gì vậy?!

Trong phòng, Đoàn Lâm đặt móc khóa hình thỏ bên cạnh kịch bản đang mở, rót một ly nước, uống một cách bình tĩnh.

Anh không nhìn vào kịch bản mà nhớ lại cái tên tài khoản Weibo của Nguyễn Du mà anh đã nhìn thấy tối nay tại nhà

hàng.

Cô là fan của Kỷ Lâm Hạo.

Tài khoản theo đuổi thần tượng đó bắt đầu cập nhật từ tháng 10 năm ngoái, và trùng hợp thay, tài khoản từng theo dõi anh lại ngừng hoạt động vào thời điểm đó.

Tất cả những gì trong ký ức giờ dần trở nên rõ ràng.

Cô đi xem concert của Kỷ Lâm Hạo, đòi anh ấy cưới mình, còn vote cho anh ấy.

Khi tham gia chương trình thực tế, cô che chắn cho Kỷ Lâm Hạo khi ly rượu rơi xuống, rồi vẫn thản nhiên tỏ ra nhiệt tình với anh.

Quay MV của Kỷ Lâm Hạo, cô mặc váy cưới.

Thậm chí ngay cả màn hình khóa.

Đoàn Lâm nhớ rất rõ phong cách sân khấu quen thuộc đó, nhưng buổi concert ấy không phải của anh, và bóng lưng đó cũng không phải là anh.

Ngay cả màn hình khóa của cô cũng là Kỷ Lâm Hạo.

Sau khi kết hôn không lâu với anh, cô không còn thích anh nữa. Cô thích một người khác.

Đoàn Lâm nhắc chú thỏ lông mềm lên, ngón tay miết qua đôi tai mềm mại của nó. Không thể buông tay.

Cô thậm chí còn nghĩ rằng, tất cả chỉ là cái cớ để "phát triển tình cảm khi đóng phim."

Từ đầu đến cuối, người tự mình đa tình chỉ có mỗi anh.

Chương 52: Chim công

Tối qua, chuyện Nguyễn Du và Đoàn Lâm bị chụp lén vẫn chưa hạ nhiệt. Một số cư dân mạng tinh mắt phát hiện đây là ở một con phố phía Tây Thượng Hải. Lập tức, mọi người đều đoán xem hai người họ đang quay cái gì.

Sáng hôm sau, phó đạo diễn Từ Thành Lệ đi đến nhắc nhở các diễn viên chính, nói rằng gần đây chắc chắn sẽ có truyền thông rình rập quanh đây, nên dù đi ra ngoài hay đến trường quay đều phải cẩn thận. Bộ phận hậu cần còn phát cho mỗi người một chiếc áo khoác có mũ, trông như túi nhựa đen, dùng để che phục trang và tạo hình.

May mà cảnh quay ở Thượng Hải gần hoàn thành, dự kiến đầu tháng sau sẽ chuyển cảnh, ở đây cũng không phải ở lâu.

Lúc ăn sáng, Nguyễn Du vừa cắn một cái bánh bao nhân sữa trứng thì nghe đối diện Đoàn Lâm cất tiếng: “Lúc đầu, tại sao em lại muốn vào giới giải trí?” Anh nhìn cô.

“Hả?”

Cô bị câu hỏi bất ngờ này làm ghen, chẳng lẽ nói là vì bị ép sao? Nghĩ ngợi một lúc: “Vì có thể gặp được nhiều người mới.”

Nguyễn Du đáp: “Tôi trước đây không có nhiều bạn bè, nhưng từ khi vào giới thì gặp được rất nhiều người, tôi rất thích điều đó.”

Gặp người mới. Thích.

Đoàn Lâm nhìn cô chăm chăm một lúc, rồi trầm giọng hỏi:
“Không thích người cũ à?”

“Người cũ nào cơ?” Nguyễn Du bị hỏi đến ngỡ ngác.

“Không có gì.”

Cô nuốt một miếng bánh bao nhân sữa trứng, trong lòng đầy
dấu hỏi, thấy ánh mắt Đoàn Lâm dừng trên môi mình, cô khựng
lại, anh hỏi: “Giúp em lau nhé?”

“... Tôi dính lên môi sao?” Nguyễn Du bắt đầu tìm giấy ăn,
“Không sao, tôi tự làm được.”

Giấy ăn nằm ngay bên tay Đoàn Lâm.

Cô vừa định vươn tay lấy, thì cổ tay bị anh nắm lấy.

Đoàn Lâm không để cô lấy giấy, nhân lúc cô ngả người tới, anh
vuốt tay, giúp cô lau đi phần sữa vô tình dính trên môi.

Nguyễn Du sững lại: “...”

Lúc môi dưới vẫn còn sót lại hơi ẩm từ ngón tay anh, trong lòng
cô không khỏi bật lên một câu chửi thề: Đối thủ c.h.ế.t tiết, sao
lại tự nhiên như vậy?!

Đoàn Lâm lau tay xong, buông tay, cô lập tức ngồi thẳng trở lại
ghế của mình, lưng dán chặt vào lưng ghế, linh hồn chấn động,
im lặng nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa sứ đựng chiếc bánh bao
nhân sữa trứng chỉ cần một miếng, không định ăn tiếp.

Cô nghĩ nếu mình ăn thêm miếng nữa, anh lại lau giúp cô,
chẳng phải là muốn cô ghen c.h.ế.t sao??

Không ăn nữa, cô đặt bánh bao sang một bên, rồi chuyển sang
ăn một chiếc bánh bao nhân cua.

Đoàn Lâm lau tay xong, liếc nhìn: "Không ăn nữa à?"

"... Đúng vậy, tôi thử món khác."

Anh im lặng vài giây. Giọng anh trầm thấp: "Thay đổi nhanh thế?"

Nguyễn Du: "....."

Cô thực sự không hiểu, nhưng hôm nay rõ ràng Đoàn Lâm rất kỳ lạ. Sao nghe thế nào cũng thấy trong lời nói của anh có ẩn ý.

"Đưa cho tôi.."

Nguyễn Du mới phản ứng lại, hóa ra anh đang đòi cái bánh bao mà cô vừa đặt sang một bên, ngây người: "Nhưng tôi đã ăn rồi."

Đoàn Lâm bình thản: "Tôi không ngại."

Cô còn chưa kịp tưởng tượng trong đầu cảnh đất trời sụp đổ, lại nghe thấy Đoàn Lâm lên tiếng, anh đang cúi đầu bóc một quả trứng cút, hỏi: "Tay bạn rồi. Đút cho tôi được không?"

Từ sáng tới giờ, đây là lần thứ ba Nguyễn Du không nói được câu nào.

Tôi, c.h.ết tiệt.

Một lúc sau, cô mới ngáp ngừng đặt chiếc bánh bao nhân sữa trứng vào đĩa sứ của anh, giọng vô cùng chân thành: "Tối qua, tôi sai rồi."

Đoàn Lâm dừng tay, ngẩng đầu nhìn cô.

Nguyễn Du: "Là tôi nói sai. Tôi nghĩ... nếu sau này anh muốn làm vậy nữa, tốt nhất đừng báo trước cho tôi."

Những câu như “Để tôi lau giúp”, “Đưa tôi”, “Đút tôi ăn” này, nói ra còn khó xử hơn là không nói!!

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chuyện hôm nay anh kỳ lạ hơn bình thường tám phần là do vụ tối qua bị lộ tin.

Hôm qua cô bị chụp được tin sẽ tham gia bộ phim của đạo diễn Khổng Minh Khôn, khiến cư dân mạng bàn tán ầm ĩ. Lâm Thanh đang cãi nhau với antifan, cô ghé qua xem, toàn là những lời nghi ngờ diễn xuất của cô không đủ gánh vai trong phim của đạo diễn Khổng, làm hỏng kịch bản hay, lãng phí một đạo diễn tài năng, rằng dòng chảy lưu lượng và tư bản cuối cùng cũng phá tan mảnh đất cuối cùng của điện ảnh nghệ thuật.

Thật ra, xét ở một vài khía cạnh thì họ cũng không sai. Tham gia đoàn phim gần một tháng nay, trong số các diễn viên, người bị NG nhiều nhất chính là cô.

Hướng hồ, trong kịch bản, những cảnh thân mật của Nghi Thư và Tần Thiếu An ở Thượng Hải không nhiều, mà cô đã NG đến mức này, về sau chẳng phải sẽ trở thành người kéo chân cả đoàn phim sao?

“Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ phối hợp với anh.” Nguyễn Du do dự một lúc, thẳng thắn nói, “Tôi cũng muốn diễn tốt bộ phim này. Nếu diễn tốt, biết đâu sau này có thể để lại tên tuổi.”

Ánh mắt hai người giao nhau vài giây. Đoàn Lâm nói: “Phối hợp với tôi, bồi dưỡng tình cảm?”

Nguyễn Du chần chừ đáp: “Chắc... vậy.”

Anh “ừ” một tiếng, đặt quả trứng cút vừa bóc xong vào đĩa của cô, lại ăn nốt chiếc bánh bao mà cô chưa ăn hết.

Đồng tử Nguyễn Du rung động mãnh liệt. Anh thật sự ăn rồi?!!

Ăn xong, Đoàn Lâm cúi mặt, dùng ngón tay cái lau đi chút nhân kem còn sót bên khóe môi, sau đó bình thần l.i.ế.m sạch.

Còn l.i.ế.m đúng cái ngón tay vừa lau cho cô.

.

Đầu tháng mười một, tiến độ quay phim ở Thượng Hải của đoàn phim gần như đã hoàn tất. Mỗi ngày, Nguyễn Du đều chăm chỉ ở phim trường quay phim, học diễn xuất, hơn một tháng nay không lộ mặt công khai.

Fan của cô biết cô bận rộn quay phim, ai nấy đều như những bà mẹ già mãi nguyện khi tiễn con gái đi học, không ai thúc giục cô. Dù sao những hình ảnh tạp chí và quảng cáo cô chụp liên tục trước đó vẫn còn dư, các tạp chí và nhà tài trợ cách vài ngày lại đăng vài tấm, đủ khiến fan hò reo sung sướng một thời gian.

Bộ phim ‘Cuối đời đưa bạn vượt sóng’ đã phát sóng đến nửa sau. Trong phim, nhân vật tiểu thư kiêu ngạo mà Nguyễn Du đóng ban đầu, về sau được rửa oan, trở nên ngọt ngào, dễ thương sau khi yêu nam phụ. Fan của cô vừa khóc vừa gọi đó là “con gái đáng yêu của mẹ”, thậm chí còn hút được thêm một lượng fan qua đường.

Nhưng tất cả những điều này đều do Lâm Thanh kể lại. Những ngày này, Nguyễn Du bận xem giải đấu, chẳng có thời gian lướt Weibo.

Mấy hôm nay là giải vô địch thế giới của Liên Minh Huyền Thoại. Đội tuyển Trung Quốc mà cô yêu thích đã tiến thẳng vào giải thế giới, sắp vào chung kết, cô nhất định phải xem!

Trận bán kết và chung kết được tổ chức ở Los Angeles, có lệch múi giờ. Vì trận đấu diễn ra vào buổi chiều, nên mỗi sáng cô phải dậy rất sớm để theo dõi.

Đến ngày chung kết, cô đã dậy từ 5 giờ sáng.

Trận đấu vô cùng căng thẳng. Nguyễn Du đánh răng rửa mặt xong, lúc ra khỏi phòng vẫn dán mắt vào màn hình điện thoại. Lâm Thanh nhìn cô, giật mình: “Mắt đỏ thế này, lại thức khuya nữa à?”

“Không, tôi dậy sớm quá thôi.”

Lâm Thanh đi cùng cô đến phòng sinh hoạt chung. Tổ tông này suốt đường xem trận đấu không nhìn đường, cứ vậy mà đi thẳng vào trong, theo cảm giác tìm đến bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Đã quen thuộc rồi.

Mười phút sau, Đoàn Lâm và trợ lý của anh cũng vào, mang theo bữa sáng.

Đoàn Lâm liếc nhìn Nguyễn Du, dừng lại, nhú mày hỏi: “Hôm nay mấy giờ dậy?”

Nguyễn Du đang chăm chú nhìn màn hình, rất căng thẳng, không ngẩng đầu, giơ tay làm dấu số 5: “Năm giờ.”

Cô đeo một bên tai nghe, trận đấu đầu tiên đã diễn ra được ba mươi phút, đang ở giai đoạn cuối, bình luận viên trong tai nghe đầy khí thế cổ vũ đội tuyển Trung Quốc. Cô gần như không nghe được cuộc trò chuyện xung quanh. Mãi đến khi có một chiếc bánh há cảo tôm đưa đến tận miệng, cô mới ngẩng lên.

Lâm Thanh và những người khác đã rời đi. Đoàn Lâm gấp một chiếc há cảo tôm đưa tới, nhìn cô.

Đã sát đến miệng rồi. Cô vội cất màn hình, định lấy dũa: “Tôi tự ăn được.”

Đoàn Lâm không để cô làm, vẻ mặt thản nhiên.

“Tôi dứt em.”

“...Ồ.”

Sau 45 phút trận đấu, cả hai đội đang giao tranh quyết liệt ở hàng rỗng. Đội Trung Quốc giành chiến thắng sát sao, tiêu diệt toàn bộ đội châu Âu, lật ngược thế trận và phá hủy căn cứ đối thủ. Trận đấu kết thúc.

“Thắng rồi!” Nguyễn Du vui sướng vô cùng, đặt điện thoại xuống, ánh mắt rạng rỡ: “Chúng ta thắng trận đầu rồi!”

“Ừ.”

Đoàn Lâm lau tay, nghe vậy thì ngẩng lên, nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô: “Còn muốn ăn gì nữa không?”

“...Hả?”

Vừa nói ra, cô đã cảm thấy có gì đó sai sai.

Nguyễn Du phồng má nhai, miệng đang nhai dở một miếng bánh củ cải. Chết tiệt, cô ăn từ khi nào vậy?

Cô bàng hoàng.

Đột nhiên, mọi ký ức ủa về. Lúc này cô bận xem trận đấu, dường như đã ăn một miếng há cảo tôm, bánh bao xiu mại, bánh củ cải, hình như còn uống cả một hộp sữa??

Tất cả đều là, đối thủ, dứt cho cô.

“Trận đấu kết thúc rồi?” Đoàn Lâm hỏi.

“...Chưa, mới xong trận đầu tiên, thắng rồi.” Nguyễn Du khó khăn đáp, “Chút nữa còn trận thứ hai.”

Đoàn Lâm lên tiếng, cầm lọ thuốc nhỏ mắt mới được mang đến, mở ra. Anh đứng dậy bước tới trước mặt cô.

Nguyễn Du ngơ ngác, chỉ vào bữa sáng đã ăn gần hết trên bàn: “Tôi vừa——”

Còn chưa nói xong, cằm đã bị nâng lên, tai nghe cũng bị tháo xuống.

Giọng thấp: “Đừng động, tôi nhỏ mắt cho em.”

Anh dùng ngón tay nâng cằm cô, hơi ngửa lên. Tay kia mở nắp chai thuốc nhỏ mắt, cúi xuống, ánh mắt dịu lại: “Ngày mai còn trận đấu không?”

“...Không, hôm nay là chung kết, xem xong là hết rồi.”

Nguyễn Du cả người như hóa đá, trơ mắt nhìn đối thủ nhỏ mắt cho mình. Toàn bộ quá trình, anh tự nhiên như dòng nước chảy, gương mặt không lộ chút xấu hổ. Lúc này cô mà từ chối thì đúng là phản ứng thái quá.

Không phải, cô có tay mà!!

Thuốc nhỏ mắt rơi xuống, cảm giác mát lạnh. Nguyễn Du nhanh chóng chớp mắt, nhắm lại một lúc.

Cô định với lấy điện thoại: “Trận thứ hai bắt đầu chưa?”

“Chưa.”

Đoàn Lâm liếc nhìn trận đấu đang nghỉ giữa hiệp, dừng một chút, rồi lật ngược màn hình điện thoại của cô lại, úp xuống bàn.

Đó là đội SOS. Hình như cô là fan của một tuyển thủ trong đội. Trước đây, khi còn ở trong đoàn phim Thành Danh Vô Vọng, cô thậm chí còn từng thử nhờ anh vote cho tuyển thủ đó.

Nguyễn Du mở mắt ra, điều đầu tiên nhìn thấy chính là Đoàn Lâm.

Khi nhìn ở khoảng cách gần, nốt ruồi đào hoa dưới mắt anh càng lộ rõ hơn. Làn da mộc hoàn hảo đến mức đáng kinh ngạc.

Hai người cách nhau gần trong gang tấc, anh hơi nhú mày: “Đừng nhìn nữa.”

Cô tưởng anh đang nói về mình, “Ồ” một tiếng, vừa định quay đầu tìm điện thoại.

Nhưng lại nghe anh hỏi: “Tôi không đẹp sao?”

Giọng nói lạnh lùng, mang theo chút mê hoặc.

Buổi trưa hôm đó, trong trận chung kết toàn cầu của Liên Minh Huyền Thoại, đội SOS của Trung Quốc đã giành chức vô địch thế giới năm nay với tỷ số cuối cùng là 3-1, tin tức nhanh chóng lên hot search.

Khi giành chiến thắng ở ván cuối, tâm trạng của Nguyễn Du phấn khích đến mức có thể dậy sớm thêm một tháng nữa, cô lên Weibo, bất kể đang dùng tài khoản chính hay tài khoản phụ, liền nhanh chóng đăng một bài viết:

【@Nguyễn Du: Trọn vẹn 6 năm, cuối cùng cũng nâng cao chiếc cúp thuộc về các bạn. Chúc mừng.】

Lâu lắm rồi Nguyễn Du không hoạt động, cuối cùng cũng đăng một bài, khiến fan như muốn khóc vì xúc động.

【Aaaaa Nguyễn Du, tôi nhớ bạn quá!】

【Ảnh selfie đâu, chúng tôi muốn xem selfie huhu.】

【Hahaha, bé con, em cũng xem trận đấu à, SOS đỉnh thật!】

【Gì cơ, Nguyễn Du cũng biết chơi game ư?!!】

【Thế giới của tôi sụp đổ rồi??】

...

Một lúc sau, fan vui mừng thoả mãn, nhưng anti-fan lại bắt đầu chế giễu Nguyễn Du cố tình bắt trend, nào là 【Quay phim mà cũng có thời gian xem trận đấu】 , 【Biết được bao nhiêu vị tướng trong Liên Minh Huyền Thoại?】 Mấy bình luận vô nghĩa không ngừng xuất hiện.

Nguyễn Du không quan tâm, đăng bài xong thì tiếp tục bận rộn quay phim.

Gần đây, các phóng viên ngoài phim trường ngày càng đông, đạo diễn Khổng Minh Khôn muốn nhanh chóng hoàn thành toàn bộ các cảnh quay tại Thượng Hải, vì vậy cả đoàn phim đều tăng ca, lịch quay của cô cũng kín từ sáng đến tối.

Cảnh quay với Đoàn Lâm là nhiều nhất, nhưng hai người trong bối cảnh nhà họ Nghi hầu như không có cảnh thân mật nữa, diễn xuất khá thuận lợi.

Tiếp theo, cả đoàn phim làm việc liên tục suốt một tuần, Nguyễn Du càng không có thời gian xem điện thoại.

Weibo ít lướt, theo dõi idol cũng chậm hơn nửa nhịp. Chẳng hạn, hai ngày trước Kỷ Lâm Hạo công bố tham gia một chương trình truyền hình thực tế về âm nhạc, anh ấy là cố vấn chương trình, mãi hôm nay Nguyễn Du mới biết.

Tối đó, đoàn phim tan làm đã hơn 12 giờ, Nguyễn Du ngồi xe của đoàn về khách sạn, Lâm Thanh lái xe, cùng với nữ diễn viên Mạc Tây.

Mạc Tây thấy cô chăm chú nhìn điện thoại, tò mò hỏi: “Chị đang xem gì thế?”

“Trailer chương trình ‘Nhạc Sĩ Sáng Tác Đỉnh Nhất’, một show thực tế về âm nhạc.”

Mạc Tây: “Chương trình mới à? Sao em chưa nghe nhỉ, hay không?”

Nguyễn Du chắc nịch: “Hay lắm!”

Idol tham gia chương trình thì chắc chắn là hay rồi.

“Được, mai quay xong em đóng máy, rảnh sẽ xem thử.” Mạc Tây tỏ ra hứng thú.

Nhắc đến đóng máy, nụ cười của Nguyễn Du tắt ngấm, không còn hứng thú với chương trình nữa, cũng không buồn xem điện thoại.

Tính toán lại lịch trình, cô còn tận ba tháng mới đóng máy.

Xe đi vào bãi đỗ xe dưới khách sạn, cả ba đang chờ thang máy thì Mạc Tây sờ soạn khắp người: “Đợi chút, em quên túi xách trên xe rồi, thẻ phòng còn để trong đó.”

Chiếc xe đậu hơi xa, Mạc Tây không quen đường, nên Lâm Thanh đi cùng cô ấy quay lại lấy túi. Nguyễn Du đứng đợi một lúc, bắt đầu thấy chán.

Cô mở điện thoại, định xem nốt trailer chương trình khi nghe có người gọi: “Nguyễn Du!”

Quay đầu lại, thấy một nhân viên đeo khẩu trang vừa bước xuống từ chiếc xe tải nhỏ gần đó, đang vẫy tay với cô.

“Đạo diễn Khổng mua đồ ăn khuya cho mọi người, cô có thể giúp tôi xách lên không?”

Cô bước tới: “Được thôi, nhiều lắm hả?”

“Không nhiều đâu, chắc cô xách nổi.”

[Xiaosi]

Gần đây đoàn phim bận tối mắt tối mũi, đạo diễn Khổng thường xuyên mua đồ ăn khuya cho các diễn viên, Nguyễn Du không nghĩ nhiều.

Nhưng khi sắp bước đến chỗ chiếc xe, cô bỗng khựng lại.

Ngoài ghế lái chiếc xe tải nhỏ, dưới đất có rất nhiều đầu lọc thuốc lá, có cái còn chưa tắt lửa.

Người này đã đợi ở đây khá lâu.

Nhưng cô không phải người đầu tiên rời khỏi đoàn phim.

Khoảnh khắc đó, Nguyễn Du lạnh toát cả người. Giọng nói bị bịt kín trong khẩu trang cố gắng giữ tự nhiên: “Hay là đợi chút, trợ lý của tôi đang ở phía trước, tôi sẽ nhờ cậu ấy xách cùng.”

Câu nói chưa dứt, cánh tay cô bị người đàn ông tóm chặt, kéo mạnh một cái, đẩy thẳng vào trong xe!

Nguyễn Du lập tức giãy giụa hết sức, hét lên: “Lâm Thanh! Cứu—ưm!”

Miệng bị bịt chặt, người đàn ông dùng hết sức đè cô lại, hạ giọng đe dọa: “Im miệng! Tôi không muốn làm hại cô.”

Giọng nói trầm khàn, quen thuộc đến mức khiến sống lưng cô lạnh buốt. Nguyễn Du trợn to mắt, c.h.ế.t tiết, chính là tên từng đột nhập vào phòng cô!!!

Cô liều mạng vùng vẫy, muốn tạo ra tiếng động, qua lớp khẩu trang cắn mạnh vào tay gã.

“Xì——!”

Nhưng sức của Nguyễn Du làm sao địch lại đàn ông, bị gã đè chặt, tiếng kêu cũng bị nghẹn lại dưới lớp khẩu trang. Lúc cảm thấy sắp không thở nổi, cơ thể bỗng nhẹ bẫng.

Tiếng va chạm nặng nề đột ngột vang lên!

Giọng Khương Lập vang lên: “Mày là ai?!!”

Một âm thanh “phịch” khác đầy u ám vang lên, hình như có người bị đập mạnh vào cửa xe, tiếp đó là tiếng hét đau đớn của gã đàn ông.

Nguyễn Du run rẩy toàn thân, ánh mắt mờ mịt, khi được ai đó kéo ra khỏi ghế sau của xe, nước mắt cô trào ra không kiểm soát.

Từ xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Lâm Thanh hét lớn: “Chuyện gì vậy?! Xảy ra chuyện gì... mẹ nó!!”

“Trời ơi, chuyện này là sao?” Mạc Tây cũng sờ.

Giữa khung cảnh hỗn loạn, Nguyễn Du cảm thấy có người ôm chặt mình, một bàn tay an ủi bóp nhẹ gáy cô, giọng nói trầm thấp.

“Ổn rồi.”

Là Đoàn Lâm.

Ôm vài giây, anh buông ra.

Nước mắt Nguyễn Du rơi không ngừng, cảm run rẩy, tay run rẩy lau nước mắt một cách vô thức, lúc này mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Hiện trường hỗn độn, gã đàn ông đã bị khống chế dưới đất, Khương Lập hung dữ kẹp chặt hai tay của gã lại.

Còn đang rên rỉ khe khẽ.

“Không sao chứ, chị Tiểu Du?! Hắn có làm chị bị thương không?!” Lâm Thanh hoảng hốt đến phát điên.

Mạc Tây vội vàng chạy tới ôm cô: “Cảm giác thế nào?”

Nguyễn Du một câu cũng không nói ra được, nước mắt mờ mờ nhìn về phía người đàn ông. Thấy Đoàn Lâm bước qua, đứng trước mặt hắn, ánh mắt lạnh lẽo cúi xuống.

Người đàn ông vừa bị va mạnh vào cửa xe đau đến tê dại cả lưng, cố gắng quay đầu nhìn lên, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Đoàn Lâm.

Lạnh đến mức khiến hắn run lên.

Không phải vẻ lạnh nhạt hờ hững thường thấy trên tivi, mà là một loại lạnh lẽo khiến người ta rùng mình.

Một cơn đau nhói ở đùi, người đàn ông lại hét lên một tiếng thảm thiết.

Đoàn Lâm thực sự đã đá hắn!!

Mạc Tây sợ đến đờ người: “Thầy... thầy Đoàn...”

“Anh Lâm, dừng, có camera giám sát đó.” Biểu cảm hung hãn trên mặt Khương Lập lập tức biến mất, vội vàng ngăn cản.

Đoàn Lâm không đáp, ngồi xổm xuống, tháo khẩu trang của người đàn ông.

Phản ứng đầu tiên của hắn là vùng vẫy che mặt, Khương Lập không để ý, khiến hắn giãy được một tay.

May mắn là hắn dường như chỉ muốn che mặt, biểu cảm đã từ đau đớn chuyển thành sợ hãi.

“Đừng, đừng quay tôi...”

Trong lúc giã giũa, người đàn ông làm tàn thuốc trên đất văng tứ tung. Có cái còn chưa tắt hết, bị quét trúng lại cháy lên đốm lửa.

Đoàn Lâm liếc mắt nhìn, ánh mắt không chút cảm xúc.

Anh nhặt một đầu tàn thuốc còn cháy lên.

Giây tiếp theo, trực tiếp dí lên mu bàn tay của người đàn ông.

*Tôi vẫn chưa hiểu tại sao tác giả đặt tên chương này là chim công luôn á

Chương 53: Lễ trao giải

Mười lăm phút sau, nhân viên bảo vệ khách sạn hốt hải chạy đến. Sau khi Lâm Thanh gọi cảnh sát, người đàn ông nhanh chóng bị giải lên xe cảnh sát.

Chuyện này đã làm kinh động cả đoàn phim. Khi Nguyễn Du làm xong biên bản trong phòng khách sạn, ra ngoài thì thấy hành lang đầy diễn viên và nhân viên đến xem tình hình. Khổng Minh Khôn trông mặt rất khó coi: “Các cậu không sao chứ? A Lâm đâu?”

Lâm Thanh đáp: “Anh ấy cùng cảnh sát về đồn làm biên bản rồi.”

“Sao không làm ở khách sạn?” Khổng Minh Khôn nhíu mày.

“Anh ấy... đánh tên fan cuồng đó.”

Trước đó, khi cảnh sát kiểm tra camera, phát hiện người đàn ông giả dạng nhân viên giao hàng, đã rình rập bãi đỗ xe từ chiều. Đến nửa đêm, hắn mới đợi được Nguyễn Du và mọi người, rồi bắt đầu hành động.

Nguyễn Du cũng đi xem camera. Trong hình ảnh, khi người đàn ông ép cô vào ghế sau, Đoàn Lâm lao đến, trực tiếp túm cổ áo hắn kéo ngược lại. Hắn vùng vẫy muốn đứng dậy, lại bị kéo lên và ném mạnh vào cửa xe.

Sau đó còn bồi thêm một cú đá, và dùng tàn thuốc dí vào hắn.

Dù là tự vệ nhưng cảnh sát vẫn phải tuân thủ quy trình, đưa Đoàn Lâm về làm biên bản. Khương Lập cũng đi cùng.

“May mà đến kịp, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì!” Lâm Thanh vẫn còn sợ, “Người bắt được thì tốt rồi, chỉ tiếc là vừa rồi tôi nên ngăn anh ấy, không đánh hai cú đó thì xong rồi...”

“Đánh rất đáng.” Nguyễn Du trầm giọng nói.

Mạc Tây mang đến cốc cà phê nóng cho Nguyễn Du, phát hiện ngón tay cô cầm cốc vẫn đang run, lo lắng: “Chị ổn chứ?”

Cô lắc đầu: “Tôi không sao, đừng lo.”

Người của đoàn phim lần lượt đến an ủi, An Trác Tây cũng gọi điện thoại. Tối đó Nguyễn Du không ngủ, ngồi bên mép giường, cửa phòng hé một khe, chờ người.

Hai giờ sáng, hành lang vang lên tiếng bước chân, loáng thoáng nghe thấy giọng của Khổng Minh Khôn. Cô ra ngoài, thấy Đoàn Lâm và mọi người đã về, đang trò chuyện với đạo diễn Khổng.

Nhìn thấy cô, Đoàn Lâm xách áo khoác, đi thẳng tới.

“Sao chưa ngủ?”

“Không, tôi ngủ không được, đang đợi các anh.” Nguyễn Du nhìn anh, chân thành nói: “Cảm ơn anh vì vừa này.”

Đôi mắt cô vẫn đỏ hoe, hàng mi còn đọng chút hơi nước, Đoàn Lâm khựng lại, đưa tay giúp cô lau đi, hỏi: “Vẫn sợ à?”

Nguyễn Du bị anh lau đến ngẩn ra: “...Trước đó thì sợ, giờ bắt được người rồi, cũng đỡ hơn.”

Phía trước, Khổng Minh Khôn hỏi: “Nguyễn Du, trước đây em từng gặp tên cuồng này chưa?”

Khương Lập nghiêng rằng nói: “Gọi hần là fan cuồng còn nhẹ, hần là đồ biến thái!”

“Vừa rồi ở đồn cảnh sát xem điện thoại của hần, album toàn ảnh và video lén chụp Nguyễn Du, còn chỉnh sửa...” Khương Lập cũng lần đầu tiên thấy chuyện thế này, “Chỉnh sửa mấy bức ảnh không đúng đắn của cô. Hỏi tại sao, hần nói muốn cưới cô ấy, muốn chăm sóc cô cả đời.”

Chết tiệt.

Nguyễn Du không nhìn được, trong đầu thậm chí tục một câu.

Mọi chuyện đã giải quyết gần xong, sáng mai 6 giờ còn phải dậy quay phim, Khổng Minh Khôn vội thúc mọi người về nghỉ ngơi. Cô cảm ơn Đoàn Lâm và mọi người, rồi về phòng.

Quay lại phòng, vẫn không ngủ được.

Thời gian qua tiếp xúc, đối thủ quả thực không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, ngược lại khá là... hay giúp người khác.

Nhớ lại cảnh Đoàn Lâm đánh người hôm nay, nếu bỏ qua góc nhìn của fan đối thủ, cô phải thừa nhận là... cũng có chút phong độ. Đúng rồi, Pudding ngày trước cũng là anh ấy nhặt về từ ngoài đường, đúng không?

Nghĩ đến những gói tin đen cô từng thu thập về đối thủ, và những lần khẩu chiến với fan của anh ấy trong quá khứ.

Cô ngồi dậy.

Được rồi, từ nay sẽ không đọc tin đen về anh ấy nữa, cũng không đấu khẩu với fan của anh ấy nữa. Trong thời gian còn lại, cô phải sống cho thật tử tế.

Cảm thấy như đang phản bội lại danh phận làm fan của mình, Nguyễn Du leo lên tài khoản nhỏ, vừa áy náy vừa xem loạt ảnh đẹp của thần tượng, còn mở xem nốt đoạn teaser chương trình âm nhạc.

Bên kia, trong phòng khách sạn.

Đoàn Lâm từ phòng tắm bước ra.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn đúng lúc sáng màn hình, thông báo mới từ một tài khoản được theo dõi đặc biệt trên Weibo.

Anh mở lên.

【@Hạo Hạo thân yêu bảo bối: Ahhhh anh trai cố lên với show mới nhé!@Hoàng Đào Nhạc Sĩ Sáng Tác Đỉnh Nhất: Chính thức công bố chương trình [Video]】

Im lặng một lúc.

Đoàn Lâm mặt mày lạnh nhạt, khẽ nhướn mày.

Lúc này, Nguyễn Du vừa tắt điện thoại, định nằm xuống ngủ, chợt có tiếng gõ cửa.

Cô không vội đi mở, cảnh giác hỏi: “Ai đấy?”

"Là tôi."

Là giọng của Đoàn Lâm.

Mở cửa ra, Nguyễn Du suýt chút nữa đã đóng sập cửa lại.

Đoàn Lâm vừa tắm xong, khoác một chiếc áo choàng tắm màu đen. Những giọt nước chảy từ tóc đen của anh, len qua tai, trượt dọc xương quai xanh, biến mất trong phần cổ áo hơi hé lộ làn da trắng lạnh. Anh ta không sợ bị chụp hình sao?

"Không ngủ được," anh nói giọng đều đều.

Nguyễn Du: "...Hả?"

Đoàn Lâm xòe tay ra, đưa tay về phía cô. Cô nhìn kỹ lại, đầu ngón trỏ dài tay anh có chút ửng đỏ, dường như bị trầy xước.

Có lẽ là lúc đánh gã fan cuồng, bị móc phải thứ gì đó trên người hắn.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, hàng mi dài của Đoàn Lâm sụp xuống, ánh mắt nhìn cô không còn lạnh lẽo như trước, mà phảng phất chút u buồn như sương mù bao phủ:

"Đau."

Nguyễn Du: "...Vậy, để tôi tìm băng cá nhân cho anh nhé?"

"Ừ."

Cô để anh vào phòng, rồi tìm trong hộp thuốc mà Lâm Thanh để lại, cuối cùng cũng lục ra một miếng băng cá nhân.

Đoàn Lâm ngồi bên bàn trong phòng cô, vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng pha chút mơ hồ ấy, nhìn xuống, đưa tay ra để cô dán băng.

Nhìn anh như thế này, thực sự quá khiến người ta xót xa!

Nguyễn Du ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng dán băng cá nhân lên chỗ trầy xước cho anh, rồi áy náy nói:

"Hay anh đi bệnh viện kiểm tra xem sao, tôi nghĩ chỉ vết xước này thì không đau đến mức vậy đâu, có khi xương bị thương rồi."

Đoàn Lâm nhìn cô: "Không cần."

"...Vây được rồi." Cô nghĩ một lúc, rồi nói, "Còn nữa, hôm nay, thật sự cảm ơn anh."

[Xiaosi]

Nói xong, ngón tay vừa được dán băng của Đoàn Lâm bất ngờ khẽ móc lấy ngón tay cô, kéo cô lại gần.

Nguyễn Du bị anh kéo lại, hơi thở giao nhau, đầu mũi anh thoáng chạm nhẹ vào đầu mũi cô.

Giọng anh khẽ khàng: "Tôi không phải người tốt. Đừng cảm ơn tôi."

Cô còn chưa kịp để trong đầu chạy hàng loạt dòng chữ "chết tiệt", thì Đoàn Lâm đã buông tay, vẻ mặt tự nhiên như thể vừa rồi anh chỉ đến để dán một miếng băng cá nhân. Khiến cô thậm chí không biết hỏi gì.

"Đừng nghịch điện thoại nữa, ngủ sớm đi." Anh liếc qua chiếc điện thoại trên bàn cô.

Nguyễn Du đành đáp lí nhí: "...Ừ."

Sáng sớm hôm sau, An Trác Tây lại gọi điện cho Nguyễn Du. Ý của cô ấy là cần xử lý theo pháp luật với tên fan cuồng kia, thủ tục pháp lý nên làm gì thì làm, nhưng không cần lan truyền thêm trên mạng.

Trước đó, Truyền Thông Thương Ảnh đã đưa ra thông cáo mạnh mẽ về vấn đề fan cuồng, toàn mạng đã âm ỉ một lần rồi. An Trác Tây hiểu rõ dư luận, vụ việc lặp lại sẽ chỉ gây phản ứng ngược. Nguyễn Du suy nghĩ một chút, cũng không phản đối.

Cô đến đồn cảnh sát hoàn tất thủ tục còn lại. Buổi chiều, cảnh sát thông báo rằng tên fan cuồng sẽ bị tạm giam mười ngày và phạt tiền, hồ sơ đã bị lưu lại.

Hành vi chỉ dừng ở mức chưa hoàn thành, không thể phạt nặng hơn.

Trên phim trường, Mạc Tây trò chuyện với Nguyễn Du, vừa nghe xong thì bức xúc: "Xử lý vậy thì nhẹ quá, còn không bằng cú đá của Đoàn Lâm!" Cô ấy lại ghé sát lại, cảm thán: "Đoàn Lâm đẹp trai thật, đẹp trai đến nỗi em sởn gai ốc, lạnh lùng như núi băng nhưng lại mạnh mẽ như vai phản diện. Cắt clip đăng lên chắc chắn bùng nổ!"

Nguyễn Du thấy đầu ong ong: "...Cô đừng có nghĩ lung tung!"

Mạc Tây: "Đợi phim chiếu xong, em sẽ làm video về hai người, tin em đi, sẽ nổi khắp ngân hà."

Cô cười lạnh: "Gán ghép cặp đôi lung tung, thiên lôi sẽ đánh đó."

"..."

Vài ngày sau, đoàn làm phim chuẩn bị kết thúc cảnh quay ở Thượng Hải, thu dọn để chuyển cảnh sang Pháp.

Theo kế hoạch, ở Pháp sẽ quay trong ba tuần, hầu hết là cảnh quay giữa Đoàn Lâm và Nguyễn Du. Đạo diễn Khổng Minh Khôn biết hai người còn phải tham dự lễ trao giải Kim Tượng, nên đã sắp xếp quay hết cảnh chính trước, dành hai ngày cuối quay cảnh phụ.

Ngày hôm đó, Đoàn Lâm hoàn thành cảnh quay cuối cùng ở Thượng Hải, rời đoàn, bay sang Đài Loan tham dự tiệc rượu của giải Kim Tượng.

Nguyễn Du chỉ cần tham dự phần thảm đỏ và buổi lễ trao giải, không phải tham gia tiệc rượu nên được nghỉ thêm một ngày.

Ngày tiếp theo, cô cũng xin phép rời đoàn.

Giữa tháng mười một, giải thưởng Kim Tượng lần thứ 58 được tổ chức tại thành phố Tân Trú, Đài Loan, được các đài truyền hình lớn phát sóng trực tiếp trên toàn mạng.

Giải thưởng này đã được tổ chức trong nhiều năm, và năm nay đặc biệt thu hút sự chú ý.

Lý do rất đơn giản, trước đây, hội đồng giám khảo của giải Kim Tượng thường ưu tiên các tác phẩm ít người biết đến, thay vì các bộ phim thương mại nổi tiếng với doanh thu cao. Những bộ phim ít người biết đến có vẻ dễ dàng lọt vào mắt xanh của giám khảo hơn. Tuy nhiên, năm nay, bộ phim "Thành Danh Vô Vọng" đã đạt doanh thu cao nhất trong năm, đồng thời còn được đề cử nhiều giải thưởng Kim Tượng, điều này thật sự là chưa từng có.

Lễ trao giải Kim Tượng, các nhà phê bình điện ảnh sẽ phân tích sâu sắc, còn các fan thì không quan tâm, họ chỉ chăm chú vào thần tượng của mình.

Lễ trao giải năm nào cũng quy tụ những ngôi sao lớn, thảm đỏ luôn đầy ắp các tên tuổi. Vào ngày thảm đỏ, từ sáng sớm đã có fan đứng chờ ở bên ngoài hội trường, và trước 7 giờ sáng, các phóng viên muốn vào khu vực thảm đỏ cũng phải tranh nhau để có được vị trí đẹp, tất cả đều vì muốn chụp được những bức ảnh hot từ sớm.

Đến khoảng 2 giờ chiều, trời bắt đầu có mưa nhỏ, nhiệt độ trên đảo đột ngột giảm mạnh.

Nguyễn Du mới đến Đài Loan lúc nửa đêm, cô nghỉ tại khách sạn của đoàn phim. Sáng sớm, cô đến gặp Quan Bảo Niên và vài diễn viên chính để chào hỏi, sau đó mới quay về phòng chuẩn bị trang điểm.

Lần này, vẫn là Thẩm Phương Phi làm chuyên gia trang điểm và làm tóc cho cô. Trước khi đến, anh đã chọn cho cô một chiếc váy

dài màu hồng nhạt, có phần lưng trần và tay áo rộng, thêu hoa tinh xảo, nhìn như một tiên nữ.

Khi cô kéo rèm cửa, nhìn xuống dưới, đã thấy các phóng viên mặc áo khoác dày đang đứng đợi. Trong thời tiết này mà mặc váy thì đúng là chỉ có thể nhờ vào vẻ đẹp mờ ảo mà sống sót được thôi!

"Thư giãn đi cục cưng, cái đẹp phải trả giá." Thẩm Phương Phi từ phía sau an ủi cô.

Váy này được tài trợ bởi nhãn hiệu, khi mặc vào thì vòng eo có vẻ rộng hơn một chút, Thẩm Phương Phi đã tìm một chiếc ghim để khắc phục.

Mái tóc dài được xịt cố định, công việc hoàn tất.

Thẩm Phương Phi hài lòng: "Đẹp!"

Lúc này, Lâm Thanh vào: "Chị Tiểu Du, đạo diễn Quan và các anh chị chuẩn bị đi rồi, chúng ta cũng đi thôi."

"Được rồi."

Ngày hôm nay, các diễn viên chính của đoàn phim sẽ đi thăm đồ riêng, Nguyễn Du sẽ đi cùng các nhà sản xuất và các thành viên khác trong đoàn.

Đoàn Lâm và Tạ Tư Vũ đã đến trước và chờ tại hiện trường. Nguyễn Du đi theo sau, cùng với đoàn làm phim. Khi họ vừa đến khu vực thang máy, cửa thang máy mở ra, trợ lý của Đoàn Lâm, Khương Lập, bất ngờ bước ra.

Quan Bảo Niên nhận ra ngay: "Các cậu không phải đã đi rồi sao? Sao lại quay lại vậy?"

"Sao đạo diễn Quan, thầy Trần." Khương Lập cười chào, "Tôi quay lại lấy chút đồ."

Anh như muốn đi vào hành lang, và khi đi ngang qua Nguyễn Du, anh đưa cho cô một chiếc túi đen.

Khẽ nói: "Cái này, anh Lâm bảo tôi đưa cho cô."

Nói xong, anh đi luôn.

Chiếc túi vải đen có khóa kéo, khá to. Lâm Thanh hỏi: "Cái gì vậy?"

"Không biết." Nguyễn Du cũng bối rối.

Ra khỏi khách sạn, Nguyễn Du ngồi cùng xe với những người đi thăm đồ, còn Lâm Thanh và mọi người ngồi trên xe của trợ lý. Cô liếc nhìn chiếc túi mà mình đã mang lên xe, tò mò mở khóa kéo và mở ra.

... Áo vest???

Bên trong là một chiếc áo vest đen, nhìn rõ ràng là được làm thủ công tỉ mỉ, vải vóc cao cấp, chỉ được gấp lại trong túi.

Nguyễn Du ngây người.

Làm gì thế này?? Cái này là của Đoàn Lâm à??

3 giờ chiều, cơn mưa nhỏ vẫn chưa dừng, thăm đồ của giải Kim Tượng chính thức bắt đầu.

Trước màn hình TV và trong các phòng live stream, mọi người đều nở nụ cười vui sướng, các diễn đàn thì đua nhau bàn tán về trang phục thăm đồ, không khí rất sôi động.

Những người hâm mộ không thể đến hiện trường đang háo hức trong các phòng live stream, khóc lóc vì vui mừng, ôi trời, đây là

lịch trình công khai mà! Cuối cùng cũng có thể thấy Nguyễn Du mới mẽ! Biết bao người mẹ lo lắng cho con gái, dù miệng nói "yên tâm quay phim" nhưng lòng thì vẫn mong được thấy nàng công chúa của mình.

Sau hai giờ chờ đợi, cuối cùng nghe thấy nữ MC thông báo:

"Tiếp theo, chúng tôi xin mời những người này, được cho là 'ngựa trắng lớn nhất' của năm – tại sao không phải là ngựa đen? Vì bộ phim mà họ mang đến chính là phim đạt doanh thu cao nhất trong năm nay."

MC nam tiếp lời: "Thực ra ai cũng đoán được rồi, các diễn viên chính của bộ phim này đã xuất hiện trước, xin chào đón đoàn phim 'Thành Danh Vô Vọng' – bộ phim được đề cử cho giải Phim hay nhất năm nay, đạo diễn Quan Bảo Niên được đề cử cho giải Đạo diễn xuất sắc nhất, và Thầy Trần – ứng viên cho giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất..."

Chiếc xe dừng lại ở đầu thảm đỏ.

Các fan phấn khích, cuối cùng cũng tới rồi!

Máy quay hướng về chiếc xe, các thành viên trong đoàn phim cùng bước xuống. Những vệ sĩ đứng chờ bên cạnh nhanh chóng che ô cho họ.

Người cuối cùng bước xuống, là Nguyễn Du, tay cầm chiếc váy hồng nhạt, bước ra khỏi xe.

Aaaaaa, đẹp quá!!!

Fan hâm mộ vừa la hét mấy câu thì nhận ra điều bất thường, ôi trời, trùng hợp trang phục rồi!

Các phóng viên bên thảm đỏ nhanh chóng đưa máy quay về phía cô, và họ cũng nhận thấy chiếc váy mà Nguyễn Du mặc

hôm nay giống hệt chiếc váy mà Hoàng Chi Lan đã mặc trước đó.

Cùng màu hồng nhạt, không tay, lưng trần, ngoại trừ một vài chi tiết thêu và hoa văn khác biệt, tổng thể đều giống nhau.

Trong phòng live stream của thảm đỏ, màn hình đột ngột bị tràn ngập các bình luận.

【Trang phục của các nữ diễn viên đi thảm đỏ đều là tài trợ, nên trùng hợp cũng là chuyện bình thường thôi.】

【Một chiếc là thiết kế cao cấp, một chiếc là sẵn có, chiếc của Nguyễn Du rõ ràng là hàng sẵn, nhìn không vừa vặn.】

【Cô ấy eo nhỏ, đáng đẹp, tôi ghen tỵ quá.】

【Fan hâm mộ không cần phải so sánh, cả hai đều đẹp thôi.】

Lúc này, những người ghét cô lại vui mừng vì nhìn thấy điều này, lập tức nhả ra vài bình luận.

【Cái này mà cũng giống sao? Hoàng Chi Lan được đề cử giải Kim Tượng nhờ tác phẩm của mình, còn Nguyễn Du chẳng có đề cử nào mà cũng dám bước lên thảm đỏ?】

【Cô ta chỉ là một kẻ tự PR thôi mà, cứ thế đi thảm đỏ để tạo sự chú ý.】

...

Ngay lập tức, bình luận trên màn hình trở nên sôi nổi.

Ngay sau đó, phóng viên và người xem trong live stream đều bất ngờ, Nguyễn Du vừa bước xuống xe, lại quay người bước trở lại!

Mọi người nhìn thấy, cô thò đầu vào trong xe, ôm ra một chiếc áo vest đen, nhanh chóng mở ra và khoác lên người.

Toàn bộ quá trình chỉ mất chưa đến mười giây, mượt mà và thuần thục.

Cả hai MC cũng bị sốc, không kịp phản ứng.

Nguyễn Du cứ thế khoác chiếc áo vest đen, dưới làn mưa, bước lên thảm đỏ cùng đoàn phim.

Người xem bình luận, fan và anti-fan đều ngẩn người...

【Haha, cô ấy có thể nghe thấy chúng ta nói gì à?】

【Nhìn biểu cảm của Nguyễn Du, không phải vì trùng trang phục mà là vì cô ấy lạnh đấy haha.】

【Nguyễn Du là nữ diễn viên đầu tiên mà tôi thấy mặc váy dạ hội khoác áo ngoài đi thảm đỏ, thật tuyệt vời.】

【Cô ấy thật dễ thương!】

【Tôi phát hiện ra Nguyễn Du luôn có khả năng xoay chuyển tình thế trong một giây, có phải siêu năng lực không vậy??】

【Cô ấy là một tiên nữ, đó chính là siêu năng lực của cô ấy.】

Ánh đèn flash của các máy ảnh làm cho màn đêm sáng như ban ngày, Nguyễn Du khoác chiếc vest đen, cả buổi cười nhẹ với máy quay.

Trong lòng cô lạnh run.

Chết tiệt, tất nhiên là sống sót mới quan trọng!

.

Một tháng rưỡi vào đoàn phim, độ hot của cô không hề giảm.

Bên trong, lễ trao giải sắp bắt đầu, Nguyễn Du được sắp xếp ngồi ở hàng ghế giữa phía sau. Cô không cần lên nhận giải, trong khi các thành viên trong đoàn phim được đề cử khác đều ngồi ở hàng ghế đầu.

Vừa ngồi xuống, ánh mắt cô tìm về phía trước, nhìn thấy Đoàn Lâm ngồi cạnh Quan Bảo Niên, hai người dường như đang trò chuyện.

Đoàn Lâm chỉ lộ ra phía sau gáy và vai, cổ áo là màu đen, có vẻ anh đang mặc áo khoác, không thể nhìn rõ anh đang mặc gì.

Trong phòng không lạnh, Nguyễn Du liền cởi áo vest ra.

Không hiểu sao, cô lại ngửi thử.

Một mùi gỗ rất rõ ràng, có hơi nhạt đi nhưng vẫn có thể nhận ra. Đó là mùi thường thấy trên người Đoàn Lâm.

Thật sự là anh ấy đã mặc à??

Lúc này, âm nhạc bắt đầu vang lên, Nguyễn Du lấy lại tinh thần, lễ trao giải bắt đầu.

Tối nay, lễ trao giải Kim Tượng thu hút sự chú ý của công chúng, với các MC là những ngôi sao lớn, trên sân khấu họ nói cười vui vẻ, tạo ra rất nhiều câu chuyện thú vị.

Giải thưởng đầu tiên được trao là Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, diễn viên nam Trần Phàm được đề cử cho vai diễn trong "Thành Danh Vô Vọng". Tiếc là anh chỉ thiếu một chút, cuối cùng giải thưởng đã thuộc về một diễn viên của bộ phim hài hành trình.

Nguyễn Du nhìn rất chăm chú.

Ở trên sân khấu xa, ánh sáng lấp lánh như sao trời, là một trong những sân khấu cao nhất của ngành điện ảnh trong nước.

Đột nhiên, cô cảm thấy... khát khao.

Lễ trao giải đã kéo dài hơn ba giờ, cuối cùng đến ba giải thưởng lớn nhất.

Giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đã thuộc về Tạ Tư Vũ.

Tạ Tư Vũ năm nay 32 tuổi, xuất thân từ diễn viên kịch, dần dần đạt được vị trí cao trong ngành, thực lực của cô đã được công nhận. Cô ấy đã khóc trên sân khấu, và cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tiếp theo là giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, hai MC lên sân khấu đọc tên.

Trên màn hình lớn, năm diễn viên nam được đề cử cùng xuất hiện.

Nguyễn Du nhìn thấy Đoàn Lâm trên màn hình, với áo khoác đen, áo sơ mi trắng bên trong, và cà vạt đen. Trong số các nam ngôi sao đều mặc vest, anh là một trong số ít không mặc vest.

Sau một lúc chờ đợi, MC nam mở phong bì đen.

MC nữ: "Chúng ta cùng công bố, Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay là..."

"Thành Danh Vô Vọng, Đoàn Lâm! Xin chúc mừng!"

Một đợt vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Đoàn Lâm lên sân khấu phát biểu nhận giải. Nhìn từ xa, ánh sáng lấp lánh như ban ngày, tỏa sáng toàn bộ cơ thể anh.

Lúc này, trong phòng livestream, những người hâm mộ đều khóc, anh chàng vốn bị một số nhà phê bình điện ảnh chỉ trích là "ngôi sao lưu lượng", nhưng anh đã đi đến hôm nay, chứng minh rằng từ "lưu lượng" và "thực lực" có thể đồng hành, thật sự không dễ dàng chút nào!

Sau đó, giải Phim dài xuất sắc nhất cũng được trao cho "Thành Danh Vô Vọng", một lần nữa, mọi người đều bàn luận sôi nổi.

Nguyễn Du cảm thấy có chút huyền diệu.

Nói sao nhỉ, khi nhìn thấy đối thủ nhận giải, cô không cảm thấy quá khó chịu.

.

Ngày hôm sau, ngay sau lễ trao giải Kim Tượng, Nguyễn Du lập tức bay về Bắc Kinh, thu dọn hành lý, và cùng Lâm Thanh lên chuyến bay đến Paris, Pháp.

12 tiếng sau, vào lúc 6 giờ chiều, máy bay hạ cánh tại sân bay Charles de Gaulle.

Phó đạo diễn Từ Thành Lệ đến đón, sau khi đến trung tâm Paris, cả đoàn chuyển sang tàu hỏa, đi thẳng đến một ngôi làng nhỏ ở phía đông bắc Pháp, vùng Alsace.

Thời tiết ở Alsace vào tháng mười một rất đẹp, bầu trời xanh ngắt.

Ngôi làng nằm bên bờ kênh, các ngôi nhà đều được xây dựng bằng đá địa phương, gạch đỏ, tường trắng, mái nhà xanh lá, màu sắc rực rỡ và tươi sáng, đẹp như một bức tranh sơn dầu.

Khổng Minh Khôn đặc biệt chọn một ngôi làng ít du khách để quay phim, không khí sống động, cả đoàn ở lại khách sạn của làng.

Đoàn Lâm chưa đến, nhưng Khổng Minh Khôn đã đến tìm Nguyễn Du.

"Cậu ấy có việc ở trong nước, phải chậm lại một ngày, tôi nghĩ sáng mai cậu ấy sẽ đến. Khi cậu ấy đến, hai người tốt nhất nên tìm thời gian để trao đổi một chút." Khổng Minh Khôn giới thiệu, "À, ở đây phong cảnh đẹp, trong làng có nhiều quán cà phê, em có thể đi dạo."

Nguyễn Du không uống cà phê, nhưng tâm trạng cô rất tốt.

Lâm Thanh nhìn cô vừa sắp xếp đồ đạc vừa huýt sáo: "Sao chị lại vui thế?"

Nguyễn Du đáp: "Đương nhiên rồi, giờ được đi du lịch miễn phí, sao lại không vui?"

Sau bữa tối ở khách sạn, khi cô chuẩn bị ra ngoài dạo một vòng, thì nhận được lịch quay từ tổ sản xuất.

Cô liếc qua và thấy rằng do Đoàn Lâm đến muộn, nên hai người chỉ có một cảnh quay vào buổi tối.

Nhìn qua các địa điểm quay và các cảnh, mắt cô đột nhiên dừng lại ở cảnh quay.

Nụ cười của cô lập tức cứng lại trên mặt.

Cảnh 182 trong "Vô Thanh Kinh Lôi."

Đúng, là cảnh giường.

Cô cuối cùng cũng hiểu ra ——

Lời nói của đạo diễn Khổng, "Tốt nhất tìm thời gian để trao đổi", là có ý gì!!!

Chương 54: Nói chuyện

Lâm Thanh nhìn thấy gương mặt đầy sự tuyệt vọng của Nguyễn Du, như thể cô không cầm trong tay tờ lịch quay phim mà là một thông báo bệnh tình nguy kịch.

“Có chuyện gì vậy?”

Nguyễn Du ngơ ngác đáp: “Tôi muốn đóng máy.”*

Linh Thanh: “Giết người là phạm pháp đấy, tổ tông ơi.”

*Chơi chữ

Nguyễn Du: “.....”

Tối đó, cô không ra ngoài mà lôi kịch bản ra, tìm cảnh quay sẽ quay vào ngày mai. Các phần khác trong kịch bản đều đã đầy dấu hiệu đánh dấu, chỉ có cảnh này là để trống.

Bởi vì đây là cảnh duy nhất trong phim... cảnh giường.

Khi trước, cô và Đoàn Lâm đã không màng đến các cảnh hôn hay cảnh giường khi diễn, sau đó kịch bản đã được xem đi xem lại nhiều lần, tất cả đều đã đọc, chỉ là không xem phần này.

Ngày hôm sau, khi Nguyễn Du xuống lầu ăn sáng, Đoàn Lâm đã tới.

Tại nhà ăn ở tầng hai của khách sạn, vị trí gần cửa sổ, nhóm đạo diễn cùng Đoàn Lâm ngồi chung một bàn. Khổng Minh Khôn

thấy Nguyễn Du, vẫy tay gọi cô lại.

“Vừa nãy tôi còn đang nói về cảnh quay tối nay của hai người, chiều nay hai người sắp xếp thời gian để trao đổi một chút nhé, tốt nhất là nên diễn thử trước.” Khổng Minh Khôn hỏi cô, “Kịch bản xem rồi chứ?”

Nguyễn Du bê đĩa đồ ăn lại, ánh mắt lướt qua Đoàn Lâm một chút: “...Xem rồi.”

“Vây thì tốt, hai người trò chuyện thoải mái nhé.”

Chiều hôm đó, đoàn phim còn phải quay một số cảnh ngoại cảnh, Khổng Minh Khôn vỗ nhẹ vào vai phó đạo diễn Từ Thành Lệ, ra hiệu để anh ta đi, chỉ còn lại cô và Đoàn Lâm.

Đoàn Lâm có vẻ mới tới chưa lâu, mũi lưỡi trai vẫn chưa tháo. Anh liếc nhìn Nguyễn Du, thấy cô có vẻ muốn nói lại thôi, rồi cúi xuống cầm một miếng bánh mì, hỏi: “Em muốn ăn mứt hay bơ?”

“...Mứt đi.”

Anh nhẹ nhàng đáp lại, bôi mứt lên miếng bánh mì nguyên cám rồi đưa cho cô.

Nguyễn Du cảm ơn, cắn một miếng bánh, trong lòng cảm thấy sự ngượng ngùng dâng lên như một dấu chấm than: “À đúng rồi, hôm ấy tôi vội quá không kịp trả lại bộ vest cho anh, đồ vẫn còn ở căn hộ của tôi.”

Đoàn Lâm không từ chối: “Về nước rồi, tôi sẽ đến lấy.”

“Ồ.”

Cảm giác ngượng ngùng.

[Xiaosi]

Chính là ngưng ngưng.

Một lúc lâu sau, cô thử hỏi: "Chiều nay, anh chắc là phải điều chỉnh múi giờ đúng không?"

Đoàn Lâm nhìn cô: "Không cần."

"Ồ," cô lại nói, chẳng còn cách nào khác: "Vậy, chuyện đó, tôi nghĩ buổi tối, cảnh đó... tôi còn phải làm một chút công tác tâm lý. Về việc diễn chung, hay là chúng ta để sau?"

Mẹ kiếp, làm sao mà diễn cảnh giường chiếu đây!!!

Cô nhai miếng bánh, lòng cảm thấy như muốn chết. Không thể diễn cảnh giường chiếu này được, không đời nào cô có thể diễn cảnh giường chiếu với đối thủ này ngoài đời thực được. Nếu không thì cô sẽ phải hỏi Mạc Tây xin vài cảnh giường chiếu từ những bộ phim khác để bổ sung nhanh chóng.

Đoàn Lâm nhìn cô một lát, rồi lại rót cho cô một cốc sữa: "Đừng để bị ghen. Uống xong rồi đi dạo với tôi."

"...Cái gì?"

Anh chỉ vào, lau vụn bánh trên cằm cô, hỏi: "Không phải vẫn chưa đi dạo à?"

Khu làng nhỏ nơi đoàn làm phim quay không có nhiều khách du lịch, mỗi góc phố đều tràn ngập hơi thở cuộc sống của người dân địa phương. Thoáng nhìn, hầu hết các ngôi nhà dọc theo con kênh đều giữ lại kiến trúc kiểu Pháp thế kỷ 16, giống như những ngôi nhà ở Venice. Các quán cà phê bên đường có người dân đang trò chuyện, những quán rượu cũng mở cửa vào ban ngày, trẻ em chơi trò lăn bóng kiểu Pháp trên phố. Mùi hoa, mùi cà phê, mùi bánh mì baguette Pháp hòa quyện lại thành một khung cảnh yên tĩnh và thanh bình.

... Nhưng mà có gì đâu!!

Làng nhỏ không lớn, đi dạo trong hai giờ là có thể đi hết mọi con phố. Nhưng mà Nguyễn Du lại chẳng nhớ mình đã đi qua cái gì.

Cô căng thẳng đến mức sắp phát điên.

Hai người đi dạo xong, về khách sạn ăn trưa, cô một mình ở trong phòng cả buổi chiều.

Không làm gì khác, chỉ xem phim.

Cô tìm được một bài viết "Top 100 cảnh cắt trong phim" trên mạng, mở từng video xem, căn rảnh mà học.

Không còn cách nào khác, dù sao thì cũng phải diễn, nhưng lần này, nhất định không được NG.

Thậm chí cô cảm thấy hối hận, trước kia khi xem những cảnh này, toàn bộ là nước miếng chảy ra, giờ lại phải học những cảnh này bằng những giọt nước mắt!

Vào lúc hoàng hôn, Lâm Thanh đến gõ cửa.

"Chị Tiểu Du, đạo diễn Khổng nói bên kia sắp xong việc chuẩn bị rồi, bảo chị qua đó."

.

Cảnh quay được dựng ngay tại một khách sạn nhỏ ở bên kia con phố. Đoàn phim đã thuê tầng trệt của khách sạn, và buổi tối, cảnh quay này sẽ diễn ra trong một phòng của khách sạn đó. Một dải dây chắn được kéo lên, những người dân trong thị trấn đến xem đều bị giữ lại ở xa.

Khi hoàng hôn buông xuống, căn phòng ngập tràn ánh sáng vàng ấm, các thành viên trong đội quay phim và nhóm đạo cụ qua lại kiểm tra từng chi tiết cuối cùng. Nguyễn Du vừa từ

phòng trang điểm bên cạnh bước ra, thì stylist nữ lại đưa cho cô một gói đồ.

Gói nhỏ màu trắng sữa, cô ấn nhẹ, bên trong mềm mềm: "Cái gì đây?"

"Miếng dán ngực, để tránh lộ." Stylist trả lời thẳng thắn, "Cảnh sau này, chắc chắn Tần Thiếu An sẽ phải cởi áo của Nghi Thu, nếu đạo diễn Khổng quay theo kiểu rộng, có thể sẽ phải cởi hết phần trên."

Nguyễn Du: "....."

Cô c.h.ế.t mất?!

Lúc này, phòng trang điểm bên cạnh mở ra, Đoàn Lâm bước ra. Anh vẫn mặc chiếc áo len đen mà Tần Thiếu An thường mặc, dưới là quần jeans, ánh mắt đang dừng lại trên chiếc túi trong tay cô.

Ngay lập tức, Nguyễn Du siết chặt túi, tai nóng bừng, trong lòng chửi thầm, rồi trực tiếp đóng cửa phòng trang điểm lại.

Khi cô thay xong đồ và bước ra, phòng bên cạnh đã được chuẩn bị xong. Khổng Minh Khôn cuối cùng xác nhận lại vị trí máy quay, bảo Nguyễn Du và Đoàn Lâm đi qua đi lại để thử một chút cảnh, sau đó bắt đầu cho dọn dẹp đội ngũ nhân viên.

Không cần đến ánh sáng, chỉ để lại vài nhiếp ảnh gia và người thu âm, còn lại hai đạo diễn và trợ lý đạo diễn đứng ở góc phòng xem màn hình.

Cảnh quay sắp tới là một đoạn giữa Nghi Thu và Tần Thiếu An sau khi dạo chơi xong ở thị trấn, trở về phòng khách sạn và có một cảnh nóng nổ ra.

Nguyễn Du mặc một chiếc áo sơ mi hoa nhỏ và chân váy len nâu đậm, ngồi trên chiếc xe lăn, trong tay còn ôm một túi bánh mà đội ngũ đạo cụ đưa cho cô, cô giờ nghi ngờ là chiếc bánh này có thể nghe thấy nhịp đập trong tim của mình.

Đoàn Lâm đi lại gần, nhìn cô với ánh mắt chăm chú: “Rất căng thẳng à?”

“Đúng vậy.” Cô nói ngắn gọn.

Anh ngừng lại một chút: “Nếu tôi có hành động nào làm em cảm thấy không thoải mái, em cứ cắn vào vai, hoặc nắm c.h.ặ.t t.a.y tôi. Tôi sẽ chú ý.”

Nguyễn Du: “..... Ồ.”

“Khâu chuẩn bị ổn chứ?” Khổng Minh Khôn đi lại kiểm tra, “Chút nữa hai người sẽ từ đây vào. Cảnh này ít thoại, sẽ cần hai người diễn tự nhiên, lần này Nguyễn Du em đừng giống như lần trước mà căng thẳng quá, thoải mái một chút, tôi sẽ không soi từng chi tiết và hô dừng đâu, thư giãn nhé.”

Nguyễn Du can đảm đối diện: “Được, tôi sẽ cố gắng.”

Chuẩn bị xong.

Trợ lý cảnh quay: “Cảnh 182, máy quay đầu tiên, Action!”

Trong phòng khách sạn yên tĩnh và ấm áp, ánh sáng vàng ấm từ hoàng hôn chiếu qua rèm voan trắng, ngập tràn khắp không gian.

Cửa bị mở ra, Tần Thiệu An đẩy xe lăn của Nghi Thư vào, cả hai vẫn đang trò chuyện.

“Hát dở thật sự.” Cô ôm một túi bánh, mắt lấp lánh cười, “Nói anh rồi mà anh không nghe, em bảo đi thì anh vẫn ở lại đó

nghe.”

Tần Thiếu An quay lại đóng cửa, khước mắt và khước miệng cũng lộ ra một nụ cười: “Dở à? Anh thích nghe anh ấy hát.”

“Dở lắm, dù sao em nghe không nổi. Nhưng bánh ở đây thì ngon, em thử nhé.”

Hai người dừng lại ở hành lang. Tần Thiếu An nhìn cô cắn một miếng bánh ngọt: “Ngon không?”

“Ngon, anh thử đi.” Cô đưa cho anh.

Anh không nhận.

Tần Thiếu An cúi xuống, kéo tay cô đang đưa bánh ngọt ra một chút, tiến lại gần, ánh mắt hướng xuống, dừng lại từng chút một ở đôi môi cô.

Khoảng cách giữa hai người rút ngắn, hơi thở gần nhau.

Một giây tạm dừng ngắn ngủi, trái tim cô đập mạnh, sau đó đôi môi mềm mại, Tần Thiếu An hôn xuống.

Lớp kem đường trên khước miệng cô bị l.i.ế.m sạch, ngay sau đó, môi dưới đau nhẹ.

Cô bị anh cắn vào môi, anh hôn sâu vào, không khách khí, đẩy lưỡi ra ngoài, hương bạc hà của anh và vị ngọt tảo từ đầu lưỡi của cô quấn lấy nhau.

Hơi thở chìm trong âm thanh mơ hồ của nước.

Nguyễn Du tựa lưng vào ghế, căng thẳng đến mức cột sống dưới bắt đầu tê cứng, đột nhiên eo cô bị siết chặt, Đoàn Lâm ôm cô lên, một tay đỡ lấy đùi cô, dùng sức đẩy cô vào tường ở hành lang.

Lúc ấy, toàn thân cô áp sát vào bức tường lạnh lẽo, hai chân không chạm đất, vô thức ôm lấy cổ Đoàn Lâm, nhưng hơi thở lại bị nuốt chửng giữa môi lưỡi.

Bánh mì từ túi giấy rơi ra, vương vãi khắp sàn, không khí tràn ngập mùi ngọt ngào.

Hơi thở gấp gáp. Nụ hôn không dừng lại.

Lúc này, Nguyễn Du bị ôm lên, áp vào tường, hai chân không chạm đất, tầm mắt cao hơn Đoàn Lâm vài tấc, nhìn vào mắt anh, đầu óc trống rỗng.

"Cut!"

Đoàn Lâm nắm c.h.ặ.t t.a.y Nguyễn Du, di chuyển một chút, nhìn cô một lúc, rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Khổng Minh Khôn la lên: " Nguyễn Du, chủ động lên! Nhiệt tình hơn một chút! Lúc này giữa cô và Tần Thiếu An không còn nghi ngờ, không có khoảng cách! Việc lên giường là điều tự nhiên, cô hiểu không? Bây giờ chỉ mới đến cảnh hôn thôi, lúc này cô rất muốn lên giường với anh ta, hiểu chưa?"

Nguyễn Du cảm thấy thái dương mình giật liên tục, trả lời: "...Hiểu rồi, đạo diễn Khổng."

"Đây là cảnh dạo đầu, đừng ngại ngùng! Nhớ nhé, chỉ là cắt cụt chân dưới, không phải tê liệt toàn thân! Anh ta ôm cô lên, cô phải quấn đùi quanh eo anh ta, tay kéo áo anh ta, nếu không tháo ra được thì thọc tay vào sờ!"

Cô im lặng một lúc lâu: "Xin lỗi, tôi sẽ điều chỉnh lại."

Cổ cô nóng bừng.

A a a a a, c.h.ế.t tiệ.t!!!

Trang điểm lại, bộ phận đạo cụ lại chuẩn bị một túi bánh mì cho cô, quay lại.

Lần thứ hai, cả cảnh quay lại từ đầu. Vào cửa, nói chuyện, đưa bánh mì, hôn nhau.

Khổng Minh Khôn vẫn hô cắt.

Mỗi lần Đoàn Lâm ôm Nguyễn Du lên, cô luôn cứng ngắc không biết phải làm gì, chân thì quẩn quanh anh, tay thì thọc vào áo, nhưng vừa chạm vào lại rút ngay lập tức như bị điện giật.

Hoàn toàn không nhập vai.

Khổng Minh Khôn cảm thấy hơi đau đầu.

Các cảnh của Nghi Thư và Tần Thiếu An ở Pháp không ít, cảnh này xảy ra vào ngày cuối cùng của hai người ở Pháp. Lúc này, Nghi Thư thật sự yêu Tần Thiếu An, không còn ý định g.i.ế.c anh ta, là cảnh tình cảm đôi bên yêu nhau, theo lý thuyết thì sẽ dễ diễn hơn những cảnh nghi ngờ lẫn nhau trước đó.

Quay ba lần, môi Nguyễn Du đã sưng lên. Mỗi lần bị hô cắt, cô lập tức rời khỏi vòng tay Đoàn Lâm, ánh mắt lảng đi, chỉ là không dám nhìn anh.

Mặt trời đã lặn, tháng mười một, trời tối rất nhanh.

Tiếng mưa rơi lộp độp vang lên trên cửa kính.

"Đạo diễn Khổng, bên ngoài mưa rồi." Một nhân viên hỏi: "Hôm nay phải quay cảnh hoàng hôn, có quay nữa không?"

Khổng Minh Khôn suy nghĩ một chút: "Quay, đổi thành cảnh mưa!"

Đoàn phim đang quay ở nước ngoài rất gấp, không thể lãng phí cả một ngày. Khổng Minh Khôn quyết định thay đổi cảnh này

thành cảnh Nghi Thư và Tần Thiếu An từ ngoài vào tránh mưa.

"Cảnh 182, lần quay thứ nhất, đoạn 4, Action!"

Trong cảnh quay, căn phòng tối được mở ra, hai người đều ướt sũng.

Ánh sáng từ hành lang chiếu vào, chỉ chiếu sáng góc cửa.

Dù bị dính mưa, Nghi Thư vẫn cười: "Có khăn tắm không? Em muốn lau."

"Có."

Đợi hai giây, nhưng Tần Thiếu An không bật đèn.

Phó đạo diễn Từ Thành Lệ cảm thấy lạ, liếc nhìn Khổng Minh Khôn, nhưng ông vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, không lên tiếng.

Trong bóng tối, Đoàn Lâm, vào phòng tắm lấy khăn tắm, rồi quay lại hành lang, tiện tay đóng cửa lại, lau tóc cho Nguyễn Du.

Trước ống kính, biểu cảm cô hơi ngạc nhiên, nhìn anh, cũng không hiểu tại sao không bật đèn.

Phản ứng này rất tự nhiên, Khổng Minh Khôn cũng không hô cắt.

Đoàn Lâm cúi xuống, lau tóc dài cho cô, rồi đến mặt, cổ, tiếp theo là xương quai xanh.

Qua khăn, dường như anh có thể cảm nhận được nhịp tim căng thẳng và dồn dập của cô.

Sau đó, tầm nhìn của Nguyễn Du đột nhiên tối sầm, anh hôn cô.

Eo cô bị siết chặt, bị anh ôm lên, áp vào tường.

Cửa chỉ để một khe hở, ánh sáng mờ từ hành lang chiếu vào, mơ hồ khắc họa hình dáng hai người.

Trong bóng tối, Đoàn Lâm không hôn cô mạnh mẽ như những lần trước, mà nhẹ nhàng liếm môi dưới của cô, hôn sâu, trong nụ hôn lẫn lộn dục vọng và sự ấm áp. Không thể nhìn rõ khuôn mặt anh và xung quanh, cảm giác căng thẳng của cô giảm đi nhiều.

Bị mưa ướt, chỉ có hơi thở và nhiệt độ cơ thể của nhau là ấm áp.

Hôn một lúc, rồi hơi tách ra. Trong mơ hồ, cô mơ hồ nhìn thấy đôi mắt anh, lông mi dài, sống mũi thẳng, và môi mỏng.

Môi anh ẩm ướt, như một sự quyến rũ.

Khổng Minh Khôn chăm chú nhìn vào màn hình, thấy Nguyễn Du bắt đầu đáp lại, cô mò mẫm muốn cởi áo len của Đoàn Lâm, nhưng vì tư thế của hai người mà không thành công.

Cô lo lắng kéo vài lần, rõ ràng có chút bực bội, chuẩn bị kéo thêm một lần nữa, nhưng toàn thân lại bị Đoàn Lâm nâng lên.

Anh ôm cô, bước thẳng vào phòng.

Đi thẳng đến giường, anh đẩy cô xuống giường. Anh quỳ xuống, cúi người đè lên.

Nguyễn Du bị ngã vào giường mềm, vừa đỡ người ngồi dậy, nhìn lên, liền đối diện với ánh mắt của Đoàn Lâm.

Vừa rồi không nhìn rõ, giờ ánh sáng từ cửa sổ bên ngoài chiếu vào, cuối cùng cô cũng nhìn rõ.

Anh nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt tối tăm, đường nét cảm căng cứng.

Không còn lạnh lùng. Đây dục vọng bị kìm nén.

Giống như sói.

Nguyễn Du hoang mang.

"Cut!"

Khổng Minh Khôn: "Được rồi, cảnh vừa rồi qua."

Một vài nhân viên bật đèn.

Giải lao giữa giờ, cảnh tiếp theo mới là cảnh quan trọng. Khổng Minh Khôn đến nói với Nguyễn Du, chỉ đạo Đoàn Lâm: "Cảnh vừa rồi thực ra là cậu ta giúp cô đó. Vẫn như tôi đã nói, lúc này giữa Nghi Thư và Tần Thiếu An không còn gì ngăn cách, không có khoảng cách, tôi cần là sự chủ động và căng thẳng, cảm giác mà cô mang lại vẫn chưa đủ, cô chưa đủ tin tưởng cậu ấy."

Nguyễn Du nghe vậy nhìn Đoàn Lâm, anh đang nhận khăn từ trợ lý, vẻ mặt bình tĩnh.

Có vẻ như cảnh vừa rồi chỉ là ảo giác.

Cô quay lại, suy nghĩ kỹ về lời nói của Khổng Minh Khôn.

Khi đạo diễn Khổng Minh Khôn chỉ đạo quay phim, anh ta nghiêm túc hơn nhiều so với bình thường. Nếu không đạt được hiệu quả mà anh ta hài lòng, anh sẽ không dễ dàng cho qua.

"Cô vẫn quá căng thẳng, chưa thể thả lỏng." Khổng Minh Khôn tiếp tục, "Thế này, tôi sẽ cho hai người mười lăm phút, hai người trò chuyện với nhau một lúc, nói gì cũng được, trò chuyện đủ mười lăm phút."

"... Hả? Trò chuyện à?" Nguyễn Du tưởng mình nghe nhầm.

"Đúng, khi nào cô thả lỏng rồi, chúng ta sẽ tiếp tục."

Nguyễn Du nhìn chăm chăm vào Khổng Minh Khôn khi anh ta cho phép nhân viên rời đi. Một nhóm người ra ngoài, máy móc còn lại, cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn cô và Đoàn Lâm.

Cô vẫn ngồi trên giường, nhìn thấy Đoàn Lâm đặt khăn tắm lên lưng ghế, đi lại gần.

Không khí như dừng lại.

Anh đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô và hỏi:

“Trò chuyện một chút?”

Chương 55: Antifan

Tóc của Nguyễn Du vẫn còn ướt, chiếc áo sơ mi hoa nhỏ dính vào làn da, chiếc váy cũng nặng nề. Cô ngẩng đầu nhìn Đoàn Lâm, mặt mày ngơ ngác như một con cá bị thiếu nước.

“Trò chuyện... cái gì cơ?”

“Cái gì cũng được, nói bất cứ điều gì.”

Anh liếc cô một cái rồi đi lấy một chiếc khăn tắm, xòe ra và quần quanh người cô: “Không lạnh à?”

“Không sao, có hệ thống sưởi là không lạnh.”

Nhưng Nguyễn Du vẫn quần chặt chiếc khăn tắm nhỏ, trong lòng cô cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Một cô gái và một chàng trai trong phòng trọ nhỏ, có thể trò chuyện cái gì đây?!!

Đoàn Lâm không ngồi lên giường, kéo một chiếc ghế ra ngồi đối diện cô.

Đôi mắt nhìn nhau trong chốc lát, anh nói với giọng bình thản: “Trước kia, Nghi Thư cho rằng Tần Thiếu An muốn tranh tài sản, là người giống mẹ anh ta, nên mới muốn g.i.ế.c anh ta.”

Anh đang giúp cô sắp xếp lại kịch bản.

“Đúng.” Nguyễn Du phản ứng kịp, tiếp lời, “Nhưng sau này cô ấy phát hiện Tần Thiếu An thực ra là người tốt, cũng khá đáng thương, hơn nữa anh ta là người duy nhất chịu ở bên cô ấy, chịu giúp cô ấy lấy lại tự do. Cô ấy cảm thấy như tìm lại được niềm vui từ ngày xưa, nên mới thích Tần Thiếu An.”

Chỉ có điều ở kết cục, Nghi Thư vẫn chọn ra đi vào thời điểm đẹp nhất, cô yêu tự do hơn là tình yêu.

Đoàn Lâm gật đầu, ngừng một chút rồi hỏi:

“Nhưng trong đoạn này, cô ấy không thể thả lỏng. Tại sao vậy?”

Cô bị hỏi đến ngẩn người.

Ngẩng đầu lên, thấy Đoàn Lâm đang nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt của anh rất sâu, anh thấp giọng hỏi: “Không thích anh ta à?”

“Không... phải đâu.”

Nghi Thư chắc chắn thích Tần Thiếu An, nhưng Nguyễn Du nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đoàn Lâm, cô có cảm giác anh đang nói bóng gió.

Im lặng một lúc lâu, cô căng thẳng rồi nói: “Tôi không có, chỉ là... ghét anh thôi, tôi không cố tình để anh NG đâu.”

Trước đây cô đã từng ghét đối phương, từng là anti-fan của anh, nhưng giờ thì không còn nữa.

Cô nhớ lại, nếu cô là Đoàn Lâm, chắc chắn cũng nghĩ cô cố tình làm khó anh ta, cảnh quay tương tác, cảnh hôn, cảnh giường đều bị NG.

Trong mắt Đoàn Lâm, Nguyễn Du đã quán lấy anh ta từ trung học, suốt một thời gian không gặp ở đại học, nhưng sau khi cô

nghỉ học về nước thì lại tiếp tục quấy rối. Chỉ cần nghĩ thôi cũng biết, chuyện cô ấy đến phim trường chặn anh ta, gọi điện quấy rối, ép hôn rồi chiếm đoạt, những chuyện như thế cô ấy chắc chắn đã làm.

Giờ họ quay phim cùng nhau, cô vẫn liên tục khiến anh phải NG trong các cảnh thân mật, nói không cố tình thì ai mà tin được?

Nguyễn Du nghĩ lại lời Khổng Minh Khôn vừa nói.

Cô còn phải quay hơn hai tháng phim, nếu không nói rõ một số chuyện, có lẽ cô sẽ mãi không thể thả lỏng với Đoàn Lâm.

[Xiaosi]

“... Chuyện là vậy. Trước đây, tôi đã hiểu lầm anh một thời gian.” Cô ngập ngừng, “Là từ cuối năm ngoái, tôi cực kỳ không thích anh.”

Cô nhớ lại những hành động của Nguyễn Du, chỉnh sửa một chút: “Cứ xem như là... do yêu sinh hận đi.”

Im lặng hai giây. Đoàn Lâm nhìn cô: “Tại sao?”

Nói lý do thì có nhiều lắm. Những tin đồn xấu về anh vẫn còn lưu trong điện thoại của cô từ kiếp trước, từng chuyện từng chuyện đều là những tin hot có thể làm người ta quay sang ghét ngay lập tức.

Nguyễn Du: “Lúc đó tôi đã đọc một số tin tức xấu về anh. Anh biết đấy, tôi trước đây không phải thích anh mà không được đáp lại sao, nên sinh ra hận thù, tin hết những tin tiêu cực đó.”

Nguyễn Du thực sự khâm phục bản thân, lời giải thích này quá hợp lý, chuẩn mực trong tâm lý học tình cảm con người!

Dù có một chút gia giảm, nhưng những gì cô nói, cơ bản cũng đã bao biện cho quá khứ là anti-fan của mình rồi.

Đoàn Lâm ngừng lại, vẻ mặt không thể đoán được: “Vậy sau này thì sao?”

“Sau này tôi biết những tin đó đều là giả.” Cô nhìn anh, vẻ mặt thành thật, quyết định nói hết ra, “Nhưng anh yên tâm, tôi giờ không yêu cũng không ghét anh, sau này chắc chắn sẽ không quấy rối anh, cũng không phải cố tình khiến anh NG đâu.”

Lại im lặng hai giây.

“Còn nữa, xin lỗi nhé.”

Lẽ ra cô phải nói câu này từ lâu rồi.

Kể từ khi trở thành Nguyễn Du, cô cũng đã từng bị ghét, bị tung tin đồn, thậm chí bị cả mạng xã hội tẩy chay.

Nên cô càng thấu hiểu việc ghét một người chỉ vì những tin đồn vô căn cứ là thiếu lý trí đến mức nào. Dù người đó có thể là đối thủ của thần tượng mình.

Ngày nào đó, nếu Đoàn Lâm biết người quay phim cùng anh lại là anti-fan của anh, cho dù anh không ra tay, Lăng Giác cũng sẽ thay anh dạy dỗ cô!

Nhưng giờ nói ra rồi, cảm giác thoải mái vô cùng.

Đoàn Lâm không trả lời, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, ánh mắt của cô thành thật, nhìn như đã buông bỏ.

Không yêu, không ghét. Không quấy rối. Đã buông bỏ.

Vậy nên dễ dàng thích một người khác.

“Ồ còn nữa, chuyện chúng ta... trước đây kết hôn ấy, nếu anh muốn ly hôn...”

Câu chưa dứt, tay Nguyễn Du đang cầm khăn tắm bị kéo mạnh về phía Đoàn Lâm, chiếc khăn tắm rơi ra, cơ thể cô mất kiểm soát đổ về phía anh.

Hai người gần nhau, ngay sau đó, anh cúi người xuống, cầm nhẹ nhàng chạm vào hõm vai cô, giống như một cái ôm.

Giọng nói lạnh lùng: “Không muốn nghe câu này.”

Hai phút sau, Khổng Minh Khôn gõ cửa và vào phòng.

"Thế nào, chuẩn bị xong chưa?"

Trong phòng, Nguyễn Du quấn khăn tắm, đang tự điều chỉnh tâm lý, nhìn có vẻ thoải mái hơn nhiều so với trước. Khổng Minh Khôn hài lòng, lại nhìn về phía Đoàn Lâm đang uống nước ở bàn, nụ cười trên mặt dừng lại. Có chút ngạc nhiên, nhú mày.

Cảm xúc không đúng lắm.

Tức giận rồi?

15 phút trôi qua, rất nhanh, nhóm quay phim vào chuẩn bị thiết bị. Phó đạo diễn Từ Thành Lệ kiểm tra lại bối cảnh của cảnh quay trước, xác nhận không có vấn đề gì, Khổng Minh Khôn ra hiệu mọi người sẵn sàng.

Tắt đèn, tiếp tục quay.

"Action!"

Trong căn phòng ánh sáng mờ tối, Nguyễn Du bị Đoàn Lâm ném lên giường mềm, vừa ngồi dậy thì ngay lập tức anh cúi xuống, hôn cô sâu.

Cô khẽ cứng lại một chút, sau đó phản ứng lại, đưa tay muốn ôm cổ anh.

Nhưng bị Đoàn Lâm ngăn lại, giữ chặt cổ tay, sau đó kéo tay cô lên đầu, ép cả người cô vào giường.

Màn này quá nhanh, động tác của anh rất dứt khoát.

Không chỉ Nguyễn Du không kịp phản ứng, mà ngay cả Khổng Minh Khôn cũng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

Dưới ống kính, hai người đang hôn nhau mật thiết, đôi mày của Nguyễn Du khẽ nhíu lại, khóe mắt đỏ lên và ướt át, như thể vừa động lòng vừa không chịu nổi.

Thực tế không phải vậy.

Cô cảm nhận được sự ma sát trên môi, thử đáp lại, thậm chí khi đầu lưỡi vừa thò ra một chút, đã bị anh cắn một cái.

Đoàn Lâm đang hôn cô, hôn rất mang tính xâm lấn, ngón tay trên cổ tay cô vuốt ve mạch đập. Nói là hôn, chẳng bằng nói là l.i.ế.m và cắn.

Quá, mẹ nó, hung hăng.

Nguyễn Du hoàn toàn mờ mịt, nhân lúc anh chắn ngang ống kính, lúc môi họ tách ra một chút, cô không nhận được mà nói: "Đoàn..."

Âm tiết chưa kịp phát ra, anh nhìn cô, ánh mắt trầm như mực, cúi xuống một chút, lại tiếp tục hôn cô.

Lời cô định nói bị chặn hết.

Giống như một tiếng rên nhẹ.

Khổng Minh Khôn chăm chú nhìn vào màn hình giám sát.

Trên màn hình, Đoàn Lâm che gần hết ống kính, kéo cổ áo, lập tức kéo hết chiếc áo len xuống và quăng xuống dưới giường.

Cơ bắp lưng căng cứng của anh và đường cong xương vai được ánh sáng mờ chiếu sáng, kéo dài xuống thắt lưng, từng cử động đều căng và thả lỏng. Cảnh tượng này đầy sức hấp dẫn.

Anh quay lưng về phía ống kính, cúi xuống, làm động tác như thể đang cởi áo sơ mi.

Sau đó, Đoàn Lâm lấy chăn bên cạnh, đắp lên người cô.

Màn hình tiến vào gần.

Trong bóng tối, những biểu cảm của Nguyễn Du như bị chìm đi, nhưng điều tốt là, bóng dáng của họ thoát ẩn thoát hiện trong ánh sáng mờ, mỗi động tác đều khiến người ta phải suy nghĩ.

Trước màn hình giám sát, Khổng Minh Khôn nhú mày, ngẫm nghĩ một chút, nhưng cuối cùng vẫn không hô dừng.

Thực ra, anh muốn có cảnh quay táo bạo hơn, nhưng Đoàn Lâm có vẻ không muốn phối hợp, hầu như che khuất Nguyễn Du.

Nhưng những cảnh quay về cảm xúc mãnh liệt và sự căng thẳng mà anh cần, cả hai đã thể hiện đủ.

Hoặc nói đúng hơn, là Đoàn Lâm đang dẫn dắt và thể hiện điều đó.

Sự d.a.o động. Nhịp điệu. Hơi thở.

Những tiếng động mơ hồ đầy ám muội.

Những nụ hôn trao đổi.

Bên cạnh, nữ trợ lý đỏ mặt, thì thầm: "Trời ơi, che bằng chăn mà vẫn diễn được như vậy..."

"Suýt." Từ Thành Lệ trừng mắt với cô.

Trong bóng tối mờ ảo, Nguyễn Du không còn nghĩ được gì nữa, cảm nhận Đoàn Lâm hôn từ khóe môi cô, dần di chuyển xuống tai, l.i.ế.m rồi cắn nhẹ.

Anh hỏi: "Thật sự thích anh không?"

Giọng nói trầm thấp, quyến rũ khó tả.

Đây là câu thoại trong kịch bản.

Tai Nguyễn Du nóng đến mức gần như muốn nổ tung, đầu óc trống rỗng.

Một lúc sau, cô nhỏ giọng đáp: "... Thích."

"Cut!"

Từ xa, Khổng Minh Khôn cuối cùng cũng hô "dừng", quay xong mà không có lỗi cảnh nào.

Mọi người trong phòng đều không ngờ rằng cảnh quay cuối cùng hôm nay lại kết thúc suôn sẻ như vậy, một cảnh quay không cắt, không phải làm lại.

Trong phòng, nhóm quay phim và âm thanh nhanh chóng thu dọn thiết bị. Khổng Minh Khôn biết sau cảnh quay giường chiếu, cần phải cho các diễn viên không gian riêng tư, nhanh chóng ra hiệu cho mọi người rời khỏi phòng.

Hai phút sau, tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại Nguyễn Du và Đoàn Lâm trong phòng.

Nguyễn Du vẫn còn trong trạng thái tâm trí trống rỗng, mặt đỏ không thể kiểm soát, nhìn Đoàn Lâm gần trong gang tấc, không thể thốt ra một chữ.

Đoàn Lâm nhìn cô hai giây, rồi cúi xuống, nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Sau đó anh ngồi dậy, đắp chăn cho cô, nhặt áo len dưới giường, đi vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, đoàn phim kết thúc công việc. Lâm Thanh cùng Nguyễn Du về khách sạn.

Địa điểm quay cách khách sạn chỉ một con phố, cư dân trong thị trấn không nhận ra mấy diễn viên trong đoàn phim, nên họ chỉ đi bộ về.

Khi đi qua một cây cầu, Nguyễn Du đột nhiên dừng lại.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Thanh thấy sắc mặt cô không ổn, "Quên đồ ở phim trường à?"

Cô không trả lời, im lặng một lúc, tựa vào thành cầu, từ từ ngồi xuống, mặt chôn vào đầu gối.

Lâm Thanh giật mình: "Đau bụng? Hay là chỗ nào không khỏe?"

Lâu sau, Nguyễn Du thấp giọng nói: "... Tôi... mẹ nó!!!"

Lâm Thanh: "..."

Mặt cô vẫn còn nóng, cô muốn nhảy xuống sông.

Cô nghĩ đến.

Thực ra khi quay phim, Đoàn Lâm không hề áp sát cô, hai người trong chăn luôn cách nhau một khoảng, động tác đều là giả.

Nhưng... khi nói hai câu cuối cùng trong kịch bản.

Cô vô tình co một chân lên, chạm phải anh.

Ngay lúc đó cô mới nhận ra.

Anh...

Mẹ kiếp. Anh ấy.

... Anh ấy có phản ứng rồi!!!

Lâm Thanh thấy cô có vẻ muốn nói nhưng lại ngừng, tưởng cô muốn nhảy sông nhưng lại do dự: "Chị rớt cuộc sao rồi?"

Nguyễn Du hít sâu, bình tĩnh lại năm phút, mới trả lời:

"Tôi nghĩ... tôi đã chọc giận Đoàn Lâm rồi."

.

Nguyễn Du thật sự cảm thấy cô đã khiến Đoàn Lâm tức giận.

Chắc chắn là vì trong 15 phút trò chuyện tối nay, khi cô tiết lộ về việc mình từng là fan cuồng của anh, dù cô đã vứt bỏ gánh nặng tâm lý, nhưng anh rõ ràng đã giận dữ.

Khi quay cảnh sau đó, anh hôn cô cũng rất mãnh liệt. Sau khi quay xong, anh không nói một lời mà bỏ đi luôn.

Cảm thấy cũng phải, ai muốn cùng người từng là antifan của mình quay phim chứ?

Ngay cả Lâm Thanh cũng nhận ra không khí lạnh lẽo tỏa ra từ Đoàn Lâm.

Khác với sự thờ ơ như mọi khi, lần này thật sự là sự lạnh nhạt. Nhưng cũng không giống lần trước khi anh ta đánh người trong khách sạn ở Thượng Hải, dường như không lạnh lùng như vậy.

Lâm Thanh thở dài như một người mẹ.

Chắc chắn là vì Nguyễn Du nhiều lần NG, khiến người ta tức giận.

Đoàn Lâm là tân đế vương của giải thưởng Kim Tượng, lại giành được hai giải vàng, lượng fan rất đông, làm sao chị ấy lại đắc tội anh ta chứ!!!

Ngày hôm sau, lúc ăn sáng ở khách sạn.

Nguyễn Du chọn đồ ăn xong, đang cầm khay đi tìm chỗ ngồi, thì bị Lâm Thanh kéo đến bàn của Đoàn Lâm.

Cô nhìn Lâm Thanh, vẻ mặt hoang mang: “Làm gì vậy?”

Lâm Thanh không đáp, cười nói: “Thầy Đoàn, hôm qua sau khi chị Nguyễn Du về, chị cứ khen diễn xuất của thầy, nói là được diễn với thầy thật là hiếm có.”

Nguyễn Du: ????

Ánh mắt của Đoàn Lâm rơi vào mặt Nguyễn Du, hôm qua anh hôn cô ấy hơi mạnh, khóe miệng của cô bị xước một chút.

Anh không lên tiếng.

Lâm Thanh tiếp tục tăng thêm thiện cảm: “Thật ra gần đây cô ấy đã xem nhiều bộ phim mà thầy đóng, nói như vậy, cô ấy là fan của thầy đó.”

Nguyễn Du: ...

Lâm Thanh, cậu đừng có nói nữa!

Im lặng một lúc. Đoàn Lâm dừng lại, hỏi một câu lạnh nhạt: “Hei fan?”(antifan)

Lâm Thanh cười khê: “Cái gì?”

Lúc này, trợ lý Khương Lập mang điện thoại công việc của Đoàn Lâm đến, anh liếc qua màn hình rồi đứng dậy nhận điện thoại.

Khi người đi khỏi, Lâm Thanh cảnh giác hỏi Nguyễn Du: “Thầy Đoàn vừa nói cái gì fan vậy?”

Nguyễn Du: “Anh ấy có thể là đang chào tôi?”

Lâm Thanh: “?”

Nguyễn Du nghiêm túc: “Anh ấy vừa nói, hey, fan.”

“...”

Chương 56: Thuốc lá

Sáng hôm đó có một cảnh quay giữa Nguyễn Du và Đoàn Lâm, địa điểm quay vẫn là phòng khách sạn tối qua.

Cảnh quay này là về việc Nghi Thư và Tần Thiếu An thức dậy vào sáng hôm sau sau đêm ân ái.

Đoàn làm việc và nhóm quay phim đang bận rộn sắp xếp vị trí máy quay, còn cảnh quay trong phòng không thay đổi, vẫn giữ nguyên trạng thái như tối qua. Nguyễn Du đến, thấy Khổng Minh Khôn đang trò chuyện với phó đạo diễn Từ Thành Lệ, khi thấy cô đến, anh gọi cô lại.

“Cảnh quay sắp tới Nghi Thư hút thuốc, cô đã từng hút thuốc chưa?”

Nguyễn Du nghĩ một lúc: “Chưa, nhưng tôi nhớ, Nghi Thư lần này cũng lần đầu hút thuốc đúng không?”

“Đúng vậy.” Khổng Minh Khôn hài lòng gật đầu, “Vậy không sao, cô cứ phản ứng tự nhiên, tôi sẽ không hướng dẫn.”

Cô đồng ý, rồi đột nhiên nhớ ra một điều: “Đạo diễn Khổng, Đoàn Lâm anh ấy không hút thuốc phải không?”

“Cậu ấy bình thường không hút, nhưng quay phim thì có thể khác, để cậu ấy ngửi mùi thuốc là được.”

Đang nói, Khổng Minh Khôn lại cười và vẫy tay. Đoàn Lâm đã đến.

Nguyễn Du quay đầu lại nhìn, tốt, đối phương vẫn như thường lệ, lạnh lùng, nhưng có vẻ còn lạnh hơn trước.

Ôi trời, có lẽ cô còn chưa kịp ra mắt bộ phim đã bị anh ta tìm cơ hội ám sát mất!

Sau khi thay đồ trong phòng trang điểm, nhóm đạo cụ mang đến cho cô hai gói thuốc để cô chọn.

Cả hai đều là loại t.h.u.ố.c lá dành cho phụ nữ phổ biến ở Pháp, nhãn hiệu Cartier, trong đó gói màu xanh có mùi nhẹ, còn gói màu đỏ thì đậm hơn. Cô không do dự mà chọn gói màu xanh.

Chuẩn bị quay, Nguyễn Du mặc áo tắm bước vào phòng, thấy Đoàn Lâm đã ngồi trên giường.

Anh ngồi ở đầu giường xem kịch bản, áo trên người đã cởi ra, không khoác áo tắm, ánh sáng mặt trời chiếu vào, những đường cơ thể của anh được ánh sáng tô đậm, thân hình tuyệt đẹp như một bức tượng điêu khắc.

Các máy quay đã sẵn sàng. Khổng Minh Khôn hô: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi, Đạo diễn Khổng!”

Nguyễn Du vút áo tắm xuống, trèo lên giường.

Cô liếc qua Đoàn Lâm, thấy anh đang nhìn mình, do dự một chút, cố gắng tạo ra một nụ cười thật thân thiện.

Được rồi, những lời đã nói hết, tâm lý cũng đã vút bỏ, nếu còn bị NG thì thật quá đáng ghét.

“Cảnh quay 183 của ‘Vô Thanh Kinh Lôi’, Action!”

Ánh sáng buổi sáng nhẹ nhàng chiếu qua rèm vải trắng. Trong phòng khách sạn ấm áp, trên chiếc giường trắng, hai người đang

hôn nhau.

Một khi vào vai, Đoàn Lâm lập tức bỏ đi vẻ lạnh lùng thường thấy.

Anh giữ chặt eo Nguyễn Du, đẩy cô dựa vào gối, cúi người xuống hôn cô.

Không phải là hôn sâu, chỉ hôn nhẹ vào khóe miệng và cằm cô, nhẹ nhàng và dịu dàng, vuốt ve thân mật.

Hôn một lúc, Nguyễn Du đẩy anh ra.

Cô đẩy anh sang một bên, ngay sau đó xoay người, ngồi lên người anh.

“Anh đừng động đây.” Cô cười gian.

Áo sơ mi hoa trên người Nguyễn Du chỉ cài hai chiếc cúc, lỏng lẻo. Đoàn Lâm đứng như dự đoán, không nhúc nhích, tay đặt ở eo cô, ánh mắt dõi theo đường cong của eo cô, rồi dừng lại ở chân giả của cô.

“Đau không?”

“Không đau nữa.”

Cô cũng nhìn chân của mình, nhúu mày, rồi cười hỏi: “Xấu không?”

Đoàn Lâm: “Không xấu.”

Ngay sau đó, Nguyễn Du chống tay vào eo anh, nhẹ nhàng cúi xuống, hôn lên yết hầu anh.

Đoàn Lâm ngửa cổ, tạo thành một đường cong mượt mà, yết hầu lẩn lẩn, tay đang đặt trên eo cô siết chặt. Cứ để cô muốn làm gì thì làm.

Cô hôn dọc xuống cằm anh, rồi nhẹ nhàng hôn lên mặt anh.

Trước màn hình máy quay, Khổng Minh Khôn hiếm khi không nghiêm túc mà có chút ngạo nhiên.

Hôm nay bầu không khí giữa họ chuyển động thật hoàn hảo, Đoàn Lâm đương nhiên không khiến anh bất ngờ, nhưng Nguyễn Du, từ khi nào cô lại thoải mái như vậy?

Tối qua họ đã nói gì mà hiệu quả mạnh mẽ thế này?

Hiệu quả quá tốt, Khổng Minh Khôn không dám hô cắt.

Trong cảnh quay, Nguyễn Du hôn một lúc, rồi chống tay lên, đưa tay lấy hộp t.h.u.ốc lá và bật lửa ở đầu giường.

Cô rút ra một điếu thuốc mảnh, châm lửa và thử hút một hơi.

Ngay khi rít hơi thuốc đầu tiên, cô lập tức bị sặc và ho vài tiếng, nhúu mày, cảm giác không thoải mái.

Khói thuốc mỏng manh, màu trắng ngà lượn lờ trong không khí. Sau khi qua đi cảm giác ngạt thở ban đầu, cô lại cảm nhận được một hương vị mơn nhẹ của mơ, mang chút ngọt ngào tinh tế. Cũng ổn, không quá khó để hút.

Theo kịch bản, Nghi Thư sẽ phải ngậm một điếu thuốc, thổi nhẹ khói vào mặt Tần Thiếu An.

Hút một hơi thuốc, cô tiến lại gần Đoàn Lâm, trong lòng có chút do dự.

Chắc là sau khi quay xong đoạn này, cô lại phải bị đối thủ ghi một điểm xấu mất thôi?!

Chỉ do dự một chút, đột nhiên cảm thấy sau lưng bị siết chặt, Đoàn Lâm áp sát, tiếp theo, t.h.u.ốc lá trên tay cô bị anh lấy đi.

Anh bình tĩnh nhìn cô, cúi mắt, rít một hơi thuốc.

Cả đoàn làm phim đang quan sát, Khổng Minh Khôn suýt nữa nhẩy dựng lên. Anh ngậy người, suýt nữa rơi điếu thuốc ra khỏi miệng.

Trên giường, cô cũng ngớ người. Đúng lúc chuẩn bị thoát khỏi vai diễn, Đoàn Lâm cắn điếu thuốc, siết chặt eo cô, xoay người, đè lên người cô.

Khoảng cách giữa hai người thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Anh vút điếu thuốc vào gạt tàn, ngậm một hơi thuốc, hôn cổ cô.

Khói thuốc màu trắng ngà quẩn lấy làn da cổ mịn màng, dưới ánh sáng mặt trời có một cảm giác mơ màng khó phân biệt. Không biết cái gì khiến người ta nghiện hơn.

Lẽ ra, lời thoại của Nghi Thư là hỏi anh có thích mùi t.h.u.ố.c lá không, nhưng cô lập tức phản ứng, thay đổi: "Anh không phải không thích hút thuốc sao?"

Ngay sau đó, mặt cô bị nắm lấy, quay lại đối diện với anh, cô nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm như mực của anh.

Đoàn Lâm nhẹ nhàng nói: "Không thử sao biết không thích?"

Anh cũng sửa lời thoại.

"Cut!"

Khổng Minh Khôn hài lòng, thông qua một cảnh.

Trợ lý nữ nhanh chóng đưa cho cô chiếc khăn tắm, cô quẩn lấy, kìm nén cảm giác xấu hổ bùng lên sau khi nhận ra, suy nghĩ một chút, quay lại hỏi Đoàn Lâm: "Thế nào, hôm nay tôi có tiến bộ không?"

Cô nhìn anh, ánh mắt sáng lên.

Đoàn Lâm nhìn cô, không trả lời, khi cảnh quay xong, anh lại trở lại vẻ lạnh lùng như sáng nay.

[Xiaosi]

Chính xác mà nói, là lạnh lùng, giống như đang hỏi lại cô "anti-fan".

Cô cảm thấy mình có một lịch sử đen tối, có lỗi trước với anh, cảm thấy hơi tự ti.

Cô không ngờ rằng mình sẽ phải làm hài lòng, đúng vậy, làm hài lòng đối thủ.

Khi mọi người trong phòng đã gần như rời đi, cô đi tới gần anh với thái độ tốt.

"Tôi sẽ không nghe theo tin đồn về anh nữa," cô nói nghiêm túc, "Cũng không theo đám đông mà chỉ trích anh nữa, anh yên tâm."

Tối qua về nhà, cô suy nghĩ kỹ, thực ra Đoàn Lâm đã giúp cô không ít.

Mặc dù cô là fan của đối thủ, nhưng không thể vô ơn như vậy.

Phải sống hòa thuận, hoàn thành bộ phim này cho tốt.

Hai người đối diện nhau trong một lúc. Đoàn Lâm lạnh lùng hỏi: "Em định đền bù thế nào?"

"Đền... bù à?" Cô ngẩn người, chưa nghĩ ra, "Hay là anh đưa ra yêu cầu, tôi xem có đền bù được không."

Đoàn Lâm nhìn cô một lúc: "Nợ."

"...Ồ."

Phòng làm việc vắng vẻ, không khí lại lắng xuống.

Cô vừa định nói gì đó, thì bỗng nhiên cảm giác môi dưới nóng lên. Đoàn Lâm dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương nhỏ trên môi cô, vừa chạm vào rồi lại rút ra ngay.

Anh hỏi: "Đau không?"

"Chỗ này à?" Cô cũng chạm vào một chút, "Không đau."

Đoàn Lâm: "Hôn tôi, không ghét à?"

Cô ghen lời. Trời ạ, sao anh lại hỏi câu này?

Một lúc lâu, cô mới ghen ngào trả lời: "Không, không ghét."

Đoàn Lâm đáp lại, nhặt quần áo lên, mặc vào, để lại không gian cho cô thay đồ. Anh rời khỏi phòng.

Ở hành lang đoàn phim, mọi người đi qua đi lại, Khổng Minh Khôn đang vừa hút thuốc vừa xem bảng thông báo, xác nhận cảnh quay chiều nay. Anh liếc thấy Đoàn Lâm đến, đánh giá anh, rồi cười vẫy tay chào.

"Tôi thấy bộ dạng của cậu, là hết giận rồi sao?" Anh vỗ vỗ tàn thuốc, "Hôm qua cậu mặt lạnh thế."

Đoàn Lâm không đáp, mở miệng xin một điếu thuốc.

Khổng Minh Khôn ngạc nhiên, đưa cho anh: "Cậu không phải ghét hút thuốc làm hại cổ họng sao?"

"Ừ."

Đoàn Lâm lấy lửa châm thuốc.

"Này hút dễ nghiện lắm, đừng học tôi, tôi bỏ mãi mà không được."

Khổng Minh Khôn nói thêm vài câu, thấy anh thở vài hơi, rồi nhúu mày.

Đoàn Lâm sắc mặt lạnh nhạt, dập tắt điếu thuốc. Không phải mùi thuốc cô vừa hút.

Trong đầu anh nghĩ rất nhiều chuyện.

Có cảm giác áy náy thì tốt, chứng tỏ cô quan tâm. Dù tạm thời chỉ là diễn trò cũng được.

Không vội. Tất cả rồi sẽ đến.

.

Đoàn phim có nhiều cảnh quay ở Pháp, trong hai tuần tiếp theo, các cảnh giữa cô và Đoàn Lâm gần như kín lịch từ sáng đến tối.

Khổng Minh Khôn rất chú trọng đến chất lượng hình ảnh, đôi khi chỉ để lấy được một cảnh chèo thuyền vào lúc hoàng hôn, đoàn phải quay suốt ba ngày liền. Có một cảnh Nghi Thư và Tần Thiếu An trong quán rượu, chỉ riêng việc tổ chức và sắp xếp diễn viên quần chúng cũng gây không ít cảnh quay bị hỏng.

Cô đoán Khổng Minh Khôn chắc chắn có nhiều cảnh quay thừa. Đoàn làm phim ở Paris trong ba tuần, nhưng khi phim ra rạp, phần được dựng lại có khi chỉ vồn vẹn mười mấy, hai mươi phút.

Cả đoàn ở Alsace một tuần, sau đó chuyển tới Marseille, và tuần cuối cùng quay ở Paris.

Khổng Minh Khôn muốn tri ân bộ phim *Midnight in Paris*, vì vậy các cảnh quay ở Paris đều được thực hiện vào buổi tối, và hầu hết là cảnh mưa.

Ngoại trừ hai ngày đầu mới đến Pháp chưa quen, giờ đây cô đã hoàn toàn thích nghi.

Với cô, cảnh khó nhất là cảnh giường chiếu đã quay xong, phần còn lại chỉ là những cảnh Nghi Thư và Tần Thiếu An đi du lịch ở Pháp, chủ yếu là ngoại cảnh, xen kẽ vài cảnh hôn.

Hiện tại, Khổng Minh Khôn gần như không cần hô "cut" trong các cảnh hôn giữa cô và Đoàn Lâm.

Đến tuần thứ ba, An Trác Tây gọi cho cô một cuộc điện thoại quốc tế, nhắc đến bộ phim cổ trang mà cô từng tham gia.

"Tối mai Cung Dạ Hành lên sóng rồi, trong nước phát lúc 9 giờ tối, bên em chắc là buổi chiều, dù sao cũng là vai nữ thứ của em, nhớ đăng bài quảng bá đó nhé."

Nguyễn Du: "Em biết rồi."

An Trác Tây: "Lâm Thanh nói với chị, mấy ngày nữa là sẽ về nước đúng không?"

Nguyễn Du gật đầu: "Còn quay hai ngày nữa, chuyến bay về là chiều ngày kia."

"Vậy khi em về và nghỉ ngơi trong hai ngày chuyển cảnh, vừa hay có một lễ trao giải thời trang thường niên, em có thể tham gia." An Trác Tây tranh thủ, "Ngoài ra còn hai thông báo quay chụp, gần đây cuối năm nhiều sự kiện lắm, nghệ sĩ khác có tần suất xuất hiện, em cũng không thể thiếu, nếu có thể dành thời gian tham gia thì tốt nhất."

Cúp máy xong, Lâm Thanh đứng ở cửa gọi cô đi ăn cơm.

Nguyễn Du ra mở cửa, điện thoại lại rung một cái.

Trưởng Khoa Trần: 【Tháng này có thời gian không? Có thể đến tái khám rồi.】

Chương 57: Nhận giải thưởng

Cảnh cuối cùng của đoàn làm phim tại Paris cũng là cảnh cuối cùng trong kịch bản giữa Nghi Thư và Tần Thiếu An.

Cảnh quay này được sắp đặt vào vài chục năm sau khi Nghi Thư tự sát, khi đó Tần Thiếu An đã già yếu, nằm trên xe lăn không còn đi lại được. Một buổi trưa nọ, Tần Thiếu An ngồi trong sân phơi nắng, trời dần âm u, gió mưa kéo đến, trong thoáng chốc ông mơ lại quãng thời gian du lịch cùng Nghi Thư khi còn trẻ.

Trong mơ, ông thấy mình và Nghi Thư vẫn ở Pháp, trên con đường Paris lúc nửa đêm không một bóng người, họ ôm nhau khiêu vũ.

Trong mơ, Nghi Thư không bị cắt cụt chân, mặc chiếc váy dài màu xanh chàm lần đầu họ gặp nhau, đôi chân hoàn hảo như một chú bướm đầy sức sống.

Cảnh này là một cảnh quay đêm lớn, Khổng Minh Khôn cần lấy hai bối cảnh, một vào nửa đêm, một vào lúc bình minh.

Ông ấy định dùng đoạn này làm đoạn bổ sung, sau đó cắt vào phần cuối phim, để Nguyễn Du và Đoàn Lâm tự do thể hiện.

Nguyễn Du suýt chút nữa thì vui mừng đến phát khóc, ngồi xe lăn hơn hai tháng, cuối cùng cũng được đứng dậy rồi!

Địa điểm quay là trên một con đường ven sông Seine.

Tại trường quay, Lâm Thanh mang đến cho cô một túi nhỏ dán giữ nhiệt: "Cái này, vừa nãy thầy Đoàn gửi, bảo chị dán vào trong áo khoác lông."

"Đoàn Lâm à?" Nguyễn Du nhận lấy, thò đầu nhìn về phía Đoàn Lâm

Anh đang đứng trò chuyện với Khổng Minh Khôn, như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, ngược mắt nhìn về phía này, hơi dừng lại.

Nguyễn Du lập tức nở một nụ cười thân thiện tiêu chuẩn, giơ gói giữ nhiệt lên, cảm ơn anh.

Quan hệ giữa cô và Đoàn Lâm hiện tại có chút vi diệu.

Nói thế nào nhỉ, cô cảm thấy mình giống như một phạm nhân cải tạo đang chuộc tội.

Từ khi bị chính người đó biết chuyện cô từng là antifan của anh, bây giờ cô thể hiện vô cùng thân thiện.

Nguyễn Du mở áo khoác lông, dán gói giữ nhiệt, đầy cảm giác u sầu.

Huhu, thật là xấu hổ!

Chuẩn bị đầu vào đây, Khổng Minh Khôn bước đến dặn cô về điệu valse: "Điệu này dễ nhảy thôi, khi quay, cô chỉ cần theo Đoàn Lâm, cậu ấy sẽ dẫn dắt cô, không cần câu nệ động tác, tôi cần hiệu quả tự nhiên, hai người cứ tự do thể hiện."

Nguyễn Du gật đầu đồng ý, cởi áo khoác, đi qua.

Các máy quay vào vị trí.

Lúc này là 12 giờ đêm tại Paris, người qua đường vẫn khá đông, đứng vây quanh sau hàng rào của đoàn phim. Dù đứng cách khá

xa nhưng vẫn có chút ồn ào.

Phó đạo diễn trợ lý bật một đoạn nhạc nền, át đi tiếng người, làm nhạc nền cho cảnh khiêu vũ của họ.

"Vô Thanh Kinh Lôi, cảnh thứ 268, máy quay một, Action!"

Nguyễn Du vịn vào vai Đoàn Lâm, eo bị anh nắm giữ. Hai người không làm theo động tác tiêu chuẩn, phần thân trên giống như đang ôm hờ.

Trong điệu valse, người nam gần như kiểm soát toàn bộ nhịp điệu, cô chỉ cần thả lỏng, để Đoàn Lâm dẫn đi là được.

Đầu óc cô thả lỏng.

Cảnh này quay xa, không thu âm, cô nghe thấy Đoàn Lâm hỏi:

"Lạnh không?"

Cô trả lời thật: "Hơi lạnh."

"Dẫm lên chân tôi." Đoàn Lâm cúi mắt nhìn giày của cô, ngăn gọn.

"... Sao mà dẫm được?" Nguyễn Du nhỏ giọng, "Tôi đi giày cao gót mà."

Ngay giây sau, eo cô siết chặt, bị Đoàn Lâm nhấc lên không trung, váy xoay nửa vòng trên không, khiến cô giật mình vội ôm chặt cổ anh.

Trong khung hình, Nguyễn Du bị Đoàn Lâm nâng lên xoay nửa vòng, phản ứng rất nhanh đá bay giày cao gót trong không trung, đáp đất, chân trần giẫm lên mu bàn chân của anh.

Khoảng cách giữa hai người đột ngột thu hẹp, đầu cô gần như tựa vào vai Đoàn Lâm.

Toàn bộ trọng lượng đều dồn lên người anh, thật sự là được anh dẫn dắt nhảy.

Khổng Minh Khôn nhìn chăm chăm vào màn hình, rất tốt, không hô cắt.

Trong lòng có chút nghi hoặc, gần đây hai người này phối hợp ngày càng ăn ý nhỉ?

"Quay xong bộ này, sau này có dự định gì?" Đoàn Lâm nhàn nhạt hỏi.

"Hả?"

Sau này? Nguyễn Du nhất thời không phản ứng kịp, đối thủ muốn nói chuyện định hướng tương lai với cô à??

Nghĩ ngợi một lúc: "Tôi cũng không biết nữa."

Nguyễn Du: "Tôi thích quay show, cũng thích đóng phim, không kén chọn, chỉ xem quản lý của tôi sắp xếp thông báo thế nào thôi."

"Thị trường phim ảnh mà công ty em có được không nhiều, cái tốt lại càng ít." Đoàn Lâm dừng một chút, bình thản, "Nếu em muốn tập trung vào diễn xuất, có thể chuyển công ty."

"Chuyển công ty... chuyển đi đâu?" Cô nghe mà ngẩn người.

Bối rối một lúc lâu, dần dần nảy ra một suy nghĩ không thể tin: "Không phải là, chuyển qua công ty của anh chứ?"

Đoàn Lâm đáp lại.

Nguyễn Du c.h.ết lặng, phản ứng đầu tiên là đối thủ bị điên, phản ứng thứ hai là bản thân bị điên.

Cô lại còn nghiêm túc suy nghĩ về chuyện đóng phim nữa.

Đối với ngôi sao, nhận hợp đồng quảng cáo và tham gia sự kiện thương mại là kiếm được nhiều tiền nhất, nhưng đóng phim dù không kiếm được nhiều tiền, lại đồng nghĩa với việc có cơ hội đoạt giải, mà đoạt giải có nghĩa là thật sự nổi tiếng. Trong giới giải trí, không ai không muốn vừa có danh vừa có lợi.

Thực ra, Đoàn Lâm nói không sai, nghệ sĩ dưới trướng Truyền Thông Thương Ảnh đều đi theo con đường tạo ngôi sao, công ty có thể giúp nghệ sĩ giành được show truyền hình và hợp đồng quảng cáo tốt, nhưng mảng điện ảnh lại khá yếu. Kịch bản hay và đạo diễn giỏi đều là miếng bánh vàng mà hàng vạn người tranh giành, thậm chí đối với những đạo diễn lớn như Khổng Minh Khôn, chỉ có họ chọn nhà đầu tư và diễn viên, còn nhà đầu tư lại khó chen được người vào đoàn phim.

Vậy nên, việc có được chương trình tạp kỹ và hợp đồng quảng cáo tốt dựa vào độ nổi tiếng, nhưng để nhận được nguồn tài nguyên phim ảnh chất lượng lại hoàn toàn dựa vào may mắn. Dù cho An Trác Tây là một người quản lý vàng, nhưng ở lĩnh vực này cũng khó mà làm ăn được.

Nhưng Đoàn Lâm thì không giống vậy.

Vòng tròn điện ảnh vốn dĩ đã nhỏ. Anh ấy đã đóng phim nhiều năm, nhận giải thưởng không ngừng, những đạo diễn nổi tiếng cần quen biết anh sớm đã quen biết cả rồi.

Từ khi anh ấy thành lập công ty riêng, lại còn lôi kéo được Quách Bân – át chủ bài của Đông Ảnh thì hiện giờ chắc chắn có không ít nghệ sĩ muốn ký hợp đồng với công ty của anh. Dù đội của anh có không xoay xở hết việc, thì sau lưng anh vẫn còn Đông Ảnh của nhà họ Đoàn – một trong những ông lớn trong ngành giải trí phim ảnh.

Nguyễn Du chấn động, lẩm bẩm: “Anh đang đào góc tường à?”

Bàn tay ở eo đột nhiên siết chặt.

Đoàn Lâm cúi người, cầm đặt lên hõm cổ cô, thấp giọng hỏi:
“Góc tường của ai?”

“... Của ba tôi.”

Không phải chứ, anh ta thật sự không sợ cô bị Lăng Giác băm nát sao??

Cô thật sự tò mò: “Tại sao anh muốn ký hợp đồng với tôi?”

Đoàn Lâm không trả lời ngay.

Nguyễn Du lúc này không nhìn thấy biểu cảm của anh, chờ đợi một lúc.

Sau khoảnh khắc im lặng, Đoàn Lâm đáp: “Bù đắp.”

Cô “ồ” một tiếng, thì ra là muốn cô kiếm tiền cho anh.

Nguyễn Du: “Vậy để tôi... suy nghĩ đã.”

Nói xong trong lòng liền hiện lên vô số suy nghĩ. Không bàn đến việc nếu cô ký hợp đồng với công ty của Đoàn Lâm, có bị anti-fan xử lý không, nhưng đóng phim cũng phải xem cô... có còn thời gian không.

Cô còn không biết mình sống được bao lâu nữa.

“Cắt!”

Khổng Minh Khôn ở xa hô cắt, ló đầu khỏi màn hình giám sát:
“Cảnh quay xa đạt yêu cầu rồi! Động tác giữ nguyên, quay thêm một cảnh cận!”

Chuyên viên trang điểm vội vã chạy lên dặm phấn cho cả hai, cuộc đối thoại liền gián đoạn.

Nguyễn Du vẫn đứng trên giày của Đoàn Lâm, Lâm Thanh nhân lúc dậm phẩn nhanh chóng bước đến khoác áo cho cô. Cô đang ôm cổ Đoàn Lâm, không có tay, Đoàn Lâm liền nhận lấy áo, đính thân khoác lên cho cô.

Cô ngược lên nhìn, chỉ thấy được chiếc cằm góc cạnh rõ nét của anh, ngẩng lên chút nữa, hàng mi dài như cánh chim đen, đôi mắt thản nhiên chẳng nhìn ra cảm xúc gì.

Tối hôm đó, cảnh quay kéo dài đến hai giờ sáng. Giữa buổi nghỉ, cả đoàn phim đến quán cà phê gần đó nghỉ ngơi hai tiếng, khi gần đến lúc bình minh, quay thêm một cảnh giữa Nguyễn Du và Đoàn Lâm.

Cảnh vẫn là trên con đường đó, ánh sáng bình minh dần lộ từ chân tháp Eiffel, ánh nắng ban mai như ngọn lửa mới sinh, phủ ánh vàng óng ánh khắp dòng sông Seine.

Trong giấc mơ của Tần Thiếu An, Nghi Thư không nhảy xuống vực thẳm vào đêm khuya hôm đó.

Anh và cô ôm nhau trên con phố vắng người ở Paris, khiêu vũ, chờ đợi đêm dài tăm tối qua đi, cuối cùng cũng đợi được cảnh bình minh này.

Sáng hôm đó, đoàn phim hoàn tất mọi cảnh quay ở Pháp. Nguyễn Du về khách sạn ngủ vài tiếng, chiều theo đoàn phim ra sân bay trở về nước.

Sau hơn mười tiếng đồng hồ, máy bay hạ cánh xuống sân bay thủ đô.

Đoàn phim cần chuyển địa điểm đến Tô Châu để quay tiếp cảnh quay sau, có ba ngày nghỉ ngơi. Mọi người chia tay tại sân bay.

Trước khi đi, trợ lý đạo diễn chào từng diễn viên: “Tiểu Du, vài ngày nữa gặp lại ở Tô Châu nhé.”

“Được, vậy tôi đi trước đây.” Nguyễn Du mỉm cười.

Giữa tháng 12, bộ phim cổ trang “Cung Dạ Hành” mà Nguyễn Du đóng hồi đầu năm cuối cùng đã phát sóng. Bộ phim được chiếu song song trên hai đài, vài tập đầu có tỷ suất người xem khá tốt.

Fan của Nguyễn Du, những người gần như “sắp đói khát” vì chờ đợi, bất ngờ như được cứu sống, thi nhau mở TV, điện thoại để theo dõi phim. Họ hét lên: “Có idol làm việc không ngừng thật là hạnh phúc!!”

Trong “Cung Dạ Hành,” Nguyễn Du đóng vai nữ phụ, một sát thủ lạnh lùng được triều đình đào tạo, bị cầm. Sát thủ này không có tuyến tình cảm, vốn dĩ nhận lệnh truy sát công chúa nhỏ của một quốc gia diệt vong, nhưng dần bị hào quang của nữ chính làm cảm hóa, quay lưng ủng hộ phe công chúa, cuối cùng giúp công chúa trả thù kẻ diệt quốc.

Không thoại không sao, không tuyến tình cảm càng tốt hơn! Fan hò reo: “Chúng tôi không quan tâm! Chúng tôi chỉ cần nhìn nhan sắc!!”

Mỗi khung hình của Nguyễn Du trong phim với kiểu tóc đuôi ngựa cao, trang phục đen bó sát đều bị fan chụp lại và lưu trữ, từng cảnh đánh nhau đều được tua chậm nhiều lần để xem. Cô không dùng thế thân trong cảnh hành động, vòng eo nhỏ, đôi chân dài, đánh võ vừa mạnh mẽ vừa đẹp mắt. Kiểu tóc đuôi ngựa cao này, thậm chí ngay cả đỉnh đầu của cô cũng đẹp hơn hẳn các diễn viên nữ khác!!

Phim vừa phát sóng, các cảnh hành động của Nguyễn Du đã lên hot search. Trên đường đến công ty, cô mở ra xem, thấy bình luận khen chê đều có, nhưng khen thì nhiều hơn.

Đến công ty, An Trác Tây đẩy qua một loạt thông báo: “Dạo này em có hai buổi chụp tạp chí. Chị cũng đã nhận thêm một hợp

đồng quảng cáo mới cho em, tháng sau sẽ công bố, em ký hợp đồng đi. Hai hôm nữa cũng phải quay xong tư liệu quảng cáo.”

“Được.” Nguyễn Du gật đầu, ký hợp đồng quảng cáo mắt kính.

An Trác Tây: “Đúng rồi, tối mai có lễ trao giải cuối năm, em sẽ nhận một giải, nhớ chuẩn bị lời cảm ơn trước.”

Nguyễn Du ngó người: “Giải gì?”

“Người mẫu nữ được yêu thích nhất năm, do fan em bình chọn. Em chuẩn bị trước đi.” An Trác Tây đưa thiệp mời cho cô.

Trên thiệp viết: Lễ hội cuối năm E.

Cuối năm, các tạp chí thời trang lớn gần như đều tổ chức lễ hội cuối năm. Lễ cô tham dự lần này do một tạp chí lớn tổ chức, địa điểm ở Bắc Kinh.

Tạp chí này là một trong năm tạp chí hàng đầu, giải thưởng được chia thành hai phần, một phần do nội bộ tạp chí bầu chọn, phần còn lại do fan bình chọn.

Năm nay, giải thưởng người mẫu nữ được yêu thích nhất do cộng đồng mạng bình chọn. Fan của Nguyễn Du đã đồng lòng tham gia, cuối cùng giúp cô hơn một chút phiếu so với Hà Dĩ Huyền, một trong tứ tiểu hoa đán để giành giải nhất.

Fan đã làm rất nhiều điều mà cô không hề hay biết.

Nguyễn Du cất thiệp mời, trong lòng thấy cảm động.

Tối hôm đó, sau khi hoàn thành cảnh quay, cô về căn hộ, trước khi đi ngủ chợt nhớ ra, bật camera trước selfie một tấm rồi đăng lên Weibo.

【@Nguyễn Du: Bức ảnh selfie cuối cùng trong năm nay [mặt trắng][ảnh]】

Đã gần một tháng cô không đăng Weibo cá nhân, fan thấy được liền bùng nổ.

【Aaaaaaa người mất tích đã trở lại! Tôi hét to đến mức mẹ tôi từ phòng bên chạy qua đánh tôi!!】

【Tôi đang mơ sao, nếu không làm sao có thể nhìn thấy tiên nữ! hu hu.】

【Hai giờ rưỡi sáng??? Tiểu Du, tôi ra lệnh cho cô nhanh chóng đi ngủ!!】

【Năm nay còn 12 ngày nữa thôi, bảo bối à, em khóc đây.】

.....

Trong ba ngày nghỉ ngơi của đoàn làm phim, An Trác Tây không hề nường tay, gần như sắp xếp lịch trình kín mít cho Nguyễn Du. Cô hầu như chỉ ở trong căn hộ của mình vài tiếng mỗi ngày, suýt nữa đã phải chuyển vào sống trong công ty.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc buổi chụp sáng, buổi trưa Lâm Thanh đưa cô đến khách sạn nơi lễ trao giải tổ chức, Thẩm Phương Phi bay qua để làm tạo hình cho cô.

Trong lúc làm tạo hình, cô vẫn đang nhai bánh mì làm bữa trưa: “Lâm Thanh này, thực sự không thể cho tôi miếng thịt nào sao? Tôi suýt khóc đến nơi rồi, thật đấy.”

Lâm Thanh kiên quyết: “Bây giờ không được, chiếc váy này mà ăn nhiều thì lộ bụng ngay, lúc đó bị truyền thông chụp được ảnh xấu thì làm sao? Các nữ minh tinh khác đi sự kiện còn không dám uống một ngụm nước, chịu khó một chút, đợi nhận xong giải thì muốn ăn gì cũng được.”

Hôm nay, Thẩm Phương Phi chọn cho Nguyễn Du một chiếc váy đuôi cá màu be nhạt, bó eo. Chiếc váy vừa vặn hoàn hảo, làm nổi

bật vòng eo thon gọn như có thể ôm gọn trong một tay.

Chiếc váy thực sự rất đẹp, nhưng nhược điểm duy nhất là quá tôn vòng eo, khiến cô không thể ăn uống gì.

Nguyễn Du đành lướt Weibo để tìm "lương thực tinh thần".

Vừa nhìn, mắt cô sáng rực lên.

Kỷ Lâm Hạo!

Thần tượng của cô cũng sẽ tham dự lễ trao giải E năm nay!!

Lâm Thanh thấy ánh mắt Nguyễn Du lấp lánh, bánh mì ăn được một nửa đã đặt lại trên bàn trang điểm.

Lâm Thanh: “Không ăn nữa à?”

“Các nữ minh tinh khác còn không dám uống nước, tôi mà ăn bánh mì thì có xứng không? Tôi không xứng.” Cô nghiêm túc nói, vẻ mặt đầy quyết tâm sửa sai.

Lâm Thanh: “...”

Buổi chiều, lễ trao giải E diễn ra tại Nhà thi đấu Công nhân Bắc Kinh.

Thảm đỏ là nơi cạnh tranh khốc liệt của các nữ minh tinh. Dù là giữa trời đông lạnh giá, không ít người vẫn mặc váy trễ vai, hở lưng trên thảm đỏ. Chịu lạnh có là gì, sắc đẹp vốn phải trả giá. Ngoại trừ Nguyễn Du.

Truyền thông đứng hai bên thảm đỏ bật cười khi thấy Nguyễn Du: lần này cô lại khoác thêm áo khoác!

Cô khoác một chiếc áo khoác blazer nhỏ màu trắng, bên dưới là chiếc váy đuôi cá màu be nhạt. Dáng đi của cô trên thảm đỏ tựa như gió thoảng, không dừng lại chút nào.

Các fan đứng bên đường chụp ảnh vừa bất lực vừa buồn cười, hét lên: “Nguyễn Du, đi chậm chút nào! Để bọn em chụp vài tấm đẹp đi!”

Bình luận hài hước: 【Nguyễn Du: Cá khóc thì nước biết, trời lạnh thì tôi biết.】

Buổi tối, lễ trao giải chính thức bắt đầu. Nguyễn Du được sắp xếp ngồi hàng ghế đầu với đãi ngộ rất tốt.

Hàng ghế phía sau là chỗ ngồi của fan. Khi cô vừa bước vào, từ xa đã có fan gọi tên cô. Cô nghe tiếng gọi, quay đầu nhìn, không thấy rõ người nhưng có lẽ nhìn thấy bằng đèn của mình, cô liền mỉm cười ngọt ngào.

Chỗ ngồi của cô ở bên phải hàng đầu tiên. Cô ngồi xuống, cố ý nhìn quanh một lượt. Tìm được rồi!

Kỷ Lâm Hạo ngồi ở phía bên kia, gần vị trí trung tâm bên trái hàng đầu tiên.

Thần tượng của cô đang quay đầu nói chuyện với một nam nghệ sĩ phía sau. Dáng vẻ mờ ảo của anh cũng toát lên vẻ đẹp lấp lánh!

Cô nhanh chóng thu lại ánh nhìn, trò chuyện vài câu với nữ nghệ sĩ bên cạnh, rồi lấy điện thoại trong túi áo khoác ra.

Bỗng dưng cô muốn biết một chuyện.

... Đối thủ kia, anh ta có tới không nhỉ?

Cô mở tài khoản nhỏ và tìm kiếm, không có mặt.

Chiều nay, Đoàn Lâm xuất hiện trên đường phố Thượng Hải, dường như đang quay quảng cáo ngoài trời. Đến giờ fan của anh vẫn còn reo hò với mấy bức ảnh hậu trường.

Xem ra anh cũng bận rộn thật. Nguyễn Du tắt điện thoại, bất giác cảm thấy vui vẻ.

Có lẽ đây chính là sự hả hê trong đau khổ, không, là đồng cảnh ngộ mới đúng.

Buổi tối, lễ trao giải được phát sóng trực tiếp trên toàn mạng. Các tiết mục biểu diễn xen lẫn với các phần trao giải.

Khi gần đến lượt Nguyễn Du nhận giải, Lâm Thanh cúi thấp người, đến báo trước nửa tiếng để cô ra hậu trường chuẩn bị.

Đi qua lối đi dành cho nhân viên, cô vào hậu trường, đi thẳng đến phòng hóa trang.

Hậu trường còn náo nhiệt hơn cả bên trong, nhân viên bận rộn như một nồi lẩu sôi sùng sục. Cô được Thẩm Phương Phi kéo lại dặm thêm chút phấn, sau đó sang phòng phỏng vấn để ghi hình.

Khi vừa bước ra, có người gọi cô.

“Nguyễn Du?”

Nguyễn Du quay đầu, vừa thấy người, lập tức nở nụ cười rạng rỡ: “Kỷ Lâm Hạo! Anh xuống sớm thế ạ.”

“Ừ, lễ trao giải của tôi ngay sau em.”

Kỷ Lâm Hạo mặc vest lịch lãm, đôi mắt đào hoa ảm áp tựa như thiên thần hạ phàm. Đẹp đến mức khiến khóe môi cô không kiềm chế được mà cong lên.

Lâm Thanh nhin không được, chọc nhẹ cô một cái từ phía sau.

Nguyễn Du lập tức thu lại vẻ mặt, ho nhẹ một tiếng: “Khụ, vậy chúc mừng anh trước nhé.”

“Cũng chúc mừng em.” Kỷ Lâm Hạo mỉm cười dịu dàng, “Dạo này bạn quay phim lắm hả?”

“Ừ ừ, bận lắm luôn.”

Kỷ Lâm Hạo: “Bây giờ em rảnh không? Tôi có thứ muốn đưa cho em.”

Nguyễn Du gật đầu lia lịa: “Rảnh!”

Cô thấy Kỷ Lâm Hạo gọi trợ lý Tiểu Toàn đến, lấy một chiếc túi đưa cho cô:

“Bên trong là album mới của tôi, vừa ra tháng trước. Tôi luôn muốn đưa cho em, cảm ơn em đã giúp tôi quay MV lần trước.”

“Không có gì không có gì.” Nguyễn Du cầm album ra, mắt sáng rực, “Anh đặc biệt mang đến đây hả? Cảm ơn nhé.”

Kỷ Lâm Hạo nhìn cô, cười gật đầu.

Album có mặt lưng màu đen, bìa trước được in bằng tranh vẽ hai chữ lớn “Không nghe”. Còn có cả chữ ký vàng óng ánh của Kỷ Lâm Hạo!

Thực ra khi album vật lý vừa ra, Nguyễn Du đã mua cả một thùng chất đầy trong căn hộ. Nhưng chiếc này thì khác.

Vì đây là album có chữ ký tay của thần tượng!!

Hai người nói chuyện vài câu trong phòng hóa trang, nhân viên đi vào thông báo, sắp đến lượt Nguyễn Du. Cô cẩn thận cất album, đưa cho Lâm Thanh, quay đầu chào tạm biệt để ra ngoài.

“Cố lên nhé.” Kỷ Lâm Hạo nhếch môi cười, “Hôm nay em đẹp lắm.”

Nguyễn Du ngoan ngoãn gật đầu, cố tỏ ra bình tĩnh.

Nhưng trong lòng thì như pháo hoa đang nổ tung.

Hu hu! Thần tượng khen cô rồi!!!

Trong hội trường, MC đang phấn khích công bố giải Nữ nghệ sĩ được yêu thích nhất năm. Nguyễn Du nghe thấy tên mình, hít sâu một hơi, bước ra sân khấu từ phía sau.

Tiếng vỗ tay vang lên, ánh đèn tập trung chiếu sáng cô.

Nguyễn Du bước đến trung tâm sân khấu, đứng gần micro, ngẩng đầu nhìn quanh. Hội trường rộng lớn đông nghịt người.

[Xiaosi]

Gần đó là các ngôi sao trong trang phục lộng lẫy, xa xa là các fan giơ cao bảng đèn. Tại khoảnh khắc này, toàn bộ ánh nhìn đều đổ dồn về phía cô.

Cô tiến gần micro, mỉm cười: “Đây là lần đầu tiên tôi đứng trên sân khấu như thế này để nhận giải, cảm giác thật kỳ diệu.”

“Trong hơn một năm qua, tôi đã hoàn thành rất nhiều điều mà trước đây chưa từng nghĩ đến, như tham gia chương trình thực tế, đóng phim; và cũng nhận được một số kết quả vượt ngoài mong đợi, chẳng hạn như có được người hâm mộ của riêng mình. Cảm giác thật giống như đang chơi trò chơi vượt ải.”

Cả khán phòng bật cười.

Trên sân khấu, Nguyễn Du được ánh hào quang tỏa sáng bao trùm. Tóc dài như rong biển, chân váy lướt trên mặt đất, cả người như đang phát sáng, đẹp rực rỡ.

Cô kết thúc lời phát biểu: “... Tôi sẽ tiếp tục cố gắng, hy vọng tương lai sẽ không làm các bạn thất vọng. Cảm ơn.”

Cô cúi đầu thành kính, tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền.

Sau lễ trao giải, có một bữa tiệc, nhưng Nguyễn Du còn lịch quay nên chỉ xuất hiện lướt qua để chào hỏi. Sau đó, cô nhanh chóng đến phim trường.

Khi rời khỏi hội trường, bên ngoài vẫn còn đông đảo fan đứng đợi các ngôi sao tan làm.

Có fan của cô nhận ra chiếc xe thương vụ của Nguyễn Du, liền gọi lớn: “Tiểu Du tạm biệt, vất vả rồi!”

“Nhớ chăm sóc bản thân nhé!!”

“Chúng tôi chờ ngày bạn bước lên bục nhận giải cao hơn!”

Nguyễn Du hạ cửa sổ xe, nghiêng người ra ngoài đáp lại: “Được rồi, các bạn cũng vậy nhé! Trời lạnh mau về đi nào!”

Fan của cô liền đồng thanh: “Được, được, được!”, vừa vẫy tay vừa lưu luyến chia tay, trong lòng thầm hét lên: Tiểu Du thật sự quá yêu chiều fan rồi!

.

Tại Thượng Hải, trong một studio chụp ảnh.

Nhiếp ảnh gia đang ngồi trước màn hình máy tính chọn ảnh, quay lại hỏi Đoàn Lâm: “Thầy Đoàn, anh thấy bộ ảnh này thế nào?”

Đoàn Lâm lướt qua từng tấm: “Được. Cảm ơn mọi người đã vất vả.”

Khi xem ảnh, anh hơi cúi người xuống một chút, không quá gần, nhưng khuôn mặt nữ nhiếp ảnh gia vẫn thoáng ửng đỏ.

Cô mím môi, quay lại định nói thêm gì đó: “Vậy nếu không có vấn đề gì, chúng ta...”

Cô khựng lại.

Phía sau, Đoàn Lâm đã đứng thẳng người, cúi mắt, đang nhìn điện thoại.

Lông mày anh hơi nhíu lại, vẻ mặt lạnh nhạt, cả đội ngũ đã quay cuồng làm việc suốt hai ngày cũng chưa từng thấy anh có biểu cảm như vậy.

Thần sắc có phần lạnh lùng, nhưng lại pha lẫn cảm giác khó tả.

Giống như khi một chú mèo ở nhà lỡ làm đổ ly nước, anh muốn tỏ vẻ lạnh lùng nhưng lại chẳng thể nào nổi giận, chỉ đành bất đắc dĩ nuông chiều.

Đoàn Lâm đang xem Weibo.

Là bài đăng của một người anh đã đặc biệt theo dõi.

【@ Hạo Hạo thân yêu bảo bối: A a a a a, hu hu hu hu!!!】

Bên dưới bài viết này, cô tự để lại bình luận: “Hôm nay nhận được album có chữ ký của anh trai rồi! Cuối cùng tôi cũng có ngày hôm nay T.T [ảnh]”

Mỗi chữ đều tràn đầy niềm vui sướng, trong ảnh là album có chữ ký của Kỷ Lâm Hạo.

Nhìn thấy album đó, Đoàn Lâm khẽ nhíu mày. Ánh mắt anh thoáng liếc qua một góc bức ảnh và dừng lại.

Cô vô tình chụp luôn bàn tay đang cầm album của mình, bìa đen của album càng làm nổi bật đôi tay trắng nõn mềm mại của cô. Album bỗng trở thành đồ trang trí.

Ánh mắt Đoàn Lâm như chứa đầy mực đen, ngừng một chút, ngón tay vuốt nhẹ lên bức ảnh, chính xác là chạm vào ngón tay của cô trong hình.

Trong đầu, anh lại hiện lên gương mặt cô.

Cả khoảnh khắc khi hôn nhau, ngón tay trắng muốt của cô vô thức siết chặt lấy tấm ga trải giường.

Trước đây anh chưa từng nhận ra, hóa ra mình có sở thích như vậy.

.

Ngày hôm sau, Nguyễn Du dành nửa ngày trống lịch để đến bệnh viện tái khám.

Từ khi cô phẫu thuật đã hơn nửa năm. Lúc mới xuất viện, gần như mỗi tuần cô đều phải tái khám, sau đó giảm xuống mỗi tháng một lần, rồi mỗi ba tháng một lần.

Lần tái khám này, sau khi có kết quả, bác sĩ Trần và hai vị bác sĩ chủ trị vẫn ngồi trong phòng họp để thảo luận bệnh tình của cô.

Căn bệnh tim bẩm sinh của tiểu thư Nguyễn Du, hồi nhỏ đã từng phẫu thuật, nhưng khi trưởng thành lại tái phát. Cả phương pháp điều trị bằng thuốc và phẫu thuật đều không đạt hiệu quả đáng kể.

Lần này kết quả tái khám cho thấy, sắc mặt của ba người đều không mấy lạc quan.

Những thuật ngữ chuyên môn quá nhiều, Nguyễn Du chỉ nắm được một điều, khuôn mặt tái nhợt: “Bác sĩ vừa nói là tôi đã xuất hiện biến chứng?”

“Đúng vậy, đã xuất hiện hiện tượng tăng áp động mạch phổi nhẹ. Cô xem, đây này.” Bác sĩ Trần chỉ vào báo cáo chẩn đoán cho cô xem.

Nguyễn Du: “Thế... cái này có thể chữa khỏi không?”

“Muốn chữa khỏi biến chứng, vẫn phải điều trị từ căn bệnh gốc. Nói cách khác, nếu không giải quyết được vấn đề gốc rễ, biến chứng sẽ luôn xuất hiện.” Bác sĩ Trần thở dài, “Tình hình của cô hiện tại chỉ có thể thử phẫu thuật lại một lần nữa.”

“Nhưng cô phải suy nghĩ kỹ. Dù phẫu thuật lại, cũng không thể chữa khỏi, hơn nữa rủi ro sẽ rất cao.”

Một sự im lặng kéo dài, Nguyễn Du: “Thật sự... không còn cách nào điều trị triệt để sao?”

Bác sĩ Trần: “Có, là phẫu thuật ghép tim. Nhưng...”

Nguyễn Du không nói gì nữa.

Chính cô cũng biết, rủi ro của phẫu thuật ghép tim lớn như thế nào. Chỉ riêng việc tìm được nguồn hiến tạng phù hợp đã là chuyện mờ mịt, huống chi kể cả cô có vượt qua phản ứng đào thải ghép sau phẫu thuật, thì cũng chỉ kéo dài thêm vài năm.

Sau một buổi chiều thảo luận, Nguyễn Du vẫn quyết định tiến hành phẫu thuật. Bác sĩ Trần hứa sẽ đưa ra phương án điều trị trong vòng một tuần, nhưng cô vẫn phải xếp hàng đợi thêm vài tháng nữa.

Trước khi rời đi, cô nhìn họ, đôi mắt đỏ hoe, nhẹ nhàng hỏi: “Thật sự không còn cách nào khác sao?”

Nguyễn Du hít sâu, giọng nghẹn ngào: “Tôi nghĩ mình vẫn còn cứu được, các bác sĩ không thể bỏ mặc tôi được đâu.”

Bác sĩ Trần bị cô làm bật cười, nhưng nụ cười lại chẳng thể kéo dài, ông bất lực nói: “Trừ khi...”

“Trừ khi gì?”

“Trừ khi xảy ra kỳ tích y học, cô có thể tự chữa khỏi.”

Nguyễn Du: “...”

Nếu cô có năng lực này, thì sao không vào phim Mỹ để cứu thế giới luôn chứ??

Mang theo một đồng thuốc mới từ bệnh viện trở về xe, cô dùng khẩu trang che kín mặt, che cả đôi mắt. Mũi cay xè, không nói nổi một lời.

Những lời của bác sĩ Trần vẫn vang vọng trong đầu cô, ông nói rằng, một khi đã xuất hiện biến chứng, tỷ lệ tử vong sẽ rất cao.

Giờ đây, cô chỉ có thể sống từng ngày một.

Thấy cô có vẻ khác thường, Lâm Thanh hỏi: “Sao thế?”

“Không muốn quay phim nữa, muốn đóng phim Mỹ.” Nguyễn Du nói với giọng nghiêm túc nhưng âm thanh lại đầy uất ức, “Từ phòng thí nghiệm bước ra là có thể đảo ngược tương lai, thân thể kim cương bất bại, còn cứu được cả thế giới!”

Lâm Thanh: “...”

.

Sáng hôm sau, Nguyễn Du lên chuyến bay đến Thượng Hải.

Sau khi hạ cánh, trợ lý phó đạo diễn của đoàn phim đã chờ sẵn bên ngoài nhà ga để đón Nguyễn Du đi Tô Châu.

Trên xe, trợ lý phó đạo diễn bắt chuyện với cô: “Tôi xem video nhận giải của cô hôm trước rồi, đẹp xuất sắc luôn!”

Hôm nay tâm trạng của Nguyễn Du khá hơn một chút, cô nở nụ cười: “Cảm ơn nhé.”

“Còn nữa,” trợ lý thì thầm, “phim của đạo diễn Khổng tám phần sẽ đoạt giải, sau này chị có cơ hội nhận giải còn nhiều lắm.”

Nguyễn Du vừa trò chuyện bằng quơ vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thượng Hải vừa trải qua một trận mưa, tháp Minh Châu
Phương Đông màu hồng phấn tắm mình dưới ánh nắng sau
mưa, ánh lên sắc cầu vồng.

Cô nhìn khung cảnh ấy, lòng thầm nghĩ, “Mẹ kiếp, thôi bỏ qua
đi.”

Thật ra, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ lâu rồi.

Dù cuộc đời không hoàn hảo, nhưng nhất định phải có một màn
hạ màn thật đẹp.

Chương 58: Đóng máy

Xe của đoàn phim chở Nguyễn Du đi từ Thượng Hải đến Tô Châu, rời cao tốc, tiến vào vùng ngoại ô phía Tây Tô Châu, và dừng tại một thị trấn nhỏ gần chân núi.

Tuần quay tiếp theo sẽ diễn ra trong khu vực núi này.

Dãy núi quanh đây thuộc khu du lịch phong cảnh, cả đoàn phim nghỉ tại một nhà trọ kiểu nông thôn trong thị trấn. Thời điểm này khách du lịch leo núi khá ít, sau khi sắp xếp hành lý, Nguyễn Du còn đi một vòng quanh nhà trọ.

Nhà trọ được xây dựng theo phong cách cổ kính với khu vườn nhỏ, đình đài lầu các, suối uốn khúc, hành lang quanh co.

Ở đình giữa hồ có người, Nguyễn Du vừa đi qua liền nghe có người gọi: “Đến rồi à?” Là Khổng Minh Khôn.

Cô bước đến, thấy trong đình có mấy người đang ngồi trên ghế dài: Khổng Minh Khôn, phó đạo diễn Từ Thành Lệ, hai nhân viên hậu trường quen mặt, và Đoàn Lâm cũng ở đó.

“Đạo diễn Khổng, lại hút thuốc rồi à?” Nguyễn Du nhạy cảm lên tiếng, “Hút thuốc không tốt cho sức khỏe đâu.”

Khổng Minh Khôn gạt tàn thuốc, cười: “Làm phim áp lực lớn, ai mà không hút chứ? À, đúng rồi, A Lâm thì không hút.”

Ông chỉ về phía Đoàn Lâm.

Cô nhìn sang Đoàn Lâm, bốn mắt chạm nhau trong một giây, anh ý chỉ chỗ trống bên cạnh mình, giọng điềm đạm: “Ngồi xuống đi.”

“Ồ.” Nguyễn Du đi tới ngồi xuống.

Mọi người trò chuyện về việc quay phim, Từ Thành Lệ hỏi: “Ngày mai quay cảnh Nghi Thư tự tử, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Đột nhiên Nguyễn Du nhớ ra điều gì, hỏi: “Đạo diễn Khổng, lúc trước sao ông lại chọn tôi đóng vai Nghi Thư vậy?”

Ở cùng đoàn phim hơn hai tháng, cô đã học hỏi diễn xuất từ các tiền bối gạo cội, cũng bị Khổng Minh Khôn nghiêm khắc sửa không ít lỗi. Nghĩ lại đoạn thủ vai lúc trước, cô cảm thấy chỗ nào cũng có vấn đề, không hiểu sao lại được chọn.

“Cô hỏi cậu ta đi, ngay từ đầu là cậu ta đề cử cô với tôi.” Khổng Minh Khôn cười.

Nguyễn Du không thể tin nổi, quay sang nhìn Đoàn Lâm. Là anh ta?!!

Khổng Minh Khôn: “Ngạc nhiên thế? Tôi còn tưởng lúc đó hai người quen nhau lắm chứ.”

“Cũng... tạm tạm thôi ạ.” Cô khó khăn trả lời, không dám nhìn Đoàn Lâm nữa, trong lòng chột dạ.

Hả, chẳng lẽ anh ta không biết mình là antifan của anh ta sao??

“Nhưng mà cô thực sự phù hợp.” Khổng Minh Khôn tiếp lời, cảm thán: “Cái vẻ cứng cỏi không chịu khuất phục ấy, giống hệt cô ấy.”

Nguyễn Du tò mò: “Tôi có thể hỏi, nguyên mẫu của Nghi Thư là ai không?”

Trong phút chốc, mọi người đều im lặng. Khổng Minh Khôn mỉm cười, rồi đáp: “Đó là chuyện cũ lắm rồi. Cô ấy trước đây là một vũ công ba lê. Khi tôi theo đuổi cô ấy, vẫn chưa xảy ra chuyện đó.”

“Vậy ông là...”

“Tôi không phải Tần Thiếu An.” Khổng Minh Khôn dụi tắt điều thuốc, “Hồi đó cô ấy đâu để mắt đến tôi. Tôi chỉ là một người đứng ngoài quan sát toàn bộ câu chuyện.”

Nguyễn Du: “Vậy, Tần Thiếu An cũng có nguyên mẫu sao?”

“Có. Lần cuối tôi gặp anh ta là bao lâu rồi nhỉ?” Ông hồi tưởng, “Hơn hai mươi năm trước, tại lễ tang của Nghi Thư. Sau đó lâu lắm rồi không gặp nữa. Nghe nói anh ta di cư ra nước ngoài, giờ đã yên bề gia thất.”

Hóa ra Nghi Thư ngoài đời thực thực sự phải đoạn chi để không bao giờ có thể múa ba lê nữa, và trong lúc tuyệt vọng nhất, cô gặp được Tần Thiếu An. Hai người vốn không nên yêu nhau lại có một mối tình cấm kỵ. Cuối cùng, Tần Thiếu An chỉ biết trở mặt nhìn Nghi Thư gieo mình xuống vực.

Nhưng đời thực không có cổ tích. Tần Thiếu An không sống cô đơn tưởng niệm Nghi Thư đến già. Anh chọn tiếp tục tiến về phía trước, có con đàn cháu đống, hưởng phúc tuổi già. Có lẽ thỉnh thoảng anh sẽ nhớ về cô, nhưng cô sớm đã trở thành ký ức bị khóa chặt trong dĩ vãng.

Thế thì...Nguyễn Du nghĩ,

Một ngày nào đó, khi cô rời khỏi thế gian, liệu có ai còn nhớ tới cô không? Gia đình, bạn bè, người hâm mộ, họ sẽ nhớ bao lâu

đây?

Buổi chiều, đoàn phim còn phải lên núi khảo sát bối cảnh. Khổng Minh Khôn không lãng phí chút thời gian nào, trò chuyện vài câu xong liền giục Từ Thành Lệ và mọi người lên đường.

Trong đình đột nhiên trở nên yên tĩnh, Nguyễn Du vẫn đang mơ màng thì nghe Đoàn Lâm hỏi: “Có muốn đi câu cá không?”

“...Hả? Câu cá á?” Cô ngẩng mặt lên.

Đoàn Lâm khẽ gật đầu.

Ánh mắt anh dừng lại trên mặt cô, hơi chau mày, rồi giơ tay gõ nhẹ vào khoeo mắt cô một cái: “Khó chịu gì chứ.” Anh nói giọng thấp, “Chuyện của người khác, chẳng có gì đáng để em khó chịu cả.”

Nguyễn Du đáp: “Cảm giác... chỉ là thấy Nghi Thư thật đáng thương thôi.”

“Cô ấy đã đạt được thứ cô ấy muốn. Em không phải là cô ấy.”
Đoàn Lâm trả lời.

Khi này, lúc Khổng Minh Khôn kể chuyện cũ, mọi người ở đó ít nhiều đều có chút xúc động, chỉ riêng Đoàn Lâm vẫn giữ vẻ bình tĩnh, thản nhiên như mọi khi. Dường như một khi đã rời khỏi nhân vật trong phim, anh không để điều gì ảnh hưởng đến cảm xúc của mình nữa.

Nguyễn Du lấy lại tinh thần, quyết định đổi chủ đề: “Lúc trước, tại sao anh lại giới thiệu tôi với đạo diễn Khổng vậy?”

Đoàn Lâm không trả lời câu hỏi, chỉ đứng dậy sau khi chắc rằng mắt cô đã không còn đỏ nữa.

Giọng điềm tĩnh: "Câu cá."

"...À."

Không muốn nói thì thôi, Nguyễn Du cũng đứng dậy, theo Đoàn Lâm đi câu cá.

Thị trấn nhỏ này có rất nhiều nông trại phục vụ du khách, hai người đội mũ, đeo khẩu trang kín mít, tìm đến một khu câu cá gần đó.

Đến hoàng hôn, Lâm Thanh gọi điện cho Nguyễn Du, tìm đến khu câu cá. Anh đi dọc con đường nhỏ, tiến đến gần hơn, liền thấy thùng đựng cá bên cạnh cô trống không, chẳng có lấy một con cá. Trái lại, Đoàn Lâm đã câu được bốn con cá dài gần nửa cánh tay.

Lâm Thanh: "Chị ngồi câu cả buổi chiều ở đây mà không câu được gì à?"

Nguyễn Du cười gượng, nhìn xuống hồ, than thở: "Chắc là vì tôi xinh đẹp quá làm cá sợ đấy mà."

Lâm Thanh: "..."

Ba người thu dọn đồ câu, chuẩn bị trở về.

"Cảm ơn anh nhé, tâm trạng tôi khá hơn nhiều rồi." Cô suy nghĩ một chút, chủ động tiến lại gần Đoàn Lâm, tò mò lắm bầm: "Anh nói xem, sao tôi không câu được con nào nhỉ? Mỗi cũng giống nhau mà."

Đôi mắt cô long lanh sáng rực.

Đoàn Lâm liếc nhìn cô một cái, bước chậm lại để cô bắt kịp.

Giọng anh trầm thấp: "Bình tĩnh hơn chút. Phải kiên nhẫn, cho cá thời gian để cắn câu."

Nguyễn Du bình tĩnh, cảm thấy như được chỉ dạy.

.

Tối hôm đó, người điều phối đến phát thông báo lịch quay. Nguyễn Du nhìn lướt qua, ngày mai cô có một cảnh quay vào buổi tối, phải lên núi.

Khu núi gần đó là khu du lịch, không nguy hiểm. Khổng Minh Khôn đã báo trước với ban quản lý, cả đoàn phim được phép qua đêm trên núi, nhưng phải có đội an ninh đi kèm. Sau khi xác định thời gian, đoàn phim lại bắt đầu đầu đầu tìm địa điểm quay. Khổng Minh Khôn dẫn đội ngũ chạy khắp ngọn núi, cuối cùng mới chọn được một nơi.

Chiều hôm sau, khi trời sẩm tối, Nguyễn Du theo đoàn phim lên cáp treo, leo lên một đỉnh núi nhỏ, rồi dựng trại trên một bãi đất bằng.

Tại đây, tổ đạo cụ bận rộn dựng lều và sắp đặt bối cảnh, chờ trời tối hẳn.

Buổi tối hôm đó, đoàn phim sẽ quay cảnh đêm.

Cảnh này là cảnh cuối cùng trong kịch bản của Nghi Thư, cũng là cao trào của phim. Lúc này, Nghi Thư và Tần Thiếu An đã trải qua tất cả: từ nghi ngờ đến yêu thương, từ bỏ trốn khỏi nhà họ Nghi đến bị đưa về. Nghi Thư không còn tuyệt vọng, nhưng cuối cùng vẫn chọn kết thúc cuộc đời mình ở khoảnh khắc đẹp nhất.

Trên núi vào tháng 12, trời vừa tối đã lạnh thấu xương. Nguyễn Du khoác áo lông vũ, ngồi dưới ánh đèn lớn mà nhân viên dựng lên, đọc lại kịch bản.

Khổng Minh Khôn đang trò chuyện với Đoàn Lâm, nhớ ra gì đó liền gọi cô từ xa: "Nguyễn Du, lát nữa cảnh quay của cô phải treo dây cáp, có ổn không?"

"Không sao đâu, đạo diễn Khổng, tôi làm được mà!"

Trời tối hẳn, các máy quay đã được sắp xếp xong xuôi, Nguyễn Du được gọi đến thử dây cáp.

Trong kịch bản, Nghi Thư nhảy xuống từ một vách núi, cảnh sát mất hai ngày mới tìm thấy t.h.i t.h.ể của cô. Nhưng đến khi quay thực tế, tất nhiên không thể làm y như vậy. Khổng Minh Khôn tìm được một vách đá nhô ra, đứng từ đó nhìn xa có thể thấy cả núi non trùng điệp. Nhưng bên dưới vách đá, chỉ cách khoảng 10m là một bãi đất bằng.

Nhân viên đoàn phim đứng bên dưới kéo dây cáp hỗ trợ.

Phó đạo diễn Từ Thành Lệ sắp xếp hai diễn viên quần chúng, rồi hỏi: "Chuẩn bị xong hết chưa?"

Nguyễn Du trả lời đã xong, đứng dậy cởi áo lông, thay áo khoác của nhân vật trong phim.

Các đèn lớn tạm thời tắt, chỉ còn ánh sáng mờ mờ từ đèn dây tóc, tạo nên một không gian tối tăm mờ ảo.

Tất cả các bộ phận vào vị trí, người bấm máy hô to: "Vô Thanh Kinh Lôi, cảnh thứ 251, cảnh quay đầu tiên, Action!"

Cảnh quay này, Tần Thiếu An lại đưa Nghi Thư rời khỏi nhà họ Nghi, họ bắt được chiếc xe của một đôi vợ chồng đi du lịch tự lái, đi lên con đường núi, lên đến đỉnh núi.

Khi màn đêm buông xuống, đôi vợ chồng trong lều ngủ say. Trong lều bên cạnh, Tần Thiếu An bị Nghi Thư đánh thức.

"Mấy giờ rồi?" Cô thì thầm hỏi.

"Khoảng 5 giờ rồi." Tần Thiếu An từ trong túi ngủ nhô ra, trán chạm vào mặt cô, giọng anh còn mang chút mệt mỏi: "Sao lại

tỉnh rồi?"

"Em không ngủ được, anh đi với em ra ngoài đợi bình minh đi."

Vậy là anh dậy, tìm chiếc xe lăn, mở ra, ôm cô ngồi vào rồi đẩy cô ra ngoài bãi đất trống.

Cô chỉ tay về phía vách núi: "Đến gần đó một chút, gần hơn một chút nữa."

Đẩy đến khi cách vách đá chỉ còn ba mét, anh dừng lại.

Nghi Thư tắt đèn pin, im lặng không nói gì, Tần Thiếu An ngồi bên cạnh cô trong bóng tối, cùng cô giữ im lặng.

Trong cảnh quay, màn đêm bao phủ, ánh sáng mờ mịt vừa đủ để nhận ra hình dáng mờ nhạt của họ. Nhìn từ vách núi, những dãy núi xung quanh chìm trong bóng tối, xa xa là hồ Tai Hồ như một vực sâu, đang đợi ánh sáng bình minh.

Nghi Thư: "Giúp em đứng dậy được không? Em muốn đi qua đó."

Lại một khoảng im lặng, rồi có tiếng động khẽ vang lên, Tần Thiếu An đỡ cô đứng dậy.

Vừa đứng lên, cô gần như không đứng vững, suýt ngã.

Kể từ khi mất chân, cô luôn từ chối phục hồi chức năng, không thể đi lại được. Vị trí nơi chân giả nối với chân cụt đau đớn. Chỉ một đoạn đường ngắn, cô hầu như phải được Tần Thiếu Ân ôm để đi, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Khi đến gần vách đá, Nghi Thư đau đến mức giọng nói run rẩy, nhưng vẫn mỉm cười: "Em gần như đã quên mất, đứng lên lại có cảm giác thế này."

"Anh sẽ ở đây với em." Tần Thiếu An bất ngờ nói.

Anh đã có dự cảm từ lâu.

Nghi Thư: "Đoạn đường cuối này, anh để em tự đi nhé."

Tần Thiếu An không nói gì, sắc mặt anh trầm xuống, nhưng trong ánh sáng mờ昧, những tĩnh mạch dưới da thái dương lại hiện rõ, toàn thân anh căng cứng.

"Ở bên anh, em vui lắm." Cô quay lại, ngón tay vẽ trên khuôn mặt anh trong bóng tối, "Không gặp anh vào thời điểm tốt nhất, em không hối tiếc. Bây giờ đã là tốt nhất rồi."

Không thể nhìn rõ nét mặt của Tần Thiếu An, nhưng cô cảm giác được một chút ẩm ướt từ ngón tay.

Nguyễn Du sững sờ, anh khóc rồi.

Cô không còn nữa, cũng có người sẽ khóc.

Một cảm giác uất ức dâng lên, cô bắt đầu đọc lời thoại: "Nhưng em không muốn cuộc đời em cứ thế trôi qua. Nếu đây là thời điểm tốt nhất, em muốn giữ lại nó."

"Cut!"

Từ xa, Khổng Minh Khôn từ sau màn hình quan sát gọi: "Cảm xúc không đúng! Đoàn Lâm khóc là hợp lý, nhưng Nguyễn Du sao cũng khóc vậy?"

"Xin lỗi, đạo diễn Khổng, tôi không kiểm chế được." Nguyễn Du cúi đầu xin lỗi.

Đoàn Lâm nhú mày, nhận lấy chiếc áo lông từ Khương Lập đưa cho, khoác cho cô, cài cổ áo chặt lại, rồi nâng mặt cô lên.

"Sao vậy?"

"Không sao, tôi chỉ là hơi căng thẳng." Nguyễn Du vội vã lau đi nước mắt, gượng cười, "Làm lại một lần nữa nhé, tôi điều chỉnh lại một chút, xin lỗi."

Cô đi đến chỗ nhân viên đoàn phim để xin lỗi từng người, trấn tĩnh lại rồi quay lại.

Cảnh quay từ lều bắt đầu lại, Khổng Minh Khôn chăm chú theo dõi màn hình, trán nhúu chặt.

Lần này, Nguyễn Du không khóc nữa, nhưng cảm xúc vẫn chưa chuyển biến đúng.

"Cut".

Đoàn phim nghỉ giải lao 15 phút, Khổng Minh Khôn tới gần cô, giảng giải cảnh quay: "Cảnh này cảm xúc của cô xử lý không đúng. Cô đã xem qua kịch bản bao nhiêu lần rồi, cô phải biết là, trong cảnh này, Nghi Thư đã buông bỏ rồi, cô ấy rất bình thản, rất nhẹ nhàng, cô hiểu không?"

"Hiểu rồi." Nguyễn Du gật đầu.

"Đối với cô ấy, cô ấy không phải là kết thúc cuộc sống của mình, mà chỉ là tạm dừng lại vào thời điểm đẹp nhất. Cô ấy đã thoát ra, nhưng cô lại quá nhập vai."

Nguyễn Du do dự một chút, nhưng cuối cùng không giải thích.

Cô biết mình sai ở đâu.

Không phải là nhập vai. Cô luôn ở ngoài vai, không thể không nghĩ về bản thân mình.

Thời tiết quá lạnh, không ai muốn quay lại, nếu còn phải NG thì sẽ rất phiền. Nguyễn Du vừa lật kịch bản vừa tự trấn an mình,

tự thôi miên hàng trăm lần rằng chỉ là quay phim thôi, rồi mọi thứ sẽ qua.

Lần quay thứ ba, cùng một vị trí máy quay, cùng một đoạn thoại.

Cô luôn giữ cảm xúc của mình, cố gắng nhập vào tình cảnh của Nghi Thư, giọng điệu nghe có vẻ tốt hơn nhiều.

Ánh sáng mờ ảo, không thể phân biệt được nét mặt của họ. Khổng Minh Khôn không hô "cắt", nhưng Đoàn Lâm cảm nhận được bàn tay cô chạm vào mặt mình, lạnh buốt, và vẫn còn run rẩy.

"Để nếu đây là thời điểm đẹp nhất, em muốn giữ lấy nó."

"Anh phải sống thật tốt, nhất định phải nhớ em."

Trong cảnh quay, Đoàn Lâm kìm nén cảm xúc, cuối cùng cũng thả tay mình ra khỏi người Nguyễn Du.

Cô chỉ lảo đảo đi một bước.

Không có dấu hiệu trước, cô bất ngờ ngã xuống.

Khổng Minh Khôn hô "cắt", xong rồi.

Khương Lập nhanh chóng lên đưa cho Đoàn Lâm một cái túi giữ nhiệt và áo lông, thấy anh đi về phía vách núi, sợ hãi hô lên:

"Đừng mà, anh Lâm!"

Nguyễn Du đang treo trên dây, nhưng anh không treo!

Đoàn Lâm không để ý, bước đến vách núi. Nguyễn Du vừa lúc được kéo lên lại.

Gương mặt cô tái nhợt, có chút mơ hồ, và người đầu tiên nhìn thấy cô là anh. Đôi mắt họ đối diện trong vài giây, cô vừa định

nói một câu "không sao đâu", bỗng nhiên cổ tay bị nắm chặt, kéo về phía anh.

Cô rơi vào một vòng tay ấm áp và mạnh mẽ.

Cô ngừng lại một chút, nhưng không kìm được cảm xúc, nắm chặt góc áo anh, khóc nức lên.

Lâm Thanh chạy tới với cốc giữ nhiệt, cũng sững sờ, không hiểu sao cô lại nhập vai sâu như vậy. Đang vội vã muốn hỏi, thì bị Đoàn Lâm nhìn một cái, anh lạnh lùng nói: "Đưa áo khoác cho tôi."

Lâm Thanh vội vàng đưa, Đoàn Lâm mặc áo cho Nguyễn Du, đôi mày nhíu lại, sắc mặt lạnh lùng, ôm chặt lấy cô.

Trợ lý nữ đạo diễn đứng nhìn có chút ngơ ngác: "Cô ấy... sao vậy?"

Từ Thành Lệ: "Nhập vai rồi, để họ tự bình tĩnh lại một chút."

Khi cô được thả xuống khỏi dây, Nguyễn Du vẫn khóc, không thể kìm nén được. Khi cô bình tĩnh lại, nước mắt mờ mịt, cô buông tay khỏi chiếc áo len bị nắm nhãn nhúm và ngược lên nhìn Đoàn Lâm.

Anh cúi mắt nhìn cô, hỏi: "Cảm thấy khá hơn chưa?"

"... Khá hơn rồi, có lẽ." Giọng cô vẫn nghẹn lại.

Hơn một năm qua, cô khóc như vậy chỉ có hai lần, và cả hai lần đều bị anh nhìn thấy.

Nguyễn Du từ trong áo lông thò đầu ra, nhìn xung quanh, thấy đoàn phim đã thu dọn xong. Các nhân viên đang dựng lều ở xa, cả đoàn phim sẽ ngủ lại trong núi tối nay.

Bàn tay vòng quanh eo cô càng siết chặt, Đoàn Lâm nhẹ nhàng hỏi: "Dạo này em không vui sao?"

Nguyễn Du hít mũi một cái: "... Không có đâu, có lẽ là do quá bận rộn, không nghỉ ngơi đầy đủ, nên cảm xúc có chút thay đổi."

Gần quá.

Cô mới nhận ra.

Trước đây, cô và Đoàn Lâm tiếp xúc cơ thể chỉ vì cần quay cảnh thân mật, nhưng giờ khi quay xong, cô nhớ rằng gần như không còn cảnh thân mật nào nữa. Liệu họ có phải đang cố gắng phát triển tình cảm ngoài đời thật không?

Nguyễn Du cuối cùng cũng bình tĩnh lại, định rời khỏi vòng tay của Đoàn Lâm, lùi lại một bước thì lại bị anh giữ lại.

"Đừng động đậy." Đoàn Lâm ôm chặt cô, vẻ mặt lạnh lùng hơn bình thường, "Đợi chút nữa."

Cô do dự một chút: "Anh... cũng không vui sao?"

Đoàn Lâm đáp lại một cách nhẹ nhàng.

Anh nhìn cô một lúc, cúi xuống, trán áp vào trán cô.

"Em khóc, tôi không vui."

Cả đoàn phim nghỉ bốn tiếng, rồi lại dậy trước khi mặt trời mọc để chuẩn bị cho cảnh quay sáng hôm sau.

Sáng nay, tất cả đều là cảnh của Đoàn Lâm, không có cảnh của Nguyễn Du, cô ngủ thêm một chút trong lều, khi tỉnh dậy, chỉ ngồi trong khu vực đoàn phim nhìn các nhân viên bận rộn.

Hôm nay cô chỉ có một cảnh, được lên kế hoạch vào buổi chiều.

Cảnh quay này khác hẳn với tối qua, là cảnh Nghi Thư và Tần Thiếu An lần đầu trốn khỏi nhà họ Nghi, hai người đợi trên đỉnh núi ngắm hoàng hôn.

Nguyễn Du nhớ rằng đây có lẽ là cảnh hôn cuối cùng trong kịch bản.

Mặt trời đang lặn từ đằng xa, hoàng hôn rực rỡ. Trong phim trường, cô vừa xem lại kịch bản, ngẩng đầu lên nhìn xa, thấy Đoàn Lâm vừa kết thúc cảnh quay trước, đang nghe điện thoại.

Bỗng nhiên cô nghĩ lại chuyện tối qua.

Không phải nói Đoàn Lâm có vấn đề về tình cảm sao? Anh ấy khó tạo ra sự đồng cảm, cảm thấy không thoải mái với mối quan hệ thân mật... Những cử chỉ nhỏ của anh ấy thực sự chỉ là vì quay phim hay cô lại nghe phải những lời đồn không đáng tin?

"Chị Tiểu Du, đang nghĩ gì vậy?" Lâm Thanh đi tới, đưa cho cô một hộp cơm tự sôi, "Ăn tạm chút nhé, quay xong thì về khách sạn ăn tốt hơn."

Nguyễn Du không đói: "Không ăn đâu, có kẹo bạc hà không?"

Lâm Thanh lấy hai viên đưa cho cô, cô nhai xong rồi ngẩng mặt vỗ vỗ vào mặt, đi vào lều thay đồ quay.

Mười lăm phút sau, trợ lý đạo diễn Từ Thành Lệ thúc giục chuẩn bị.

Sẵn sàng.

"Action!"

Cảnh quay đầu tiên của Nghi Thư và Tần Thiếu An, diễn ra vào mùa hè.

Cả hai đều mặc đồ rất mỏng, Nguyễn Du mặc một chiếc váy dài không tay màu xanh bạc hà, khi vừa cởi áo lông chuẩn bị quay, cô gần như khóc vì lạnh, nước mắt suýt rơi, trong đầu nghĩ: "Không được, nhất định phải quay một lần!"

Trước máy quay, cô ngồi trên chiếc xe lăn và quay đầu lại.

"Anh nghĩ họ sẽ tìm thấy chúng ta không?"

Tần Thiếu An: "Họ sẽ không tìm thấy đâu."

"Anh hối hận rồi sao?"

"Không."

Nghi Thư nhìn anh một lát, rồi cười: "Hôm đó em ngã trong phòng khách, là anh đỡ em phải không?"

Tần Thiếu An không trả lời, ngậm thừa nhận.

Im lặng một chút. Nghi Thư: "Anh muốn l.à.m t.ì.n.h với người tàn tật không?"

Ánh mắt giao nhau, đầy nghi ngờ và thử thách. Tất cả đều im lặng.

Giống như một cuộc chiến kéo dài, cô ấy nén lại nụ cười hơi chế nhạo, thu lại sự sắc bén, nhẹ nhàng nói: "Còn chuyện làm... tình thì thôi, em chưa thử bao giờ."

Tần Thiếu An nhìn cô, chống tay lên tay vịn của chiếc xe lăn, cúi người lại gần.

Cô như thể đã đoán được phản ứng của anh, không ngạc nhiên, ngược lại, mỉm cười đầy mắt, ra hiệu cho anh hôn mình.

Anh lại không hôn, mà chỉ giữ khoảng cách rất gần, mắt hơi hạ xuống, mi dài như lấp lánh dưới ánh sáng.

Hơi thở của cả hai đan xen. Anh quay mặt một chút, đầu mũi chạm nhẹ vào trán cô, rồi theo sống mũi, xuống đến đầu mũi cô.

Chạm rãi, hơi ngứa. Cái chạm không mang ý nghĩa tình cảm nào cả.

Giống như đang ngửi một đoá hồng.

Ngón tay của Nghi Thư đặt trên tay vịn của xe lăn hơi cử động, có chút muốn tự mình tiến lên.

Cả hai đã hôn nhau rất nhiều lần, nhưng lần này lại như là nụ hôn đầu tiên. Khoảng cách gần như thể hôn mà không hôn, anh đang thử thách.

Chốc lát sau, môi mềm mại, cuối cùng anh cũng hôn cô.

Cô bị giữ lại cổ, mùi bạc hà nhẹ nhàng thoảng qua trong không khí, nụ hôn của Tần Thiếu An chỉ lướt qua, nhẹ nhàng như ánh mặt trời vừa mới vớt lên từ mặt nước.

Ánh sáng chiều tỏa ra phía sau cả hai.

Con tim mệt mỏi trong những ngày qua dường như đang được xoa dịu từng chút một.

"Cut!"

Khổng Minh Khôn hài lòng, cảnh quay hoàn thành.

Quay xong, Lâm Thanh vội vàng chạy lại đưa áo khoác và ly nước cho cô.

Nguyễn Du không nhìn Đoàn Lâm, chỉ khoác áo và đi về phía lều, nhanh chóng uống một ngụm nước.

Cô thử cảm nhận nhịp tim của mình, vẫn đập rất nhanh.

"Chết tiệt?!"

Trong tuần tới, vai diễn của Nguyễn Du không nhiều, trong khi Đoàn Lâm có vài cảnh quay trên núi. Đến ngày cuối cùng, sau khi quay xong cảnh Nghi Thu và Tần Thiếu An chuẩn bị leo núi, đoàn làm phim rời Tô Châu và chuyển đến Liên Vân Cảng để quay những cảnh hai người trong chuyến đi của họ tại bãi biển.

Cảnh quay ở bãi biển rất khó thực hiện, ở trong nước không như ở nước ngoài, những người qua đường nhận ra Đoàn Lâm và Nguyễn Du gần như quá nhiều, cảnh quay ồn ào thì ít, nhưng nếu bị rò rỉ thông tin thì sẽ là vấn đề lớn. Cả đoàn phim phải ở trong khách sạn suốt cả ngày, cuối cùng, Khổng Minh Khôn tự mình liên lạc và cuối cùng thuê được một bãi biển riêng.

Tổ chức diễn viên quần chúng, đẩy nhanh tiến độ quay, sau vài ngày, cảnh quay ở Liên Vân Cảng cũng kết thúc.

Đầu tháng một, sau ba tháng, đoàn phim quay trở lại Thượng Hải.

Nguyễn Du lại xem lại kịch bản, cảnh quan trọng của Nghi Thu đã quay xong, chỉ còn lại vài cảnh giữa cô và Tần Thiếu An trong chuyến đi. Cảnh quay không phải trong xe lửa thì cũng là trên máy bay.

Những cảnh quay này không cần quay ở thực địa, đều là quay trong studio.

Khổng Minh Khôn đã sắp xếp cho đội ngũ chuẩn bị từ nửa tháng trước, dựng mô hình, ví dụ như quay cảnh trong khoang máy bay, một nửa cảnh quay là dựng cảnh, một nửa là dùng phong cảnh, hành khách và tiếp viên đều là diễn viên quần chúng.

Những cảnh quay còn lại của cô cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thời gian trong đoàn phim trôi qua nhanh chóng, khi Nguyễn Du bị Lâm Thanh yêu cầu phải đăng bài, cô mới nhận ra mình đã không đăng bất kỳ bài viết nào trên Weibo lâu lắm rồi.

Vào thứ bảy tuần trước, "Cung Dạ Hành" đã phát sóng hết toàn bộ, và các tài liệu quảng cáo cho các hợp đồng mới của cô cũng đã phát gần hết, các tài liệu tạp chí vẫn chưa nhanh chóng ra mắt, người hâm mộ thiếu thông tin đã khóc như Mạnh Bà dưới bài quảng cáo mới nhất của cô.

【Thông báo tìm người: Cô gái của tôi, 23 tuổi, đã mất tích một tháng, bà mẹ khóc trắng tóc.】

【Tiểu Du, bạn có biết điện thoại còn có chức năng chụp ảnh không?】

【Hix, mặc dù tôi cũng rất muốn Tiểu Du, nhưng biết cô ấy đang quay phim tốt là tôi đã hài lòng rồi, ôi ôi ôi.】

【A a a, khi nào thì quay xong! Tôi không thể chờ đợi để xem phim!】

Giữa tháng một, Nguyễn Du hoàn thành cảnh quay cuối cùng tại Thượng Hải. Tối đó, cảnh quay của cô trong "Vô Thanh Kinh Lôi" đã hoàn tất.

Tại phim trường, sau khi quay xong cảnh kết thúc, các nhân viên trong đoàn đã mang ra chiếc bánh kem đã chuẩn bị từ trước và mọi người đến chúc mừng cô.

Khổng Minh Khôn cũng cười nói: “Bữa tiệc kết thúc hôm nay sẽ đơn giản một chút, đến tháng sau khi toàn bộ đoàn làm phim hoàn thành, tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc lớn, cô nhất định phải đến đấy.”

“Vâng, đạo diễn Khổng, tôi nhất định sẽ đến.” Nguyễn Du cười mỉm, hơi ngượng ngùng và chân thành, “Tôi hình như là người

hay NG nhất trong đoàn, làm phiên đạo diễn rồi.”

Khổng Minh Khôn: “Tôi phải cảm ơn cô, vì thật sự đã thể hiện được nhân vật đó.”

Trong khi mọi người vẫn đang cắt bánh, Lâm Thanh bắt đầu phát những món quà đóng máy mà Nguyễn Du đã chuẩn bị trước, cô nhìn thấy còn một miếng bánh lớn chưa được cắt và chợt nhớ ra: “À, Đoàn Lâm đâu rồi?”

Lâm Thanh: “Vừa rồi em thấy anh ấy hình như ở trong phòng trang điểm, chắc là đang gọi điện thoại.”

Phòng trang điểm.

Nguyễn Du gõ cửa rồi bước vào, Đoàn Lâm vừa kết thúc cuộc gọi.

Cô thò đầu vào, tay cầm một miếng bánh: “Tôi đã kết thúc quay rồi, anh có muốn ăn bánh không?”

Anh nhìn cô, đáp lại.

“Vào đi.”

“... À, vậy tôi sẽ để đây nhé.” Nguyễn Du không biết nói gì, để bánh lên bàn, “Tối nay tôi có chuyến bay, sẽ đi ngay. Cảm ơn anh đã kiên nhẫn với tôi trong suốt thời gian qua, thật ra tôi cũng đã làm anh phải NG rất nhiều, chúng ta... có cơ hội gặp lại nhé.”

Câu nói nghe có vẻ khách sáo và chính thức.

Sau khi đặt bánh xong, cô lùi lại hai bước, như thể muốn giữ khoảng cách.

Ánh mắt Đoàn Lâm rơi vào cô một lúc, vẻ mặt không thể đoán được, đưa cho cô món quà đóng máy, bình tĩnh: “Đây là cho em.”

Một chiếc túi giấy bạc. Cô nhận lấy.

“Cảm ơn anh.”

Nguyễn Du không còn gì để nói nữa, sau khi cảm ơn, định quay đi, nhưng lại nghe Đoàn Lâm hỏi: “Bánh có ngọt không?”

“Có lẽ ngọt lắm? Tôi chưa ăn.”

Đoàn Lâm: “Thử xem.”

Sao anh ta lại bảo cô thử ăn bánh nhỉ? Anh không thích đồ ngọt sao?

Không có Lâm Thanh ở bên cạnh ngăn cản, thật ra cô cũng khá muốn ăn, cô do dự một chút, rồi quyết định tiến lại gần, cúi xuống và múc một thìa.

[Xiaosi]

Khi vừa đưa lên miệng, Đoàn Lâm, đang ngồi trên ghế, cúi người về phía cô.

Ánh mắt anh nhìn xuống, hôn cô qua lớp kem.

Chỉ một cái hôn thoáng qua rồi rời đi. Anh dùng ngón tay cái lau đi vết kem trên miệng, biểu cảm vẫn bình tĩnh như thể vừa ăn một miếng bánh vậy.

... Ôi mẹ ơi?!!!

Nguyễn Du chấn động.

Sau đó, cô thấy Đoàn Lâm khẽ mỉm cười.

Hơi nheo mắt đen lại, làm nổi bật nốt ruồi hình hoa đào dưới mắt anh.

Ba tháng nay, lần đầu tiên cô thấy anh cười như thế này... không giống con người chút nào.

Đoàn Lâm nhàn nhạt: "Đi thôi. Chúc mừng đóng máy."

Chương 59: Năm mới

Đêm đóng máy, Nguyễn Du bắt chuyến bay từ Thượng Hải trở về Bắc Kinh.

Trên đường ra sân bay, cô mở quà đóng máy mà Đoàn Lâm tặng. Xé lớp giấy gói màu trắng tinh, lấy ra một chiếc chai thủy tinh vuông vắn, đó là một chai nước hoa.

Cô xịt thử lên cổ tay rồi ngửi một chút.

Chỉ ngửi một chút.

Hơn mười giây sau, Lâm Thanh ngẩng lên từ chiếc máy tính bảng: "Mùi này quen thuộc quá."

Quen thuộc cái mẹ gì chứ!!!

Đây chính là mùi hương trên người Đoàn Lâm!!!

Nguyễn Du với vẻ mặt như nhìn thấy một quả b.o.m hẹn giờ, chăm chú nhìn vào chai nước hoa nhỏ bé này, trong đầu toàn là những lời cảm thán thô tục.

Người nổi tiếng dùng nước hoa thì không lạ. Nữ minh tinh thì không cần phải nói, đa số nam minh tinh cũng dùng, đặc biệt là người như Đoàn Lâm, quanh năm bên cạnh toàn đạo diễn và nhà sản xuất hút thuốc lá, việc khử mùi là điều bình thường.

Huống chi mùi hương trên người Đoàn Lâm rất dễ chịu, thường phải đến gần mới ngửi thấy, là một mùi gỗ nhè nhẹ.

Cô gửi cổ tay mình, nốt hương đầu giống như lá bạc hà, rất thanh mát... Đoàn Lâm, nước hoa.

Nguyễn Du lên mạng tìm thử loại nước hoa nam này, quả nhiên là từ một thương hiệu Pháp chuyên làm nước hoa tùy chỉnh riêng, theo hình thức hội viên, đắt không chịu nổi.

Quan trọng nhất, đây là nước hoa nam!!! Anh tặng cô cái này để làm gì?!!

Lâm Thanh: "Chị làm sao vậy?"

Trong khoang mũi vẫn phảng phất mùi hương của Đoàn Lâm, cô thăm dò, sờ vào n.g.ực mình.

Một lúc lâu sau, ghen ra hai chữ: "Mẹ nó."

Giữa tháng giêng, Nguyễn Du hoàn thành toàn bộ cảnh quay trong Vô Thanh Kinh Lôi. Sau khi về Bắc Kinh, An Trác Tây cho cô nghỉ ba ngày.

Ba ngày này, cô không làm gì cả, nằm dài trong căn hộ như một con cá muối, mỗi ngày ngủ hơn mười tiếng, tỉnh dậy thì đu idol, vuốt mèo, chơi game.

Thời gian cô không ở nhà, Pudding, con mèo của cô, bị Diệp Mộng Mộng nuôi thành một cục béo. Giờ đây, một cái chân của nó có thể ấn cùng lúc mấy phím trên bàn phím, một cái lướt nhanh, kỹ năng tung ra, cô tức giận nhưng không dám đánh.

Chợt nhớ tới chai nước hoa mà Đoàn Lâm tặng, cô thử xịt lên người, không ngờ con mèo trở nên dịu dàng gấp bội.

Nguyễn Du: "...Ha ha."

Ba ngày sau, đến công ty Thương Ảnh, An Trác Tây đưa cho cô một xấp hợp đồng cần ký, rồi lại đưa lịch trình tháng sau.

Cô lật hợp đồng: "Sao nhiều vậy?!"

"Đều là những việc ba tháng nay bị dồn lại, phần lớn là lịch quay, cố gắng một chút."

Nhìn lịch trình, hơn một tháng tiếp theo, những lịch trình đã được sắp xếp đã kín hết. Tham dự triển lãm, sự kiện thương hiệu, quay tư liệu cho sản phẩm mới đại diện, còn có chương trình Nguyên Tiêu của đài Hoàng Đào, cô sẽ song ca với một nam ca sĩ trẻ, cần phải hát.

"Chị An, chương trình này em còn phải hát sao?" Cô tưởng mình nhìn nhầm.

An Trác Tây: "Đúng vậy, chương trình này là ghi hình trước, em tranh thủ luyện tập với Trình Thanh Vũ, lúc ghi hình không có vấn đề gì đâu."

Nguyễn Du nhìn lại, Trình Thanh Vũ chính là nam ca sĩ cô sẽ kết hợp lần này. Cả hai sẽ hát một bài tình ca mang tính tích cực, không quá khó.

"Ở đây chị còn giúp em lọc một số chương trình tạp kỹ, em xem thử." An Trác Tây lại đưa thêm vài lời mời, "Gần Tết, các đoàn phim khai máy ít, có lẽ không có kịch bản nào phù hợp, trước mắt em chọn một chương trình tạp kỹ đi."

Nguyễn Du đồng ý.

Cô cầm lên xem, một chương trình thực tế thử thách ngoài trời, chủ đề là trượt tuyết và leo núi, cô lập tức bỏ qua. Tiếp tục xem, có một chương trình đấu trí trong trường quay, mời các ngôi sao thi đấu với thành viên câu lạc bộ Mensa, thôi đi, cô chỉ giỏi tìm lỗi hổng của chương trình, làm nghiêm túc thế này muốn cô chưa suy tim đã c.h.ế.t não à??

Lại bỏ qua.

Xem thêm vài cái, chợt thấy một chương trình.

"Game đi nào, cô gái", một chương trình thực tế eSports với bối cảnh Liên Minh Huyền Thoại. Được một tập đoàn điện tử lớn tài trợ, từ các cô gái tìm ra vài người phù hợp để chơi chuyên nghiệp, sau đó thành lập một đội tuyển nữ tham gia thi đấu. Mỗi tập còn mời khách mời là tuyển thủ chuyên nghiệp.

Đây là gì? Phiên bản eSports của Produce 101 à???

An Trác Tây thấy cô có hứng thú: "Đây là show ghi hình, tổ chức chương trình muốn mời em làm huấn luyện viên ngôi sao, ký bốn tập. Ưu điểm là nhẹ nhàng hơn các chương trình khác, nhược điểm là, em có thể phải lên sân khấu, hơn nữa chương trình này đối tượng khán giả nhỏ, hiệu ứng truyền thông không chắc chắn."

Trước đó, sau khi Nguyễn Du đăng bài tweet chúc mừng đội tuyển Trung Quốc vô địch, tổ chức chương trình đã liên hệ. An Trác Tây định từ chối, nhưng nhìn nhà tài trợ và đội ngũ sản xuất cũng ổn nên cân nhắc.

"Chị An, em quyết định rồi, nhận chương trình này."

Mắt Nguyễn Du sáng rực lên.

Quay tập kỹ mà còn được chơi game, lại có chuyện tốt thế này sao?

Cô ký hợp đồng không chút do dự. Làm tập kỹ mà, quan trọng là vui vẻ chứ!

Trong nửa tháng sau đó, Nguyễn Du gần như chạy đi chạy lại giữa phim trường và phòng thu. Lịch quay phải tranh thủ hoàn thành, bài hát cho chương trình Nguyên Tiêu cũng phải tập. Bài hát do chính Trình Thanh Vũ sáng tác, cô tranh thủ liên lạc với

anh, cả hai sắp xếp thời gian gặp nhau trong phòng thu tại Bắc Kinh, trước sau cùng luyện tập ba lần.

Lần đầu tiên tham gia một chương trình như thế này, Nguyễn Du đặc biệt nghiêm túc. Khi quay phim, cô lằm nhằm trong phòng hóa trang, lúc đi sự kiện, cô ngân nga ở phòng chờ sân bay thậm chí nhạc chuông báo thức cũng là bài này.

Mấy ngày sau, Lâm Thanh nghe đến tái mặt: “Chị Tiểu Du, giờ em thà nghe chị hát bài của idol chị còn hơn.”

“Thật lòng mà nói, em sắp nghe đến phát ngấy rồi.” Nguyễn Du tháo tai nghe xuống, vẻ mặt thần thờ, “Nếu lần này họ cho tôi hát bài của Kỷ Lâm Hạo, luyện thế này chắc sẽ phải unfan mất.”

Lâm Thanh: “Thật sao?”

Cô cười khẽ: “Đùa thôi.”

Nhắc đến Kỷ Lâm Hạo, tâm trạng Nguyễn Du phấn chấn hẳn lên. Nghĩ lại lần trước, trong album anh tặng cô còn kẹp hai vé concert. Đó là buổi concert đầu tiên của anh trong tour diễn tháng ba tại Bắc Kinh, ghế ngồi hạng VIP! Ôi trời, idol mời cô đi xem concert kìa!!

Tâm trạng rất tốt.

Vào cuối tháng một, một ngày trước buổi ghi hình cho chương trình đêm Nguyên Tiêu của đài Hoàng Đào, Nguyễn Du vừa kết thúc sự kiện thương hiệu tại Nam Kinh, buổi tối trở về Bắc Kinh, thẳng tiến tới tòa nhà đài truyền hình.

Đêm trước buổi lễ là buổi tổng duyệt, buổi ghi hình chính thức diễn ra vào chiều hôm sau.

Tổng duyệt hai lần, cuối cùng xác nhận chi tiết ánh sáng và thiết kế sân khấu, đến rạng sáng mới xong việc. Trên đường về căn hộ, cô im lặng chơi điện thoại, giọng hát đã mệt mỏi, không muốn nói một lời.

Bỗng nhiên, điện thoại rung lên, có cuộc gọi đến.

Đoàn Lâm?!

“Alô?” Nguyễn Du nhắc máy.

Đầu dây bên kia ngập ngừng một lúc, giọng quen thuộc vang lên: “Cố họng sao vậy?”

“...Tôi vừa tập dượt xong cho chương trình đêm Nguyên Tiêu, hát hơi nhiều.” Cô giải thích, nghe thấy tiếng nền hơi ồn ào từ Đoàn Lâm, liền do dự hỏi: “Anh vẫn đang ở phim trường à?”

Đoàn Lâm đáp: “Vừa quay xong, đang ăn.”

Một lát sau, anh nhẹ giọng nói: “Giữa tháng sau tôi ở nước ngoài, không về dự tiệc mừng đóng máy được.”

Nguyễn Du: “...Ồ. Vậy chúc anh đóng máy vui vẻ.”

Đoàn Lâm hỏi: “Vui vẻ chỗ nào?”

“Hả?” Cô ngẩn người.

Lờ mờ nghe thấy có người gọi thầy Đoàn, Đoàn Lâm không nói thêm gì nữa, như mang theo chút ý cười, giọng trầm ấm: “Ngủ sớm đi.”

Cúp máy.

Nguyễn Du nhìn màn hình điện thoại mà bối rối, rốt cuộc Đoàn Lâm có ý gì đây??

Còn cả nụ hôn hôm cô hoàn thành phim, cũng quái đản không kém.

Hôm sau, Lâm Thanh từ sáng sớm đã đưa Nguyễn Du đến ghi hình chương trình. Chương trình đêm Nguyên Tiêu là lịch trình công khai, lúc này bên ngoài tòa nhà đài truyền hình đã đầy người hâm mộ của các nghệ sĩ, ai cũng biết thần tượng của mình hôm nay ghi hình.

Cô không để tài xế lái thẳng xuống hầm gửi xe, mà bảo đỗ xe ngay trước tòa nhà, xuống xe để fan nhìn thấy, rồi mới đi vào.

Người hâm mộ của Nguyễn Du trong đám đông khi thấy cô bước xuống xe liền phấn khích hét lên, khóc rưng rức. Mặc dù Nguyễn Du kín tiếng từ khi vào đoàn phim, nhưng mỗi lần xuất hiện đều rất yêu thương fan!!

“Ahhhh Nguyễn Du cố lên nhé!”

“Hôm nay xinh quá! Cậu tuyệt nhất!”

“Bảo bối vất vả rồi! Nhớ chăm sóc bản thân nhé!!”

Nguyễn Du nhẹ nhàng đáp lại, không hề tỏ vẻ xa cách, nở nụ cười rạng rỡ: “Tôi biết rồi, mọi người cũng vất vả lắm!”

Buổi sáng tổng duyệt thêm lần cuối, chiều chính thức ghi hình.

Khi ghi hình, bên trong khán phòng đã chật kín khán giả, hầu hết là fan của các nghệ sĩ. Vé chương trình không bán ra công chúng, được đài truyền hình phát trực tiếp cho các fan club, vé được phân chia khá đều, nên biển đèn cổ vũ đủ màu sắc.

Tiết mục của Nguyễn Du và Trình Thanh Vũ nằm trong ba tiết mục cuối cùng. Nhà tạo mẫu làm cho cô mái tóc gợn sóng, mặc một chiếc váy đỏ không tay dài đến gối, ánh đèn sân khấu chiếu xuống, làm nổi bật làn da trắng như tuyết, rạng rỡ và xinh đẹp.

Nửa tháng khổ luyện không vô ích, cô hát live hoàn toàn, hiệu quả ghi hình rất tốt.

Hát xong, cô cúi người cảm ơn thật sâu về phía khán giả. Người hâm mộ trên khán đài hô vang tên cô, như muốn làm gãy gãy cổ vũ, cảm giác như đang mơ! Thần tượng thời gian gần đây hoạt động liên tục khiến fan hạnh phúc không ngừng!!

Từ khi hoàn thành phim Vô Thanh Kinh Lôi, Nguyễn Du bận rộn trả nợ lịch trình không ngừng nghỉ.

Tết chỉ về nhà đúng một ngày.

Trong bữa cơm tất niên, Nguyễn Chính Bình bật cười, thở dài: “Bây giờ con lớn rồi, còn bận hơn cả ba.”

Nguyễn Du gật đầu: “Thế chẳng phải tốt sao, con nhận thêm vài sự kiện, ba đi công tác cũng có thể thấy con trên mạng và truyền hình.”

Nói xong lại thấy hơi buồn, nghĩ bụng, sau này cũng có thể nhìn thấy cô như vậy.

Đêm giao thừa qua không bao lâu, điện thoại cô liên tục nhận được tin nhắn chúc Tết từ những người quen trong giới.

Cô trả lời vài người thân thiết, kéo xuống dưới, lập tức ngồi thẳng lưng, idol của cô cũng gửi tin nhắn!!

Kỷ Lâm Hạo: 【Nguyễn Du, năm mới vui vẻ.】

Không phải tin nhắn chuyển tiếp!!

Nguyễn Du vui sướng đáp: 【Cảm ơn nhé, cũng chúc anh năm mới vui vẻ!】

Kỷ Lâm Hạo: 【Đầu năm tôi có một buổi concert ở Bắc Kinh, nếu em không bận, có thể đến xem.】

Nguyễn Du: 【Vâng vâng tôi đã nhận được vé concert anh gửi rồi, cảm ơn anh, nhất định tôi sẽ đến.】

Kỷ Lâm Hạo: 【Được, hoan nghênh em đến.】

Ôi!

Thần tượng sao lại tốt thế này!

Sau khi trả lời xong tất cả lời chúc, cô định lên lầu ngủ, chợt nhớ một chuyện.

Cô mở khung chat, nhập tên tìm kiếm.

Tin nhắn giữa cô và Đoàn Lâm vẫn dừng ở năm ngoái, trước khi vào đoàn phim Vô Thanh Kinh Lôi, lúc anh hỏi cô có thời gian diễn thử không.

Do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhắn một câu: “Năm mới vui vẻ.”

Đợi vài phút, không có hồi đáp.

Nguyễn Du để điện thoại xuống đầu giường, mở tivi xem một chút chương trình Du Xuân, lại liếc nhìn điện thoại, vẫn không có tin nhắn, liền ném vào giường.

Không xem nữa, đi tắm thôi.

Nửa tiếng sau, vừa lau tóc vừa bước ra khỏi phòng tắm, thấy màn hình điện thoại đang sáng. Có cuộc gọi đến.

Là Đoàn Lâm: “Năm mới vui vẻ.”

Giọng anh như chứa chút buồn ngủ, trầm khàn.

Nguyễn Du sững người: “Anh đang ngủ sao?”

“Ừ. Lẽch múi giờ.” Đoàn Lâm như vừa uống một ngụm nước, “Tôi đang ở New Zealand.”

Không trách được. Cô tra thử, New Zealand lúc này hơn 4 giờ sáng, vậy sao anh lại tỉnh giấc??

Đoàn Lâm: “Có ước nguyện năm mới nào không?”

“Hỏi tôi á?” Nguyễn Du nghĩ một lát, lí nhí: “Thì, vui vẻ, khỏe mạnh.”

Đoàn Lâm đáp lại.

Không biết do âm thanh điện thoại bị biến dạng hay vì lý do nào khác, cảm giác giọng anh nghe không giống bình thường.

Lạnh nhạt nhưng lại mang chút uể oải, uể oải đến mức... làm cô cảm thấy không thoải mái.

Nguyễn Du lễ phép hỏi lại: “Vậy anh có nguyện vọng nào muốn thực hiện không?”

Một lúc sau, bên kia mới có tiếng.

Anh hồ hững đáp: “Thực hiện được rồi.”

Làm sao có thể: “Nhanh vậy?”

“Nguyện vọng của tôi.” Đoàn Lâm ngừng lại, bình thản nói tiếp, “Là hiện tại.”

.

Đầu tháng hai, đêm Nguyên Tiêu, các đài truyền hình lớn đều đua nhau tổ chức chương trình. Đài Hoàng Đào, với lượng người xem lớn và tiếng tăm tốt, đạt tỷ suất người xem cao nhất trong chương trình lên tới hơn 3%, chỉ đứng sau đài CCTV với tỷ suất vượt 7%.

Chương trình đêm Nguyên Tiêu được phát sóng, các fan của Nguyễn Du cuối cùng cũng có thể đăng video quay lại từ hiện trường. Trên sân khấu, Nguyễn Du và Trình Thanh Vũ hát trực tiếp hoàn toàn, âm thanh thu từ video tại hiện trường còn hay hơn cả trên truyền hình, khiến fan của cô hét lên không ngừng.

Bạn phải biết rằng hiện nay không ít ca sĩ lên sân khấu còn không dám hát trực tiếp, vậy mà Nguyễn Du dám và còn thể hiện rất ổn định! Ôi trời, rốt cuộc tôi đã thần tượng "thần tiên" nào đây!

Fan của cô xúc động đến mức khóc òa, từ thời cô ghi hình Nghệ Nghiệp Ngụy Trang với trình độ karaoke đến màn trình diễn khiến mọi người bất ngờ tại đêm Nguyên Tiêu, chắc chắn cô đã âm thầm luyện tập chăm chỉ trong suốt thời gian qua!!

An Trác Tây nhân cơ hội đưa tiết mục lên top tìm kiếm, thu hút được không ít thiện cảm từ khán giả. Chỉ trong một buổi tối, lượng người theo dõi trên Weibo của Nguyễn Du đã tăng thêm hàng trăm nghìn.

Sau đêm Nguyên Tiêu, đoàn phim Vô Thanh Kinh Lôi chính thức hoàn thành cảnh quay tại Thượng Hải.

Nhà đầu tư tổ chức một bữa tiệc kết thúc tại khách sạn lớn ở Thượng Hải, Nguyễn Du dành một ngày trống lịch để tham dự và còn nhận được món quà đặc biệt từ đoàn làm phim. Ngày hôm đó, Đoàn Lâm không có mặt. Khổng Minh Khôn trong bữa tiệc chỉ nhắc qua rằng anh ấy vẫn đang quay quảng cáo ở nước ngoài.

Cả tháng hai, Nguyễn Du bận rộn như con quay.

Chạy từ các studio chụp ảnh đến các sự kiện, lúc nào cũng ở trên máy bay hoặc trong xe. Khi Lâm Thanh mở lịch trình tháng sau ra, cô mới nhận ra một tháng đã trôi qua mà không hay biết.

Trên xe, Lâm Thanh nhắc: “Hai ngày nữa là chị đi ghi hình tập đầu tiên của ‘Game đi nào, cô gái’, chiều mai sẽ bay, nhớ chuẩn bị hành lý đấy.”

Nguyễn Du ban đầu còn buồn ngủ trên ghế sau, nghe vậy mắt lập tức sáng rực, bật dậy: “Biết rồi!”

Lâm Thanh nhìn cô, thở dài: “Thu lại chút đi, bà cô. Chị đi quay chương trình, không phải đi chơi game.”

“Có khác gì đâu?” Nguyễn Du đáp hùng hồn. “Tên chương trình là ‘Game đi nào, cô gái’, chẳng sai tí nào.”

Lâm Thanh chán nản, thở dài lần nữa.

Nguyễn Du nhìn anh: “Cậu sao vậy, trông như kiểu tôi đi nhận suất cơm hộp ấy?”

Lâm Thanh thở dài: “Trước ngày kia, chỉ có vài người biết chị là một ‘nữ nghiện game’, nhưng sau ngày kia, cả nước đều sẽ biết. Chị bảo em sao không thở dài?”

Nguyễn Du: “...”

Ngày hôm sau, Nguyễn Du đáp chuyến bay chiều đến Quảng Đông, nơi ghi hình chương trình tại công viên công nghiệp phim truyền hình và giải trí ở Chu Hải.

Tối hôm trước, cô nghỉ lại khách sạn gần đó, đoàn đạo diễn cũng gửi đến kịch bản chương trình.

Nguyễn Du cẩn thận đọc qua, quy tắc chương trình khá đơn giản, tương tự các chương trình tuyển chọn tài năng: Tổng cộng có 40 thí sinh và 4 người quản lý. Thí sinh được chia đều thành 8 nhóm, bốc thăm ngẫu nhiên, từng cặp thi đấu với nhau. Sau đó, mỗi quản lý chọn 5 thí sinh để lập đội của mình.

Tiếp theo, 4 đội của các quản lý sẽ đấu cặp với nhau, đội chiến thắng cuối cùng sẽ nhận được cơ hội ký hợp đồng chính thức với câu lạc bộ eSports SOS, tạo thành một đội nữ thi đấu Liên Minh Huyền Thoại.

Câu lạc bộ eSports SOS, Liên Minh Huyền Thoại, chính là đội tuyển mà Nguyễn Du đã yêu thích nhiều năm nay.

Cô hưng phấn đến mức muốn nhảy lên. Không ngờ trong đời mình lại có cơ hội được chơi game cùng các tuyển thủ chuyên nghiệp!

Buổi ghi hình ‘Game đi nào, cô gái’ bắt đầu từ sáng sớm. Khi Nguyễn Du đến hậu trường trong phim trường, đã có hai người trong phòng trang điểm.

Người đang ngồi chơi điện thoại là nam diễn viên Khâu Bác, trước đây từng là ca sĩ nhạc rock, sau đó chuyển sang đóng phim. Dù công ty định hình anh là “đàn ông mạnh mẽ,” nhưng lượng fan nữ của anh vẫn không ít. Người còn lại đang xem danh sách thí sinh là...

Nguyễn Du reo lên: “Béo Béo!”

Khâu Bác quen thuộc, cũng chào: “Ồ, quản lý Nguyễn đến rồi.”

Chàng trai mặt tròn tỏ ra hơi ngạc nhiên, đứng dậy chào hỏi: “Nguyễn Du, chào cô.”

Cô vui mừng khôn xiết. Người được gọi là Béo Béo chính là cựu tuyển thủ hỗ trợ của đội SOS, tên thật là Phùng Thiên Viễn, được fan thân thương gọi là Béo Béo.

Ba người trò chuyện vài câu, một lát sau, trong phòng trang điểm bước vào một người đàn ông cao gầy, Nguyễn Du vừa nhìn thấy đã kêu lên: “Măng Ca!”

Người vừa tới là Măng Ca, tức Châu Ninh Dũng, cựu tuyển thủ đường giữa của đội SOS.

Vừa rồi, Khâu Bác và Béo Béo trong phòng trang điểm ngồi suốt nửa tiếng mà chẳng nói gì nhiều. Dù Nguyễn Du nổi tiếng hơn, nhưng vừa bước vào, cô đã tươi cười rạng rỡ. Béo Béo còn có chút không quen với sự nhiệt tình này:

“Cô thực sự là fan của đội chúng tôi à?”

“Thật mà, tôi thích các anh sáu năm rồi, hầu như trận nào cũng xem.”

“Không phải kiểu fan nữ chỉ xem theo trào lưu chứ? Liệu có hiểu được trận đấu không?” Khâu Bác châm chọc một câu.

Béo Béo và Dũng Ca thoáng nhìn nhau, có chút khó xử. Câu này giống như nói Nguyễn Du chỉ là một fan nữ “theo phong trào,” không thực sự biết gì về game.

Nhưng không ngờ Nguyễn Du đáp thẳng thừng: “Nếu không hiểu được trận đấu, tôi nhận lời tham gia chương trình này làm gì? Tôi không thiếu tiền, cũng chẳng thiếu cơ hội lộ diện, anh nói có đúng không?”

Măng Ca không nể mặt, bật cười thành tiếng.

Khi tất cả đã sẵn sàng, họ nhanh chóng vào ghi hình. Bốn vị quản lý bước ra sân khấu, khán giả lập tức hò reo cuồng nhiệt.

Hôm nay, vé tham dự buổi ghi hình đều được chương trình phát, một nửa được tặng thông qua bốc thăm cho fan của các quản lý, nửa còn lại chia cho diễn đàn Hupu và các blogger về eSports.

Nguyễn Du nhìn quanh, phát hiện phần lớn khán giả trên khán đài đều là nam.

Không cần nói đến quy tắc hấp dẫn của chương trình ‘Game đi nào, cô gái’ chỉ riêng tựa game Liên Minh Huyền Thoại đã thu hút rất nhiều nam giới quan tâm.

Sân khấu được thiết kế giống hệt như các giải đấu chuyên nghiệp, với hai khu vực thi đấu đối lập hai bên. Bốn người quản lý ngồi ở khu vực trung tâm. MC hào hứng giới thiệu quy tắc chương trình và bốn quản lý. Sau đó, anh thông báo sẽ có một trận đấu biểu diễn trước khi chính thức bắt đầu.

“Tiếp theo, chúng ta sẽ mời bốn vị quản lý cùng với những khán giả may mắn được chọn ngẫu nhiên từ khán đài, chia thành hai đội, cùng nhau tham gia một trận đấu 5v5!”

Quy tắc rất đơn giản: Nguyễn Du và Béo Béo chung đội, Khâu Bác và Mãng Ca chung đội. Mỗi bên sẽ chọn thêm ba khán giả để hoàn thiện đội hình. Trận đấu chỉ diễn ra một ván, thắng thua quyết định ngay.

Đến lượt Nguyễn Du chọn khán giả, cô quay sang hỏi fan của mình: “Trong các bạn có ai chơi game giỏi không?”

Fan nữ phía xa lập tức hét lớn: “Cưng ơi, tụi chị không biết chơi! Tụi chị đến chỉ để ngắm em thôi!”

Dưới hàng ghế khán giả, mấy chàng trai rõ ràng là fan của trò chơi quay đầu lại, liếc nhìn fan của Nguyễn Du.

Nguyễn Du nhận ra điều đó.

“Cậu chọn trước đi,” cô đưa micro cho Béo Béo, “Lát nữa tôi sẽ chơi đường giữa, mấy vị trí còn lại tôi không rành lắm.”

Trên khán đài có không ít fan mặc áo cổ vũ của đội SOS, Béo Béo chọn một người.

Đến lượt chàng trai thứ hai, anh ta đứng dậy cười: “Đừng chọn tôi, Béo Béo. Tôi muốn chơi, nhưng tôi muốn vào đội của Măng Ca.”

Béo Béo nói được thôi, rồi chuyển sang chọn chàng trai bên cạnh.

Chàng trai đó bị người trước vỗ một cái, cũng đứng dậy cười nhưng từ chối: “Cậu thì chắc chắn được rồi, nhưng... rõ ràng đội của Măng Ca có cơ hội thắng lớn hơn mà.”

Cố tình.

Fan của Nguyễn Du vừa rồi hét một câu, bị fan của game này ghim.

Cảnh tượng lúng túng trong vài giây, cuối cùng có một chàng trai giơ tay lên xin tham gia, Béo Béo thở phào nhẹ nhõm, chọn anh ta.

“Còn một suất nữa, để tôi chọn.” Nguyễn Du không đổi sắc mặt, tiếp tục hỏi khán giả, “Trong số fan của tôi, có ai biết chơi không? Không cần chơi giỏi, chỉ cần biết chơi là được.”

Cuối cùng cũng có vài fan của Nguyễn Du giơ tay.

Nguyễn Du chọn một người, cô gái tóc ngắn bước lên sân khấu, rõ ràng rất hồi hộp.

Cô cười ngọt ngào: “Yên tâm, tôi sẽ gánh chị.”

Khi hai đội đã chuẩn bị xong, vào ghế thi đấu, mỗi đội năm người ngồi một hàng, trước mặt mỗi người là máy tính đã mở giao diện trò chơi.

Trước trận đấu, fan không ngừng cổ vũ. Nhìn về phía bên trái sân khấu, Măng Ca thay bàn phím và chuột mà chương trình

chuẩn bị bằng thiết bị quen dùng của mình, rồi nhìn sang bên phải, Béo Béo cũng đang thay. Thói quen nhiều năm của tuyển thủ chuyên nghiệp, chỉ dùng thiết bị cá nhân mới thấy thoải mái.

Nhưng Nguyễn Du cũng đang thay thiết bị.

Mấy fan của game liếc nhìn nhau, có chút khó hiểu. Làm vậy có vẻ hơi "làm màu" quá.

Bàn phím và chuột của cô thậm chí còn mang màu hồng rất nữ tính, nhìn qua cứ như kiểu người chơi không giỏi.

Họ không ác ý với Nguyễn Du, ngược lại vì cô là nữ diễn viên xinh đẹp, còn có thiện cảm nữa.

Nhưng trò chơi là lĩnh vực của đàn ông, hôm nay họ đến để xem những tuyển thủ SOS giải nghệ thi đấu. Còn chương trình như thế nào, esports nữ chẳng qua chỉ là chiêu trò, không đáng quan tâm.

Trên khán đài, fan của Nguyễn Du hô lớn: "Cố lên, Tiểu Du!"

Nguyễn Du nghe thấy, ngẩng đầu trước khi đeo tai nghe, cười rạng rỡ, giờ tay làm động tác trái tim.

Trận đấu bắt đầu.

Đội của Nguyễn Du, cô chơi đường giữa, Béo Béo đi rừng, fan của Tiểu Du hỗ trợ, hai chàng trai còn lại chơi đường trên và xạ thủ.

Đối thủ, Khâu Bác đường trên, Mãng Ca đường giữa, các vị trí còn lại phân bổ cho những người còn lại.

Fan của Nguyễn Du dù không hiểu trận đấu cũng bắt đầu hô hợp. Trong khi đó, fan của Khâu Bác và fan của trò chơi khác cũng cổ vũ hết mình, chờ tuyển thủ chuyên nghiệp "gánh team."

Mở màn, sau năm phút, Nguyễn Du đối đầu với Mãng Ca ở đường giữa, chiếm ưu thế rất nhỏ, bị ép về nhà hai lần.

Phút thứ sáu, Mãng Ca phối hợp với người đi rừng của mình, gank đường dưới, lấy được mạng đầu tiên.

Tình thế gần như không có gì bất ngờ, mọi người không ngừng vỗ tay.

Nhưng rất nhanh, họ không còn cười được nữa.

Phút thứ tám, tướng của Nguyễn Du lên cấp sáu, phối hợp với Béo Béo gank người đi rừng của đối thủ trong khu rừng, đổi 0 lấy 2, hạ gục người đi rừng và hỗ trợ của đối phương.

Mãng Ca đến hỗ trợ kịp lúc, g.i.ế.c được Nguyễn Du, nhưng bản thân cũng bị Béo Béo lấy mạng.

Phút thứ mười, Nguyễn Du sau khi hồi sinh phối hợp cùng Béo Béo lấy được skill mới, phá hủy trụ một đường trên, thuận lợi hạ gục Khâu Bác.

Mười lăm phút.

Hai mươi phút.

Khán giả gần như kinh ngạc khi thấy sự phối hợp của Nguyễn Du và Béo Béo, họ phối hợp nhịp nhàng, áp đảo đối thủ, đè bẹp đường trên của Khâu Bác. Nhờ vào sự yếu thế ở cuối trận của tướng Mãng Ca, họ tiến thẳng đến nhà chính của đối phương.

Cuối cùng, cả hai đội giao tranh tổng ở hang rồng, đội của Nguyễn Du chiến thắng với lợi thế 3 đổi 5, tận dụng cơ hội phá nhà chính của đối thủ.

Trận đấu kết thúc.

KDA (hạ gục/chết/hỗ trợ) của Nguyễn Du là 7/2/4, chỉ đứng sau Béo Béo với 8/1/10.

“Trời ơi?!!”

Fan của Nguyễn Du dù không hiểu nhưng cũng thấy đội đã thắng, đứng trên khán đài tạo thành loa tay hét đến đỏ mặt: “Tiểu Du lợi hại quá! Tiểu Du đỉnh quá!!”

Nguyễn Du tháo tai nghe, ánh mắt sáng rõ vì phấn khích, chơi quá đã.

Hai tháng rồi! Cuối cùng cô cũng được chơi game!!

Lại còn chơi cùng tuyển thủ chuyên nghiệp!!!

MC bước ra khuấy động không khí, khen ngợi tất cả người tham gia, sau đó tiễn các khán giả được mời lên sân khấu về chỗ ngồi.

Nguyễn Du tiễn fan tóc ngắn của Nguyễn Du xuống, cười tươi vẫy tay: “Không làm mọi người mất mặt chứ?”

Fan đó không nói nên lời, ban nãy là vì hồi hộp, giờ là vì đỏ mặt.

[Xiaosi]

Trời ơi! Nhìn Tiểu Du gần thế này vừa xinh đẹp vừa da đẹp! Chơi game lại giỏi nữa! Chết rồi cảm giác được gánh team này chẳng lẽ chính là rung động sao!

Nín nhịn một lúc, fan của Nguyễn Du ôm mặt, trước khi xuống sân đã hét lớn:

“Chồng ơi! Mẹ yêu anh!”

Chương 60: Bảo bối

Câu tỏ tình đó vang lên quá lớn, cả khán đài cười ầm lên.

Nguyễn Du ngó người trong chốc lát, ban này còn đáng vẻ hào quang sáng chói, chống nạnh đầy kiêu ngạo, rất nhanh cô “ồ” một tiếng, đôi tai hơi đỏ lên.

A a a a xấu hổ rồi!!

Fan của Nguyễn Du bị màn này làm cho mê mẩn đến c.h.ết lặng, trên khán đài, vài fan game khác cũng bị cô chinh phục bởi màn trình diễn vừa rồi. Một nữ minh tinh vừa xinh đẹp, vừa chơi game giỏi thế này là ai vậy?! Chính là vợ tôi!

MC mời Nguyễn Du cùng ba người quản lý khác lên sân khấu chính, giọng nói đầy phấn khích: “Rất nhanh thôi, bốn mươi nữ tuyển thủ của chúng ta sẽ bắt đầu vòng tuyển chọn đầu tiên. Vậy bốn vị quản lý của chúng ta có lời nào muốn gửi tới các tuyển thủ và fan có mặt tại đây không?”

Mãng Ca và Béo Béo lần lượt nói vài lời khích lệ, Khâu Bác vì bị áp đảo quá thảm trong trận đấu ban này nên tâm trạng vẫn chưa hồi phục, nhường lời cho Nguyễn Du trước.

Nguyễn Du cầm micro, ánh mắt lướt qua hàng ghế khán giả xa xa nơi có fan của cô, fan của các nhà khác, và cả những người chỉ đến vì esports.

Rất thẳng thắn, rất nghiêm túc.

“Lý do tôi tham gia chương trình này là vì muốn chơi game và xem thi đấu, cũng thật lòng mong đợi sẽ có những nữ tuyển thủ esports xuất sắc xuất hiện. Bởi tôi biết đối với tuyển thủ chuyên nghiệp, game không chỉ là trò giải trí, mà là ước mơ và sự phấn đấu.”

Nguyễn Du tiếp tục: “Theo tôi được biết, hiện tại có rất nhiều đội tuyển nữ chuyên nghiệp đã tan rã vì nhiều lý do khác nhau, và gần như không còn thấy bóng dáng nữ tuyển thủ nào trong các trận đấu chính thức. Có lẽ mọi người sẽ nói rằng con trai bẩm sinh chơi game giỏi hơn con gái, nhưng tôi nghĩ rằng giới tính không phải là tội lỗi. Đấu trường không phân biệt giới tính, thực lực mới là yếu tố quyết định.”

Cô vừa nói xong, đạo diễn lập tức chuyển góc máy quay đến hai chàng trai trước đó từ chối vào đội của Bé Béo. Trên màn hình lớn, cả hai hiện lên với biểu cảm khá lúng túng.

Trong cộng đồng esports, có một câu nói rất phổ biến: "Esports, yếu kém mới là tội lỗi."

Ban này, Nguyễn Du đấu tay đôi với một cựu tuyển thủ chuyên nghiệp mà không hề bị áp đảo, thậm chí còn chơi tốt hơn nhiều nam game thủ khác. Vậy thì họ lấy tư cách gì để coi thường cô?

Nguyễn Du không nói nhiều, chỉ dừng lại ở mức đó.

Nghĩ ngợi một chút, cô bổ sung một cách chân thành: “Còn với những cô gái không biết chơi game, chắc chắn ở lĩnh vực khác các bạn sẽ có những điểm sáng rất tuyệt vời. Hãy cố lên nhé.”

Nói xong, cô lập tức chuyển từ dáng vẻ nghiêm túc sang đáng yêu, giơ tay làm hình trái tim.

Fan của Nguyễn Du lại hét ầm lên vì quá đáng yêu.

Micro được chuyển đến Khâu Bắc. Anh nhớ lại lời trêu đùa trong phòng trang điểm trước đó, cảm thấy hơi mất mặt, chỉ vội vàng nói một câu chúc may mắn.

MC phấn khích mời bốn quản lý trở về chỗ ngồi, tuyên bố vòng tuyển chọn đầu tiên chính thức bắt đầu.

40 nữ tuyển thủ được chia thành từng nhóm 5 người theo kết quả bốc thăm, các nhóm sẽ thi đấu với nhau theo thể thức loại trực tiếp. Tổng cộng có 4 trận, mỗi trận chỉ đấu một ván quyết định.

Tất cả nữ tuyển thủ tham gia đều đã được chương trình chọn lọc kỹ càng từ hàng ngàn hồ sơ đăng ký. Họ là các streamer, bình luận viên thi đấu, những người chơi đứng đầu bảng xếp hạng quốc nội, thậm chí có cả sinh viên. Tất cả đều có thực lực rất tốt.

Mỗi trận đều có bình luận viên chuyên nghiệp, sau khi trận đấu kết thúc, các quản lý sẽ đưa ra nhận xét ngay tại chỗ và tự mình đánh giá sơ bộ về các tuyển thủ.

Béo Béo và Mãng Ca, với tư cách là tuyển thủ chuyên nghiệp, nhận xét cực kỳ chuyên sâu. Khâu Bắc thì chỉ hòa theo vài câu.

Điều khiến mọi người bất ngờ chính là Nguyễn Du. Không chỉ biết nhận xét vài câu cơ bản, cô còn có thể nói về những trận đấu kinh điển trong lịch sử esports, trò chuyện rành mạch, đầy tự tin.

[Xiaosi]

Những fan esports có mặt đều nghĩ ban đầu rằng chương trình chỉ mời một nữ minh tinh để tăng lượt xem. Không ngờ Nguyễn Du hoàn toàn không phải người ngoài ngành!

Chết rồi, có khi nào chúng ta lại bắt đầu làm fan cô ấy không nhỉ??

Chương trình quay hình đến tận chiều. Sau giờ nghỉ trưa, chương trình tiếp tục. Khi vòng tuyển chọn đầu tiên kết thúc, bốn quản lý bắt đầu chọn tuyển thủ cho đội của mình.

Những tuyển thủ đặc biệt xuất sắc thì cả bốn quản lý đều muốn giành lấy, nhưng khá bất ngờ là không ít người lại chọn Nguyễn Du.

Một nữ tuyển thủ chơi vị trí đường giữa, đeo kính, cười ngượng ngùng, chỉ tay về phía Nguyễn Du: “Tôi chọn quản lý Nguyễn.”

“Đây là người thứ ba rồi, tại sao chứ? Tôi không hấp dẫn à?” Béo Béo giả vờ khóc.

Nữ tuyển thủ cười: “Cô ấy thú vị quá, tôi rất thích.”

Nguyễn Du cười rạng rỡ: “Khiêm tốn, khiêm tốn thôi.”

Béo Béo: “...”

Đến 8 giờ tối, 40 tuyển thủ bị loại một nửa. Cả bốn quản lý đều đã hoàn tất đội hình 5 người của mình, ngày quay hình kết thúc.

Nguyễn Du tính toán thời gian, dù hôm nay chỉ quay một tập, nhưng nội dung ghi hình có thể được chia ra phát sóng trong 2-3 tập.

Sau đó, cô cùng các quản lý được nhân viên dẫn xuống studio để quay video và chụp ảnh quảng bá.

Xong xuôi, đã gần 1 giờ sáng.

Hôm sau, Nguyễn Du có lịch trình quay phim, phải bay về Bắc Kinh ngay trong đêm. Một fan hâm mộ đứng chờ cô ở sân bay. Thấy cô đeo khẩu trang và có vẻ mệt mỏi, fan không nỡ dí sát máy ảnh vào cô.

Fan tiễn cô qua cổng an ninh, nhắc nhở: “Tiểu Du, nhớ nghỉ ngơi nhé.”

“Được, tôi sẽ nhớ mà.” Nguyễn Du cười vẫy tay.

.

.

Giữa tháng Ba, cuối cùng Nguyễn Du cũng có một tuần nghỉ ngơi sau lịch trình dày đặc. An Trác Tây sắp xếp thời gian, giao cho cô hai kịch bản để lựa chọn.

Một bộ là phim tình cảm hiện đại, nhân vật chính là nhà thiết kế thời trang. Bộ còn lại là phim về giáo dục gia đình, với tuyến nhân vật đa dạng, Nguyễn Du được mời vào vai cô con gái đang học cấp ba.

An Trác Tây khuyên: “Nếu em muốn tăng độ nổi tiếng với giới trẻ thì chọn phim tình cảm. Còn phim về gia đình sẽ tiếp cận được nhiều lứa tuổi hơn, để nâng cao độ quốc dân. Chị đề nghị em chọn bộ này.”

Nguyễn Du đồng ý, mang kịch bản về căn hộ để xem.

Nhìn con mèo Pudding chạy nhảy trong nhà, cô chợt cảm thấy hơi ngẩn ngơ.

Mới đó mà đã hai tháng kể từ khi bộ phim “Vô Thanh Kinh Lôi” đóng máy.

Ngắm lịch vài giây, cô bất ngờ nhớ ra một việc.

“Đúng rồi! Suýt nữa thì quên mất!”

Nửa đêm, Diệp Mộng Mộng nhận được cuộc gọi từ Nguyễn Du: “Chị Tiểu Du? Trể thế này mà chị chưa ngủ à...”

“Mộng Mộng, chị có hai vé concert. Ngày mai đi xem với chị nhé?”

“Của ai vậy?”

“Kỷ Lâm Hạo!”

Năm nay, Kỷ Lâm Hạo tổ chức tour diễn toàn quốc, buổi concert đầu tiên tại Bắc Kinh cũng là buổi diễn đầu tiên sau khi anh ra mắt album “Không Nghe”.

Vé mở bán từ một tháng trước đã cháy hàng. Giá vé chợ đen cao ngất ngưởng, đặc biệt là những vé ở khu vực gần sân khấu.

Chiều hôm sau, hai người gặp nhau ở ngoài nhà thi đấu.

Diệp Mộng Mộng hỏi hệt hệt: “Chị Tiểu Du, chúng ta làm vậy không bị phát hiện chứ?”

Cô đeo khẩu trang, còn Nguyễn Du thì đội khăn choàng che kín nửa mặt, kéo mũ thấp xuống hết cỡ. Trời xuân mà cô còn mặc cả áo phao.

“Không sao đâu, lúc nữa vào trong đó ánh sáng sẽ rất mờ, không ai nhận ra đâu.” Cô kiên định nói: “Hơn nữa là vé khu vực VIP, không thể lãng phí được!”

Nguyễn Du rất tự tin, trước đây khi đi xem concert của Giang Tinh Thuần, cô cũng không bị phát hiện mà.

Diệp Mộng Mộng nghe vậy cũng thấy hợp lý, liền theo cô hòa vào dòng người hâm mộ.

Bên ngoài khán phòng, các “Tứ Kỷ” tụ tập đông đúc, sôi nổi thảo luận khắp nơi, còn có nhiều người đang phát quà cổ vũ. Nhưng Nguyễn Du không đi nhận, sợ bị nhận ra.

Buổi tối bắt đầu kiểm vé, hai người hòa vào dòng người hâm mộ đông đúc bước vào trong.

Giữa khán phòng với sức chứa hàng vạn người, sân khấu được xây dựng từ hàng nghìn ống đèn led tạo thành một cây cổ thụ phát sáng khổng lồ. Khi ánh đèn ở khu vực khán đài vụt tắt, thế giới như chỉ còn lại cây phát sáng khổng lồ ấy ở trung tâm sân khấu.

Khi Kỷ Lâm Hạo xuất hiện từ bục nâng, tiếng hò reo của "Tứ Kỷ" trong khán phòng đã đạt đến đỉnh điểm.

Vị trí của Nguyễn Du gần sân khấu, cô sung sướng đến mức suýt nữa làm rơi cả gậy phát sáng. Diệp Mộng Mộng cũng bị bầu không khí nhiệt tình tại đây làm cho cảm động, bắt đầu gõ nhịp với gậy cổ vũ.

Kỷ Lâm Hạo tiến gần micro, cười nói: "Các Tiểu Tứ Kỷ, buổi tối vui vẻ nhé."

Lại một trận hò reo dữ dội.

"Bảo bối, buổi tối vui vẻ nha!!!"

"Á á á á tôi c.h.ết mất thôi!!!"

"Kỷ Lâm Hạo em yêu anh!!!"

Buổi diễn mở màn của tour lưu diễn, ánh sáng và thiết kế sân khấu đều vô cùng công phu. Kỷ Lâm Hạo bắt đầu hát từng bài trong album mới, cả khán phòng hòa giọng, tiếng hò reo không ngừng nghỉ.

Đến phần Encore ngay cả băng rôn cổ vũ cũng bị fan phía sau làm rơi xuống hàng ghế trước vì quá phấn khích.

Băng rôn rơi ngay trước chân Nguyễn Du, cô cúi xuống nhặt, quay lại đưa cho cô gái ngồi cách hai hàng ghế phía sau: “Của bạn này!”

Cô gái vươn tay nhận lấy, lớn tiếng nói cảm ơn. Khi ánh đèn sân khấu vừa chiếu qua, ánh sáng lóe lên làm nổi bật giọt lệ bên khóe mắt của Nguyễn Du. Cô gái nhìn thấy rõ, lập tức ngẩn ra.

Chết tiệt, bị nhận ra rồi sao?

Tim Nguyễn Du đập thót, cố làm ra vẻ tự nhiên đưa băng rôn qua.

Quay lại, cô kéo tay áo Diệp Mộng Mộng thì thầm: “Chúng ta đi thôi.”

“Hả?!” Diệp Mộng Mộng không nghe rõ.

Nguyễn Du: “Chị nói đi thôi!”

Người hâm mộ bên cạnh nghe được, trực tiếp hét lên: “Đi cái gì mà đi! Anh trai còn chưa hát xong đâu! Không được đi!”

Nguyễn Du: “...”

Huhu.

Khi concert kết thúc đã là 11 giờ đêm, Nguyễn Du hòa vào dòng người rời khán phòng.

Hàng vạn người đổ ra, đường phố bên ngoài khán phòng tắc nghẽn hoàn toàn, hai người đứng ở góc đường chờ xe của Lâm Thanh đến đón.

Cô cúi đầu mở WeChat, gửi tin nhắn cho idol của mình: 【Cảm ơn anh đã mời tôi đi xem concert nhé, tối nay thật sự rất tuyệt!!】

Kỷ Lâm Hạo: 【Cũng cảm ơn em đã đến nghe.】

Kỷ Lâm Hạo: 【Tụi anh sắp có tiệc chúc mừng, em có muốn tham gia không?】

Tiệc chúc mừng?

Mắt Nguyễn Du sáng rực, nhưng nhớ lại chuyện nhỏ vừa xảy ra trong concert, cô hơi do dự, quay sang hỏi Diệp Mộng Mộng:

“Mộng Mộng, em xem giúp chị...”

“Chị...Chị Tiểu Du.” Diệp Mộng Mộng cũng vừa ngẩng đầu khỏi điện thoại.

Nhìn biểu cảm của cô ấy, Nguyễn Du nhắm mắt lại: “Đừng nói...”

“Chị bị nhận ra rồi!” Diệp Mộng Mộng sắp phát điên, “Chúng ta bị chụp ảnh rồi! Là chuyện nửa tiếng trước! Giờ đang leo hot search, làm sao bây giờ?”

“... Biết ngay mà!!”

Không đi tiệc chúc mừng được nữa, Nguyễn Du kéo thấp vành mũ, còn đội thêm cả mũ áo khoác, nhanh chóng kéo Diệp Mộng Mộng tìm một góc kín đáo chờ xe.

Vừa đợi, cô vừa mở Weibo.

Quả nhiên, vị trí thứ ba trên hot search là “Nguyễn Du _Kỷ Lâm Hạo concert”, chủ đề vẫn đang leo hạng.

Đoạn video cô vung gậy cổ vũ trong concert bị đăng lên, dù đeo khẩu trang, nhưng góc nghiêng khuôn mặt lộ ra trong vài khung hình lại rất dễ nhận biết.

Nguyễn Du bình tĩnh xem hết. May mắn là chỉ là một video cổ vũ bình thường, không có hành động nào quá lố.

Cô tự an ủi mình.

Kỷ Lâm Hạo nổi tiếng như thế, có người nổi tiếng khác đến nghe concert của anh ấy cũng đâu có gì lạ.

Hơn nữa cô còn từng đóng MV cho album mới của anh ấy, việc đến nghe concert cũng khá hợp lý, nhỉ.

Nửa tiếng sau, xe thương vụ dừng trước mặt hai người.

Lên xe, Lâm Thanh ngay lập tức đưa iPad cho Nguyễn Du, thái độ của một người mẹ già đau đầu: “Nhìn đi, tổ tông, xem đi.”

“Đừng nhìn tôi như thế chứ, chỉ là đi xem concert thôi mà...”
Nguyễn Du lầm bầm, nhận lấy.

Mở video tạm dừng, xem vài giây.

Nguyễn Du: “Tôi... Chết tiệt?!!”

Đây là video quái quỷ gì vậy??

Bên cạnh Diệp Mộng Mộng thấy cô như sắp tận thế, cũng ghé đầu qua xem, cũng chỉ vài giây: “Chết tiệt...”

Đúng là cảnh Nguyễn Du xem concert của Kỷ Lâm Hạo. Nhưng lại không phải hôm nay.

Ngay dưới hot search “Nguyễn Du _ Kỷ Lâm Hạo concert”, cách đây khoảng 40 phút, có người đào ra một video concert của Kỷ Lâm Hạo từ trước đó.

【@Ăn Dưa Phải Ăn Đủ: Tôi cạn lời, tôi tìm được một video khoảng tháng 10 hai năm trước, đây không phải là Nguyễn Du sao?! [video]】

Tay cầm iPad của Nguyễn Du khẽ run lên.

Trong video, cô xuất hiện tại concert của Kỷ Lâm Hạo, tràn đầy cảm xúc, nước mắt giàn giụa.

Hét rõ ràng từng chữ:

“Bảo——Bối——Anh——Cười——Em——Đi——”

“Bảo——Bối——A a a a a!!!”

Chương 61: Đu idol

Lâm Thanh không đưa Nguyễn Du về căn hộ, mà lao thẳng về công ty, áp giải cô đến trước mặt An Trác Tây.

Truyền Thông Thương Ảnh, tầng cao nhất. Trên màn hình máy tính trước mặt An Trác Tây, tin nhắn đang nhấp nháy. Cô vừa dập một cuộc điện thoại, cau mày hỏi Nguyễn Du: “Em biết về video này không?”

Sao cô có thể biết được chứ!!

“Đây là chuyện từ cuối năm kia rồi. Khi đó em thậm chí còn chưa ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ, chắc chắn là vô tình lọt vào khung hình.” Trong lòng Nguyễn Du như núi lở đất rung, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh: “Hay là em lập tức lên tiếng giải thích nhé?”

“Phải giải thích, tất nhiên là phải giải thích rồi.”

Hiện tại trên mạng đang nổ tung, tình hình đã đến mức này, An Trác Tây xoa thái dương: “Video nghe rõ ràng như thế, không thể lấp l.i.ế.m qua loa được, mập mờ chỉ khiến người ta nghi ngờ thêm. Chuyện này chỉ có thể nói thẳng ra thôi.”

Phòng họp bên cạnh, bộ phận quan hệ công chúng đang bận đến tối tăm mặt mũi, gấp rút đưa ra hai phương án, chạy qua gõ cửa: “Chị An! Phương án soạn xong rồi! Dùng cái nào đây ạ?”

An Trác Tây nhanh chóng qua xem xét quyết định, bên kia vẫn đang thảo luận gấp rút, Nguyễn Du căng thẳng lướt mở Weibo,

nhANH chóng đọc qua một lượt.

Trong vòng 40 phút, chủ đề "Nguyễn Du_Kỷ Lâm Hạo concert" trên hot search đã leo lên vị trí thứ mười, chưa dừng lại ở đó, tiếp theo chủ đề "Nguyễn Du_anh cưới em đi" còn vượt lên dẫn đầu như tên lửa, trong khi "Kỷ Lâm Hạo" đứng thứ hai sát nút.

Mẹ kiếp, hot search không tốn tiền hay sao vậy!!!

Cô bấm vào hot search đứng đầu, bình luận và lượt chia sẻ đã vượt hàng chục nghìn.

Dù fan nhà Tú Kỷ và fan Nguyễn Du đã kịp đến kiểm soát bình luận ngay từ đầu, nhưng số người hóng hớt quá đông, không thể kiểm soát nổi. Toàn bộ bình luận đầu đều đầy dấu hỏi:

【Nguyễn Du và Kỷ Lâm Hạo???】

【Không hiểu lắm, ai giải thích với tôi là họ quen nhau từ trước khi Nguyễn Du debut hả?】

【Thật kích thích, đây là theo đuổi thần tượng hay tỏ tình vậy?】

【Hahaha khóc mà buồn cười thế này là sao đây.】

【Tôi tưởng tượng ngay ra một câu chuyện dài hàng triệu chữ: Ngôi sao đỉnh lưu X tiểu thư hào môn. Có truyện nào đọc không?】

...

Mỗi lần làm mới, fan nhà Tú Kỷ đều náo loạn. Một nữ minh tinh từng quay MV cưới với anh trai nay lại mập mờ chính là Nguyễn Du! Hơn nữa, còn từng tỏ tình ở concert hai năm trước! Đây rất

cuộc là chiêu trò tạo scandal hay theo đuổi thần tượng thành công đây??

Dù là kết quả nào, Tú Kỳ cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

Trong giới fan có một từ gọi là "độc chiếm đồng tâm", nghĩa là fan có tính độc chiếm với thần tượng của mình, thậm chí không muốn bàn luận với ai cùng thích. Huống hồ Kỷ Lâm Hạo lại có một lượng lớn fan nữ muốn làm bạn gái, số người không muốn anh dính scandal tình cảm lại càng nhiều.

Fan Nguyễn Du thì hoàn toàn bối rối: "A a a mẹ không cho con lấy chồng đâu!!"

Dưới hot search, fan hai nhà đang cãi nhau, dân mạng hóng drama, anti-fan chế nhạo Nguyễn Du không sống nổi nếu không dựa vào sao nam để tạo scandal.

Rất nhanh, An Trác Tây trở lại, ra hiệu thẳng cho Nguyễn Du: "Bây giờ đăng Weibo, nói rằng em chỉ là fan của Kỷ Lâm Hạo, nhấn mạnh rõ mình chỉ là fan, đừng nói thêm một câu nào khác."

Nguyễn Du đồng ý, lập tức đăng nhập tài khoản chính.

"Chị đã liên hệ với đội của Kỷ Lâm Hạo rồi, họ sẽ không phản hồi. Chuyện này chúng ta tự giải quyết." An Trác Tây ngừng một chút, liếc nhìn xung quanh không thấy ai khác trong văn phòng, rồi hỏi thêm: "Đổi người rồi à? Trước đây chẳng phải là Đoàn Lê, sao?"

Nguyễn Du: "Hả?"

Ngay sau đó chột phản ứng kịp: "Không phải không phải, em với Kỷ Lâm Hạo hoàn toàn không có gì đâu, em thật sự chỉ là fan của anh ấy thôi!"

An Trác Tây biết Nguyễn Du từ nhỏ đã ngưỡng mộ Đoàn Lâm, lúc đầu vào showbiz cũng vì anh ta. Vừa rồi cô còn thắc mắc sao lại xuất hiện thêm Kỷ Lâm Hạo. Cô không định can thiệp đời tư của Nguyễn Du, chỉ cần không làm âm lên là được: “Sau này cẩn thận một chút, đừng lại gần Kỷ Lâm Hạo quá, đội của anh ta khó đối phó lắm.”

Nguyễn Du dừng gõ chữ: “Ý chị là gì?”

“Video đó để lâu như vậy không bị đào ra, sao hôm nay chuyện em đi xem concert vừa lên hot search, video cũ liền bị khai ngay?” An Trác Tây rất chắc chắn: “Nói thẳng nhé, hôm nay em bị chụp có thể là tình cờ, nhưng video cũ bị lộ ra không phải ngẫu nhiên đâu.”

Nguyễn Du ngáp ngừng: “Ý chị là... video đó là do đội của anh ấy cố tình tung ra?” Nghĩ một lúc, cô lập tức phản bác: “Không thể nào, dính scandal không có lợi cho Kỷ Lâm Hạo.”

An Trác Tây lắc đầu cười: “Nếu hôm nay chỉ có chuyện em bị chụp khi đi xem concert của Kỷ Lâm Hạo, thì mới gọi là scandal. Dù em có giải thích mình chỉ là fan, ai tin?”

Nhưng nếu cảnh Nguyễn Du tỏ tình ở concert hai năm trước được lộ ra, lại là lúc cô chưa debut, dân mạng không ngốc, nghĩ lại cũng biết đây chỉ là theo đuổi thần tượng. Hơn nữa, giữa Nguyễn Du và Kỷ Lâm Hạo không có bằng chứng scandal cụ thể, đến lúc đó hai bên dẫn dắt dư luận một chút, chuyện này sẽ nhanh chóng được lắng xuống.

Nhưng thế này, Kỷ Lâm Hạo sẽ được gỡ ra, còn Nguyễn Du thì phải dính mác "tỏ tình đơn phương thần tượng Kỷ Lâm Hạo", ít nhiều vẫn sẽ bị ảnh hưởng.

Im lặng một lúc, Nguyễn Du nói: “Không phải nói, nếu video đó không bị khai ra, hai bên sẽ không thể giải thích được scandal sao?”

“Sao em vẫn chưa hiểu vậy?” An Trác Tây nói thẳng: “Nếu em chỉ dính chút scandal với Kỷ Lâm Hạo, em gần như không bị ảnh hưởng, còn anh ta mới bị ảnh hưởng lớn.”

Đây chính là sự khác biệt giữa sao nam và sao nữ.

Nguyễn Du thực ra đều hiểu cả.

Nếu suy đoán là đúng, thì đội ngũ của thần tượng làm vậy thực sự không sai.

Là một fan, cô còn mong thần tượng của mình có một đội ngũ quyết đoán như thế. Nhưng là người trong cuộc, tâm trạng lại có chút không giống.

Cô không nghĩ thêm nữa, lập tức đăng Weibo.

【@Nguyễn Du: Có vẻ như lịch sử đu idol không giấu được rồi, mọi người nể mặt tôi chút nha, gây phiền phức cho idol rồi!!!】

Ngay khi đăng lên, bình luận bùng nổ, fan Nguyễn Du đang cãi nhau vội vàng kéo đến.

【Hahahaha thật sự đi đu idol hả! Thật quá đáng yêu luôn ấy!

【A a a bảo bối mau về nhà với tôi! Tôi cưới em tôi cưới em!】

【Chúc mừng Tiểu Du đu idol thành công! Đạo này vất vả rồi, nghỉ ngơi thư giãn đi nhé!!】

【Ôm bảo bối chạy một mạch 800m không ai được tranh với tôi!】

...

Vì Nguyễn Du đã làm rõ mình chỉ là fan, fan của cô tất nhiên tin. Còn cô là fan của Kỷ Lâm Hạo, họ không quan tâm, coi như

không thấy. "Tiểu Du chỉ nên đẹp một mình", chuyện này họ rất nghiêm túc!

[Xiaosi]

Fan Tứ Kỷ vừa chửi Nguyễn Du tạo scandal, thấy bài làm rõ này, tâm trạng phức tạp đến để lại bình luận: 【Cảm ơn đã ủng hộ concert của anh chúng tôi, mong chờ buổi diễn tại Thượng Hải sắp tới.】 Fan Nguyễn Du ở dưới trả lời: 【Cảm ơn đã mời quay MV, mong lần hợp tác tiếp theo.】 Người rót trà, kẻ đưa nước, bề ngoài hòa khí ngập tràn.

Quay đi quay lại, họ đồng loạt trừng mắt, “Hừ tốt nhất là không có lần sau!”

An Trác Tây xem nhanh báo cáo theo dõi dư luận từ bộ phận PR, rồi gọi một cuộc điện thoại.

Nhưng chỉ có vậy thì chưa đủ.

Đúng vào nửa đêm, tài khoản chính thức của ‘Game đi nào, cô gái’ bất ngờ phát hành một đoạn video quảng bá, chính thức công bố thời gian phát sóng tập đầu tiên.

Với độ nóng của chủ đề về Nguyễn Du hiện tại, người dân mạng và những người thích bàn tán đều nhanh chóng vào xem đoạn trailer quảng bá.

Mở đầu đoạn video là những đoạn độc thoại và cảnh quay của bốn người quản lý, đầu tiên là phần của Nguyễn Du.

Cảnh quay đầu tiên là cô đứng trên sân đấu, biểu cảm nghiêm túc và quyết tâm:

“Tôi tham gia chương trình này là vì muốn chơi game và xem thi đấu.”

“Tôi biết đối với những tuyển thủ chuyên nghiệp, game không chỉ là một sở thích giải trí, mà là ước mơ và nỗ lực.”

“Giới tính không phải là tội lỗi, sân chơi không phân biệt giới tính, mà là sức mạnh mới là điều quan trọng.”

Cảnh quay tiếp theo là trong phòng trang điểm hậu trường, cô không còn vẻ nghiêm túc nữa mà ánh mắt sáng lên, nghiêm túc chia sẻ với hai tuyển thủ:

“Tôi là fan của các bạn, đã yêu thích các bạn suốt sáu năm rồi, gần như trận nào cũng xem!”

Ngay sau khi đoạn video được đăng, An Trác Tây nhanh chóng sử dụng những tài khoản marketing dưới tay để tạo một làn sóng, chụp ảnh màn hình và đăng lên Weibo, dẫn dắt dư luận hướng về "hình mẫu của cô gái mê idol."

Vì đã bị gắn mác là fan cuồng, không thể chỉ liên quan đến Kỷ Lâm Hạo nữa.

Chủ đề “Nguyễn Du là hình mẫu fan hâm mộ” cũng được đưa lên hot search.

Netizens bắt đầu cười lớn.

Câu chuyện sao mà cứ như đang tiến tới một mức độ điên rồ vậy! Mới đây xem concert thổ lộ tình cảm, giờ lại tham gia thi đấu cũng thổ lộ nữa! Nguyễn Du, bạn tốt cuộc có bao nhiêu idol yêu thích vậy!

Một số người hâm mộ cho rằng Nguyễn Du rất thực tế và dễ thương, trong khi một số khác lại nói cô là con gái nhà giàu, nên không thể cảm thấy ghen tị.

Kể cả những tin đồn về mối quan hệ giữa hai người cũng nhanh chóng phai nhạt.

Từ khi lên hot search đến giờ, Nguyễn Du biết là An Trác Tây đã phải đau đầu rất nhiều: “Cảm ơn chị An.”

“Với chị thì đừng khách sáo, chị còn mong em nổi tiếng hơn nữa,” An Trác Tây nhấp một ngụm nước, “Em về nghỉ sớm, nhớ đọc kịch bản, quyết định chọn cái nào thì nói chị nhé.”

Nguyễn Du trả lời “vâng,” rồi kết thúc cuộc trò chuyện.

Mọi chuyện về video đã giải quyết gần xong, cô quay lại căn hộ, ngồi suy nghĩ một lúc rồi vẫn quyết định gửi một tin nhắn cho idol.

Nguyễn Du: 【Luôn chưa nói với anh là em là fan của anh, xin lỗi nhé.】

Kỷ Lâm Hạo: 【Hiện tại em có thể nhận điện thoại không?】

Cô vừa nhắn “được” thì điện thoại của Kỷ Lâm Hạo đã gọi đến.

“Em có phải bận đến tận giờ này không?” Giọng anh nhẹ nhàng, lộ vẻ lo lắng, “Lúc trước anh mời em tới xem concert, không ngờ lại xảy ra chuyện này, xin lỗi.”

Nguyễn Du lập tức: “Không có không có, hôm nay phải là concert của anh, là em đã phá hỏng nó.”

Kỷ Lâm Hạo: “Không có gì bị phá hỏng, tối nay mọi thứ rất thành công, cảm ơn em đã tới.”

Cô gật đầu: “Ánh sáng và sân khấu tối nay quá tuyệt, không khí thật tuyệt vời!”

Kỷ Lâm Hạo khẽ cười một tiếng.

“Còn nữa, về video em bị quay...” Nguyễn Du hơi ngượng ngùng, kiên quyết làm rõ không muốn idol lo lắng, “Anh đừng hiểu

nhầm nhé, em chỉ nói vậy vì em là fan của anh, đừng vì em mà thấy phiền.”

Kỷ Lâm Hạo ngừng một chút, rồi cười nhẹ: “Không hề, cảm ơn em đã yêu thích anh.”

“Không có gì đâu, anh rất xứng đáng được yêu thích!” Cô vui vẻ nhấn mạnh.

Cả hai trò chuyện thêm vài câu, Nguyễn Du tự giác ngừng làm phiền idol, nói chuẩn bị đi ngủ và hẹn lần sau trò chuyện tiếp.

Kỷ Lâm Hạo: “Tối nay em không đến buổi tiệc chúc mừng, lần sau có thời gian anh mời bạn em cơm.”

“Nhất định rồi!”

Cúp máy, Nguyễn Du lại trả lời một số tin nhắn của bạn bè quen biết đùa giỡn, rồi lên Weibo xem, thấy mạng vẫn rất náo nhiệt, nhưng những fan ác ý đã ít đi, dư luận bắt đầu chuyển hướng khá hài hước.

Cô yên tâm định ngủ.

Đột nhiên cảm thấy mình hình như quên gì đó.

Nguyễn Du lại bò dậy khỏi giường, ngồi lên một lúc, rồi nhớ ra.

Cô lấy điện thoại, không hiểu sao lại đăng nhập vào tài khoản nhỏ để theo dõi idol, tìm kiếm.

Lướt qua, chiều nay Đoàn Lâm vẫn đang tham dự sự kiện thương hiệu cao cấp ở Thâm Quyến, anh cuối cùng cũng xuất hiện, cả quảng trường Sege sắp vỡ tung.

Được rồi, không ở Bắc Kinh.

Cô hài lòng đóng điện thoại lại, chuẩn bị đi ngủ.

Ngày hôm sau, Nguyễn Du yên ổn ở nhà ba ngày, không ra ngoài.

Tối thứ bảy, tập đầu tiên của ‘Game đi nào, cô gái’ được phát sóng trên hai nền tảng video lớn, nhóm sản xuất ban đầu nghĩ rằng chương trình sẽ có đối tượng khán giả nhỏ, nhưng sau khi chương trình lên sóng, họ đã nhận được một bất ngờ lớn. Lượt xem tập đầu tiên vượt xa dự tính ban đầu của họ!

Với sự tham gia của các cựu tuyển thủ đội SOS và Nguyễn Du, một phần người hâm mộ eSports và Cá con gần như đều xem ngay từ giây phút đầu tiên, và những người trước đó ăn dưa về buổi concert của Nguyễn Du cũng tò mò đến xem, xem xong tập đầu tiên thì ngạc nhiên.

Nhìn các cô gái trong chương trình, ai cũng có thể tham gia tuyển chọn idol, ủa? Chúng ta đang ở cùng một không gian sao? Tại sao các cô gái chơi game giỏi như vậy?

Hơn nữa, các thí sinh chơi game giỏi đã đành, nhưng ai mà ngờ Nguyễn Du lại có tài năng đó.

Người quản lý có lẽ đã đặt niềm tin nhầm chỗ rồi, người đang chơi game hủy diệt trong chương trình là Nguyễn Du á?!

Cá con cảm động đến rơi nước mắt vì Nguyễn Du khi cô bảo vệ fan ngay từ đầu, cảm ơn công ty Thương Ảnh đã cho họ một cơ hội, nếu không giờ họ chỉ có thể là fan của các tuyển thủ eSports hoặc streamer thôi!

Khi tập đầu tiên phát sóng, diễn đàn nổi tiếng với các anh chàng thẳng thắn - Hupu bùng nổ.

【Tôi định đến chửi, nhưng sau mười phút, tôi chỉ muốn nói một câu, Nguyễn Du là vợ tôi.】

【Không tồi, chương trình chọn người khá kỹ, nhưng eSports nữ vẫn là chuyện khác.】

【Châu Ninh Dũng thật sự không ổn, bị một nữ minh tinh đánh bại à? À, hóa ra đó là vợ tôi à, vậy thì không sao.】

【Nguyễn Du còn biết đến các trận đấu mùa S1S2? Ngẫu thật.】

【Mấy anh em lúc đầu từ chối Nguyễn Du, ngẫu thật.】

.....

Lâm Thanh không ngờ rằng Nguyễn Du, chỉ tham gia một chương trình tạp nham, lại thu hút một lượng fan nam khổng lồ. Cô ấy đưa chiếc máy tính bảng cho Nguyễn Du: "Chị Tiểu Du, chị có biết là hiện tại có rất nhiều fan nam gọi chị là vợ không?"

Nguyễn Du vẫn đang xem kịch bản, không ngẩng đầu lên: "Họ có biết tôi đã mắng nhiều game thủ nam trên Summoner's Rift hơn cả họ không?"

Lâm Thanh: "..... Làm fan của chị thật là khổ."

Hôm nay, Lâm Thanh đến đưa hợp đồng cho Nguyễn Du, cô ấy đã chọn bộ phim tiếp theo, 'Gia Đình Nhỏ', là bộ phim về gia đình và giáo dục thành thị mà An Trác Tây đã gợi ý trước đó. Trong phim, Nguyễn Du sẽ vào vai một nữ sinh trung học.

Tháng sau sẽ bắt đầu quay.

Ký xong hợp đồng, Lâm Thanh chuẩn bị rời đi và nhắc nhở: "An tử nói rồi, dạo gần đây chị nổi tiếng, đừng quên đăng selfie để giữ fan!"

"Biết rồi, biết rồi." Nguyễn Du vẫy tay.

Tối hôm đó, Nguyễn Du nhớ ra chuyện này, ngồi trên sofa chụp một bức ảnh tự sướng rồi đăng lên Weibo.

Bình luận tăng vọt. Kể từ khi cô ấy quay lại công việc sau khi hoàn thành quay phim, độ nổi tiếng còn cao hơn lúc trước khi nhập đoàn.

Cô lướt qua phần bình luận, rồi lại vào tài khoản fan hâm mộ để làm nhiệm vụ bầu chọn hôm nay.

Một khi vào, trang chủ lại đang chửi nhau.

【@Bạn gái ngoài đời của Kỷ Lâm Hạo: Cậu đang ship cái quái gì vậy? //@Đẩy thuyền đến cùng: Cặp đôi này thật sự làm tôi ngọt ngào đến mức khóc luôn 55555】

Nguyễn Du ngồi dậy, nhấp vào trang bị mắng, lại tiếp tục cái trò này... Cái quái gì thế?!!

【@Đẩy thuyền đến cùng: Chuyện tin đồn không sao, cặp đôi này chính là vừa thật vừa giả mới hấp dẫn mà!】

【Đỉnh lưu hot nhất hiện nay x Thiên kim nhà hào môn, idol x fan hâm mộ, xin hỏi còn ai chưa gia nhập không?】

【Đừng chửi nữa, chúng tôi chỉ tự vui trong vòng nhỏ của mình thôi, nếu còn chửi nữa tôi sẽ hét lên đấy!】

【Hạo nhiều Cá là thật đó! Ngọt đến mức khi viết fanfic cho hai người họ, tôi còn thấy bản thân mình thật thừa thãi!!!!】

.....

Hạo, nhiều, Cá

Hoá ra, chỉ mấy ngày thôi, fan của CP Kỷ Lâm Hạo và Nguyễn Du đã xuất hiện rồi sao?!!

Nguyễn Du cuộn chuột xuống dưới, tài khoản của fan này thật ra đã được tạo từ năm ngoái, bắt đầu từ tháng mà cô và Kỷ Lâm Hạo công bố MV.

Mỗi bài đăng ngọt ngào về cặp đôi này đều có một đến hai trăm bình luận đồng tình??

Chuông cửa reo.

Nguyễn Du ngẩn ngơ đi ra mở cửa, ngẩng mặt lên thì chột tỉnh.

Đoàn Lâm!

Cô nhìn thấy Đoàn Lâm, hai tháng chưa gặp, sau một lúc lâu mới nói: "Anh, về rồi à?"

Không đúng, nhanh chóng sửa lại: "Anh làm sao biết tôi ở nhà?"

Đoàn Lâm rõ ràng vừa mới về, tay còn xách theo áo khoác, khẩu trang chưa tháo, mặc bộ hoodie đen và quần dài cùng màu. Chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm.

Ánh mắt của anh ấy dừng lại trên người Nguyễn Du, anh lạnh nhạt trả lời: "Không phải vừa đăng selfie sao?"

Ồ, đúng rồi.

"À này," cô nhớ ra, "Áo vest của anh vẫn còn ở đây, đợi một chút, tôi lấy cho anh."

Cô vừa xoay người thì bị nắm chặt cổ tay, kéo lại.

Đoàn Lâm giữ chặt cổ tay cô, ngón tay lui xuống, rất tự nhiên nắm lấy tay cô. Tay còn lại tháo khẩu trang.

"Không cần áo khoác." Anh dừng một chút, "Muốn ngắm mèo."

Tôi... cái gì??

Nguyễn Du động động ngón tay bị nắm, chưa kịp phản ứng thì con mèo phì phò trong phòng liền lao ra, kêu meo meo, như kẹo cao su, ôm lấy chân Đoàn Lâm không chịu buông.

Đoàn Lâm chỉ liếc nhìn nó một cái, rồi ngẩng lên, đối mặt với ánh mắt sững sờ của cô.

Nguyễn Du cứng họng: "... Không phải muốn xem mèo à?"

"Ừ."

"Được rồi, vậy anh ở đây xem, tôi đi lấy áo khoác cho anh." Cô thừ rút tay ra.

Đoàn Lâm: "Ngắm em."

"... Hả?"

"Muốn ngắm cậu." Anh bình tĩnh đáp.

Nguyễn Du: "....."

Cô không nghĩ là Đoàn Lâm lại trực tiếp như vậy! Anh rốt cuộc muốn gì??

Đoàn Lâm nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, đến nỗi quên rút tay ra. Anh hạ mắt, ngón tay vuốt nhẹ trên mu bàn tay cô, nhận ra cô đang căng thẳng. Cô đang lo lắng.

Trên đường anh đến đây, trong đầu luôn là những tin đồn về cô mấy ngày nay.

Đi xem buổi hòa nhạc của người khác. Bị người khác gọi với biệt danh thân mật.

Nguyễn Du vừa định thần, nghe thấy Đoàn Lâm hỏi: "Nói chuyện không?"

"..... Đợi một chút."

Cô khó khăn nói: "Tôi muốn xác nhận một chuyện trước."

Đoàn Lâm chờ cô hỏi.

Một lúc sau, Nguyễn Du mới dừng lại, suy nghĩ rồi nói: "Anh có phải vẫn chưa thoát vai không?"

Cô đã suy nghĩ câu hỏi này rất lâu rồi.

Nếu nói về thời gian quay Vô Thanh Kinh Lôi, Đoàn Lâm đã cố gắng phát triển tình cảm với cô, vài hành động nhỏ cũng chẳng có gì. Nhưng đến ngày kết thúc quay, nụ hôn hôn đó rõ ràng không bình thường. Bao gồm cả món quà chia tay và mấy cuộc điện thoại giữa hai người sau đó đều rất không ổn.

Hoặc là anh ấy chưa thoát vai, hoặc là... vẫn chưa thoát vai!!

"Ý là, anh có cảm thấy tôi vẫn là Nghi Thư, còn anh vẫn là Tần Thiếu An không? Có thể là bây giờ anh chưa thoát khỏi vai diễn đó, nên cảm thấy quan hệ của chúng ta phải..." Nguyễn Du động động ngón tay, khó khăn lắm mới tìm ra từ, "... như vậy."

Đoàn Lâm hạ mắt liếc qua, rồi dừng lại một chút, buông tay.

Đúng vậy.

Nguyễn Du trong lòng nhẹ nhõm, cô biết là như vậy.

Nhưng lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Cô đè nén cảm giác không thoải mái, không nhìn Đoàn Lâm, muốn đi lấy áo khoác thì đột nhiên một bóng đen đổ xuống.

Cô ngẩng lên, Đoàn Lâm chỉ cách cô một bước, nhú mày nhìn cô một lúc lâu.

Biểu cảm của anh trầm xuống, ánh mắt sâu, lạnh nhạt nói: "Tôi đã đóng nhiều bộ phim, mỗi bộ đều nhập vai."

Nguyễn Du: ".....Ồ."

"Nhưng đúng với em, tôi không có."

Đoàn Lâm: "Mỗi lần ôm, mỗi lần hôn, đều là tôi thật lòng."

"....."

Anh hỏi: "Có thể nói chuyện chưa?"

Chương 62: Thích

Hiện tại trong đầu của Nguyễn Du, chẳng khác nào một vụ nổ lớn của vũ trụ, sau đó là sự tiến hóa của con người, sự trỗi dậy của công nghệ cao, và vụ nổ vũ khí hạt nhân.

Cô cảm thấy đầu óc mình hơi trống rỗng, mất một lúc lâu, mới gật đầu: "...Ồ, vậy anh vào đi."

Cô mở cửa cho Đoàn Lâm vào, lấy cho anh một đôi dép màu hồng, cơ thể tự động bước vào trong.

"Anh ngồi đi, tôi đi rót chút nước." Cô hỏi, "Anh muốn uống gì?"

Đoàn Lâm nhìn vẻ mặt cô đang cố gắng trấn tĩnh, ánh mắt bình thản: "Nước lọc."

Nguyễn Du giả vờ không nghe thấy: "Được, vậy tôi pha trà nhé, có thể mất mười đến hai mươi phút, anh đợi một chút."

Cô quay người, không nhìn anh, đi vào bếp.

Đoàn Lâm nhìn cô đóng cửa kính mờ, ánh mắt liếc quanh phòng khách. Trang trí vẫn theo phong cách xa hoa quen thuộc của cô, nhưng những món đồ trang trí có vẻ đã được chú ý nhiều hơn. Những con thú bông từ các đối tác chương trình xếp thành một dãy trên cửa sổ, được sắp xếp theo chiều cao, tròn và dài. Có rất nhiều cây xanh, trên bàn trà còn cắm một bó hoa hướng dương lớn.

Pudding định nhảy lên đùi Đoàn Lâm, nhưng không may, một cú nhảy hụt khiến nó va chần rơi xuống đất.

Anh nhặt chần lên, đột nhiên một chiếc điện thoại rơi ra từ trong chần.

Màn hình vẫn sáng.

【@Đẩy thuyền đến cùng: Nếu lại chửi tôi, tôi sẽ công khai tên tuổi đấy nhé, Nguyễn Du và Kỷ Lâm Hạo đích thực là một cặp trời sinh, chửi tôi thì tôi cũng đồng ý!】

Ở trong bếp, Nguyễn Du cảm thấy đầu óc mình muốn nổ tung.

Tôi... c.h.ết mất, cái gì thế này? Ý của người ta là gì? Nói là không nhập vai?!!

Không thể là điều cô nghĩ đâu nhỉ??!!

Sau hai mươi phút, cô ra ngoài.

Nguyễn Du đặt khay trà lên bàn trà, ngồi ở góc sofa đối diện Đoàn Lâm, rót trà, không nhìn anh, đẩy trà về phía anh.

Cô lẩm bẩm: “Tôi cho thêm một chút chanh và lá bạc hà, trà hơi nóng đó.”

Đoàn Lâm không đáp.

Im lặng.

Đột nhiên, Đoàn Lâm lên tiếng, rất nhẹ nhàng: “Ngày đó, sao lại đi xem tin đồn xấu về tôi?”

Nguyễn Du ngẩng đầu nhìn anh, câu hỏi này hình như họ đã thảo luận khi ở Pháp? Cô đã nói gì nhỉ?

Vì yêu mà không được đáp lại, vì yêu mà sinh hận.

Nhưng chắc chắn Đoàn Lâm đã thấy những tin tức gần đây rồi. Video cô thổ lộ tình cảm tại concert của thần tượng là quay vào tháng 10 năm ngoái, đó chẳng phải chính là lúc cô đã nói với anh là vì yêu mà sinh hận sao!!

“Vì lúc đó tôi là fan của Kỷ Lâm Hạo.” Cô do dự một chút, nhưng vẫn nói thật, “Anh có thể không biết, chúng tôi và fan của anh thường xuyên cãi nhau, vì thế việc truyền tin đồn xấu là chuyện thường.”

Đoàn Lâm: “Ghét tôi vì Kỷ Lâm Hạo?” Anh ngừng một chút, “Thích anh ấy?”

“Đúng.” Cô cảm thấy không ổn, lập tức sửa lời, “Cũng không phải kiểu thích đó.”

Ánh mắt Đoàn Lâm vẫn nhìn thẳng vào mặt cô: “Loại thích nào?”

Nguyễn Du ghen lời, anh muốn làm gì vậy? Làm bài tập đọc hiểu sao?!

“Không phải giống loại thích tôi trước đây thích anh ấy?” Anh bình tĩnh hỏi.

Cô miễn cưỡng: “... Có thể hiểu như vậy.”

Nguyễn Du bây giờ bị Đoàn Lâm hỏi mà có chút mơ hồ, cô cầm ly nước, giả c.h.ết uống.

[Xiaosi]

Ngẩng đầu lên, ánh mắt anh vẫn dán chặt vào cô.

Ánh mắt giao nhau, Đoàn Lâm đứng dậy, quét xung quanh, rồi lấy một chiếc ghế đầu của sofa, ngồi xuống ngay trước mặt cô.

Vị trí của họ từ đối diện đã chuyển thành đối mặt, cách nhau một chút là sẽ chạm vào đầu gối.

Nguyễn Du nhìn anh, cả người có chút ngơ ngác: “Anh định thăm vấn tôi à?”

“Là em thăm vấn tôi.”

Đoàn Lâm cúi mắt, cướp lấy ly nước trong tay cô, lấy khăn giấy lau nước rớt trên ngón tay cô.

Lại hỏi: “Bây giờ không ghét tôi nữa?”

“... Không ghét.” Cô nói thật.

Ngón tay bỗng nhiên bị nắm lấy, kéo nhẹ một chút. Nguyễn Du nhìn Đoàn Lâm, vẻ mặt anh vẫn trầm tĩnh, nhìn cô rồi nói nhẹ nhàng: “Thích tôi không?”

Im lặng hơn hai phút.

Nguyễn Du: “... Không có.” Cô cố gắng, bổ sung thêm: “Tôi không biết.”

Trong lòng cô có hàng triệu từ muốn chửi, nhưng chẳng thể nói ra.

Chết tiệt!!

“Không thích, cũng không ghét. Không biết cảm giác đối với anh là gì.” Cô tóm gọn lại hai câu, Đoàn Lâm nhẹ giọng hỏi: “Vậy thử xem không?”

Nguyễn Du không hiểu: “Thử gì?”

Đoàn Lâm: “Thử xem cảm giác của em đối với tôi.”

Lẽ ra câu tiếp theo cô phải hỏi là thử như thế nào, nhưng bị ánh mắt của Đoàn Lâm nhìn chăm chăm, ánh mắt đó khiến cô cảm thấy như mình là con cá bị mổ trên thớt, chỉ cần mở miệng là có thể bị đưa vào nồi.

Trong lòng cô lại nghĩ đến ba từ chữ thể.

Một lúc sau, cô cuối cùng hỏi: “Anh không phải... thật sự thích tôi chứ?”

Đoàn Lâm tự nhiên đáp lại.

Nguyễn Du: “...”

Cả căn phòng chìm trong im lặng. Đoàn Lâm nhìn vẻ mặt ngây ngốc của cô, không thay đổi sắc mặt.

Anh xác nhận rằng cô chưa có tình cảm gì với Kỷ Lâm Hạo, cũng không hoàn toàn vô tâm với mình.

Anh không cần chờ cá cắn câu nữa, mà phải đẩy cô vào trong lưới.

“Nhưng tôi là antifan của anh.” Nguyễn Du bắt đầu lắp bắp, “Anh thích tôi cái gì cơ?”

Cô hỏi câu này thật không nghĩ Đoàn Lâm lại trả lời, mặt không thay đổi:

“Thích sự thông minh của em. Dững cảm. Thích cười—”

“Dừng lại! Dừng lại!!”

Nguyễn Du tự nghĩ trong lòng, c.h.ết mất, thật sự c.h.ết mất.

Tai cô chắc đang nóng bừng.

Hai người lại im lặng đối diện trong vài phút.

“... Nhưng tôi không thích anh, không đúng là trước đây có thể có, bây giờ thì không còn.” Cô ngừng lại, “Tình cảm không thể ép buộc.”

Đoàn Lâm vẫn giữ vẻ mặt bình thản, hình như hơi nhướng mày, bình tĩnh nói: “Tình cảm, sau khi kết hôn có thể nuôi dưỡng. Câu này em đã nói với tôi.”

Nguyễn Du: “...”

Tiểu thư Nguyễn, cô đúng là người đầu tiên ép buộc hôn nhân bằng cách cưỡng chế đấy.

Nguyễn Du cảm thấy mình bị Đoàn Lâm ép vào một góc c.h.ế.t logic, không thấy có gì sai, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, cô im lặng, cầm ly lên và tiếp tục uống nước.

Ánh mắt cô mơ màng, chính là không nhìn anh.

Đột nhiên, cô nghe thấy Đoàn Lâm lên tiếng: "Cô có muốn đến Anh Ảnh không? Tôi sẽ giúp em."

Anh Ảnh là công ty của anh.

Một ngụm trà đỏ đậm ngọt ngào trong cổ họng, hương bạc hà lập tức xộc lên đầu, cô ho liên tục suốt ba mươi giây.

Cô ho đến mức nước mắt sắp rơi ra, trong lúc hỗn loạn, ly trong tay bị Đoàn Lâm lấy đi, anh nâng mặt cô lên, dùng khăn lau vết nước ở cằm cô.

Khi cô cuối cùng cũng thở được, Nguyễn Du nhận ra hai người đang ở rất gần, quá gần.

Đoàn Lâm đã đứng dậy từ lâu, giờ đây anh cúi người, tay nâng mặt cô, hai người đối diện nhau, mũi chạm vào nhau.

Anh đang cúi nhìn đôi môi ẩm ướt của cô, đôi mắt sâu thẳm, lông mi dài như cánh quạt.

Nguyễn Du: "... Tôi không đi, tôi sợ anh—"

Đột nhiên, một cảm giác mềm mại trên môi, nửa câu sau bị ngắt quãng bởi một nụ hôn.

... Dần dần, cô cảm thấy đầu óc mình trở nên mơ hồ, một cách vô thức, cô định đẩy vai Đoàn Lâm ra, nhưng môi dưới bị anh nhẹ nhàng cắn một cái.

Ngay lập tức, những nụ hôn thân mật trong những ngày mưa, những lần chạm vào tai nhau trong căn phòng tối, tất cả ùa về trong đầu.

Tinh thần có thể phản kháng, nhưng không còn lý trí.

Mùi hương gỗ trong mũi cô, cảm giác môi anh, góc độ nụ hôn, từng chi tiết l.i.ế.m và mút đều rất quen thuộc, vô cùng thân thuộc.

Hơi thở giao hòa. Đoàn Lâm l.i.ế.m nhẹ môi dưới cô, rồi mũi anh lại chạm vào cô một chút, anh hơi lùi lại, ngược mắt nhìn vào mắt cô.

Giọng nói lạnh lùng nhưng mang chút lười biếng: "Vợ."

Nguyễn Du thực sự không thể nói gì trong suốt hai phút.

Lâu sau, cô mới hồi phục: "... Anh đừng gọi bà."

Hay tay Đoàn Lâm vẫn giữ mặt cô, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve vành tai cô, anh thấp giọng hỏi:

"Không phải sao?"

Nguyễn Du: "..."

Chết tiệt...

"Ngày mai tôi sẽ không ở Bắc Kinh, phải vào đoàn phim. Quay phim bốn tháng." Đoàn Lâm dừng lại một chút, môi anh chạm nhẹ vào môi cô, ánh mắt hơi cúi xuống, "Cho tôi một ít thời gian thụ án nhé?"

Nguyễn Du khó khăn lắm mới nói ra được một câu: "Thời gian thụ án gì?"

Đoàn Lâm: "Đừng vội kết luận là không thích tôi. Tôi có thể đợi."

Từ góc độ này, nốt ruồi đào dưới mắt anh càng rõ ràng hơn. Giống như một sự cảm dỗ.

Nguyễn Du im lặng nhìn một lúc, không hiểu sao lại không từ chối.

Cô bây giờ rất khó tập trung, liền chuyển đề tài: "À, bộ vest của anh còn phải trả không? Để tôi lấy nhé."

"Không cần trả."

Đoàn Lâm nói tiếp:

"Đều là của em."

Chương 63: Nổi loạn

Trong những ngày nghỉ ngơi này, Nguyễn Du cuối cùng cũng đọc xong một đồng kịch bản của "Gia Đình Nhỏ", quen thói làm dấu, dán giấy nhớ rồi chắt đồng trong phòng làm việc.

Không có việc gì làm, đến ngày cuối cùng cô chỉ lang thang quanh căn hộ mà không biết làm gì.

Diệp Mộng Mộng đến thăm và mua một hộp đồ chơi cho mèo, hiện đang nằm trên ghế sofa trong phòng khách xem phim, ngẩng đầu lên thì thấy Nguyễn Du đã đi qua lại trong phòng làm việc đến lần thứ ba: "Chị Tiểu Du, chị chán không?"

"Đúng vậy, tìm cho tôi cái gì đó để làm đi." Cô trả lời một cách uể oải.

Diệp Mộng Mộng: "Vậy chị xem phim cùng em đi, bộ mới chiếu, hay lắm! Đến đây, đến đây."

Nguyễn Du liếc nhìn màn hình của cô ấy, người cô lập tức nổi da gà, Đoàn Lâm.

Diệp Mộng Mộng vẫn đang tích cực quảng bá, nói về bộ phim cung đấu hoàng cung được chuẩn bị hai năm, với đạo diễn nổi tiếng và dàn diễn viên gạo cội, Nguyễn Du nhìn qua, nhớ ra rồi, đó chính là bộ phim mà Đoàn Lâm quay khi cô ghi hình chương trình "Nghề Nghiệp Ngụy Trang".

Cô lại nhớ đến ánh mắt Đoàn Lâm nhìn cô khi rời khỏi căn hộ của cô.

Không hiểu sao lại cảm thấy khó hiểu.

Chết tiệt, rõ ràng hơn một năm trước, họ là đối thủ, sao bây giờ lại thành như thế này?

Vào tối thứ bảy, tập thứ hai của "Game đi nào, cô gái" đã được phát sóng, độ hot không giảm mà còn tăng.

Ngoài độ hot vốn có từ bốn người quản lý, tập thứ hai còn khiến mọi người chú ý vì một tin đồn lớn. Một blogger giải trí tiết lộ rằng một thí sinh nữ trong chương trình chính là bạn gái cũ của một ngôi sao hạng A đã từng nổi tiếng. Tin tức này khiến cả mạng xã hội chấn động.

Ngôi sao nổi tiếng trước đây là Dụ Gia Bách, đã nổi lên trong một chương trình tuyển chọn ba năm trước, nhưng chỉ nổi trong nửa năm, rồi lại có tin đồn anh ta muốn hủy hợp đồng với công ty, và ngay sau đó, thông tin bị lộ rằng anh ta đã có bạn gái ngoài ngành từ trước khi debut, cả hai đã đến mức gặp gia đình bàn chuyện hôn nhân.

Mặc dù không tiết lộ thông tin về bạn gái ngoài ngành, nhưng những sự việc này được xác nhận rất chắc chắn, khiến fan của Dụ Gia Bách phải từ bỏ hoặc quay sang chỉ trích anh, khiến anh ta biến mất trong một đêm.

Giờ đây, câu chuyện này lại được nhắc lại, vì Dụ Gia Bách từng là ngôi sao hạng A, khiến netizen lại kéo đến chương trình để hóng chuyện.

Trong tập thứ hai của chương trình, ngoài những phần quay của bốn người trong phòng thu, còn có những cảnh quay về cuộc sống và luyện tập của các thí sinh nữ trong căn cứ do chương trình cung cấp. Người đầu tiên tiết lộ tin tức là từ chiếc móc treo trên đầu giường của một thí sinh và màn hình khóa điện thoại của cô, từ đó xác định được sự thật.

Với tính hiếu kỳ và sở thích hóng hớt, một lượng lớn khán giả ngoài ngành eSports đã mở chương trình, và theo dõi các tập tiếp theo, nhưng rồi câu chuyện bắt đầu chuyển hướng.

"Trời ạ, ngành eSports của các bạn nhiệt huyết và hùng hực đến vậy sao!"

Ngoài khả năng chơi game cực đỉnh, các thí sinh nữ còn có ngoại hình không thua gì các ngôi sao thần tượng, những cô gái này đến từ đâu thế nhỉ? Chương trình đào tạo ra sao mà lại có những viên ngọc quý như vậy? Nguyễn Du thì sao, cô ấy có phải là bách khoa toàn thư về eSports không? Sao cô ấy cái gì cũng biết vậy!

Một thời gian ngắn sau, ngoài việc ăn dưa, nhiều người còn chuyển sang fan của chương trình. Chương trình thậm chí còn lên hot search vài lần. Nguyễn Du, người quản lý nổi bật nhất, cũng thu hút được một lượng fan mới.

Cô tranh thủ xem lại chương trình, và thấy rằng trong lúc bình luận, có cả những fan cũ của Dụ Gia Bách đang giận dữ mắng chửi.

Ba năm rồi, sự tức giận của fan cũ vẫn không giảm bớt.

【Giả vờ làm người yêu, lại còn dựa vào fan nữ để đổ tiền ra cho anh ta debut, idol kiểu này không xứng nói chuyện yêu đương đâu, mọi người chú ý đi.】

【Trước kia tôi luôn chỉ trích bạn gái hắn, nhưng giờ nghĩ lại, bạn gái hắn có lỗi gì đâu, người đáng bị chỉ trích là Dụ Gia Bách mới đúng!!】

【Em gái, khi nào nổi tiếng rồi thì chia tay đi, anh ta vừa xấu vừa mờ nhạt, không đáng đâu.】

.....

Nguyễn Du nhìn màn hình đầy bình luận, bỗng dưng cảm thấy một chút chông chênh.

Cô chợt nghĩ đến Đoàn Lâm.

Không đúng. Hình như anh ấy chưa từng bán hình ảnh bạn trai đâu nhỉ?

Cô nghĩ một lát, Đoàn Lâm tự có nguồn lực riêng, khi học ở Học viện Điện ảnh, bộ phim đầu tiên anh ấy nhận là của Khổng Minh Khôn, lên sóng và nổi đình nổi đám, từ đó sự nghiệp của anh phát triển thuận lợi. Hơn nữa, những chỉ số về rating và doanh thu không phải do fan có thể kéo lên được.

[Xiaosi]

Nhưng người hâm mộ nữ của anh thật sự rất nhiều, nhiều đến mức vô lý.

Nếu... nếu sau này anh ấy bị lộ chuyện yêu đương, thì bạn gái của anh ấy chắc chắn sẽ bị fan của anh xé xác nhỉ??

Nguyễn Du ngay lập tức không muốn nghĩ thêm nữa, cô tắt video và lật ngược chiếc máy tính bảng xuống mặt bàn.

Không có gì gọi là tương lai, ngay cả ngày mai cũng là một thứ xa xỉ.

"Chị Tiểu Du, gần đây chị hơi kỳ lạ." Diệp Mộng Mộng ở bên cạnh cảnh giác, lấy điện thoại ra, "Để em xem thử."

Cô ấy nghi ngờ: "Xem cái gì?"

Diệp Mộng Mộng: "Em vừa tạo một tài khoản fan hâm mộ nhỏ để vào fanclub của Kỷ Lâm Hạo, còn tải hai phần mềm để theo dõi tin tức của anh ấy. Yên tâm, lần trước chuyện scandal khi

xem concert, em sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần thứ hai đâu."

Nguyễn Du: "... " Haizz.

Vào đầu tháng 4, trước khi chính thức vào đoàn phim "Gia Đình Nhỏ", Nguyễn Du đã sắp xếp thời gian tham gia buổi đọc kịch bản.

Buổi đọc kịch bản được tổ chức tại công ty của nhà sản xuất, trong phòng họp dài đầy ắp các thành viên chủ chốt của đoàn phim. Nguyễn Du là một trong các diễn viên chính, ngồi bên cạnh đạo diễn phụ.

Cô đã đọc qua toàn bộ kịch bản. "Gia Đình Nhỏ" lấy bối cảnh ba thế hệ cùng sống ở một thành phố, cả gia đình ba thế hệ đều là người Bắc Kinh chính gốc. Ông bà nội sống trong khu phố cổ, còn thế hệ con cháu thì chuyển vào sống trong chung cư. Cô sẽ đóng vai cô cháu gái, Chi Chi.

Chi Chi mới lên lớp 11, đang trong độ tuổi nổi loạn, trốn học, trêu chọc thầy cô, yêu sớm đủ cả, và còn là một cô gái mê idol. Nói chung, cô là học sinh có vấn đề trong mắt giáo viên và là con cái khiến cha mẹ đau đầu.

Cốt truyện chủ yếu xoay quanh câu chuyện gia đình, từ sự bất đồng đến hòa hợp.

Ngoài Nguyễn Du, những diễn viên chính còn lại đều là những nghệ sĩ có thực lực, họ chào hỏi nhau một lượt rồi ngồi xuống tiếp tục đọc kịch bản.

Kịch bản của bộ phim có tới năm tập dày cộm, trong buổi đọc kịch bản, các diễn viên sẽ không đọc từ đầu đến cuối, chủ yếu chỉ là thảo luận các câu thoại của nhân vật mình, chỉnh sửa các câu văn, thêm những câu thoại để thể hiện cảm xúc, ... Các biên

kịch đều là những người rất chuyên nghiệp, vì vậy không có thay đổi lớn nào.

Kịch bản của Nguyễn Du đã đầy dấu đánh dấu, một số trang còn được cô dán giấy nhớ, vẽ một dấu sao.

Cô đọc kịch bản trong khi nghe các diễn viên khác thảo luận, không nói gì nhiều.

Khi buổi đọc kịch bản gần kết thúc, đạo diễn Phùng Tấn vỗ tay nói: "Được rồi, nếu không còn vấn đề gì thì hôm nay nghỉ nhé, mọi người vất vả rồi."

"Đạo diễn Phùng, tôi có chuyện muốn nói." Nguyễn Du bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Phùng Tấn gật đầu: "Cô nói đi."

Nguyễn Du lên tiếng: "Tôi nghĩ nhân vật Chi Chi trong kịch bản... có một điểm không hợp lý."

Không hợp lý sao??

Vừa dứt lời, hai biên kịch có mặt hôm nay lập tức ngừng nói chuyện, mọi ánh mắt trong phòng họp đều đổ dồn về phía cô. Lâm Thanh ngồi ở hàng ghế sau cảm thấy một cảm giác nguy hiểm, vội vàng ngẩng đầu nhìn cô, bà cô này lại muốn làm gì nữa?!

"Không hợp lý ở đâu? Cô nói xem."

"Kịch bản viết việc Chi Chi đu idol là xấu." Nguyễn Du lần lượt lật qua các giấy nhớ, "Như là cảnh cô ấy lấy tiền của bố mẹ đi xem concert, cảnh trốn học ra sân bay để đón idol, vì không kịp thời gian mà cãi nhau với tài xế, hay là khi thấy idol có scandal suýt tự tử, tất cả những cảnh này đều không giống những gì Chi Chi sẽ làm."

Biên kịch có vẻ không vui, chen vào: "Fan hâm mộ đu idol chẳng phải như vậy sao?"

Nguyễn Du kiên quyết: "Không phải, thực ra những điều này chỉ là định kiến, chỉ có một số ít fan cuồng mới làm ra những chuyện như vậy."

Trước sự chú ý của tất cả, Lâm Thanh nghe thấy câu trả lời này của cô mà suýt nữa không thở nổi.

"Đu idol, nói chung là sở thích cá nhân, cũng có rất nhiều fan hâm mộ nhờ việc đu idol mà học được nhiều thứ." Nguyễn Du nhìn thấy Lâm Thanh đang ra hiệu cho cô, nhưng cô không để ý, "Chẳng hạn như trong fanclub có những người làm thiết kế ảnh, chỉnh sửa hình, viết bài,... rất nhiều người chỉ vì đu idol mà học được những kỹ năng mới."

Biên kịch có vẻ mặt không hài lòng, anh ta trả lời: "Có thể việc đu idol có mặt tích cực, nhưng Chi Chi là một đứa trẻ đang trong giai đoạn nổi loạn, vì vậy những hành động này chắc chắn là cô ấy sẽ làm."

Nguyễn Du vẫn kiên quyết: "Cô ấy sẽ không làm như vậy."

"Không thể vì cô đu idol mà bắt buộc phải diễn những người trong cộng đồng fan đều tích cực." Biên kịch nói với vẻ mặt lạnh lùng, anh ta không phải là một biên kịch nhỏ, lời lẽ cũng không quá khách khí, "Nếu cô sửa như vậy, sẽ phá hỏng toàn bộ kịch bản."

"Đạo diễn Phùng, tôi không có ý phá hỏng kịch bản." Cô rút một tờ giấy trong kịch bản ra, thành khẩn nói, "Tôi đã viết một bản tiểu sử nhân vật, đạo diễn có thể xem qua."

Khi biên kịch nhìn thấy bản tiểu sử nhân vật, sắc mặt anh ta thay đổi.

Phùng Tấn lên tiếng: "Cô nói xem, cô nghĩ thế nào."

Nguyễn Du không tranh cãi về việc đu idol nữa, mà quay lại nói về nhân vật: "Tôi nghĩ Chi Chi bản tính không xấu, chỉ là muốn yêu sớm vì thiếu sự quan tâm từ bố mẹ, trốn học là vì thầy cô thiên vị học sinh giỏi, còn rất nhiều chi tiết có thể giải thích, vậy nên việc thích idol đối với cô ấy là một niềm vui, chứ không phải là cách cô ấy giải tỏa cảm xúc tiêu cực."

Các diễn viên khác nhìn nhau, có vẻ như họ chưa nghĩ đến điểm này.

Biên kịch nhìn tiểu sử nhân vật mà Nguyễn Du viết, trầm mặc. Ban đầu, việc viết Chi Chi mê idol chỉ là để thể hiện tính nổi loạn của nhân vật, đồng thời cũng là một xu hướng.

Một chi tiết nhỏ như vậy, đến nỗi ban đầu anh ta còn không xem xét đến sự hợp lý của nhân vật.

Phùng Tấn nhìn cô đầy ngạc nhiên.

Lúc chọn Nguyễn Du vào vai, đoàn làm phim chủ yếu chọn cô vì độ hot gần đây của cô, những diễn viên khác trong đoàn đều là những người có thực lực nhưng thiếu nhiệt huyết, cô đến là vừa vặn.

Hoàn toàn không ngờ rằng Nguyễn Du lại nghiêm túc đến mức này, chuẩn bị kỹ lưỡng đến mức không tưởng.

Phùng Tấn bật cười, lập tức quyết định: "Vậy thì sửa đi, cần sửa lớn đấy, thầy Lương bên này có ổn không?"

Biên kịch cầm trong tay bản tiểu sử nhân vật dài năm trang, vẻ mặt có chút lúng túng, nói một câu "ổn", không ý kiến gì nữa.

Trên đường đến buổi lịch quay tiếp theo, trong xe, Lâm Thanh thở phào: "Vừa rồi suýt nữa bị chị dọa chết, còn tưởng chị thật

sự định cải tay đôi với người ta! Chị viết tiểu sử nhân vật lúc nào vậy?"

"Ngay khi vừa đọc xong kịch bản," Nguyễn Du đáp.

Thói quen viết tiểu sử nhân vật này là do cô hình thành khi đóng "Vô Thanh Kinh Lôi". Hồi đó, Khổng Minh Khôn luôn bắt cô viết tiểu sử nhân vật trước mỗi cảnh quay. Bây giờ đọc kịch bản mà không viết thì cảm thấy không thoải mái.

Lâm Thanh cười đầy hài lòng: "Được lắm, bây giờ phản bác người ta cũng có lý có chứng rồi?"

Nguyễn Du "Ồ" một tiếng: "Không phải, chủ yếu là vì kịch bản bôi xấu việc hâm mộ thần tượng, tôi chịu không nổi." Cái này ai mà chịu được chứ!

Lâm Thanh: "..."

"Tôi ghét nhất là mấy kịch bản bôi nhọ cả một nhóm người!" Nguyễn Du vừa nghĩ lại vừa tức giận, "Nếu mà diễn kiểu như vậy, không chỉ có nhiều điểm gây tranh cãi, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị mắng chết, tôi là người đầu tiên sẽ mắng."

Lâm Thanh hít một hơi sâu: "... Tổ tông ơi, lần sau chị đừng ý kiến sửa kịch bản trước mặt nhiều người như thế được không? Em không chịu nổi đâu, người ta mà đồn ra nói chị đem tiền vào đoàn để chỉnh sửa kịch bản thì sao?"

"Tin chứ." Nguyễn Du lẩm bẩm, "Nhưng tôi không gọi là đem tiền vào đoàn."

Lâm Thanh: "?"

"Tôi gọi là đem nã vào đoàn."

"....."

Chưa đầy hai ngày sau, kịch bản sửa đổi đã được gửi đến. Đoàn phim tổ chức thêm một buổi đọc kịch bản chung, và tuần sau đó, chính thức bắt đầu quay, Nguyễn Du chính thức vào đoàn.

"Gia Đình Nhỏ" được quay tại Bắc Kinh, các cảnh của Nguyễn Du chủ yếu diễn ra trong ngõ nhỏ, chung cư và trường học.

Cô đóng vai một nữ sinh trung học 18 tuổi, gần như để mặt mộc khi lên hình. Tóc buộc đuôi ngựa, để lộ vàng trán bóng mịn, trên màn ảnh khuôn mặt cô tràn đầy cảm giác collagen, thậm chí không thấy rãnh cười, hoàn toàn hòa vào nhóm diễn viên quần chúng là học sinh.

Quay phim hiện đại dễ dàng hơn nhiều so với phim điện ảnh hay cổ trang, mỗi ngày cảnh quay của Nguyễn Du cũng không nhiều, nên An Trác Tây thỉnh thoảng còn thay cô nhận vài lịch trình khác.

Vào đoàn một tháng, cô xin nghỉ hai ngày, bay đến Quảng Đông để ghi hình chương trình "Game đi nào, cô gái".

Chương trình đã phát sóng bốn tập, xen kẽ giữa các vòng thi và nhật ký huấn luyện của các thí sinh nữ, từ 40 thí sinh ban đầu chỉ còn lại 20 người, được chia thành đội của bốn quản lý, trong đó có Nguyễn Du.

Cho đến hiện tại, chương trình nhận được phản hồi rất tốt từ cư dân mạng. Không giống các chương trình sống còn khác, chương trình này ít khả năng bị thao túng bởi tư bản, vì đây là game thi đấu, chỉ có thực lực mới quyết định tất cả.

Tập mới nhất là phát sóng trực tiếp.

Nguyễn Du xem qua kịch bản, tập này, bốn đội sẽ bốc thăm thi đấu, hai đội một trận, ba ván thắng hai. Đội thua sẽ tranh hạng ba ở tập sau, còn đội thắng trực tiếp vào chung kết, tranh chức vô địch.

Kể từ khi chương trình phát sóng trực tiếp, lịch quay cố định mỗi tuần một lần.

Vẫn là trường quay cũ, nhưng lần này, tiếng cổ vũ từ khán giả còn sôi động hơn lần đầu. Sau khi bốn quản lý lên ghế, Nguyễn Du nghe thấy fan của mình gọi tên cô, gần như hét đến vỡ giọng.

Cô quay đầu lại, lặng lẽ giơ ngón tay "suyt" một cái, sau đó cười mỉm mắt cong rồi làm hình trái tim.

Fan của cô xúc động muốn khóc: “Aaa, Tiểu Du ngọt ngào quá đi!!”

Tập đầu tiên của "Game đi nào, cô gái" đã phá kỷ lục lượt xem, lượng thảo luận cũng cao, vượt xa các chương trình eSports tương tự, khiến trường quay hôm nay có thêm nhiều fan đến xem trực tiếp.

Buổi phát sóng bắt đầu lúc 7 giờ tối, quay gần 4 tiếng, đến 11 giờ, MC hào hứng công bố danh sách vào chung kết.

Đội của Mãng Ca và Nguyễn Du thắng trận, trực tiếp vào chung kết!

Đội của Béo Béo và Khâu Bác sẽ tranh hạng ba trong tập sau!

Trên sân khấu, hai đội chiến thắng đang được phỏng vấn, Nguyễn Du và Mãng Ca cũng được mời lên.

MC cười đưa micro cho Nguyễn Du: "Với tư cách là quản lý đội RYG, cô có lời nào muốn gửi gắm đến các tuyển thủ không?"

"Tôi chỉ muốn nói, các cô ấy thật sự quá xuất sắc!" Đội thắng trận, ánh mắt cô lấp lánh, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, "Vinh quang tối nay thuộc về họ và huấn luyện viên của đội, tôi chỉ là người

chứng kiến vinh quang. Hy vọng lần tới tôi có thể thấy họ đứng trên bục trao giải của trận chung kết."

Mãng Ca đứng bên cạnh tiếp lời: "Nhu thế thì không được đâu."

Cả trường quay bật cười lớn.

Buổi phát sóng trực tiếp gần kết thúc, trên sân khấu có những dải băng vàng rơi xuống, như một cơn mưa vàng lấp lánh.

Nguyễn Du phấn khích đi ôm các tuyển thủ nữ, sau đó vẫy tay chào khán giả. Chuẩn bị rời đi.

Bất ngờ từ khán đài vang lên một giọng nam:

"Nguyễn Du! Vợ ơi anh yêu em!"

Cả trường quay sững sờ một giây. Cô cũng khựng lại.

Ngay sau đó, lại có một giọng nữ: "Chồng ơi đừng để ý đến anh ta! Mẹ yêu con!"

Chương trình đột nhiên có hiệu ứng bất ngờ, cả trường quay bật cười, phòng phát sóng trực tiếp tràn ngập bình luận "hahaha".

Trên đường ra sân bay, đoạn "chương trình ngoài ý muốn" ở hiện trường đã leo lên hot search.

Lâm Thanh cảm thán: "Mới ra khỏi núi đã lên hot search, cái thể chất này, ngay cả sao trong làng giải trí cũng phải ghen tị."

Chưa nói dứt lời, điện thoại của Nguyễn Du bất ngờ đổ chuông. Cô liếc nhìn, lập tức ngồi thẳng lưng.

Chết tiệt, Lâm Thanh là loại quạ đen gì thế này! Vừa nhắc sao tử vi, người đã gọi tới rồi!!

"Alo?" Cô nghe máy.

Đầu bên kia của Đoàn Lâm có chút ồn ào, dường như vẫn đang ở phim trường. Vài giây sau, xung quanh anh yên tĩnh hơn hẳn.

Giọng anh vang lên: "Đang trên đường ra sân bay à?"

Nguyễn Du dịch sát vào cửa kính xe: "Phải, tôi vừa quay xong chương trình, giờ phải về đoàn phim."

"Tay em bị sao thế?"

"Hả?"

Cô mất vài giây mới phản ứng kịp, cúi đầu nhìn cổ tay đỏ sưng của mình: "Không có gì, hôm qua quay phim không cẩn thận va phải góc bàn thôi."

Một lúc, Đoàn Lâm hỏi: "Còn đau không?"

"... Giờ thì không đau nữa. Anh xem chương trình à?" Nguyễn Du xoay nhẹ cổ tay, rút vào tay áo, lẩm bẩm, "Tôi mặc áo dài tay rồi mà, thế mà anh cũng thấy."

Đoàn Lâm bình thản đáp: "Chỉ thấy được em."

"..."

Câu này cô không trả lời nổi, chẳng biết phải đáp lại thế nào, ngẫm nghĩ một hồi mới "Ồ" một tiếng.

Nói thêm vài câu, cô nghe bên phía Đoàn Lâm có người gọi "Thầy Đoàn".

Nhanh chóng, cô đáp: "Vây anh bận đi nhé."

"Nhớ bôi thuốc lên cổ tay." Giọng Đoàn Lâm vang lên, trầm thấp, "Cẩn thận một chút."

Cúp máy, quay lại, cô đã thấy ánh mắt dò xét của Lâm Thanh.

"Là ai vậy?" Lâm Thanh cảnh giác.

Gần đây, cứ thỉnh thoảng cô lại phải nhận điện thoại, khiến Lâm Thanh người luôn kỳ vọng cô sẽ thành danh, như một "người mẹ" lúc nào cũng lo âu.

Cô nghiêm túc: "Người đòi nợ."

Lâm Thanh càng cảnh giác hơn: "Đòi nợ gì? Nợ tình?"

"..."

Lâm Thanh: "Không phải Kỷ Lâm Hạo chứ?"

"Không." Ngập ngừng một chút, cô quyết định thẳng thắn: "Là Đoàn Lâm."

Lâm Thanh thở phào: "Vậy thì không sao."

Cô kinh ngạc: "Không phải chứ, sao đến Đoàn Lâm lại không sao??"

"Đoàn Lâm là nam nghệ sĩ ít có khả năng lộ chuyện yêu đương nhất rồi, chị thấy anh ấy bao giờ bị đồn thổi tin hẹn hò thật chưa?" Lâm Thanh cân nhắc, "Nhưng nếu một ngày hai người bị đồn thật, cũng không tệ."

Nguyễn Du: "Không phải mọi người bảo tôi không được yêu đương sao???"

Lâm Thanh hào phóng: "Nếu là với anh ấy, chắc chắn chị sẽ bị tẩy chay. Đỏ tươi là đỏ, đỏ đen cũng là đỏ, bị ghét mà vẫn nổi tiếng thì cũng là đạt được mục đích, em không ý kiến."

Nguyễn Du: "..." Mẹ kiếp.

Trở lại Bắc Kinh, quá trình quay phim "Gia Đình Nhỏ" diễn ra rất suôn sẻ. Hằng ngày cô theo đoàn phim chuyển địa điểm quay

khắp nơi trong thành phố. Tiến độ quay phim của cô không quá gấp gáp, thêm vào đó lịch trình không nặng, cân nặng đã tăng lại một chút sau khoảng thời gian bận rộn trước đó.

Cuối cùng cũng đến ngày quay tập cuối cùng của "Game đi nào, cô gái", đêm chung kết.

Sáng hôm đó, cô đến Chu Hải, đầu tiên là vào hậu trường làm tóc và trang điểm.

Cô đến sớm nhất, lúc này Mãng Ca và mấy người kia vẫn chưa đến, phòng hóa trang gần như không có ai. Ngồi được một lúc, cô đăng nhập vào tài khoản nhỏ trên Weibo.

Đầu tiên là lướt trang chủ.

Hôm nay là sinh nhật của Kỷ Lâm Hạo. Tour lưu diễn toàn quốc của anh ấy vẫn đang tiếp tục, tối nay trùng hợp là đêm diễn ở Quảng Châu! Lại còn là đêm sinh nhật! Mắt cô sáng lên, nhưng nhanh chóng ngồi lại, phải quay chương trình, không có cơ hội.

Hơn nữa dù có đi nghe cũng không được, trừ khi cô hóa trang.

Lướt xong động thái của idol, cô dừng lại một chút, rồi tìm kiếm một cái tên.

Đã gần hai tháng kể từ khi gia nhập đoàn phim, Đoàn Lâm cuối cùng cũng lộ diện vào hôm qua, tham dự lễ bế mạc Liên hoan phim Kim Phong ở Hồng Kông. Khán giả hâm mộ chen chúc đông nghẹt, vây kín hai con phố gần nơi tổ chức.

Đột nhiên có một tin nhắn WeChat gửi đến.

Kỷ Lâm Hạo: 【Nguyễn Du, hôm nay em ở Quảng Đông quay chương trình à?】

Cô nhanh chóng đáp lại.

Nguyễn Du: 【Ừm ừm.】

Kỷ Lâm Hạo: 【Anh cũng đang ở đây, quay xong chương trình, em có rảnh đi ăn tối với anh không?】

Ngón tay cô khựng lại, gõ chữ: 【Em cũng muốn đi, nhưng có nhiều người ở buổi sinh nhật của anh quá, lỡ bị chụp lại thì không hay cho anh nhỉ?】

Kỷ Lâm Hạo: 【Không có ai khác đâu, chỉ có anh và em.】

Chương 64: Hình nền

Đêm chung kết "Game đi nào, cô gái" được tổ chức tại Trung tâm Quần vợt Quốc tế Chu Hải. Khán giả vào sân từ chập tối, khi MC mời bốn người quản lý bao gồm Nguyễn Du lên sân khấu, bốn phía khán đài ngay lập tức vang lên tiếng cổ vũ cuồng nhiệt.

Tính đến hiện tại, chương trình đã phát sóng bảy tập, tối nay là trận đấu cuối cùng.

Trong tập trước, đội của Khâu Bác đã thắng đội của Béo Béo với tỷ số 3-1, giành vị trí hạng ba và một phần nhỏ từ quỹ giải thưởng.

Quỹ thưởng còn lại sẽ do đội của Nguyễn Du và Măng Ca chia nhau. Năm tuyển thủ vô địch sẽ được ký hợp đồng với đội SOS, đương kim vô địch thế giới bộ môn Liên Minh Huyền Thoại thuộc đội hình hai của câu lạc bộ.

Đối với tuyển thủ nữ, được ký hợp đồng với đội vô địch thế giới dù chỉ là đội hình hai cũng đã là một vinh dự lớn lao.

Trên sân đấu, hai đội đang điều chỉnh thiết bị. Nguyễn Du ngồi ở vị trí quản lý mà căng thẳng đến mức không chịu nổi. Cô đã xem thành tích thi đấu nội bộ của đội mình, đội Măng Ca có thực lực ngang ngửa, thắng thua thật sự khó nói.

Cô còn thấy hồi hộp hơn cả khi xem SOS đánh chung kết thế giới!!

Trên khán đài, tiếng hò hét liên tục không dứt. Trong phòng phát sóng trực tiếp, bình luận viên đã nói liên hồi, người xem thì spam bình luận kín màn hình, tất cả đều cổ vũ cho đội của mình.

MC rời sân, phần cấm/chọn (BP) hoàn thành, trận đấu chính thức bắt đầu.

Trận Đấu, Đội của Nguyễn Du chọn đội hình được cho là mạnh đầu trận, nhưng yếu cuối trận. Đối đầu với đội của Mãng Ca vốn nổi tiếng kéo dài trận đấu, lợi thế rõ ràng nghiêng về phía đối phương.

Nhưng chỉ trong năm phút, đội của Nguyễn Du đã giành chiến công đầu ở khu vực bờ sông, nhờ sự phối hợp ăn ý giữa người đi rừng và đường giữa.

Sau 15 phút, một pha giao tranh ở rừng, đội của Nguyễn Du đổi 1 lấy 3, chiếm lấy Sứ Giả Khe Nút và phá được trụ hai đường dưới.

18 phút, giao tranh giữa, đội Nguyễn Du đổi 1 lấy 4, phá hủy đường giữa của đối phương.

23 phút, giao tranh Rồng, đội Mãng Ca bị quét sạch, Nguyễn Du lấy được Baron, tiến thẳng vào nhà chính, phá nát trụ bảo vệ.

Chưa đến 25 phút, đội Nguyễn Du thắng trận đấu.

Khán giả ngơ ngác.

WTF??? Mới mở lon nước mà trận đã xong rồi hả???

Trận hai, giao tranh nổ ra liên tục, cả hai đội đều "ăn miếng trả miếng".

Sau 35 phút, giao tranh Rồng một lần nữa thất bại, đội Mãng Ca bị quét sạch, thua tiếp ván thứ hai.

Trận ba kết thúc sau 30 phút.

Đội Nguyễn Du thắng 3-0, giành chiến thắng chung cuộc.

Áp đảo.

Hoàn toàn áp đảo!!!

Khán giả tại sân hét vang trời, ngay cả fan không hiểu gì về game cũng hùng hực khí thế, vỗ tay không ngừng. Bình luận viên trực tiếp thì kích động đến nghẹn lời, còn khán giả mạng thì spam bình luận kín đặc màn hình.

【Có hương vị đánh nhau của LPL rồi đấy.】

【Những ai nói thể thao điện tử nữ là trò cười vào đây quỳ xuống.】

【Đừng có nói đến đội 2 nữa, vị trí trung đội của đội của Nguyễn Du trực tiếp thay thế luôn vị trí của đội 1, Nguyễn Ba thi đấu tệ như vậy thì nhanh chóng giải nghệ đi.】

【Các bạn nữ chơi game đều ngẫu như vậy sao?!!】

...

Trên sân khấu mưa vàng rơi xuống, hàng vạn người cùng chứng kiến chiến thắng đêm nay.

Huấn luyện viên và tuyển thủ tập hợp ở giữa sân khấu, giơ cao chiếc cúp vô địch. MC kích động mời cả những người quản lý lên sân khấu.

Mãng Ca thua tâm phục khẩu phục, lần lượt bắt tay các tuyển thủ, Nguyễn Du cũng lần lượt ôm từng người, vui mừng đến nỗi

nụ cười trên môi không cách nào kìm lại được. Nếu không có ai nhìn, cô chắc chắn sẽ nhảy lên vì vui sướng!

Cô luôn thích cảm giác chiến thắng!!

Đôi mắt Nguyễn Du lấp lánh, chân thành nói: “Tôi vẫn nói như trước, là các bạn năm người đứng dẫn cùng đến với nhau. Tôi chỉ là nhân chứng cho chiến thắng này, cảm ơn các bạn đã luôn nỗ lực. Cố lên nhé.”

Một tuyến thủ xúc động đến rơi nước mắt, trả lời: “Cũng cảm ơn chị đã tập hợp chúng em lại với nhau!”

Chương trình phát sóng trực tiếp và ghi hình kết thúc, lúc này đã là 11 giờ tối. Trên xe, Nguyễn Du đăng lên Weibo, tag tất cả các tuyến thủ.

【@Nguyễn Du: Cảm ơn các bạn, sau này hãy luôn chiến thắng nhé.】

Fan của cô bình luận ầm ầm chúc mừng: "Chị Tiểu Du, sau này cũng luôn đi trên con đường đầy hoa nhé!!"

Đăng bài xong, cô nhận được một tin nhắn WeChat từ Kỷ Lâm Hạo.

Anh gửi cô địa chỉ một nhà hàng, idol đã đến Chu Hải rồi!

Lâm Thanh đang xem lại lịch trình: “Chị Tiểu Du, chúng ta có chuyến bay lúc 12 giờ, hơi gấp, có cần đổi giờ không?”

“Không cần đổi, hủy luôn đi.” Nguyễn Du quyết định, “Tôi nhớ ngày mai không có cảnh quay của tôi đúng không? Tối nay ở lại đây một đêm đi.”

Lâm Thanh cân nhắc: “Cũng được.”

Xe của chương trình đưa hai người đến một khách sạn năm sao gần đó. Sau khi vào phòng, chỉ mười lăm phút sau, Nguyễn Du lén lút rời đi.

Cô đội mũ, đeo khẩu trang, cúi đầu, vành mũ gần như che hết phần mũi. Tháng Sáu sắp đến, cô quần mình kín như một túi người hình màu đen không thể lọt qua.

Dù thế nào thì đây là sinh nhật của idol, đi là chuyện nhất định!

Tại bãi đỗ xe khách sạn, thang máy vừa mở ra, không xa lắm có một chiếc xe bật đèn cảnh báo.

Người lái xe bước xuống mở cửa cho cô, cô mới nhận ra đó là Tiểu Toàn, trợ lý của Kỷ Lâm Hạo.

“Anh Hạo bảo tôi đến đón cô.” Trong xe, Tiểu Toàn nhìn thấy Nguyễn Du che kín từ đầu đến chân, có vẻ an tâm hơn chút: “Cửa sổ xe có kính cách nhiệt, cô ngồi bên trong đừng bật kín thế nữa.”

Nguyễn Du nhanh nhẹn đáp: “Không được đâu, lỡ bị chụp thì cả tôi và anh của cậu đều xong đời.”

Tiểu Toàn bật cười, sắc mặt thoải mái hơn nhiều.

Xe tiến vào bãi đỗ của một khách sạn ở trung tâm thành phố. Tầng 20 của khách sạn là một nhà hàng kiểu hội quán, trang trí đậm nét cổ điển, toàn là các gian phòng riêng biệt, hành lang yên tĩnh không một bóng người.

Tiểu Toàn không đi theo cô vào, dẫn cô đến trước cửa phòng rồi xuống dưới chờ.

Cô đẩy cửa, đôi mắt sáng lên: “Kỷ Lâm Hạo, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Kỷ Lâm Hạo ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ngẩng đầu nhìn cô, bật cười: “Cảm ơn, em như vậy không nóng sao?”

“Không nóng không nóng,” cô ngồi xuống, tháo mũ và khẩu trang, thấy còn mười phút nữa là đến nửa đêm, vừa kịp giờ, “Nhưng em không mua quà sinh nhật cho anh, xin lỗi nhé.”

Kỷ Lâm Hạo: “Không sao, vốn là anh mời em đến.”

Hai người trò chuyện vài câu, gọi vài món trà bánh. Nguyễn Du vừa ăn vừa ngẩng đầu, phát hiện idol đang nhìn cô.

Cô nhanh chóng đẩy vài đĩa bánh qua: “Anh không ăn sao?”

“Anh vừa ăn ở tiệc mừng xong rồi, em ăn đi.” Kỷ Lâm Hạo mỉm cười, ánh mắt dịu dàng.

Trời ơi, idol cũng quá dịu dàng đi!

Nguyễn Du cũng cười: “Chúc mừng buổi diễn hôm nay của anh thành công nhé. Hy vọng tuổi 29 của anh sẽ tốt hơn, luôn vui vẻ, làm những điều mình muốn.”

Cô vẫn nhớ lần trước khi quay MV ở Anh, Kỷ Lâm Hạo có nói về áp lực khi chuyển hướng.

“Cảm ơn.”

Kỷ Lâm Hạo nhìn nụ cười của Nguyễn Du, thoáng sửng lại.

“Về chuyện lần trước ở buổi diễn, xin lỗi em.” Kỷ Lâm Hạo nhẹ nhàng nói.

“Không không, là em không cẩn thận bị nhận ra, không liên quan đến anh.” Nguyễn Du vội vàng đáp, “Hơn nữa sau đó cũng đã làm rõ, em sớm không sao rồi.”

Trầm ngâm một lúc, Kỷ Lâm Hạo lại lên tiếng.

“Còn video đó, anh cũng xin lỗi.”

Nguyễn Du lặng hai giây, nhỏ giọng: “À... cái đó à.”

Idol vừa nhắc đến, cô lập tức hiểu. Chính là đoạn video hai năm trước, khi cô tỏ tình tại buổi diễn, đúng là do đội ngũ của anh phát tán ra ngoài.

Nguyễn Du nghĩ một lúc: “Không sao đâu, đó là đội ngũ của anh, chắc chắn phải nghĩ cho anh. Là fan, em cũng hài lòng khi anh có đội ngũ như vậy.”

Thực ra, cô hiểu hết.

Một năm bước chân vào showbiz, cô đã nắm rõ quy tắc trong ngành, biết rằng khi không có bệ đỡ vững chắc, để đứng cao không thể hoàn toàn giữ được sự lương thiện tuyệt đối. Với một lưu lượng hàng đầu như Kỷ Lâm Hạo, việc lựa chọn và đánh đổi càng là điều tất yếu.

Nguyễn Du: “Anh xem, dù mọi chuyện đã giải quyết, nhưng anh vẫn cố ý nhắc đến. Như vậy là tốt lắm rồi.”

Kỷ Lâm Hạo hơi ngạc nhiên, không nói gì ngay.

Lúc đó dư luận bùng nổ, đội ngũ của anh cân nhắc lợi ích, quyết định phát tán video, anh đã ngầm đồng ý.

Sau đó anh định bỏ qua không nhắc lại, nhưng một ngày nọ, vô tình nhớ lại cảnh Nguyễn Du đá cát trên bãi biển vào một đêm khuya, khi họ quay chương trình năm ngoái.

Cô lúc nào cũng tràn đầy sức sống như vậy.

Nhân dịp gặp mặt hôm nay, anh vẫn quyết định đề cập. Nhưng nhìn biểu cảm của cô, có vẻ như cô đã đoán được từ trước.

Hiểu chuyện nhưng không toan tính.

Thoáng chốc, Kỷ Lâm Hạo mỉm cười dịu dàng: “Em thật đáng quý.”

“Cảm ơn nhé.” Nguyễn Du ngại ngùng.

Đang trò chuyện, chiếc điện thoại đặt trên bàn rung lên.

Là Đoàn Lâm!

Cô liếc nhìn, ngay lập tức ngồi thẳng, nhanh chóng nhìn Kỷ Lâm Hạo đối diện, trong chớp mắt, cô bỗng cảm thấy có chút chột dạ.

Cô nhận điện: “...Alo.”

Đầu dây bên kia của đoạn thoại rất yên tĩnh.

Giọng của Đoàn Lâm nghe nhàn nhạt, dường như mang theo chút lười biếng:

“Chuyến bay của em là khi nào?”

“Tôi... bây giờ không ở sân bay,” Nguyễn Du trả lời, “Tối nay tôi không về Bắc Kinh nữa, sẽ ở đây một đêm.”

Đoàn Lâm khẽ đáp, ngừng lại một chút: “Chúc em ngày lễ vui vẻ.”

“...Hả?”

Cô ngẩn ra ba giây, mới nhớ ra, đúng rồi! Hôm nay là ngày 20 tháng 5!*

*520: Lễ tình nhân của Trung Quốc

Không đúng, đã qua 0 giờ, bây giờ là ngày 21 rồi.

Cô nên trả lời thế nào đây? Không lẽ cũng đáp lại chúc anh ngày lễ vui vẻ?

Cô nghĩ một chút rồi nói: “Ờ.”

Nguyễn Du đang vô thức gõ ngón tay vào chiếc cốc trà trống trên tay, Kỷ Lâm Hạo để ý và rót cho cô một ly trà.

Cô phản xạ: “Cảm ơn.”

Không gian trầm mặc một lúc. Đoàn Lâm hỏi với giọng nhẹ nhàng: “Không phải chỉ có một mình?”

“...Ừm,” Nguyễn Du thừa nhận, lí nhí, “Tôi đang ăn tối với một người bạn.”

Lại ngừng một lúc. Đoàn Lâm: “Khi nào về?”

Nguyễn Du đoán: “Chắc cũng sắp rồi, ăn xong sẽ về.”

“Trước khi ngủ, dành cho anh nửa tiếng được không?” Đoàn Lâm hỏi.

Cô chần chừ: “Nửa tiếng để làm gì?”

“Anh vừa đến Chu Hải.”

Cái quái... gì? Đồng tử của Nguyễn Du như muốn rung động: “Anh... không phải chứ, sao anh lại ở Chu Hải?”

Đoàn Lâm: “Hai ngày nay anh ở Hồng Kông, tiện đường tối nay về lại Bắc Kinh, ghé qua đây để đổi chuyến.”

Đổi chuyến cái quái gì! Cô cố nén cảm xúc: “...Anh đừng lừa tôi, tôi biết Hồng Kông cũng có sân bay mà.”

Đoàn Lâm đáp, giọng thản nhiên: “Muốn gặp em.”

Nguyễn Du: “...”

Cúp điện thoại xong, Nguyễn Du uống cạn một hơi trà, bình tĩnh hơn một chút, sau đó chào tạm biệt Kỷ Lâm Hạo để rời đi.

Kỷ Lâm Hạo ánh mắt thoáng ý cười: “Đi đường cẩn thận nhé.”

“Chắc chắn rồi!”

Cô có vẻ đang rất vội vã, tai còn hơi đỏ. Kỷ Lâm Hạo nhìn dáng vẻ của cô, trầm ngâm một lát.

Nguyễn Du mở cửa phòng, nhưng lại bị gọi lại.

“Nguyễn Du, biết em là fan của anh, anh rất vui.” Kỷ Lâm Hạo chậm rãi nói.

Cô sững lại một chút, rồi nở nụ cười rạng rỡ: “Là fan anh, em cũng thấy rất vui!”

Tiểu Toàn lái xe đưa Nguyễn Du về khách sạn, khi xe đỗ trong bãi, cô xuống xe và vẫy tay tạm biệt Tiểu Toàn.

Cô cúi đầu nhắn tin cho Đoàn Lâm: 【Anh đến nơi chưa?】

Đoàn Lâm: 【Quay lại đi.】

Nguyễn Du quay đầu lại, ở bãi đỗ xa xa, Đoàn Lâm đang đóng cửa xe, bước thẳng về phía cô.

[Xiaosi]

Anh mặc sơ mi và quần âu, tay cầm áo khoác vest. Trông như vừa đi thẳng từ sự kiện ở Hồng Kông về đây?!

“Chỉ có mình anh thôi sao? Trợ lý của anh đâu?” Cô tò mò hỏi.

“Họ về phòng rồi.” Đoàn Lâm cúi mắt nhìn cô, giọng ngắn gọn: “Lên trên ngồi một lát?”

...Ngồi cái gì?! Anh còn đặt phòng trong khách sạn cô đang ở nữa?!

Nguyễn Du ngập ngừng: “Chờ chút, không phải anh nói là đổi chuyến bay sao?”

“Không đổi nữa.”

Cô thấy ánh mắt dưới vành nón của Đoàn Lâm nhìn mình, nhìn một lúc, rồi hơi nhú mào.

Giây tiếp theo, tay cô bị nắm lấy. Anh kéo cô đi về phía thang máy, giọng trầm: “Sợ em lại đi mất.”

Phòng của Đoàn Lâm đặt ở tầng cao nhất của khách sạn, là một căn phòng suite. Nguyễn Du vừa bước qua tiền sảnh, đi vài bước thì khựng lại.

Cô, trời đất ơi, cái quái gì thế này?!

Căn phòng khách rộng gần trăm mét vuông, trang trí sang trọng, xa hoa. Từ thảm, tranh treo tường đến tử rượu đều toát lên hai chữ “giàu có.” Nhưng đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, khắp nơi đều phủ đầy hoa hồng này là sao?!

Đoàn Lâm cũng dừng lại, tháo khẩu trang.

Anh bình thản nói: “Họ nói là chuẩn bị một ít hoa.”

“...Cái ít này, không phải hơi nhiều sao?” Nguyễn Du cố gắng gượng, có chút hối hận: “Không phải chỉ ngồi nói chuyện nửa tiếng thôi sao?”

Đoàn Lâm hạ mắt nhìn cô, không đáp lại.

Phòng khách chắc chắn không thể ngồi được rồi, đâu đâu cũng là hoa hồng champagne màu trắng ngả vàng. Cô như dò mìn mà

đi vào, ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt sáng lên: “Hay ngồi ngoài kia đi?”

Ban công quan sát nối liền với phòng khách, nơi đó không có cánh hoa nào.

“Em muốn uống gì?” Đoàn Lâm hỏi.

“Nước là được.”

Ban công rộng rãi. Đoàn Lâm rót cho cô một ly nước có ga, cô vịn vào lan can kính nhìn ra xa, mắt sáng rực, đẹp quá!

Từ tầng 70 nhìn ra ngoài, cảnh biển về đêm bao quát toàn bộ, thậm chí ánh đèn đêm của Macau cách đó một con sông cũng thu hết vào tầm mắt.

Điện thoại bỗng rung lên.

Lâm Thanh: “Chị Tiểu Du, em đã đặt chuyến bay 10 giờ sáng mai rồi.”

Nguyễn Du đặt ly nước có ga lên bàn kính bên cạnh, gõ tin nhắn: “Biết rồi.”

Nhắn xong, cô đặt luôn điện thoại xuống bàn.

Đoàn Lâm liếc nhìn, màn hình vẫn sáng. Màn hình khóa của cô vẫn là hình của Kỷ Lâm Hạo.

Rồi anh lại nhớ đến người đàn ông đã đưa cô về khách sạn khi này, chính là trợ lý của Kỷ Lâm Hạo.

Nguyễn Du vừa quay đầu lại, phát hiện ánh mắt của Đoàn Lâm đang dừng trên người cô, vẻ mặt khó đoán.

“Thích Kỷ Lâm Hạo ở điểm nào?” Anh hỏi.

Nguyễn Du: "...Ý anh là, tôi hâm mộ anh ấy ở chỗ nào?"

Đoàn Lâm không đáp, dường như ngầm thừa nhận.

Cái này thì quá nhiều rồi.

Nguyễn Du ngồi xuống ghế, bắt đầu đếm từng điểm một: "Lúc anh ấy tham gia chương trình tuyển chọn, rất cố gắng và nỗ lực, lại đẹp trai, năng lực chuyên môn cũng tốt."

Nói được một nửa, cô dừng lại, ngẩng lên nhìn Đoàn Lâm.

Vẫn là vẻ mặt không cảm xúc ấy.

Tự dưng cô thấy yên tâm hơn: "Giọng anh ấy cũng rất hay, lại dịu dàng, yêu chiều fan, mỗi năm sinh nhật đều—"

Đột nhiên, một cái bóng phủ xuống.

Nguyễn Du ngẩng đầu, phần gáy bất chợt bị nắm nhẹ, Đoàn Lâm cúi xuống hôn cô. Nụ hôn thoáng qua rồi rời đi.

Tiếng nói ngưng bật.

Dường như gáy cô bị siết nhẹ, cô thấy Đoàn Lâm cúi đầu nhìn mình, nhú mày, ánh mắt lạnh nhạt.

"Không muốn nghe nữa."

Nguyễn Du sống người, c.h.ế.t tiệt, tại sao lần nào người này cũng không thém thông báo trước chứ?!!

Nhìn nhau vài giây, cô tập trung vào trọng điểm: "...Chẳng phải anh hỏi tôi trước à?"

Đoàn Lâm nhìn chằm chằm cô: "Anh ta có gì, tôi cũng có."

Nguyễn Du trong lòng phát điên, c.h.ết tiết, tâm trí như phủ đầy tiếng chửi thề, chưa kịp mở miệng thì đã nghe anh hỏi tiếp.

"Muốn trao đổi điều kiện với tôi không?"

Cô không hiểu: "Trao đổi điều kiện gì?"

"Tất cả mọi thứ đều có thể cho em." Đoàn Lâm liếc qua điện thoại của cô, rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt như chứa đầy mực đặc, sâu lắng: "Đổi lấy một hình nền từ em."

Nguyễn Du cảm thấy mình bị điên, lại còn thực sự cân nhắc: "... Đổi thành hình của anh à?"

Đoàn Lâm nhìn cô, không trả lời.

Ánh mắt giao nhau một lúc. Cô liếc mắt lung tung, lăm bầm: "Thì... để tôi suy nghĩ đã."

Sau đó không nói thêm gì nữa.

Nguyễn Du cứng đờ quay mặt đi nhìn khung cảnh đêm xa xa, nhìn biển, nhìn núi, nhìn những tòa nhà chọc trời, nhưng tuyệt đối không quay đầu lại, cảm giác ánh mắt của Đoàn Lâm vẫn rơi trên người cô.

Đầu mùa hè ở Châu Hải trời đã ấm, gió đêm thổi qua khiến người ta đặc biệt dễ chịu.

Không biết từ lúc nào cô đã ngủ quên mất.

Sáng hôm sau, Nguyễn Du bị chuông điện thoại đánh thức.

Lâm Thanh lo lắng đến phát điên: "Tiểu Tiểu Du, chị đang ở đâu?! Em gõ cửa nửa ngày mà không thấy chị trả lời, chị muốn dọa c.h.ết em à?!"

"Tôi đang ngủ, không nghe thấy."

Cô xoay người trong chăn, đột nhiên giật mình, như c.h.ế.t đuối trong mơ mà bật dậy.

Cả người dựng đứng, cô quay sang nhìn bên cạnh – trống không, không có ai.

Nhìn kỹ, cô vẫn mặc nguyên bộ quần áo tối qua, ngủ trong phòng ngủ của căn hộ Đoàn Lâm?!

Trên thảm đầy cánh hoa hồng, Nguyễn Du len lén đi quanh như kẻ trộm, tìm một vòng nhưng không thấy Đoàn Lâm đâu.

Giường trong phòng ngủ phụ đã có dấu hiệu được sử dụng. Anh ngủ ở đó tối qua và đã rời đi.

Lâm Thanh vẫn đang lo lắng: "Chị đang ở đâu vậy?"

Nguyễn Du bịa chuyện: "Tôi đang ở nhà hàng, lát nữa sẽ về."

Cúp máy, cô mở WeChat.

Phát hiện Đoàn Lâm gửi cô hai tin nhắn, vào lúc sáu giờ sáng.

Đoàn Lâm: 【Phải bắt chuyến bay.】

Đoàn Lâm: 【Hình ảnh】

Trong ảnh là cô.

Nguyễn Du khựng lại, mở ra xem. Đó là cảnh cô tối qua ngủ gục trên bàn kính ở ban công.

Xa xa là ánh sáng của cảnh đêm rực rỡ, gần hơn là gương mặt khi ngủ của cô. Góc sáng tối trong ảnh được nắm bắt rất tốt, trên người cô có những đường nét mờ nhạt, và phần tối mờ đó dường như chính là bóng của anh phủ xuống.

Về Bắc Kinh, tiến độ quay phim 'Gia Đình Nhỏ' đã bước vào giai đoạn cuối. Nguyễn Du mỗi ngày quay hai đến ba cảnh, khối lượng công việc không nhiều, thỉnh thoảng cô cũng ra ngoài đoàn để tham gia các hoạt động.

Sau hơn ba tháng làm việc trong đoàn, đến giữa tháng bảy, đoàn phim tổ chức một buổi thăm quan trường quay dành cho giới truyền thông.

Địa điểm là một sân nhỏ trong con ngõ nơi quay cảnh ông bà trong phim. Nguyễn Du vừa quay xong một cảnh thì được mời sang một góc để tham gia phỏng vấn cùng các diễn viên đóng vai bố mẹ của cô.

Ngày hôm đó, phim trường nhộn nhịp gấp mấy lần bình thường, người qua lại tấp nập.

Buổi thăm quan chỉ kéo dài hai tiếng, giới truyền thông tranh thủ thời gian, không bỏ sót bất kỳ diễn viên nào trong phim. Nguyễn Du liên tục bị giữ lại ở sân, đi được vài bước đã có người phỏng vấn, hoặc từ một nền tảng video nào đó hoặc từ đài truyền hình nào đó. Cô vẫn mặc đồng phục học sinh dài tay, cả buổi trưa, mồ hôi thấm ướt cả áo.

"Được rồi, mọi người nghỉ ngơi chút nào, vất vả rồi." Lâm Thanh thấy sắc mặt cô không ổn, bước tới cười giải vây: "Đợi Tiểu Du ăn xong rồi tiếp tục nhé."

Nguyễn Du trở về khu nghỉ ngơi trong nhà, nằm dài như cá chết: "Nếu tôi chết, chắc chắn là c.h.ế.t nóng mất!"

"Đây, nước."

Hôm nay Diệp Mộng Mộng cũng đến, vội vàng đưa nước cho cô.

Nguyễn Du uống liền nửa chai, lấy điện thoại ra định chơi.

"Ơ, Chị Tiểu Du, chị đổi hình nền rồi hả?" Diệp Mộng Mộng nhận ra: "Tấm này chụp đẹp quá, kỹ thuật chụp của Lâm Thanh tiến bộ nhỉ."

Lâm Thanh liếc qua: "Cái gì mà tôi chụp, không phải tôi chụp."

"Thế ai chụp vậy?" Diệp Mộng Mộng ngẩn ra.

Lâm Thanh nhớ lại điều gì đó, như một người mẹ bất lực: "Làm sao tôi biết được."

Cái hình nền này vừa nhìn đã thấy giống ở khách sạn Chu Hải hôm đó, không phải anh đã nghi ngờ ngay hôm sau rồi sao? Hỏi cô ai chụp cũng không nói.

Nhớ lại thì, hôm đó Kỷ Lâm Hạo cũng tổ chức concert ở Quảng Châu mà! Hai người họ lại lén lút gặp nhau chứ gì!

Lâm Thanh thở dài: "Con gái lớn không giữ được, hết cách rồi."

Nguyễn Du: "..."

Cô mặc kệ hai người họ, tập trung lướt Weibo.

Dạo này, tour concert toàn quốc của Kỷ Lâm Hạo đã đến trạm cuối cùng, ở Nam Kinh. Dòng thời gian toàn những bài đăng cuồng nhiệt cuối cùng từ fan, các ảnh tổng hợp concert của Tứ Kỷ cứ liên tục xuất hiện, cô nhấn mở từng ảnh một.

Lâm Thanh lại thở dài: "Lại nữa rồi."

Câu nói chưa dứt, sắc mặt Nguyễn Du đột nhiên đông cứng lại.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng không để ý, cô vẫn luôn có biểu cảm thay đổi nhanh khi theo đuổi idol, họ đã quen.

Mãi đến mười mấy giây sau, Nguyễn Du rõ ràng co người lại, không nhìn điện thoại nữa, lông mày nhíu chặt, sắc mặt trắng

bệch đến đáng sợ.

Lâm Thanh lập tức nhận ra không ổn: "Chuyện gì vậy?!"

"Chị bị say nắng à? Khó chịu ở đâu?" Diệp Mộng Mộng hoảng hốt.

Nguyễn Du nắm lấy phần n.g.ự.c đồng phục học sinh, đau đến mức không nói được lời nào, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Chết tiệt, đau ngực.

Đau đến mức không chịu nổi.

Chương 65: Livestream

Trong khoảnh khắc, Nguyễn Du thở không nổi, ngón tay bám chặt lấy áo mình run rẩy. Lâm Thanh sợ đến mức phát hoảng, không dám chạm vào cô: "Đau ở đâu?! Chị đừng dọa em!"

Anh run run tay lau mồ hôi trên trán Nguyễn Du, rồi quay lại hét lên với Diệp Mộng Mộng: "Gọi xe cấp cứu đi! Nhanh lên!"

Trong sân, các phóng viên nghe thấy tiếng ồn liền mang máy quay ủa vào. Đạo diễn Phùng Tấn cũng bước vào, cau mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Mộng Mộng vẫn đang bấm gọi điện thoại, mắt đỏ hoe. Lâm Thanh định trả lời thì bị Nguyễn Du nắm lấy tay áo, ngăn lại.

Nguyễn Du quay lưng về phía mọi người, nhắm mắt ép bản thân hít thở sâu mấy lần, cơn đau dữ dội lúc trước cũng dần giảm bớt.

"...Say nắng! Chị ấy không khỏe, bị say nắng thôi!" Lâm Thanh lớn tiếng giải thích.

Trong phút chốc, các phóng viên đồng loạt giơ máy quay lên để chụp, ghi hình. Trợ lý đạo diễn từ đoàn phim nhanh chóng bước tới, cười hòa giải: "Đừng quay nữa, Tiểu Du chỉ bị say nắng bình thường thôi, không liên quan gì đến phim cả. Mọi người thông cảm một chút nhé."

Lâm Thanh cảm thấy tay áo mình lại bị kéo, quay đầu nhìn thì thấy Nguyễn Du đã hơi bình tĩnh lại, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch.

"Đừng gọi xe cấp cứu nữa, đi thẳng đến bệnh viện." Cô nhắm mắt, thở dốc, nhẹ giọng nói ra tên một bệnh viện.

Cảnh quay buổi chiều của Nguyễn Du bị hủy, cô xin nghỉ và đến bệnh viện Tim Mạch Bắc Kinh. Khi xe đến nơi, cơn đau dữ dội ở n.g.ự.c đã giảm đi đáng kể.

Cảm nhận một chút, đúng là không còn đau như lúc trước nữa.

Hiện tại, sắc mặt Nguyễn Du không còn hoảng hốt, nhưng nhịp tim đập rất nhanh, trong lòng có chút sợ hãi, giống như vừa nhận được một điểm báo bất ngờ.

Cô đã nhắn tin cho bác sĩ Trần ngay trên xe, không để Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng vào cùng, một mình đến khoa tim mạch.

Sau một loạt kiểm tra, cô đi cùng bác sĩ Trần và hai bác sĩ điều trị chính, lần nữa ngồi vào phòng họp.

Nguyễn Du khóc thầm trong lòng, c.h.ết tiệt, cái nơi này cô thật sự không muốn quay lại nữa!

"Thỉnh thoảng đau và khó thở là do bệnh tình nặng hơn, tình trạng của cô rất tệ." Bác sĩ Trần đưa ra phương án điều trị, "Nếu không có vấn đề gì, ca phẫu thuật của cô sẽ được sắp xếp vào cuối tháng sau, phải mổ hở ngực."

Nguyễn Du vẫn còn tái nhợt, nghe đến mổ hở n.g.ự.c thì sắc mặt càng trắng hơn:

"Sao nghe đáng sợ thế ạ?"

"Còn có điều đáng sợ hơn, cô có muốn nghe không?" Bác sĩ Trần trầm giọng, vẻ mặt nghiêm trọng, "Tình trạng của cô, trước tiên là do lỗ hở vách ngăn tâm thất quá lớn. Lần trước làm đóng lỗ

không ổn định, bệnh tình ngày càng trầm trọng, bây giờ lại xuất hiện biến chứng."

"Huyết áp động mạch phổi ở mức trung bình." Ông chỉ vào bảng chẩn đoán, nhíu mày, "Rủi ro phẫu thuật rất cao."

Hai bác sĩ điều trị chính bên cạnh cũng góp lời, nhắc đến các triệu chứng phức tạp khác, toàn là thuật ngữ chuyên ngành mà Nguyễn Du không hiểu lắm, nhưng đại khái cô cũng biết được tình hình.

Cô im lặng một lúc, hỏi: "Vậy là, không còn cách nào chữa trị triệt để sao?"

"Tôi đã nói nhiều lần rồi," bác sĩ Trần thở dài, trong ánh mắt cũng hiện lên sự bất nhẫn, "Phẫu thuật chỉ là để kéo dài thời gian cho cô. Tình trạng của cô quá nghiêm trọng, sau này rất có khả năng sẽ dẫn đến hội chứng Eisenmenger, không thể hồi phục. Nếu thật sự đến mức đó, cũng đừng làm phẫu thuật nữa."

Một lúc lâu sau, Nguyễn Du khẽ đáp: "Tôi biết rồi."

Cô không muốn hỏi thêm nữa, hít mũi, cười nhạt: "Bác sĩ Trần, hay là ông an ủi tôi vài câu đi, biết đâu có tác dụng."

Bác sĩ Trần cũng im lặng một lúc, rồi thở dài: "Tôi khuyên cô, nên sớm nói chuyện này với gia đình."

Phòng họp rơi vào một sự im lặng kéo dài.

Nguyễn Du ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe, tay đưa lên lau nước mắt, khẽ cười.

Nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Ý của ông là, bảo tôi viết di chúc, đúng không?"

Từ bệnh viện bước ra, trời đã nhá nhem tối.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng vẫn đang đợi trong xe, thấy Nguyễn Du bước lên, vội hỏi tình hình.

Cô đã lấy lại vẻ bình thường, nét mặt tự nhiên: "Bác sĩ nói tôi làm việc quá sức, phải nghỉ ngơi nhiều, nếu không rất có khả năng đột tử!"

"Xì xì xì, cái gì mà đột tử." Lâm Thanh thở phào, "May quá, chị dọa em c.h.ết khiếp."

Nguyễn Du từ trưa đến giờ chưa ăn gì, Diệp Mộng Mộng đưa cô một túi bánh mì: "Chị Tiểu Du, em mua bánh mì, ăn một chút đi?"

Cô không muốn ăn, bịa đại: "Không ăn, tôi muốn ăn đại tiệc."

Lâm Thanh: "Được, đi, đưa chị về căn hộ gọi đồ ăn ngoài."

Trên đường về, Nguyễn Du nhận được vài cuộc gọi hỏi thăm từ đạo diễn và các diễn viên trong đoàn phim. Cô gác máy, im lặng tính toán, thực ra đã gần hai năm rồi.

Cô đã sống thêm hai năm từ một cuộc đời lẽ ra đã kết thúc. Nghĩ lại, không phải là thiệt, hai năm này cô sống cũng khá vui vẻ, dường như không có gì hối tiếc.

Tối hôm đó, nghỉ ngơi ở căn hộ. Sáng hôm sau, Nguyễn Du quay lại phim trường.

Buổi trưa hôm trước, cơn "say nắng" bất ngờ của cô đã gây ra không ít sự chú ý. Cả ngày, nhân viên phim trường gặp cô đều hỏi thăm. Một nhân viên hậu cần thân thiết còn đưa cho cô mấy chai thuốc giải cảm thảo dược.

Nguyễn Du nghiêm túc nhận lấy, bảo Lâm Thanh mua cà phê và trái cây cho cả đoàn phim.

Cô còn cảm thấy chưa đủ, tối đó khi vote cho thần tượng, cô nạp tiền ủng hộ bằng xếp hạng, rồi tìm hiểu cách quyên góp cho Dự án Hy vọng. Nhất định phải tranh thủ tiêu hết cát-xê trước khi chết!

Những ngày sau đó ở đoàn phim trôi qua bình yên. Một tuần sau, vai diễn nữ sinh cấp ba nổi loạn Chi Chi của Nguyễn Du trong 'Gia Đình Nhỏ' bước vào cảnh quay cuối cùng. Từ đầu xuân đến giữa hè, mất hơn ba tháng, cuối cùng cũng sắp đóng máy.

Tối trước ngày đóng máy, An Trác Tây gọi điện cho cô.

"Bộ phim này xong thì nghỉ vài ngày. Chị nghe Lâm Thanh nói đạo này tình trạng của em không tốt, sẽ không sắp xếp lịch trình quá dày." Ở đầu dây bên kia, An Trác Tây đang kiểm tra lịch trình, "Đạo này không cần vội tham gia phim mới, chị có vài chương trình thực tế đang chọn khách mời, sẽ quay vào tháng sau. Để vài ngày nữa em đến xem."

Nguyễn Du vừa nghe vừa lật kịch bản, do dự một lúc rồi nói: "Chị An, em muốn bàn với chị một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Em muốn nghỉ ngơi một tháng, được không?"

"Một tháng?! Sao lâu vậy?" An Trác Tây ngạc nhiên, lập tức nhận ra điều bất thường, "Có chuyện gì xảy ra?"

Nguyễn Du: "Cũng không hẳn là nghỉ hoàn toàn. Những lịch quay quảng cáo thì không sao, nhưng các chương trình thực tế và phim mới thì tạm dừng một thời gian."

Tham gia chương trình thực tế gì chứ! Cuối tháng sau cô phải phẫu thuật, còn không biết sống qua được đến lúc đó hay

không. Ai mà muốn sau này bị chương trình và đoàn phim đào bồi chứ!

Ngẫm nghĩ một lúc, An Trác Tây hỏi thẳng: "Yêu đương rồi?"

"Không không, chỉ là dạo gần đây đột nhiên muốn nghỉ thôi."

Sự tùy hứng hiếm thấy của Nguyễn Du khiến An Trác Tây bất ngờ, suy nghĩ một lúc, rồi quyết định: "Không phải không được, để chị sắp xếp lại."

Nguyễn Du thở phào, đồng ý.

"Đúng rồi, ngày mai trong buổi livestream cô đừng nhắc đến lịch trình, tránh để fan suy đoán." An Trác Tây dặn dò thêm, rồi cười: "Chúc mừng sinh nhật, quà của em chị đã nhờ Lâm Thanh mang đến rồi, nhận được chưa?"

Tâm trạng Nguyễn Du tốt hơn một chút, nở nụ cười: "Nhận được rồi, cảm ơn chị An!"

Sinh nhật năm nay của Nguyễn Du diễn ra ở đoàn phim, trùng với ngày đóng máy.

Lần này, sinh nhật của Nguyễn Du được tổ chức ngay trong đoàn phim, không tiện tổ chức buổi gặp mặt fan, cô quyết định mở một buổi livestream chúc mừng sinh nhật, coi như là món quà cho những người hâm mộ đã ủng hộ cô trong suốt thời gian qua, khi cô đạt 20 triệu người theo dõi trên Weibo.

Lịch trình cho livestream đã được lên kế hoạch từ một tháng trước, và một tuần trước, nền tảng livestream đã bắt đầu công tác quảng bá. Các fan của cô, những người được gọi là "Cá Con", đã rất háo hức và thông báo cho nhau rằng, đây không phải là livestream chương trình mà là một buổi livestream riêng, gần như là video trực tiếp với Nguyễn Du!

Vào ngày sinh nhật, khi vừa qua nửa đêm, các fan bắt đầu gửi những bài viết chúc mừng sinh nhật và bày tỏ sự ủng hộ. Lâm Thanh đã chia sẻ một số bài viết để Nguyễn Du xem. Trong suốt năm qua, các fan của cô đã tổ chức rất nhiều hoạt động và các hội nhóm hỗ trợ. Nguyễn Du cảm động khi thấy các fan còn làm các hoạt động từ thiện, và cô ngay lập tức liên lạc với đại diện tổ chức "Dự án Hy Vọng", gửi một khoản tiền quyên góp.

Ngày hôm sau, Nguyễn Du quay lại đoàn phim, chuẩn bị cho cảnh quay cuối cùng của bộ phim. Đoàn phim đã dàn dựng cảnh kỳ thi giữa kỳ của nhân vật Chi Chi, diễn ra tại một trường học. Lúc này, học sinh trong trường đang nghỉ hè, lớp học chỉ còn các thành viên đoàn phim và các diễn viên quần chúng.

Trong góc lớp học, Nguyễn Du đang viết bài thi, khi chuông báo kết thúc kỳ thi vang lên, đạo diễn Phùng Tấn hô: "Cắt! Xong rồi!"

Toàn bộ các diễn viên quần chúng trong lớp học lập tức reo hò, nhân viên đến chúc mừng cô.

"Quay xong rồi, chúc mừng hoàn thành công việc!"

"Chúc mừng sinh nhật Tiểu Du!"

"Cảm ơn các bạn!" Nguyễn Du cảm ơn từng người, rồi cắt bánh sinh nhật.

Mặc dù trường quay vẫn còn ồn ào, Lâm Thanh đến nhắc nhở: "Chị Tiểu Du, đến giờ rồi, chuẩn bị chút đi."

Thời gian livestream trùng với cảnh quay cuối cùng, và buổi livestream sẽ được tổ chức trong phòng học, nơi được đoàn làm phim chuẩn bị làm phòng trang điểm.

Fan của Nguyễn Du đã chờ sẵn trong phòng livestream, mặc dù chưa bắt đầu, nhưng bình luận đã chạy nhanh như vũ bão.

Vào đúng sáu giờ, màn hình livestream bật lên, fan của Nguyễn Du không kịp chuẩn bị, bị gương mặt của cô phóng đại, làm họ nghệt thờ.

Nghe thấy cô lầm bầm: "Ơ, sao cái này không mở được nhỉ?"

【A a a a, đẹp quá!!!】

【Mở rồi mở rồi a a a.】

【Chúc mừng sinh nhật!!!】

.....

Trong màn hình, Nguyễn Du không dùng filter, mặt mộc xuất hiện, cô mặc bộ đồng phục học sinh xanh trắng, tóc dài đen nhánh xõa xuống, trên đầu còn bị Lâm Thanh ép đeo một chiếc nơ sinh nhật, fan của cô sắp phát điên, mẹ ơi đây là vẻ đẹp của thần tiên đấy!!!

Lượng người xem livestream tăng vọt, bình luận chạy liên tục không thể nhìn rõ được, từ "vợ", "con gái", "bảo bối" cứ thế tràn ngập.

Nụ cười của Nguyễn Du rất ngọt ngào, cô suốt buổi giao lưu với fan, thân thiện như bạn bè trò chuyện.

Đọc bình luận: 【Là mặt mộc à?】 "Ừ tôi không trang điểm, vì phải diễn vai học sinh bình thường, đạo diễn không cho trang điểm, tôi còn muốn kẻ mắt khói gì đó đấy."

Bình luận: 【Haha không cho phép cô nói mình là học sinh bình thường, cô chính là hoa khôi của trường nhé!!!】

【Lần sau khi nào quay lại đoàn làm phim?】 "cái này phải hỏi An tử rồi."

【Quay phim có mệt không?】 " không mệt không mệt, quay phim vui lắm."

【Đang nhìn bình luận của mọi người, đừng gửi quà nữa, đừng tiêu tiền】

Lúc này, fan không ẩn hiệu ứng quà tặng, họ nhìn thấy trên màn hình một chiếc du thuyền được gửi đến từ một người có tên là "Chồng của Nguyễn Du Mr. Vương."

"Chồng của Nguyễn Du Mr. Vương" gửi một chiếc du thuyền sang trọng.

"Chồng của Nguyễn Du Mr. Vương" gửi một chiếc du thuyền sang trọng.

.....

Hiệu ứng quà tặng liên tục xuất hiện, người này đã gửi tổng cộng 24 chiếc du thuyền!

Quá giàu có!

Nguyễn Du không thể nhìn rõ bình luận, đã ẩn hiệu ứng quà tặng và tiếp tục chương trình livestream.

Nói chuyện: "Trợ lý của tôi vừa nói là sẽ tổ chức một cuộc thi, trong fan của tôi chắc hẳn có nhiều bạn còn đang đi học đúng không? Vậy tôi sẽ tặng một số cuốn sách "Năm năm thi đại học, ba năm ôn tập" có chữ ký của tôi."

Fan: ???

Bình luận ha ha ha, toàn là "Tôi đã bỏ fan rồi, bỏ fan rồi."

Lâm Thanh cũng đang xem livestream trên điện thoại không xa, anh tập trung vào màn hình, đột nhiên "sặc" một tiếng.

Nguyễn Du ngẩng đầu nhìn anh, thắc mắc: "Sao thế?"

Lâm Thanh vẫy tay ra hiệu để cô tiếp tục livestream, nhưng biểu cảm anh rất shock, nhìn theo miệng anh, một chữ "Ôi trời."

Trên màn hình điện thoại của anh, một cơn mưa sao đầy màu sắc đang rơi xuống.

Một phút trước, một fan đã gửi tặng Nguyễn Du một chuyến du lịch vũ trụ.

"D." gửi một chuyến du lịch vũ trụ.

Món quà du lịch vũ trụ có giá lên tới 9999, gần 10 nghìn tệ.

Và đó chưa phải tất cả.

"D." gửi tổng cộng 50 chuyến du lịch vũ trụ.

"D." gửi tổng cộng 50 chuyến du lịch vũ trụ.

.....

500 nghìn. Một triệu. Một triệu rưỡi. Hai triệu.

Fan của cô không còn cảm thán, toàn bộ là "Ôi trời"!

Rất nhanh, fan có tên "D." đã vượt qua những người gửi quà giàu có khác, chiếm vị trí quán quân trong bảng xếp hạng quà tặng của Nguyễn Du.

Bình luận có độ trễ, phải hai phút sau Nguyễn Du mới nhìn thấy toàn màn hình là "Ôi trời" và dấu chấm than.

"Các bạn làm sao vậy?" Cô lại nhìn lên, hỏi Lâm Thanh, "Sao vậy?"

Lâm Thanh nhanh chóng gửi tin nhắn cho cô.

【Một fan của chị đã gửi quà trị giá 5 triệu tệ!!】 *

*Hơn 17 tỷ VNĐ

Một loạt dấu chấm than.

Dù Nguyễn Du có nhiều tiền đến đâu, nhưng lúc này trong đầu cô cũng hiện lên đầy dấu chấm than, nhìn một buổi livestream trị giá hơn 5 triệu tệ, ai có thể có nhiều tiền như vậy??

"Quà này có thể trả lại không?" Cô hơi lo lắng cho fan đó, cảm thấy tiếc, "Không phải, đừng tiêu tiền như vậy, thật sự đừng tiêu tiền."

Nguyễn Du: "Để tôi hỏi nhân viên xem có thể trả lại không, đừng tiêu tiền."

Livestream nổ tung, bình luận không thể nhìn nổi, bỗng có một bình luận màu vàng nháy ra và dừng lại hai giây. Đây là đặc quyền của fan VIP khi gửi bình luận.

【D.: Không cần trả lại.】

【D.: Tất cả là của bạn.】

Nguyễn Du ngẩn người một chút, cảm thấy giọng điệu này rất quen thuộc, nét mặt hơi cứng lại một giây.

... Cô, c.h.ết.t.iệt.

Không thể nào chứ??

Thời gian livestream còn lại chỉ khoảng năm phút, Nguyễn Du mỉm cười tạm biệt, rồi kết thúc livestream. Ngay lập tức, cô đổ sập mặt xuống, lập tức mở Weibo kiểm tra.

Nền tảng livestream cô sử dụng có liên kết với Weibo, và tài khoản livestream của cô cũng gắn liền với tài khoản Weibo.

[Xiaosi]

Thao tác theo bảng xếp hạng quà tặng, cô nhanh chóng tìm thấy tài khoản Weibo của fan đó.

Tài khoản Weibo của người này trông giống như những tài khoản clone, trang chủ cực kỳ đơn giản, không có ảnh đại diện, chỉ theo dõi hai người.

Nhưng khi cô mở ra, chỉ thấy duy nhất tài khoản Weibo chính của cô.

Tài khoản này chỉ có một bài đăng duy nhất, đó là chia sẻ bức ảnh selfie cô đã đăng vào tháng 3 năm nay, nội dung chỉ có từ "Chia sẻ."

Danh sách thích đều là các bài đăng từ Weibo của cô, thậm chí cả những bài quảng cáo cũng được thích.

Cô lướt thêm một chút, không thấy gì khác.

Bên dưới bài đăng duy nhất của anh ấy, có hàng nghìn bình luận, có lẽ là những fan vừa từ livestream tràn qua.

Các bình luận đều đang hò hét chào đón đại gia, và ca ngợi rằng trong giới fan có anh ấy thật sự là điều tuyệt vời.

Ngay lập tức, video về buổi livestream mừng sinh nhật của Nguyễn Du, khi một fan "ném" hơn 5 triệu tệ tiền quà tặng, đã lên top tìm kiếm.

Hơn 5 triệu tệ!!!

Video này ngay lập tức vọt lên đầu bảng tìm kiếm, khiến cư dân mạng không thể tin vào mắt mình, và mọi người bắt đầu thảo luận sôi nổi.

【Mẹ ơi, tôi chưa bao giờ thấy ai tặng quà nhiều tiền như thế trong đời!!】

【Trời ơi, quá tuyệt vời.】

【Nguyễn Du rất tốt, luôn nói muốn trả lại.】

【Không phải bị bao nuôi chứ?】

【Những kẻ ghét thì sao không mua cho mình một cái bàn phím tốt đi, đừng bực mình vì quà của fan giàu có nữa.】

【Tôi rất cuộc đang cùng một đại gia như này đu idol sao? Tôi không xứng!!】

...

Lâm Thanh đã liên hệ với nhân viên của nền tảng livestream để cố gắng hoàn lại quà tặng. Tuy nhiên, họ trả lời rằng nền tảng có quy định không thể hoàn lại quà, và gợi ý Nguyễn Du có thể liên hệ với fan đó để yêu cầu trả lại số tiền khi nhận được từ quà tặng.

Không còn cách nào khác, Lâm Thanh đành phải tiếp tục liên hệ với tài khoản Weibo của fan "D."

Tối hôm đó, Nguyễn Du tham dự buổi tiệc mừng kết thúc quay phim của đoàn, sau đó trở về căn hộ.

Cư dân mạng vẫn đang sôi nổi thảo luận, tìm ra tài khoản Weibo của người này, nhưng vẫn không thể phát hiện ra gì nhiều. Một số cư dân mạng phán đoán rằng người này theo dõi hai tài khoản, nhưng khi mở ra chỉ thấy một tài khoản, có lẽ tài khoản còn lại là của chính anh ấy!

Nhưng điều đó cũng không thể giúp gì, họ không thể hack vào hệ thống Sina để xem tài khoản theo dõi bí mật của người này!

Nguyễn Du không bận tâm đến những gì đang xảy ra trên mạng, cô uống một ngụm nước rồi cúi đầu nhắn tin WeChat.

Cô viết một tin nhắn cho Đoàn Lâm: 【 Là anh sao? 】

Nhưng sau khi nghĩ lại, cô xóa đi.

Thay vào đó, cô gửi tin nhắn: 【 Anh đã về Bắc Kinh chưa? 】

Đột nhiên, chuông cửa reo.

Cô ra mở cửa, Pudding đã chạy nhanh hơn cô, lao ngay vào chân Đoàn Lâm, kêu lên meo meo.

Đoàn Lâm đứng ở cửa, đã bỏ khẩu trang, nhưng vẫn đội mũ lưỡi chai đen, mặc áo thun trắng và quần đen, trông rất sạch sẽ.

Anh cầm một chiếc bánh sinh nhật trong tay, nhìn cô rồi hơi mỉm cười.

Anh nhẹ nhàng nói: "Chúc mừng sinh nhật."

Chương 66: Về thành phố

Lâm Thanh: 【Nhớ phải đăng ảnh selfie nhé.】

Nguyễn Du: 【Biết rồi, đợi chút nữa sẽ đăng.】

Lâm Thanh: 【Không được, bây giờ đã 11:30 rồi, phải đăng ngay.】

Nguyễn Du đóng WeChat lại, suýt nữa làm rơi điện thoại xuống đất. Cô hít một hơi thật sâu, Đoàn Lâm đang ở trong căn hộ của cô, làm sao cô có thể đăng ảnh selfie được chứ??

Trong phòng khách, Đoàn Lâm vừa đặt hộp bánh lên bàn ăn, quay lại đúng lúc nhìn thấy ánh mắt cô đang ngập ngừng, anh dừng lại.

"Chuyện gì vậy?"

"... Thật ra, có một chút... Anh có thể không nhìn tôi được không?" Nguyễn Du nhìn anh một lúc, rồi mới khó khăn nói: "Trợ lý của tôi bảo tôi phải đăng ảnh selfie, nhưng bây giờ tôi cần phải... chụp ảnh một chút?"

Đoàn Lâm nhìn cô một lúc, rồi hỏi: "Không thể nhìn sao?"

"Không!" Cô chắc chắn đáp.

Thật sự, tạo dáng selfie còn khó hơn cả chụp ảnh cho tạp chí, trong phòng chụp hình cô có thể thoải mái, nhưng lúc này thì không thể.

"VẬY thì thôi nấn đi." Đoàn Lâm liếc qua đồng hồ, "Tôi sẽ chụp cho em."

Nguyễn Du dẫn đo một lúc, thôi được, không thể làm phiên nữa, cô đi lại để mở bánh.

Hộp bánh được buộc bằng một dải lụa màu hồng, nắp hộp trắng tinh, bên trong là chiếc bánh fondant màu hồng nhạt, đầy những con búp bê fondant tinh xảo, từng chi tiết đều sống động như thật, mỗi inch đều đầy vẻ dễ thương. Cô nhìn một lúc, bỗng nhớ đến đồng thú nhồi bông mà mình để trên cửa sổ phòng khách.

Cô chỉ vào đó, ngạc nhiên nói: "Là những cái đó sao?"

"Ừ." Đoàn Lâm gật đầu, đưa cô cây nến:

"Không thích à?"

Thích. Thực sự rất thích.

Nguyễn Du không biết làm sao để cắm nến vào bánh, cô do dự một lúc rồi cắm vào một cây. Đoàn Lâm thấp sáng nến.

Cô đi tắt đèn, định ước một điều, rồi đưa điện thoại cho anh để chụp ảnh.

Ánh mắt cô sáng lên: "Cảm ơn nhé."

Đoàn Lâm chạm nhẹ vào màn hình điện thoại, cúi đầu nhìn thấy màn hình khóa của cô, dừng lại một chút.

Màn hình khóa là một bức ảnh mà anh đã chụp.

Nguyễn Du chấp tay, cúi đầu, nhắm mắt ước một điều trong một phút, thối tắt nến: "Xong rồi!"

Cô định đi bật đèn, nhưng mới đi được hai bước đã bị anh nắm lấy cổ tay kéo lại.

Trong phòng khách tối om. Đoàn Lâm hơi dựa vào bàn ăn, tay một mình kéo cô lại gần, hỏi: "Em ước điều gì?"

Nguyễn Du ngược lên nhìn anh, suy nghĩ một lúc rồi trả lời hai điều ước đầu tiên: "Sức khỏe tốt, hạnh phúc vui vẻ."

Đoàn Lâm đáp lại.

Anh vẫn giữ tay cô, không buông ra.

Cô không thể nhìn rõ biểu cảm của anh lúc này, chỉ cảm thấy đầu ngón tay anh đặt trên cổ tay cô, dường như còn khẽ vuốt qua, khiến cả người cô bỗng nhiên run lên.

Cô chuyển đề tài: "... Anh không phải đã chụp ảnh rồi sao? Vậy... tôi đăng ảnh nhé, sắp muộn rồi."

Một lúc lâu sau, Đoàn Lâm mới buông tay, đưa lại điện thoại cho cô.

"Xem đi."

Nguyễn Du tò mò mở album ảnh, anh ấy đã chụp hơn mười tấm, cô lướt qua từng tấm, cảm thấy không thể quyết định được.

Chỉ là những khoảnh khắc cô ấy ước nguyện và thổi nến, mỗi bức ảnh đều có bố cục ánh sáng tuyệt đẹp. Không phải, sao kỹ năng chụp ảnh của anh ấy lại tốt như vậy?!!

Cô ấy ngưỡng mộ đến mức muốn rơi nước mắt, không nhịn được nói: "Ngày nào đó tôi nhất định phải để trợ lý của tôi học hỏi kỹ thuật chụp ảnh của anh."

Im lặng vài giây. Đoàn Lâm nhẹ nhàng nói: "Em ký hợp đồng với Anh Ảnh. Tôi làm trợ lý cho em."

... Anh ấy vẫn chưa quên việc này sao?

Nguyễn Du giả vờ không nghe thấy, chọn một bức ảnh cô đang ước nguyện và lặng lẽ đăng lên Weibo.

【@ Nguyễn Du: Một tuổi mới, cố gắng lên. [Ảnh]】

Chưa đầy một phút sau, những fan hâm mộ đang chờ đợi bức ảnh selfie của cô đã lập tức réo lên trong phần bình luận.

【Aaaa bé yêu, sinh nhật vui vẻ!!】

【Aaaa chụp đẹp quá! Trợ lý giỏi quá!】

【Chúc mừng sinh nhật Tiểu Du! Tất cả may mắn thế giới đều dành cho em!】

【Cảm ơn đại gia đã gửi quà sinh nhật.】

...

Đúng rồi.

Nguyễn Du ngẩng đầu lên, dựa vào ánh sáng màn hình điện thoại, nhìn Đoàn Lâm: “Chiều nay, anh có xem live stream của tôi không?”

Anh cúi đầu nhìn cô, không trả lời, như thể đã ngầm đồng ý.

Trời ạ, cô ấy ghen lời, phải mất một lúc mới nói: “D. đó là anh sao?”

Đoàn Lâm: “Sao vậy?”

“... Anh gửi nhiều quà thế?” Nguyễn Du ngơ ngác, cúi đầu định gửi tin nhắn cho Lâm Thanh, bảo cậu đừng liên lạc nữa, “Số tiền đó, nền tảng đã lấy đi một nửa, tôi sẽ chuyển tiền lại cho anh.”

Cô xót tiền một chút, rồi tính toán, “Cái phần đã bị trừ tôi sẽ trả lại cho anh.”

Chưa kịp nói hết câu, ngón tay dài của anh ấy đột nhiên chạm vào màn hình điện thoại của cô, rút mất điện thoại.

Nguyễn Du còn chưa kịp ngẩng đầu lên, ngay sau đó, thắt lưng cô bị ôm chặt, cơ thể bị kéo về phía anh.

Anh nhíu mày, áp tay vào lưng cô, hơi cúi đầu, gần như sẽ chạm vào trán cô, giọng nhẹ nhàng: “Fan hâm mộ có thể gửi quà cho em, sao tôi lại không thể?”

“... Không phải, nhiều quá.” Nguyễn Du ánh mắt loạn xạ, trái tim đau nhói, lẩm bẩm, “Năm triệu đó, nền tảng lấy mất hơn hai triệu rồi!”

Anh ấy tỉnh táo chút nào không vậy?!

Đoàn Lâm nhìn vào môi cô, dừng lại một chút, lại nhìn vào mắt cô: “Không muốn để anh ta ở vị trí thứ nhất”

Nguyễn Du ngẩn ra, anh đang nói ai vậy?

Cô hồi tưởng lại, chẳng có ấn tượng gì về ai đang đứng đầu trước khi Đoàn Lâm tặng quà.

Cô muốn lật điện thoại để kiểm tra, nhưng eo bị ôm chặt hơn, hai người nhìn nhau trong bóng tối vài giây, tay của Đoàn Lâm nhẹ nhàng xoa xoa vùng cổ cô, anh hạ mi mắt, gần như muốn hôn.

“... Đợi một chút.” Nguyễn Du ngừng lại, tay che môi.

Đoàn Lâm im lặng nhìn cô.

Cô đầu ngả ra sau một chút, nói lắp bắp: “Này, tôi chưa nói là thích anh mà, mà...” cô cố gắng thuyết phục anh, nhỏ giọng nói,

“Dưa ép hái thì không ngọt.”

Trong vài phút dài, cả hai không ai nói gì.

Điện thoại vẫn sáng trên bàn, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu lên, phản chiếu khuôn mặt của Đoàn Lâm.

Nguyễn Du nhìn anh, trước đây cô không thấy, giờ mới nhận ra anh thật sự đẹp.

Đoàn Lâm nhìn vào tay cô đang che miệng, nghiêng mặt một chút, cơ hàm hơi động đậy.

Vẫn tiến lại gần.

Nguyễn Du muốn lùi lại, nhưng lưng cô bị anh nhẹ nhàng xoa một chút, cái cảm giác đó lan tỏa đến cả xương sống, cô chỉ có thể nhìn anh tiến lại gần, cắn nhẹ vào ngón út của cô.

Cảm giác ngón út bị cắn nhẹ, một lúc sau, ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp ẩm ướt.

Anh ấy còn... liếm...

Cô thầm nguyên rủa, nhưng lại bị tay mình che miệng.

Anh ấy làm gì vậy??

Ngay sau đó, Đoàn Lâm từ từ buông cô ra, hơi thở nhẹ nhàng luồn vào tay cô, rất ngứa, rồi anh hôn lên lòng bàn tay cô.

Nguyễn Du bị chấn động, lập tức rút tay về: “Anh...”

Rồi, trán cô bị đụng nhẹ, khoảng cách gần đến mức có thể nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm như vực của Đoàn Lâm, anh hỏi: “Tại sao không thích tôi?”

Ánh mắt của anh thật sự rất sắc nét.

Nguyễn Du cong ngón út, cảm giác bị cắn vẫn còn. Giống như con sói cắn rồi không chịu buông.

“... Tôi không biết, có lẽ chỉ là không thích thôi.” Cô không nhìn anh, dừng lại một chút, thành thật nói, “Thật sự, anh đừng thích tôi nữa.”

Im lặng một lúc.

Đoàn Lâm vẫn nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng không lạnh lùng.

Nguyễn Du không nói gì, cảm thấy cổ sau lại bị nắm một cái, như đang an ủi. Anh bình tĩnh hỏi: “Đừng căng thẳng. Sao vậy?”

“Cái gì?” Cô không hiểu anh hỏi gì.

“Em không phải không có cảm giác với tôi.” Đoàn Lâm dừng lại một chút, hỏi tiếp: “Tại sao không chấp nhận tôi?”

Nguyễn Du: “...”

Chết thật, anh ấy chẳng phải có vấn đề về sự gắn bó sao? Sao lại cảm nhận được thế này?

“Bởi vì, tôi... tôi còn chưa thực sự thích anh, tôi nghĩ anh cũng không thích tôi đến mức đó đâu?” Cô không biết phải nói sao, cảm giác như đang nói vòng vo, “Nhân lúc anh chưa thích tôi nhiều, đừng thích tôi nữa.”

Lặng im một lúc Đoàn Lâm hỏi: “Tại sao?”

“... Không có lý do gì cả.” Cô vẫn không nhìn anh, cũng không muốn tìm lý do, chỉ kiên quyết lặp lại: “Thật sự đừng thích tôi nữa.”

Im lặng một lúc, lực trên eo cô thả lỏng. Ngón tay ở cổ cũng rút ra.

Cảm giác ấm áp tán đi, vùng cổ phía sau bị điều hòa thổi, cảm thấy hơi lạnh.

Nguyễn Du im lặng một chút, sắc mặt khá tự nhiên, muốn bật đèn lên.

“Không làm được.”

Giọng Đoàn Lâm vang lên phía sau.

Cô đột ngột dừng lại: “Hả?”

Anh giọng rất nhẹ, mang chút lạnh lùng: “Không làm được việc ngừng thích em.”

Nguyễn Du không nói gì nữa.

Lại có tiếng động nhỏ, hình như Đoàn Lâm cầm mũ và khẩu trang lên, trong bóng tối, khi anh đi ngang qua cô, dừng lại một chút, nói nhẹ nhàng: “Quà trong hộp. Sinh nhật vui vẻ.”

Cửa căn hộ đóng lại.

Không khí trong phòng vẫn còn vương lại mùi ngọt ngào của bánh sinh nhật, Nguyễn Du cuối cùng cũng bật đèn lên, và khi nhìn thấy, bên cạnh chiếc bánh còn có một chiếc hộp nhỏ màu trắng.

Mở ra, trong chiếc hộp nhưng là một chiếc ghim áo.

Nó hình một bông hoa hướng dương, cánh hoa và thân cây làm bằng bạch kim, mỗi hạt giống là một viên kim cương không màu, dưới ánh sáng tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Cô nhìn một lúc rồi cất ghim áo lại.

"... Làm gì vậy chứ." Cô tự nói với mình, "Đừng nói nữa."

Nếu giờ cô thừa nhận tình trạng bệnh của mình, có phải muốn mọi người xung quanh từ giờ sẽ chỉ biết đau buồn cho đến khi cô phẫu thuật và bệnh tình phát tác khiến cô suy yếu không? Cô có chịu đựng nổi không, thôi bỏ đi.

Nguyễn Du không thể không nhìn lại chiếc hộp, rồi lại cầm điện thoại lên, nhưng rồi lại nhịn lại. Thôi bỏ đi.

Cô không muốn diễn vở kịch khiến người khác cảm thấy thương xót và ghi nhớ cả đời. Thế thì, nếu bây giờ anh còn chưa thích cô nhiều, thì hãy ít thích cô đi, biết đâu...

Biết đâu khi cô thật sự lâm vào tình trạng nguy kịch, anh sẽ không còn thích cô nữa.

Cô cắt một miếng bánh và ăn. Bên trong là thạch champagne, nước sốt sô cô la và thịt dẫu tây ngọt ngào hòa quyện với nhau, hương vị thật tuyệt.

Nguyễn Du cắn đĩa, đột nhiên cúi đầu xuống. Cô dùng cổ tay dụi mắt.

[Xiaosi]

Chết tiệt.

Thực sự, có chút khó chịu.

.

Vào cuối tháng, Nguyễn Du lại tranh thủ thời gian bí mật đến bệnh viện tim mạch hai lần, ký vài giấy tờ, mang về một đồng thuốc.

Không lâu sau, An Trác Tây gửi cho Lâm Thanh lịch trình tháng 8 của Nguyễn Du, khi Lâm Thanh nhìn thấy, mỗi lần công việc chỉ có một hoặc hai buổi, anh ngó người: "Sao ít thế?"

Nguyễn Du đáp "Ừ" một tiếng, rồi lẩm bẩm: "Là vì công ty bỏ rơi tôi rồi."

Lâm Thanh: "... Tôi không tin đâu."

Trên xe đi ra sân bay, Nguyễn Du lướt qua Weibo, xem xong những cập nhật của thần tượng, rồi không hiểu sao, lại đi tìm những thứ khác.

Đoàn Lâm mới vừa hoàn thành xong bộ phim trước, giờ lại bắt đầu tour quảng bá cho bộ phim mới ra mắt.

Đây là một bộ phim anh tham gia từ hai năm trước, vì đề tài nhạy cảm và một số cảnh bạo lực, nó đã bị hoãn lại hai năm trước khi được công chiếu năm nay. Bộ phim được chiếu vào cuối mùa hè, giờ đã bắt đầu tour quảng bá trên toàn quốc.

Đoàn Lâm đóng vai phụ, nên chắc chắn sẽ xuất hiện trong các sự kiện này. Trong những bức ảnh tại sự kiện, giữa đám đông phóng viên và fan, cô nhanh chóng nhận ra anh giữa đám đông.

Sau khi xem xong, cô lại lén lút vào tìm tài khoản "D." của anh.

Dưới bài đăng duy nhất trên tài khoản này, bình luận đã lên đến hàng nghìn.

Có lẽ vì có quá nhiều người đến theo dõi, nên từ hôm đó, anh không còn thích hay bình luận nữa, có lẽ đã không đăng nhập vào tài khoản đó nữa.

... Hoặc có thể là lý do khác.

Nguyễn Du không tiếp tục nhìn nữa, cô phải chuẩn bị lên máy bay, phải tham gia các hoạt động.

Lịch trình tháng 8 của cô không quá căng thẳng, mỗi tuần bay từ Bắc Kinh hai lần, các công việc quay phim cũng ít hơn rất

nhiều. Bây giờ An Trác Tây chỉ sắp xếp cho cô chụp ảnh bìa các tạp chí hàng đầu, và các quảng cáo cho các thương hiệu nổi tiếng.

Cứ thỉnh thoảng, cô lại có thể trở về căn hộ, chơi game, xem phim, và thậm chí gần đây, Giang Tinh Thuần vừa quay xong chương trình du lịch nhóm và đang nghỉ hè, cô có thể chơi game cùng cậu ấy. Nếu những tuyển thủ nữ không bận thi đấu, cô cũng có thể chơi với họ.

Không phải xem kịch bản, không phải tham gia hoạt động, không phải đi sân bay lúc 4 giờ sáng, Nguyễn Du gần như muốn khóc vì hạnh phúc, ôi, đây là cuộc sống tuyệt vời như thần tiên!!

Sau nửa tháng nghỉ ngơi, cô tranh thủ khi Nguyễn Chính Bình không đi công tác, trở về thăm nhà.

Cô ở nhà hai ngày.

Nguyễn Chính Bình không có sở thích gì đặc biệt, ngoài chơi cờ và nghe nhạc, cô chỉ chơi cờ cùng ông hai ngày.

"Đã tưởng con lớn rồi." Nguyễn Chính Bình lắc đầu cười, "Vẫn không lớn, vẫn giống như hồi nhỏ, luôn quẩn quýt."

Nguyễn Du nhìn bàn cờ, thực sự không thể tiếp tục chơi, mỗi quân cờ cô đi đều hỏng, ánh mắt nặng nề: "Con có thể phá thêm một quân không?"

Nguyễn Chính Bình không thể làm gì với cô, cười mà nói: "Phá đi, phá đi."

Cô mắt sáng lên, nhanh chóng rút một quân cờ, đặt vào chỗ khác.

Nguyễn Chính Bình cười hiền hậu: "Dạo này sức khỏe thế nào? Có thấy khó chịu ở đâu không?"

"... Không, phẫu thuật rất thành công, con khỏe rồi." Nguyễn Du đáp ứng.

Trong phòng sách đang phát một bài hát cũ, một ca khúc nổi tiếng do mẹ cô, Dư Thanh Thục hát thời trẻ. Cô ngẩng đầu nhìn Nguyễn Chính Bình đối diện.

Ông nhấp một ngụm trà, đang nhìn bàn cờ bị cô phá hỏng, ánh sáng mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, làm lộ ra vài sợi tóc bạc ở thái dương của ông.

Nguyễn Du đột nhiên cảm thấy chua xót trong lòng, cúi đầu nói: "Ba, con xin lỗi. Con đã cố hết sức rồi."

Cô thực sự đã, cố gắng hết sức.

"Ba biết con đã cố hết sức rồi." Nguyễn Chính Bình giọng ôn hòa, đưa tay vỗ nhẹ vào tay cô, "Chơi cờ không thể gấp gáp, phải học từ từ."

Nguyễn Du nén cảm xúc, im lặng một lúc: "Vâng."

Cô nhìn người đàn ông đã ngoài năm mươi này, thực ra, trong ngành giải trí, rất nhiều fan của các nghệ sĩ chỉ trích ông là ông chủ tham lam, là ông chủ độc ác. Khi những người antifan chế giễu cô, họ cũng thường chế giễu ông. Nhưng chẳng ai biết rằng ông đã dành cả cuộc đời đầy dục dằn của mình cho gia đình.

Nhìn vợ qua đời, rồi nhìn con gái sắp phải rời xa, ông không thể làm gì, chỉ có thể cố gắng giữ lại những sự ấm áp hiện tại càng lâu càng tốt.

Khi chuẩn bị ra đi, Nguyễn Du ôm lấy Nguyễn Chính Bình, thật lòng nói: "Hy vọng ba sau này sẽ khỏe mạnh."

"Được, con cũng phải chăm sóc bản thân, ba chỉ mong con khỏe mạnh." Nguyễn Chính Bình mỉm cười vỗ nhẹ lưng cô.

Sau khi về lại căn hộ, Nguyễn Du quay lại với lối sống thực tế, làm lại công việc mà cô vốn dĩ nên làm từ đầu—

Tất nhiên là trở lại với cuộc sống đại tiêu thụ của cô, shopping và tiêu tiền thôi!!!

Cô ký bao nhiêu hợp đồng quảng cáo, nhận bao nhiêu công việc, quay show và đóng phim cũng chẳng thiếu, chẳng lẽ tiền kiếm được không tiêu đi, lại để đó sao??

Đừng hỏi, hỏi là mua.

Trong tuần tiếp theo, Nguyễn Du đi đến một thành phố, vào mỗi trung tâm mua sắm CBD, cho đến khi đồng hồ mua về chất đầy phòng sách.

Mỗi lần mua đều lên tới hàng trăm nghìn.

Cô hạnh phúc rơi nước mắt, trời ơi, làm một tiểu phú bà tiêu tiền thật sướng T.T!

Nguyễn Du dành cả buổi chiều trong thư phòng, phân loại quà tặng, gói từng món một và dán nhãn.

Cho Nguyễn Chính Bình. Cho Kỷ Lâm Hạo. Cho chị An. Cho Lâm Thanh. Cho Diệp Mộng Mộng.

...

Cuối cùng là một món.

Cô suy nghĩ một chút, viết tên Đoàn Lâm lên phong bì, rồi thêm dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật”.

Sau đó bắt đầu viết thư, viết xong một lá lại bỏ vào túi quà.

Rất hài lòng rồi đóng cửa lại.

Phòng trường hợp xấu nhất, lỡ đâu cô không qua được ca phẫu thuật.

Ca phẫu thuật được sắp xếp vào cuối tháng tám, thời gian cứ từng ngày đếm ngược. Bề ngoài Nguyễn Du trông không có chút lo lắng nào, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng bên cạnh cũng không nhận ra cô có gì khác thường.

Nhưng gần đây đôi lúc Nguyễn Du bỗng nhiên cảm thấy một cơn hồi hộp mãnh liệt ập đến, n.g.ự.c khó chịu, tiếp đó là khó thở kéo dài một đến hai phút.

May mắn là những triệu chứng này hầu hết đều xuất hiện vào ban đêm, không ai phát hiện ra.

Trong phim trường, Nguyễn Du vừa chụp xong một loạt ảnh.

Hôm nay cô phải chụp ảnh bìa cho một tạp chí sắp lên hàng đầu, số tháng mười. Nhà tạo mẫu của đội tạp chí vừa uốn tóc đen dài thành lọn, kết hợp với váy voan quây n.g.ự.c màu cam nhạt, trang điểm khói kèm váy voan trong trẻo, trông giống một chú cá vàng đầy vẻ hoang dã.

Trong lúc nghỉ giải lao, Lâm Thanh cầm điện thoại bước tới: “Chị Du, có điện thoại của chị.”

“Ai vậy?”

Lâm Thanh: “Hiển thị là bác sĩ Trần.”

Nguyễn Du thầm than trong lòng, cô chẳng muốn nghe chút nào, nhưng vẫn tháo găng tay ra, miễn cưỡng bắt máy.

Bác sĩ Trần gọi để nhắc: “Sắp đến ngày phẫu thuật rồi, hai ngày này chuẩn bị một chút, ngày kia nhập viện được rồi.”

“Vâng.”

Bác sĩ Trần: “Lần này khá nguy hiểm, nên chuẩn bị tâm lý đầy đủ.”

Lâm Thanh đứng cạnh, cô chỉ có thể ậm ừ cho qua.

Cúp máy xong, Lâm Thanh nhìn biểu cảm của Nguyễn Du không ổn lắm: “Chị sao vậy?”

“Không sao, họ kêu tôi đi tái khám thôi.”

Điều gì phải đến cũng phải đến.

Nguyễn Du tạm thời không còn đau n.g.ự.c nữa, nhưng đầu lại bắt đầu đau.

Trước phẫu thuật cần nhập viện một tuần, nếu may mắn phẫu thuật thành công, sau đó còn phải hồi phục một tháng. Bây giờ làm sao nói chuyện này với mọi người đây?

Kéo dài đến giờ, dường như không thể giấu được nữa.

Cả buổi chiều hôm đó cô cứ nghĩ mãi chuyện này, hơi mất tập trung, nhiếp ảnh gia phải chỉnh tư thế cô mấy lần mới hoàn thành buổi chụp.

“Chị Tiểu Du! Điện thoại!” Lâm Thanh lại gọi.

Nguyễn Du nhìn màn hình, lập tức đứng khựng lại, là Đoàn Lâm!

Đây là lần đầu tiên hai người gọi điện thoại sau nửa tháng.

Cô nghe máy: “Alo?”

Bên kia đầu dây có tiếng ồn ào, tiếng người, dường như còn có cả tiếng phát thanh. Ở sân bay?

Dừng một chút, giọng anh vang lên: “Có rảnh đi ăn tối không?”

“... Anh đang ở sân bay à?” Nguyễn Du ngập ngừng, “Nếu không, để sau đi.”

Bên kia lại im lặng trong chốc lát. Đoàn Lâm bình tĩnh hỏi: “Là không rảnh, hay là không muốn ăn tối với tôi?”

Nguyễn Du: “...”

Không phải anh hiểu rất rõ sao, tại sao còn hỏi??!

Cô đi vào phòng trang điểm, đóng cửa lại, thực sự không hiểu nổi, lắm lắm: “... Không phải, tôi đã nói vậy rồi, sao anh còn muốn ăn tối với tôi chứ?”

Một lát sau.

Đoàn Lâm trầm giọng: “Không nhận được.”

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Nguyễn Du “ồ” một tiếng.

Thôi, trốn không thoát.

Nguyễn Du: “Vậy tối nay nhé, anh rảnh không?”

Đoàn Lâm đáp lại.

Nói vài câu, rồi cúp máy. Nguyễn Du cầm điện thoại, đầu đập vào tường, hồi hận muốn chết.

Chết tiệt! Sao lại đồng ý chứ!!

Bên ngoài có người gõ cửa: “Chị Tiểu Du, chiếc vòng cổ Cartier đó có phải ở chỗ chị không?”

“Có, đợi chút! Tôi mang ra ngay!”

Nguyễn Du đặt điện thoại xuống, cúi đầu bắt đầu tháo vòng cổ trên cổ mình.

Chiếc vòng này là do thương hiệu tài trợ, được kết từ hơn bốn mươi viên kim cương trắng và hai viên kim cương hồng, trị giá gần trăm triệu, vừa đắt vừa nặng.

Cô đeo găng tay da tự mình tháo cả buổi, cảm giác móc khóa đã lỏng ra.

Vừa định tháo xuống, đột nhiên trượt tay, chiếc vòng cổ tuột khỏi cổ, Nguyễn Du theo phản xạ vươn tay bắt lấy, không bắt được, cả chiếc vòng rơi thẳng xuống đất.

Chết tiệt!

Cô vội cúi xuống nhặt, giữ nguyên tư thế cúi người nhìn kỹ một hồi lâu, may mà không bị hỏng.

Thở phào nhẹ nhõm.

Vừa đứng dậy, cô bất ngờ cảm thấy một cơn hồi hộp mạnh. Như có một dự cảm nào đó.

Ngay lập tức, tim cô đập mạnh và nhanh một nhịp.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, trời đất quay cuồng.

Trước khi mất ý thức, trong đầu Nguyễn Du chỉ có một suy nghĩ.

Hu.

Xong rồi, chiếc vòng lại rơi nữa rồi.

.

Rất sáng. Có ánh nắng.

Ánh sáng bốn phía tràn ngập, ánh nắng ấm áp yên lặng đổ xuống mí mắt.

Lông mi Nguyễn Du động đậy, cô mở mắt.

Trước mặt là một màu trắng xóa, hình như là trần nhà?

Ý thức hơi mơ hồ.

Nguyễn Du nhìn chăm chăm trần nhà trắng, ngơ ngác rất lâu, từng chút từng chút, tỉnh táo lại.

Bên ngoài phòng dường như có người đang nói chuyện, cách một cánh cửa, âm thanh lơ mơ không rõ, nhưng rất quen thuộc.

Cô đảo mắt, cố gắng xoay đầu, khó khăn muốn nhìn sang bên cạnh.

Vừa xoay được một chút, đầu đã bắt đầu hơi chóng mặt, lại âm ỉ đau.

Đột nhiên có tiếng cửa mở.

“... Lâm Thanh,” Nguyễn Du mở miệng, giọng khàn khàn, “Chiếc vòng cổ đó thế nào rồi?”

“Vòng cổ gì cơ?”

Là giọng nữ trung niên. Rất quen thuộc.

“Dậy nhanh lên, thật là, ngủ đến giờ này còn chưa tỉnh.” Người phụ nữ trách móc, “Mẹ pha trà giải rượu cho con rồi, dậy nhanh lên mà uống.”

Rất, rất quen thuộc.

“Hội bạn học của con sao lại uống rượu nữa? Hôm qua về còn nôn đầy nhà! Ba con và mẹ suýt c.h.ế.t vì mùi đó đấy!”

Ngừng lại một lúc, Nguyễn Du mở to mắt.

Ngay lập tức quay đầu lại.

Mẹ cô?!!!

Vừa quay đầu lại, mẹ của Nguyễn Noãn xoa trán cô một cái, rồi lại vỗ nhẹ lên đầu cô: "Ngủ mà mồ hôi đầy trán, không bật điều hòa, dậy mau!"

Tôi, c.h.ết tiết.

"...Mẹ?"

"Ờ." Mẹ Nguyễn mở điều hòa cho cô, "Tối nay có việc gì không? Nếu không thì đi ăn cơm đi, gọi con đi xem mắt mà con cứ trốn mãi."

Nguyễn Noãn như vừa bị đòn tỉnh trong cơn say!

Cô trừng mắt kinh ngạc nhìn xung quanh, căn phòng màu hồng nhạt, trang trí ấm cúng, không phải phong cách xa hoa quen thuộc của đại tiểu thư Nguyễn.

Đây là... phòng của cô trước kia.

Như nhìn thấy ma, cô cầm lấy điện thoại trên đầu giường.

Là chiếc điện thoại cũ của cô. Màn hình khóa là ảnh của Kỷ Lâm Hạo.

Mở camera trước, trước mắt là khuôn mặt mà cô đã quen suốt hai mươi hai năm nhưng gần như đã sắp quên mất.

...Cô, đã biến lại thành Nguyễn Noãn rồi sao?!!

"Mẹ." Một lúc sau, Nguyễn Noãn khó khăn xác nhận, "Hôm nay là ngày mấy ạ?"

Mẹ Nguyễn cau mày, liếc cô một cái:

"Con không nhìn điện thoại à? Mừng một tháng chín!"

Chương 67: Xuyên không

Chiều đầu thu, thời tiết vẫn còn nóng. Hôm nay ở Hàng Châu, nhiệt độ cao nhất gần 35 độ, hơi nóng chưa tan.

Mẹ Nguyễn xách một túi nho từ ngoài về, mồ hôi nhễ nhại, thấy trong phòng khách một già một trẻ ngồi cạnh nhau, người lớn thì say mê xem tivi, người trẻ thì mãi chơi điện thoại, liền bực bội.

"Ngày nào cũng thế, cái phim này xem bao nhiêu lần rồi mà vẫn không chán? Đừng xem nữa, đi rửa nho giúp tôi đi." Bà gọi bố Nguyễn, rồi lại quay sang vỗ nhẹ Nguyễn Noãn: "Tối nay đi ăn cơm với người ta, đừng bận rộn mấy việc linh tinh của con nữa, nghe rõ chưa?"

Một lúc sau, ánh mắt của Nguyễn Noãn mới rời khỏi màn hình điện thoại, biểu cảm ngẩn ngơ, còn hơi mơ hồ.

"Chơi điện thoại đến ngu luôn rồi." Mẹ Nguyễn căn nhắc.

Trong bếp, bố Nguyễn rửa nho xong lại ngồi xuống trước tivi.

"Vẫn xem à? Không chán à?"

"Ăn nho đi, đừng căn nhắc nữa." Bố Nguyễn tập trung xem phim.

Góc dưới màn hình tivi, tên phim hiển thị là "Thịnh Đường", đây là lần thứ ba đài Hoàng Đào chiếu lại.

Trên màn hình, đang chiếu cảnh các đại thần dâng lời can gián trong triều, Nguyễn Noãn ngay lập tức nhận ra Đoàn Lâm trong vai vị quan mặc triều phục đỏ đậm, khuôn mặt góc cạnh sâu sắc vẫn không hề giảm đi sức hút.

Đây là bộ phim cung đình quyền mưu mà Đoàn Lâm từng đóng.

Nguyễn Noãn c.h.ết sững.

Lại nhìn điện thoại, màn hình hiển thị một tin tức đăng từ mười ngày trước.

Ngôi sao nổi tiếng Nguyễn Du trong lúc chụp hình cho tạp chí đã bất ngờ ngất xỉu, được xe cứu thương đưa thẳng vào bệnh viện. Sau đó, công ty cho biết đó chỉ là do làm việc quá sức, hiện cô vẫn đang nằm viện, chờ sức khỏe hồi phục sẽ sớm quay lại gặp mọi người.

[Xiaosi]

Fan ở phần bình luận cãi nhau âm ỉ, mảng quản lý ép lịch trình quá tải, thương xót Nguyễn Du ký nhầm công ty, vào công ty nhà mà vẫn bị bóc lột.

Nguyễn Noãn lại xem ngày, xác nhận không sai.

Từ lúc cô, tức là Nguyễn Du ngất xỉu trong phòng hóa trang của studio đã tròn mười ngày.

Hôm nay cô đã mất gần hai tiếng đồng hồ để tiêu hóa sự thật rằng mình đã quay lại, rồi thêm hai tiếng nữa để lật tìm trong album ảnh, ghi chú, tin nhắn, tài khoản phụ trên Weibo... Cuối cùng cô cũng rõ tình hình hiện tại.

Cô đã trở lại làm chính mình.

Hoặc nói cách khác, là cô đã quay lại với cuộc đời của Nguyễn Noãn.

Hai năm trước, vào tháng mười, sau khi cô bị ngất trong buổi biểu diễn tại Bắc Kinh của Kỷ Lâm Hạo, cô không bị đột tử. Khi đó, bố mẹ cô đã tức tốc từ Hàng Châu lên Bắc Kinh để thăm cô trong bệnh viện. Nửa năm sau, cô từ chức tại tạp chí nhỏ ở Bắc Kinh và trở về nhà.

Dùng tiền của bố mẹ, cô cùng một người bạn thân từ nhỏ mở một studio truyền thông mới tại Hàng Châu, chuyên quay và đăng các video ngắn lên các nền tảng. Nhờ sự phát triển mạnh mẽ của ngành video ngắn trong những năm gần đây, sau hơn một năm, họ đã kiếm được chút tiền.

Ở thế giới này, cuộc đời cô không thay đổi nhiều.

Nhưng cũng không phải không có gì khác biệt.

Nguyễn Noãn nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, không thể tin nổi. Cô là người thật, nhưng Đoàn Lâm và Nguyễn Du ở thế giới này... cũng là thật sao?!

Hiện tại, Đoàn Lâm vừa kết thúc chuỗi quảng bá phim mới trên toàn quốc. Những ngày này, anh dường như đang nghỉ ngơi, đến mức fanpage của anh chẳng có lấy một bức ảnh ở sân bay, gần như hoàn toàn biến mất.

Trên màn hình tivi, bộ phim vừa kết thúc một tập và bước vào phần quảng cáo.

Một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trên màn hình. Nguyễn Noãn nhận ra đó là quảng cáo mà Nguyễn Du, không đúng, là cô vừa quay gần đây, cho một thương hiệu sữa chua.

Cô đã kiểm tra rồi. Hai năm trước, Nguyễn Du ký hợp đồng với công ty thương mại, chính thức ra mắt trong ngành giải trí. Cô

đóng phim, tham gia chương trình thực tế, từng bị bóc phốt bạo lực học đường, bị cả mạng tẩy chay, làm phẫu thuật tim... Và gần đây nhất là ngất trong buổi chụp hình, tất cả đều giống hệt những gì cô nhớ.

Điều này không thể nào giải thích được!

Làm sao cả hai người có thể cùng tồn tại trong một thế giới?

Vậy tại sao khi cô là Nguyễn Du, mọi thứ liên quan đến Nguyễn Noãn lại hoàn toàn biến mất?!

Đang suy nghĩ, gáy cô bị vỗ nhẹ một cái.

"Ngán người làm gì đấy?" Mẹ cô đưa cho cô một bát nho đã rửa, "Mẹ vừa nói gì con nghe không? Tối nay đi ăn cơm với Tiểu Trịnh. Người ta điều kiện tốt lắm, con cũng hai mươi bốn tuổi rồi, phải biết tìm bạn trai đi."

Bố cô không vui: "Hai mươi bốn tuổi thì sao? Có phải đến tuổi gả đâu mà vội?"

Mẹ cô lườm ông một cái.

Nguyễn Noãn bị kéo khỏi dòng suy nghĩ.

Cô nhìn mẹ đang lải nhải không ngừng, lại quay sang bố đang ăn nho im lặng, bỗng dưng cảm thấy mũi cay cay.

"...Mẹ."

Nguyễn Noãn ôm lấy eo mẹ, giọng nhen ngào, hít hít mũi.

"Đã lớn thế này còn làm nũng." Mẹ cô căn nhắc, nhưng rồi bật cười, xoa đầu cô, "Có làm nũng cũng vô ích, tối nay nhất định phải đi xem mắt."

Tối hôm đó, dưới sự thúc giục không ngừng của mẹ, Nguyễn Noãn đành phải liên lạc với người đàn ông tên Trịnh Húc Minh – con trai của bạn đánh bài của mẹ cô.

Hai người hẹn nhau ở một nhà hàng trong trung tâm thành phố, ăn món Việt.

Khi cô đến nơi, người đàn ông đã ngồi chờ sẵn. Anh đẩy thực đơn về phía cô, cười nói: “Nghe mẹ tôi kể về cô nhiều rồi. Hiện giờ cô làm nghề gì?”

Nguyễn Noãn cũng mỉm cười: “Tôi làm truyền thông. Tôi và bạn cùng mở một studio, chuyên sản xuất và vận hành video ngắn.”

“Tôi là nhà phân tích,” Trịnh Húc Minh tỏ ra hứng thú, “Nói thật, tôi cũng đã nghiên cứu qua về ngành của các cô.”

“Ồ, vậy sao.”

Cuộc nói chuyện như một buổi phỏng vấn.

Hai người một câu qua lại. Trịnh Húc Minh nói nhiều hơn, sau khi cởi mở thì bắt đầu thao thao bất tuyệt, nào là anh có mức lương năm mươi vạn, thường xuyên phải đi công tác, rồi kể thêm vài câu chuyện thú vị trong công việc. Nguyễn Noãn phối hợp gật đầu, thỉnh thoảng đáp lại đôi câu, nhưng đầu óc đã bắt đầu lơ đãng.

Ghế của họ nằm gần cửa sổ. Khi cô liếc mắt ra ngoài, đối diện chính là khu mua sắm lớn của Hàng Châu. Đang định thu lại ánh mắt, cô chợt khựng lại.

Trên màn hình LED khổng lồ của khu trung tâm thương mại, là đoạn quảng cáo đồng hồ cao cấp do Đoàn Lâm làm đại diện.

Quảng cáo chỉ quay phần thân trên của Đoàn Lâm. Anh mặc một bộ vest đen cắt may tinh tế, hình ảnh dừng lại ở khoảnh

khắc anh dùng một tay chỉnh cà vạt. Cổ tay trái của anh đeo một chiếc đồng hồ, cầm hơi ngẩng lên nhìn về phía ống kính, ánh mắt lạnh đậm. Phía dưới, có nhiều người đi đường dừng lại để chụp ảnh.

Ánh mắt anh nhìn vào ống kính. Nguyễn Noãn đang nhìn quảng cáo. Ánh mắt thờ ơ của anh như vô tình chạm phải cô, khiến cô bất giác ngồi thẳng người.

Chết tiệt! Tự nhiên lại có cảm giác giống như bị bắt quả tang đang ngoại tình — không, là bị bắt khi đang ăn cắp đồ ngay giữa ban ngày!

Cô vội vàng thu ánh mắt lại, cả người bắt đầu không được tự nhiên.

“Tôi thấy còn sớm, tối nay cô có bận gì không?” Bữa ăn gần như kết thúc, Trịnh Húc Minh hỏi, “Nếu không, chúng ta có thể tìm một quán cà phê ngồi thêm chút?”

Nguyễn Noãn: “Không cần đâu, ăn một bữa thế là đủ rồi.” Cô khéo léo từ chối, “Xin lỗi nhé.”

Trịnh Húc Minh sống người, rõ ràng hơi bất ngờ, nhưng vẫn mỉm cười, nói thẳng: “Nãy giờ trò chuyện, tôi cảm thấy cô rất ổn. Tôi thật sự muốn thử tìm hiểu thêm. Hay là cô thấy tôi không hợp ở điểm nào?”

Nguyễn Noãn không biết trả lời anh ra sao.

Thực ra, Trịnh Húc Minh rất tốt. Tốt nghiệp trường danh tiếng, công việc ổn định, tính cách cũng không tệ.

Nhưng cô không thể nói rằng mình chẳng biết lý do. Toàn bộ sự chú ý của cô từ nãy đến giờ đều tập trung vào một màn hình quảng cáo không hề chuyển động!

Cô ấy náy, thẳng thắn đáp: “Có lẽ hiện tại tôi chưa muốn yêu đương. Xin lỗi anh. Hôm nay để tôi trả tiền nhé.”

Chuyện tình cảm vốn không thể ép buộc. Trịnh Húc Minh tỏ vẻ tiếc nuối, gọi phục vụ đến thanh toán.

“Không, để tôi trả.” Anh khẳng khẳng.

Nguyễn Noãn kiên quyết, cuối cùng vẫn là cô trả tiền. Sau khi Trịnh Húc Minh rời đi, cô không lập tức về nhà mà gọi thêm một ly nước, ngồi thẩn thờ một mình bên bàn ăn.

Những chuyện xảy ra hôm nay khiến cô quá đổi mơ hồ. Cô cần chút yên tĩnh để suy nghĩ.

Đầu óc cô hiện giờ trống rỗng, nhưng lại cuộn lên như vũ trụ bùng nổ. Những cảnh phim khoa học viễn tưởng trong loạt phim Mỹ và Anh cứ nổ tung trong tâm trí cô. Mọi thứ quá mức, kỳ ảo!

Đột nhiên, có người vỗ nhẹ lên vai cô.

“Nguyễn Noãn! Sao cậu cũng ở đây?”

Nguyễn Noãn quay đầu, sững người một chút, rồi ánh mắt sáng rực: “Tiểu Tuyền!”

“Gì vậy, sao hôm nay nhiệt tình thế?” Châu Tuyền bảo bạn trai đi cùng rời đi trước, rồi ngồi xuống đối diện cô, nhìn đồng thức ăn trên bàn, “Ồ, có chuyện gì đây, hẹn hò mà không báo mình?”

Người phụ nữ tóc ngắn trước mặt là bạn thân từ trung học của Nguyễn Noãn, hiện cũng là đối tác cùng mở studio với cô.

Hai năm không gặp, Nguyễn Noãn mừng rỡ không thôi. Cả ánh mắt đều như phát sáng.

Châu Tuyền bị cô nhìn đến nổi da gà: “Hôm nay cậu bị sao thế?”

“Không sao, nhìn cậu thấy đẹp thôi. Thật sự như thần tiên giáng trần, mỹ nhân đẳng cấp!” Nguyễn Noãn nghiêm túc nịnh hót.

“... Thôi đi, đừng lấy lời khen Kỷ Lâm Hạo của cậu mà mang ra khen mình, nghe sến lắm.”

Cả hai nói đôi câu, Châu Tuyền lật điện thoại ra: “À, đúng rồi. Kịch bản Tiểu Văn viết chiều nay, cậu xem thử được không.”

Studio của họ chuyên sản xuất các video ngắn. Viết kịch bản, tìm người quay, rồi đăng tải lên các nền tảng lớn để thu hút lượt xem. Vận hành tài khoản tốt, sẽ có nguồn thu từ quảng cáo.

Nguyễn Noãn xem xong. Thực chất là câu chuyện cũ rích về thiếu gia giàu có yêu cô gái nghèo, kịch bản ngập tràn mấy tình tiết cầu huyết, nhưng lại hợp gu nhiều người xem.

Từng đọc không ít kịch bản khi là Nguyễn Du, cô nhanh chóng phát hiện vài lỗi lớn trong lời thoại, còn thêm một cú twist hút mắt cho câu chuyện.

“Ê, cái này được đấy!” Châu Tuyền lập tức quyết định, “Ngày mai mình gọi bọn Lục Lục đi quay ngay.”

Nguyễn Noãn đặc ý hừ một tiếng, rồi lại vô tình nhìn về phía màn hình quảng cáo đối diện.

Nụ cười tắt ngấm, đầu cô lại bắt đầu đau nhức.

Cô ngập ngừng hỏi Châu Tuyền: “Gần đây mình nghĩ ra một kịch bản, nhưng logic chưa được rõ. Cậu giúp mình suy nghĩ nhé?”

Châu Tuyền: “Nói thử xem.”

Nguyễn Mềm cố chọn từ ngữ: “Nữ chính là một người bình thường vừa tốt nghiệp đại học. Trong lúc xem buổi hòa nhạc thì

bị ngắt.”

Châu Tuyền: “Nữ chính này là cậu đúng không?”

“Sau đó cô ấy tỉnh lại, phát hiện mình đã trở thành một nữ minh tinh.” Nguyễn Noãn tiếp lời.

Châu Tuyền “ồ” lên: “Vậy thì không sao, cậu nói tiếp đi.”

Phản ứng của Châu Tuyền không nằm ngoài dự đoán. Nhưng Nguyễn Noãn vẫn cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Chết tiệt! Tại sao nói chuyện này ra lại chẳng ai tin xảy ra với mình cơ chứ!!

Nguyễn Noãn kể sơ lược lại việc mình trở thành Nguyễn Du, lược bỏ rất nhiều chi tiết khớp nối, rồi quay về chuyện cô trở lại, phát hiện mọi thứ vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Châu Tuyền nghe xong: “Kịch bản này phức tạp quá. Mang lên nền tảng chắc không ai xem đâu. Kịch bản này bỏ đi.”

“... Đừng mà! Mình nghĩ vẫn còn cứu vãn được.” Trong lòng Nguyễn Noãn rơi lệ.

“Cứu thế nào? Cậu nói rõ ràng lắm rồi mà?” Châu Tuyền thắc mắc, tóm tắt lại: “Hai dòng thời gian song song. Ở dòng thời gian thứ nhất, nữ chính c.h.ết đột ngột rồi trở thành minh tinh. Ở dòng thời gian thứ hai, cô ấy không c.h.ết mà tiếp tục sống. Giờ cô ấy từ dòng thời gian của nữ minh tinh xuyên về dòng thời gian kia.”

Nguyễn Noãn: “Đúng là như vậy, nhưng cậu nói xem, nếu là hai thế giới song song, thì ở thế giới mà nữ chính không bị đột tử, không lẽ không nên xuất hiện nữ minh tinh sao? Cô ấy không chết, làm sao có thể trở thành nữ minh tinh để tiếp tục câu chuyện được chứ?”

Châu Tuyền bị hỏi đến nghẹn lời, đáp bừa: “Cô ấy có thể... phân thân? Linh hồn cô ấy tách ra làm hai để đồng thời trải nghiệm cả hai cốt truyện.”

Không ngờ Nguyễn Du lại thật sự suy nghĩ: “Được, cứ xem như là tách ra làm hai đi. Nhưng giả sử như vậy, hai thân này hẳn là cùng tồn tại trong một thế giới, đúng không? Thế tại sao lúc nữ chính trở thành minh tinh, tất cả mọi thứ liên quan đến cô ấy ở thế giới này lại hoàn toàn biến mất?”

Nguyễn Noãn nhìn thẳng vào Châu Tuyền với ánh mắt nghiêm túc.

Châu Tuyền: “... Giết tớ đi.”

Nghĩ một hồi, Châu Tuyền lên tiếng: “Chỉ có thể là hai thế giới song song bị giao thoa với nhau thôi.”

Nguyễn Noãn ngắt ra: “Không phải song song sao? Cả hai còn có thể giao thoa à?”

Châu Tuyền lấy một tờ khăn giấy, thấm một ít sâm panh, rồi vẽ hai đường nước song song trên giấy.

“Ban đầu là hai thế giới song song, trong một thế giới có nữ chính xuyên thành minh tinh, nhưng không có bản gốc của cô ấy. Còn ở thế giới kia, bản gốc của nữ chính tiếp tục cuộc sống, không có nữ minh tinh.”

Nguyễn Noãn kinh ngạc: “Không có nữ minh tinh?”

“Đúng, không phải lúc đầu cậu nói nữ minh tinh thật ra là bị tai nạn qua đời sao? Nếu nữ chính không xuyên vào, cô ấy chắc hẳn đã c.h.ết rồi.” Châu Tuyền giải thích, “Đừng vội, nghe tớ phân tích.”

Châu Tuyền lấy thêm một tờ giấy, lần này vẽ hai đường nước giao nhau.

“Nhưng hiện tại, hai thế giới này đã xảy ra giao thoa. Cậu từng xem phim Biển Ảo Ảnh chưa? Bộ phim Tây Ban Nha đó.”

Nguyễn Noãn lắc đầu, Châu Tuyền nói tiếp: “Dù sao thì nội dung cũng là nói về việc hai thế giới song song bị giao thoa vì hiện tượng thời tiết đặc biệt. Chúng ta có thể lấy ý tưởng từ thiết lập này.”

Châu Tuyền khoanh tròn điểm giao nhau giữa hai đường nước: “Vì một số nguyên nhân bất ngờ, hai thế giới song song giao thoa, khiến thiết lập thế giới tự dung hòa. Do đó, ở thế giới của nữ minh tinh xuất hiện thêm bản gốc của nữ chính. Còn ở cuộc sống cũ của nữ chính, cũng sinh ra một tuyến chuyện của nữ minh tinh. Nhưng tuyến này giống như ảo ảnh, chỉ là hiện tượng tạm thời. Sau khi thế giới tách ra, chắc chắn cũng sẽ biến mất.”

Nguyễn Noãn nghe mà nửa hiểu nửa không.

Nếu giải thích theo cách này...

Việc mọi người xung quanh có nhận thức về sự nghiệp làm minh tinh của Nguyễn Du, có lẽ là vì thế giới giao thoa? Nếu không có sự giao thoa, có thể giờ đây cô đang xem tin tức về con gái nhà họ Nguyễn qua đời vì bệnh tim hai năm trước rồi.

Nguyễn Noãn: “Vậy sau khi thế giới tách ra, hai thế giới này sẽ trở lại bình thường đúng không?”

Đến lúc đó, ở thế giới mà cô đang sống sẽ không còn bóng dáng Nguyễn Du. Còn ở thế giới của Nguyễn Du, mọi thứ liên quan đến cô cũng sẽ biến mất.

Cô suy nghĩ, rồi bỗng nhiên muốn biết.

Trong thế giới hiện tại, sau khi giai đoạn giao thoa kết thúc, liệu Đoàn Lâm có quên đi sự tồn tại của cô không? Những chương trình truyền hình, phim ảnh, chương trình thực tế mà anh đã quay cùng Nguyễn Du, có lẽ cũng sẽ thay đổi hết.

Châu Tuyền không để tâm: “Tùy đi. Chẳng phải cậu vẫn chưa nghĩ xong đoạn này của kịch bản sao.”

“Vậy nữ chính có quay về được không?” Nguyễn Noãn chột nghĩ tới.

Châu Tuyền bối rối: “Cậu chẳng phải nói nữ chính là do c.h.ết mới xuyên qua thành minh tinh sao? Người đã chết, làm sao quay về được?”

“... Ồ.”

Có lẽ chưa chết, nhỉ?

Nguyễn Noãn nhớ tới những tin tức cô từng thấy. Mặc dù công ty Thương Ảnh tuyên bố với bên ngoài rằng Nguyễn Du ngất xỉu do làm việc quá sức, nhưng cô biết thực ra là vì bệnh tim.

Tính toán thời gian, bây giờ hẳn là đã phẫu thuật xong.

Nhưng không biết là tỉnh lại, hay là... đã chết.

Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy không đúng. Nếu Nguyễn Du còn sống, làm sao cô có thể xuyên qua đây? Lẽ nào thật sự...

“Ồi trời, cậu xem ngay Weibo! Hot search hạng nhất!”

Nguyễn Noãn vừa đang trả lời tin nhắn trên WeChat, giờ nhìn chằm chằm màn hình, sững sờ đến mức suýt làm rơi điện thoại.

Nguyễn Noãn mở Weibo ra xem, ngẩn người. Trên hot search hạng nhất là: “Nguyễn Du tái phát bệnh tim, nhập viện.”

Tin nổ ra 10 phút trước, giờ chủ đề đã bùng nổ.

Lúc đầu, thông tin được đăng trên một diễn đàn ẩn danh. Người đăng bài nói rằng chị gái của mình là hộ lý ở khoa nội trú của một bệnh viện lớn tại Bắc Kinh, và nói rằng Nguyễn Du hiện đang nằm trong phòng ICU, sống c.h.ế.t chưa rõ.

ICU?? Sống c.h.ế.t chưa rõ??!

Ngay sau khi bài viết được đăng, chỉ trong 10 phút đã có hàng trăm bình luận, nhanh chóng leo lên đầu bảng. Trong phần bình luận, cư dân mạng đặt ra vô số câu hỏi hoặc chửi mắng. Đây rõ ràng là vu khống. Ai tin nổi chứ?!

Fan của Nguyễn Du vừa giận vừa tức, phản đối bài viết là vu khống trắng trợn, yêu cầu quản trị viên xóa bài.

Trước khi bài viết kịp bị xóa, người đăng bài đã nhanh chóng tung ra một bức ảnh mờ, dường như được chụp trộm qua khe cửa.

Trong ảnh, bên giường bệnh có hai bác sĩ đứng cạnh. Một người đứng đầu giường, đang giơ tay viết ghi chú, vô tình để lộ bệnh nhân nằm trên giường đeo máy thở.

Dù mặt bệnh nhân bị máy thở che mất nửa, nhưng Nguyễn Noãn vẫn nhận ra ngay.

Đó chính là dáng vẻ của cô trong hai năm qua, cũng chính là dáng vẻ của Nguyễn Du.

Cô đang yên lặng nằm trên giường bệnh trong phòng ICU, cổ tay và cổ áo đều lộ ra những ống dẫn, nối với các thiết bị lớn nhỏ cạnh giường. Cảnh tượng làm người khác kinh sợ.

Nguyễn Du cảm thấy tim mình thất lại. Cô phóng to bức ảnh, thấy màn hình máy đo nhịp tim vẫn hiển thị đường sóng, cô

mới hơi thở phào.

“Không phải nói cô ấy chỉ kiệt sức rồi ngất thôi sao? Trời ơi,” Châu Tuyền sững sờ, lặp lại, “Trời ơi! Tổ còn rất thích cô ấy nữa! Đây là chuyện gì vậy?”

Lúc này hot search bên dưới đã nổ tung, Nguyễn Noãn bấm vào phần bình luận, chỉ thấy trống trơn, không thể tải được gì.

Cô thoát ra, rồi thử vào lại, lần này ngay cả trang chủ cũng trắng xóa.

Server bị sập rồi.

Khoảnh khắc đó, Nguyễn Noãn không biết mình nên có cảm xúc gì. Cô không hoảng sợ như Châu Tuyền, chuyện này vốn trong dự đoán, nhưng lại cảm thấy lo lắng, xen lẫn chút áy náy và buồn bã.

Tình hình đã đến mức này, chắc chắn bác sĩ Trần không thể giúp cô che giấu bệnh tình nữa. Hơn nữa, chuyện lớn như vậy, công ty Thương Ảnh không cách nào ém được.

Chị An, Lâm Thanh, và những người khác chắc chắn đang bận rộn đến phát điên.

Rời khỏi nhà hàng, Nguyễn Nhu lại vô tình nhìn thấy biển quảng cáo của Đoàn Lâm, lập tức thu ánh mắt lại.

Lần này đúng là chột dạ thật.

Cô cũng không biết lúc họ phát hiện cô đã giấu bệnh tình suốt thời gian dài như vậy, họ đã cảm thấy thế nào.

Nguyễn Noãn không ngờ có ngày mình lại với tư cách người ngoài, nhìn thấy tin tức bản thân lâm bệnh nguy kịch.

Chỉ trong một đêm, tin tức và bài viết về cô tràn ngập khắp nơi.

Tin Nguyễn Du nhập viện phòng hồi sức cấp cứu vì tái phát bệnh tim bùng nổ toàn mạng, các ứng dụng liên tục gửi thông báo, ngay cả vòng bạn bè trên WeChat của Nguyễn Noãn cũng tràn ngập thông tin liên quan.

Weibo sập gần nửa tiếng, các lập trình viên cuống cuống sửa chữa. Khi cô vào lại được, trong top 5 tìm kiếm nóng, có đến 3 mục liên quan đến Nguyễn Du.

Đứng đầu là "Nguyễn Du tái phát bệnh tim nhập viện", dưới phần bình luận mỗi giây lại cập nhật hơn chục dòng, dư luận sục sôi.

【Không phải nói bệnh tim của cô ấy không sao nữa sao???】

【Kẻ chụp ảnh tung tin trong phòng hồi sức cấp cứu bị điên rồi à? Miếng bánh nhân m.á.u này ngon lắm sao? Bệnh viện mau điều tra đi.】

【Giờ tôi đang vừa khóc vừa gõ phím đây, Tiểu Du mau khỏe lại nhé, tôi xin cô đấy.】

【Đội ngũ quản lý bị ngu à? Biết Nguyễn Du sức khỏe không tốt còn sắp xếp nhiều lịch trình thế sao??】

【@ Truyền Thông Thương Ảnh@An Trác Tây, ra đây giải thích đi.】

【Các fan bình tĩnh lại đi, chắc chắn Tiểu Du không muốn chúng ta chửi công ty của cô ấy đâu】

【Huhu tôi tặng hết may mắn của mình cho cô ấy, mau khỏe lại đi!!!】

...

Weibo của Nguyễn Du cũng tràn ngập những người ăn dưa và fan, tất cả đều cầu nguyện và chúc phúc, gần như bị fan của cô khóc lút.

"Xem gì đấy? Nhìn chăm chú thế, gọi mấy tiếng mà không nghe." Mẹ Nguyễn đẩy cửa bước vào.

Nguyễn Noãn quay lại: "Mẹ."

"Mẹ thấy con giống hệt ba con, suốt ngày dán mắt vào điện thoại." Mẹ Nguyễn mắng yêu, ngồi xuống hỏi, "Hôm nay thằng Tiểu Trịnh đó, cảm thấy thế nào?"

"Hả? Thằng Tiểu Trịnh nào cơ?"

Cô vừa hỏi vừa phản ứng lại, suýt nữa quên mất: "Anh ta cũng được, nhưng con không thích."

Mẹ Nguyễn ghen lời.

"Người ta điều kiện tốt, dáng vẻ cũng không tệ, thử tìm hiểu xem sao?" Mẹ Nguyễn liếc nhìn cô, "Hay là con định sống cả đời với mấy tấm hình của Kỷ Lâm Hạo?"

Nguyễn Noãn không nghĩ ngợi: "Không không không, mẹ đừng nghĩ linh tinh, ngủ sớm đi."

Lần này, mẹ Nguyễn thật sự hơi bất ngờ.

Mẹ Nguyễn cười: "Hiếm có thật, trước đây không phải ngày nào cũng bảo sẽ lấy thần tượng của con sao?"

Nguyễn Noãn khựng lại.

"...Con đổi ý rồi!" Cô nghiêm mặt, "Sau này con không lấy ai hết, hay lấy mẹ nhé? Trên đời này đâu có ai tốt bằng mẹ!"

Mẹ Nguyễn phì cười, suýt nữa muốn đánh cô, nghĩ đến đây là con gái ruột, vẫn không nỡ.

"Được rồi, ngủ sớm cho mẹ."

Sáng hôm sau, Nguyễn Noãn thức dậy, nằm trên giường mơ màng cả mười phút.

Không khí thoang thoảng hương thơm ngọt ngào của hoa dành dành, rất quen thuộc, chính là loại túi thơm từ hoa cỏ mà mẹ cô hay để trong tủ quần áo.

Cô vẫn ở ngôi nhà cũ, đúng là, đã trở lại.

Ngày thứ hai, tin tức Nguyễn Du nhập viện vẫn không hề giảm nhiệt.

Trang Weibo chính thức của Truyền Thông Thương Ảnh gần như bị fan của Nguyễn Du "dẫm nát", vừa đau lòng vừa phẫn nộ, liên tục yêu cầu biết cụ thể bệnh tình và tình hình hiện tại.

Nhưng tin tức đã được đưa ra lâu như vậy, không biết đã lên bao nhiêu hot search, dù người qua đường hay fan có hỏi thế nào, Weibo của Thương Ảnh và An Trác Tây vẫn im lặng, dường như không có ý định tiết lộ chút thông tin nào.

Ban đầu fan của Nguyễn Du còn chửi công ty giả chết, sau đó dần dần bắt đầu hoảng hốt, mới nhận ra rằng, nếu thật sự không có chuyện gì, An Trác Tây đã sớm cho bộ phận PR ra bài rồi!

Aaaa xin đừng là điều chúng tôi nghĩ!!!

Nguyễn Noãn lướt xem tin tức và thông báo về mình, nhìn những thảo luận xôn xao, thậm chí có fan còn tổng hợp lại tất cả các chương trình tạp kỹ và phim điện ảnh, truyền hình trước

đây của cô, khiến cô cảm thấy ghen ngào. Xem được một lúc, cô tắt điện thoại, không xem nữa.

Trước đây khi biết mình chẳng còn sống được bao lâu, cô thực sự đã nghĩ đến ngày này. Điều gì cần đến rồi cũng sẽ đến.

Nhưng giờ đây, nhìn mọi người bàn luận về mình, lại không phải là mình, cảm giác này, thật sự, kỳ quặc đến khó chịu!!!

Trong khoảnh khắc nào đó, cô muốn gọi điện cho Lâm Thanh hoặc bất kỳ ai trong nhóm để báo bình an, nhưng vừa lấy điện thoại ra liền nhớ ra, không đúng, trước giờ cô toàn gọi trực tiếp, chẳng nhớ số điện thoại của họ.

Hay là đến Bắc Kinh tìm họ giải thích rõ ràng?

Ý nghĩ vừa lóe lên, Nguyễn Noãn lập tức bác bỏ.

Thôi bỏ đi, cô sợ chưa kịp nói đã bị đưa thẳng vào bệnh viện tâm thần.

Tất cả những tin tức lớn nhỏ về Nguyễn Du treo trên bảng xếp hạng tìm kiếm nóng suốt một tuần, sau đó ảm ỉ thêm nửa tháng, cuối cùng Truyền Thông Thương Ảnh cũng đăng tuyên bố vào một buổi sáng, báo tin bình an.

Nội dung đại ý rằng, nghệ sĩ Nguyễn Du của công ty đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm nhất, tình hình đang dần ổn định, xin mọi người yên tâm.

Fan của Nguyễn Du suýt nữa vui mừng phát khóc, nhưng rất nhanh, một số fan lý trí đứng ra hỏi.

Ba câu hỏi gửi đến Truyền Thông Thương Ảnh: Thứ nhất, "Thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm nhất" nghĩa là gì? Chúng tôi cần biết tình trạng cụ thể. Thứ hai, nguyên nhân lần tái phát bệnh tim này là do làm việc quá sức? Nếu vậy, công ty các người

phải chịu trách nhiệm. Thứ ba, khi nào có thể xuất viện? Huhu Tiểu Du mau khỏe lại nhé!!!

Lần này, Truyền Thông Thương Ảnh không trả lời gì cả.

Trên mạng thì ồn ào như thế, nhưng nhà họ Nguyễn lại bình yên như thường. Mẹ Nguyễn không xem tạp kỹ cũng không xem phim thần tượng, người nổi tiếng quen thuộc nhất có lẽ chỉ là thần tượng của Nguyễn Noãn – Kỷ Lâm Hạo. Ba Nguyễn thì biết đến Nguyễn Du, một hôm nhắc trên bàn ăn, nói rằng cô bé đại diện cho thương hiệu sữa chua nào đó gần đây bệnh nặng lắm.

Mẹ Nguyễn đáp lại một câu: "Người bên cạnh cô bé chắc buồn c.h.ế.t đi được."

Nguyễn Noãn gặm đũa, không nói gì.

Ngày qua ngày trôi đi, như thể mọi thứ đã quay lại như trước đây. Nguyễn Noãn dần thích nghi với cuộc sống hiện tại, mỗi ngày chạy giữa studio và nhà, đôi khi theo đoàn quay video, thỉnh thoảng ăn uống tụ tập, cuộc sống trôi qua gọn gàng và có trật tự.

Cuối tháng mười, những cuộc thảo luận của cư dân mạng về bệnh tình của Nguyễn Du đã giảm bớt, nhưng người hâm mộ của cô vẫn hàng ngày điểm danh trong phần bình luận trên Weibo của Nguyễn Du và Thương Ảnh, mong chờ một tin bình an.

Trong văn phòng, ánh nắng chiếu qua khung cửa kính trong veo, rọi lên chậu cây xanh bên cạnh máy tính của Nguyễn Noãn.

Nguyễn Noãn vẫn đang xem kế hoạch, bên cạnh, Châu Hiên kéo ghế lại gần, hào hứng nói: "Noãn Noãn, trời ơi! Đối thủ nhà cậu vừa bị phanh phui tin xấu thật sự rồi!"

"Hả?!"

Giọng cô ấy cao vút, khiến mấy đồng nghiệp ở gần đang bàn chuyện nhỏ giật mình ngẩng đầu cười: “Có chuyện gì thế?”

Châu Tuyền vỗ tay: “Tin mừng đây.”

Nguyễn Noãn phản ứng đầu tiên: Mừng cái quái gì chứ!!!

Câu nói này như dòng bình luận hiện lên trong đầu cô, làm chính cô cũng ngỡ ngác.

“Nhìn này, Đoàn Lâm bị chụp lại hút thuốc, lên hot search rồi.”
Châu Tuyền đưa điện thoại cho cô xem.

Tôi, c.h.ết tiệt?

Nguyễn Noãn cầm lấy điện thoại, nhìn thấy nửa tiếng trước một tài khoản marketing đã đăng một loạt ảnh, tổng cộng chín bức: bảy bức ảnh và hai ảnh động, đều là cảnh Đoàn Lâm sáng nay hút thuốc ở phim trường.

Cô nhấn vào ảnh động. Trong ảnh, Đoàn Lâm mặc áo thun ngắn tay màu đen cùng quần dài cùng màu, ngậm điếu thuốc chưa đốt. Đạo diễn bên cạnh đưa bật lửa cho anh, anh nhận lấy, cúi nhẹ đầu, châm thuốc.

Khói thuốc màu trắng đục lan tỏa quanh đường nét khuôn mặt anh, anh hơi nghiêng mặt, đường quai hàm rõ ràng, thần sắc lạnh lùng.

Nguyễn Mềm kinh ngạc, tròn mắt như chấn động.

Không phải, sao anh ta lại hút thuốc?!!

Thực ra, việc ngôi sao hút thuốc không hiếm gặp, áp lực tích tụ càng lớn, nhu cầu giải tỏa càng nhiều. Hai năm qua, cô gặp mười nam diễn viên thì có bảy tám người hút thuốc.

Nhưng cũng không bao gồm Đoàn Lâm chứ! Anh ta làm gì thế???

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tin xấu thực sự về Đoàn Lâm, lại còn được treo cao trên hot search.

Trước đây cô từng mơ được thấy đối thủ lộ tin xấu, đến khi ngày đó thực sự đến, cô lại không cảm thấy vui như tưởng tượng.

Nguyễn Noãn cảm thấy có chút căng thẳng, mở phần bình luận.

Chỉ một lúc sau, cô thở phào nhẹ nhõm.

May mà hướng gió của bình luận vẫn ổn, fan đặc biệt cắt hình dấu hiệu hút thuốc ở phía sau các nhân vật trong ảnh để giải thích và kiểm soát bình luận.

【Tài khoản marketing đến cả ngày sinh của Đoàn Lâm cũng phải theo sát thế này sao? Không thấy phía sau có biển hút thuốc à?】

【Hút thuốc ở phim trường thì sao? Tôi thấy anh ta đâu có hút thuốc nhà các người đâu???】

【Chửi, trời ạ, đẹp trai quá.】

【Aaaa anh ơi sao anh lại hút thuốc, hút em đi!!】

【Haizz, nhân tiện đã lên hot search, trước tiên chúc anh Đoàn Lâm sinh nhật vui vẻ nhé.】

...

Nguyễn Noãn im lặng nửa ngày, Châu Tuyền nhìn sắc mặt cô, dường như không có vẻ gì là sẽ đốt pháo mừng ba ngày ba đêm để ăn mừng cả.

Cô chắc không ghét Đoàn Lâm quá mức, lần trước hai người còn cùng đi xem bộ phim mới anh ta đóng chính mà.

“Không sợ bị cậu mắng, tớ thấy này,” Châu Tuyền can đảm nhận xét, “Anh ta trong mấy bức hình này trông rất đẹp trai.”

Một lúc sau.

Nguyễn Noãn lặng lẽ nhìn hồi lâu.

Im lặng khá lâu, cô lẩm bẩm:

“... Có chút thật.”

Chương 68: Sao băng

Đêm đen như sương, lúc ba giờ sáng, đường phố Bắc Kinh không quá đông đúc. Một chiếc xe thương mại màu đen rời sân bay, đi xuống đường cao tốc, tiến vào nội thành.

Trong xe, trợ lý Khương Lập quay lại hỏi: “Anh Lâm, lát nữa mình về căn hộ hay đến khách sạn?”

Phía sau, giọng nói của Đoàn Lâm vang lên, bình tĩnh và ngắn gọn: “Bệnh viện.”

Khương Lập sững sờ trong vài giây, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng và khó xử: “Nhưng bảy giờ sáng có buổi chụp hình, anh cả ngày nay chưa nghỉ ngơi rồi, hay là...”

Lời còn chưa dứt, nhìn thấy ánh mắt của đối phương, Khương Lập lập tức im bặt.

Đoàn Lâm đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng mở mắt ra, liếc nhìn anh ta, trên khuôn mặt mang nét mệt mỏi nhưng phần nhiều là sự lạnh lùng im lặng.

Đoàn Lâm chỉ nói một câu: “Cảm ơn.”

“Đâu có! Tội em không có vất vả gì cả.” Khương Lập vội vàng đáp, trong lòng lại càng thêm xót xa.

Người vất vả nhất chính là anh Lâm.

Hôm nay là sinh nhật của anh, không những quay phim cả ngày ở Hoàn Kiếm, buổi chiều còn bị lên hot search với tin xấu. Vừa kết thúc cảnh quay đã lập tức bay về Bắc Kinh, sáng bảy giờ lại có buổi chụp hình cho tạp chí. Giờ đã ba giờ sáng, anh còn muốn ghé qua bệnh viện.

Bình thường, khi Đoàn Lâm quay phim, một khi đã vào đoàn phim thì gần như không rời đi. Đạo gần đây, anh lại nhận thêm vài lịch trình, mà đều là ở Bắc Kinh.

Từ Hoàn Kiếm đến Bắc Kinh xa như vậy, anh chưa từng làm chậm trễ tiến độ quay phim, dù phải làm việc liên tục. Dù có bận thế nào anh cũng phải đến.

Khuơng Lập thở dài trong lòng, mơ hồ đoán được lý do. Những lời khuyên muốn nói ra, cuối cùng vẫn phải nuốt ngược lại.

Một giờ sau, họ đến bệnh viện trong thành phố, đi thẳng vào khu vực nội trú.

Lúc này, khu nội trú chìm trong yên tĩnh, chỉ có quây y tá ở mỗi tầng là còn sáng đèn. Khuơng Lập cẩn thận nhìn quanh bốn phía, hơi thả lỏng, rồi theo Đoàn Lâm vào thang máy đi lên tầng trên cùng.

Tầng trên cùng là khu phòng chăm sóc đặc biệt.

Ra khỏi thang máy, hành lang chia làm hai hướng, cánh cửa vào phòng bệnh phía bên phải bị khóa, không cho phép ra vào. Khuơng Lập theo chân Đoàn Lâm rẽ sang bên trái.

Bên trái là quây y tá.

Người y tá trung niên đang làm ca đêm ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người, mỉm cười hiền hòa và gật đầu với Đoàn Lâm: “Lại tới nữa à.”

Người y tá dẫn hai người vào phòng thăm khám ICU ở phía bên trái. Phòng này có từng ô cách ly bằng kính, bên trong mỗi ô có màn hình để có thể quan sát từ xa tình hình bên trong phòng bệnh.

Không còn cách nào khác, ICU mỗi ngày chỉ có 30 phút cho người nhà vào thăm, mà khung giờ này lại rơi vào buổi chiều. Bố của Nguyễn Du mỗi ngày đều đến thăm, thời gian thăm bệnh được phép đã hết từ lâu, chỉ còn cách nhìn người qua màn hình.

Triệu Lập nhìn Đoàn Lâm vào trong một ô cách ly, không yên tâm liền dặn dò người y tá: “Phiền cô giữ bí mật giúp chúng tôi.”

“Biết rồi, lần nào cậu cũng dặn, không thấy phiền sao!” Người y tá bật cười.

Trong ô cách ly, Đoàn Lâm cúi xuống, kéo ghế ra ngồi. Bên tai anh lơ mơ nghe thấy vài tiếng trò chuyện khẽ khàng, nhưng ánh mắt chỉ dừng lại trên màn hình.

Màn hình hiển thị một phòng chăm sóc đặc biệt đơn dành cho một bệnh nhân. Trên giường bệnh, Nguyễn Du nằm yên lặng.

Nếu không phải vì hơi sương mỏng thoáng qua từ máy thở, người ta có thể nghĩ rằng thời gian đã ngừng trôi. Đoàn Lâm chăm chú nhìn cổ tay lộ ra dưới chăn của cô, nhợt nhạt và gầy guộc. Phần lộ ra ấy cắm đầy kim tiêm, kết nối với các ống dẫn và máy móc theo dõi.

Có đau không?

Đoàn Lâm khẽ động đầu ngón tay.

Vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như thường ngày, nhưng trong khoảnh khắc ấy, cơ hàm nghiêng chặt một chút.

Qua màn hình, ánh mắt Đoàn Lâm dừng trên máy điện tim bên đầu giường, nhìn đường kẻ nhấp nhô lên đỉnh rồi nhanh chóng rơi xuống. Một đường chớp nhọn nhỏ xuất hiện trên màn hình, giống như đầu lưỡi dao.

Trong chớp mắt, những ký ức ủa về.

Bệnh tình của cô, đã được chẩn đoán từ hai năm trước.

Nhưng mãi đến giờ mới lộ ra.

Đoàn Lâm nhớ lại lời bác sĩ nam hôm ấy, giọng nói pha chút thờ dãi: “Trong suốt quá trình này, chúng tôi đã nhiều lần khuyên cô ấy nói với gia đình, nhưng cô ấy luôn khẩn cầu chúng tôi giữ bí mật và còn ký giấy miễn trừ trách nhiệm. Thực ra, vào khoảng giữa năm ngoái, bệnh tình của cô ấy đã nghiêm trọng. Kéo dài đến bây giờ cũng là vì cô ấy muốn như vậy.”

Tháng sáu năm ngoái.

Đoàn Lâm hồi tưởng.

Anh đến bệnh viện thăm cô, là vào lúc đêm khuya. Cô đã khóc rất nhiều.

Tiếng nức nở của Nguyễn Du khi ấy vẫn khắc sâu trong trí nhớ anh, nhớ sâu thêm chút nữa, ngay cả giọt nước mắt trên lông mi cô lúc đó cũng rõ ràng.

——“Dạo này mọi người hỏi tôi, không sao chứ, tôi đều nói, không sao, thực sự không sao, yên tâm đi.”

——“Thực ra, có chuyện, tôi, tôi có chuyện thật.”

Cô đang khóc.

Anh tưởng rằng cô chỉ lo lắng về ca phẫu thuật.

Ánh mắt Đoàn Lâm quay lại giường bệnh, không cau mày, vẻ mặt rất bình thản. Quá bình thản.

Từ cổ tay của Nguyễn Du, ánh mắt anh lần theo từng chút một đến gương mặt cô, dừng lại ở đôi mắt đang nhắm yên tĩnh.

Đêm sinh nhật hôm ấy, cô ngẩng mặt nhìn anh, mắt cong cong.

Đôi mắt sáng lấp lánh, suy nghĩ một lúc, rồi nghiêm túc ước hai điều.

Rất đơn giản.

——“Thân thể khỏe mạnh, vui vẻ hạnh phúc.”

Bên ngoài phòng thăm, Khương Lập nhìn đồng hồ, do dự vài giây, cuối cùng quyết định bước tới nhắc nhở.

Vừa tới gần cửa kính của gian phòng, anh thấy ánh mắt Đoàn Lâm vẫn dán trên màn hình, thần sắc lạnh lùng, không rõ cảm xúc.

Nhưng ngay giây sau, Khương Lập bất ngờ nghe thấy anh nói gì đó, rất trầm và nhẹ.

Nghe rõ xong, Khương Lập không tin nổi, sững người, vẻ mặt chần động chưa từng có, suýt chút nữa nghĩ mình nghe nhầm.

Nửa tiếng sau, hai người trở lại bãi đỗ xe dưới tầng hầm của bệnh viện, tài xế đã tranh thủ chợp mắt xong, hỏi: “Anh Lâm, mình đi thẳng đến trường quay chứ?”

“Không vội.” Đoàn Lâm đáp.

Xe chưa khởi động, cửa kính được hạ xuống. Khương Lập thấy Đoàn Lâm tháo khẩu trang, rút một liều thuốc từ hộp thuốc lá, cúi đầu cắn lấy.

Anh ngậm điếu thuốc chưa châm, hỏi: “Cậu có ngại không?”

Khương Lập vội trả lời không ngại, lại cẩn thận nhìn quanh bãi đỗ xe, thấy xe rất thưa, không có ai, mới yên tâm.

“Tôi xin một điếu được không?” Tài xế cũng hơi thèm, cười hỏi.

Trước giờ Đoàn Lâm không hút thuốc, thậm chí ngửi thấy mùi thuốc cũng cau mày, tài xế theo anh hai năm nay, chưa bao giờ dám hút trước mặt anh.

Giờ thì được rồi, tài xế vui vẻ nhận điếu thuốc từ Đoàn Lâm, lấy bật lửa ra, trước tiên ân cần châm cho anh.

Khương Lập thấy Đoàn Lâm cắn điếu thuốc, nghiêng người, cúi đầu, mượn lửa châm thuốc.

Sau đó tựa lưng vào ghế, khói thuốc trắng ngà lượn lơ, vương quanh đôi mắt lạnh lùng của anh.

Không biết nghĩ tới điều gì, Đoàn Lâm khẽ ngửa cằm, mày hơi nhíu lại, yết hầu chuyển động.

Gần đây anh Lắm hút thuốc nhiều quá, Khương Lập thầm lo, nhưng không biết khuyên sao.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên không ổn từ hôm đó.

Khương Lập vẫn nhớ rõ, ngày Nguyễn Du xảy ra chuyện, tối đó Đoàn Lâm đã gặp ba Nguyễn Du ở một câu lạc bộ tư nhân. Nguyễn Chính Bình vừa từ bệnh viện về, là người thân trực tiếp, bác sĩ đã nói hết với ông.

Sau khi ông rời đi, Khương Lập vào phòng, vừa vặn thấy Đoàn Lâm ngẩng lên từ vài tờ giấy trước mặt.

Biểu cảm ấy, anh thực sự không quên nổi.

Lúc đó, gương mặt Đoàn Lâm lạnh lùng, nhưng đôi mắt đen kịt, viên mắt đỏ hoe.

Không giống khóc. Đỏ như lưỡi d.a.o vừa mài sắc, ánh m.á.u lộ ra từ vết cắt.

Khương Lập lại nhớ tới hai từ Đoàn Lâm vừa nói trong phòng thăm bệnh, lòng không ngừng chấn động.

Anh nói ——

“Cầu xin.”

.

Ngày lễ độc thân, Nguyễn Noãn bị Châu Tuyền kéo ra ngoài, tham gia buổi họp mặt bạn học cấp ba.

Họp mặt tổ chức ở một nhà hàng trong thành phố, hơn chục người ăn xong, lại chuyển sang KTV, uống rượu hát hò tán gẫu.

Giữa chừng, mẹ Nguyễn gọi điện: “Con uống ít rượu thôi, đừng về lại ói đầy nhà, nghe chưa?”

“Biết rồi mẹ, yên tâm!”

Trong KTV ồn ào đến nhức óc, có người đang gào lên bài “Đêm một mình trái tim tôi nên để ở đâu,” cô nghe xong điện thoại quay lại phòng, liền bị một người bạn dúm cho chai bia, hét: “Bạn bè một đời cùng bước, ai thoát ế trước là chó!”

Nguyễn Noãn cười nhạt: “Cậu không phải mới cưới tháng trước sao?”

Người bạn đặc ý: “Gâu gâu gâu!”

“.....”

“Nguyễn Noãn, tớ chọn bài cho cậu rồi, sắp tới lượt!” Châu Tuyền tiến lại gần, “Bài của idol cậu đó, tớ tốt với cậu chưa?”

Nguyễn Noãn ngồi xuống, rót chút rượu, nhấp thử, suýt chút nữa cảm động mà khóc.

Trời biết cô vì bệnh tim đã bao lâu không được uống rượu rồi!

Bây giờ có rượu rồi, leo núi, nhảy bungee, leo vách đá, bơi lội có còn xa không chứ!!

Châu Tuyền chọn bài "Không nghe" của Kỷ Lâm Hạo cho Nguyễn Noãn, MV vừa bật, cô cầm mic, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Nguyễn Du trên màn hình, khựng lại, hứng thú vừa rồi bỗng giảm hẳn.

Cô không hát ngay, hai người bạn bên cạnh thấy vậy, hiểu ý ngay.

Ai cũng biết cô thích Kỷ Lâm Hạo: “Nguyễn Noãn đừng buồn! Idol của cậu và Nguyễn Du mặc váy cưới cùng nhau, cậu cứ tua ngược cảnh Nguyễn Du rơi xuống vách đá mười lần là được!”

“Này, kiểu như Kỷ Lâm Hạo ngôi sao nổi tiếng thế này chắc không chọn người trong giới đâu nhỉ? Rất có khả năng chọn người ngoài đây, cậu còn cơ hội mà!”

Màn hình hiện lên cảnh Nguyễn Du khóc và rơi khỏi vách núi trắng.

Rõ ràng cảnh quay đó, làm thế nào để diễn, làm thế nào để ép nước mắt cô vẫn còn nhớ như in, nhưng Nguyễn Noãn nhìn lại, không biết tại sao lại thấy khó chịu, lần đầu tiên trong đời cô không bài hát của idol mình.

Các bạn học bắt đầu nói chuyện.

"Nguyễn Du vẫn đang bị bệnh đúng không? Đạo gần đây hay thấy cô ấy trên hot search."

"Đúng vậy, là bệnh tim, em gái tôi thích cô ấy lắm, suýt khóc ngất luôn."

"Cô ấy đóng phim gì rồi nhỉ?"

"Bạn chắc chắn đã xem rồi đó, là cái phim Thành Danh Vô Vọng ấy!"

"À à! Cái phim đó của Đoàn Lâm..."

Lại bàn về Đoàn Lâm.

Nghe các bạn học bàn về "chính mình" đã thấy kỳ quái, nghe họ nhắc tới Đoàn Lâm thì càng thấy quái lạ hơn.

Trong nhóm bạn không ai theo đuổi thần tượng, trừ Châu Tuyền, không ai biết trong giới fan thì Đoàn Lâm được coi là đối thủ của Kỷ Lâm Hạo, nên khi nhắc đến Đoàn Lâm họ cũng không kiêng dè Nguyễn Noãn. Cô ngồi bên nghe, vài bạn không ngừng lời, nam thì bình thường, nhưng nữ thì nhiệt tình không kiềm chế nổi.

Như thế họ đang bàn về một ngôi sao xa vời, không thể với tới.

... Dù thực sự cũng đúng là như vậy.

Nhưng cô nắm chặt micro, vẫn cảm thấy không thoải mái lắm.

.

Giữa tháng mười một, Nguyễn Noãn cuối cùng cũng đến Bắc Kinh, cùng với bố mẹ.

Những năm gần đây sức khỏe của ông nội Nguyễn không tốt, đầu năm bị phát hiện bệnh mạch vành, mẹ Nguyễn thuê bảo

mẫu chăm sóc vài tháng, gần đây lại hỏi ý kiến bác sĩ, quyết định phẫu thuật.

Phẫu thuật đặt stent động mạch vành, không phải ca phẫu thuật lớn, nhưng để thận trọng, cả gia đình quyết định đến Bắc Kinh thực hiện.

Đặt lịch trực tuyến chờ hơn một tháng mới đến lượt. Ngày đó, mẹ Nguyễn nói qua trong bữa cơm, suýt nữa Nguyễn Noãn cắn gãy đũa. Đây chẳng phải chính là bệnh viện nơi cô đang nằm sao?!!

À không đúng, là bệnh viện mà Nhuyễn Du đang nằm, cô đã đến không biết bao nhiêu lần.

Bố mẹ Nguyễn đón ông nội từ quê nhà, bốn người cùng đi tàu cao tốc đến Bắc Kinh.

"Già rồi còn tiêu tiền nhiều thế này!" Ông nội Nguyễn xót tiền đến mức muốn khóc. "Phẫu thuật hết bao nhiêu tiền chứ?"

Mẹ Nguyễn dỗ dành: "Bố đừng lo, không tốn bao nhiêu cả, làm xong thì về sống với tụi con, bố ở một mình ở quê bất tiện lắm."

"Không bất tiện chút nào, dân làng đều quen biết cả!" Ông nội Nguyễn cố chấp.

Nguyễn Noãn gọt táo cho ông nội, cười tươi roi rói: "Ông ăn táo này."

Ông nội Nguyễn cười tí mắt: "Ừ ừ, cháu ngoan."

Đến Bắc Kinh, cả nhà tìm khách sạn gần bệnh viện nghỉ ngơi một ngày, làm các kiểm tra cần thiết, sáng hôm sau bắt đầu phẫu thuật.

Đặt stent là phẫu thuật xâm lấn tối thiểu, rủi ro rất nhỏ, nhưng sau đó phải nằm viện ba ngày. Đêm đầu tiên bố mẹ Nguyễn thay nhau túc trực, đến ngày thứ hai, Nguyễn Noãn nằng nặc đòi ở lại chăm ông một đêm.

Buổi tối, cô cùng ông xem tivi một lúc, cắt thanh long cho ông ăn. Đợi ông ngủ, cô nằm co trên giường chăm sóc chơi điện thoại, cũng dần thiếp đi.

Nửa đêm bị bệnh nhân giường bên làm tỉnh giấc, nhìn đồng hồ đã hai rưỡi sáng.

Ông nội Nguyễn ngủ rất say, nhưng Nguyễn Noãn thì không ngủ lại được.

Twitter lúc nửa đêm không có gì để lướt, cô xem hết dòng thời gian, dừng lại một chút, theo thói quen tìm một cái tên.

Từ sau vụ hot search về hút thuốc, Đoàn Lâm không xuất hiện nữa, chắc vẫn đang quay phim tại phim trường. Fanpage trong thời gian thực chia sẻ tạp chí và quảng cáo gần đây của anh, giữa đêm mà hú hét như chuột đồng.

Sau đó cô tìm Nguyễn Du.

Weibo mới nhất của cô ấy vẫn là bài đăng quảng cáo hồi tháng tám, phía dưới hàng ngày có fan bình luận cầu nguyện bình an, bình luận đã hơn mấy trăm ngàn.

Nguyễn Noãn lặng lẽ bước ra khỏi phòng bệnh, đi qua hành lang, bấm thang máy.

Vào thang máy, cô hít một hơi thật sâu, trực tiếp bấm tầng lầu.

Tầng này là tầng ba khoa ngoại nội trú, ICU ở tầng tám.

Nhìn số tầng nhảy từng cái một, Nguyễn Noãn nghĩ.

Vào ICU xem người là chuyện không thể, nhưng không biết có thể bắt gặp một y tá hỏi han tình trạng bản thân hay không.

Nhìn xem rốt cuộc...

Cửa thang máy mở, Nguyễn Noãn vừa định bước ra, vô tình ngẩng mặt lên, giây tiếp theo cả người cứng đờ, lùi lại một bước, dựa vào tường thang máy.

... Đoàn Lâm?!!!

Cách mười bước, hai người đàn ông đang đi tới. Người mập bên trái đeo khẩu trang, người bên cạnh che kín hơn, đội mũ, đeo khẩu trang đủ cả. Người khác nhận không ra, nhưng cô thì quá quen thuộc rồi.

Nửa đêm thế này, Đoàn Lâm và Khương Lập đến bệnh viện làm gì?!!

Trong đầu Nguyễn Noãn là một chuỗi đạn bình luận hỗn loạn, muốn bấm cửa thang máy đã muộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người vào.

"Tiểu thư, cô không ra sao?" Giọng của Khương Lập.

Nguyễn Noãn nghĩ, c.h.ết tiệt, chẳng lẽ nói thẳng là bây giờ cô đang run lấy bầy, cảm thấy không đi nổi à??

"À..."

Nhanh chóng điều chỉnh lại, cô đáp một tiếng, không định nhìn hai người, đi ra ngoài.

Nhưng khi đi ngang qua Đoàn Lâm, mũi cô thoáng ngửi được mùi hương gỗ thanh mát quen thuộc trên người anh, còn xen chút mùi khói thuốc nhàn nhạt.

Cô bỗng ngừng lại, lùi một bước.

"Hình như tôi đi nhầm tầng rồi, không phải tầng này." Nguyễn Noãn nói bừa.

Khương Lập: "Cô định đến tầng mấy?"

"Tầng ba."

Khương Lập giúp cô bấm tầng.

Cửa thang máy đóng lại, Nguyễn Noãn cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Đoàn Lâm một cái.

Anh đội mũ đen, khẩu trang che nửa mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm. Cô vừa đi ngang qua anh, anh cúi mắt, đúng lúc nhìn cô một cái.

Chỉ là một cái liếc nhẹ, ánh mắt lãnh đạm xa cách, liếc một cái rồi thu lại ngay.

Thang máy im lặng vài giây.

Nguyễn Noãn cảm thấy mình như một kẻ lo chuyện bao đồng, dẫn đo một hồi, không nhin được nói: "Hút thuốc không tốt lắm đâu."

Khương Lập: "Cái gì?"

"À, ý tôi là hút thuốc không tốt cho sức khỏe." Cô nói như một người qua đường trò chuyện vu vơ.

Khương Lập nhìn cô gái trước mặt, trông rất xinh xắn, tóc dài ngang vai, đôi mắt hạnh hạnh nhìn rất linh hoạt, quan trọng là, giọng nói cũng rất dễ nghe.

Cô muốn nói câu đó nhưng không dám nói với anh.

Trong lòng Khương Lập gật đầu lia lịa như mèo thần tài, nhưng miệng thì không dám đáp lại.

Nhìn lại Đoàn Lâm, ánh mắt lạnh lẽo của anh lướt qua một cách hồ hững, rồi đột nhiên dừng lại, dừng lại ở... hả? Tay của cô gái nhỏ kia?

Nguyễn Noãn không nhìn Đoàn Lâm nữa.

Không khí tĩnh lặng, cửa thang máy mở ra ở tầng ba.

Cô bước ra ngoài, phía sau vang lên tiếng cửa thang máy khép lại, cô lập tức cảm thấy như toàn thân được thả lỏng, thở phào một hơi dài.

Trời ạ, vừa nãy suýt chút nữa cô bị hù chết!

Nguyễn Noãn nghĩ, vừa nãy có lẽ là lần duy nhất cô và Đoàn Lâm có cơ hội chạm mặt nhau, nếu như lý thuyết giao thoa không gian mà Tiểu Tuyên nói là thật, thì sau này bọn họ chắc chắn sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.

Cô cúi đầu, vừa đi vừa suy nghĩ, không rõ đó là cảm giác gì.

Bỗng nhiên, một tiếng "ding" vang lên.

Sau gáy cô cảm nhận được luồng không khí nhẹ, ngay sau đó, bên tai truyền đến tiếng bước chân. Vừa định quay đầu lại, cổ tay cô bị một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy.

Ngay sau đó, bị giữ chặt cổ tay kéo lại.

Nguyễn Noãn giật mình rùng mình, quay đầu nhìn lên. Đoàn Lâm?!!

"...Hả?"

Đoàn Lâm đang nắm lấy cổ tay cô, ánh mắt chăm chăm nhìn cô mà không nói lời nào.

Khương Lập hốt hoảng, chạy theo sau lo lắng hỏi nhỏ: "Anh Lâm, có chuyện gì vậy? Bị chụp hình rồi sao?"

"...Tôi không có chụp." Nguyễn Noãn trong lòng đang hoảng loạn như sạt núi, nhưng bên ngoài cố giữ bình tĩnh, lấy điện thoại từ túi áo ra: "Tôi còn chưa lấy điện thoại ra cơ mà."

Màn hình điện thoại sáng lên vì bị chạm nhẹ, màn khóa vẫn là bức ảnh chỉnh sửa hoàn hảo của Kỷ Lâm Hạo.

Trong giây lát, Đoàn Lâm buông tay cô ra.

Anh nhìn cô một lúc, đôi mày hơi nhíu lại, rồi khẽ xin lỗi.

"Xin lỗi."

Giọng nói trầm thấp, mang chút khàn khàn từ tính, nghe như không được nghỉ ngơi tốt.

Khương Lập biết rằng Nguyễn Noãn chắc chắn đã nhận ra bọn họ, sau khi xin lỗi, anh còn ám chỉ vài câu. Cô rất phối hợp, đáp rằng biết rồi, chuyện tối nay sẽ không kể ra ngoài.

Ba người cuối cùng cũng tách nhau ra.

Tối nay, dù thế nào Nguyễn Noãn cũng không bước ra khỏi cửa phòng bệnh nữa. Trời ạ, giờ tim cô đập như đang chạy đua 800 mét, trở về phòng bệnh, co rút trên giường nằm, ép bản thân phải ngủ.

"Anh Lâm, vừa nãy sao thế?" Trên xe, Khương Lập lo lắng hỏi: "Cô ấy có vấn đề gì không?"

Đoàn Lâm không trả lời.

Chỉ là anh bỗng nghĩ đến Nguyễn Du.

Lúc căng thẳng, ngón út của cô ấy cũng sẽ vô thức co lại, khẽ cọ vào lòng bàn tay.

Sau khi ông nội Nguyễn xuất viện, ba mẹ Nguyễn vẫn quyết định đưa ông về nhà ở Hàng Châu, định chăm sóc ông một thời gian.

Nhà chỉ có hai phòng ngủ, hiện tại ba Nguyễn và ông nội ngủ chung một phòng, còn mẹ Nguyễn thì sang ngủ với Nguyễn Noãn, tối nào cũng thúc giục cô đi ngủ đúng giờ.

Cô vừa khóc vừa nghĩ, cảm giác như mình quay lại thời cấp ba bị kéo tai bắt đi ngủ sớm vậy!!

"Ngủ sớm đi, con còn xem điện thoại làm gì nữa?" Buổi tối, mẹ Nguyễn cầm ly sữa bước vào: "Uống hết sữa đi, dễ ngủ hơn đấy."

Nguyễn Noãn nằm bò trên giường: "Con biết rồi, biết rồi, uống ngay đây!"

Trước khi ngủ, cô lướt qua tin tức, nào là tin thời tiết, nhà thiên văn dự đoán cuối tháng sau sẽ có mưa sao băng, là dịp lý tưởng để tỏ tình; nào là tin đời sống, một biệt thự cao cấp giá gốc ba tỷ giờ giảm một nửa còn một tỷ rưỡi để xả hàng, thôi bỏ đi vẫn không mua nổi; tin giải trí, nữ minh tinh Nguyễn Du...

Nguyễn Noãn sững người.

【Nữ minh tinh nổi tiếng Nguyễn Du đã chuyển sang phòng bệnh thường, công ty tuyên bố: Tình trạng sức khỏe có cải thiện rõ rệt】

Nửa giờ trước, công ty Truyền thông Thương Ảnh đã "hồi sinh" sau một tháng im hơi lặng tiếng, đăng một thông báo.

Thông báo chỉ có vài dòng ngắn gọn, nhưng khiến cả mạng xã hội bùng nổ.

Các bác sĩ chẩn đoán Nguyễn Du đã ổn định dấu hiệu sinh tồn, hiện có thể tự thở, tình trạng bệnh đã cải thiện đáng kể, có khả năng phục hồi trong tương lai gần.

Thông báo vừa đăng, An Trác Tây cũng ra mặt chia sẻ lại bài viết trên Weibo.

Chủ đề liên quan nhanh chóng leo lên vị trí đầu bảng tìm kiếm hot, cư dân mạng đã ăn quả dưa suốt ba tháng cuối cùng cũng được ăn quả ngọt, đồng loạt gửi lời chúc mừng.

Fan của Nguyễn Du gần như muốn bật khóc, nhìn thấy thông báo mà không dám tin 【Ôi trời ơi, thật sao? Mẹ ơi, cuối cùng tôi cũng đợi được ngày này!! Tiểu Du mau chóng khỏe lại nhé huhu!!】

Nhưng không lâu sau, fan lý trí vẫn đặt câu hỏi 【Bệnh gì vậy? Tình trạng cụ thể ra sao? Đã tỉnh chưa?】

Rõ ràng là chưa tỉnh, nếu tỉnh rồi thì thông báo sẽ không chỉ nhấn mạnh "tự thở" thôi.

Weibo chính thức của Thương Ảnh chỉ đăng một bài thông báo, sau đó lại "bốc hơi", mặc cho fan và cư dân mạng hỏi thăm thế nào cũng không trả lời thêm.

Nhưng không sao, việc chuyển từ ICU sang phòng bệnh thường đã là một tin cực kỳ tốt, fan của Nguyễn Du hân hoan vui mừng, lần này không còn mắng mỏ gì nữa, chỉ mong chờ cô sớm tỉnh lại.

Tin Nguyễn Du chuyển phòng bệnh được rầm rộ truyền đi suốt hai ngày, trong một văn phòng làm việc sáng sủa, Nguyễn Noãn đặt điện thoại xuống.

"Tiểu Tuyên, tớ lại muốn hỏi cậu một chuyện nữa." Cô túm ghế, nghiêng người về phía trước.

Châu Tuyền quay đầu lại từ màn hình máy tính: "Hỏi đi."

Nguyễn Noãn: "Vẫn là chuyện kịch bản lần trước ấy, tớ vừa nghĩ ra một tình tiết mới."

"Cụ thể là gì?"

"Chính là, lần trước tớ không phải đã nói, trong kịch bản nữ chính đã trở về không gian ban đầu của mình rồi sao." Cô chỉnh lại từ ngữ: "Theo cậu nói, giờ hai không gian có sự giao thoa ngắn ngủi, nhưng trong lúc này, có khả năng nào nữ minh tinh kia sống lại ở không gian giao thoa này không?"

Châu Tuyền trầm ngâm: "Thế thì phải tìm một diễn viên khác để diễn rồi, kinh phí sản xuất sẽ tăng lên."

Nguyễn Noãn: "..."

Châu Tuyền: "Được rồi, tớ hiểu ý cậu. Ý cậu là, trong không gian giao thoa có khả năng nữ chính và nữ minh tinh đều còn sống, đúng không?"

Mắt cô sáng lên: "Đúng vậy!"

"Về mặt logic thì không thông." Châu Tuyền giải thích: "Nữ minh tinh đã qua đời từ lâu, nếu cô ấy tỉnh lại thì cũng sẽ không phải là chính cô ấy, càng không phải là nữ chính, chỉ có thể là một người khác."

Nguyễn Noãn ngơ ngác: "Tại sao không thể là nữ chính?"

"Cậu nghĩ mà xem, nữ chính và nữ minh tinh thực chất thuộc hai không gian khác nhau, chỉ là tạm thời có giao thoa thôi. Khi đó, nữ chính trở về bằng cách nào? Vì sự cố, vì nữ minh tinh đã qua đời, đúng không?"

Nguyễn Noãn gật đầu lia lịa.

Châu Tuyền: "Vậy nên nữ chính muốn xuyên thời gian lần nữa, chỉ có cách gặp tai nạn. Trừ phi cô ấy cũng tự sát hoặc gây tai nạn giao thông gì đó, không thì không quay về được. Còn nữ minh tinh tỉnh lại, chỉ có thể là người khác thôi."

Nên có lẽ là không thể quay lại nữa.

Chốc lát, Nguyễn Du nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng.

"Tất nhiên, về mặt logic là vậy, nhưng điều này vẫn phụ thuộc chính vào cậu."

Cô ngẩng lên: "Tớ?"

"Đúng vậy, nữ chính quay về hay không chẳng phải là do ý của cậu sao." Châu Tuyền nói hờ hững, "Cậu là biên kịch mà."

Niềm vui nho nhỏ vừa lóe lên của Nguyễn Du lập tức tắt ngóm: "... Cũng đúng."

Cô quay lại tiếp tục xem kế hoạch kịch bản, nhưng tâm trí lơ đãng.

Không quay lại cũng tốt, ở đây cô có gia đình, có bạn bè, sự nghiệp cũng đang khởi sắc.

Nhưng vẫn không kiếm được mà nghỉ.

Nếu cô không ở đây, cuộc sống ở dòng thời gian song song này vẫn sẽ tiếp tục như trước khi cô quay lại.

Biết rằng trong dòng thời gian song song đó, vẫn có một Nguyễn Noãn khác bên cạnh gia đình, bạn bè sống rất tốt. Điều này cũng không tệ.

Nếu cô không ở đây.

... Có lẽ vẫn có thể thực hiện bữa tối mà cô và Đoàn Lâm đã hứa hẹn.

"Thôi bỏ đi." Nguyễn Noãn không nghĩ nữa, lẩm bẩm, "Dù sao cũng là người ở hai thế giới."

Đầu tháng mười hai, "Gia Đình Nhỏ" được phát sóng trên kênh truyền hình Sơn Trúc, mỗi tối hai tập trừ thứ bảy, từ đó kênh mà ba Nguyễn hay xem đã chuyển từ kênh Hoàng Đào sang kênh Sơn Trúc.

[Xiaosi]

Chỉ với hai tập đầu, tỷ lệ người xem đã vượt 2%, tối đó liền lên nhiều chủ đề nóng, mức độ thảo luận cao không ngừng, cư dân mạng đều kỳ vọng bộ phim có thể trở thành một trong những siêu phẩm của năm.

Nguyễn Noãn tan làm về, thấy trong phòng khách ba Nguyễn, mẹ Nguyễn và ông nội ngồi xếp hàng trên ghế sofa, chăm chú xem phim, thỉnh thoảng còn thảo luận vài câu.

Quả nhiên giống như chị An nói, thể loại phim gia đình đô thị giáo dục này có lượng người xem rộng rãi, nếu làm tốt, độ phổ biến sẽ tăng mạnh.

Người nhà xem phim do mình tham gia sản xuất, còn xem say sưa, cảm giác này, nói thế nào nhỉ, có chút tự hào và vui vẻ.

"Noãn Noãn, mau lại đây xem, nhân vật này phản nghịch y như hồi nhỏ của con!" mẹ Nguyễn gọi.

Nguyễn Noãn trợn tròn mắt: "... Mẹ, con hồi nhỏ làm gì phản nghịch như cô ấy?!"

"Con chưa xem sao biết không có?" mẹ Nguyễn lườm cô, "Ồ, cô ấy mê thần tượng, con cũng thế. Cô ấy cãi lại ba mẹ, con cũng thế."

Cô ấy ngoài mặt khác trong lòng, con cũng hay lén khóc. Hai đứa giống như đúc ra từ một khuôn."

Nguyễn Noãn không phản bác được câu nào, đi vào bếp gọt một đĩa hoa quả, ngồi xuống xem phim cùng họ.

Một lát sau, phim chiếu tới đoạn tình tiết cha con, ba Nguyễn và ông nội cũng bắt đầu tranh luận, Nguyễn Noãn đưa đĩa hoa quả cho mẹ: "Mẹ, ăn dưa đi."

Ăn dưa xem phim.

Mẹ Nguyễn ăn một miếng: "Dưa hôm nay mua ngọt quá."

Nguyễn Noãn rúc đầu vào cánh tay mẹ, cọ qua cọ lại, học theo chiêu nịnh hót của Pudding.

Giọng chắc nịch: "Không ngọt bằng con đâu, con bây giờ không nghịch ngợm nữa, ngoan lắm."

"Ít làm nũng thôi, không biết ngượng à." Mẹ Nguyễn bật cười, mắng yêu, "Ng ngoan cái gì? Bảo đi xem mắt mà cứ từ chối."

Nguyễn Noãn im lặng, tiếp tục ăn dưa.

Trước khi đi ngủ, cô lại nghĩ đến chuyện này, lật người, quay mặt về phía mẹ.

Rón rén hỏi: "Mẹ, mẹ ngủ chưa?"

"Chưa." Mẹ Nguyễn giọng có chút ngái ngủ, "Sao thế?"

Nguyễn Noãn: "Tại sao mẹ cứ bắt con phải lấy chồng?"

"Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?"

Trong bóng tối, bên cạnh có tiếng động sột soạt, Mẹ Nguyễn đưa tay qua, chạm vào trán cô, rồi vuốt nhẹ một cái.

"Không phải bắt con lấy chồng, mà là hy vọng sau này con được hạnh phúc." Mẹ Nguyễn dịu dàng, "Con còn cả mấy chục năm phía trước, ba mẹ đâu thể đi cùng con lâu thế được? Mẹ chỉ mong con, đến cuối cùng, đều vui vẻ, có người đồng hành."

Nguyễn Noãn im lặng một lát, mũi bỗng cay cay, không nói lời nào.

"Con mà được như mẹ với ba con, tìm được một người bạn đời cùng đi tới già là tốt nhất." Mẹ Nguyễn vừa nói, vừa lấy tay vuốt nhẹ mái tóc cô, ân cần, "Không tìm được thì cũng không ép buộc."

Chốc lát, cô nhỏ giọng: "Tìm không được đâu."

Nói xong, đầu liền bị gõ nhẹ một cái.

Mẹ Nguyễn không vui: "Tìm không được thì mau ngủ đi, cả ngày chỉ làm mẹ lo lắng."

Nguyễn Noãn: "..."

Cùng với việc "Gia Đình Nhỏ" được phát sóng, tỷ lệ người xem ngày càng tăng ổn định, mức độ thảo luận nội dung phim cũng ngày càng sôi nổi. Nguyễn Du, với tư cách là một trong những diễn viên chính, độ nổi tiếng không ngừng tăng, đồng thời kéo theo mức độ nhận diện quốc dân cũng cao hơn.

Hiện tại, cả nhà Nguyễn Noãn đều biết tới Nguyễn Du. Khi cô đi siêu thị cùng mẹ, Mẹ Nguyễn thấy loại sữa chua do Nguyễn Du làm đại diện, liền lấy một chai: "Đây chẳng phải là Chi Chi sao?"

Nguyễn Noãn không ngờ rằng quyết định nhận bộ phim này lúc trước, cuối cùng lại giúp "chính mình" giành được một lượng fan lớn tuổi.

Bộ phim truyền hình được yêu thích, biên kịch chính của "Gia Đình Nhỏ" trong một buổi phỏng vấn đã nhắc đến việc Nguyễn Du từng đề nghị chỉnh sửa đoạn kịch bản về sở thích thần tượng. Ông thẳng thắn chia sẻ: "Một kịch bản hay không chỉ dựa vào nỗ lực của đội ngũ biên kịch mà cần sự tận tâm của cả đoàn làm phim. Nguyễn Du là nữ diễn viên rất có trách nhiệm với kịch bản. Hy vọng cô ấy sớm hồi phục và mong có cơ hội hợp tác lần nữa trong tương lai."

Bài phỏng vấn này bất ngờ giúp cô ấy thu hút thêm một lượng lớn fan từ các cô gái yêu thần tượng.

Các cô gái mê thần tượng đồng loạt bày tỏ sự yêu mến: "Không hổ danh là người cùng hội cùng thuyền!! Không ngờ cảnh về sở thích thần tượng trong phim lại thật và chân thực đến thế! Cuối cùng cũng không thấy bị miêu tả một cách tiêu cực như những kẻ cuồng loạn nữa! Nguyễn Du thật dịu dàng, thật tốt bụng! U hủ hủ, cô ấy quả thật là một trong chúng ta!!"

Giữa tháng mười hai, báo Thanh Niên Trung Quốc đưa tin rằng nghệ sĩ Nguyễn Du đã âm thầm quyên góp 20 triệu nhân dân tệ cho dự án "Công trình Hy Vọng", và khoản tiền này đã chính thức được sử dụng để hỗ trợ giáo dục, góp phần vào công cuộc xóa đói giảm nghèo thông qua giáo dục.

20 triệu tệ!!!

Cư dân mạng bùng nổ: "Cô ấy đã âm thầm quyên góp số tiền lớn như vậy mà không nói gì sao?!"

Tin tức nhanh chóng lan rộng, gây ra một làn sóng dư luận tích cực.

【Huhuhuhu, Tiểu Du, tôi nhớ cô ấy quá!】

【Dạo gần đây thật sự bị cô ấy thu phục, diễn xuất tiến bộ trông thấy, nhân cách lại tốt, đúng là tôi yêu rồi.】

【Người đầu tiên trong làng giải trí hút fan chỉ bằng cách nằm yên.】

【Ai nói cô ấy "nằm hút fan" vậy? Không buồn cười đâu, tỉnh lại mau!】

【Lạy trời, người đẹp tâm thiện như tiên nữ thì nên sống trường thọ trăm tuổi chứ!!!】

...

Lời cầu nguyện và chúc phúc của cư dân mạng lẫn Cá Con gần như đã tràn khắp internet. Tuy nhiên, Công ty Truyền thông Thương Ảnh vẫn không có thêm bất kỳ phản hồi nào.

Cuộc sống của Nguyễn Noãn trôi qua rất bình thản, ngày ngày cân bằng giữa làm việc và sinh hoạt. Hiện tại cô ấy khỏe mạnh, tranh thủ kỳ nghỉ còn có thể cùng Châu Tuyền đi leo núi du lịch.

Trên mạng thì sôi động như lễ hội, nhưng dường như tất cả những điều đó vừa liên quan, vừa cách xa cô.

Có lẽ khi cuộc giao thoa giữa hai không gian này kết thúc, cô có thể sẽ quên mất những chuyện đã xảy ra trong hai năm qua.

Tại phòng làm việc, Châu Tuyền đến tìm cô: “Cuối tuần này có rảnh không? Chúng ta đi lên núi đón năm mới nhé?”

“Có ai nữa?” Nguyễn Noãn ngẩng đầu hỏi.

“Bạn trai tớ, thêm Lục Lục bọn họ nữa, tính cả chúng ta thì chỉ có năm người thôi.” Châu Tuyền cho cô xem một bản tin: “Cuối tháng này sẽ có mưa sao băng, ngay tối thứ bảy này, nghe nói là cơn bão sao băng, cực kỳ đẹp.”

Nguyễn Noãn nhớ lại, cô cũng đã xem tin này: “Được thôi.”

Đêm giao thừa, ngày 31 tháng 12, Nguyễn Noãn cùng bạn thân và vài đồng nghiệp đến vùng ngoại ô để cắm trại đón năm mới.

Cả nhóm chọn một khu cắm trại nằm trên đỉnh núi.

Khu vực núi này có địa hình thoải, với một bãi cỏ rộng lớn và bằng phẳng, rất thích hợp để dựng lều. Sau khi dựng xong lều, họ nhóm lửa trại, mở bia ra và bắt đầu trò chuyện.

Nguyễn Noãn khoác áo phao, ngửa đầu nhìn lên.

Đêm nay trời quang, không có ánh trăng, chỉ có bầu trời đầy sao rực rỡ, ánh sáng lấp lánh như dòng sông ánh sáng.

Một đồng nghiệp bên cạnh hỏi: “10 giờ tối là bắt đầu rồi, kéo dài đến 4 giờ sáng. Tôi đi lấy chút đồ ăn, mọi người muốn ăn gì không?”

“Có gì lấy nấy đi.”

“Vậy thì tôi lấy hết qua đây nhé.” Đồng nghiệp gọi thêm một người: “Lục Lục, cậu đi cùng tôi nào.”

Bên đống lửa trại, ngoài Nguyễn Noãn, chỉ còn Châu Tuyền và bạn trai cô ấy.

Châu Tuyền và bạn trai ngồi gần nhau, nói chuyện thì thâm. Trong ánh mắt thoáng qua, hai người ngày càng xích lại gần. Nguyễn Noãn vội quay mặt, tự giác ngồi cách xa một chút.

Chốc lát sau, cả người cô cứng đờ lại. Chết tiệt, hình như cô vừa nghe thấy tiếng... hôn nhau?!!

Thôi kệ, chơi điện thoại cho xong.

Trên Weibo, mưa sao băng tối nay chưa kịp xuất hiện đã lên hot search. Đây là trận mưa sao băng cuối cùng của năm, đồng thời

cũng là trận bão sao băng hiếm có của chòm Tiểu Hùng Tinh, 50 năm mới xảy ra một lần.

Các nhà thiên văn dự đoán, cơn mưa sao băng mạnh này có thể đạt đến hơn 20 sao băng mỗi giây. Cư dân mạng náo nhiệt hò reo: “Cuối cùng thì những điều ước của tôi cũng sẽ thành hiện thực chỉ trong một đêm!!”

Nguyễn Du lướt Weibo một lát, rồi tắt điện thoại, liếc nhìn về phía bên cạnh. Sau đó, cô lập tức quay mặt đi.

... Vẫn đang hôn nhau.

Mở điện thoại lần nữa, ánh mắt dừng lại trên màn hình khóa.

Màn hình khóa của cô vẫn là ảnh của Kỷ Lâm Hạo trong một buổi concert, anh đang chơi piano. Bức ảnh được fan chỉnh sửa, đẹp đến từng chi tiết, khiến người ta say đắm.

Nhìn chằm chằm vào màn hình khóa một lúc, cô do dự, rồi mở Weibo, tìm kiếm một cái tên.

Sau khi cân nhắc kỹ càng, cô chọn một bức ảnh không có watermark và thay đổi màn hình khóa.

Tắt điện thoại rồi bật lên lại.

Trên màn hình khóa, Đoàn Lâm đang đứng trên bục nhận giải, mặc vest lịch lãm, ánh mắt điềm tĩnh nhìn về phía ống kính. Đó là khoảnh khắc chụp được một cách bất ngờ.

Năm phút sau, các đồng nghiệp mang đồ ăn vặt quay lại, bia, khoai tây chiên, thịt khô và trái cây chất đầy dưới chân. Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện. Đến 10 giờ, mưa sao băng vẫn chưa đến.

Chờ thêm một tiếng, vẫn không thấy đâu. Nguyễn Noãn chờ đến khi buồn ngủ, chào mọi người một tiếng rồi quay vào lều ngủ trước.

Trong túi ngủ thật ấm áp.

Mơ màng, cô nghe thấy tiếng Châu Tuyền reo lên bên ngoài lều, gọi “Sao băng” với vẻ hân hoan và phấn khích.

Giọng nói và tiếng gọi mơ hồ truyền vào, nhưng cơn buồn ngủ khiến cô chẳng muốn dậy. Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, cô đã thầm ước một điều.

Chỉ mong rằng, dù sau này không bao giờ gặp lại, người đó cũng sẽ sống thật tốt.

Tiếng ồn ào bên ngoài dần biến mất, có lẽ Châu Tuyền và mọi người đã xem xong mưa sao băng và đi ngủ.

Nguyễn Noãn mơ màng nghĩ, rồi lật người trong túi ngủ.

Sao sáng quá.

Ánh sáng rọi vào mi mắt.

Đấu tranh một hồi với cơn buồn ngủ, cô cuối cùng cũng mở mắt ra.

Cô bị ánh sáng đánh thức.

Nguyễn Noãn vừa hé mắt một chút, cảnh tượng trước mắt khiến cô dần tỉnh táo và sửng sờ.

Là mưa sao băng. Một cơn mưa sao băng rất lớn.

Rèm cửa trắng chưa được kéo, bên ngoài cửa sổ kính, màn đêm đen kịt được thắp sáng bởi hàng ngàn ánh sáng lấp lánh. Những

mảnh vỡ của các ngôi sao băng lướt qua bầu trời, chảy dài trên bầu trời.

Nguyễn Noãn định đưa tay dụi mắt, nhưng bị vướng vào dây truyền dịch trên tay. Cô lập tức nhận ra có gì đó không đúng.

... Không đúng, sao lại có cửa sổ??

Cô lập tức ngồi bật dậy!

Ngồi lên quá nhanh, đầu óc cô hơi choáng.

Nhưng cô mặc kệ, lập tức nhìn xung quanh, và c.h.ế.t lặng.

Chết tiệt...??!!

Xung quanh trắng sáng sạch sẽ, cô cúi nhìn bản thân, thấy bộ đồ bệnh nhân. Bên cạnh là máy đo nhịp tim vẫn đang hiển thị đường cong lên xuống.

Cô sửng sốt mất hai phút mới tiêu hóa được mọi thứ.

Cô... đã về rồi sao?!!

Bỗng có tiếng “cạch” rất nhẹ, Nguyễn Noãn ngẩng đầu lên theo phản xạ, đúng lúc chạm mắt với người đàn ông đứng ở cửa.

Đoàn Lâm tay vẫn đặt trên tay nắm cửa, ánh mắt sâu thẳm, nhìn cô không rời.

Căn phòng chìm trong tĩnh lặng.

Cả hai đều không động đậy.

Đầu óc Nguyễn Noãn trống rỗng, định chào một cách ngượng ngùng, nhưng những câu như “Chào anh, anh ăn chưa?” hay “Dạo này anh sao rồi?” chạy qua trong đầu rồi lại bị cô xóa đi.

Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên đoạn tin mà mình vừa đọc không lâu trước đó:

"Tất cả các ngôi sao băng, trước khi va chạm vào Trái Đất, đều chạy theo quỹ đạo song song của riêng mình,

Chỉ vì đi ngang qua Trái Đất, chịu tác động của lực hấp dẫn, mà thay đổi quỹ đạo."

Đoàn Lâm cuối cùng cũng cử động.

Anh bước thẳng tới, tiến lại gần giường, cúi đầu, ánh mắt đen sâu như mực được chiếu sáng bởi những đám sao băng ngoài cửa sổ.

Cơn mưa sao băng trải rộng trên bầu trời, đẹp như một phép màu.

Hai người im lặng đối diện nhau trong khoảnh khắc kỳ diệu đó.

Chương 69: Online

Trong phòng bệnh không bật đèn, nhưng cả căn phòng lại được ánh sáng rực rỡ từ cơn bão sao băng bên ngoài chiếu sáng. Một khoảng thời gian dài, không ai lên tiếng.

Đã bốn tháng dài xa cách, cuối cùng, Nguyễn Du nói lời đầu tiên: “... Khát nước quá.”

Vừa mở miệng cô mới phát hiện giọng mình khàn đặc, lâu rồi không nói chuyện.

Đoàn Lâm im lặng đối diện với cô, mắt không chớp, cuối cùng cũng có động tác. Anh nhấc tay tháo khẩu trang, đặt mũ lên bàn rồi rót nước cho cô.

Anh giữ vẻ mặt bình tĩnh, cúi mắt nhìn cô chậm rãi uống từng ngụm nhỏ, thần sắc trên mặt anh gần như lạnh lùng không thể hiện cảm xúc gì.

Nguyễn Du uống rất chậm, vừa là để làm dịu cổ họng, vừa vì cô cảm thấy mình quá yếu... Không, thật sự yếu quá sức tưởng tượng.

Trong đầu cô lướt qua hàng loạt câu hỏi, kiểu: "Mình có nên tượng trưng hỏi giờ này là mấy giờ? Mình đã nằm bao lâu rồi? Có cần gọi bác sĩ không? À, còn bệnh tình như thế nào rồi nhỉ??"

“Uống xong rồi.” Nguyễn Du đưa ly nước trống không, ngồi quỳ trên giường, ngược lên nhìn Đoàn Lâm.

Đoàn Lâm nhận lấy, đặt lại lên bàn: “Còn muốn uống thêm không?”

Cô lắc đầu: “Không cần—”

Tầm nhìn đột nhiên tối sầm lại, giây sau, cô cảm thấy cằm mình bị giữ chặt, câu nói dang dở bị nuốt chửng trong khoảnh khắc đôi môi cô bị chiếm lấy.

Đoàn Lâm khuyu gối, cúi người đè xuống, ánh mắt sâu thẳm không chút kiêng nể, giữ chặt cằm cô, cúi đầu hôn.

Nguyễn Du vừa định nhìn rõ, môi dưới liền đau nhói. Muốn mở miệng, nhưng hàm răng đã bị lưỡi anh mạnh mẽ xâm chiếm, cuốn lấy, càng hôn càng sâu.

Hơi thở hòa quyện, mùi gỗ nhẹ từ cơ thể anh pha chút hương t.h.u.ố.c lá làm cô hoàn toàn không chống đỡ nổi.

Anh...Anh hôn cũng quá mãnh liệt rồi đi!!!

Cả người cô bị anh áp sát, tiếng thở dồn dập bị nuốt trọn thành những âm thanh nhỏ nhẹ. Cô muốn đưa lưỡi ra đáp lại, lại bị anh quán lấy không chút lơ lửng.

Vừa giơ tay định đẩy anh, cánh tay lại bị giữ chặt, ép xuống giường. Đầu lưỡi cô còn bị anh gặm nhẹ một cái.

“Đừng cử động.” Đoàn Lâm thoáng rời ra, giọng khàn đặc, ánh mắt đè nén.

“... Em đâu có ngăn anh.” Nguyễn Du thở hổn hển, định giải thích, nhưng bị ánh mắt anh nhìn chằm chằm đến xương sống như tê liệt, vội cúi đầu, lí nhí nói: “Anh cũng quá—”

Không đợi nói hết câu, anh lại cúi xuống, tiếp tục chặn lời cô bằng một nụ hôn sâu hơn.

Nụ hôn kéo dài, cả không gian ngập tràn tiếng thở và những âm thanh ám muội nhẹ nhàng.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cửa phòng phát ra tiếng “cách” nhỏ.

“Anh Lâm—” Giọng Khương Lập vang lên.

Câu nói bị cắt ngang.

Khương Lập giống như một con vẹt bị bóp nghẹt cổ họng, kinh ngạc đứng sững trước cửa, nhìn cảnh tượng bên trong.

Nguyễn Du giật mình bừng tỉnh, định quay đầu thì cảm lại bị Đoàn Lâm giữ chặt, nụ hôn vẫn không dừng, còn nhẹ nhàng l.i.ế.m lấy đôi môi cô một cách lười biếng trước khi rời đi.

Cô, c.h.ế.t tiệt!!!

Cả gương mặt cô đỏ bừng, tai nóng rực.

Đoàn Lâm không quan tâm, thậm chí không thèm liếc nhìn Khương Lập. Còn Khương Lập, kinh ngạc toàn tập, vội rút lui khỏi phòng, đóng sập cửa lại.

Đi được vài bước, anh ta quay lại đứng canh ngoài cửa. Không được, vừa rời ánh mắt của Đoàn Lâm kia mà xảy ra chuyện gì, ngày mai chắc chắn cả mạng xã hội bùng nổ mất!

Trong phòng, nụ hôn cuối cùng cũng kết thúc.

Nguyễn Du ngồi đờ đẫn, không nói được lời nào. Đoàn Lâm cúi xuống, cẩn thận kiểm tra lại vết kim tiêm trên tay cô, vẻ mặt trầm lắng.

“Cảm thấy chỗ nào không thoải mái?” Anh ngược mắt, hỏi cô.

“... Không.”

Nguyễn Du không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lảng tránh:
“Giờ là mấy giờ rồi?”

“Ba giờ.”

“À.” Một giây sau, cô nhận ra điều gì đó: “Vậy sao anh đến bệnh viện trễ thế?”

“Để thăm em.” Đoàn Lâm nhàn nhạt trả lời.

Nguyễn Du nghe thế, lòng run lên, nghĩ đến hôm ở ICU cũng là lúc rạng sáng, có lẽ anh cố chen chút thời gian giữa lịch trình bận rộn để đến.

Ngay lúc đang suy nghĩ, bỗng cô cảm nhận một ngón tay ấm áp lướt qua môi mình.

Đoàn Lâm nhìn cô, hỏi với giọng trầm thấp: “Tại sao không nói với anh?”

Nguyễn Du mím môi, sau một thoáng im lặng, đáp khẽ: “... Chỉ là cảm thấy nói ra quá sớm không hay.”

Cô ngược lên, ánh mắt trong trẻo pha chút bối rối, mỉm cười:
“Nhưng giờ thì, em có thể nói rồi.”

Cô vẫn còn cảm nhận được chút ánh sáng ấm ướt trên đôi môi, ánh mắt Đoàn Lâm dừng lại ở đó.

“Vậy là một mình chịu đựng sao?” Anh hỏi, giọng trầm thấp.
“Tôi sinh nhật, em bảo anh đừng thích em, có phải vì lý do này không?”

Không thể nào, sao anh ấy lại đoán ra được cơ chứ?!

Nguyễn Du im lặng, hai người đối diện nhau trong một thoáng.

Đoàn Lâm, với những đường nét gương mặt được ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu rọi, mắt có chút mệt mỏi, nhưng nét mặt không còn lạnh nhạt, ánh mắt cứ như dính chặt vào cô, kiềm nén cảm xúc mãnh liệt.

Một lúc sau, cô đột nhiên thay đổi đề tài: “Anh nên bỏ thuốc đi, không tốt cho sức khỏe. Mà anh không phải cũng không thích hút thuốc sao?”

Đoàn Lâm gật đầu, đáp lại.

Lại một khoảng im lặng, rồi anh nhẹ nhàng nói: “Bỏ thuốc thì được. Nhưng bỏ em thì không thể.”

Nguyễn Du vừa nhìn vào mắt anh, rồi nhanh chóng quay đi, trời ơi, sao tai cô lại càng nóng lên thế này!

“... Sinh nhật năm đó, em đã ước ba điều.” Cô nói nhỏ, “Hai điều đầu tiên em đã nói ra rồi, anh chắc vẫn nhớ chứ?”

— “Chúc sức khỏe, chúc vui vẻ.”

Nguyễn cười nhẹ, rồi thêm vào: “Điều cuối em chưa nói, anh có muốn nghe không?”

Đoàn Lâm nhìn cô.

Lần này, Nguyễn Du trực diện nhìn anh, suy nghĩ xong rồi, mặc dù tai vẫn đỏ, nhưng cô nở một nụ cười nhẹ nhàng, đầy chân thành.

“Nếu sau này em còn cơ hội, có lẽ chúng ta có thể thử xem.” Cô nói thật lòng, “Em muốn thử với anh.”

Im lặng một lúc lâu.

Chiếc ga giường bên cạnh lại hơi bị lún xuống.

Cô nhìn thấy Đoàn Lâm chống một tay, cúi người tới gần, tay kia đặt lên cổ cô, tiến lại gần, gần như trán chạm trán.

"Thật sự thích anh sao?" Anh nói, giọng hơi khàn.

"Thật đấy." Nguyễn Du đáp.

Đoàn Lâm nhìn cô, cơ hàm căng lên một chút, rồi kiềm chế lại.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ cô, môi chạm vào, tiếp xúc, liếm, rồi từ từ tách môi cô ra mà mút lấy.

Nụ hôn này dịu dàng hơn nhiều, nhưng cô vẫn không quen, trong đầu Nguyễn Du ngập tràn những ý nghĩ xấu hổ, nắm chặt ga giường, thử đáp lại nụ hôn.

Mặc dù là kiểu hôn từ từ, nhưng anh hôn rất sâu. Đoàn Lâm như l.i.ế.m từng cm trong miệng cô, khi hai người tách ra, có một chút chất lỏng trong suốt vươn ra từ miệng cô.

Nguyễn Du đã làm rách cả ga giường, chỉ muốn chết.

Sau khi bình tĩnh lại, cô đổi chủ đề: "Nhưng như vậy có phải rất vô trách nhiệm không?" Cô nghĩ một chút, "Biết đâu sau này, em..."

"Y bác sĩ nói đang hồi phục."

Đoàn Lâm trả lời, ngón tay lau nhẹ khóe môi cô.

Nguyễn Du ngẩn người: "Hả? Hồi phục gì?"

Điện thoại trong túi áo khoác Đoàn Lâm bỗng nhiên vang lên.

"Anh nghe đi." Cô nói, đúng lúc để có thể bình tĩnh lại và làm dịu đi nhịp tim như sắp phát bệnh của mình.

Là điện thoại của Khương Lập.

Đoàn Lâm nhắc máy: "Có chuyện gì?"

"Anh Lâm, giờ phải ra sân bay rồi? Chúng ta có cảnh quay sáng nay, nếu không đi ngay thì sẽ muộn mất." Khương Lập không dám vào phòng bệnh, lo lắng chỉ có thể gọi điện thúc giục.

Đoàn Lâm nhú mày một chút, bình tĩnh đáp: "Biết rồi."

Cúp máy, Nguyễn Du ngẩng mặt lên nhìn anh: "Anh còn việc bận phải không? Anh đi đi, em đợi chút hỏi bác sĩ Trần là được."

"Không vội."

Đoàn Lâm không rời đi, nhìn cô một lúc lâu, mi mắt hơi sụp xuống, trong mắt đen đặc là một màu đục vờn, yểu hầu lẫn nhẹ.

Cô nhìn rõ nốt ruồi hoa đào dưới khóe mắt anh, như một sự cảm dỗ.

Đoàn Lâm lại gần.

"Thử một lần nữa nhé?"

Mười lăm phút sau, cuối cùng anh cũng đi. Nguyễn Du ngồi trên giường bệnh, cảm thấy người mình như bị thiêu đốt, tay đặt lên môi để làm dịu.

...Đoàn Lâm anh, thật sự là sói à?!!

Ngoài cửa sổ, mưa sao băng vẫn cứ rơi xuống, sáng lấp lánh xuyên qua màn đêm đen. Cô nhìn một lúc, bỗng nhớ ra điều gì, nhìn đồng hồ, đã 3:40 sáng.

Nguyễn Du lục tìm mãi mới tìm thấy điện thoại trong túi, mở khóa và gọi một số.

Nếu cô đã trở lại vì một tai nạn, thì tai nạn này có lẽ liên quan đến trận mưa sao băng hiếm có này.

Trước đó, có báo chí nói rằng mưa sao băng đêm nay sẽ kéo dài đến 4 giờ.

Vậy thì trước 4 giờ liệu còn...

Điện thoại vang lên một hồi lâu, cuối cùng cũng kết nối!

"Alô? Ai đấy?" Giọng mẹ Nguyễn nghe có chút mơ màng vì buồn ngủ.

"Mẹ!"

"Mẹ, là con đây." Nguyễn Du ngừng lại, nghẹn ngào một lúc, "Con đang mượn điện thoại của Tiểu Tuyền để gọi cho mẹ, điện thoại của con hết pin rồi."

Mẹ Nguyễn vẫn mơ màng, sau một lúc mới đáp: "Có chuyện gì vậy, sao con không ngủ?"

"Ngoài trời đang mưa sao băng, mẹ dậy xem đi, đẹp lắm." Cô cố gắng làm giọng mình tự nhiên.

Bên kia điện thoại có tiếng động, mẹ Nguyễn xuống giường và kéo rèm cửa.

Mẹ cô nhìn một cái, rồi cười lên, mắng nhẹ: "Có gì đẹp đâu, lạ lùng. Các con ngủ sớm đi, chơi khuya quá đấy!"

Nguyễn Du nói: "Chúc điều ước với sao băng thì rất linh đấy, mẹ ước một cái đi."

"Mau ngủ đi ngủ đi." Mẹ cô nói, không vui.

"Vậy con ước một cái nhé," Nguyễn Du giả vờ tự nhiên, nhưng mũi cô bỗng chua xót, "Con ước mẹ và ba sẽ luôn bình an, ông

nội cũng khỏe mạnh, tốt nhất là sống đến 999 tuổi."

Mẹ cô ngừng lại một chút, cười nói: "Nói linh tinh."

[Xiaosi]

"Sau này con nhất định sẽ chăm sóc mọi người thật tốt."

Cô nghĩ, nếu không phải quay về thân phận Nguyễn Du, thì ở hai năm trước, cô đã c.h.ết bất ngờ trong thế giới này rồi.

Cô nghĩ.

Biết rằng họ ở một không gian khác đang sống tốt, vậy cô cũng sẽ kiên định bước về phía trước.

Nguyễn Du lại hỏi: "Ba và ông nội thì sao?"

"Ba và ông chắc là ngủ say rồi, ngáy to lắm." Mẹ cô kéo rèm cửa lại, đi dép lê về giường, "Làm gì thế, làm tôi thức giấc rồi còn muốn làm phiền ba và ông à?"

Thôi vậy.

Mẹ cô không ngủ được nữa, đành trò chuyện thêm vài câu. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa sao băng đã thưa thớt rất nhiều, chỉ còn vài sao lẻ tẻ vụt qua, chiếu sáng nốt chút ánh sáng còn sót lại của đêm tối.

3:59 sáng.

Tầm nhìn của Nguyễn đã trở nên mờ mịt, cô cúi đầu, dùng cổ tay dụi mắt.

Cố gắng kìm nén nỗi ghen ngào, cô nhẹ nhàng mở miệng: "Mẹ, con yêu mẹ."

Bên kia điện thoại im lặng, giọng mẹ cô dịu dàng và có chút cười: "Noãn Noãn à..."

Giọng nói đột nhiên ngừng lại.

Ánh sáng cuối cùng biến mất vào trong màn đêm đen, cả thế giới lặng im, một trận mưa sao băng hiếm có trong 50 năm cũng kết thúc.

Cuộc gặp gỡ kỳ diệu này, một sự giao thoa ngắn ngủi của không gian và thời gian, cũng đã kết thúc một cách lặng lẽ.

Nguyễn Du nghen ngào không thể thốt thành lời, cố gắng gọi lại cho mẹ.

Là số điện thoại không tồn tại.

Cô gọi cho Tiểu Tuyền, vẫn là số không tồn tại.

Cô lên Weibo, chủ đề về mưa sao băng vẫn đang hot trên bảng xếp hạng, cô thử tìm tài khoản Weibo của mình khi còn là Nguyễn Noãn. Tài khoản không tồn tại.

Quả thật giống như Tiểu Tuyền đã đoán, sau khi hai không gian song song gặp gỡ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, chúng đã gặp nhau, lướt qua nhau, rồi mỗi cái lại quay về quỹ đạo riêng của mình.

Nguyễn Du co người lại, mặt vùi vào gối, nghen ngào một lúc lâu.

Thực ra bây giờ, cô gần như không còn cảm thấy sự mơ hồ và đau khổ như hai năm trước khi cô xuyên qua. Mặc dù vẫn không thể ngừng khóc, nhưng không hiểu sao, cô cảm thấy bình an hơn rất nhiều.

Nếu không xuyên vào thân thể của tiểu thư Nguyễn, thì hai năm trước, cô ở thế giới này đã có thể c.h.ết bất ngờ rồi.

Cô nghĩ.

Biết rằng họ ở một không gian khác sống tốt, vậy cô cũng sẽ kiên định bước tiếp, không lùi bước.

Sáng hôm sau, việc Nguyễn Du tỉnh lại gần như đã khiến cả tầng bệnh viện này xôn xao, các bác sĩ và y tá không ngừng vào phòng cô suốt cả buổi sáng.

Trưởng khoa Trần và hai bác sĩ chủ trị của cô vội vã đến, làm các xét nghiệm, hỏi han đủ thứ, rồi mới yên tâm để cô nghỉ ngơi một chút.

Nguyễn Du vẫn chưa hiểu tình hình, đầu óc mơ màng: "Trưởng khoa, bệnh của tôi thế nào rồi?" Cô do dự, lo lắng hỏi, "Tôi tỉnh lại, có phải là đã tốt lên rất nhiều rồi không?"

"Chắc chắn là tốt lên rất nhiều." Trưởng khoa Trần vẫn cần xác nhận kết quả kiểm tra, trước khi rời đi, ông mỉm cười ra hiệu cho bác sĩ bên cạnh, "Trần Ngôn, cậu giải thích cho cô ấy."

Bác sĩ vừa ghi sổ vừa giải thích: "Cô nằm lâu quá, hơn bốn tháng, mỗi lần chẩn đoán đều có trong cái túi đó, lát nữa cô tự xem nhé."

Nguyễn Du nhìn sang bàn bên cạnh, cả người sốc nặng, một đồng túi giấy dày cộp, sao lại nhiều thế này!!

"Ban đầu cô mắc bệnh thông liên thất nặng, tháng một năm ngoái có chẩn đoán biến chứng, tăng huyết áp phổi nhẹ, đến tháng tám lại xấu đi thành tăng huyết áp phổi vừa, chỉ cần một chút nữa là sẽ chuyển thành hội chứng Eisenmenger, lúc đó sẽ không thể cứu chữa được nữa. Tình trạng rất nghiêm trọng." Bác sĩ nói với nụ cười trên môi.

Nguyễn Du căng thẳng đến mức sắp chết: "...Bác sĩ Trần, câu sau của ông chắc là có một chữ 'nhưng' đúng không?"

"Nhưng," bác sĩ xoay bút, bỏ vào túi áo, trả lời ngắn gọn, "Cô đã tự chữa lành. Hay nói cách khác, cô đang tự chữa lành."

Nguyễn Du: "Hả???"

"Thông liên thất vốn là một bệnh tim bẩm sinh. Về lý thuyết, nếu chỉ là khiếm khuyết nhỏ, một số trẻ sơ sinh có thể tự lành trong vòng một năm đầu sau sinh, khả năng rất cao, từ 20 đến 50%. Thậm chí có một số bệnh nhân có thể tự lành trước 3 tuổi."

Nhược Ngọc không hiểu nữa, tim đập nhanh: "Không đúng, tôi nhớ lúc chẩn đoán trước đây các ông không phải đã nói là tôi không có khả năng tự chữa lành sao?"

Bác sĩ gật đầu: "Đúng là cô không thể."

Nguyễn Du: "....."

Vậy mà cô nghe này giờ chẳng hiểu gì!!

Không ngờ bác sĩ tiếp tục: "Vì về lý thuyết, cô thuộc dạng thông liên thất nặng, hồi nhỏ rất khó tự chữa lành, chỉ có thể điều trị bằng phẫu thuật. Nhưng tình trạng của cô quá nặng, sau khi làm phẫu thuật can thiệp lúc nhỏ không ổn định, lại phải mổ lại lần hai, và phẫu thuật mở n.g.ực tháng 8 cũng chỉ là tạm thời làm chậm tiến trình."

"Việc này tôi biết."

"Vậy, tất cả bắt nguồn từ việc cô mắc chứng thông liên thất nặng, bao gồm các biến chứng và nhiễm trùng đi kèm, đều liên quan đến bệnh thông liên thất. Cô hiểu chứ?"

Nguyễn Du gật đầu, bác sĩ cười: "Nhưng trong hơn bốn tháng qua, các xét nghiệm đều cho thấy cô đang hồi phục rất tốt, thậm chí đã hình thành quá trình tự lành cho thông liên thất."

"Thông thường, tỉ lệ tự chữa lành thông liên thất khi trưởng thành chỉ có một tỷ lệ rất thấp, nhưng cô lại đang tự lành, hay nói cách khác, cô đã gần như tự lành rồi." Bác sĩ lần đầu gặp phải trường hợp như thế, cảm thấy rất hiếm, "Giống hệt như trẻ sơ sinh, thật hiếm có."

Nguyễn Du nghe mà choáng váng, bác sĩ lại lật các báo cáo của cô, rút ra một vài tờ giải thích thêm.

Một đồng thuật ngữ y học, cô không hiểu hết, chỉ chú ý đến một điểm: "Bác sĩ Trần, vậy có phải là... tôi thực sự có thể... khỏe lại không?"

Giọng cô hơi run.

"Tình trạng của cô hiện tại, nếu dưỡng bệnh tốt, sau này sẽ không khác gì người bình thường." Bác sĩ đặt báo cáo xuống, "Chờ kết quả kiểm tra, nếu không có vấn đề gì, trong một hai tuần nữa cô có thể xuất viện."

Nguyễn Du vẫn cảm thấy không thể tin nổi: "Vậy sau này tôi có thể chạy nhảy, uống rượu, đánh bạc không?"

"Đánh bạc thì không được đâu." Bác sĩ cười khúc khích.

Ôi, trời.

Cô suýt khóc.

Nguyễn Du thật sự đã khóc, mắt đỏ hoe, muốn xuống lầu chạy vài vòng để cảm ơn.

"Đừng cảm ơn tôi, tình trạng của cô rất đặc biệt, giờ trên mạng đang nói sao nhỉ?" Bác sĩ nhớ ra, "Đúng rồi, là kỳ tích y học, khi nào tôi làm nghiên cứu về ca của cô, viết luận văn, có thể sẽ phải mời cô quay lại kiểm tra."

Cô vui mừng quá, trực tiếp chân thành trả lời: "Bác sĩ đừng khách sáo, đừng nói quay lại bệnh viện kiểm tra, vào phòng thí nghiệm tôi cũng hợp tác hết mình!"

"....."

Nửa giờ sau, khi An Trác Tây và Lâm Thanh đến nơi, Nguyễn Du đang xem điện thoại. Điện thoại của cô có quá nhiều tin nhắn, toàn là cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chúc mừng, cô đang lật xem thì suýt bị một cái ôm đè xuống.

Diệp Mộng Mộng không kìm được bật khóc: "Chị Tiểu Du!"

"Cậu cẩn thận chút! Đừng làm đứt kim của chị ấy!" Lâm Thanh vừa kích động vừa lo lắng, mắt đỏ hoe hét phía sau.

Nguyễn Du khó khăn vươn ra khỏi vòng tay Diệp Mộng Mộng: "Đừng, đừng khóc, tôi không muốn khóc lần thứ ba nữa."

An Trác Tây cười không giấu được vẻ vui mừng, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Cảm giác rất tuyệt." Cô bịa đại, "Em cảm giác bây giờ có thể xuất viện đi làm ngay lập tức."

An Trác Tây cười: "Nếu em biết có bao nhiêu lịch làm việc đang chờ, em chắc sẽ không nói như vậy."

Nguyễn Du im lặng.

Từ khi Nguyễn Du từ ICU chuyển sang phòng bệnh thường, An Trác Tây và ba người họ thỉnh thoảng đến thăm cô, biết tình

hình bệnh của cô.

Cô chợt nhận ra.

Hóa ra hai thông báo trước đây của Truyền Thông Thương Ảnh về tình trạng bệnh tốt lên, khả năng phục hồi sắp đến không phải là thông cáo báo chí sao??

Đến gần trưa, kết quả kiểm tra mới nhất đã có, không có vấn đề gì.

An Trác Tây ngay lập tức liên lạc với bộ phận PR của công ty, yêu cầu công ty phát thông báo về việc Nguyễn Du tỉnh lại.

Sau đó, cô cũng cuối cùng lên Weibo, đăng một bài.

【@Nguyễn Du: Mọi người đừng lo, tôi đã trở lại rồi.】

Chương 70: Dự báo

Thông báo của Thương Ảnh và bài đăng Weibo của Nguyễn Du vừa phát ra, chủ đề "Nguyễn Du tỉnh lại" không ngoài dự đoán đã vọt lên vị trí hot search số một. Hot search và phần bình luận dưới bài đăng của cô đầy những lời chúc mừng của những người qua đường và fan của cô, ai ai cũng hò reo!!

【A a a a Tiểu Du nghỉ ngơi thật tốt, mọi người đợi em quay lại!!!】

【Tôi khóc c.h.ế.t mất, số phận nhất định sẽ đối xử tốt với cô tiên dịu dàng lương thiện 5555】

【Hu hu hu, con gái yêu tôi nhớ em quá!】

【Fan mới điểm danh, cố lên.】

...

Bốn tháng "nằm im hút fan" quả nhiên không phải lời nói suông. Nguyễn Du lướt qua những bình luận dưới Weibo của mình, đông hơn mấy lần so với trước kia, nhìn một lúc vẫn không dám tin.

Bên cạnh, Lâm Thanh đang gọt táo cho cô, chẳng lấy làm ngạc nhiên. Bộ phim 'Gia Đình Nhỏ' vẫn đang được phát sóng, diễn xuất của cô tiến bộ rõ rệt, chỉ dựa vào bộ phim đã kéo về một lượng lớn độ nhận diện quốc dân. Thêm vào đó, dạo gần đây báo chí còn đưa tin cô âm thầm làm từ thiện, tác phẩm tốt kết hợp nhân cách đẹp, đúng là công cụ hút fan cực đỉnh.

"Chị Tiểu Du, món quà chị tặng em em còn chưa dám dùng."
Diệp Mộng Mộng bỗng nhớ ra. "Đắt quá, em sợ đụng vào hỏng!"

Ngày Nguyễn Du ngã bệnh, Lâm Thanh và mọi người vào thư phòng của cô tìm hồ sơ bệnh án, mới phát hiện cả căn phòng chất đầy quà. Món tặng Diệp Mộng Mộng là một chiếc máy chiếu laser gia dụng, thuộc thương hiệu cao cấp nào đó. Sau khi tra thử giá, Diệp Mộng Mộng trợn mắt há mồm, hóa ra nó hơn bốn mươi vạn!

Mắt Lâm Thanh vẫn còn đỏ: "Còn cả bức thư kia, em cũng đọc rồi. Viết cứ như di thư, thật sự dọa c.h.ết người khác."

Đừng nhắc thì thôi, nhắc tới Nguyễn Du thiếu chút nữa căn trúng lưỡi mình, mặt đầy vẻ đau khổ bị làm mất mặt công khai.

Mẹ nó, ai ngờ lại có ngày hôm nay chứ! Lúc đó cô tưởng mình sắp chết, gần như đã tiêu hết sạch tiền trong tài khoản, tiền cát-xê và quảng cáo hơn một năm qua đều dùng hết.

Cô tra thử số dư trong vài tài khoản ngân hàng của mình, nghèo đến mức muốn kêu meo meo.

Còn những bức thư kia...

Giọng cô run run: "Mấy người sẽ không, thật sự đem hết quà và thư gửi đi rồi chứ?!"

"Yên tâm, không sót một cái." Lâm Thanh phát tay.

Nguyễn Du đỡ đầu: "Lâm Thanh, đưa con d.a.o gọt hoa quả đây, tôi không muốn sống nữa."

Chết tiệt!!!

Giờ phút này chỉ có mất mặt, cực kỳ mất mặt. Hối hận, vô cùng hối hận.

Điện thoại rung lên.

Cô nhìn, lập tức ngồi thẳng dậy trên giường, nghe máy: "Alo?"

Bên kia Đoàn Lâm đang ở phim trường, vừa quay xong.

Chốc lát, âm thanh dần yên tĩnh, giọng anh vang lên: "Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, giờ đang gặm táo." Nguyễn Du liếc Lâm Thanh và mọi người bên cạnh, hơi dịch về phía cửa sổ, "Anh ăn chưa?"

"Chưa."

Một thoáng ngừng lại, Đoàn Lâm nhàn nhạt hỏi: "Tối nay anh qua nhé?"

Nguyễn Du: "Hả?"

Không phải chứ, cô giật mình: "Cái gì mà, chẳng phải anh đang ở Hoàn Kiếm sao?"

Đoàn Lâm đáp lại.

"...Vậy, ngày mai anh còn có cảnh quay đúng không?"

Đoàn Lâm không trả lời, bình tĩnh: "Sao vậy?"

Sao cái gì nữa! Hoàn Kiếm cách Bắc Kinh xa mấy vạn tám nghìn dặm! Anh có cánh cửa thần kì doraemon sao, một tối nói đến là đến nói đi là đi?!!

"Đừng, anh qua phiền phức lắm." Một lát sau, Nguyễn Du nhe răng, "Hay đợi em xuất viện rồi hẵng đến nhé?"

Yên lặng trong giây lát. Đoàn Lâm đáp: "Không đợi được. Có chút nhớ em."

Một lúc lâu, cô mới nói: "Thôi bỏ đi."

Cô thể nghe kiểu gì cũng giống như cái giọng điệu nếm được vị ngọt liền nghiền không dứt ra được ấy.

"Quà sinh nhật em chuẩn bị cho anh, anh nhận được chưa?"
Nguyễn Du nhanh chóng đổi chủ đề.

Hồi đó cô gần như chuẩn bị quà cho tất cả những người quen biết, món quà tặng Đoàn Lâm là một chiếc đồng hồ đeo tay, không phải thương hiệu xa xỉ mà anh làm đại diện, nhưng cũng đẹp.

Vô cùng may mắn là lúc đó cô không viết di thư dài dòng cho anh, chỉ viết một câu "Chúc mừng sinh nhật".

Nghe anh ừ, lúc này cô lại bổ sung: "Chúc mừng sinh nhật nhé."

"Ừ."

Nói chuyện thêm vài câu, cúp máy. Lâm Thanh bên cạnh nghi hoặc: "Sao cười vui vậy?"

Nguyễn Du cắn táo, đè nén nụ cười, nghiêm túc nói, bắt đầu ca tụng sự sống: "Em không hiểu đâu, đây là vì cơ thể khỏe mạnh, ăn gì cũng thấy ngon, thở cũng thấy vui!"

Nhập viện một tuần, trong thời gian đó Nguyễn Chính Bình đã vội trở về chăm cô, vui mừng đến mức gần rơi nước mắt. Buổi tối ông muốn ngủ ở giường dành cho người nhà trong bệnh viện. Cô đã ngủ thử chiếc giường đó, vừa hẹp vừa không thoải mái, thấy áy náy nên chỉ vài ngày đã thúc giục ông quay lại công việc.

Tuần sau, bác sĩ Trần đến thông báo với Nguyễn Du, tình trạng sức khỏe của cô đã ổn định hoàn toàn, ngày mai có thể làm thủ tục xuất viện.

"Lát nữa tôi sẽ nhờ Trần Ngôn viết một danh sách các điều cần chú ý cho cô," bác sĩ Trần dặn dò, "Hai tháng đầu cô cần chú ý đến chế độ ăn uống, nhớ tái khám mỗi nửa tháng một lần."

Mắt Nguyễn Du sáng rực: "Bác sĩ, mấy việc như leo núi nhảy bungee, tôi thật sự không sao chứ?"

"Không vấn đề gì. Nhưng cô cũng đừng hành hạ bản thân quá nhiều, người trẻ tuổi, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất."

Khi đi tìm bác sĩ ký giấy tờ làm thủ tục, cô suýt nhảy căng lên như đứa ngốc.

Hu hu hu mẹ ơi, cuối cùng cô cũng có thể sống như người bình thường rồi!!!

Sau khi Nguyễn Du xuất viện, An Trác Tây lại cho cô nghỉ ba ngày.

Bốn tháng trời không về căn hộ, Pudding lần đầu tiên trong đời làm mèo lại chủ động cạo vào ống quần cô. Cô bế mèo lên, nhìn quanh một vòng, đồ đạc bày biện trong nhà vẫn y nguyên như cũ, bình hoa hướng dương trên bàn ăn vẫn được thay hoa mới, nở rực rỡ tràn đầy sức sống.

Kỳ nghỉ sắp kết thúc, An Trác Tây gọi điện thoại, thông báo với cô, Vô Thanh Kinh Lôi sắp bước vào giai đoạn quảng bá, bên đoàn phim vừa phát trailer cuối cùng, bảo cô chia sẻ.

"Đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên em đóng vai chính, đạo diễn lại là Khổng Minh Khôn, công tác tuyên truyền cần phối hợp tốt nhất có thể." An Trác Tây nghiêm túc, "Tuần sau đoàn phim sẽ bắt đầu chuỗi quảng bá, lát nữa chị sẽ bảo Lâm Thanh gửi lịch trình cho em."

Nguyễn Du đồng ý, vừa nghe điện thoại vừa mở iPad tìm kiếm tin tức về Vô Thanh Kinh Lôi.

An Trác Tây nhắc nhở: "Đúng rồi, trong giai đoạn quảng bá các em có thể tương tác kiểu ghép đôi một cách thích hợp, các hoạt động tuyên truyền offline hay bình luận Weibo, đều có thể tương tác."

Khoan đã: "Các, em?"

Không phải là kiểu ghép đôi mà cô đang nghĩ tới chứ???

"Đúng vậy, em và Đoàn Lâm." An Trác Tây nói thẳng, "Những bộ phim tình cảm nghệ thuật như Vô Thanh Kinh Lôi, doanh thu phòng vé dù đỉnh cao cũng không bằng phim thương mại, nên giai đoạn quảng bá cần phải làm tốt hơn nữa. Dù sao cũng là hai người đóng chính, tương tác kiểu ghép đôi để kéo doanh thu phòng vé cũng là một cách. Mọi người đều biết đây chỉ là tương tác quảng bá, không có vấn đề gì lớn."

Khoảnh khắc đó, Nguyễn Du cứ ngỡ rằng An Trác Tây đã đoán được điều gì đó, cô khó khăn lên tiếng: "Em và Đoàn Lâm..."

"Chị biết mà, bên Đoàn Lâm chắc chắn tám phần sẽ không đồng ý, mà fan của cậu ấy cũng không phải dạng dễ chịu gì." An Trác Tây thở dài, "Vậy nên em xem thử mà cân nhắc, có thể bàn bạc riêng với cậu ấy được không."

Cũng may, chị An chưa biết gì cả.

Nguyễn Du như vừa thoát chết, thở phào nhẹ nhõm. May quá, toàn bộ đội ngũ đều là những người cuồng sự nghiệp của cô, nếu biết cô lén lút hẹn hò chắc chắn họ sẽ không tha cho cô!

...Không đúng, không chỉ là hẹn hò. Cô đã đăng ký kết hôn rồi.

Cuối cùng cô bịa ra một lời nói dối: "Để em cố thử."

Cúp điện thoại xong, Nguyễn Du lập tức tìm thấy thứ cần tìm.

Mười lăm phút trước, tài khoản chính thức của Vô Thanh Kinh Lôi đã đăng tải trailer cuối cùng của bộ phim lên Weibo và Douyin. Trailer dài hai phút.

Khác với teaser dài 30 giây mang phong cách trừu tượng được tung ra vào tháng chín năm ngoái, trailer lần này có cả lời thoại, xen lẫn một vài chi tiết của cốt truyện.

Nguyễn Du đeo tai nghe, nhấn phát video. Tự dưng cảm thấy hồi hộp kỳ lạ.

Mười giây đầu là danh sách dàn diễn viên. Màn hình tối đen trong một giây lặng ngắt, sau đó dần hiện lên những dòng chữ nhỏ màu trắng về các công ty sản xuất và hợp tác sản xuất, những cái tên kín cả màn hình.

【Đạo diễn: Khổng Minh Khôn】

【Giám chế: Tiêu Tĩnh Vân】

【Nam chính: Đoàn Lâm】

【Nữ chính: Nguyễn Du】

Màn hình lại tối đi. Một lát sau, khi sáng trở lại, là cảnh sau cơn mưa dưới gốc cây. Mặt đất lát đá xanh ướt át, một quả đào chín rơi xuống, lăn qua một vòng bùn, thịt đào nhão nhoét dính đầy lá mục, từ từ lăn tới gấu váy của một người.

Máy quay kéo lên trên, xuất hiện một chiếc xe lăn và đôi chân dưới gấu váy. Nguyễn Du nhận ra đó là đôi chân của mình, hoặc đúng hơn là đôi chân giả của nhân vật Nghi Thư, hoàn toàn không thấy dấu vết của hiệu ứng kỹ xảo.

Tiếp đó, cô nghe thấy giọng mình, thở dốc và hít sâu, gấp gáp như đang chịu đựng cơn đau bệnh tật: "Em đã từng nghĩ đến việc g.i.ế.c anh."

Nguyễn Du nổi da gà, suýt nữa ném cả tai nghe. Chết tiệt, đây là câu thoại trong cảnh giường chiếu của Nghi Thư và Tần Thiếu An mà!

Cảnh tiếp theo chuyển sang cuộc gặp đầu tiên giữa Nghi Thư và Tần Thiếu An tại phòng khách nhà họ Nghi. Một người ngồi trên xe lăn quan sát lạnh lùng, người còn lại đứng bên cửa sổ với vẻ mặt thờ ơ. Ánh sáng và bóng tối phân chia rõ ràng, một người trong sáng, một người trong tối, tạo nên bầu không khí đầy câu chuyện.

Sau đó là một loạt các phân đoạn cãi vã, tuyệt vọng, đau thương vụn vỡ lướt qua. Sau tầng áp lực nặng nề, đoạn phim chuyển tới cảnh hai người hôn nhau trong đêm mưa tĩnh lặng tại nhà họ Nghi.

Sấm sét xé tan màn đêm, ánh đèn ngoài hiên chiếu sáng giữa họ, khơi lên sự mờ ám và khao khát âm thầm không lời.

Kèm theo lời van nài của Nguyễn Du: "Anh đưa tôi đi đi."

Âm nhạc và lời thoại đột nhiên ngừng lại, nhịp điệu chậm hẳn, quay về buổi chiều sau cơn mưa.

Xe lăn lăn bánh rời đi, một người cúi xuống chạm vào quả đào chín nẫu trên đất.

Ngón tay thon dài sạch sẽ, bị dây ra nước đào nhão nhoét.

Máy quay từ tay anh ta chuyển lên trên, quay cận cảnh yết hầu khẽ chuyển động và cơ hàm chặt lại một chút của Đoàn Lâm. Sau đó anh cúi đầu, l.i.ế.m sạch nước đào trên ngón tay.

"Được." Giọng của Đoàn Lâm vang lên.

Một giây sau, mọi âm thanh ngưng bật, màn hình chìm trong bóng tối, lại hiện lên những dòng chữ trắng trên poster:

【Vô Thanh Kinh Lôi】

【Ngày công chiếu toàn quốc: 14/2】

【Sinh ra đã bị ràng buộc, phá kén hóa bướm】

Trailer vừa đăng không lâu đã leo lên top tìm kiếm với các từ khóa như "phim mới của Khổng Minh Khôn" và "dàn sao đình đám". Khác với teaser mang phong cách trừu tượng trước đó, trailer cuối cùng này có nhiều nội dung hơn.

Hơn nữa, thông tin trong đó thực sự quá lớn!

Hiện tại, dưới bài đăng trên hot search, phần lớn là bình luận của cư dân mạng:

【Trời ơi, động tác l.i.ế.m ngón tay của Đoàn Lâm sao lại gợi cảm thế này, vậy mà cục điện ảnh lại duyệt qua được ư?!】

【Khổng Minh Khôn bắt đầu làm phim tình cảm rồi, tuổi thơ của tôi khép lại từ đây.】

【Đạo diễn giải thưởng lại chuẩn bị càn quét Tam Kim (Ba giải thưởng lớn).】

【Nguyễn Du tiến bộ diễn xuất rõ rệt, cảnh khóc đúng là chạm tim thật.】

【Cảnh quay đẹp quá, sức hút căng tràn, tôi đến đây!】

【Tôi không nhìn nhầm chứ? Đoàn Lâm có cảnh hôn sao?!】

...

Trên thực tế, fandom của Đoàn Lâm và Nguyễn Du không kịp kiểm soát bình luận ngay lập tức. Ngay khi cảnh hôn xuất hiện trong trailer, fan của cả hai đã sững sờ, cảm giác như bị sét đánh giữa trời quang.

Fan nhanh chóng bàn nhau: Đây là hy sinh vì nghệ thuật, chỉ là cảnh hôn thôï mà, giữ bình tĩnh!

Còn Nguyễn Du, cô vừa lướt các bài đăng bằng tài khoản phụ, vừa nhớ lại những cảnh thân mật trong Vô Thanh Kinh Lôi, cảm giác như đi trên dây giữa không trung.

Ngày chiếu toàn quốc.

[Xiaosi]

Nguyễn Du cười khổ.

Cô xong đời rồi.

.

Vào giữa tháng Giêng, An Trác Tây đã khôi phục một phần lịch trình làm việc của Nguyễn Du, nhưng không để cô quá vất vả, thỉnh thoảng chỉ có vài buổi chụp hình và các hoạt động thương mại.

Bộ phim sẽ được công chiếu toàn quốc vào ngày lễ tình nhân, Khổng Minh Khôn đã sắp xếp bắt đầu chuyến quảng bá trước hai tuần. Nguyễn Du nhận được lịch trình chuyến đi, trong vòng mười lăm ngày phải ghé qua ba mươi thành phố, ngoại trừ ba ngày nghỉ Tết, còn lại mỗi ngày đều kín lịch.

Cô gần như phải tham dự mọi buổi, trong khi Đoàn Lâm chỉ tham gia khoảng một phần tư số lần.

Trong thời gian này, Đoàn Lâm vẫn đang quay phim trong đoàn làm phim, gần cuối năm lại có những thông báo quan trọng khác. Khổng Minh Khôn hiểu rõ điều đó nên không ép anh phải tham gia tất cả.

Rất nhanh, buổi quảng bá đầu tiên diễn ra tại Thượng Hải.

Buổi chiều, đoàn làm phim tổ chức họp báo giới thiệu phim mới tại khách sạn ở trung tâm thành phố, hướng đến giới truyền thông. Tối đến, họ đến rạp chiếu phim để giao lưu với khán giả vừa xem buổi chiếu thử.

Một tiếng trước khi họp báo bắt đầu, cả đạo diễn, nhà sản xuất cùng dàn diễn viên, tổng cộng hơn chục người, đang trò chuyện trong phòng chuẩn bị bên cạnh sảnh tiệc.

“A Lâm chưa tới à?” Phó đạo diễn Từ Thành Lệ hỏi.

“Trời đang mưa, cậu ấy từ Hoàn Kiếm tới, chắc kẹt xe trên đường.”

Nguyễn Du đang xem điện thoại, nhắn WeChat cho Đoàn Lâm: “Anh đã đến Thượng Hải chưa?”

Vừa gửi đi, cô nghe Khổng Minh Khôn cười hỏi: “Nguyễn Du, cô vẫn chưa xem bản hoàn chỉnh đúng không?”

“À đúng vậy, vẫn chưa.” Cô ngẩng đầu khỏi màn hình điện thoại.

Nghe nói khi biên tập vừa cắt xong bản phim, Khổng Minh Khôn đã mời vài nhà sản xuất và diễn viên chính đến nhà xem qua trước khi gửi duyệt. Lúc đó, cô còn nằm viện, nên hoàn toàn không biết bản phim hoàn chỉnh thế nào.

Nguyễn Du chợt nhớ đến một chuyện, bèn dò hỏi: “Đạo diễn Khổng, lúc gửi duyệt, có cảnh nào bị yêu cầu cắt bỏ không?”

“Có cắt hai cảnh, sao thế?”

“Hai cảnh nào?” Đôi mắt cô sáng lên.

“Cảnh hôn giữa cô và A Lâm ở bãi biển,” Khổng Minh Khôn chỉ về diễn viên đóng vai cha Nghi Thư, “và cảnh giường chiếu qua khe cửa của ông ấy với Đoàn Thu.”

Nguyễn Du không thể tin nổi: “Thế thôi ạ? Còn cảnh giường chiếu giữa Nghi Thu và Tần Thiếu An thì sao?”

“Cảnh đó vẫn giữ, một phen cảnh kín đáo như thế, làm gì có chỗ nào cần cắt bỏ.”

Không phải chứ, kín đáo chỗ nào?!

Điện thoại bỗng rung lên, là Đoàn Lâm gọi đến.

Cô nhắc máy, giọng anh vang lên: “Anh đến rồi. Ngẩng đầu lên.”

Nguyễn Du ngẩng đầu, đúng lúc cửa phòng chuẩn bị được đẩy ra, ánh mắt Đoàn Lâm vừa vịn chạm vào cô.

“Đến rồi à, hôm nay Thượng Hải mưa lẫn tuyết, đường có bị kẹt xe không?”

Mọi người rồi rít chào hỏi, Đoàn Lâm gật đầu đáp lại, tháo khẩu trang.

Anh cởi áo khoác, cầm trong tay, rồi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Du.

Khổng Minh Khôn ngồi trên ghế sofa chéo đối diện, trò chuyện thân quen với Đoàn Lâm vài câu. Nguyễn Du đang nghe, nhưng lại thấy Đoàn Lâm hơi nghiêng đầu sang, ánh mắt thoáng nhìn qua cô.

Anh nhẹ nhàng hỏi: “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Cô lắc đầu.

Hôm nay Nguyễn Du mặc một chiếc chân váy màu xanh nhạt, khi ngồi trên sofa, tà váy vừa đủ để lộ đầu gối. Nhưng trong phòng có bật máy sưởi, vẫn ổn.

Đoàn Lâm liếc mắt, mở áo khoác ra và đắp lên chân cô.

Hai diễn viên đối diện đang trò chuyện nhìn thấy cảnh đó, đều sững sờ. Khổng Minh Khôn cũng ngừng lại một chút, sau đó mỉm cười hiểu ý, tiếp tục câu chuyện.

Từ khi quay phim, Khổng Minh Khôn đã nhận ra Đoàn Lâm có tình cảm đặc biệt với Nguyễn Du.

Lúc này trong phòng chuẩn bị chỉ có đoàn làm phim chính, không có trợ lý, dù ai nhận ra cũng sẽ không nói gì.

Nhưng Nguyễn Du thì ngó người ra.

Giữa chốn đông người, chiếc áo khoác của Đoàn Lâm đắp trên chân cô, một phần phủ lên cả sofa, phần tay áo và vạt áo còn chạm đất. Anh trông như chẳng để ý chút nào.

Áo khoác dường như vẫn còn hơi ấm của anh. Bàn tay đặt bên chân của cô cũng vô tình bị phủ vào trong áo khoác, ngón tay út của cô không ngừng cào cào, gãi gãi, tim đập nhanh như tàu siêu tốc. Cái quái gì, Đoàn Lâm sao lại táo bạo thế này?!

Cô cúi đầu, cố gắng bình tĩnh lại, thầm nghĩ phải tìm cơ hội nói chuyện nghiêm túc với anh—

Đột nhiên, bàn tay cô đang nghịch ngợm trong áo khoác bị anh nắm lấy.

Nguyễn Du sững sờ vài giây, như một cái máy từ từ quay đầu nhìn sang.

Đoàn Lâm vẫn đang lắng nghe Khổng Minh Khôn nói về bộ phim, từ góc nghiêng có thể thấy lông mi anh dài rậm, ánh mắt bình thản, điềm nhiên đến mức quá mức tự nhiên.

Ánh mắt cô lại trượt xuống.

Dưới gấu áo khoác phủ ở mép sofa, anh đang nắm tay cô.

Ngón tay anh khẽ vuốt qua lòng bàn tay cô, ngón tay thon dài tách từng ngón tay cô ra, mười ngón đan vào nhau.

...Cô, c.h.ế.t tiệt!!!

Nguyễn Du ghen hòng, không nói được lời nào, đổ cả tai, cuối cùng để anh nắm tay.

Nửa giờ sau, người phụ trách kiểm soát sân khấu gõ cửa vào, thông báo họp báo sắp bắt đầu.

Nguyễn Du căng thẳng muốn chết, lập tức rút tay về.

“Đi thôi.” Khổng Minh Khôn đứng dậy.

Cả nhóm rời khỏi phòng chuẩn bị, đi qua hành lang tiến về sảnh tiệc.

Một nữ diễn viên đi cạnh Nguyễn Du, nói chuyện với cô vài câu. Cô có chút mất tập trung, ánh mắt luôn dõi theo Đoàn Lâm đang trò chuyện với nhà sản xuất phía trước.

Về chuyện An Trác Tây nói trước đây về việc tương tác trên sân khấu, cô đã nghĩ kỹ, không được.

Nếu như cô không có gì mờ ám thì còn được, nhưng bây giờ giữa cô và Đoàn Lâm đang là một mớ mờ ám to đùng, thế thì không ổn chút nào.

Lỡ đâu tương tác qua lại mà bị phát hiện cô và Đoàn Lâm thật sự đang bên nhau, fan nữ của anh chắc chắn sẽ phát điên, lúc đó mất fan đã là chuyện nhẹ nhất. Chính cô cũng từng là fan hâm mộ, tất nhiên hiểu rõ cảnh “trời long đất lở, nhật nguyệt lu mờ” đó sẽ khủng khiếp đến mức nào!

Nguyễn Du quyết tâm, phải tìm cách giữ khoảng cách với anh ở nơi công khai.

Khi vào sảnh tiệc, màn hình lớn đang chiếu đi chiếu lại trailer mở đầu và trailer chính thức của “Vô Thanh Kinh Lôi”, MC trên sân khấu đang nhiệt tình khuấy động không khí.

Buổi họp báo hôm nay có gần 200 đơn vị truyền thông tham dự, ngồi kín cả khán phòng. Nhiều đơn vị báo mạng, truyền hình, truyền thông video, đều đến vì đạo diễn và hai diễn viên chính.

Đạo diễn là đạo diễn nổi tiếng, nam chính là lưu lượng đỉnh cấp từng đoạt hai giải Kim Tượng, nữ chính lại là tiểu hoa đán nổi tiếng đang có độ bàn tán bùng nổ gần đây. Hôm nay mà không khai thác được chủ đề độc quyền thì thật có lỗi với đội hình này!

Các phóng viên đều đang kiểm tra lại câu hỏi của mình, háo hức chờ đợi.

MC phấn khởi nói: “Xin mời nhà sản xuất và dàn diễn viên chính của ‘Vô Thanh Kinh Lôi’, xin mời đạo diễn Khổng Minh Khôn! Phó đạo diễn Từ Thành Lệ! Nam chính Đoàn...”

Nguyễn Du cùng mọi người bước lên sân khấu từ cầu thang bên hông.

Nhân viên đưa micro cho họ ở cạnh sân khấu. Nguyễn Du có chút lơ đãng, nhận lấy micro, vừa chuẩn bị bước lên bậc cầu thang cuối cùng thì không chú ý đến độ cao của bậc thang này.

Cô lỡ chân một chút, loạng choạng, chưa kịp đứng vững thì một bàn tay đã đưa ra đỡ lấy cô từ phía trước.

Đoàn Lâm đỡ nhẹ vào eo cô, nhíu mày một chút: "Cẩn thận."

Âm thanh trầm thấp.

Nhưng giọng nói gần như ngay sát micro trong tay cô, rõ ràng truyền ra khắp hội trường.

Nguyễn Du ngắt ra.

Người dẫn chương trình cũng ngắt ra.

Các phóng viên cũng ngắt ra.

Chúng tôi còn chưa chuẩn bị xong! Sao lại có tin hot ngay từ khi vừa lên sân khấu như vậy???

Chương 71: Tương tác công khai

Toàn hội trường im phăng phắc trong năm giây, ngay sau đó các phóng viên nhanh chóng phản ứng, mắt họ sáng hơn đèn flash, tiếng xôn xao, tiếng chụp ảnh không ngừng vang lên, có người còn liên tục kiểm tra xem khoảnh khắc vừa rồi đã được ghi lại chưa.

Lâm Thanh đứng dưới sân khấu suýt nữa mắt muốn rớt ra ngoài, muốn xông lên kéo Nguyễn Du ra, tay! Tay đó!

Đoàn Lâm vẫn đang đỡ eo cô. Nguyễn Du ngây người trong vài giây, cô cố gắng giữ bình tĩnh, nói một câu "Cảm ơn" rồi không lộ cảm xúc nào rút tay lại.

"Chắc là không khí tại sự kiện hôm nay rất nóng hổi, ha ha." Người dẫn chương trình nói lấp bắp, cứng ngắc xoay chuyển chủ đề, "Tiếp theo, chúng ta sẽ..."

Các phóng viên dưới sân khấu chẳng còn quan tâm đến tiếp theo là gì, tất cả đều bận rộn liên hệ với đồng nghiệp để phát tin tức nóng hổi đầu tiên.

Chỉ trong vòng chưa đầy mười phút sau sự kiện, các nền tảng mạng xã hội đều đồng loạt đăng các bài viết về "Tương tác thân mật giữa Đoàn Lâm và Nguyễn Du tại buổi họp báo", với các từ ngữ hấp dẫn như "ôm eo mờ ám", "nhắc nhở nhỏ nhẹ", "ánh mắt đầy tình cảm" được sử dụng trong các bài viết.

Lâm Thanh ngay lập tức lao vào Weibo, quả nhiên, tin đã lên hot search, chẳng bao lâu sau, đồng nghiệp ở phòng PR cũng gửi

tin nhắn WeChat cho anh, nói rằng các chủ đề liên quan đang dần leo lên hot search!

Anh hoang mang, trong nhóm gửi một thông báo khẩn cấp, kèm theo mấy chục dấu chấm than.

Dưới đó, Diệp Mộng Mộng trả lời anh bằng hai mươi dấu chấm than, một lúc sau, An Trác Tây mới thông thả trả lời.

An Trác Tây: 【Được, không sao.】

Lâm Thanh lo lắng: 【An tử, thật sự không cần xử lý à?】

An Trác Tây: 【Tương tác công khai trong giai đoạn quảng bá phim, đúng lúc tiết kiệm chi phí PR, không cần lo lắng.】

Lâm Thanh không thể tin được, giữa thanh thiên bạch nhật mà họ lại ôm eo nhau như thế, sao có thể gọi là "hợp lý"?!!

Ở một nơi khác, An Trác Tây đúng là không quản lý, thậm chí còn không quá đề phòng.

Nguyễn Du với ai có scandal thì cô ấy còn nhíu mày, nhưng với Đoàn Lâm thì không. Nguyễn Du thích Đoàn Lâm đã nhiều năm rồi, nếu anh ta thích cô ấy, sớm đã thích rồi, cô cần gì phải cố gắng vào ngành này?

Buổi họp báo diễn ra được hai mươi phút, dưới hot search, các fan của cả hai bên bắt đầu tranh cãi dữ dội.

Ban đầu là những màn chỉ trích lẫn nhau, sau đó người qua đường và các fan kiểm duyệt không liên quan chiếm ưu thế, các bình luận phía trước có thể nhìn rõ hơn chút.

【Đoàn Lâm chỉ là đỡ Nguyễn Du khi thấy cô ấy mới khỏi bệnh, hành động của một người lịch sự thôi.】

【Tương tác trong giai đoạn quảng bá, người hiểu chuyện thì biết, đừng quên mua vé phim.】

【Phía trước, ngày 14 tháng 2, #Phim Vô Thanh Kinh Lôi# công chiếu toàn quốc, Cá con chúc mọi người năm mới vui vẻ.】

【Người già qua đường còn giúp đỡ, người bệnh tim ngã cầu thang có đỡ không?】

【Có fan nào không thể bình tĩnh thì sao?】

...

Các fan của hai bên tiếp tục tranh cãi trên hot search, trong khi các fan Đoàn Lâm khen ngợi anh là người lịch sự, fan của Nguyễn Du lo lắng cho sức khỏe của cô, ai cũng cố gắng nhịn, chỉ mong quảng bá qua nhanh một chút, tránh phải tiếp tục tranh cãi.

Cũng có một số fan chạy đến trang chính thức của công ty và quản lý gửi tin nhắn yêu cầu: nếu các bạn sắp xếp cho idol một màn "tương tác giả" như thế này trong thời gian quảng bá, đừng có trách tôi chỉ trích!

Cả mạng xã hội trở nên xôn xao, trong khi Nguyễn Du trên sân khấu chỉ đứng như cột gỗ, mắt lướt qua Đoàn Lâm bên cạnh, cô cố tình ngheo cổ, không dám nhìn anh.

Trong đầu cô hiện lên hàng loạt dấu chấm cảm.

A a a a a, cô đâu có lỗ chân gì đâu! Xong rồi, lần này sẽ không bị người ta nghi ngờ chứ?!

Buổi họp báo kéo dài chưa đầy một giờ, khi các phóng viên hoàn thành phần phỏng vấn và chụp ảnh tập thể, chương trình gần như đã hoàn tất.

Đoàn phim còn phải đến rạp chiếu phim để gặp gỡ khán giả sau buổi chiếu, không ở khách sạn quá lâu.

Cả đoàn rời khách sạn, trước cửa có không ít fan và phóng viên không được mời. Các fan ở ngoài vẫn khá lý trí, họ hô lớn "Phim nhất định sẽ bùng nổ". Đạo diễn, nhà sản xuất và các diễn viên chính cùng ngồi chung xe, nhưng Nguyễn Du không ngồi, bên cạnh có fan Đoàn Lâm đang chú ý, cô liền chọn ngồi một chiếc xe khác.

Cô tình cờ thấy Đoàn Lâm đang đi về phía cô, đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu, nhân lúc Lâm Thanh vừa vặn giúp cô che đi ánh mắt của fan, cô nhanh chóng nháy mắt một cái.

Đừng đến đây!!!

Đoàn Lâm dừng lại.

Cô vừa mới lộ ra biểu cảm đó, rất đáng thương.

Lông mày nhíu lại, môi mím chặt, cằm cong lên, đôi mắt hồ ly xụ mặt thành kiểu mắt chó nhỏ, cả mặt như viết chữ "Đừng" rõ ràng.

Nhìn nhau một giây, Đoàn Lâm cầm ô, sắc mặt vẫn lạnh lùng như thường, nhưng rất tinh tế nhướn mày.

"Đoàn Lâm?" Phó đạo diễn Từ Thành Lệ gọi anh từ trong xe.

"Ừ."

Anh bình tĩnh trả lời, gập ô lại, quay người lên xe.

Nguyễn Du nhẹ nhõm một hơi, trời ơi, may mà làm mặt đáng thương còn có tác dụng!!!

Không, Đoàn Lâm sao có thể táo bạo như vậy giữa ban ngày ban mặt thế chứ?!

Trong xe, cô vừa lên xe, điện thoại của Lâm Thanh lập tức đưa màn hình về phía cô, anh lo lắng nói nhỏ: "Vừa rồi chuyện đó đã lên hot search! Chị bị chửi rồi!"

Cô nhìn qua một lượt, hiện giờ đã là tình huống sau khi dư luận đã được kiểm soát, nhưng vẫn còn một số bình luận nói cô cố tình giả vờ ngã để thu hút sự chú ý và tạo scandal.

Nguyễn Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "May mà bị mắng."

Lâm Thanh: "?"

May mà chỉ bị mắng, không ai nghi ngờ cô và Đoàn Lâm có gì đó mờ ám.

Tối trung tâm thương mại, cả đoàn làm phim đi thang máy riêng lên rạp chiếu phim, vừa khéo canh đúng lúc phim chiếu xong để vào phòng chiếu.

MC ở trong đang khuấy động không khí, trang trọng mời đội ngũ sản xuất của đoàn phim lên sân khấu. Nguyễn Du đi theo sau phó đạo diễn Từ Thành Lệ vào phòng chiếu. Vừa bước vào, tiếng vỗ tay như sấm rền, kèm theo tiếng hò reo vang dội.

"Các bạn tuyệt quá!!"

"Đoàn Lâm, em yêu anh! Nguyễn Du, em yêu chị! Đạo diễn giỏi quá! Đỉnh thật!"

"Bộ phim chắc chắn sẽ bùng nổ!"

Nguyễn Du bị mấy lời bày tỏ tình cảm trực diện làm cho ngẩn ngơ, nhìn qua Khổng Minh Khôn và những người khác, ai nấy đều nở nụ cười, dường như không quá ngạc nhiên, phần nào đoán trước được phản ứng của khán giả.

Buổi chiếu thử này được tổ chức trong phòng chiếu màn ảnh lớn với âm thanh vòm, có hơn 300 khán giả tham gia, trong đó lượng fan diễn viên chiếm rất ít, đa phần là những blogger phim ảnh, nhà phê bình, cùng khán giả trên các nền tảng như Maoyan và Douban mà đoàn phim mời đến. Mục đích chính là để quảng bá trước khi công chiếu.

Những tiếng chê bai, chỉ trích mà cô dự đoán, hoàn toàn không hề xuất hiện.

Trong số các khán giả có mặt, hơn nửa đều mắt đỏ hoe, dáng vẻ vừa khóc xong.

Toàn bộ buổi gặp gỡ chỉ kéo dài chưa đầy nửa tiếng, khán giả đặt câu hỏi rất nhiệt tình. Đến cuối cùng, có một khán giả nữ vẫn giơ tay không ngừng.

MC gọi: “Cô gái này đến giờ vẫn đang khóc kìa, là vì có cảm xúc rất sâu sắc với bộ phim của chúng tôi sao?”

Khán giả nữ vẫn đang lau nước mắt, nghẹn ngào gật đầu.

“Tôi muốn đặt một câu hỏi, dành cho Nghi Thu và Tần Thiệu An, được không ạ?”

MC: “Mời cô.”

Cô gái nhìn về phía Nguyễn Du và Đoàn Lâm trên sân khấu: “Tôi thực sự, thực sự rất mong hai người có thể ôm nhau một cái, được không?”

Nguyễn Du vẫn đang ngơ ngác, không biết mình có nghe nhầm không.

Cô biết nội dung kịch bản của “Vô Thanh Kinh Lôi”, lúc trước khi đọc xong cô cũng phải mất vài ngày để bình tĩnh lại, nhưng phản ứng của khán giả lần này, có phải hơi quá không???

Nhưng ngay giây sau, khán giả bên dưới như bị nhấn nút kích hoạt, đồng loạt ồn ào lên.

“Đúng vậy! Ôm một cái đi!”

Thậm chí còn có tiếng hò hét táo bạo hơn: “Hôn một cái! Hôn một cái!”

MC khó xử, cười xòa: “Xem ra mọi người rất tiếc nuối với cái kết nhỉ, vậy vẫn phải hỏi ý kiến hai diễn viên chính của chúng ta thôi. Trong phim là tình yêu, vậy ngoài đời có thể dành một cái ôm hữu nghị không nào?”

Khổng Minh Khôn rất hài lòng với phản ứng của khán giả, cầm micro lên tiếng: “Ôm một cái đi.”

Đạo diễn đã lên tiếng, Nguyễn Du quay sang nhìn Đoàn Lâm, đèn cảnh báo trong lòng đã sáng đỏ.

Đoàn Lâm cũng đang nhìn cô, nét mặt bình thản, như chờ cô đồng ý.

Nguyễn Du mỉm cười lễ phép, vẻ mặt lộ chút bất đắc dĩ như bị ép buộc, lại có chút e thẹn của người chưa quen thân, diễn xuất còn giỏi hơn lúc đóng phim.

Cô không ngừng tự nhủ: Là công việc, tất cả đều vì công việc thôi!!!

Cuối cùng cũng xong, cô nhẹ nhàng ôm lấy Đoàn Lâm.

Anh hơi cúi xuống, đáp lại bằng một cái ôm, mùi hương gỗ nhè nhẹ quen thuộc phảng phất quanh cô, cái ôm chỉ thoáng qua rồi rời đi.

Nhưng khi buông ra, anh hơi nghiêng đầu, ở góc mà khán giả không nhìn thấy, chớp mũi anh lướt qua bên tóc mai của cô.

Nguyễn Du ngay lập tức cứng đờ người như một khúc gỗ!!

Sau khi ôm xong, nhìn lại, khán giả bên dưới cơ bản đều tỏ ra hài lòng, không phát hiện điều gì bất thường.

Chuyện hai người bị ép ôm nhau trong buổi gặp gỡ khán giả sau buổi chiếu lại một lần nữa lên hot search, lần này thực sự kích thích sự tò mò của cư dân mạng: Đạo diễn Khổng Minh Khôn đã quay bộ phim gì mà khán giả lại cuồng đến vậy??

Hai fandom của diễn viên không nói gì, chỉ lặng lẽ trút giận trong nhóm kín, sau đó lại tiếp tục kiểm soát bình luận, quảng bá. Đã nhin được lần đầu, thì cũng nhin được lần thứ hai, dù sao đây cũng chỉ là quảng bá tạm thời, dù sao fan của đối phương cũng cảm thấy khó chịu. Ha, nghĩ thế lại thấy chẳng thiệt chút nào.

Buổi tối, Nguyễn Du còn phải cùng đội ngũ sản xuất khác đến Hàng Châu để chuẩn bị cho sự kiện quảng bá ngày mai. Còn Đoàn Lâm thì về Hoành Điểm trước.

Khổng Minh Khôn trên xe nhắc đến Đoàn Lâm vừa phải quay phim vừa phải chuẩn bị tổng duyệt Xuân Văn (Gala mừng xuân), trong tuần tới cho đến Tết Nguyên Đán, anh bận rộn đến mức không có thời gian tham gia các sự kiện quảng bá phim, chỉ có thể đợi đến tuần sau Tết.

Nguyễn Du chợt nhớ ra, đúng rồi, năm nay anh còn tham gia Xuân Văn nữa!

Mấy ngày trước, cô đã thấy hot search về việc anh tham gia tổng duyệt trên Weibo. Xuân Văn trước khi phát sóng vào đêm Giao Thừa phải có tổng cộng bốn lần tổng duyệt, cộng thêm việc quay phim, thực sự rất bận rộn.

Khi cả đoàn đến Hàng Châu, họ nhanh chóng nhận phòng khách sạn đã đặt trước.

Nguyễn Du vừa lau tóc từ phòng tắm bước ra thì thấy điện thoại trên đầu giường đang rung.

Đoàn Lâm! Cô nhắc máy: “Alo?”

Đầu dây bên kia rất yên tĩnh, có lẽ anh đang ở trong phòng khách sạn. Anh hỏi: “Đã tới thành phố rồi à?”

“Rồi, bọn em vừa tới không lâu.” Giọng Nguyễn Du nghe thoải mái hơn lúc trước.

Đoàn Lâm ngừng lại: “Chiều nay, tại sao em lại căng thẳng như vậy?”

Nhắc đến chuyện đó, cô lập tức nhớ lại, cô mới là người muốn hỏi anh tại sao có thể hành động thoải mái như thế kia chứ!!

“...À, em muốn bàn với anh một chuyện nhé?” Nguyễn Du dừng lau tóc, ngồi thẳng trên giường.

“Chuyện gì?”

Nguyễn Du: “Là... anh có cảm thấy chuyện chúng ta yêu nhau... hoãn một chút rồi hãy công khai, sẽ tốt hơn không?”

Im lặng một lát. Đoàn Lâm: “Tại sao?”

Nguyễn Du muốn phát điên, bình thường EQ của anh cao lắm mà! Đây chẳng phải là câu hỏi cố ý sao?!!

Thực ra việc lộ chuyện yêu đương không ảnh hưởng nhiều đến cô, thậm chí, cô còn có thể được tăng thêm chút danh tiếng nhờ tin đồn hẹn hò với Đoàn Lâm. Mức độ phổ biến của Đoàn Lâm cao hơn cô rất nhiều, mà suy cho cùng, cũng giống như mấy lời trong fandom thường nói về việc “được kéo lên nhờ scandal” vậy.

Nhưng mà.

Mặc dù Đoàn Lâm không dựa vào fan để duy trì danh tiếng, nhưng anh vẫn là một ngôi sao lưu lượng với lượng fan nữ hùng hậu. Một khi tin yêu đương bị lộ, không chỉ fan rời bỏ, thậm chí có thể quay lại chỉ trích anh! Anh thực sự không để ý đến độ nổi tiếng của mình sao??

Chỉ cần nghĩ đến cảnh hỗn loạn khi công khai yêu đương, Nguyễn Du lập tức thấy không ổn, lẩm bẩm: "...Anh có thể tôn trọng một chút danh phận top lưu lượng của mình được không?"

Một lúc sau, giọng nói của Đoàn Lâm vang lên, ngắn gọn: "Anh chỉ tôn trọng thân phận của em."

Nguyễn Du: "....."

Cô không biết phải nói gì, không thể tiếp lời.

Nín lặng một lúc lâu, cô đưa tay chạm tai mình, thấy nóng bừng, rồi không tự nhiên mà "ồ" lên một tiếng.

Đoàn Lâm: "Được không?"

Giọng anh thấp hơn, âm sắc nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao lại mang theo chút ý dỗ dành. Nguyễn Du thầm nghĩ, giọng điệu bây giờ của anh, thật giống như nốt ruồi ở dưới mắt anh vậy.

Cô suýt nữa bị mê hoặc mà nói "được," nhưng vẫn kìm nén lại, nhanh chóng dừng bước trước vực thẳm: "... Không được, em vẫn muốn, tạm thời đừng công khai, chỉ là tạm thời thôi."

Im lặng thêm một lát.

"Được."

Giọng Đoàn Lâm rất bình thản, Nguyễn Du không thể nhìn thấy biểu cảm của anh, cũng không nghe ra cảm xúc gì.

Đột nhiên cô có chút áy náy, chân thành nói: “VẬY, anh có yêu cầu gì với em không?”

Đoàn Lâm đáp lại: “Muốn xem phim không?”

“ĐƯỢC, khi nào?” Cô lập tức sáng bừng mắt.

“Đêm giao thừa. Sau khi thu âm xong, anh sẽ đến tìm em,” giọng anh trầm thấp, “cùng anh xem phim.”

Trong tuần tiếp theo, Nguyễn Du cùng các thành viên chủ chốt của đoàn phim chạy khắp các rạp chiếu toàn quốc để quảng bá. Thường thì vừa xuống máy bay là phải vội vã đến địa điểm sự kiện, thậm chí ăn uống và trang điểm cũng phải tranh thủ trên đường. Một thành phố còn chưa ở được nửa ngày, đã lại nhanh chóng rời đi.

Bảy ngày, họ đã ghé qua mười tám thành phố, trung bình mỗi ngày di chuyển hai ba nơi. Nguyễn Du là diễn viên chính cần có mặt ở tất cả các buổi, mệt mỏi đến kiệt sức.

Những cực khổ mà cô chưa từng trải nghiệm khi quảng bá cho bộ phim “Thành Danh Vô Vọng”, giờ đây cô đã nếm trải đủ trong lần này.

Nhưng may mắn là khán giả ở mỗi nơi đều vô cùng nhiệt tình, bộ phim dù chưa công chiếu rộng rãi đã nhận được nhiều phản hồi tích cực.

Trước giao thừa một ngày, đoàn phim đến buổi quảng bá cuối cùng ở Bắc Kinh. Sau khi hoàn thành sự kiện, Khổng Minh Khôn cho mọi người nghỉ ba ngày.

Nguyễn Du về nhà họ Nguyễn.

Nguyễn Chính Bình đã nghỉ phép từ hôm trước, mang về không ít quà tặng mừng năm mới. Tối hôm đó, sau bữa tối, cô cùng ông

ngồi ở phòng chiếu phim nhỏ tại tầng một xem tivi, chương trình đang chiếu là Xuân Vãn.

Danh sách chương trình đã được công bố từ trước, tiết mục của Đoàn Lâm nằm ở vị trí thứ mười ba, hát cùng một nữ diễn viên kỳ cựu, bài hát là một ca khúc kinh điển ca ngợi vẻ đẹp non sông đất nước.

Nguyễn Du tính toán, anh chắc sẽ xuất hiện vào khoảng mười giờ.

Thật ra những năm gần đây, cô càng lớn càng không còn hứng thú xem gala xuân. Ngoại trừ một năm Kỷ Lâm Hạo tham gia, cô hưng phấn ngồi dán mắt vào màn hình suốt đêm, những năm khác đều dành phần lớn thời gian lướt mạng xã hội.

Năm nay cô lại chăm chú xem, lý do là để chờ nhìn thấy người từng là “đối thủ” một thời của mình. Nhưng bây giờ, lại là “đối thủ” đang ở bên cạnh cô.

Đúng là kỳ diệu thật.

Nguyễn Chính Bình lớn tuổi, quá mười giờ đã bắt đầu không chịu nổi, cười hỏi: “Xem tivi mãi, buồn ngủ rồi. Hay cùng cha uống chút rượu nhé?”

Nguyễn Du không cần nghĩ ngợi, mắt sáng rỡ: “Được, giờ con uống được hết!”

Thế là Nguyễn Chính Bình đi vào hầm rượu lấy đồ.

Mười phút sau, ông mang ra một xô đá nhỏ, bên trong cắm một chai rượu sâm banh và hai chai rượu vang, còn lấy thêm dụng cụ lọc rượu. Sau khi để rượu thở, hai cha con vừa uống vừa trò chuyện.

Ngày trước do vấn đề về tim, Nguyễn Du không thể uống nhiều rượu. Bây giờ có thể uống thoải mái, cô không kiểm soát được lượng uống.

Quên mất rằng bản thân ít uống rượu từ nhỏ, tolerance cực kỳ kém.

Đến khi tiết mục của Đoàn Lâm xuất hiện, Nguyễn Du đã bắt đầu ngà ngà say.

Cô nhìn màn hình, thấy bóng dáng Đoàn Lâm. Hình như anh đang mặc một bộ vest đen, còn nữ diễn viên bên cạnh mặc sườn xám đỏ. Hai người dường như đang nhìn nhau và hát.

Bài hát... cũng khá hay.

Anh vừa rồi cười chưa nhỉ? Không nhìn rõ.

Nguyễn Du bây giờ chóng mặt đến mức muốn chết, cố gắng tập trung chút tỉnh táo cuối cùng, tính toán thời gian.

Đội Đoàn Lâm quay xong chương trình, thế nào cũng phải hơn mười hai giờ rồi. Rồi từ tòa nhà CCTV về đây, cũng mất ba bốn mươi phút.

Cô quá buồn ngủ, không đợi nổi nữa.

Bên cạnh, Nguyễn Chính Bình uống không ít nhưng vẫn rất tỉnh táo vì thường xuyên dự tiệc xã giao. Xem xong tiết mục của con rể, ông đứng dậy đi ngủ, vỗ nhẹ tay con gái, hiền từ nói: “Ngủ sớm đi, ba lên trước đây.”

“Ồ, vâng.” Nguyễn Du gật đầu, “Ba ngủ ngon.”

Chờ thêm hơn một tiếng, không chịu nổi nữa, cô định lên lầu chớp mắt một chút.

Tầng dưới, người giúp việc tiễn hai cha con lên lầu, dọn dẹp xong phòng khách, lại vào bếp chuẩn bị đồ nấu cháo sáng mai. Sau một vòng bận rộn, khi định lên lầu nghỉ ngơi, điện thoại từ cổng bảo vệ gọi đến, báo có khách ghé thăm.

Người giúp việc nhìn qua màn hình giám sát, chỉ thấy dáng người, nhưng lập tức mở cửa cho khách vào.

Chiếc xe đi vào biệt thự, dừng lại ở sân trước.

Người giúp việc mỉm cười ra đón, nhanh tay nhận lấy quà Đoàn Lâm mang đến, dẫn anh vào nhà: “Cậu đến rồi à? Du Du lên lầu rồi, không biết đã ngủ chưa.”

Tất nhiên bà nhận ra Đoàn Lâm.

Trước đây chỉ biết cô chủ đã kết hôn, nhưng chưa bao giờ thấy chồng cô đến nhà. Đến khi Nguyễn Du nằm viện, Đoàn Lâm thường xuyên đến thăm, còn hay ngồi lại trò chuyện, chơi cờ với ông chủ. Qua lại vài lần, hai bên trở nên quen thuộc.

Đoàn Lâm gật đầu: “Chúc mừng năm mới.”

Trên lầu, trong phòng ngủ, Nguyễn Du đang ngồi trước gương trang điểm, chống cằm, rất lâu không nói một lời.

Điện thoại đặt trên bàn vẫn liên tục hiện tin nhắn chúc mừng năm mới, nhưng cô không trả lời. Lúc này nhìn bàn phím cũng thấy hoa mắt.

[Xiaosi]

Bỗng nhiên, cửa phòng bị gõ vài tiếng.

Cô phản ứng chậm, mãi mới hỏi: “Là dì à?”

“Là anh.”

Là giọng của Đoàn Lâm.

Cô quay đầu lại, ngẩng mặt nhìn anh đẩy cửa bước vào, ánh mắt chạm nhau. Anh đi thẳng về phía cô, trên cánh tay khoác áo khoác ngoài, mặc áo len mỏng màu đen và quần dài cùng tông.

Nguyễn Du tưởng mình đang mơ.

Đoàn Lâm dừng trước mặt cô, cúi xuống, ngửi được mùi rượu phảng phất trên người cô, ánh mắt hạ xuống nhìn cô: “Uống rượu à?”

“... Đúng vậy.” Cô nghĩ ngợi một chút rồi đáp.

Anh dừng lại, giọng trầm thấp: “Xem chương trình chưa?”

“Xem rồi.” – Nguyễn Du từ từ hồi tưởng, nhận xét: “Hay.”

Đoàn Lâm: “Chỗ nào đẹp mắt?”*

*好看 có hai nghĩa là đẹp và hay

Chỗ nào đẹp mắt?

Nguyễn Du thấy kỳ lạ: “Chỗ nào cũng... khá đẹp mà.”

Ánh mắt giao nhau một lát. Đoàn Lâm đưa tay, gạt đi lọn tóc vô tình rơi vào khóe môi cô, ánh mắt sâu thẳm như mực: “Còn anh thì sao?”

Ồ, anh đang hỏi cái này à.

Nguyễn Du thành thật khen ngợi: “Anh cũng đẹp.”

Đầu cô nặng nề, nghĩ hơi chậm, nhưng thực ra vẫn có ý thức. Cô suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy như thể đã quên mất chuyện gì đó.

Chưa kịp nhớ ra, lại nghe Đoàn Lâm hỏi: “Gọi anh là gì?”

Nguyễn Du: “Đoàn Lâm.”

Đoàn Lâm nhìn cô.

Cô uống say nhưng không lộ rõ, chỉ có khóe mắt hơi ửng đỏ, mỗi lần trả lời đều phải cân nhắc một lúc lâu, như một chú nai con mơ màng, mềm mại như vừa được kéo ra từ nước.

Đoàn Lâm: “Không đúng.”

Sao lại không đúng?

Nguyễn Du có chút khó hiểu, nghĩ mãi không ra. Chẳng lẽ cô say đến mức quên cả tên anh?

Cô vừa định hỏi, cảm đã bị ngón tay anh nâng lên một chút, khiến cô ngẩng đầu.

Giây tiếp theo, đầu ngón tay anh chạm lên má cô, nâng mặt cô lên, áp sát vào.

Giọng anh trầm thấp, mang chút lười biếng, nốt ruồi đào hoa dưới mắt như nổi bật hơn: “Vợ.”

Ngừng một chút, Đoàn Lâm hỏi khẽ: “Gọi anh là gì?”

Nguyễn Du: “.....”

Cô từ từ, chậm rãi, sau một lúc lâu mới bật ra trong đầu một chữ: Chết tiệt.

Nguyễn Du lặng lẽ nhìn Đoàn Lâm, rất lâu không đáp.

Ánh đèn từ gương trang điểm phía sau soi rọi mọi thứ rõ ràng. Hai người nhìn nhau suốt 30 giây, vành tai cô từ từ đỏ bừng lên.

Một lúc sau.

Cô ngập ngừng, giọng rất nhỏ:

“...Chồng.”

Chương 72: Rượu giả

Sau khi gọi xong, cả căn phòng rơi vào tĩnh lặng hồi lâu. Chỉ còn lại âm thanh thông báo WeChat không ngừng nháy ra trên điện thoại.

Nguyễn Du cuối cùng cũng có phản ứng, cô muốn quay đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn đi nơi khác, định đứng lên.

“Đi đâu?” – Giọng Đoàn Lâm khàn khàn, trán vẫn chạm vào cô.

“...Lên giường.”

Giọng cô chậm hơn bình thường, nhưng ngữ điệu rất chắc chắn: “Em muốn đào một cái ổ chôn, tự chôn mình vào đó.”

Đoàn Lâm bình tĩnh: “Anh đi cùng em?”

Nguyễn Du: “.....”

“Không phải, anh đừng lợi dụng lúc em hơi say mà nói mấy lời này.” Tai cô đỏ bừng, vừa lúng túng vừa ấp úng: “Thực ra em vẫn nhớ hết, sáng mai dậy chắc chắn không quên được đâu, lúc đó em... không đúng, chắc chắn em sẽ xấu hổ c.h.ế.t mất!”

Đoàn Lâm vẫn giữ tay trên má cô, khẽ đáp lại, ánh mắt dừng ở vành tai mỏng manh như có lông tơ của cô dưới ánh đèn, quai hàm anh thoáng siết lại. Anh hơi nghiêng đầu, cúi xuống hôn lên tai cô.

Nguyễn Du ngẩn ra, cả người cứng đờ.

Cô cảm nhận được nụ hôn của anh từ vành tai lan xuống dải tai, dòng khí ấm áp mơn trớn qua, giây tiếp theo, dải tai nóng bừng bị anh ngậm lấy, nhẹ nhàng mút hôn.

Cảm giác mềm mại, nóng bỏng, mang theo chút tê dại.

Trong đầu cô như diễn ra vụ nổ lớn, tua chậm gấp mười lần.

“...Đợi đã.” Sau khi đầu óc cô quay một vòng qua dải ngân hà, cuối cùng cũng tỉnh táo lại: “Em nhớ ra rồi.”

“Nhớ ra gì?” – Giọng Đoàn Lâm vang lên ngay bên tai.

“Xem phim.” Cuối cùng cô cũng nhớ, chậm rãi nhưng chắc chắn: “Tối nay chúng ta, có phải định xem phim không?”

“Ừm.”

Đoàn Lâm hơi lùi lại, ngón tay chạm lên má cô lướt qua tai, ánh mắt cuối cùng cũng rời đi.

“Giờ còn muốn xem không?”

“Muốn,” cô gật đầu, ánh mắt trôi nổi khắp nơi, “Hình như cả đoàn chỉ còn em chưa xem.”

Ánh mắt Đoàn Lâm chăm chú nhìn cô.

Nếu để tối nay tiếp tục như vậy, anh nhất định sẽ thừa cơ mà làm bậy.

Cuối cùng anh kiềm chế, cúi xuống, chỉ hôn nhẹ lên môi cô, gần như chạm vào khóe môi, đáp: “Đi thôi.”

Nguyễn Du nhìn đồng hồ, đã là 1 giờ 30 sáng.

Nhưng bây giờ cô lại không buồn ngủ chút nào, ngược lại rất tỉnh táo, vừa chậm vừa tỉnh táo.

Trước khi rời đi, cô bất chợt nhớ ra điều gì đó, túm lấy tay áo Đoàn Lâm.

“...Không được, chúng ta không thể đi ra ngoài thế này. Chắc chắn sẽ bị chụp hình.”

Đoàn Lâm nhìn cô. Nguyễn Du nghĩ ngợi một lúc, đôi mắt hơi sáng lên: “Em trang điểm cho anh nhé?”

Mười phút sau, Nguyễn Du ấn Đoàn Lâm ngồi xuống trước gương, rồi quay lại lục lọi bảng phấn mắt và cọ trang điểm.

Khi ra ngoài, Đoàn Lâm thường đội mũ và đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt. Mắt anh có đặc điểm rất dễ nhận ra: hốc mắt sâu, dưới mắt có một nốt ruồi đào hoa. Về ngoài vốn đã rất cuốn hút và tình tứ, nhưng khi nhìn người khác, anh lại lạnh lùng xa cách.

Người ta thường nói, hai phong thái trái ngược ấy chính là “hạ bùa mê”.

Thế nên, dù có đeo khẩu trang cũng không thể che giấu hoàn toàn.

Cần phải làm mờ đi.

Nguyễn Du nghĩ thầm, kỹ năng hóa trang chuyên nghiệp từng dùng để ngụy trang giờ lại có dịp tái xuất. Cô tìm đủ phấn mắt, bút kẻ mắt và miếng dán mí mắt, rồi cả kem che khuyết điểm, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Khi cô cúi xuống, chuẩn bị hóa trang cho Đoàn Lâm, thì bất ngờ anh vươn tay, kéo eo cô lại.

[Xiaosi]

Vòng tay anh siết chặt, kéo cô ngồi nghiêng trên đùi mình.

“Trang điểm đi.”

Nguyễn Du ngã vào người anh, suýt chút nữa làm gãy cây cọ trong tay vì ánh mắt anh.

Cô chậm rãi đáp: "...Ồ, vậy anh... nhắm mắt lại đi."

Đoàn Lâm nhìn cô một lúc, ngoan ngoãn nhắm mắt, còn hơi ngửa cằm lên, phối hợp rất tốt. Khi nhắm mắt, hàng mi đen dài dày rậm của anh càng trở nên nổi bật, nơi yết hầu khẽ chuyển động.

Nhưng bàn tay anh thì không dừng lại.

Nguyễn Du đang cầm cọ trang điểm, cơ thể bỗng cứng đờ. Trong đầu cô lại hiện ra một chữ: c.h.ế.t tiết

Bàn tay Đoàn Lâm đang đặt ở eo cô, ngón tay chậm rãi vuốt ve dọc theo đường eo, qua lớp áo len mỏng, như vô tình lại như cố ý.

Cô cố nhịn, cảm giác m.á.u trong người như đang chảy ngược.

Sau khi hóa trang cho Đoàn Lâm xong, Nguyễn Du cảm thấy hài lòng. Cô cũng nhanh chóng sửa sang bản thân, đeo khẩu trang rồi cùng anh ra ngoài xem phim.

Tối nay, Đoàn Lâm tự lái xe đến. Trên đường đi, cô tính toán trong đầu.

Lúc này đã là 2 giờ sáng, hai ngôi sao nổi tiếng dễ dàng bị nhận ra lại quyết định ra rạp chiếu phim vào mừng Một Tết âm lịch, quả là hơi điên rồ.

Nhưng lạ thay, cảm giác này lại rất thú vị.

Rạp chiếu phim cách nhà họ Nguyễn không xa, chỉ mất khoảng 20 phút lái xe. Rạp nằm ở tầng cao nhất của một trung tâm

thương mại cao cấp. Khi họ đến nơi, rạp phim vẫn đông đúc, náo nhiệt.

Đêm Giao thừa, không ít gia đình tranh thủ xem suất chiếu sớm vào nửa đêm. Ngoài sảnh, khắp nơi là những khán giả trò chuyện, người vừa xem xong, người đang chờ vào rạp.

Hôm nay cũng là ngày đầu tiên bộ phim “Vô Thanh Kinh Lôi” ra mắt trong suất chiếu sớm, nhưng số suất chiếu không nhiều. Suất chiếu gần nhất là vào lúc 2 giờ 40.

Trong rạp, Nguyễn Du căng thẳng đến mức chỉ biết cúi gằm đầu. Trong lúc chờ Đoàn Lâm đi lấy vé, cô không nhìn được mà lén ngẩng đầu nhìn.

Giữa sảnh đặt vài tấm standee khổ lớn in poster phim. Bên trái là các bộ phim chiếu Tết, bên phải là poster của “Vô Thanh Kinh Lôi”, bộ phim sẽ chính thức công chiếu sau kỳ nghỉ lễ.

Trên poster, bối cảnh là hành lang dài hẹp trong căn nhà họ Nghi, góc máy trung cảnh. Cô ngồi ở khung cửa sổ cuối hành lang, bên ngoài là cơn mưa đen kịt, người ướt đẫm. Ở phía bên kia, Đoàn Lâm đứng dưới ánh đèn hành lang. Hai người đối mặt từ xa, giữa họ là một chiếc xe lăn, ranh giới sáng tối phân chia rõ ràng.

Có vài người dừng lại trước poster, lấy điện thoại ra chụp hình.

Nguyễn Du nhanh chóng cúi đầu xuống, cùng lúc đó, tay cô bị ai đó nắm lấy.

Đoàn Lâm đã lấy vé xong, ánh mắt anh dưới vành mũ khẽ rơi xuống cô: “Em muốn uống gì không?”

“Không.” Cô nhìn anh, không nhìn được cười, lắc đầu: “Không thể uống nữa.”

Nguyễn Du đã kẻ cho anh một đường eyeliner rất đậm, làm mất đi phần lớn đường mí mắt đôi của anh. Cô còn chuốt đuôi mắt lên cao, dán mí giả để thay đổi hình dáng mắt, cuối cùng là che luôn nốt ruồi. Khuôn mặt anh khác hẳn thường ngày.

Phong cách này thực sự phá hoại nhan sắc, Lăng Giác nếu nhìn thấy chắc chắn sẽ muốn đánh người.

Chỗ ngồi của hai người là hàng ghế cuối cùng trong rạp. Khi bước vào, Nguyễn Du sững sờ, cả rạp chiếu với sức chứa hàng trăm người lại không còn chỗ trống. Bốn phía là tiếng người khe khẽ bàn luận.

Cô cúi gằm đầu, để mặc Đoàn Lâm nắm tay dẫn đi. Vừa ngồi xuống ghế, cô đã nghe thấy cô gái bên tay trái nói với bạn mình: “Tôi cầu xin, cả bộ phim này anh trai tôi chỉ có duy nhất cảnh hôn đó thôi. Thật đấy, nếu có thêm tôi sẽ không chịu nổi!”

Cô bạn kia đáp lại: “Mùng Một Tết, ngày đẹp như vậy, xin đừng g.i.ế.c c.h.ế.t tôi.”

Cô gái: “Tốt nhất bộ phim này còn là một bi kịch, cảm ơn, cảm ơn rất nhiều!”

Nguyễn Du: “...”

Cô nghĩ thầm, đoán chuẩn thật.

Hàng ghế cuối cùng là ghế tình nhân, nhưng xung quanh cô lại toàn là những người quen mặt. Toàn thân cô cứng đờ, muốn rút tay lại nhưng bị Đoàn Lâm nắm chặt, mười ngón đan xen. Anh khẽ nhìn cô một cái, như muốn cảnh cáo, còn bóp nhẹ lòng bàn tay cô.

Đúng lúc này, ánh sáng trong rạp vụt tắt.

Trên màn hình lớn phía xa, bắt đầu chiếu những đoạn quảng cáo trước phim. Thực ra Nguyễn Du rất căng thẳng, nhưng khi dòng chữ mở đầu bộ phim xuất hiện, cô dần bị cuốn vào nội dung.

Cảnh mở đầu là một trụ sở cảnh sát ồn ào. Một cú máy dài bám theo một cảnh sát mặc đồng phục xanh, từ sảnh lớn nhộn nhịp tiến sâu vào bên trong. Trong khuôn hình, các cảnh sát bận rộn qua lại, tiếng chuông điện thoại, tiếng gõ phím và tiếng tranh cãi vang lên không ngừng. Khi máy quay tiến đến phòng thẩm vấn, những âm thanh ấy dần lắng xuống.

Một tập hồ sơ bị ném mạnh xuống bàn: “Tôi hỏi lại lần nữa, có phải anh đã đẩy cô ấy không?!”

“Không.”

Máy quay chuyển sang người đối diện. Đoàn Lâm bị còng tay, dựa lưng vào ghế thẩm vấn, dáng vẻ tiêu tụy, biểu cảm lạnh nhạt và u ám. Nguyễn Du nghe thấy vài cô gái ngồi gần đó kích động hít một hơi, như bị vẻ đẹp tiêu tụy đầy mê hoặc của anh làm cho ngạt thở.

“Lúc xảy ra vụ việc, anh có ở bên cạnh nạn nhân không?!”

“Có.”

“Anh nói cô ấy tự mình nhảy xuống?! Thế thì anh cứ đứng đó trơ mắt nhìn cô ấy nhảy sao?!” Viên cảnh sát chỉ thẳng vào Đoàn Lâm: “Nạn nhân bị liệt hai chân, làm sao cô ấy tự leo lên núi để nhảy vách đá tự sát? Và làm sao sau khi nhảy vẫn còn chiếc xe lăn? Anh giải thích thế nào?!”

Những câu hỏi của cảnh sát dồn dập, mạnh mẽ, âm vang khắp phòng thẩm vấn. Nhưng Đoàn Lâm như không nghe thấy gì, anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt hướng lên phía trên, nơi có hai ô cửa sổ nhỏ ở góc cao của bức tường.

Bên ngoài trời tối sầm, chẳng bao lâu sau, những hạt mưa tí tách rơi xuống cửa kính, mưa mỗi lúc một lớn, nhanh chóng biến thành cơn mưa như trút nước.

“Rốt cuộc anh có đang nghe tôi nói không?!”

Bên ngoài vang lên một tiếng sấm ì ầm, tiếp theo là tia chớp xé ngang bầu trời.

Đoàn Lâm quay lại nhìn viên cảnh sát, hốc mắt ửng đỏ, ánh mắt vừa ngoan cố vừa dữ tợn: “Tôi đã nói rồi, cô ấy chưa chết.”

Máy quay chuyển sang cảnh mưa bão bên ngoài. Giữa những khe hở của nền đá xanh, một bông hoa vô danh nở rộ, nhưng lại bị gió mưa cuồng nộ làm gãy cánh hoa. Nó ngã xuống vũng bùn, bị một người qua đường giẫm nát.

Trên màn hình lớn, dòng chữ trắng nổi bật hiện ra giữa mặt nước lăn tăn:

【Vô Thanh Kinh Lôi】

【Đạo diễn: Khổng Minh Khôn】

Dòng chữ biến mất, cảnh phim chuyển từ tông màu lạnh sang tông ấm, là khung cảnh sân sau của nhà họ Nghi vào đầu thu. Nguyễn Du thấy mình ngồi trên chiếc xe lăn, chăm chú ngắm nhìn những con bướm bay lượn giữa các dây leo đầy hoa.

“Có người đến nhà,” nữ hộ lý tiến đến gần, cúi xuống thì thầm vào tai cô:

“Ông chủ đưa về một người lớn và một đứa trẻ, họ đang ở phòng khách phía trước.”

Nguyễn Du biết rằng đây là lần đầu tiên Nghi Thư và Tần Thiều An gặp mặt. Trong lần đối mặt đầu tiên tại phòng khách, cô

luôn giữ thái độ cảnh giác với người lạ mặt này. Nhưng trong ống kính, ánh mắt của Đoàn Lâm lại luôn hướng về phía cô, ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh đã nhận ra hai người họ là đồng loại.

Phòng khách được bài trí theo phong cách Thượng Hải cổ điển, mỗi chi tiết đều đậm chất sinh hoạt thường ngày. Trên kệ có những bức ảnh cũ của Nghi Thư khi cô leo núi, nhảy ballet, nhưng khung ảnh đã bị nứt vỡ. Tất cả những vật dụng sắc nhọn đều được đặt ở độ cao mà người bình thường không thể với tới.

Phần đầu của bộ phim chủ yếu được kể qua góc nhìn của Tần Thiếu An. Từ góc độ của anh, khán giả nhìn thấy sự giằng xé, tuyệt vọng từng bước của Nghi Thư. Anh phát hiện ra qua khe cửa, những cảnh mẹ anh và cha dượng quẩn quýt nhau. Phần lớn các cảnh quay diễn ra trong nhà họ Nghi, đôi khi mở rộng ra những con phố nhỏ và gia đình dân dã, tạo nên một thế giới như một chiếc lồng giam chật hẹp.

Trong phim, mỗi diễn viên đều nói tiếng Thượng Hải, giọng địa phương rất chuẩn, cách dựng cảnh cũng chân thực, dễ dàng cuốn khán giả vào mạch phim, để rồi bị bầu không khí nặng nề trong những cảnh đầu đè nén đến mức khó thở.

Giữa chừng, Nguyễn Du nghe thấy khán giả xung quanh hít một hơi rõ ràng hai lần. Lần đầu là đoạn cô tháo chân giả trước khi ngủ. Hiệu ứng đặc biệt được làm quá chân thực, đến nỗi vết cắt giữa da thịt và phần cụt liền lại rõ ràng đến kinh ngạc, khiến cô đau đớn đến toát mồ hôi lạnh. Đoạn này chính cô khi xem lại cũng cảm thấy đau đớn.

Lần thứ hai là cảnh Nghi Thư muốn đứng dậy múa trong phòng khách nhưng lại ngã nhào. Tần Thiếu An trong bóng tối chạm vào mặt cô, ngón tay còn lướt qua môi cô. Lúc đó, Nguyễn Du nghe rõ ràng tiếng người ngồi bên cạnh hít vào một hơi.

Cô bắt giác co ngón tay lại, ngay sau đó bị Đoàn Lâm bên cạnh khẽ nắm đầu ngón tay.

Ở phần đầu và giữa phim, những cảnh quay giữa Nghi Thu và Tần Thiếu An tại nhà họ Nghi, dưới bàn tay của đạo diễn Khổng Minh Khôn, kết hợp với cách chỉnh sửa và nhạc nền tinh tế, đã xuất hiện nhiều gợi ý mơ hồ mang tính ám chỉ về tình dục. Ví dụ như cảnh trái đào. Dù hai nhân vật không có cảnh thân mật rõ ràng, nhưng giữa họ vẫn tràn đầy sự thăm dò lẫn nhau, một thứ tình cảm mơ hồ và khao khát không ngừng trỗi dậy.

Khi đọc kịch bản, Nguyễn Du không cảm thấy gì. Khi quay, cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng khi xem lại phim, cô bắt đầu cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Cảm giác say rượu của cô giờ đây gần như tan biến.

Bởi trong đầu cô, ký ức đang tua lại thật nhanh, cố gắng nhớ xem cô và Đoàn Lâm đã quay bao nhiêu cảnh thân mật.

Cốt truyện phát triển đến đoạn Nghi Thu yêu cầu Tần Thiếu An đưa cô rời khỏi đây. Hai người cùng ngắm hoàng hôn trên núi, và đó là cảnh hôn đầu tiên trong phim.

Trên màn hình, khi Nguyễn Du hỏi Đoàn Lâm: “Anh có muốn l.à.m t.ì.n.h không?”, cả rạp chiếu phim vang lên tiếng xôn xao. Và ngay khoảnh khắc hai người hôn nhau, sự xôn xao ấy càng trở nên mãnh liệt.

Nguyễn Du cảm thấy mình không thở nổi, như sắp ngạt thở.

Khi xem đoạn trailer có cảnh hôn này một mình, cô không cảm thấy gì. Nhưng bây giờ, khi phải xem cảnh hôn giữa mình và Đoàn Lâm trước hàng trăm khán giả, cô chỉ muốn ngừng thở.

Và đây mới chỉ là bắt đầu.

Trong hành trình của họ, từ nghi ngờ đến thấu hiểu nhau, từ việc mở lòng đến yêu nhau, từng cảnh hôn mà Nguyễn Du nhớ đều được giữ nguyên, không hề bị cắt bỏ khi lên phim.

Máy quay chuyển đến một thị trấn nhỏ xa lạ đang đổ mưa. Âm thanh của mưa và hơi thở dồn dập hòa quyện vào nhau. Ở cảnh tiếp theo, tại hiên nhà mờ tối, Nguyễn Du nhìn thấy mình đang được Đoàn Lâm bế lên, ép vào tường và hôn sâu.

Trong khoảnh khắc đó, toàn thân cô cứng đờ.

Không kiềm chế được, cô liếc nhìn sang bên cạnh. Đoàn Lâm vẫn nhìn màn hình, ánh mắt điềm tĩnh, không hề lộ chút ngại ngùng hay lúng túng nào.

Cô cảm giác lòng bàn tay mình có thể đang toát mồ hôi.

Rồi hình ảnh chuyển sang cảnh Đoàn Lâm bế cô đi dọc hành lang về phía phòng ngủ. Anh ném cô lên giường, chống tay, áp người xuống.

Lúc này, máy quay chuyển đến khung cửa sổ. Bên ngoài, mưa vẫn rơi xối xả. Những chiếc thuyền hoa trên kênh khẽ lắc lư, trong khi trên tấm kính mờ, phản chiếu bóng hai nhân vật chính đang cuốn quýt bên nhau.

Trong rạp chiếu phim yên tĩnh đến lạ thường, yên tĩnh đến mức không còn nghe thấy tiếng ồn ào nào.

Yên tĩnh đến mức Nguyễn Du có thể nghe rõ âm thanh vòm phát ra từ bốn phía. Trong nền nhạc Pháp mơ hồ, tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ của chính cô, cùng hơi thở hỗn hển của Đoàn Lâm, tất cả rõ mồn một.

Nguyễn Du tuyệt vọng nhắm mắt lại, không dám nhìn tiếp.

...Chết tiệt, cô không muốn sống nữa!!!

Cảnh giường chiếu này bị cắt bớt còn ba mươi giây, nhưng với cô, mỗi giây đều là một sự tra tấn công khai.

Phim tiếp tục với sự chuyển biến cảm xúc giữa hai nhân vật, cho đến khi họ bị đưa trở lại nhà họ Nghi, mối tình của họ không chỉ còn là sự cảm đoán mà còn trở thành hơi ấm cứu rỗi lẫn nhau.

Ở nửa cuối phim, Nghi Thư một lần nữa nhờ Tần Thiếu An đưa cô lên núi để ngắm mặt trời mọc.

Trong khoảnh khắc trước bình minh, khi trời còn tối nhất, cô vuốt ve khuôn mặt anh, nói lời từ biệt:

“Chúng ta không gặp nhau vào lúc tốt nhất. Nhưng em không hối hận. Bây giờ đã là lúc tốt nhất rồi.”

“Nhưng em không muốn sống nốt quãng đời còn lại như thế này. Nếu đây là thời khắc đẹp nhất, em muốn giữ lấy nó.”

Nghi Thư vẫn chọn kết thúc cuộc đời mình vào thời khắc đẹp nhất.

Sáng hôm sau, nghi phạm lớn nhất là Tần Thiếu An bị cảnh sát bắt đi, và đó chính là cảnh mở đầu phim.

Mọi người đều nghĩ rằng Tần Thiếu An đã g.i.ết Nghi Thư, nhưng không có bằng chứng, và anh cũng không giải thích nhiều.

Tình yêu duy nhất mà Nghi Thư trao cho anh không hề biến mất cùng với cái c.h.ết của cô.

Tần Thiếu An dần buông bỏ sự cố chấp với cha mẹ ruột, trở lại học hành, không còn tự hủy hoại bản thân, và trở thành một nhiếp ảnh gia sân khấu, sống một cuộc sống bình thường.

Anh mang theo chiếc khăn lụa mà Nghi Thư hay đeo bên mình, giữ gìn hàng chục năm. Dù nó đã cũ kỹ, bạc màu, sờn rách, nhưng anh vẫn buộc nó quanh cổ tay mình.

Một buổi chiều nọ, khi đang vẽ trong sân, chiếc khăn bị gió thổi rơi xuống. Máy quay chuyển cảnh tự nhiên, bàn tay nhặt lên chiếc khăn giờ đây đã già nua, nhăn nheo.

Máy quay từ từ di chuyển lên, Tần Thiếu An ngồi trên xe lăn, mái tóc đã bạc trắng, dáng vẻ già nua cuối đời.

Trên giá vẽ, gần một bức tranh đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm nhau khiêu vũ trên đường phố Paris.

Ông cụ với gương mặt đầy nếp nhăn, ngược nhìn bầu trời đang chuyển âm u. Mưa sắp tới, trong sân, có một con bướm ép đôi cánh thấp, đậu yên trên giá vẽ.

Dần dần có những giọt mưa rơi xuống, con bướm trên giá vẽ cuối cùng cũng vỗ cánh bay xa.

Chợt như quay lại thời thanh xuân của Tần Thiếu An và Nghi Thư, âm nhạc nền bằng tiếng Pháp quen thuộc vang lên, hòa cùng giọng kể trầm lắng của ông lão:

"Ngọn núi em bước đi, tôi đã leo lên không biết bao nhiêu lần. Những năm gần đây leo không nổi nữa, nhưng những bức ảnh chụp mỗi năm tôi vẫn còn giữ lại. Mọi người đều nói em nhảy xuống vực, nhưng tôi lại nghĩ, em như những con bướm này, cuối cùng đã bay lên."

Mưa làm nhòe bức tranh, màu sắc trên vải tranh lan ra thành một vệt. Ông lão đưa tay chạm vào vệt màu xanh thẫm bị nhòe đó, chính là màu của chiếc váy dài trên người người phụ nữ trong tranh.

Ống kính tiến lại gần, toàn màn hình ngập tràn sắc xanh thẫm, sau khi tiêu điểm mờ dần, lại chuyển sang góc xa.

Cảnh tiếp theo, tà váy xanh thẫm bung xòe, màn hình đã chuyển đến cảnh Tần Thiếu An và Nghi Thư trẻ trung cùng khiêu vũ.

Trong khung cảnh, Nghi Thư không hề bị cắt cụt chân, mặc chiếc váy dài màu xanh thẫm như lần đầu hai người gặp nhau, đôi chân hoàn hảo, như một chú bướm tràn đầy sức sống.

Anh và cô ôm nhau nhảy múa trên con đường vắng vẻ ở Paris lúc đêm khuya. Những lời nói cuối cùng vang lên, cố định trong khung hình thu nhỏ dần của ống kính:

"Tôi thấy, em đúng là đã nhảy xuống, nhưng cuối cùng lại giống như những con bướm này, bay lên."

Trong bài hát Pháp đầy lãng mạn và mơ hồ, màn hình chuyển sang màu đen.

Phụ đề màu trắng cuộn lên, một loạt danh sách đoàn phim và lời cảm ơn trôi qua:

【Diễn viên】

【Kỷ Thiếu An - Đoàn Lâm】

【Nghi Thư - Nguyễn Du】

...

Ánh đèn trong phòng chiếu sáng bừng, ánh sáng chói lòa, Nguyễn Du cảm thấy Đoàn Lâm bên cạnh giờ tay đến, nhẹ lau khóe mắt cô.

Anh cau mày nhẹ, nhàn nhạt nói: "Đừng khóc."

Huhu, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao những khán giả trước đó lại bảo hai người ôm nhau một cái!

Nguyễn Du kéo tay áo Đoàn Lâm lau nước mắt, nghẹn ngào, khẽ dựa lại gần, định tìm chút ngọt ngào cho mình.

Cô khẽ đề nghị: "Hay là thế này đi, anh hôn một cái, em sẽ không khóc nữa."

Chương 73: "Cẩn Thận"

Ngay sau lời nói vừa dứt, Đoàn Lâm nhìn cô, ngón tay vừa lau khóe mắt cô liền lần về sau, móc vào dây khẩu trang, cúi người xuống.

Nguyễn Du nức nở một tiếng, vội vàng đưa tay che khẩu trang: "Về nhà... về nhà hăng hôn."

Đoàn Lâm khựng lại.

Nhẹ nhàng đáp: "Bây giờ về luôn."

Khi hai người chuẩn bị rời khỏi phòng chiếu phim, màn hình mới bắt đầu phát bài hát kết thúc thứ hai, lần này là bài hát tiếng Trung.

Chỉ có lác đác vài khán giả đứng dậy rời đi, phần lớn vẫn còn ngồi lại, chưa kịp hoàn hồn, nhiều người cúi đầu lau nước mắt. Nguyễn Du cúi đầu, được Đoàn Lâm dắt đi, nghe mấy cô gái phía sau đang bàn luận, giọng ghen ngào:

"Huhu, sao anh trai mình lại nhận bộ phim ngược thế này chứ!"

"Đoạn giữa làm mình khóc đến tan nát luôn, huhu, sao hai người họ lại diễn xuất hay như vậy."

"Không được, là do anh trai mình diễn tốt, đạo diễn Khổng quay giỏi! Không cho phép khen cô ấy!"

Chết thật, quay hay quá mà.

Trên đường về, Nguyễn Du khóc suốt, vừa khóc vừa nức nở, đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại. Trước đây đọc kịch bản và diễn chỉ là một chuyện, nhưng bây giờ xem thành phẩm lại là một chuyện khác.

Quay phim, cắt ghép, nhạc nền, ánh sáng, mỹ thuật, hiệu ứng đặc biệt – tất cả đều quá hoàn hảo, kịch bản vốn đã đạt 100 điểm, thêm vào lại thành 120 điểm.

Về đến nhà họ Nguyễn, ngay khi vừa bước vào sảnh tầng một, eo lưng và đầu gối cô đột nhiên bị siết chặt.

Bị Đoàn Lâm bế bổng lên ngay lập tức.

Nguyễn Du sững sờ, theo phản xạ ôm chặt lấy cổ anh: "...Hả?"

Đoàn Lâm liếc cô một cái, không nói gì, thẳng tiến lên lầu, băng qua hành lang, bước vào phòng ngủ.

Cô bị ném lên chiếc giường mềm mại, vừa mới chống người dậy định hỏi, tầm nhìn đã tối sầm, khẩu trang bị tháo ra.

Nụ hôn lập tức áp xuống.

Lời đề nghị lúc nãy của cô, lần này được Đoàn Lâm đáp lại một cách vô cùng chân thành.

Nguyễn Du vẫn còn nức nở, âm thanh nghẹn ngào bị chặn hết trong môi lưỡi. Đầu óc cô như đờ ra, nhưng tay vẫn ôm lấy cổ anh, cố gắng đáp lại, nhưng mãi không tìm được cách. Nhiều lần còn cắn trúng anh, bị anh nắm nhẹ gáy, càng hôn sâu hơn, liên tục gọi lướt qua điểm nhạy cảm ở vòm miệng, môi lưỡi quẩn quýt.

Ban đầu quá mãnh liệt, sau đó cuối cùng cũng dịu dàng lại, Đoàn Lâm vừa mút nhẹ môi dưới của cô, vừa mơn trớn. Một lúc sau, anh khẽ tách ra.

Giọng trầm thấp: "Ký hợp đồng với Ảnh Anh đi."

Nguyễn Du, nổi buồn vì xem phim lúc này đã tan biến sạch, tai đỏ bừng, suy nghĩ một hồi: "Sao anh cứ muốn em ký hợp đồng với công ty anh thế?"

Đoàn Lâm nhìn cô một lát, lại lau vệt nước mắt trên má cô: "Anh không phải không có cảm giác."

"...Cảm giác gì?"

"Nhìn những cảnh thân mật giữa anh và em, anh có cảm giác."
Đoàn Lâm, người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, bình thản giải thích: "Không muốn em lại đóng cảnh thân mật với người khác."

Nguyễn Du: "...Ồ."

[Xiaosi]

"Anh sẽ đưa cho em những kịch bản hay nhất, để em tự chọn. Được không?" Đôi mắt Đoàn Lâm ánh lên sự khát vọng.

Một lúc sau. Cô khẽ nói: "Nhưng... nếu trong kịch bản có cảnh thân mật thì sao?"

"Anh sẽ đóng."

Nguyễn Du im lặng, trong lòng hơi rung động, nhưng lý trí lại lên tiếng.

Thôi đi, nếu lại đóng cảnh thân mật với anh, chắc cô sẽ bị hội chị em fan của anh nuốt chửng mất!

Cô lại "Ồ" một tiếng: "VẬY... để em suy nghĩ thêm nhé."

Đoàn Lâm không ép cô quá gấp, lại cúi xuống gần hơn, chậm rãi hôn cô từng chút một.

Nguyễn Du bắt đầu thấy buồn ngủ, đầu óc hơi mơ màng, nhưng đôi mắt vẫn sáng rực. Cảm xúc lúc này khi xem phim lại ủa về, cô ngẩng đầu lên, thử đáp lại anh.

Huhu, cuối cùng cũng được ăn "kẹo ngọt"! T.T

Một lát sau, điện thoại của Đoàn Lâm vang lên thông báo. Sáng sớm hôm sau anh phải trở về Hoàn Kiếm, trợ lý Khương Lập nhắn tin hỏi chỗ để đến đón.

Trên giường, Nguyễn Du ngồi dậy, không nói một lời, chỉnh lại cổ áo len bị xô lệch, rồi kéo vạt áo vừa bị Đoàn Lâm đẩy lên đến eo. Cả người cô nóng bừng, khó chịu đến mức muốn chết.

Trước khi Đoàn Lâm rời đi, cô lại kéo tay áo anh.

Anh khẽ cúi mắt nhìn cô, yết hầu khẽ chuyển động.

Giọng nói vốn luôn lạnh nhạt nay pha thêm chút khàn khàn: "Muốn anh ở lại?"

"...Không phải, chỉ là, giúp anh tẩy trang." Cô lúng túng đáp.

Đợi anh rời đi hẳn, Nguyễn Du liếc nhìn giờ trên điện thoại, đã gần sáu giờ sáng.

Cô nằm xuống ngủ một giấc cho đến khi tự tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh giấc, Nguyễn Du ngồi ngây ra trên giường.

Cô ngẩn người chắc phải đến mười phút.

Những chuyện xảy ra tối qua, cô không quên một chút nào, tất cả đều tái hiện lại trong đầu như tua chậm từng cảnh một.

Từ việc cô uống say, gọi Đoàn Lâm là gì đó, vẽ cho anh lớp trang điểm xấu xí, đến việc đi xem phim ở rạp đông nghịt người, khóc

đến mức thảm hại, suýt chút nữa bị Đoàn Lâm hôn đến xảy ra chuyện lớn...

Nguyễn Du bò xuống giường, lăn vào phòng thay đồ, đứng trước gương. Cô nhìn thấy trên cổ mình chỉ chít những dấu đỏ mờ ám, kéo dài xuống tận xương quai xanh.

Đều là dấu hôn của Đoàn Lâm.

Trên xương quai xanh còn có một vết răng nhẹ, dấu đã mờ đi. Nhưng cảm giác khi bị anh cắn vẫn còn nguyên trong trí nhớ cô.

Mắt cô mở to, như vừa chịu chấn động mạnh.

...Tôi, trời đất ơi, cái gì đây?!!!

Cuối cùng, một cuộc gọi từ Diệp Mộng Mộng kéo cô về thực tại.

"Chúc mừng năm mới, chị Tiểu Du! Chúng em vừa xem xong Vô Thanh Kinh Lôi, rạp chật kín người!" Giọng Diệp Mộng Mộng bên kia đầy náo nhiệt, còn mang chút nghẹn ngào: "Phim hay quá, em và chị em đều khóc, chắc hẳn phim này sẽ bùng nổ khi công chiếu!"

Nguyễn Du, tai đỏ bừng, vò rối mái tóc dài: "Được rồi, năm mới vui vẻ nhé. Hôm qua chị không nhìn điện thoại, lát nữa gửi lì xì cho các em."

Cúp máy, cô xem điện thoại.

Đã là 12 giờ 30 trưa, tin nhắn chưa đọc từ tối qua đầy trong WeChat. Cô lần lượt trả lời lời chúc năm mới, sau đó vào nhóm đội của mình nhận lì xì từ An Trác Tây, xong lại gửi lì xì đáp lễ.

Sau đó, cô cẩn thận mở Weibo, tìm kiếm tên mình và Đoàn Lâm. Xem qua một lượt, thở phào nhẹ nhõm, may quá, tối qua không bị chụp lại.

Trong các bài viết thời gian thực có chứa tên hai người, toàn là khen ngợi từ những khán giả xem suất chiếu sớm:

【Trời ơi, tôi ra lệnh bạn bè của tôi phải đi xem Vô Thanh Kinh Lôi! Đoàn Lâm và Nguyễn Du thật sự quá đỉnh, đáng giá từng đồng vé!! 】

【#PhimVôThanhKinhLôi# không tệ, diễn xuất của Nguyễn Du tiến bộ quá nhiều, thật sự bất ngờ. Đoàn Lâm vẫn là Đoàn Lâm của chúng ta [good], chuẩn bị xem lại để soi chi tiết rồi. 】

【#VôThanhKinhLôi# hay hay hay, mọi người nhất định phải xem! Đoàn Lâm Nguyễn Du ngọt ngào nhất năm nay! Haha, tôi chưa điên đâu. 】

【Tôi hiểu tại sao vé suất chiếu sớm của Vô Thanh Kinh Lôi khó mua đến vậy. Thử hỏi cảnh giường chiếu của Đoàn Lâm và Nguyễn Du ai mà không thích chứ? Sao qua được kiểm duyệt? Tôi tưởng họ thật sự làm thật (fan đừng mắng tôi). 】

Đã muộn, dưới bài đăng này đã có mấy chục bình luận, toàn là fan của Đoàn Lâm và Nguyễn Du lạnh lùng khuyên xóa bài.

Nguyễn Du đọc những bài đăng khen ngợi, thật sự không ngờ.

Mặc dù phim của Khổng Minh Khôn luôn có chất lượng đảm bảo, nhưng cô không ngờ phản hồi lại tốt đến vậy. Cảm xúc pha lẫn giữa bất ngờ, căng thẳng và vui mừng.

Nhìn xuống, cô lại thấy những dấu hôn trên người mình. Đột nhiên, cảnh hôn và giường chiếu trong phim hiện lên trong đầu.

... Công chiếu toàn quốc.

Chết tiệt, muốn c.h.ết thêm lần nữa đi.

Đầu tháng hai, ngày đầu tiên Vô Thanh Kinh Lôi chiếu sớm trên toàn quốc, phản hồi cực kỳ nồng nhiệt.

Sau hai ngày nghỉ ngơi ở nhà, sáng mừng hai Tết, Nguyễn Du ra sân bay bay đến Thành Đô, cùng các thành viên chính trong đoàn phim tiếp tục thực hiện chuyến quảng bá toàn quốc.

Lần này, các buổi quảng bá đều là suất chiếu sớm, khán giả không còn là các nhà phê bình phim hay người yêu điện ảnh được mời như trước, mà chủ yếu là khán giả bình thường. Câu hỏi của họ cũng ngày càng kỳ lạ.

"Tôi thấy cảnh tương tác giữa Nghi Thư và Tần Thiếu An trong phim rất cuốn hút, đặc biệt là cảnh hôn buổi sáng sau đó. Có phải hai diễn viên tự ứng biến không?"

Nguyễn Du mỉm cười: "Đều là do đạo diễn Khổng quay quá giỏi."

"Tại sao cuối cùng cô vẫn nhảy xuống vực? Có phải không yêu Đoàn Lâm đủ nhiều không?"

"...Thực ra lý do Nghi Thư nhảy vực rất phức tạp, tôi nghĩ Tần Thiếu An cũng hiểu cô ấy." Cô tiếp tục cười.

"Tôi muốn hỏi hai diễn viên chính sau khi quay phim có khó thoát vai không?"

Từ phía khán giả, fan của Nguyễn Du thay cô trả lời: "Không đâu! Không đâu!"

Nguyễn Du dần không thể giữ nụ cười nổi.

Chết tiệt, đây là cái quái gì vậy?!!

MC vội vàng hòa giải: "Vây phần hỏi đáp đến đây là kết thúc. Tiếp theo, chúng ta cùng chụp ảnh tập thể nhé."

Trong ngày áp chót của chuyến quảng bá toàn quốc, Đoàn Lâm hoàn thành cảnh quay mới tại Hoàn Kiếm, đến Thâm Quyển hội ngộ đoàn phim.

Tại rạp chiếu phim, trong phòng nghỉ, Nguyễn Du vừa hoàn thành xong một cuộc phỏng vấn của đài truyền hình. Ngẩng đầu lên, cô thấy Đoàn Lâm đã đến.

Anh vừa từ sân bay đến thẳng đây. Vừa bước vào cửa, đạo diễn Khổng Minh Khôn cười chào hỏi anh. Các phóng viên lập tức phấn khích vây quanh.

Nguyễn Du nhìn thấy anh ngược mắt, ánh nhìn giao nhau một giây, anh bước thẳng về phía cô.

Các phóng viên cũng đi theo anh, cô chỉ biết trơ mắt nhìn anh ngồi xuống ghế sofa bên cạnh mình, hỏi các phóng viên: "Muốn làm phỏng vấn riêng với diễn viên chính sao?"

"Đúng đúng."

Anh đã nói vậy, các phóng viên liền dựng máy quay đối diện hai người, bắt đầu phỏng vấn chung luôn.

Các phóng viên dành rất nhiều kỳ vọng cho Vô Thanh Kinh Lôi.

Trong số các phim chiếu đầu năm nay, mặc dù Vô Thanh Kinh Lôi vẫn còn trong giai đoạn chiếu sớm, nhưng đã có dấu hiệu trở thành phim hot của năm. Độ hot của phim tăng chóng mặt, các cuộc thảo luận không thua gì các phim Tết đang công chiếu.

Câu hỏi của phóng viên liên tiếp không ngừng. Nguyễn Du giữ nụ cười đúng chuẩn suốt buổi. Qua mấy ngày nay, cô đã luyện được khả năng tránh hết các câu hỏi nhạy cảm.

Câu hỏi cuối cùng.

"Đây đã là bộ phim thứ hai mà hai người hợp tác cùng nhau. Xin hỏi, hai người liệu có cơ hội tiếp tục hợp tác trong tương lai không?"

Nguyễn Du: "Việc này phải xem lịch trình đã."

Đoàn Lâm vẻ mặt trầm tĩnh, giọng điềm nhiên: "Có cơ hội."

Kết thúc phỏng vấn, các phóng viên chuyển sang hỏi đạo diễn và nhà sản xuất. Đoàn Lâm nghiêng mặt, nhìn Nguyễn Du ngồi bên cạnh. Giữa hai người cách nhau nửa mét, là khoảng cách mà cô đã dần dần dịch ra trong lúc phỏng vấn.

Anh bình thản: "Lại đây."

"Ồ." Cô miễn cưỡng nhích lại gần, khẽ nói, "Không phải đã thỏa thuận rồi sao, đừng để lộ quá mà?"

Đoàn Lâm bình tĩnh: "Phải không lộ đến mức nào?"

Điều này làm cô khó diễn tả quá! Nguyễn Du: "Thì, diễn như bạn bè bình thường một chút đi."

Đoàn Lâm nhìn cô, ngừng lại một chút.

"Đối với em, không diễn được."

Ở đằng xa, Lâm Thanh nhìn hai người đang trò chuyện. Dù không nghe được nội dung cuộc nói chuyện, nhưng thấy một người sắc mặt lạnh nhạt, một người ngập ngừng, hoàn toàn giống như hai đồng nghiệp không thân thiết, chẳng có gì để nói.

Anh thở dài, cảm xúc lẫn lộn.

Đó chính là Đoàn Lâm! An Trác Tây muốn Nguyễn Du và anh ấy tương tác ngọt ngào trong thời gian quảng bá, e rằng không khả thi.

Chỉ có thể trông chờ vào bản thân bộ phim. May mắn là, nhìn từ phản hồi hiện tại, có vẻ rất tốt.

Trong vài ngày tiếp theo, đoàn làm phim chạy lịch chiếu ở bảy thành phố liên tiếp. Trước ngày công chiếu, cả đoàn tổ chức lễ ra mắt tại Bắc Kinh. Khổng Minh Khôn đã gửi lời mời từ sớm. Ngày hôm đó, không ít ngôi sao hạng A trong giới giải trí được mời tham dự lễ ra mắt trên thảm đỏ, sự kiện hoành tráng nhanh chóng trở thành chủ đề nóng, mang lại một làn sóng chú ý trước khi phim ra rạp.

Ngày 14 tháng 2, ngày lễ tình nhân, "Vô Thanh Kinh Lôi" chính thức công chiếu trên toàn quốc.

Trong studio, Nguyễn Du vẫn đang làm tóc trong phòng hóa trang, buồn ngủ đến mức gật gù.

Ngay trước khi mắt cô khép lại, một tiếng reo mừng của Lâm Thanh kéo cô trở lại: "Vượt 100 triệu rồi!"

"Cái gì vượt 100 triệu?" Cô mở mắt ra.

"Doanh thu phòng vé! Doanh thu của Vô Thanh Kinh Lôi! Mới 10 giờ 38 phút thôi mà đã vượt 100 triệu rồi!" Lâm Thanh nhìn điện thoại, không giấu được sự phấn khích.

"Hả?!" Nguyễn Du đưa tay ra: "Đưa tôi xem."

Lâm Thanh đưa điện thoại qua, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô: "Đêm qua chị làm gì vậy? Ngủ không ngon à?"

Cô viện cớ: "Đúng rồi, mất ngủ một chút."

Không phải mất ngủ, chỉ là cô đã dậy từ 4 giờ sáng.

Sáng nay, chuyến bay của Đoàn Lâm từ Hạ Môn sang Đức có quá cảnh tại Bắc Kinh, chỉ dừng lại năm tiếng. Anh trở về căn hộ

thăm cô.

Hai người trò chuyện một lúc trong căn hộ. Thực ra chẳng làm gì cả, nhưng khi trợ lý của Đoàn Lâm đến đón anh, ánh mắt của Khương Lập nhìn cô vừa dè dặt vừa đau lòng, như đang nhìn một Đát Kỷ làm loạn triều đình phiên bản hiện đại.

Nguyễn Du: "...” Ha ha.

Tỉnh táo lại, cô nhìn vào biểu đồ doanh thu trên màn hình, bắt đầu tỉnh ngủ.

Vào ngày công chiếu, đến 10 giờ 38 phút sáng, doanh thu Vô Thanh Kinh Lôi đã vượt 100 triệu. Với tỷ lệ sắp xếp ghế không cao, bộ phim cạnh tranh với một loạt phim Tết vẫn chưa rời rạp nhưng đã dẫn đầu doanh thu phòng vé trong ngày.

Trước đó, doanh thu từ suất chiếu sớm đã đạt 50 triệu, và doanh thu vé đặt trước vượt 80 triệu. Nguyễn Du từng tìm hiểu về phòng vé khi "Thành Danh Vô Vọng" công chiếu, nên biết rằng con số này đã là quá xuất sắc.

Nhưng cô vẫn cảm thấy đó chỉ là sự bùng nổ trong giai đoạn đầu.

Dù sao đây là phim của Khổng Minh Khôn, vốn đã có cơ sở khán giả, lại thêm lượng fan của Đoàn Lâm và cô góp sức. Những ngày đầu chắc chắn sẽ có nhiều fan đặt vé xem để hỗ trợ doanh thu, nên việc tăng nhanh ở giai đoạn đầu là điều tất nhiên.

Thế nhưng thực tế lại vượt xa dự đoán.

Trong tuần tiếp theo, doanh thu phòng vé hàng ngày của Vô Thanh Kinh Lôi liên tiếp vượt 100 triệu, và vào khung giờ thứ bảy, đã vượt 200 triệu, với tổng doanh thu tuần đầu vượt 1 tỷ nhân dân tệ! Tỷ lệ sắp xếp ghế cũng tăng từ 30% ngày đầu lên 45%, gần như dẫn đầu hoàn toàn phòng vé.

Nguyễn Du bị Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng báo cáo doanh thu mỗi ngày làm cho ngơ ngác. Hai người họ theo dõi doanh thu chẳng khác gì đang theo đuổi mối tình đầu, mỗi ngày đều như được tiêm m.á.u gà, việc đầu tiên sau khi tỉnh dậy là xem số liệu phòng vé.

Cô bắt đầu nhận được những tin nhắn chúc mừng từ các đồng nghiệp trong giới, An Trác Tây cũng nhiều lần gọi điện chúc mừng, giọng nói tràn đầy sự hài lòng.

Không ai ngờ rằng bộ phim điện ảnh đầu tiên mà Nguyễn Du đóng vai chính lại đạt được doanh thu vượt 1 tỷ, chỉ sau một đêm, thành tích của cô đã vượt xa hầu hết các diễn viên nữ cùng lứa, được công nhận là bước chân vào hàng ngũ minh tinh hạng A.

Người hâm mộ của cô cũng như bị trúng mưa quạ bất ngờ, ban đầu chỉ mong rằng bộ phim văn nghệ tình cảm Nguyễn Du đóng với đạo diễn Khổng có thể giành được một đề cử giải thưởng, không ngờ lại nhìn thấy hy vọng về cả doanh thu lẫn danh tiếng bùng nổ!

Còn chần chờ gì nữa! Dù có phải chịu đựng các cảnh thân mật giữa “cô con gái nhỏ” và Đoàn Lâm, họ cũng phải đến rạp hai lần, ba lần để cổ vũ!

Sang tuần thứ hai công chiếu, dù đã xuất hiện nguồn phim lậu, doanh thu của Vô Thanh Kinh Lôi vẫn không hề giảm sút. Sự bàn tán trên mạng vẫn giữ nhiệt độ cao, danh tiếng bộ phim càng bùng nổ.

Có một nhà phê bình phim nổi tiếng đã đăng bài: "Âm nhạc trong Vô Thanh Kinh Lôi là tinh túy của bộ phim. Tôi không ngần ngại mà nói rằng, chỉ khi bạn đến rạp để trải nghiệm âm thanh vòm tập thể, bạn mới thực sự thưởng thức trọn vẹn được bộ phim này."

Bài viết này được chia sẻ rộng rãi, kéo theo một số cư dân mạng giải thích rằng người làm nhạc cho bộ phim lần này là một bậc thầy từng đoạt giải Oscar và Grammy cho nhạc phim xuất sắc nhất. Việc Khổng Minh Khôn mời được người này làm nhạc cho phim đã chứng minh ông đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Ngoài ra, còn có nhiều người khen ngợi về mỹ thuật và quay phim của bộ phim, trong khi phần đông khán giả bình thường lại bàn luận về cốt truyện.

【Ai mà không thích xem trai xinh gái đẹp yêu nhau cơ chứ! Diễn xuất của Đoàn Lâm và Nguyễn Du thật sự quá tuyệt vời, hù hù hù hù!】

【Đây là phim chiếu ngày lễ tình nhân sao? Tôi khóc ngất luôn rồi! Xem phim cảm giác như tôi đang là miếng thớt hình người, bị đập d.a.o tới tấp!】

【Diễn xuất rất hay, quay phim cũng đẹp, làm tôi kinh ngạc. Rất đáng để xem lại lần nữa.】

【Nghe nói phim này có nguyên mẫu, tối rất muốn nghe câu chuyện gốc.】

【Đây là lần đầu tiên họ diễn một bộ phim tình cảm thuần túy với cảnh quay cỡ này phải không? Quá ăn ý, muốn đẩy thuyền quá!】

...

Fan của Đoàn Lâm và Nguyễn Du đều nhìn thấy những bài viết này, trong lòng ghen ngào bao câu muốn chửi thề, cuối cùng vẫn vì lợi ích chung mà cố nhịn nhục, không gây hấn.

Hình ảnh trong phim giữ nguyên phong cách quay phim đặc trưng của Khổng Minh Khôn, mỗi khung hình đều có bố cục và tông màu đẹp đến mức choáng ngợp. Cộng thêm hai diễn viên

chính vô cùng hút mắt, từ đó đã sinh ra không ít tác phẩm sáng tạo của người hâm mộ, như tranh minh họa và video chỉnh sửa liên quan đến bộ phim liên tục xuất hiện, được giới phê bình gọi là "nền văn hóa sáng tạo đồng nhân hiếm thấy của một bộ phim điện ảnh."

Nhưng mỗi khi dính đến đồng nhân, fan của hai nhà không thể ngồi yên.

"Ship nhân vật thì được, ship người thật thì đánh chết!"

Fan của Đoàn Lâm trừng mắt khinh bỉ: "Đoàn Lâm mới là nam chính, theo lý mà nói, gánh phòng vé và tính thành tích cũng phải là nhà anh tôi chứ! Muốn kéo ảnh đế Kim Mã thành một couple thì trước hết xem cô có xứng không, ok?"

Trong khi đó, fan của Nguyễn Du cũng trợn trắng mắt: "Không thấy lúc tuyên truyền phim hay phỏng vấn đôi, Nguyễn Du đều tránh xa anh ta như tránh rắn rết à? Cô gái nhỏ nhà tôi dù sao cũng là thiên kim nhà hào môn, rốt cuộc là ai không xứng, phải biết tự lượng sức chứ!"

Fan của lưu lượng đỉnh cao không dễ dây, fan của tiểu hoa cũng chẳng kém phần nóng nảy. Sau hai tuần phim công chiếu, cuối cùng hai bên không thể nhịn thêm, bắt đầu cuộc chiến khẩu chiến quy mô nhỏ.

Còn những trận chiến bão táp trên mạng, Nguyễn Du hoàn toàn không hay biết. Dạo này cô bị ngập trong các lời mời phỏng vấn, bận đến mức ngủ cũng là xa xỉ, ngay cả việc theo đuổi thần tượng cũng không có thời gian, mỗi ngày niềm giải trí duy nhất chỉ là trả lời tin nhắn WeChat.

Trong studio, sau khi hoàn thành một loạt cảnh quay, cuối cùng cô cũng được nghỉ ngơi một chút.

Đột nhiên, WeChat hiện lên một tin nhắn.

Mạc Tây: “Bé yêu, chị còn nhớ lời hứa của em với chị khi ở đoàn phim không?”

Nguyễn Du cũng ngừng một chút, rồi bất chợt nhớ ra.

Lúc còn trong đoàn làm phim Vô Thanh Kinh Lôi, Mạc Tây từng nói, đợi phim công chiếu sẽ làm một video ghép cặp chị và Đoàn Lâm.

Nguyễn Du: “...!!!”

Nguyễn Du: “Em đừng nói là em đã thực sự làm video Cp rồi đấy nhé???”

Mạc Tây: “Chưa làm.”

Mạc Tây: “Nhưng em không ngờ rằng, trước khi em kịp bắt tay vào làm, hai người đã có một đội fan CP rồi.”

Mạc Tây gửi cho cô một đường link. Cô mở ra, đó là một bài viết trên một diễn đàn giải trí.

“RPS: Một trăm cách để ship couple Tiểu Tâm Phu Thê (Dù sự thật là giả, nhưng đường ship là thật. Xin hai nhà fan của Đoàn Lâm và Nguyễn Du đừng vào đây, xin quý cầu xin).”

Tiêu đề bài viết cực kỳ bắt mắt:

【RPS, Đoàn Lâm X Nguyễn Du, Tiểu Tâm Phu Thê】 *

【Quy định bài viết: Ship thận trọng, ra khỏi bài không thừa nhận. 】

【Nhớ kỹ: Là giả, là giả, là giả. 】

【Dành cho fan của hai nhà vô tình lạc vào: Đừng chửi nữa, nếu chửi thì chỉ còn cách quý lạy. Chúng tôi biết đây là giả, họ không thể là thật. Xin lỗi. 】

【Vậy, giờ chúng tôi có thể bắt đầu ship được chưa? 】

Nguyễn Du: “...!!!”

Cảm giác sinh tồn thật mãnh liệt.

Chương 74: Tạo ngọt

Nguyễn Du lướt sơ qua bài viết. Bài này được đăng vào rạng sáng ngày đầu tiên công chiếu Vô Thanh Kinh Lôi tính đến giờ đã hai tuần, nhưng bài viết đã được đẩy lên rất cao.

Ngay sau bài mở đầu, chủ bài viết bình luận thêm:

【Cảnh báo nhiều ảnh! Cảnh báo nhiều ảnh! Cảnh báo nhiều ảnh! 】

Tiếp đó, chủ bài viết đăng lên một bức ảnh: chính là tấm hình chụp tại buổi họp báo truyền thông đầu tiên ở Thượng Hải. Khi đó, Nguyễn Du bị trượt chân, Đoàn Lâm đã vòng tay đỡ eo cô.

【Đây là khoảnh khắc khiến tôi bước chân vào hố này: Chính là câu ‘Cẩn thận’ *dịu dàng của anh ấy, giống như vẻ e thẹn của cô ấy khi trượt ngã. 】

*小心 nghĩa hán việt là Tiểu Tâm, thuần việt là cẩn thận

Nguyễn Du: “...!!!”

Ngay trong một phút sau khi bức ảnh được đăng lên, đã có hơn hai mươi bình luận tiếp theo, toàn bộ là fan của hai nhà ập vào hỏi thăm toàn bộ gia phả của chủ bài viết.

Thế nhưng, giữa bão công kích từ hai phe, chủ bài viết vẫn kiên cường như một bông hồng gai, tiếp tục đăng thêm một ảnh khác.

Ảnh đầu tiên là tại lễ ra mắt phim. Lúc MC trên sân khấu khuấy động bầu không khí, bức ảnh bắt được cảnh Đoàn Lâm hơi nghiêng đầu nói chuyện với Nguyễn Du ở hàng ghế đầu.

Nguyễn Du nhìn bức ảnh, đầy mơ hồ, vì chính cô cũng chẳng nhớ nổi cảnh này.

Chú thích ảnh:

【Chúng tôi từng ở giữa chốn đông người, đem những cảm xúc mơ hồ nói đến tận cùng say mê. 】

Lại một tấm poster quảng cáo ký tên của Vô Thanh Kinh Lôi, trên poster, Tần Thiếu An ở bên trái, Nghi Thư ở bên phải, nhưng khi ký tên, Nguyễn Du đứng bên trái, liền vô tình ký tên mình lên người Tần Thiếu An, còn Đoàn Lâm thì ký tên bên cạnh Nghi Thư.

【Lấy tên em, khắc vào da thịt tôi】

Tiếp theo là một đoạn phỏng vấn với một diễn viên kỳ cựu trong đoàn phim, phóng viên hỏi các diễn viên trong đoàn mối quan hệ ngoài đời của họ như thế nào, các diễn viên trả lời rằng họ thường xuyên ăn cơm và trò chuyện cùng nhau, đặc biệt là hai diễn viên chính vì quay nhiều cảnh đối thoại nên thường xuyên ăn cùng nhau.

【Nếu không thể gặp lại, thì tôi chúc em bình minh tốt lành, bữa trưa vui vẻ, và chúc em ngủ ngon】

Tấm hình cuối cùng là một cuộc phỏng vấn đôi, phóng viên hỏi hai người liệu có cơ hội hợp tác lần nữa không, Đoàn Lâm trả lời “Có cơ hội.”

【Nhưng em lại nói có thể】

Nguyễn Du: “.....”

Cô rùng mình, đây rốt cuộc là gì thế này?!!

Lướt thêm một chút, gần như tất cả các bình luận trong 100 bài đầu đều là sự từ chối và lời chào hỏi của các fan, đều tag admin để xóa bài, may là chẳng ai nghĩ cô và Đoàn Lâm là thật.

Nhưng dần dần, một số người qua đường bắt đầu vào, thử dò xét ở rìa của hội nhóm.

【CP tà giáo này thật sự rất hợp, chỉ là hơi tốn gia phả một chút.】

【Thật là hấp dẫn, tôi cũng thích, nhưng không dám.】

【Lăng Giác và Cá Con có thể cho tôi một con đường sống không? Tôi có cha mẹ già, có con nhỏ, nhưng tôi muốn ăn một miếng cơm.】

【Chỉ thích nhân vật, hình tượng hoàng tử cao lạnh bị kéo xuống làm người bình thường x con gái quý tộc tìm thấy tình yêu đích thực, giả tình thật đùa tôi c.h.ế.t mất, có ai viết văn thay thế không?】

【Tìm được một “viên đường cổ”, tôi bâng quơ đăng lên, mọi người cẩn thận đừng nhấn vào (nó là giả đấy đừng mắng tôi, xin lỗi)】

.....

Một thời gian sau, tình hình trong nhóm trở nên rối ren, các fan của hai bên bắt đầu chửi nhau, những người qua đường bắt đầu đào bới lại, họ phát hiện được những tương tác trước đó của Nguyễn Du và Đoàn Lâm khi quay "Hý Du Kí", còn đào ra những đoạn trước đây khi cả hai tham gia thăm dò, và những hành động nhỏ của Đoàn Lâm như cúi đầu nhường đường. Cứ như vậy, các mẫu đường ngọt ngào lần lượt được đưa vào nhóm.

Giữa chừng, người đăng bài bị chửi bới bỏ chạy, nhưng tòa nhà của đôi "Tiểu Tâm Phu Thê" lại mọc lên, càng đào càng sâu, và có nhiều người qua đường từ đầu chỉ muốn hóng hớt lại dần dần tiến vào hố.

Từ đó, họ trở thành fan của CP dưới đáy xã hội.

Lấy nguyên tắc "phải cẩn thận mới dám ăn đường", hai người đều là giả cả, tôi xin lỗi.

Vì vậy, Lăng Giác và Cá Con lại đấu khẩu trong nhóm, khiến bài viết càng nóng lên. Nhìn thấy bài viết ngày càng dài, nhiều người qua đường vào hóng, quản trị viên cũng không xóa bài, các fan của hai bên đành tạm thời dừng lại.

Khốn thật, dù sao thì CP tà giáo này sẽ không thể ra khỏi diễn đàn, thôi đành chịu đựng một chút, đợi phim chiếu xong sẽ không còn điên cuồng như thế này nữa.

Nguyễn Du: “.....”

Mạc Tây: 【Hai người có thể tìm ra nhiều điểm thú vị quá! Nói thế này, nếu em không theo dõi đoàn phim, em cũng nghĩ là thật đấy!】

Nguyễn Du không trả lời.

Cô ấy phải trả lời sao đây? Trả lời là cô và Đoàn Lâm thực sự, thực sự là thật sao?!!

Nhớ lại những lời mắng chửi của Lăng Giác trong nhóm và lời nguyên độc ác của Cá Con kiểu “Nếu em gái tôi thích anh trai bạn, tôi sẽ livestream ăn phân trong tư thế đứng” khiến cô tắt điện thoại, cảm thấy thật sự lo lắng.

Cô ấy đã xác định được.

Việc công khai là điều không thể, cả đời này sẽ không thể công khai được.

.

Đầu tháng ba, "Vô Thanh Kinh Lôi" vẫn đang chiếu rạp.

Sau hai tuần công chiếu, doanh thu phim vẫn đang tăng trưởng ổn định, tính đến thứ hai của tuần thứ ba, tổng doanh thu đã vượt mốc 1,5 tỷ, đạt tới 1,6 tỷ! Hôm đó, tài khoản chính thức của phim đăng ảnh mới chúc mừng, các fan vui mừng rơi nước mắt, truyền tai nhau thông báo tin vui, vì đối với một bộ phim lãng mạn nghệ thuật, đây là một cột mốc doanh thu đáng kinh ngạc!

Khổng Minh cũng vui mừng khôn xiết, phim do ông chỉ đạo trước đây có doanh thu cao nhất chỉ là 1,5 tỷ, đã là kỷ lục doanh thu phim nghệ thuật nội địa, không ngờ giờ lại có thể tăng thêm một bước.

Doanh thu lên đến 1,5 tỷ, đã đủ để chứng minh tầm ảnh hưởng quốc dân. Nhà sản xuất và nhà đầu tư vui mừng nhận tiền thưởng, Khổng Minh Khôn nhận đủ lời khen ngợi, còn các diễn viên trong đoàn cũng nhờ đó mà trở nên nổi tiếng, tiền thù lao tăng vọt, chỉ trong một đêm, danh lợi đều thu hoạch.

Gần đây, Nguyễn Du bận rộn đến mức không thở nổi, liên tục nhận được lời mời tham gia phỏng vấn, khi cô đi công khai lịch trình, số lượng fan đón tại sân bay tăng lên gấp mấy lần, khi tham dự sự kiện thương hiệu, người qua đường vây kín đến mức phải chặn hai con phố.

Weibo của cô tăng vọt hàng triệu fan, các nhóm fan hậu thuẫn, chống bó buộc, và các fan khác cũng liên tục tăng. Cô thu hút vô số fan, đồng thời cũng có vô số anti-fan.

Lâm Thanh, với vẻ mặt giống mẹ già, tỏ vẻ hài lòng: “Cuối cùng cũng nổi rồi, nổi thật rồi.”

“Đừng khen nữa, làm fan của tôi sẽ không vui đâu.” Nguyễn Du dội một gáo nước lạnh lên người anh.

Lâm Thanh: “?”

Chuyện này không cần phải nói, bởi vì cô đã phạm phải điều cấm kỵ trong ngành, đó là trong giai đoạn đang lên mà lại yêu đương!!

Cô không dám nói ra, sợ Lâm Thanh cùng An tử và Diệp Mộng Mộng sẽ g.i.ế.c c.h.ế.t cô.

Cô đột nhiên nghĩ đến Đoàn Lâm.

Nếu nói cô đang trong giai đoạn thăng tiến, thì Đoàn Lâm đang ở đỉnh cao. Cuối tháng trước, danh sách đề cử giải Kim Phong năm nay đã được công bố, Đoàn Lâm được đề cử Nam Chính Xuất Sắc, bộ phim là bộ phim tội phạm mà anh đã bị trì hoãn suốt hai năm mới được công chiếu.

Tính đến nay, Đoàn Lâm đã nhận được ba giải thưởng lớn: Kim Tượng Ảnh Đế, Kim Mã Ảnh Đế và đề cử Kim Phong. Anh trở thành nam diễn viên trẻ sau 90 đầu tiên trong lịch sử điện ảnh Hoa ngữ có ba đề cử giải thưởng lớn. Kết quả của giải thưởng Nam Chính Kim Phong vẫn chưa rõ, anh thậm chí có thể trở thành một trong những người hiếm hoi giành được ba giải thưởng.

Nguyễn Du tính toán, từ khi Đoàn Lâm hai mươi tuổi bắt đầu đóng phim đầu tiên đến khi hai mươi bảy tuổi đã giành được ba đề cử, vậy thì quả thật là một ngôi sao có vận mệnh tốt.

Mấy ngày nay, Lăng Giác và Cá Con đã thay đổi khẩu hiệu đầu đá, Lăng Giác dùng một bức ảnh với nền đỏ và chữ vàng lớn,

trên đó là hai chữ rõ ràng "Có hợp không", còn Cá Con thì lờm một cái, cũng đổi khẩu hiệu, chuyển thành hai chữ "Tôi khinh" trên nền vàng chữ đỏ. Dù là màu sắc của ảnh của bên nào thì đều rất chói mắt, hai bên đấu đá nhau mà không cần mất tóc, chỉ mất mặt mà thôi.

Cô rời khỏi Weibo, lặng lẽ rơi lệ.

Vừa thoát khỏi là anti-fan của Đoàn Lâm vài ngày, cô lại bị ép trở thành đối thủ của anh.

Chết tiệt, đây rốt cuộc là kiểu hiện thực kỳ ảo gì vậy?!

Một tuần bận rộn trôi qua, Nguyễn Du bị An Trác Tây gọi đến công ty.

“Chị đã nhận được một chương trình mời em làm khách mời đặc biệt, tuần sau ghi hình, chỉ ghi một tập thôi.” An Trác Tây đưa cho cô lời mời và hợp đồng, “Một chương trình âm nhạc trong studio, sẽ là sân khấu hợp tác với Khâu Khả Vân, bài hát là 'Trước Bình Minh'.”

Cô nhận lấy, nhìn qua, Khâu Khả Vân là nữ ca sĩ đã hát bài hát thứ hai trong phần cuối của "Vô Thanh Kinh Lôi", gần đây tham gia một chương trình thi âm nhạc. Trong tập ghi hình mới nhất, Khâu Khả Vân chuẩn bị hát bài "Trước Bình Minh" của phim, và muốn mời cô cùng tham gia hát chung.

Nguyễn Du nghĩ đến khả năng hát dở của mình: “Em không thể đâu, em lên hát chỉ thêm rối thôi.”

“Chương trình này là chương trình bình chọn của khán giả, dạo gần đây em nổi tiếng, nếu cô ấy đã mời em hát, chắc chắn là đã cân nhắc kỹ rồi, em cứ yên tâm nhận lời đi.” An Trác Tây gật đầu với bản hợp đồng, “Chương trình này khá hot, em đi cũng có thể nhân cơ hội quảng bá cho bộ phim.”

Cô mới để ý đến tên chương trình trên hợp đồng, “Nhạc sĩ sáng tác đỉnh nhất mùa 2”, đây chẳng phải là chương trình âm nhạc mà Kỷ Lâm Hạo đang tham gia sao?!

Nghĩ đến idol của mình, Nguyễn Du tự trách, trời ơi cô đã bao lâu rồi không theo dõi idol của mình nữa! Hồi trước còn có thời gian mỗi ngày đi vote, giờ bận rộn đến mức quên mất cả việc bỏ phiếu.

Sau khi suy nghĩ, cô ký vào hợp đồng: “Được rồi, miễn là Khâu Khả Vân không trách em hát hỏng bài của cô ấy là được.”

“À, chị có một hợp đồng này, em xem qua trước.”

An Trác Tây lại đưa một bản hợp đồng khác cho cô, Nguyễn Du tò mò nhận lấy, nhìn qua, thì ngẩn người.

“Thỏa thuận hợp tác Công ty Văn hóa Điện ảnh Anh Bác Chiếu Hành???”

Cô ngưng một chút, hỏi: “Đây là...?”

“Công ty này được Đoàn Lâm và quản lý của cậu ấy, Quách Bân, đồng sáng lập, trước đây là Studio của Đoàn Lâm, Đoàn Lâm là người sáng lập và giám đốc điều hành.” An Trác Tây giải thích, “Mấy ngày trước team của cậu ấy có liên hệ với chị, nói đến chuyện hợp đồng, em xem thử nhé.”

Nguyễn Du choáng váng, không phải đã nói là sẽ cân nhắc chuyện chuyển công ty sao? Sao Đoàn Lâm lại dám công khai lôi kéo người vào thế này?!

Cô nhìn qua vài dòng, nhận ra có điều không đúng, đây có vẻ không phải hợp đồng dành cho nghệ sĩ ký kết.

An Trác Tây: “Công ty Anh Ảnh muốn ký hợp đồng hợp tác phim ảnh với chúng ta, tạm thời ký hợp đồng hai năm, mỗi năm

sẽ cung cấp cho em hai dự án xếp hạng S trở lên, ít nhất là hai dự án. Chị đã xem qua rồi, thỏa thuận này có độ tự do cao, dự án có thể chọn hoặc không, nếu không tham gia không xem là vi phạm hợp đồng, nếu tham gia, họ sẽ lấy một phần thù lao phim.”

Nguyễn Du nhìn qua điều khoản thù lao, nếu cô nhận dự án từ Anh Ảnh, toàn bộ thù lao, cô sẽ nhận 60%, công ty thương mại nhận 30%, còn Anh Ảnh nhận 10%.

Chỉ lấy 10%.

“.....Có nghĩa là, Anh Ảnh đầu tư dự án phim ảnh, không chỉ cung cấp tiền và tài nguyên cho em, mà còn chỉ lấy 10% thù lao, đúng không?” Cô hỏi một cách khó khăn.

“Đúng vậy.”

[Xiaosi]

Khi Quách Bân đích thân tìm đến, An Trác Tây cũng khá ngạc nhiên. Anh ta từ khi nào lại chuyển sang làm từ thiện thế này?

Nhưng Quách Bân nói những lời rất hay và lý do cũng rất thuyết phục. Anh ta thừa nhận Anh Ảnh đang chuẩn bị lên sàn chứng khoán A, đánh giá cao tỷ suất hoàn vốn trong tương lai của Nguyễn Du, nên dù có phải hy sinh một chút phần trăm castsê cũng muốn ký hợp đồng hợp tác với cô.

Nhưng như thế thì hy sinh quá nhiều rồi.

“Ban đầu chị nghĩ là có vấn đề, nhưng đã nhờ người kiểm tra, hợp đồng không có bất gì cả.” An Trác Tây cân nhắc rồi nói, “Điều kiện rất hấp dẫn, chị đề nghị em nên ký đi.”

Nguyễn Du do dự: “Nếu em ký hợp đồng này, có phải fan sẽ nói em cột chặt với Đoàn Lâm không?”

“Em không cần lo lắng điều đó, đây chỉ là một hợp đồng hợp tác, không phải là nghệ sĩ trực thuộc công ty, làm sao gọi là cột chặt được?” An Trúc Tây bật cười, “Hơn nữa, dù em nhận tài nguyên do Anh Ảnh đầu tư, Đoàn Lâm chưa chắc sẽ tham gia diễn xuất.” Cô nói thẳng thắn, “Cậu ta bây giờ nhận phim, không thiếu nhà đầu tư.”

Cô hiểu, giống như phim của đạo diễn Khổng Minh Khôn, dù nhà sản xuất đầu tư cũng không thể nhét người vào.

“Đoàn Lâm ở giới điện ảnh rất thuận lợi, không thiếu mối quan hệ và tài nguyên, biết đâu cậu ta thật sự có thể đưa cho em một kịch bản hay. Có thể hợp tác với Anh Ảnh là cơ hội tốt đối với em.” An Trúc Thi tiếp tục.

Nói đến mức này rồi, Nguyễn Du đồng ý, ký hợp đồng.

Tối hôm đó, cô bay đến Thượng Hải tham gia quay phim. Khi về khách sạn, vừa nghỉ ngơi chưa bao lâu thì nhận được một cuộc gọi.

Là Đoàn Lâm! Cô bắt máy, vội nuốt trái kiwi vừa cắn: “Alo?”

Giọng Đoàn Lâm ngưng lại, trầm thấp: “Chưa ăn cơm à?”

“Đúng vậy, hôm nay quay cả buổi tối, vừa mới về phòng.”
Nguyễn Du nhìn đồng hồ, “Anh vẫn ở Ý à?”

Đoàn Lâm đáp.

Cô ngồi thẳng dậy, tìm lời: “Hôm nay chị An đưa em xem hợp đồng của công ty anh rồi.”

“Có chỗ nào muốn sửa không?”

“...Không,” còn có thể sửa chỗ nào được đây! Nguyễn Du lẩm bẩm, “Người ta là hợp đồng ép buộc, công ty anh là tổ chức từ

thiện, cứ thế cho tiền em không.”

Một lát sau, Đoàn Lâm bình tĩnh hỏi: “Không tốt sao?”

Cũng không phải.

Cô thành thật đáp: “Chỉ là, cảm giác giống như được bao nuôi vậy.”

Một lúc im lặng.

“Bao nuôi cái gì?” Đoàn Lâm bình thản, “Tài sản chung. Vốn dĩ là của em.”

“...”

Nguyễn Du không biết trả lời sao, ngập ngừng một lúc mới ậm ừ một tiếng. Đột nhiên cô nhớ ra: “À mà, chai nước hoa anh tặng em lần trước, còn không?”

“Sao vậy?”

“Chai lần trước anh tặng, em dùng hết rồi.” Cô ngồi trên giường, ngón tay vô thức cào nhẹ ga giường, “Em xem rồi, là loại đặt riêng, em hình như không mua được.”

Lần này im lặng khá lâu, giọng Đoàn Lâm trầm ổn nhưng có chút khàn: “Dùng hết thế nào?”

Không phải vì con mèo phô mai c.h.ế.t tiệt đó!!

Từ khi Nguyễn Du phát hiện xịt nước hoa của Đoàn Lâm lên người có thể ngăn được con mèo béo dẫm bàn phím của mình, cô mỗi lần chơi game đều xịt một chút, đảm bảo cả trận không bị mèo làm phiền. Sau đó...

Sau đó quen rồi, thấy thật ra cũng... rất thơm.

Tóm lại, sau này trước khi đi ngủ cô cũng xịt một chút lên gối.
Ai mà biết lại dùng nhanh như thế chứ!

Nguyễn Du: “Thì, dùng hết rồi.”

“Được.” Đoàn Lâm dùng lại, “Đợi anh về.”

Đoàn Lâm vẫn còn ở Tuần lễ Thời trang Milan, bên đó có người gọi anh, hai người trò chuyện thêm vài câu rồi tắt máy.

Trước khi đi ngủ, Nguyễn Du nghịch điện thoại một lúc.

Không tìm được lại mở diễn đàn mà Mạc Tây gửi hôm nọ, xem một chút.

Cô cảm thấy mình có vấn đề, mỗi tối trước khi ngủ lại có thói quen xem bài viết về “Cp giả”.

Trong topic của couple “Tiểu Tâm Phu Thê”, bình luận mới nhất:

【Các chị em ơi! Lại có hint đây! Nguyễn Du trong bài phỏng vấn mới nhất của “Vogue” có nhắc đến việc cô ấy xem “Ám Sát Gió Chiều” của đạo diễn Khổng. Đây là bộ phim Đoàn Lâm đóng chính mà! Cô ấy thường xuyên xem phim của Đoàn Lâm đó các chị em! 】

【Tôi phẫn khích quá, để tôi suy diễn chút, ban ngày chắc Nguyễn Du không có thời gian xem đâu nhỉ, chỉ có thể xem buổi tối thôi, là cô ấy xem phim của Đoàn Lâm rồi ngủ đó!!! 】

Nguyễn Du cạn lời.

Cô mà làm chuyện ngu ngốc thế à???

Không tìm được, cô lập tài khoản nhỏ trả lời:

【Không phải đâu, cô ấy thường xịt nước hoa của anh ấy lên gối để ngủ thôi. 】

Viết xong, cô nhấn làm mới, lập tức có phản hồi:

【Ngủ đi bạn ơi, hãy để não nghĩ mộng đẹp khác nào. 】

Nguyễn Du: “...”

Chương 75: Cái gì đây

Trước một tuần ghi hình chương trình “Nhạc sĩ sáng tác đỉnh nhất mùa 2”, Nguyễn Du trở về Bắc Kinh, gặp nữ ca sĩ Khâu Khả Vân, người mời cô hát hỗ trợ. Địa điểm tại công ty của Khâu Khả Vân.

Vừa gặp, Khâu Khả Vân mỉm cười bắt tay: “Chào cô Nguyễn, chúng ta từng gặp ở buổi công chiếu phim Vô Thanh Kinh Lôi, còn nhớ tôi chứ?”

“Nhớ chứ, nhớ chứ. Cứ gọi tôi là Tiểu Du được rồi.” Nguyễn Du không tỏ vẻ ngôị sao chút nào.

“Được, vậy chúng ta đến phòng thu trước nhé?”

Thang máy đi thẳng lên phòng thu, bên ngoài còn có vài nhân viên tổ chương trình, đặc biệt đến quay lại quá trình chuẩn bị trước khi ghi hình của Khâu Khả Vân. Sau khi bàn bạc vài câu, máy quay bắt đầu ghi lại toàn bộ quá trình luyện hát của hai người.

Ngày trước, vì muốn xem thần tượng, Nguyễn Du đã xem trọn mùa đầu tiên của “Nhạc sĩ sáng tác đỉnh nhất”, biết đây là một chương trình thực tế về cạnh tranh âm nhạc. Mùa đầu tiên có hình thức các cố vấn tuyển chọn ca sĩ, chọn ra ba nhà sáng tác xuất sắc nhất, trao giải quán quân, á quân và giải ba. Khi đó, Kỳ Lâm Hạo và Khâu Khả Vân đều là một trong bốn cố vấn.

Và đến mùa thứ hai, tổ chương trình đã xóa bỏ quy tắc cũ, để bốn vị cố vấn thi đấu với ba thí sinh được chọn ra từ mùa đầu

tiên. Điều đó có nghĩa là, khi lên sân khấu, cô và Khâu Khả Vân sẽ đối đầu với Kỷ Lâm Hạo!

Khâu Khả Vân từ lâu đã nghe nói Nguyễn Du là fan hâm mộ của Kỷ Lâm Hạo, liền trêu chọc: “Chúng ta sẽ phải đối đầu với thần tượng của cô, cô đừng cố tình nường tay đấy nhé.”

Một câu khen cả hai người, Khâu Khả Vân cười nhìn vào máy quay: “Tiêu đời rồi, tôi lại đi tìm một fan của người khác. Chưa kịp PK mà đã bắt đầu khen thí sinh khác rồi.”

Hai người luyện hát cả một ngày trong phòng thu, bài hát được chọn là bài nhạc kết phim tiếng Trung của Vô Thanh Kinh Lôi mang tên Trước Bình Minh Ca khúc này không quá khó, Nguyễn Du chỉ cần hát một đoạn điệp khúc có giai điệu chậm rãi, còn những đoạn chuyển tông và nốt cao đều giao cho Khâu Khả Vân, làm cô yên tâm hơn hẳn.

Những ngày sau, Nguyễn Du và Khâu Khả Vân tiếp tục gặp nhau để luyện tập, ban ngày luyện hát, ban đêm về nhà cũng luyện.

Hôm trước ngày ghi hình, tại phòng chờ phía sau sân khấu tổng duyệt, ngoài phòng hóa trang, Lâm Thanh xách theo một túi cà phê bước vào:

“Cầm đi, em mua cà phê nhiều quá, chia ra cho mọi người uống nhé.”

“Nhiều vậy à? Tiểu Du, cô không lấy à?” Khâu Khả Vân cầm một ly.

Nguyễn Du: “Không cần đâu, tôi không uống, trước đây là không uống được, giờ thì không quen uống nữa.”

Khâu Khả Vân chia cà phê cho các nhân viên trong phòng hóa trang, vẫn còn dư nên nhờ trợ lý mang đi chia cho các nhân viên khác. Không lâu sau, phòng hóa trang lại có người đến, Kỷ Lâm

Hạo xách theo một ly cà phê gõ cửa bước vào, cười chào mọi người.

“Kỷ Lâm Hạo!” Mắt Nguyễn Du sáng lên.

Ôi, đã tám trăm năm rồi cô chưa gặp lại idol của mình!

Khâu Khả Văn cười: “Tôi cứ nghĩ các anh phải đợi đến chiều mới đến tổng duyệt cơ.”

“Đến sớm một chút.” Kỷ Lâm Hạo đáp.

Trò chuyện vài câu, Kỷ Lâm Hạo quay sang nhìn Nguyễn Du, trong đôi mắt đào hoa đầy ý cười: “Anh đã xem bộ phim mới của em rồi, rất xuất sắc.”

Cô được khen mà mắt cong cong: “Cảm ơn anh nhé!”

Khâu Khả Văn trêu: “Tiểu Du là fan trung thành của anh đấy, nể mặt fan của anh, ngày mai có thể nhường chúng tôi một chút không?”

“Đừng, phải cạnh tranh công bằng chứ.” Nguyễn Du vội giải vây cho idol, kiên định nói: “Mấy ngày nay tôi đã chăm chỉ luyện hát rồi, để người khác nhường thì chẳng khác nào coi thường tôi!”

Lúc này cửa phòng hóa trang lại bị đẩy ra, nhân viên vào thông báo mời Kỷ Lâm Hạo đến phòng ghi hình.

Kỷ Lâm Hạo nhẹ nhàng hỏi Nguyễn Du: “Anh phải đi tổng duyệt đây, em có muốn đến xem không?”

Cô liền đáp ngay: “Được chứ!”

Bên cạnh, Lâm Thanh lập tức cảnh giác như bật radar, vội đi theo hai người. Nguyễn Du vừa ra khỏi phòng hóa trang đi cùng Kỷ Lâm Hạo thì ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Lâm Thanh cũng đang ở phía sau.

“Cậu làm gì vậy?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Lâm Thanh hạ giọng đáp: “Phòng cháy, phòng trộm, phòng tin đồn! Lỡ đâu hai người bị chụp ảnh rồi lại bị đồn thổi gì đó thì sao?”

Nguyễn Du bật cười: “...Tổng duyệt ở trường quay làm sao mà bị chụp được, cậu sợ tôi và Kỷ Lâm Hạo phát triển gì đó trong thâm lặng chứ gì?”

Thấy cô thản nhiên như vậy, Lâm Thanh nghiêm nghị hỏi: “Vậy có không?”

“Không.”

Nhìn biểu cảm của Nguyễn Du sau câu trả lời, Lâm Thanh cảm giác có chút chột dạ, còn như muốn nói lại thôi, anh liền nghi ngờ – đúng là có vấn đề!

Phải bóp c.h.ết mầm mống tình cảm từ trong trứng nước, anh quyết không từ bỏ!

Trong trường quay, nhân viên đi lại tấp nập, hàng ghế khán giả trống không. Nguyễn Du chọn ngồi hàng ghế đầu tiên, chăm chú xem idol tổng duyệt. Kỷ Lâm Hạo sau khi xác nhận xong phần ánh sáng và dàn dựng sân khấu, bắt đầu luyện hát đi luyện hát lại. Ca khúc là một bài nhạc pop nằm trong album của anh phát hành năm ngoái, nghe đến mức cô không kìm được mà khe khẽ hát theo.

Trên sân khấu, Kỷ Lâm Hạo nhìn Nguyễn Du đang ngồi hàng ghế đầu, luyện thêm một lần nữa rồi chống tay nhảy xuống sân khấu: “Tiểu Du.”

“Gì vậy?” Cô nghe không rõ.

“Lá thư em từng viết cho anh, anh đã đọc rồi, quà em tặng anh cũng nhận được rồi.” Kỷ Lâm Hạo tháo tai nghe, khước mắt đuôi mày đều mang ý cười, “Dù trên WeChat đã cảm ơn rồi, nhưng anh nghĩ vẫn nên nói trực tiếp. Hôm nào có thời gian, cùng đi ăn một bữa nhé?”

Nguyễn Du vui vẻ trả lời: “Không cần khách sáo, cảm ơn thì không cần đâu. Còn ăn cơm thì...”

“Lịch trình dày đặc, dạo này chắc không được.” Lâm Thanh nghiêm túc chen lời.

Được rồi, cô đành đổi giọng: “Dạo này lịch trình của em rất bận, nếu có thời gian thì nhất định!”

“Ừ, được.”

Thấy hai người vẫn đang trò chuyện rôm rả, Lâm Thanh chỉ muốn lập tức kéo Nguyễn Du ra xa. Người ta đã gọi “Tiểu Du” thân thiết như vậy, còn cười dịu dàng thế kia. Nếu cứ tiếp tục, mối quan hệ giữa idol và fan này sớm muộn gì cũng phát triển thành chuyện tình ngầm cho mà xem!

Đang trò chuyện, điện thoại của Nguyễn Du bỗng đổ chuông.

Lâm Thanh thấy cô cúi đầu nhìn, liền ngay lập tức ngưng cười, anh thở phào nhẹ nhõm: “Ai vậy?”

“À, Đoàn Lâm.”

Nguyễn Du cố gắng nén lại nụ cười đang muốn nở trên môi, cố giữ giọng tự nhiên nhất, lập tức đi sang một bên: “Chắc anh ấy có việc, tôi ra nghe điện thoại một chút.”

Lâm Thanh rất hài lòng.

Cuối cùng thì vị này cũng thôi trò chuyện, cũng chẳng cười nữa.

Lâm Thanh như muốn rơi lệ vì vui sướng, Đoàn Lâm đúng là cứu tinh, phải nhớ kỹ! Ngày mai anh nhất định phải đến gửi cho Anh Ảnh một lá cờ thêu chữ “Cứu nhân độ thế”!

Tối hôm đó, Nguyễn Du và Khâu Khả Vân tập luyện đến gần hai giờ sáng, về khách sạn nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau lại đến tòa nhà truyền thông của đài Hoàng Đào để chuẩn bị.

Buổi sáng tiến hành tổng duyệt lần cuối, buổi chiều hóa trang và quay phần phỏng vấn hậu trường, đến 7:30 tối, tập đầu tiên của Nhạc sĩ sáng tác đỉnh nhất mùa 2 chính thức ghi hình.

Nguyễn Du ở hậu trường chờ đến lượt mình, trong phòng chờ có màn hình chiếu trực tiếp hiện trường. MC đang khuấy động không khí, đầy phần khích mời thí sinh đầu tiên lên sân khấu, khán giả bên dưới sôi nổi hò reo, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Phòng chờ lúc này cũng đông đúc không kém, các thí sinh chưa lên sân khấu vừa xem vừa trò chuyện. Một số ca sĩ còn đến tìm Nguyễn Du xin chữ ký.

“Vô Thanh Kinh Lôi rất hay, chúc mừng nhé, doanh thu phòng vé ngày càng cao rồi.”

Cô mỉm cười cảm ơn, ký xong thì thấy Kỷ Lâm Hạo vừa thay xong trang phục biểu diễn bước vào, hỏi cô: “Giờ em còn thấy hồi hộp không?”

“Không hề! Em chỉ đến để quảng bá phim thôi, không làm liên lụy ai là được rồi.” Nguyễn Du xác định rõ vị trí của mình, cười mắt cong cong, “Nhưng em rất tự tin, sẽ cố gắng hết sức!”

Nụ cười của cô tự tin, rạng rỡ.

Kỷ Lâm Hạo hơi ngẩn người, nụ cười trên môi càng thêm dịu dàng: “Cố lên.”

Cô đáp lại, gật đầu: “Anh cũng cố gắng nhé.”

Khâu Khả Vân bốc thăm được thứ tự thứ ba, khi hai tiết mục đầu tiên kết thúc, nhân viên đến nhắc nhở. Nguyễn Du lập tức đứng dậy: “Đi thôi.”

Trong khán phòng rộng lớn của trường quay, chỗ ngồi của khán giả đã chật kín. Năm trăm khán giả tại hiện trường đều được chương trình lựa chọn từ danh sách đăng ký vòng sơ loại. Để đảm bảo tính công bằng, họ là những người nghe bình thường ở mọi độ tuổi, được phân bố đều đặn.

Nhưng khi ánh đèn sân khấu bật sáng trở lại, khán phòng lập tức trở nên náo động. Ngay cả những khán giả lớn tuổi cũng không kìm được mà bật cười, hò reo nhiệt tình! Đây chẳng phải là Chi Chi trong "Gia Đình Nhỏ" sao? Lại còn là Nghi Thư trong "Vô Thanh Kinh Lôi" nữa chứ!

Liên tiếp có một bộ phim truyền hình và một bộ điện ảnh gây tiếng vang lớn, mức độ nhận diện quốc dân của Nguyễn Du đã tăng vọt.

Âm nhạc bắt đầu, ánh sáng sân khấu tỏa ra ánh lam trong suốt, hàng trăm tia sáng chiếu rọi lên Nguyễn Du và Khâu Khả Vân. Người trước diện váy đen, người sau mặc váy trắng, đứng cách nhau hai bên sân khấu, đẹp như hai con thiên nga đen và trắng.

Họ trình diễn bài "Trước Bình Minh", do chính Khâu Khả Vân sáng tác lời và nhạc. Lần này, bài hát đã được chỉnh sửa, khác biệt với phiên bản gốc trong album nhạc phim của "Vô Thanh Kinh Lôi". Phần cao trào bài hát không còn mang nỗi buồn da diết mà trở nên dang trào mãnh liệt.

Khâu Khả Vân trời sinh có chất giọng tuyệt vời, dù nay đã hơn 30 tuổi nhưng vẫn giữ được giọng hát trong trẻo, thậm chí kỹ năng còn thuần thực hơn. Cô ấy nắm trọn sân khấu, hát phần

cao trào khiến khán giả không kìm được cảm xúc dâng trào. Máy quay lia đến hàng ghế khán giả, đã có không ít người đỏ mắt.

Khi đến đoạn điệp khúc nhẹ nhàng, Nguyễn Du tiếp lời.

Cô không phải ca sĩ chuyên nghiệp, nên ban đầu, nhiều khán giả lo lắng rằng phần thể hiện trước và sau sẽ chênh lệch quá nhiều.

Nhưng không ngờ rằng, ngay khi Nguyễn Du cất tiếng hát, gương mặt của cô được phóng đại trên màn hình lớn. Từng biểu cảm tinh tế đều được thu lại, khiến cả khán phòng bàng hoàng.

Giọng cô trong trẻo, không hẳn là xuất sắc, nhưng mỗi câu hát đều mang sức truyền cảm mạnh mẽ. Với ánh mắt tập trung, cô truyền tải trọn vẹn thông điệp hy vọng của bài hát, như ánh sáng hé lộ trong màn đêm.

Hát kỹ thuật không đủ, diễn xuất bù vào. Chỉ với bốn câu lời, khán giả hoàn toàn bị cuốn theo cảm xúc của bài hát, thậm chí không nhận ra nước mắt đã rơi tự lúc nào.

Khi màn trình diễn kết thúc, tiếng vỗ tay vang dội. Nguyễn Du nắm tay Khâu Khả Vân cúi chào thật sâu về phía khán giả.

Người dẫn chương trình lập tức lên sân khấu khuấy động không khí. Nguyễn Du vẫn nhớ rõ mục đích của mình khi tham gia lần này, lau nước mắt, mỉm cười nói vào mic: "Hy vọng mọi người có thời gian ra rạp ủng hộ bộ phim mới ra mắt 'Vô Thanh Kinh Lôi', cảm ơn ạ."

Khán giả phía dưới đồng loạt hô vang.

"Nhất định xem! Chắc chắn rồi!"

Khi trở về hậu trường, Khâu Khả Văn không giấu được niềm vui: "Giọng hát của cô quá giàu sức truyền cảm, ngay cả tôi cũng suýt khóc khi nghe cô hát."

"Chị đừng khen tôi nữa, lần này tôi chỉ là phát huy vượt mức bình thường thôi." Nguyễn Du hơi ngượng ngùng, ngồi xuống sofa nhìn màn hình với vẻ đầy mong đợi: "Người tiếp theo là Kỷ Lâm Hạo phải không?"

"Đúng vậy"

Cô có tâm lý cực kỳ thoải mái, thật sự chỉ coi đây là cơ hội quảng bá phim. Khâu Khả Vân buồn cười nhìn vào camera đang quay, trêu: "Nhìn xem, fan của Kỷ Lâm Hạo đã online rồi."

Màn trình diễn của Kỷ Lâm Hạo còn xuất sắc hơn cả đêm tổng duyệt trước đó. Nguyễn Du xem với vẻ mặt đầy mãn nguyện, cảm giác như được miễn phí thưởng thức một buổi hòa nhạc của thần tượng!

Sau khi bảy nhóm thí sinh hoàn thành phần trình diễn, Nguyễn Du và các đồng đội được mời lên sân khấu. Năm trăm khán giả tại hiện trường bắt đầu bỏ phiếu không ghi tên. Mỗi người có ba phiếu, năm nhóm có số phiếu cao nhất sẽ đi tiếp vào vòng sau, hai nhóm còn lại bị loại.

Màn hình lớn phía sau các ca sĩ bắt đầu hiển thị số phiếu lẫn tăn, hai phút sau dừng lại.

Hai người dẫn chương trình khuấy động bầu không khí, bắt đầu công bố từ nhóm đứng thứ năm trở lên. Người dẫn nam phấn khích: "Hạng năm là bài 'Khi muốn gặp anh', do thầy Đỗ Tuấn Nghệ trình diễn! 185 phiếu! Cũng cảm ơn cô Nhan Đình đã hỗ trợ trình diễn..."

"Hạng ba và bài 'Lời hứa' do Quang Ích thể hiện, 325 phiếu!"

MC hô vang:

"Á quân tuần này là..."

"Bài 'Khoảnh khắc nào đó' Kỷ Lâm Hạo, 470 phiếu!"

Hả?! Nguyễn Du sững sờ, khó tin quay lại nhìn màn hình lớn.

"Quán quân tuần này là bài 'Trước Bình Minh', Khâu Khả Vân! 477 phiếu! Và cũng cảm ơn Nguyễn Du!"

Tiếng vỗ tay không ngừng vang lên. Khâu Khả Vân bất ngờ ôm chầm lấy Nguyễn Du, ban đầu chỉ hy vọng nhờ cô kéo thêm chút sự chú ý, không ngờ kết quả lại tuyệt vời đến thế!

Bên cạnh, Kỷ Lâm Hạo dường như đã đoán trước được kết quả, mỉm cười nói: "Màn trình diễn lần này rất tuyệt, chúc mừng."

"Cảm ơn anh, anh cũng rất xuất sắc!" Nguyễn Du được thần tượng khen mà cảm thấy choáng ngợp, cũng mỉm cười đáp lại.

Trên sân khấu "Nhạc sĩ sáng tác đỉnh nhất", kỹ năng hát chỉ là một phần, trọng tâm là cách thể hiện và diễn giải toàn bộ bài hát. Nguyễn Du hiểu rằng lần này mình đã gặp may, chỉ với bốn câu hát, cô không gây thất vọng và lại đúng lúc diễn được tinh thần bài hát. Chứ nếu không, sao có thể tỏa sáng cạnh các ngôi sao như trăng sao trên bầu trời chứ!

Tập đầu tiên có phần hỗ trợ để làm nóng không khí, nhưng những tập sau thì không. Nguyễn Du hoàn thành nhiệm vụ, trở về hậu trường, còn bị nhân viên chương trình kéo đi chụp ảnh tuyên truyền và quay VCR.

Khi ghi hình thực sự kết thúc, đã gần một giờ sáng. Sau khi chào mọi người, cô nhanh chóng rời đi.

Khi ra khỏi tòa nhà của đài Hoàng Đào, không ngờ vẫn còn một nhóm lớn người hâm mộ đang chờ các ca sĩ tan làm.

Trong đám đông, fan của Nguyễn Du thấy chiếc xe thương vụ phía trước dừng lại, cửa kính xe hạ xuống, liền hét lên phấn

khích:

"Aaaaa Nguyễn Du cố lên! Quay chương trình vất vả quá rồi!"

"Phim chúng mình đều xem rồi! Mẹ yêu con quá!!!"

"Bảo bối ơi nghỉ ngơi sớm nhé! Chờ chương trình phát sóng!
Chúng mình yêu cậu"

Nguyễn Du thò đầu ra từ cửa xe, vẫy tay và cũng hô lớn: "Khuya lắm rồi, mọi người mau về đi!"

Fan rồi rít đồng ý nhưng không ai chịu rời đi, chỉ tiếp tục bày tỏ tình cảm. Cô không còn cách nào, mỉm cười, mắt cong lên, hai tay giơ cao làm thành hình trái tim: "Yêu mọi người! Mau về nhé!"

Fan lập tức bùng nổ, gào thét: "Aaaaa con gái cưng đáng yêu quá!!!"

Tối thứ bảy tuần kế tiếp, 10 giờ tối, tập đầu tiên của "Nhạc sĩ sáng tác đỉnh nhất mùa 2" lên sóng. Sức nóng còn vượt xa mùa đầu tiên. Chương trình mùa hai với phần dàn dựng sân khấu đỉnh cao và đội hình khách mời như thần tiên giao đấu nhanh chóng leo lên hot search. Không ngoài dự đoán, sân khấu của Khâu Khả Vân và Nguyễn Du cũng đạt độ thảo luận cao ngất ngưởng.

Không ngờ rằng sự tham gia của Nguyễn Du lại khiến toàn bộ phần trình diễn trở nên xuất sắc hơn. Trong chương trình, cô diện váy đen, dưới ánh sáng sân khấu rực rỡ, hát đến đỏ mắt, cuối cùng cúi chào thật sâu, giống như một chú thiên nga đen ngẩng cổ lộ xác.

Kể từ khi xuất viện cuối năm ngoái, cô ấy giống như một viên ngọc đã được mài giũa, ngày càng tự tin và rạng rỡ.

Cư dân mạng cảm thán: "Trời ơi, Nguyễn Du đáng yêu quá! Cái đáng vẽ mê idol trước mặt Kỷ Lâm Hạo là không thể nhầm lẫn! Nhìn mà tôi cười như mẹ già vậy!"

Fan của Nguyễn Du vừa mới ra mặt "đè" fan CP "Tiểu Tâm" đang nổi lên, sau đó lại đổ bộ dưới hot search để bình luận: "Cô gái nhỏ Nguyễn Du theo đuổi thần tượng, độc nhất vô nhị." Quân đoàn "Tứ Kỷ" cũng vào kiểm soát bình luận, đồng loạt để lại: "Đừng bàn luận thêm, mong chờ tập tiếp theo."

Nhưng trong lúc hai phe fan đang kiểm soát bình luận căng thẳng, bỗng xuất hiện một số ý kiến nổi bật:

【Hoặc có lẽ, các bạn đã từng ship Hạo nhiều Cá?

Nguyễn Du nhìn thấy bình luận này, nhóm "Tiểu Tâm Đảng" trên diễn đàn ăn dưa cũng nhìn thấy. Buổi tối trước khi ngủ, cô lướt qua một lượt bài viết trên diễn đàn.

【Tôi đã thử ăn thử ‘thức ăn’ của họ, thật sự không phải sự thật.】

【Không đúng, 'Hạo nhiều Cá' lại quá thật, giống như truyện ngọt idol và fan vậy, nhưng không thú vị lắm.】

【Ghen tị quá, tại sao chúng tôi không thể lên Weibo mà quảng bá cặp đôi ‘Tiểu Tâm Phu Thê’?】

【Bởi vì họ là giả, nếu các bạn làm vậy, fan của Nguyễn Du và Lâm Hạo sẽ đè bẹp các bạn. Vẫn nên tự vui trong nhóm thôi.】

【Gần đây cặp Tiểu Tâm không có khung hình chung, lịch trình công khai cũng không cùng thành phố, không có ‘kẹo đường’ giả mà nhai, tôi khô héo mất rồi.】

...

Nguyễn Du thoát khỏi bài viết, tính toán một chút.

Thật sự, cô đã hơn một tháng không gặp Đoàn Lâm rồi. Kể từ khi bộ phim được công chiếu, hai người bạn đến mức không thể gặp nhau, lịch trình lệch nhau, nếu gặp phải chênh lệch múi giờ, có khi vài ngày cũng không gọi nổi một cuộc điện thoại.

‘Tiểu Tâm Đẳng’thở dài khóc than: Hạnh phúc luôn ngắn ngủi như vậy, ăn kẹo thật khó, khó hơn lên trời xanh.

Đầu tháng tư, bộ phim "Vô Thanh Kinh Lôi" sau 43 ngày công chiếu trên toàn quốc đã chính thức rút khỏi rạp chiếu. Tổng doanh thu phòng vé đạt hơn 2,4 tỷ tệ, lập kỷ lục mới trong lịch sử phim nghệ thuật. Điểm Douban đạt 8.6, trở thành một tác phẩm vừa có danh tiếng vừa đạt doanh thu cao.

Khổng Minh Khôn nhấn một câu trong nhóm: "Phim đã được ký bản quyền tại Bắc Mỹ, dự kiến sẽ ra mắt tại thị trường Bắc Mỹ vào nửa cuối năm nay."

Là nữ chính trong bộ phim, lần này Nguyễn Du được hưởng trọn lợi ích từ việc bộ phim bùng nổ, rất nhiều lời mời liên tục đến, lịch trình bận rộn như điên.

Ngày bộ phim ngừng chiếu, các nền tảng video lớn đã mua bản quyền phát sóng, nguồn phim HD không cắt cảnh cũng bắt đầu xuất hiện. Đồng thời, không còn giới hạn bản quyền trong thời gian chiếu rạp, các tác phẩm đồng nhân (fan-made) từ phim mọc lên như nấm sau mưa chỉ trong một đêm.

Vì bộ phim quá đau lòng, các tác phẩm đồng nhân đều tập trung phát đường ngọt, nhưng do trước đó fan hai nhà đã từng cãi nhau gay gắt với fan CP, nên các editor và họa sĩ chỉ dám đăng video hoặc tranh theo hướng nhân vật, tự vui trong cộng đồng.

Mạc Tây: “Bé cưng ơi,em đã thực hiện lời hứa rồi đây, tổn của em hơn 40 tiếng đồng hồ để edit, xem nhanh [link video].”

Trong văn phòng cấp cao của Truyền Thông Thương Ảnh, Nguyễn Du mở video mà Mạc Tây gửi. Vẫn là nền tảng Bilibili quen thuộc, vẫn là tài khoản "Daisy Mạc Mạc" quen thuộc.

Tiêu đề video không dám để tên cô và Đoàn Lâm, chỉ ghi: "Cặp đôi Tiểu Tâm | Trong hàng vạn cẩn thận, em là sự vô ý duy nhất của anh."

Mạc Tây dùng tư liệu từ các chương trình và tác phẩm của hai người để dựng một video theo phong cách "kiếp trước kiếp này", tối qua vừa đăng, đến giờ đã có hơn 300.000 lượt xem.

Ban đầu, phần bình luận toàn là "Không dám đâu", "Không dám ship", xen lẫn những lời mắng mỏ của fan Đoàn Lâm và Nguyễn Du, cùng những lời châm chọc từ antifan. Nhưng đến giây cuối cùng của video, bình luận trở nên nhẹ nhàng hơn, đầy màn hình là: "Dù giả nhưng tôi ship", "Tôi đồng ý."

Trên diễn đàn, "Tiểu Tâm Đảng" cảm động đến suýt khóc: "Cuối cùng cũng có người dám làm sản phẩm fan-made hướng tới người thật!"

Cặp đôi "Tiểu Tâm" cứ thế mở ra thị trường. Một số fan táo bạo lập siêu thoại CP của Nguyễn Du và Đoàn Lâm, còn tạo cả nhóm chat. Nhưng cách ship của cặp này rất kỳ quái, fan luôn trong trạng thái cầu sống sót: "Dù là giả nhưng tôi ship, bị mắng là quỳ liền."

Mạc Tây trà trộn vào nhóm chat, chụp màn hình gửi cho Nguyễn Du xem.

Nguyễn Du: "..."

Ngay khi video vừa hạ màn, "Tiểu Tâm Đảng" ngày càng lớn mạnh, nhưng fan Nguyễn Du và Đoàn Lâm không chịu nổi nữa, hai bên lại cãi nhau âm ỉ. Nhóm fan CP mới ngẩng đầu chưa

được bao lâu đã bị chèn ép phải co lại, cẩn thận đắp nắp quan tài, nằm im chịu trận.

“Nhìn gì mà nhập tâm vậy?” Trước mặt, An Trác Tây lật xem lịch trình tháng 4 của cô: “Cũng gần đến lúc vào đoàn rồi, hai ngày nữa có buổi thử vai, họ đang chọn nữ chính. Em xem đi.”

Nguyễn Du tỉnh lại từ dòng suy nghĩ, nhận lấy tài liệu dự án: “‘Người Qua Đường Giáp Ất’?”

“Đúng vậy, phim mới của Trương Gia Minh, là bên Anh Ảnh đề cử em.” An Trác Tây trả lời, “Nhà sản xuất là Anh Ảnh, nếu buổi thử vai không gặp vấn đề gì, việc giành được vai diễn này với em hẳn sẽ không thành vấn đề.”

Bên Anh Ảnh hiệu quả làm việc rất cao, chỉ trong vòng một tháng sau khi ký hợp đồng hợp tác phim ảnh với cô, đã gửi đến cô một món quà lớn như vậy.

Bộ phim mới của đạo diễn nổi tiếng Trương Gia Minh, một bộ phim hài hành trình với vai nữ chính trong “Người qua đường Giáp Ất”.

Trương Gia Minh là một đạo diễn phim thương mại đến từ Hồng Kông, tuy danh tiếng không bằng Quan Bảo Niên, nhưng những bộ phim ông đạo diễn đều đạt được doanh thu phòng vé đáng kể và mang phong cách cá nhân rõ rệt.

Lần này ông muốn thực hiện một bộ phim hài hành trình, dự kiến sẽ phát hành vào dịp Tết năm sau. Bộ phim cần một nữ chính có duyên với khán giả, và Anh Ảnh đã đề cử Nguyễn Du. Đích thân Trương Gia Minh đã bay đến Bắc Kinh để gặp cô.

Nguyễn Du đã đọc qua tóm tắt câu chuyện của kịch bản. Câu chuyện kể về một cô cháu gái và người cậu từ Hồng Kông cùng nhau phiêu lưu đến Hollywood.

Một cô gái từ một thị trấn nhỏ luôn mơ ước trở thành ngôi sao lớn ở Hollywood. Khi biết rằng mình có một người cậu đã bỏ nhà đi nhiều năm hiện đang làm nhà sản xuất ở Hồng Kông, cô quyết định tìm đến ông. Nhưng số phận trớ trêu, khi cô tìm thấy người cậu ở Hồng Kông, mới phát hiện ra ông toàn nói dối.

Hóa ra người cậu không phải nhà sản xuất, mà chỉ là một người dẫn nhóm diễn viên quần chúng đi đóng phim, được gọi là “đầu nhóm”. Công việc không những vất vả mà còn phải luôn nhìn sắc mặt của đoàn phim. Bản thân ông còn bị nói lắp.

Câu chuyện bắt đầu từ bối cảnh hài hước như vậy. Cô cháu gái thì thích diễn kịch, còn người cậu thì nói lắp. Cuối cùng, hai người thực sự cùng nhau đến Hollywood.

Vai mà Nguyễn Du thử vai chính là cô gái nhỏ thị trấn mang giấc mơ bay cao này.

Diễn xuất thì không khó, nhưng diễn tốt thật sự là sở trường của cô ấy, buổi thử vai diễn ra rất suôn sẻ, hôm sau, Trương Gia Minh đã gửi hợp đồng và kịch bản đầy đủ cho công ty Thương Ảnh.

Một tháng tiếp theo, ngoài việc phải đi khắp các thành phố trên cả nước để chạy theo lịch hẹn, cô ấy còn phải chuẩn bị để gia nhập đoàn phim, xem kịch bản, tham gia các buổi đọc kịch bản, làm trang điểm. Cô ấy bận đến mức không kịp thở, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Cuối tháng, cảnh quay đầu tiên sau khi bắt đầu được thực hiện tại Hồng Kông.

Cảnh quay đầu tiên là quay ngoài trời, trên cầu vượt ở trung tâm Hồng Kông, là cảnh cô cháu gái đuổi theo cậu mình trên cầu vượt.

Cảnh quay cần phải tạo ra một tình huống tắc nghẽn giao thông, đội ngũ làm phim bận rộn không ngừng, Trương Gia Minh còn đang xác nhận vị trí máy quay với các bộ phận. Nguyễn Du đang ở một góc nhìn kịch bản, nam diễn viên đóng vai chú của cô là Ngô Anh Hào đến gần, cười nói điều gì đó.

Nguyễn Du: "Mấy?"

Ngô Anh Hào là người Hồng Kông, tiếng phổ thông không chuẩn lắm, Trương Gia Minh yêu cầu hiệu ứng như vậy, nhưng Nguyễn Du muốn khóc.

Cô không hiểu gì cả! Hai ngày gia nhập đoàn phim, cô chỉ học được một câu tiếng Quảng Đông duy nhất là "mấy", có nghĩa là "gì".

Cô quay sang nhìn Diệp Mộng Mộng.

Diệp Mộng Mộng biết tiếng Quảng Đông và đã đi theo cô. Cô nhiệt tình dịch cho Nguyễn Du: "Thầy Ngô hỏi chị có muốn diễn thử không?"

Nguyễn Du nghe hiểu rồi: "Ồ, được rồi, có thể!"

Cảnh quay buổi sáng không cần nhiều lời thoại nhưng rất tốn sức, Nguyễn Du phải chạy đuổi theo xe của Ngô Anh Hào lên cầu vượt, khi phát hiện tắc đường, Ngô Anh Hào bỏ xe chạy bộ, hai người lại truy đuổi nhau giữa các khe xe trên cầu.

Trương Gia Minh thích cắt góc quay liên tục, quay xong một cảnh, Nguyễn Du mệt đến mức chân như muốn gãy.

"Diệp Mộng Mộng, lại đây, giúp chị một tay, chị đau lưng quá." Cô bò về xe, trời ơi, chân cô như bị chuột rút, "Xuất binh chưa thành mà người đã chết, đó chính là tôi."

"Phù phù phù, mồm quạ!" Lâm Thanh đưa nước cho cô.

Chưa nghỉ ngơi được bao lâu, bên ngoài xe bỗng có sự náo động, nghe giọng là Trương Gia Minh đang mắng người, dường như có nhân viên liên tục xin lỗi.

Cô nghe hiểu "đối ngô zhu" là xin lỗi bằng tiếng Quảng Đông, nhưng những lời mắng chửi thì cô không hiểu: "Đạo diễn Trương mắng gì vậy? Cái gì là 'thổ xui'?"

Diệp Mộng Mộng nghe một lúc rồi nói: "Hình như đang mắng paparazzi."

Ra ngoài hỏi mới biết, sáng nay cảnh quay bị phóng viên Hồng Kông chụp trộm, mặc dù đoàn phim đã chặn cả cây cầu, nhưng những bức ảnh tại phim trường nhanh chóng được đăng tải trên các trang tin tức. Nguyễn Du mở điện thoại lên, thấy đề tài về cô đóng phim của Ngô Anh Hào đã lên hot search trên Weibo.

Phim điện ảnh khác với phim truyền hình, cần phải kiểm lại vốn qua doanh thu phòng vé, nên không đạo diễn nào thích bị lộ ảnh phim trường sớm. Trương Gia Minh tức giận đến mức mắng chửi, bên An Trác Tây đang gấp rút gỡ hot search, nhưng một tiếng sau, hot search vẫn còn, cả mạng đã biết gần hết rồi.

Fan hâm mộ vừa vui mừng lại vừa tức giận, vui vì Nguyễn Du lại nhận được cơ hội tốt, còn phóng viên thì thật sự là loại chó, sao không đi NASA chụp ảnh không gian vũ trụ luôn!

Anti-fans cuối cùng lại tìm được điểm chế giễu, họ kêu gọi thay nữ chính, đề nghị Trương Gia Minh thay một nữ diễn viên ít ồn ào, diễn xuất đã được đảm bảo.

Trợ lý đạo diễn cũng bị mắng, đến xin lỗi và giải thích với các diễn viên chính: "Cảnh này phải quay lại, tạo hình cũng phải thay đổi, mọi người vất vả rồi."

"Không sao, các anh cũng vất vả rồi." Nguyễn Du cười, bảo Lâm Thanh mua cà phê cho nhân viên.

Phim trường lại bận rộn chuẩn bị quay lại, Nguyễn Du nhìn điện thoại, nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng từ người quen.

Hả? Còn có một tin nhắn từ crush nhỏ?

Giang Tinh Thuận: 【Tiểu Du, hôm nay chị đang quay phim ở Hồng Kông phải không?】

Nguyễn Du: 【Đúng vậy! -v-】

Giang Tinh Thuận: 【Tôi cũng ở Hồng Kông, quay xong phim có muốn gặp không?】

Crush nhỏ còn gửi cho cô một biểu cảm mặt cú con, mắt to tròn dễ thương, làm người ta cảm thấy yêu thích vô cùng.

Nguyễn Du định trả lời thì lại có chút do dự.

Cô tưởng rằng sẽ ít phóng viên ở Hồng Kông, nhưng nếu bị chụp lại thì sẽ nhanh chóng lên hot search thôi! Thôi, thôi.

Cô định gõ lại câu gì đó thì lại nhận được một tin nhắn nữa.

Giang Tinh Thuận: 【Tôi sẽ đi Hàn Quốc phát triển vào tháng sau, trước khi đi có thể gặp nhau không?】

Cô nghĩ một lát, xóa đi câu vừa gõ.

Nguyễn Du: 【Tôi đang quay ở gần Tiêm Sa Chủy, có thể phải đợi tới tối mới xong, cậu còn ở đó không?】

Giang Tinh Thuận: 【Ừ, tôi đợi chị.】

Cả đoàn phim "Người qua đường Giáp Ất" bắt đầu ngày quay đầu tiên, cả đoàn phim thật sự gặp phải vận rủi, buổi sáng bị phóng viên Hồng Kông chụp trộm ảnh phim trường, chiều lại phải quay lại cảnh đuổi bắt trên cầu, quay chưa được một nửa thì gặp phải mưa lớn.

Mưa như trút nước, may mà thời tiết ở Hồng Kông lúc này không quá lạnh. Cơn mưa khiến Trương Gia Minh vui mừng đến mức quyết định thay đổi cảnh quay thành cảnh mưa, xem ai còn dám chụp trộm phim trường nữa!

Cảnh đuổi bắt dưới mưa càng thêm hiệu quả hài hước, chỉ là Nguyễn Du và Ngô Anh Hào mệt đến chết, một cảnh quay quay cả ngày, đến khi tan ca cũng đã là chín giờ tối.

Diệp Mộng Mộng lấy khăn to lau cho Nguyễn Du, cô quần khăn vào người, run lấy bầy, không phải lạnh, mà là vì quá mệt.

Cô cầm điện thoại lên xem, Giang Tinh Thuần lại gửi tin nhắn cho cô từ hai giờ trước.

Giang Tinh Thuần: 【Tiểu Du, tôi đang đợi chị ngoài phim trường. [vị trí]】

Vị trí của anh ta chính là bên ngoài phim trường.

Nguyễn Du lập tức trả lời: 【Xin lỗi nhé, giờ mới xong cảnh quay, cậu còn ở đó không?】

Giang Tinh Thuần trả lời rất nhanh: 【Ừ, tôi đợi chị.】

Cô vừa trả lời xong, ngẩng đầu lên nhìn, phim trường đông đúc, Lâm Thanh đang phát trà gừng nóng, Nguyễn Du thì thầm với Diệp Mộng Mộng: "Mộng Mộng, chị ra ngoài một chút, lập tức quay lại."

"À? Tiểu Du chị, chị đi đâu vậy?"

"Gặp một người, lập tức quay lại!" Nguyễn Du vẫy tay.

Cô nhanh chóng vào xe di động thay đồ, đeo khẩu trang và mũ, gọi điện cho Giang Tinh Thuần. Mười lăm phút sau, cô tìm thấy xe của crush nhỏ bên ngoài phim trường.

Khu này toàn là xe di động mà đoàn phim thuê, Giang Tinh Thuần khá thông minh, biết đỗ xe ở đây không nổi bật.

Nguyễn Du cầm ô, gõ cửa xe của một chiếc xe thương mại.

"Tiểu Du?" Cửa xe mở, Giang Tinh Thuần vẫn đeo khẩu trang, thấy cô tóc ướt, mắt anh tràn đầy ngạc nhiên, vội vàng nói nhỏ: "Nhanh vào đi."

Cô hơi ngượng ngùng: "Tôi sẽ làm bẩn xe của cậu mất."

"Không sao."

Đến khi ngồi vào ghế sau xe mới phát hiện, trong xe không có ai khác. Cô thoáng ngẩn người: "Cậu đi Hồng Kông một mình sao?"

Giang Tinh Thuần cũng tháo khẩu trang, nở nụ cười với hai lúm đồng tiền nhỏ, trông có chút ngại ngùng: "Hôm nay tôi có buổi gặp mặt fan ở đây, ban đầu quản lý và trợ lý của tôi đều đi cùng, nhưng tôi bảo họ đi dạo phố rồi."

Hai người nói vài câu, Nguyễn Du bỗng nhớ ra: "À đúng rồi, cậu sắp sang Hàn Quốc phát triển à?"

"Ừm."

Giang Tinh Thuần: "Là sự sắp xếp của công ty. Công ty có kế hoạch hợp tác bên đó, muốn tôi sang trong hai năm."

Cô nhớ lại, đầu năm nay nhóm nhạc nhỏ W&W của cậu ấy kỷ niệm ba năm debut. Trong buổi fan meeting kỷ niệm ba năm, nhóm thông báo tan rã và tổ chức buổi diễn chia tay, các thành viên từ đó mỗi người một hướng phát triển.

Thực ra phong cách âm nhạc của W&W vốn đã nghiêng về K-POP, có lượng fan khá đông ở Hàn Quốc. Công ty để cậu phát triển bên đó chắc chắn đã tính toán kỹ lưỡng.

Chỉ là fan trong nước chắc sẽ khóc c.h.ết mắt.

Nguyễn Du cũng hơi tiếc nuối, cong môi khích lệ: "Vậy cố lên nhé, chúc cậu thuận buồm xuôi gió, sự nghiệp tỏa sáng!"

"...Ừm."

Giang Tinh Thuần nhìn cô, trầm mặc một chút, mím môi, ánh mắt sụp xuống.

"Vậy sau này sẽ không gặp lại nhau nữa."

"Không sao mà, ở Hàn Quốc cũng có mạng, tôi chơi game mở đội dẫn cậu thắng!" Nguyễn Du thấy anh có vẻ hụt hẫng, vội an ủi, "Bình thường chúng ta vẫn có thể nhắn tin WeChat, cùng sống trên Trái Đất, đâu phải không gặp nhau."

Giang Tinh Thuần "Ừm" một tiếng, lại ngược mắt nhìn cô.

Ngập ngừng giây lát, cuối cùng vẫn hỏi: "Tiểu Du, chị thích kiểu con trai thế nào?"

"...Hả???"

Nguyễn Du hóa đá tại chỗ.

Đôi mắt cô giãn to kinh ngạc ba mươi giây, nhìn thấy ánh mắt ngập ngừng, khó nói của crush nhỏ cô lập tức hiểu ra.

Không thể nào??? Giang Tinh Thuần, cậu ấy?!!

Nguyễn Du không ngốc. Chỉ trong giây lát đã nghĩ thông suốt.

Dù trong đầu đang như nham thạch phun trào từ vết nứt pha lê, nhưng bề ngoài cô nhanh chóng giữ bình tĩnh, không để lộ vẻ mặt tổn thương đối phương. Cô khéo léo đáp: "Chắc là kiểu con trai lớn tuổi hơn, kiểu anh trai nhỉ."

Nói xong cô chỉ muốn độn thổ.

Cô thực sự quen Giang Tinh Thuần từ khi cậu mười tám đến hai mươi tuổi, đã hai năm, vậy mà chưa từng nhận ra cậu có suy nghĩ này với mình?!

Không phải chứ, có phải mấy video cắt ghép CP của fan đã làm hỏng crush nhỏ không đây?!

[Xiaosi]

Giang Tinh Thuần nhất thời không đáp lại.

Nguyễn Du nhanh chóng chuyển chủ đề, mỉm cười: "Tôi sắp phải quay lại trường quay rồi, sau này có dịp sẽ gặp lại nhé. Tương lai cậu nhất định sẽ nổi tiếng! Chúc cậu sự nghiệp rực rỡ!"

Giang Tinh Thuần nhìn cô, mím môi, đôi mắt cún con ươn ướt sáng ngời: "Trong tương lai rực rỡ của tôi, chị nhất định phải đợi tôi trưởng thành."

Nguyễn Du: "..."

Thế này thì phải làm sao???

Cô còn chưa kịp trả lời, điện thoại đột ngột rung lên.

Nguyễn Du bắt máy như thể gặp được cứu tinh, chẳng buồn nhìn, vội vàng nhận và nói với Giang Tinh Thuần: "Là trợ lý của tôi, chắc là đang hối thúc tôi về trường quay."

Bên kia im lặng một lúc, rồi một giọng nói trầm thấp vang lên.

"Em đang ở đâu?"

Giọng của Đoàn Lâm.

Nguyễn Du ngồi thẳng lưng, bỗng đứng hơi chột dạ: "Em ở... trường quay chứ đâu."

Đoàn Lâm đáp.

Anh dừng lại: "Anh đang ở ngoài trường quay."

Nguyễn Du: ???

Cô còn chưa kịp ngạc nhiên thì nghe Đoàn Lâm nói tiếp.

Giọng điệu rất bình thản: "Xuống xe."

Chương 76: Đào hoa

Cô suýt nữa vút luôn điện thoại.

Cố gắng hồi lâu, cô thốt ra: "Anh đang ở... ngoài thật sao?"

Đoàn Lâm không đáp.

"...Vậy thì, em sẽ xuống ngay, hai phút nữa!"

Nguyễn Du lập tức quyết định, vừa định cúp máy thì chân chừ một chút, không cúp, xoay màn hình lại cầm trong tay.

Quay đầu nhìn, ngoài cửa sổ xe là một dãy xe của đoàn phim che khuất, mưa lớn như thế này, cửa xe lại dán phim, Đoàn Lâm không thể nào nhìn thấy họ được! Cô đột nhiên nhận ra, trừ khi, ngay từ đầu anh đã thấy cô bước vào.

"Chị phải về sao?" Giang Tinh Thuần thất vọng.

"Đúng vậy, trợ lý tôi đang thúc giục." Cô bịa đại.

Nguyễn Du suy nghĩ, chọn từ, vẽ mặt chân thành: "Giang Tinh Thuần, tôi luôn xem cậu là bạn, chưa bao giờ có suy nghĩ đó. Cảm ơn tình cảm của cậu, và xin lỗi."

"Sau này thì sao?" Ánh mắt Giang Tinh Thuần dần ảm đạm, mím môi, kiên quyết hỏi: "Sau này khi tôi đứng ở vị trí cao hơn, có thể chăm sóc cho chị rồi, chị có thích tôi không?"

Cô trầm thờ dài: "Sẽ không."

Thực ra trong đầu cô chợt hiện lên hàng trăm ví dụ đau thương về idol yêu đương, muốn nói ngay ba câu từ chối kinh điển "lo sự nghiệp đừng yêu tôi" nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống, điều đó quá làm tổn thương trái tim crush nhỏ.

Cuối cùng cô vẫn nói thật: "Thực ra, tôi đã có người mình thích."

"Là Kỷ Lâm Hạo sao?" Đôi mắt cún con của Giang Tinh Thuần sụp xuống.

Nguyễn Du: "..."

Cô nhanh chóng liếc điện thoại, hơi bồn chồn.

"Không phải."

Giang Tinh Thuần cố chấp: "Người đó quen chị lâu hơn tôi sao? Người đó... rất hiểu chị sao?"

"Ừm."

Đoàn Lâm quá hiểu cô. Ngoại trừ chuyện gia cảnh, những lỗi lầm trong quá khứ, thậm chí cả lúc cô khóc xấu nhất hay khi chơi game mắng người, anh đều từng chứng kiến.

Trong xe lặng đi. Nguyễn Du nghiêm túc lặp lại: "Cảm ơn tình cảm của cậu, và xin lỗi."

Giang Tinh Thuần thất thần: "Được, tôi hiểu rồi."

Cô không nói thêm gì nữa, vẫn để crush nhỏ tự mình tiêu hóa, nói chuyện vài câu kết thúc, cô mở cửa xe, quay đầu vẫy tay tạm biệt.

"Tiểu Du, để tôi tiễn chị."

"Không—" cần.

Dù chưa kịp bật ô, cô ngẩng đầu lên đã thấy cách cửa xe vài bước, một người đàn ông đứng đó. Bộ âu phục cắt may khéo léo, dáng người cao ráo. Chiếc ô đen hơi nhấc lên, là Đoàn Lâm.

Nhìn một lúc, Đoàn Lâm cúp điện thoại, cầm ô bước thẳng đến chỗ cô.

Nguyễn Du toàn thân cứng đờ, phía sau trong xe, Giang Tinh Thuần cũng c.h.ết lặng.

Anh ấy không đeo khẩu trang sao?!!!

Cô vẫn ngẩn ra, bị Đoàn Lâm nghiêng người nắm lấy tay, máy móc để anh kéo mình vào dưới ô. Anh liếc nhìn mái tóc dài của cô còn hơi ướt, chân mày thoáng nhíu lại.

Giọng nhạt nhòa: “Nói chuyện xong rồi?”

Giang Tinh Thuần kinh ngạc: “Tiểu Du, hai người...”

“Đừng, đừng, đừng xuống xe!” Nguyễn Du lập tức hoàn hồn, buông tay hai người đang nắm, phản ứng đầu tiên là giơ tay định che mặt Đoàn Lâm lại, rồi quay lại nhìn Giang Tinh Thuần: “Cẩn thận bị chụp đấy—”

Ngón tay cô bỗng nhiên tê rần. Giọng nói dừng lại ngay.

Cô cứng ngắc quay đầu lại, nhìn cổ tay mình bị Đoàn Lâm nắm lấy, kéo tới bên môi. Anh cúi mắt, cẩn nhẹ ngón út của cô.

Hành động ngang nhiên như thể không phải đang ở ngoài đường.

Giang Tinh Thuần dù có phản ứng chậm đi nữa, cũng nhìn ra được mối quan hệ giữa Nguyễn Du và Đoàn Lâm vào lúc này, gương mặt trống rỗng, vẫn đang tiêu hóa thông tin.

“...Chúng tôi đi trước nhé! Có dịp lại gặp!”

Xe của Đoàn Lâm đỗ ngay dưới mái che không xa, một chiếc Rolls-Royce màu đen. Nguyễn Du vừa ngồi vào đã vội nhìn ra ngoài cửa sổ, trời mưa lớn đến nỗi cả thành phố đều chìm trong màn sương mù đen kịt, ánh đèn neon xa xa lơ mờ trong sắc vàng và đỏ thẫm, quanh đây không một bóng người.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Lại đây.”

“Hả?”

Cô ngoảnh qua, thấy Đoàn Lâm nhận chiếc khăn từ trợ lý Khương Lập ở ghế phụ lái, ánh mắt đang dừng lại trên người cô.

Ghế sau của Rolls-Royce cực kỳ rộng rãi, nhưng giữa hai ghế ngăn bởi bệ đỡ tay, không tiện chút nào. Cô muốn vươn tay nhận lấy khăn: “Đưa đây cho em, em tự lau được mà.”

Đoàn Lâm nhìn cô, bình thản: “Sang đây ngồi.”

Nguyễn Du: “...” Làm thế nào ngồi sang được chứ?!!

Phía trước, tài xế và Khương Lập cúi đầu giả vờ không nghe không thấy. Đoàn Lâm thấy cô chần chừ, liếc qua hàng ghế trước, đưa tay nhấn nút. Lập tức, tấm kính ngăn giữa ghế trước và sau từ từ nâng lên, rồi chuyển thành màu trắng mờ.

Hình ảnh bị ngăn lại, âm thanh cũng bị cách biệt.

Không ai thấy nữa.

Ánh mắt giao nhau, Nguyễn Du cạn lời. Chết tiệt! Nín lặng hồi lâu, cô đành cúi người đứng dậy, định từng chút từng chút dịch qua.

Vừa lại gần, liền bị Đoàn Lâm vòng tay qua eo kéo thẳng qua, đẩy nhẹ chân cô sang hai bên. Một giây sau, cô đã bị đặt ngồi lên

đùi anh. Khoảng cách quá gần, không biết đặt tay đâu, chỉ có thể bám vào vai anh.

“...Sao anh đến đây vậy?” Nguyễn Du tai nóng bừng, “Buổi tối không phải anh tham gia lễ trao giải sao?”

Cô biết hôm nay Đoàn Lâm cũng ở Hồng Kông, nhờ vai diễn trong bộ phim tội phạm Mê Đồ, anh được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Phong và được mời tham dự lễ trao giải tối nay. Nhưng cô không ngờ anh còn có thời gian ghé qua đây.

Đoàn Lâm: “Nhận xong rồi.”

Nhận... Cô lập tức mắt sáng lên: “Đoạt giải rồi?! Thật sao? Là Nam chính xuất sắc nhất à?”

“Đừng nhúc nhích. Để anh lau tóc cho em.” Giọng anh trầm thấp.

Bàn tay anh đặt lên gáy cô, ép thấp đầu cô xuống, cầm khăn lau khô tóc cho cô.

Nguyễn Du đôi mắt sáng lấp lánh, vui sướng: “Chúc mừng anh nha.”

“Chúc mừng cái gì?” Đoàn Lâm tay ngừng lại, khẽ ngửa cằm, cẩn nhẹ cằm cô, giọng nhạt: “Chúc mừng anh hôm nay mới biết sao?”

Được lắm, cô lập tức ngậm miệng.

“...Không, không phải đâu, em đã từ chối mà.” Cô lẩm bẩm, “Em cũng vừa mới biết chuyện này, anh chẳng phải nghe hết rồi sao?”

Đoàn Lâm không đáp. Anh ném chiếc khăn qua một bên, giữ chặt eo cô, ngón tay dọc theo vòng eo mềm mại của cô mà vuốt xuống, nhẹ nhàng bóp một cái ở eo.

Nguyễn Du run lên, toàn thân như bị điện giật.

“Còn Kỷ Lâm Hạo thì sao?” Đoàn Lâm ánh mắt trầm lắng.

Cô bị anh nhìn đến chột dạ: “Cái gì, Kỷ Lâm Hạo?”

Đoàn Lâm cup mắt, liếc qua đôi môi cô, bình thản hỏi: “Rất thích anh ta? Hâm mộ làm fan của anh ta, vui vậy sao?”

Nguyễn Du phản ứng đầu tiên, c.h.ết tiết! Chắc chắn Đoàn Lâm đã xem Nhạc sĩ sáng tác đỉnh nhất. Phản ứng thứ hai, anh định gộp cả thù cũ lẫn nợ mới để tính sổ sao???

Cô ghen lời một lúc lâu.

“Không, em với Kỷ Lâm Hạo không phải là kiểu thích đó.”

Chết tiết! Nguyễn Du tai đỏ bừng, ngừng một chút, túm lấy áo sơ mi của anh, mặt mũi mát sạch: “Em chỉ thích anh, em nhớ anh —”

Chưa kịp nói hết câu.

Chữ “anh” bị chặn lại hoàn toàn giữa môi răng.

Hai tháng không gặp, nụ hôn của Đoàn Lâm giống như muốn cắn nuốt cô. Dịu dàng tràn trọc qua môi, l.i.ếm mút, tách răng môi, đầu lưỡi quấn quít rồi lại cắn khế.

Nguyễn Du chỉ thở dốc, mọi âm thanh đều ghen thành tiếng rên rỉ mơ hồ, muốn lùi ra một chút lại bị anh giữ chặt eo kéo trở lại, gáy cũng bị anh bóp nhẹ. Đôi tay dài của anh vén áo cô lên, lướt dọc vào bên trong.

Tim cô đập nhanh như muốn chết.

Ngừng thở hồi lâu, định đáp lại bằng một nụ hôn, nhưng vừa thò đầu lưỡi ra đã bị anh cắn nhẹ. Cảm nhận được ngón tay anh vuốt ve chỗ hõm ở thắt lưng cô.

Đoàn Lâm thực sự chẳng kiêng dè chút nào.

Không gian trong xe yên tĩnh.

Rất lâu sau, chỉ còn lại âm thanh nước bọt đầy ám muội.

Nguyễn Du đời này lần đầu tiên bị hôn đến khóc.

Cô thực sự khóc, hàng mi ướt đẫm, từng chùm từng chùm vương nước mắt.

Một lát sau, Đoàn Lâm hơi rời ra một chút, đầu mũi lướt qua môi cô, hôn lên vết nước mắt ở cằm cô.

Giọng anh khàn khàn: “Sao vậy?”

“...Đau.” Nguyễn Du thở dốc, không dám động đây, sụt sùi: “Hình như chân em bị chuột rút.”

Môi nóng bừng, eo mềm nhũn, chân cũng bị chuột rút.

Đoàn Lâm cúi mắt, chân mày thoáng nhíu, định cúi xuống nắn chân cho cô.

Cô hít một hơi, nghẹn ngào: “Đừng, đừng động! Chắc là hôm nay em chạy nhiều quá, nghỉ một lát là ổn, anh đừng động, đau lắm.”

Hu hu.

Đoàn Lâm không động, ánh mắt dừng trên môi cô đỏ bừng, yết hầu khẽ chuyển động. Lại cúi xuống, từng chút từng chút hôn

cô.

Mãi lâu sau cô mới bình tĩnh lại.

Anh kéo áo len bị đẩy lên của cô xuống, đáy mắt như có mực đen cuộn cuộn, nén lại ý muốn.

“Muốn anh xoa bóp không?”

Mười phút sau, Khương Lập và tài xế phía trước bất đắc dĩ nhìn nhau, cả hai không nghe thấy tiếng động từ ghế sau, cũng không dám tự ý hạ kính chắn.

Khương Lập cầm điện thoại do dự mãi, cuối cùng cũng gọi cho Đoàn Lâm. Chuông reo hai tiếng thì có người nghe: "Anh Lâm, tiệc rượu sắp bắt đầu rồi, nếu không đi ngay sẽ không kịp đâu."

"Biết rồi." Giọng Đoàn Lâm bình thản.

Lập tức, Khương Lập thở phào nhẹ nhõm.

Hai phút sau, tấm vách ngăn giữa ghế trước và sau cuối cùng cũng được nâng lên. Khương Lập nhìn qua gương chiếu hậu và suýt nữa thì lồi cả mắt ra. Nhìn kỹ, Nguyễn Du đúng là ngồi ngay ngắn trên ghế của mình, nhưng cô ngồi vắt chéo chân, cẳng chân đặt trên đùi Đoàn Lâm.

Đoàn Lâm cúi mắt, vẻ mặt không chút cảm xúc, đang xoa bóp chân cho cô.

Ngón tay của người vừa đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất Giải Kim Phong đang massage chân cho người khác. Bộ vest sơ mi chuẩn bị mặc để dự tiệc mừng công cũng đã nhàu một mảng.

Nguyễn Du liếc mắt, thấy ánh mắt mà Khương Lập đang nhìn mình qua gương chiếu hậu.

Vẫn là ánh mắt quen thuộc ấy, nhìn cô như thể nhìn thấy hồ ly tinh họa quốc hại dân.

Nguyễn Du: "... Ha ha.

"Còn đau không?"

Cô lắc đầu: "Không sao, hết đau rồi."

Đoàn Lâm ngược mắt: "Bao giờ công khai?"

Nguyễn Du: "..."

Khương Lập: "..."

Tài xế: "..."

Cả xe c.h.ế.t lặng. Khương Lập run rẩy lên tiếng: "Anh, anh Lâm..."

Tôi, c.h.ế.t tiệt!

Khoảnh khắc này, Nguyễn Du chịu ánh nhìn rửa tội của ba người trong xe, cảm giác thật sự giống như mình là Đát Kỷ.

"... Thêm một thời gian nữa được không?" Cô gắng gượng nói. "Bây giờ em chưa chuẩn bị sẵn sàng." Chưa sẵn sàng để bị hội antifan xâu xé đâu!!

Khương Lập như thể vừa được sống sót trở về từ quỷ môn quan, suýt nữa thì không nhận được mà quỳ xuống cảm ơn Nguyễn Du.

Đoàn Lâm nhìn cô một lúc. Thấy cô căng thẳng, anh cũng không ép.

Anh lấy từ góc ghế một chiếc túi giấy trắng: "Của em."

"Gì vậy?" Nguyễn Du tò mò.

"Nước hoa."

Cô chợt nhớ ra, đôi mắt sáng lên, à, đúng rồi, nước hoa Đoàn Lâm!

Trước đó đã hỏi xin anh. Nước hoa anh hay dùng.

Cơn mưa lớn ở Hồng Kông kéo dài suốt cả đêm, khi Nguyễn Du quay lại phim trường, đạo cụ đã được thu dọn gần hết. Chiếc xe cũ thuê cũng đã được mang đi, diễn viên quần chúng tụ tập thành từng nhóm rời đi, Trương Gia Minh đang trò chuyện với hai trợ lý đạo diễn về quay phim.

"Chị Tiểu Du, chị đi đâu thế? Lâu quá!" Diệp Mộng Mộng vội đưa trà gừng đến.

"Đi gặp Giang Tinh Thuần, cậu ấy hôm nay đến Hồng Kông, chỉ gặp một chút thôi." Nguyễn Du bình thản đáp, vừa uống một ngụm, "Xì—"

"Sao vậy sao vậy, nóng à?"

Lát sau, cô bình tĩnh lại: "Có hơi nóng."

Trong lòng thì thâm, không phải, mà là vết thương nhỏ trên môi bị Đoàn Lâm cắn bị đau!

Buổi tối trở về khách sạn, cô lướt một vòng Weibo, quả nhiên, nửa số tin hot search đều liên quan đến Giải Kim Phong tối nay.

Lần này, Đoàn Lâm đã nhờ bộ phim tội phạm Mê Đồ đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất Giải Kim Phong, chỉ trong vòng bảy năm đã ôm trọn ba giải thưởng điện ảnh lớn của Hoa ngữ, mới 27 tuổi, trở thành "tam kim ảnh đế" trẻ nhất trong lịch sử điện ảnh. Độ hot tăng không ngừng.

Cư dân mạng ngổ ngàng, fandom của Đoàn Lâm thì phát cuồng.

Đối với một diễn viên, cả đời giành được một giải lớn đã không phụ danh xưng diễn viên, huống hồ là ba giải.

Dưới hot search, toàn là bài đăng chúc mừng của fandom, kèm theo chuỗi dài các tác phẩm và giải thưởng của anh. Phải biết rằng khi Đoàn Lâm mới nổi, từng bị anti chế giễu là "diễn viên lưu lượng dựa mặt kiếm cơm," khi đó danh xưng "Ảnh đế Đoàn" chỉ là mỉa mai. Còn bây giờ, danh xưng "Ảnh đế" đã danh xứng với thực.

Nguyễn Du xem xong, tâm trạng rất tốt, tắt điện thoại chuẩn bị ngủ.

Đột nhiên, một tin nhắn WeChat bật lên.

Giang Tinh Thuần: 【Tiểu Du, chị thực sự đang yêu Đoàn Lâm à?】

Nguyễn Du lại muốn thở dài.

Nguyễn Du: 【Ừm, đúng vậy.】

Rất lâu sau tin nhắn trả lời mới được gửi đến.

Giang Tinh Thuần: 【Vậy sau này chúng ta còn có thể làm bạn không?】

Nguyễn Du: 【Hy vọng cậu sau này luôn vui vẻ, con đường sự nghiệp hanh thông! -v-】

Hai phút nữa trôi qua.

Giang Tinh Thuần: 【Ừm, tôi hiểu rồi. Cảm ơn chị.】

Qua màn hình thôi cũng cảm nhận được sự thất vọng của crush nhỏ. Cô tắt điện thoại, thở dài, có chút bồi hồi nhưng quả thật

nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Du còn chưa bị chuông báo thức gọi dậy, đã bị tiếng gõ cửa của Diệp Mộng Mộng đánh thức.

"Chị Tiểu Du! Chị lên hot search rồi!" Bên ngoài, Diệp Mộng Mộng trông như báo tang.

Cô vẫn còn dụi mắt, nhưng lập tức tỉnh táo, phản ứng ngay.

Từ đầu đến chân lạnh toát.

Chết tiệt.

"Không lẽ... bị chụp được rồi?" Cô khó tin hỏi. "Trời mưa to như vậy mà vẫn có phóng viên bám theo sao??"

"Phóng viên gì chứ?" Diệp Mộng Mộng khổ sở. "Chị Tiểu Du, chị bị fan của Đoàn Lâm chửi rồi!"

"... Tôi biết."

Nguyễn Du cũng mang vẻ mặt như tử tù sắp bị hành hình, nhận lấy chiếc máy tính bảng từ tay Diệp Mộng Mộng với vẻ sợ hãi không dám đối diện sự thật.

Thôi thì, rụt đầu cũng chết, thò đầu cũng chết, cô nhìn vào màn hình.

Ngây người.

"Hả?"

Hot search trước mắt không phải tin đồn gì về cô hẹn hò giữa đêm với Đoàn Lâm hay Giang Tinh Thuần, mà là "Nguyễn Du ký hợp đồng với công ty của Đoàn Lâm."

Đêm qua, tin tức Đoàn Lâm đoạt ba giải Kim Phong đã truyền khắp mạng xã hội, các tác phẩm từng giúp anh đoạt giải được đưa lên trang chủ các nền tảng video lớn, đồng thời, công ty anh sáng lập sau khi độc lập cũng bị cư dân mạng lôi ra bàn tán.

Cư dân mạng đổ xô vào website của Công ty Văn hóa Điện ảnh Anh Bác Chiêu Hành, trong mục tin tức công ty phát hiện một thông báo gần đây. Hóa ra Anh Ảnh đã ký hợp đồng với vài nghệ sĩ nổi tiếng, và trong danh sách nghệ sĩ hợp tác có một cái tên: Nguyễn Du.

Nguyễn Du thực sự là nghệ sĩ hợp tác của Anh Ảnh!

Giới truyền thông tất nhiên không bỏ qua điểm nóng này, khi viết bài còn cố tình nhấn mạnh đến Đoàn Lâm. Khi hot search xuất hiện, nội dung tin tức đã bị biến tấu thành "Quản Du ký hợp đồng với công ty của Đoàn Lâm."

Fan của Nguyễn Du và Đoàn Lâm đều nổi điên, xắn tay lao vào hot search để kiểm soát bình luận.

Lần này, văn mẫu kiểm soát bình luận của cả hai fandom giống nhau đến kỳ lạ: Không phải ký hợp đồng! Chỉ là quan hệ hợp tác! Quan hệ hợp tác tức là không có quan hệ gì hết!

【Vậy á? Chỉ thế thôi á? Chỉ thế thôi?】

【Có người không phải nghệ sĩ ký hợp đồng, Anh Ảnh cũng không phải công ty của Đoàn Lâm, cổ đông của Anh Ảnh không chỉ có mình Đoàn Lâm, mong bạn hiểu.】

【Công ty nào đó ký nghệ sĩ mới và hợp tác với hơn hai mươi người, sao nhất thiết phải nhắc đến Nguyễn Du? Không chơi nữa, cảm ơn.】

【Marketing không có KPI nữa sao? Tối qua Đoàn Lâm thắng ba giải vàng, đừng ép tôi phải tát bạn trong ngày vui nhất.】

.....

Người ngoài không phân biệt được nghệ sĩ ký hợp đồng và nghệ sĩ hợp tác, cũng không có tư duy kiểu fandom, đọc tin tức chỉ thấy Đoàn Lâm và Nguyễn Du có hợp tác thương mại, thật tuyệt, Nguyễn Du đang ngày càng nổi, Đoàn Lâm thì đang ở đỉnh cao, không phải đôi bên cùng có lợi sao?

Nhưng fan của Nguyễn Du và "Lăng Giác" mong mỗi rằng sau khi "Vô Thanh Kinh Lôi" hạ nhiệt thì hai người không còn liên quan gì nữa. Hai bên từng cãi nhau không biết bao nhiêu lần, khó khăn lắm mới hai tháng không động chạm gì nhau. Giây phút này, trong lòng chỉ có năm chữ —

"A a a a a cút!!"

Tốt, lại cãi nhau nữa rồi.

Hai bên đều mắng, Nguyễn Du sắp bị "Lăng Giác" mắng cho hết cả một cuốn từ điển Tân Hoa, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đang bận rộn ngăn tin xấu. Ngẩng đầu lên, thấy nhân vật chính vẫn bình thản.

Diệp Mộng Mộng: "Chị Tiểu Du, chị không tức giận sao?"

Lâm Thanh: "Hay là bị mắng đến đờ rồi?"

[Xiaosi]

"Không sao."

Nguyễn Du nhìn bảng hot search, mặt lộ vẻ như trút được gánh nặng: "May quá, may quá, làm tôi sợ muốn chết."

Lâm Thanh: "... " Đây là bị mắng đến ngu người thật sao?

Lúc này, cư dân mạng ăn dưa, fan hai bên cãi nhau, còn fan couple "Tiểu Tâm Phu Thê" bị tưởng như đã biến mất hơn hai

tháng nay thì như bật dậy khỏi quan tài!

Trên diễn đàn, bài viết của fan couple "Tiểu Tâm Phu Thê" lại bị đẩy lên, fan từng bỏ qua super topic cũng phần khích xuất hiện. Hu hu hu, mẹ ơi, họ lại ngửi thấy mùi kẹo rồi!!

【Nghệ sĩ hợp tác là gì? Là hợp tác trời sinh ấy hả?】

【Đây là đường vợ chồng ân ái tuyên bố với thiên hạ, làm tôi c.h.ế.t mê c.h.ế.t mệt rồi.】

【Hợp đồng không ký chín mươi chín năm là không hợp lý rồi?】

【Làm tròn thì ký hẳn hợp đồng hôn nhân luôn đi.】

Nguyễn Du: "..."

Bộ não của đám người này làm từ hồ đen sao???

Cuối cùng, cuộc chiến hot search này kết thúc bằng việc Lăng Giác và fan của Nguyễn Du làm nhau ghê tởm, một bên cười lạnh: "Cảm ơn một ngôi sao mờ mịt hạng mười tám nào đó đã kiếm tiền cho công ty anh tôi," một bên lạnh lùng gật đầu: "Biết ơn một ảnh đế ba giải vàng đã đau lòng cắt nguồn tài nguyên cho chị gái tôi," sau đó cả hai lật mặt và quay sang cãi nhau với fan couple.

Fan couple "Tiểu Tâm Phu Thê" khóc ròng, họ thật đáng thương.

Hot search không gây bão lớn, không phải scandal tình cảm, cũng không lộ tin đen, gần như hai ngày sau đã bị cư dân mạng quên lãng.

Nửa tháng sau đó, Nguyễn Du tập trung trong đoàn phim quay phim, mỗi ngày nghiên cứu kịch bản, học thuộc lời thoại. Tháng năm, thời tiết ở Hong Kong rất dễ chịu, cô thỉnh thoảng tan làm

sẽ cùng Diệp Mộng Mộng đi chợ đêm, còn hai lần bị fan bắt gặp. Thời gian còn lại cô đều ở phim trường.

Ở phim trường, Nguyễn Du chột nhĩ, hình như cô ngày càng thích diễn xuất rồi.

Ban đầu bước vào showbiz là vì đã ký hợp đồng, bắt buộc dĩ, sau đó là để theo đuổi thần tượng, muốn đến gần idol hơn. Nhưng khi vượt qua những điều này, cô mới phát hiện mình không chỉ bị hai lý do đó đẩy tới.

Từ khi đóng "Vô Thanh Kinh Lôi", nhiệt huyết thời đại học ngầm mình trong câu lạc bộ kịch của cô dần quay trở lại.

Trương Gia Minh cảm thấy Nguyễn Du biết nghiên cứu, chịu tìm tòi kịch bản, cười rạo rỡ khen cô mấy lần. Nhưng đạo diễn Trương cứ xúc động là b.ấ.n ra tiếng Quảng Đông, cô nghe không hiểu, khóc luôn, chỉ có thể quay sang học Diệp Mộng Mộng một câu cảm ơn bằng tiếng Quảng Đông, mỗi ngày ở đoàn phim đều "mềgòi mềgòi mềgòi."

"Người qua đường Giáp Ất" quay ở Hong Kong hơn nửa tháng, cả đoàn phim chuyển cảnh sang Nam Kinh, quay cảnh cháu gái trước khi sang Hong Kong, và cảnh cuối hai cậu cháu từ Mỹ trở về.

Ra sân bay, trên xe, Lâm Thanh nhắc: "Hôm nay nên đăng selfie rồi, tháng này chị chưa hoạt động gì cả."

"Không đúng, tuần trước tôi đã hoạt động rồi mà?" Nguyễn Du phản bác.

Lâm Thanh: "Sao tôi không biết?"

Cô hùng hồn: "Tôi và Mộng Mộng ăn khuya ở Miếu Nhai ấy! Gặp fan còn lên hot search nữa, chẳng lẽ không tính?"

"..."

Lâm Thanh lạnh mặt: "Đăng đi."

"Ừm."

Tối hôm đó trong khách sạn ăn tối, cô nhớ ra, bảo Diệp Mộng Mộng chụp giúp một bộ ảnh, chọn chín tấm vừa ý nhất, đăng hết một lượt.

Fan Nguyễn Du nhìn thấy suýt khóc vì vui, á á á con gái cuối cùng cũng biết đăng 9 tấm rồi! Hu hu hu bảo bối ăn nhiều vào nhé!!!

Dưới bình luận toàn tiếng gào thét, "bảo bối cưng ơi vợ yêu" kêu loạn cả lên, Nguyễn Du còn chưa ăn xong một miếng bánh bao, điện thoại đã rung ầm.

Mắt cô sáng lên, vội vàng đưa tay nhận. Vừa nhìn lên màn hình thì hơi ngẩn ra.

Kỷ Lâm Hạo!

Cô bắt máy, quả nhiên là giọng của Kỷ Lâm Hạo: "Tiểu Du, em về nước rồi à?"

Tiểu Du...

Cô bị một tiếng gọi này của idol làm ngượng ngùng, nuốt một miếng đồ ăn, cười trả lời: "Ừm ừm, đúng vậy."

"Em đang quay phim ở Nam Kinh à?"

Nguyễn Du ngơ ngác: "Đúng, đúng, sao anh đoán được vậy?"

"Anh thấy bài đăng Weibo của em vừa nãy, đồ ăn đều rất quen, đoán chắc em ở Nam Kinh." Kỷ Lâm Hạo cười, "Không ngờ đoán đúng."

Idol cũng quá thông minh rồi!!!

Kỷ Lâm Hạo: "Mấy ngày này anh cũng ở Nam Kinh. Lần trước nói sẽ mời em ăn cơm, em còn nhớ không?"

"Nhớ chứ!"

"Muốn cùng ăn một bữa không?" Kỷ Lâm Hạo dụ giọng.

"Buổi tối à?" Nguyễn Du nghĩ ngợi, hơi lưỡng lự, "Nhưng tối em quay phim muộn lắm, anh chắc cũng bận lắm nhỉ?"

"Ừ, mấy ngày này anh đang tập diễn cho concert, cũng chỉ rảnh buổi tối."

Giọng Kỷ Lâm Hạo nhuốm chút ý cười: "Nếu không bận thì gặp mặt nhé, anh muốn cảm ơn món quà lần trước của em."

****Đôi lời của editor: Mình không đu cp nào cả, nên đôi khi dùng từ không được đúng lắm, mong mọi người hoan hỉ ạ!**

Chương 77: Nói dối

"Hai hôm nay mắt cứ giật, cứ thấy có điềm chẳng lành."

Trong nhà hát, tại phim trường, Nguyễn Du vừa quay xong cảnh cháu gái trà trộn vào đoàn kịch Dương, nghe thấy câu nói của Lâm Thanh, suýt chút nữa xuống sân khấu bị vấp vào tà váy diễn.

Cô giả điếc: "Có nước không? Khát quá."

"Chị Tiểu Du, nước đây." Diệp Mộng Mộng đưa nước cho cô, rồi quay sang hỏi Lâm Thanh: "Là điềm không lành gì cơ?"

Lâm Thanh đáp: "Mấy ngày nay Kỷ Lâm Hạo cũng ở Nam Kinh phải không? Tôi xem động thái của anh ấy, ngày mai là buổi hòa nhạc mừng sinh nhật ở Nam Kinh."

Diệp Mộng Mộng ngạc nhiên, sau đó cả hai cùng chăm chú nhìn Nguyễn Du.

Nguyễn Du: "..."

"Không phải chứ, hai người làm gì mà cứ như phòng lũ phòng thú dữ thế này mỗi khi nhắc đến Kỷ Lâm Hạo vậy??" Cô bất bình thay thân tượng, "Anh ấy đã làm gì mấy người đâu?"

Lâm Thanh: "Không phải chúng tôi bị làm sao, mà là sợ hai người có gì đó với nhau."

Thực tế, trợ lý không có quyền quản lý đời tư của nghệ sĩ, nhưng Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng, với tư cách là đồng đội thật lòng lo cho sự nghiệp của Nguyễn Du, khi nhìn thấy cô đang ở giai đoạn thăng tiến, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Nguyễn Du chẳng mảy may để ý: “Tôi với Kỷ Lâm Hạo chắc chắn không có gì đâu. Nếu có gì, tôi livestream toàn cầu gặm năm nghìn album luôn!”

Chưa nói đến việc cô không thích thần tượng theo kiểu đó nữa, thì Kỷ Lâm Hạo, một người như anh ấy, làm sao có thể thích một người bình thường được!!

Nhưng Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng không tin, thấy ngày mai đã là 20 tháng 5, cả hai bàn bạc, quyết định ngày mai phải theo sát Nguyễn Du suốt 24 giờ để ngăn cô lên đi xem hòa nhạc mà bị chụp được.

[Xiaosi]

Cô mặc kệ bọn họ, rất坦然 nhiên, dù sao thì hẹn cũng không phải vào ngày mai.

Để quay phim, Nguyễn Du học hát Dương kịch với diễn viên chuyên nghiệp do Trương Gia Minh mời đến cả buổi sáng, rồi mặc trang phục biểu diễn và trang điểm phấn trắng kín mặt quay cả buổi chiều. Buổi tối, đoàn làm phim kết thúc công việc lúc gần 9 giờ. Cô ngồi xe đoàn phim trở về khách sạn, vào phòng là tẩy trang ngay.

Vừa tẩy trang xong, cô nhận được cuộc gọi từ trợ lý Tiểu Toàn của Kỷ Lâm Hạo, liền che kín mình bằng khẩu trang, mũ và áo khoác rồi xuống bãi đậu xe.

Ngày mai là sinh nhật lần thứ 30 của thần tượng, rất có ý nghĩa.

Kể từ khi Kỷ Lâm Hạo phát hành album cá nhân Không Nghe hai năm trước, Tứ Kỷ có thể dễ dàng nhận ra phong cách phát hành bài hát mới của anh đã thay đổi. Kỷ Lâm Hạo đang chuyển mình thành ca sĩ kiêm nhạc sĩ, và năm nay một số bài trong album mới của anh đã trở thành hiện tượng. Khi đi dạo ở Hồng Kông, Nguyễn Du còn nghe thấy các bài hát của anh được phát trong quán cà phê, nhà hàng, trung tâm mua sắm.

Cô thực sự vui mừng cho anh.

Kỷ Lâm Hạo đang chuyển mình, khiến người hâm mộ vừa vui vừa lo. Vui vì sự nghiệp của thần tượng ngày càng suôn sẻ, lo vì những sân khấu nhạc pop sôi động như trước đây sẽ ngày càng ít đi trong các buổi hòa nhạc của anh.

Ngày mai là buổi hòa nhạc sinh nhật lần thứ 30 của Kỷ Lâm Hạo, tổ chức ở Nam Kinh. Khi phòng làm việc công bố danh sách bài hát, người hâm mộ phát hiện rằng buổi hòa nhạc lần này không phải để quảng bá album mới, mà toàn là các bài hát chủ đề trong những album cũ. Cộng đồng fan phát cuồng: Aaaaa toàn là những sân khấu nhảy hát đỉnh cao từng lên hot search số một!!

Vé hòa nhạc sinh nhật có giá rẻ đến khó tin, như thể được tặng miễn phí. Hôm mở bán trước, tám mươi nghìn vé hòa nhạc đã bán sạch trong chưa đầy mười giây. Đến giờ, ngay cả vé ngồi xa cũng tăng giá gấp mười lần, vé khu vực trong nội trường bị dân phe vé đẩy lên giá trên trời.

Người hâm mộ khóc ròng: Những sân khấu cũ của anh chỉ còn lại từng ấy thôi!!

Văn Du cũng muốn khóc. Cô không thể xem buổi hòa nhạc ngày mai của thần tượng, nhưng ít nhất tối nay có thể nói lời chúc mừng sinh nhật trực tiếp với anh.

Tiểu Toàn lái xe vào trung tâm thể thao Olympic, đưa cô đi theo lối dành cho nhân viên, vào sân vận động thể thao.

Sân vận động rộng lớn, với hàng nghìn chỗ ngồi bao quanh sân khấu chính. Trong sân khấu, không có khán giả, nhưng đèn sáng rực, âm nhạc từ sân khấu đang vang lên, và nhân viên đã chuẩn bị sẵn các gói cổ vũ trên từng ghế. Cô theo Tiểu Toàn đi xuống khu vực khán đài, xuyên qua khu vực sân khấu chính.

Trên sân khấu, nhân viên đi đi lại lại. Kỷ Lâm Hạo mặc áo hoodie trắng và quần dài thoải mái, đang xác nhận hệ thống ánh sáng. Quay đầu lại, thấy Nguyễn Du dưới sân khấu, đôi mắt đào hoa của anh khẽ cong lên.

“Tiểu Du.”

“Kỷ Lâm Hạo, chúc anh sinh nhật vui vẻ sớm nhé!” Nguyễn Du đưa món quà đã chuẩn bị cho anh, cười nói: “Quà là em mua vội mấy hôm trước, không được chu đáo lắm, anh đừng chê nhé.”

“Không đâu, cảm ơn em.”

Sau vài câu trò chuyện, Kỷ Lâm Hạo cúi người ở rìa sân khấu, đưa tay về phía cô: “Em có muốn lên đây không?”

Nguyễn Du nhìn tay anh, ngần ngừ, rồi vui vẻ chỉ về bậc thang xa xa: “Không được, cao quá. Để em lên từ cầu thang bên kia nhé.”

Cô đi theo Kỷ Lâm Hạo trên sân khấu, thấy anh lúc thì xác nhận vị trí đàn piano, lúc lại kiểm tra vị trí của vũ công phụ họa, đôi môi không ngừng nở nụ cười. Trời ơi, thần tượng khi nghiêm túc trông đúng là nhan sắc cực phẩm!!

Chẳng bao lâu sau, Tiểu Toàn đến gọi nhân viên.

“Cơm hộp đến rồi, hôm nay mọi người vất vả quá! Mọi người nghỉ ăn cơm trước đã!”

“Em cũng chưa ăn đúng không?” Thấy Nguyễn Du gật đầu, Kỷ Lâm Hạo cười dịu dàng: “Ăn cùng nhau nhé? Em chọn một nhà hàng, anh bảo Tiểu Toàn đưa chúng ta đi.”

Cô vội lắc đầu: “Không cần đâu, em ăn cơm hộp cùng mọi người cũng được, ra ngoài nguy hiểm lắm, bị chụp được thì c.h.ết mất.”

“Vậy sao được.”

Tiểu Toàn đứng bên cạnh cũng nói thêm: “Đúng đó anh, chúng ta có thể gọi đồ từ nhà hàng đến, họ mang qua cũng được mà.”

Nguyễn Du hài lòng: “Ừ, vậy nhé!”

Hộp cơm được mang đến, nhân viên và đội ngũ của Kỷ Lâm Hạo ngồi ăn tại khu vực nội trường. Nguyễn Du cùng nhóm của anh gọi đồ ăn từ một nhà hàng thuộc khách sạn năm sao gần đó. Đồ được mang đến rất nhanh, Tiểu Toàn ra nhận, mọi người cũng tìm chỗ ngồi trong sân để ăn.

Vừa ăn vừa trò chuyện.

Nguyễn Du vừa tẩy trang, khuôn mặt mộc mạc, sạch sẽ. Ánh đèn từ sân khấu phía xa chiếu xuống, đôi mắt trong veo của cô như ngàn vì sao lấp lánh.

Kỷ Lâm Hạo mới ăn được vài miếng, sau đó dừng lại, mỉm cười nhìn cô mãi.

“Chúc anh ngày mai diễn thành công nhé, sân khấu chắc chắn sẽ rất tuyệt!” Nguyễn Du ăn xong, tâm trạng cực kỳ tốt, thành thật khen ngợi: “Em rất thích sân khấu của anh, chúc anh ngày càng thành công hơn nữa!”

Ánh mắt Kỷ Lâm Hạo hơi thay đổi, khẽ đáp: "Cảm ơn em."

Quen biết với Nguyễn Du hơn hai năm, từ lần đầu tiên cô ấy chần ly rượu trong một chương trình thực tế vì anh, cô ấy luôn tràn đầy sức sống, thẳng thắn chân thành, nhiệt tình mà không hề giả tạo.

Kỷ Lâm Hạo cất tiếng: "Trước đây anh không biết em là fan của anh. Mãi đến khi chúng ta cùng đến Anh quay MV, anh mới biết."

"Quay MV?" Nguyễn Du hơi ngớ người: "Em tưởng anh biết từ lúc lên hot search cơ mà..."

Chợt nhớ lại đoạn video mình từng hô to "Bảo bối, cưới em đi!" trong concert của thần tượng. Bây giờ nhắc lại chuyện này trước mặt người thật, cô lập tức cảm thấy có chút ngại ngùng.

Kỷ Lâm Hạo bật cười: "Không phải. Là vì màn hình khóa của em. Anh thấy ảnh màn hình khóa của em là từ concert của anh, đoán ngay được."

Cô búng tỉnh.

"Hôm đó đọc thư em gửi, anh mới biết em thích anh nhiều năm như vậy. Cảm ơn em."

Cô mỉm cười, đôi mắt cong cong: "Không có gì đâu, anh xứng đáng mà! Ngược lại phải cảm ơn anh, làm fan của anh em thấy rất vui."

Bên kia, đội ngũ nhân viên đã ăn xong, bắt đầu chuẩn bị cho lần tổng duyệt cuối cùng. Nguyễn Du nhìn thời gian đã hơn mười giờ, cảm thấy quà và lời chúc cũng đã gửi, có lẽ nên quay về khách sạn. Nhưng vừa định chào hỏi Kỷ Lâm Hạo, thì bị anh gọi lại.

"Ở lại thêm chút nữa được không? Anh cũng muốn tặng em một món quà đáp lễ."

Cô chưa kịp phản ứng: "Quà đáp lễ... không phải là bữa ăn này sao?"

"Không phải." Kỷ Lâm Hạo nhìn cô mỉm cười, đôi mắt đào hoa như nước xuân, ra hiệu về phía khu ghế khán giả trong sân vận động: "Em chọn một chỗ đi, đợi anh chuẩn bị."

Nguyễn Du đáp lời, thấy Kỷ Lâm Hạo dẫn đội ngũ rời đi lên hậu trường tầng hai, bèn ngồi xuống hàng ghế đầu tiên trước sân khấu. Nghĩ ngợi một lúc, cô chợt cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Thần tượng hôm nay thật dịu dàng!

Trước đây thần tượng cũng rất dịu dàng, vừa dịu dàng lại vừa cứng chiều fan, nhưng hôm nay sự dịu dàng ấy khiến cô có chút... không quen.

Nhưng không lâu sau, khi Kỷ Lâm Hạo trở lại từ hậu trường, bước lên sân khấu, đôi mắt của Nguyễn Du lập tức sáng rực.

A a a là trang phục biểu diễn!!!

Kỷ Lâm Hạo đã trang điểm và thay đổi tạo hình. Đạo diễn bật hệ thống trình chiếu xung quanh sân khấu, trên màn hình lớn, anh xuất hiện trong bộ vest trắng do Prada tài trợ, bên trong là sơ mi thêu hoa, cả người từ đầu đến chân đều toát lên sự tinh tế và rực rỡ.

Đội ngũ vũ công cũng lên sân khấu. Đèn khán đài tối dần, hàng ngàn tia sáng đều tập trung về trung tâm sân khấu.

Kỷ Lâm Hạo đứng ở cuối sân khấu, nhìn về phía Nguyễn Du, xác nhận lại âm thanh của micro, giọng nói thấp mà khẽ cười: "Chào

mừng em đến tham gia concert sinh nhật của anh."

Ngay khi bài hát đầu tiên vang lên, Nguyễn Du xúc động đến mức muốn chụp ảnh nhưng cố nhịn.

A a a đây không phải tổng duyệt! Mà là một concert hoàn chỉnh!!

Mẹ ơi, cô được xem concert sinh nhật của thần tượng trước rồi! Xem như thần tượng đã tổ chức concert riêng chỉ dành cho cô vậy!!

Thật sự đây ắp kỷ niệm, mỗi bài hát sau đó Nguyễn Du đều đã xem không dưới mười lần, suýt nữa xúc động muốn khóc. Vì khoảng cách quá gần, cô không dám la hét làm hỏng không khí, nhưng trong lòng đã tràn ngập những tiếng "A a a", sự nghiệp làm fan của cô đã viên mãn rồi.

Ánh sáng, âm thanh, sân khấu, và cả màn trình diễn hát nhảy của Kỷ Lâm Hạo trên sân khấu đều không khác gì một buổi concert chính thức. Ngoại trừ không có bầu không khí của khán giả, mọi thứ khác đều đạt điểm hoàn hảo.

Nguyễn Du ôm tim mà khóc.

Cô thật sự quá hạnh phúc!!!

Buổi biểu diễn này không có MC dẫn chương trình hay khách mời đặc biệt, cũng không có phần encore. Sau khi kết thúc, cũng chỉ khoảng một tiếng rưỡi.

Cô cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Lúc này, đạo diễn và kỹ thuật ánh sáng lại lên sân khấu cùng Kỷ Lâm Hạo xác nhận thêm chi tiết. Cô nhìn anh bận rộn một lúc, liền cúi đầu dùng điện thoại, hoàn thành các nhiệm vụ hôm nay chưa làm xong trong ngày. Sau đó, theo thói quen, cô tìm kiếm tên Đoàn Lâm.

Gần đây, Đoàn Lâm cũng gia nhập đoàn phim mới. Vài ngày trước còn quay phim ở Thái Lan, hôm qua theo đoàn về nước, không đi VIP riêng, thế là bị bao vây chặt kín ở sân bay quốc tế Phố Đông Thượng Hải. Trong video, những tiếng thổ lộ vang lên như sóng, tiếng hét "ông xã" của fan nữ gần như muốn rách toạc.

Nguyễn Du dừng tay, nụ cười vừa hiện trên môi bỗng phai nhạt, cảm thấy có chút không thoải mái.

Trong video, Đoàn Lâm chỉ lộ ra đôi mắt bình tĩnh lạnh lùng, nhìn lướt qua ống kính dày đặc, chỉ nói đúng hai chữ:

"Đừng chen lấn."

Sau đó, xung quanh là một loạt tiếng hét đến chói tai.

Nguyễn Du xem xong video, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ.

Cô đứng dậy, định chào Kỷ Lâm Hạo một tiếng trước khi về, bèn đi vòng ra hậu trường. Tìm đến phòng hóa trang của anh, gõ cửa: "Kỷ Lâm Hạo, anh ở trong đó không?"

"Ừ, vào đi."

Phòng hóa trang sáng rực nhưng rất yên tĩnh, chỉ có một mình Kỷ Lâm Hạo. Anh đã thay vest trắng, treo quần áo về lại giá giữa dãy trang phục biểu diễn.

Thấy Nguyễn Du đứng ở cửa, anh cười ấm áp: "Vào ngồi đi."

"Em không ngồi đâu, lát nữa em về ngay." Cô mỉm cười, "Sân khấu vừa rồi của anh thật sự rất tuyệt! Cảm ơn anh đã cho em xem concert trước. Chúc anh sinh nhật vui vẻ."

Kỷ Lâm Hạo đồng ý, vẫn mời cô vào phòng hóa trang, nói có chuyện muốn nói.

Nguyễn Du hơi ngỡ ngàng, bước vào.

"Có chuyện gì vậy ạ?"

Kỷ Lâm Hạo đóng cửa phòng hóa trang, quay lại nhìn cô. Đôi mắt đào hoa ánh lên ý cười dịu dàng, ẩn chứa một tình cảm vi diệu.

Anh nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Du, muốn ở bên anh không?"

"...Hả?"

Kỷ Lâm Hạo nhắc lại: "Có muốn ở bên anh không?"

Không nghe nhầm.

Nguyễn Du c.h.ết lặng.

"Hả?"

Thấy khuôn mặt đơ như người đi lạc ngoài vũ trụ của cô, Kỷ Lâm Hạo bật cười.

"Anh rất thích em." Anh thẳng thắn bày tỏ, hỏi chi tiết hơn: "Được em thích bao nhiêu năm nay, sau này cũng có thể chỉ thích mình anh được không?"

Lúc này Nguyễn Du mới hoàn hồn. Cô ngồi yên tại chỗ, phản ứng đầu tiên không phải là vui mừng hay bất ngờ, mà là hoảng hốt.

Cô ngẩn ngơ nhìn Kỷ Lâm Hạo vài giây, chắc chắn vẻ mặt anh rất nghiêm túc, không phải đùa cợt.

Cảm giác lúc này, thực sự không thể diễn tả bằng từ "núi lở đất tan".

Trước đây, khi còn là fan cuồng nhiệt nhất, cô từng nhìn ảnh đẹp và video của Kỷ Lâm Hạo mà gọi "chồng ới, bảo bối ới" không biết ngượng, nhưng thật sự bảo cô có ý đồ gì với người thật, là không có.

Trước đây không có, bây giờ càng không thể nào!

"Tiểu Du?"

Nguyễn Du từ không gian ngoài vũ trụ quay lại.

Dù đang nhìn Kỷ Lâm Hạo, nhưng trong đầu cô lại hiện lên ánh mắt lãnh đạm, xa cách của Đoàn Lâm.

Rất hoang mang.

Những hình ảnh trước đây, khi cô đối xử với idol quá nhiệt tình, lần lượt lướt qua đầu như đèn kéo quân. Là do cô hay cười với anh quá? Hay cô quá thân thiện? Hay do trong show truyền hình cô đặc biệt chăm sóc anh hơn?

Kỷ Lâm Hạo rốt cuộc từ khi nào đã hiểu lầm chứ?! Không đúng, tại sao idol lại thích cô được cơ chứ?!

"Không được đâu, anh không thể thích em." Nguyễn Du hoàn toàn không biết phải nói gì, vội vàng đáp: "Xin lỗi, có thể trước đây em đã làm gì đó khiến anh hiểu lầm, nhưng tình cảm của em với anh, từ trước tới giờ chỉ là kiểu fan dành cho idol, không hề có chút ý nghĩ nào khác."

Nghe xong lời giải thích đầy lo lắng của cô, Kỷ Lâm Hạo thoáng kinh ngạc, rồi im lặng.

Trong phòng hóa trang yên tĩnh.

Nguyễn Du vừa nghe xong buổi biểu diễn, giờ đây sự phấn khích cũng tan biến hết, chỉ còn lại sự ngượng ngùng muốn chết.

"Không sao đâu, cũng không hẳn là hiểu lầm, em không cần phải xin lỗi."

"Nhưng anh thích em." Kỷ Lâm Hạo nhẹ giọng, "Em rất đặc biệt, và anh thật lòng thích em. Có lẽ em có thể thử, giống như người yêu vậy, thử thích anh xem sao."

Không được mà!!!

Nguyễn Du quả thật đã quen làm fan, không biết bản thân bình thường trước mặt idol có điểm nào biểu hiện quá mức, cũng không dám hỏi, sợ lại giúp Kỷ Lâm Hạo nhớ lại lý do anh thích cô.

Cô đứng dậy, có phần lúng túng, thêm chút bối rối: "Thật xin lỗi." Cô cúi người thật sâu, "Chúng ta không thể ở bên nhau, thật sự xin lỗi."

Phản ứng của cô quá mạnh mẽ, lại còn dứt khoát.

Kỷ Lâm Hạo: "Em có người mình thích rồi phải không?"

"Ừm, có." Cô thẳng thắn, không nhắc đến tên Đoàn Lâm, chỉ nói, "Bọn em đã ở bên nhau rồi."

Lại một khoảng im lặng.

Nguyễn Du cảm thấy mình thật sự rất áy náy.

Trong lòng cô, Kỷ Lâm Hạo luôn là ánh trăng sáng trong nước, là ngôi sao trên trời, là sự tồn tại không thể với tới. Dù sau này trở thành bạn bè, cô cũng chưa từng nghĩ sẽ chạm vào ánh trăng ấy!

Kỷ Lâm Hạo năm nay đã ba mươi tuổi, dù nhìn từ góc độ fan, việc anh yêu đương cũng là hợp lý. Nhưng người phù hợp có

nhiều như vậy, cô chắc chắn không thể là một trong số đó.

Nguyễn Du không biết phải miêu tả cảm xúc của mình thế nào.

Cô theo đuổi ánh trăng, đơn thuần chỉ là thích cảm giác ánh sáng trắng chiếu xuống người mình. Khoảng cách không gần không xa là vừa đủ.

Huống chi...

Tiếng rung điện thoại phá vỡ sự im lặng.

Nguyễn Du nhìn màn hình hiển thị, lòng căng như dây đàn.

Chết rồi.

Sợ gì gặp nấy!!!

"Kỷ Lâm Hạo, anh... chờ chút, em nghe điện thoại." Cô căng thẳng.

Kỷ Lâm Hạo khẽ thở dài: "Được."

Nghe máy: "Alo?"

Đầu dây bên kia rất yên tĩnh. Chắc đang ở trong phòng khách sạn.

"Hôm nay vẫn ở Nam Kinh?"

Giọng anh nghe hơi khàn, mang chút trầm ấm quyến rũ.

"... Đúng vậy." Nguyễn Du đi sang một bên, nhận ra điều không ổn, "Giọng anh sao thế?"

"Quay phim."

Ồ, chắc nói thoại nhiều quá.

Đoàn Lâm ngừng lại: "Chúc em ngày lễ vui vẻ."

"... À, cảm ơn." Cô mỉm cười, "Anh cũng vui vẻ nhé."

Hai người nói chuyện vài câu, Đoàn Lâm hờ hững: "Ngủ sớm đi. Anh bình tĩnh, "Đừng lướt Weibo khuya quá."

Nguyễn Du bây giờ căng thẳng muốn chết, lại liếc mắt nhìn Kỷ Lâm Hạo cách đó không xa, rồi gật đầu đồng ý.

"Đừng nhìn nữa."

Cô giật mình: "... Hả?"

Giọng Đoàn Lâm trầm thấp: "Đừng nhìn anh ta nữa. Ngủ sớm đi."

Nguyễn Du: "....."

Chết tiệt, cái cảm giác giống như bị bắt gian tại trận này là thế nào đây?!!!

Cô tuyệt đối không dám nhắc đến việc đang ở tại sân khấu diễn tập của Kỷ Lâm Hạo, dù sao cũng đã từ chối anh rồi, không nói chắc không sao đâu nhỉ???

Giọng điệu tự nhiên, diễn xuất đỉnh cao: "À, vậy em tắt máy ngủ ngay đây."

Cúp máy, cô lại một lần nữa giải thích từ chối tình cảm của idol, rồi trở về khách sạn.

Về phòng đã là hai giờ sáng.

Tối nay Nguyễn Du trải qua sự d.a.o động dữ dội trong cuộc đời, cảm xúc hỗn loạn, chỉ biết ngã xuống giường mà ngủ.

Sáng hôm sau, bị tiếng gõ cửa của Lâm Thanh đánh thức.

Nhìn điện thoại, mới sáu giờ! Cô mệt muốn chết, không thể ngủ thêm chút nữa sao?

"Đừng ngủ nữa!! Tiểu tổ tông, tối qua có phải chị đi gặp Kỷ Lâm Hạo không?!!!"

Lâm Thanh suýt hét toạc giọng, gần như phát điên.

Nhìn biểu cảm của anh, Nguyễn Du biết không ổn, lập tức tỉnh táo.

Hai người trợn tròn mắt nhìn nhau.

Cô lắp bắp, giọng run run: "... Tôi?"

"Chị bị chụp rồi! Xuất hiện lúc nửa đêm gần sân khấu diễn tập của Kỷ Lâm Hạo! Tiểu tổ tông, bây giờ chị đang đứng đầu hot search rồi!!!"

Lâm Thanh sắp phát điên, anh biết mà! Anh biết Nguyễn Du chắc chắn đang hẹn hò ngầm với Kỷ Lâm Hạo!!!

Sáng sớm thứ bảy, sáu giờ, hot search bùng nổ, dân mạng đang ngủ cũng bị đánh thức.

Mọi người ngửi thấy mùi scandal!

Hai đội ngũ đang bận rộn xử lý khủng hoảng, việc đính chính thì dễ thôi, chỉ cần cứng rắn không thừa nhận là xong. Nhưng Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng thì sắp điên lên, quan trọng là, sau này phải làm sao đây?! Họ dám chắc Nguyễn Du thật sự đang hẹn hò với Kỷ Lâm Hạo!

Lâm Thanh: "Xong đời rồi."

Diệp Mộng Mộng: "Xong đời rồi."

Nguyễn Du không quan tâm đến hot search, gọi ngay cho Đoàn Lâm.

Không liên lạc được.

Biểu cảm của cô còn tuyệt vọng hơn hai người đang ngồi trên sofa: "Tôi tiêu đời rồi."

Tối qua, khi Nguyễn Du trở về, cô không để trợ lý của Kỷ Lâm Hạo, Tiểu Toàn, tiễn, mà tự mình bắt taxi gần Trung tâm thể thao Olympic về khách sạn. Tuy nhiên, vừa rời khỏi sân vận động, cô đã bị chụp ảnh, và người chụp là một phóng viên săn ảnh đang đứng gần đó chờ Kỷ Lâm Hạo kết thúc buổi tập. Tuy không chụp được cảnh xe của Kỷ Lâm Hạo, lại chụp được Nguyễn Du.

Nguyễn Du đã cố gắng che giấu bản thân, nhưng đôi mắt không trang điểm của cô vẫn rất nổi bật. Phóng viên này ngay lập tức bán bức ảnh cho các phương tiện truyền thông, khiến nó nhanh chóng lên hot search.

Ngay lập tức có vài chủ đề nóng.

Ví dụ như "Nguyễn Du xuất hiện vào đêm khuya tại buổi tập của Kỷ Lâm Hạo", "Nguyễn Du có khả năng mừng sinh nhật Kỷ Lâm Hạo vào đêm khuya", "Nguyễn Du đu idol Kỷ Lâm Hạo", v.v.

Khi Lâm Thanh xem hot search, anh không thể thờ nổi. May mà không có hình ảnh Nguyễn Du bước vào xe của Kỷ Lâm Hạo, nếu không anh có thể ngất xỉu.

Nói tin đồn không sao, nhưng sợ nhất là tin đồn thành sự thật.

Dưới các bài viết hot search, fan của Kỷ Lâm Hạo và fan của Nguyễn Du đều lên tiếng phủ nhận, bình luận như một đội quân mạnh mẽ.

An Trác Tây gọi điện xác nhận, vẫn giữ bình tĩnh, việc giải quyết tin đồn này không quá khó. Cô đã trao đổi với đội ngũ của Kỷ Lâm Hạo, và sau một lúc, thông báo rằng cả hai bên sẽ phát hành tuyên bố bác bỏ tin đồn, và yêu cầu Nguyễn Du tự mình đăng một bài phản hồi.

Công ty PR làm việc rất nhanh, sau nửa giờ, tài khoản chính thức của công ty truyền thông thương ảnh và studio của Kỷ Lâm Hạo đều nhanh chóng đưa ra tuyên bố, bác bỏ tin đồn tình cảm trong hot search, khẳng định chỉ là bạn bè, họ chỉ tình cờ ở cùng thành phố và Nguyễn Du đã tặng quà sinh nhật cho Kỷ Lâm Hạo.

Mười phút sau, Nguyễn Du cũng lên Weibo với một phản hồi rõ ràng.

【@Nguyễn Du: Idol chỉ là idol, mong mọi người đừng nghĩ quá nhiều, làm phiền idol rồi!!】

Không lâu sau, studio của Kỷ Lâm Hạo lại đăng một bài Weibo, đăng hình quà sinh nhật mà Nguyễn Du đã tặng, một chiếc đèn chạm khắc bằng ngà tinh xảo, là một sản phẩm thủ công đặc trưng của Nam Kinh. Cũng có một tấm thiệp sinh nhật viết bằng tay của Nguyễn Du: "Chúc Kỷ Lâm Hạo sinh nhật vui vẻ, mong đợi một sân khấu tuyệt vời hơn!"

【@Kỷ Lâm Hạo studio: Cảm ơn @Nguyễn Du đã tặng món quà sinh nhật~】

Việc bác bỏ tin đồn lại lên hot search và bình luận rất sôi động.

【Chỉ là bạn bè bình thường tặng quà bình thường, trong sân khấu có bao nhiêu người, tin đồn tình cảm đâu. Mang vợ về nào.】

【Các fan của Kỷ Lâm Hạo, hôm nay là sinh nhật anh ấy, mọi người nhớ đón xem buổi biểu diễn trực tiếp tối nay nhé.】

【Cười chết, quà sinh nhật gần như chỉ thiếu chữ 'Nam Kinh chào đón bạn' thôi, Nguyễn Du đu idol có vẻ lười biếng quá.】

...

Lại có một số fan tìm lại lịch trình của hai người trong cả năm qua, ngoại trừ một lần tham gia show thực tế, hầu như hai người hoàn toàn không có cơ hội gặp nhau, dù ở cùng thành phố cũng không ở cùng khu vực, khẳng định họ không thể có chuyện tình cảm.

Công chúng thì ăn dưa, anti-fan thì chế giễu rằng đó là chiêu trò, còn rất nhiều fan lại ăn đường mật.

Một số fan thì ngẩng đầu, nhìn trời khóc thầm, đúng là, những CP "giả" thì không thể thắng được CP chính thức của idol.

Hot search sáng nay náo loạn cả lên, Nguyễn Du vẫn phải đi quay phim, sau khi đăng xong bài đính chính, cô không còn xem điện thoại nữa.

Quay xong một cảnh, khi nghỉ giữa giờ, cô lập tức gọi điện cho Đoàn Lâm.

Vẫn không gọi được.

Bên cạnh, Lâm Thanh thấy biểu cảm như sắp gặp rắc rối của cô, hỏi nhỏ: "Chị Tiểu Du, thật sự không phải là Kỷ Lâm Hạo à?"

Nguyễn Du hít một hơi thật sâu. Ái chà.

Cô lại bắt đầu giải thích lần thứ 800: "Thật sự không có đâu, chúng tôi không thể ở bên nhau!"

"Không phải thật à?" Lâm Thanh nghi ngờ.

"Thật sự không!" Cô khẳng định, "Nếu lừa cậu thì sáng mai tóc tôi sẽ rụng hết!"

Lâm Thanh: "... " Thôi thì không cần đâu.

Cô ấy trông có vẻ rất đau khổ, trong sự chắc chắn có chút căng thẳng, trong sự căng thẳng lại mang chút tuyệt vọng. Lâm Thanh nhìn mà như mẹ không nổi: "Chỉ cần đã bác bỏ là tốt rồi."

Nguyễn Du không được an ủi chút nào.

"Không ổn." Cô mệt mỏi, "Xong đời rồi."

Từ sáng đến giờ, Đoàn Lâm không nghe điện thoại của cô.

Nguyễn Du nghĩ, hôm nay hot search lên cao như vậy, chắc chắn Đoàn Lâm đã nhìn thấy. Thời gian bị chụp chính là sau khi anh ấy gọi cho cô, trong nửa giờ sau khi cô nói dối rằng mình sẽ đi ngủ, thì bị chụp khi xuất hiện ngoài buổi tập của Kỷ Lâm Hạo.

Tôi, trời ơi, tôi không thể nào thanh minh được nữa!!

Chiều nay không có cảnh của Nguyễn Du, cô về khách sạn sớm. Cô dậy sớm vì hot search, gần như sau khi về phòng chỉ mất 10 phút đã ngủ thiếp đi.

Khách sạn mà đoàn làm phim đặt là một khách sạn 5 sao ở trung tâm thành phố Nam Kinh, hoàn toàn không thiếu tiền đầu tư.

Vào buổi tối, trong đại sảnh tầng một của khách sạn, ánh đèn lấp lánh, đài phun nước lấp lánh dưới ánh đèn, ba nữ phục vụ tại quầy lễ tân mặc đồ vest đen trắng, hành động thanh thoát.

Một cô lễ tân tóc ngang nhìn thấy một người đàn ông bước vào qua cửa xoay, đội mũ, đeo khẩu trang, dáng người cao ráo, toát lên khí chất không thể bỏ qua dù không nhìn thấy mặt.

Hắn là một ngôi sao.

Cô lễ tân cười: "Chào anh, vui lòng xuất trình chứng minh nhân dân của anh."

Người đàn ông đưa chứng minh nhân dân cho cô.

Cô lễ tân nhìn thấy, dù đã gặp nhiều ngôi sao trong khách sạn, nhưng vẫn sững người.

Cô sững sốt một lúc lâu, sau đó vội vàng đăng ký, đưa thẻ phòng cho anh ấy. Cô mặt hơi đỏ: "Phòng của anh ở tầng trên cùng, rẽ trái, phòng thứ ba, chúc anh ở vui vẻ."

Người đàn ông lạnh lùng đáp lại, cầm thẻ phòng đi lên.

Sau khi anh ta rời đi, cô lễ tân không thể giữ được vẻ bình tĩnh, mặt đỏ ửng, phấn khích lay vai người bên cạnh.

"Chuyện gì thế? Là ai vậy?"

"Đoàn Lâm! Là Đoàn Lâm đấy! Trời ơi!"

Trong thang máy, Đoàn Lâm không lên tầng cao nhất mà đi thẳng lên tầng 7.

Mười phút sau, trong phòng, Nguyễn Du mơ màng ngủ.

Cảm thấy như có người đang gõ cửa.

Có thể là Lâm Thanh và mọi người.

Cô mơ màng mà đi mở cửa, còn đang dụi mắt.

Mở cửa ra, cô nhìn một lúc mới nhận ra người đứng trước mặt. Cả người cô bỗng chốc choáng váng, mắt như muốn rớt ra ngoài.

Đoàn Lâm?!!!

Nửa ngày sau, cuối cùng cũng ghen ra được một câu.

".....Anh sao lại đến đây?" Không đúng, cô khó khăn nói tiếp, "Sao anh biết được số phòng của em?"

Đoàn Lâm mặc một chiếc áo khoác đen dài, dưới vành mũ lộ ra đôi mắt sâu thẳm đầy lạnh đậm, cúi đầu, chăm chú nhìn cô trong chốc lát. Không đáp lại.

Hu hu. Chính là ánh mắt này.

Nguyễn Du trực giác cảm nhận được mình tiêu đời, sống lưng lạnh buốt, cô lùi lại hai bước.

"Hay là, vào trong rồi nói?"

Vừa quay đầu bước vào phòng, cô định rót một cốc nước để bình tĩnh lại, nghĩ kỹ xem nên giải thích thế nào. Nhưng chưa đi được hai bước, eo cô đã bị siết chặt, bị người phía sau kéo mạnh lại.

Tiếng "cạch" của cửa đóng.

Ngay giây tiếp theo, Nguyễn Du bị Đoàn Lâm ép vào cạnh cửa. Cô thấy chiếc khẩu trang của anh đã tháo ra, cúi mắt, tay giữ chặt eo cô, cúi người áp sát lại, nốt ruồi đào hoa dưới mắt anh đặc biệt nổi bật.

Ánh sáng trong phòng hơi mờ, mùi hương gỗ lạnh lẽo phảng phất gần kề. Cô còn đang căng thẳng thì cảm nhận được xương quai xanh bị anh cắn nhẹ như ve vuốt.

Cuối cùng, Đoàn Lâm cũng lên tiếng.

Giọng trầm lạnh: "Anh không thể đến sao?"

Nửa tiếng sau, Lâm Thanh đến gõ cửa phòng Nguyễn Du, định gọi cô xuống ăn tối. Nhưng gõ mãi mà không ai trả lời.

Diệp Mộng Mộng: "Chắc là đang ngủ nhỉ, gọi điện cũng không nghe."

"Ngủ cả buổi chiều rồi." Lâm Thanh tiếp tục gõ cửa, "Không dậy ăn, đồ ăn mua về nguội hết bây giờ."

Gõ suốt năm phút, cảm thấy không ổn.

"Chị Tiểu Du?!" Lâm Thanh lo lắng gọi.

Diệp Mộng Mộng lại gọi thêm một cuộc điện thoại nữa, cuối cùng thì bắt máy. Giọng Nguyễn Du lơ mơ, kèm theo chút thở dốc nhỏ, hình như đang cố bình ổn hơi thở: "Chờ chút! Tôi ra ngay!"

"Sao thế?"

Lâm Thanh ghé tai nghe bên cửa, nhưng cách âm quá tốt, chẳng nghe thấy gì.

Hai phút sau, cửa mở ra.

Lâm Thanh ngỡ ngàng: "Chị ở trong phòng mà quần khăn làm gì?"

Nguyễn Du xoa tóc dài, trên người vẫn là váy ngủ, trong phòng sưởi bật rất ấm, vậy mà cổ cô lại quấn một chiếc khăn.

Tai đỏ rực, mặt cũng đỏ ửng.

Diệp Mộng Mộng ngẩn ra, sao mà ngay cả đôi môi cũng...

Nguyễn Du ánh mắt lảng tránh, dùng mu bàn tay khẽ che môi: "Chị chưa đói, hai đứa cứ đi ăn trước đi, lát nữa chị xuống sau."

"Chị bị sao vậy?" Lâm Thanh nhận ra có điều gì đó không đúng.

Cô cười tự nhiên: "Sao là sao?"

Hai người nhìn cô hồi lâu mà không tìm ra điểm gì khác, đoán là do chuyện hot search sáng nay, chào tạm biệt rồi định rời đi.

Nguyễn Du thở phào, vẫy tay: "Đi đi, đi đi, lát nữa chị xuống."

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng vừa quay lưng, bất chợt dừng bước, nhìn chằm chằm vào một cảnh.

Nguyễn Du cũng lập tức cứng đờ.

Phía sau cánh cửa cô khép hờ, từ sau lưng cô vươn ra một cánh tay. Ống tay áo sơ mi xắn lên một nửa, để lộ phần cánh tay nhỏ nhắn rồi cân đối, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Đó là tay của một người đàn ông.

Người đàn ông từ phía sau ôm lấy eo cô.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng há hốc mồm nhìn lên, thấy từ sau lưng Nguyễn Du hiện ra một người.

Khí chất lạnh lùng, thần sắc xa cách, dáng vẻ này — Ôi trời, đây chẳng phải là Đoàn Lâm sao?!!!

Đoàn Lâm không nhìn hai người, từ phía sau ôm lấy Nguyễn Du. Nghiêng người, cúi mắt, gần như tựa cằm lên vai cô.

Giọng nói trầm thấp: "Đi đâu?"

Chương 78: Đỗ dành

Lúc này, cả thế giới như lặng đi.

Trước mắt, Đoàn Lâm đang ôm eo của Nguyễn Du, còn kéo người vào trong lòng thêm một chút, sau đó mới ngẩng đầu, liếc nhìn hai người một cái. Ánh mắt lạnh nhạt.

Cảnh tượng quỷ dị với lượng thông tin bùng nổ này là thế nào đây?!! Trong suốt mười giây, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng hoàn toàn không thốt lên được lời nào, đứng sững ở cửa như tượng hóa thạch sống.

"...Tôi, giải thích một chút."

Một lúc sau, Nguyễn Du cố gắng nhin không quay đầu lại, vành tai nóng bừng như muốn bốc cháy. Khốn nạn, chuyện này còn cần giải thích gì nữa?!!!

Lâm Thanh: "Hả."

Diệp Mộng Mộng: "Hả?"

Nguyễn Du hít một hơi sâu: "Thực ra là như này, tôi với anh ấy đã yêu nhau từ lâu rồi. Hôm nay anh ấy đến thăm đoàn làm phim. Tôi với Kỷ Lâm Hạo thật sự không có gì. Các người đoán sai rồi. Đi ăn đi, lát nữa tôi giải thích tiếp!"

Nói xong, đóng cửa, khóa lại. Một mạch dứt khoát.

Hai người đứng ngoài cửa, im lặng ngây ra như tượng suốt ba phút. Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng nhìn nhau, từ nét mặt của đối phương đều thấy được sự kinh hoàng chấn động đến mức trời long đất lở.

Lâm Thanh ngạc nhiên, "Phòng chống tin đồn tình cảm, phòng chống đến c.h.ết cũng không ngờ là Đoàn Lâm! Lại còn yêu nhau từ lâu rồi?!!!" Diệp Mộng Mộng bần thần, "Mẹ ơi, là Đoàn Lâm! Thần tượng của tôi lại yêu bà chủ của tôi!!!"

"Nhanh, gọi, gọi ngay cho chị An, nhanh!"

Diệp Mộng Mộng run run bấm số: "Chị An dạo này huyết áp có cao không? Chúng ta nói chuyện này bây giờ luôn sao?"

"Cậu còn muốn đợi đến lúc lên hot search mới nói với chị ấy?!!!"

...Cũng phải.

Trong phòng, ngay khi Nguyễn Du đóng cửa lại, cô lập tức bị Đoàn Lâm kéo lên ôm lấy, rồi đặt mạnh xuống giường, cả người cô chìm sâu vào chăn êm ái. Cô vừa chống người lên được một chút, thì anh đã đè xuống, cảm giác chiếc váy ngủ bị anh kéo cao lên tận eo. Không chút khách khí.

Ánh sáng trong phòng chỉ còn mỗi đèn ngủ đầu giường. Nguyễn Du định đáp lại một nụ hôn, nhưng bị Đoàn Lâm giữ lấy sau gáy, mang ý cảnh cáo, anh dùng đầu lưỡi cuốn lấy, cắn mạnh một cái. Đau đến mức cô khẽ rên lên một tiếng.

Đoàn Lâm hơi lùi lại, cúi mắt, liếc nhìn cô.

Lông mày anh khẽ nhíu lại, ánh mắt lạnh lẽo.

Hu hu, c.h.ết tiết, anh giận rồi. Thật sự giận rồi.

".....Em sai rồi." Cô khẽ nói.

[Xiaosi]

Thực ra Nguyễn Du cũng cảm thấy toàn thân nóng bức muốn chết, nhưng cũng chẳng còn bận tâm đến việc váy ngủ của mình bị kéo đến đâu, tay Đoàn Lâm đang chạm đến chỗ nào nữa. Hai người gần sát trong gang tấc, ánh mắt chạm nhau, cô cố bình ổn hơi thở gấp gáp, lại thêm một câu: "Em thật sự sai rồi."

"Em xin lỗi." Sai là sai. Cô nắm lấy tay áo sơ mi của Đoàn Lâm, lời xin lỗi cực kỳ chân thành: "Tối qua lẽ ra em nên nói với anh, em thật sự chỉ đơn thuần đi tặng quà sinh nhật cho Kỷ Lâm Hạo. Chỉ là, khi anh gọi đến, em sợ anh hiểu lầm nên— Không đúng, cũng không có hiểu lầm."

Đoàn Lâm nhìn cô, không đáp lại.

Nguyễn Du: "...Em không ngờ lúc đó anh ấy lại tỏ tình với em, nhưng em đã từ chối. Em nói rằng, em đã có người mà em thích."

Thật sự không ngờ Kỷ Lâm Hạo lại thích cô.

Cô kể lại chi tiết những chuyện xảy ra tối qua: "Lần sau em sẽ không đi nữa, thật sự đó." Hít một hơi thật sâu, thái độ tốt đến mức gần như muốn khóc, "Em xin lỗi."

Lại một khoảng im lặng.

Nguyễn Du thấy Đoàn Lâm vẫn không lên tiếng, cúi đầu nhìn anh. Hàng mi đen dài khẽ sụp xuống, không rõ cảm xúc.

Nhưng ngón tay anh lại động.

Cô cảm nhận được ngón tay anh vuốt ve eo cô rồi kéo xuống, chạm vào một lớp vải mỏng manh. Toàn thân cô cứng đờ.

Tai nóng bừng, vội vã nắm lấy ngón tay anh.

"Với cả, sau này em sẽ không gọi lung tung nữa." Cô không còn cách nào, sắp khóc đến nơi, "Chỉ là, hôm qua em thấy anh ở sân bay bị fan nữ gọi như vậy, em hơi khó chịu. Trước đây em gọi Kỷ Lâm Hạo như thế, anh chắc chắn cũng không vui."

Đoàn Lâm không tiếp tục động tác. Ngón tay thon dài bóp nhẹ đầu ngón tay cô, cuối cùng lên tiếng.

Giọng anh vẫn lạnh lùng, hỏi bình thản: "Gọi như thế nào?"

Nguyễn Du muốn c.h.ết quách cho xong.

"...Chồng." Ánh mắt cô bắt đầu đảo lung tung, ngượng ngùng nói, "Gọi anh, chồng."

Một lát sau, cảm cô bị ngón tay gập nhẹ, buộc cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Đoàn Lâm: "Trước đây em đã gọi anh ta bao nhiêu lần?"

Nguyễn Du: "..."

Làm sao mà nhớ được chứ?!!

"Nhiều lần, chắc vậy."

Bị ánh mắt anh nhìn đến căng thẳng, cô nghĩ ngợi, cắn răng một cái, thương lượng: "Sau này sẽ không gọi người khác nữa, chỉ gọi anh thôi. Vậy được không?"

Một lúc. Nghe anh hỏi lạnh nhạt: "Chỉ định dỗ anh như vậy thôi à?"

"...Vậy, anh muốn dỗ thế nào đây?" Cô tiếp tục thương lượng.

Nguyễn Du nghĩ không ra cách nào khác, nhìn Đoàn Lâm với vẻ xa cách, cố nén sự xấu hổ bị anh gần như lột trần, ngẩng đầu

muốn chủ động hôn anh một cái.

Vừa định ngồi dậy, cổ tay đã bị anh nắm chặt, đè lại.

"Đừng động."

Giọng của Đoàn Lâm hơi khàn, cúi xuống, cắn nhẹ môi dưới của cô, ngay cả đường viền xương hàm cũng như căng đầy dục vọng.

Cô không động dậy nữa, cứng đờ người. Lúc này đầu gối vô tình chạm phải, cảm giác rất rõ ràng rằng anh đã có phản ứng.

Rất, c.h.ế.t tiết, rõ ràng.

Trong đầu Nguyễn Du toàn là những lời chửi thề, mặt nóng bừng, muốn chui xuống gầm giường mà trốn.

Cô vật lộn tư tưởng một lúc, c.h.ế.t tiết, cuối cùng cũng hiểu cảm giác hạ mình để xin lỗi là thế nào.

Cắn răng chịu đựng: "Hay là, để em giúp anh giải quyết nhé?"

Đoàn Lâm nhìn chằm chằm cô. Trong mắt như có sương dày không tan.

Lâu sau. Anh mới chậm rãi hỏi: "Giải quyết thế nào?"

Nguyễn Du khó khăn nói: "Dùng, tay?" Cô gần như phải cố nặn từng từ ra, "Em mà gì đó, ngày mai còn phải quay phim, không thể... làm."

Cô chưa từng làm mà!! Cô thể trong nước mắt, giới hạn mà cô có thể chịu đựng trong đời chắc chắn đã bị tiêu hao hết vào hôm nay. Nếu có thể quay ngược thời gian, tối qua có c.h.ế.t cô cũng không đến hiện trường tập dượt của Kỷ Lâm Hạo!!!

Xương quai xanh lại bị cắn l.i.ế.m một cái, dù đã cố kiềm chế nhưng vẫn rất mạnh bạo.

"Đừng chọc anh." Hơi thở của Đoàn Lâm áp sát, cúi xuống, gần như chạm vào môi cô mà nói, "Anh không kìm chế được."

Nửa tiếng sau, Đoàn Lâm vào phòng tắm. Nguyễn Du bò dậy từ trên giường, kéo váy ngủ bị đẩy lên đến eo xuống, cúi đầu nhìn, toàn thân đều là những dấu hôn ám muội li ti.

Anh không để cô dùng tay. Nhưng cứ mãi hôn cô.

Chỗ nào cũng hôn.

Cô kéo một cái gối, úp mặt vào, cảm giác trên người chưa biến mất, hơi cử động một chút đã thấy không thoải mái. Ngón tay, hõm cổ, eo bụng, đùi, mắt cá chân, thậm chí cả chỗ trái tim, dường như vẫn còn lưu lại cảm giác kỳ lạ.

...Chết tiệt!!!

Không biết Đoàn Lâm tắm bao lâu, Nguyễn Du cứ úp mặt vào gối, cố gắng tự làm ngạt bản thân.

Tiếng nước ngừng.

Tiếng bước chân, sau đó, ga giường lún nhẹ xuống. Cô cảm giác có người hôn lên vành tai mình, ngẩng mặt lên, mặt vẫn đỏ. Xấu hổ cộng thêm tức tối.

Đoàn Lâm vừa tắm xong, mang theo hơi nước mát lạnh. Làm nổi bật nốt ruồi dưới mắt anh càng thêm mê hoặc.

Ánh mắt giao nhau, cô chân thành: "Anh không giận nữa chứ?"

"Không giận."

"Không phải thế này mà vẫn chưa giận à?" Nguyễn Du lẩm bẩm, "Không giận mà lúc này anh lại mạnh tay như thế."

Nhớ lại từ ngữ mà cô từng dùng để bôi nhọ anh trước đây, quả nhiên "ông trùm hắc đạo" là thật.

Đoàn Lâm khựng lại, hơi nhú mào: "Đau à?"

Cũng không hẳn là đau.

Thấy anh thật sự không giận nữa, Nguyễn Du ngồi thẳng dậy, không nói gì, kéo váy lên một chút cho anh xem, sự lên án chân chính là không nói mà như nói.

Đoàn Lâm cúi xuống nhìn thoáng qua. Đôi chân trắng nõn của cô đầy dấu đỏ, bắp chân còn có một dấu răng nhát.

Lần cắn đó, cảm giác mịn màng và sự run rẩy nhẹ của cô vẫn còn in đậm trong trí nhớ anh.

"Chỗ nào mạnh tay?" Một lát sau, Đoàn Lâm bình thản nói, "Việc ác nhất anh từng làm với em, chẳng qua chỉ là cắn em trên giường."

Được, thôi, đừng nói nữa!!

Nguyễn Du bò xuống giường, định đi tắm.

Lại bị anh vòng tay giữ chặt kéo lại.

Hu hu.

.

Tám giờ tối, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đi đi lại lại trước cửa phòng, vòng quanh hành lang hai lần, cuối cùng run rẩy gọi cho Nguyễn Du.

"Chị Tiểu Du, vừa nãy tổ làm việc gửi lịch quay ngày mai, em đút vào khe cửa nhé?"

...Câu ấy nhét quảng cáo à?

Nguyễn Du: "Đừng dừng! Em cứ mang thẳng vào đi."

"Được vào thật chứ?" Lâm Thanh lo lắng hỏi.

"...Được mà!"

Hai người thở phào, đến gõ cửa phòng Nguyễn Du. Cửa mở ra.

Vừa vào, thấy Nguyễn Du che kín từ đầu đến chân, áo len cao cổ màu hồng nhạt phối với quần nhung trắng, ngay cả chân cũng đi tất. Top of Form

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng im lặng. Họ thực sự không muốn biết lý do tại sao cô ấy lại mặc như vậy, nhưng trí tưởng tượng thì không thể ngừng hoạt động!!

Đoàn Lâm vừa kết thúc cuộc gọi ở bên cửa sổ lớn, rót một cốc nước rồi đưa cho Nguyễn Du. Sau đó, ánh mắt anh lướt qua hai người: "Ngồi xuống. Nói chuyện chút?"

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng chỉ là trợ lý, không thể tham gia vào cuộc trò chuyện này. Thần thái của Đoàn Lâm quá mạnh mẽ, hai người liếc nhìn nhau một lần, cuối cùng Diệp Mộng Mộng lên tiếng.

Diệp Mộng Mộng thận trọng hỏi: "Chị Nguyễn Du, chị và thầy Đoàn bắt đầu yêu nhau từ khi nào?"

Vâng, đây là điểm quan trọng.

Vì đã bị phát hiện, Nguyễn Du thẳng thắn trả lời: "Theo lý mà nói có thể là khoảng hơn hai năm trước."

Hai người: ??!!

Lúc này, Nguyễn Du tiếp tục: "Thực ra, chúng tôi đã kết hôn lâu rồi."

Hai người: ??!!!

Một khoảng lặng kéo dài.

Lâm Thanh thì thầm: "Xong rồi, cả mạng xã hội sẽ bị sập mất."

Diệp Mộng Mộng tự nói với chính mình: "Xong rồi, thế giới sẽ diệt vong."

Nguyễn Du: "....."

Nhìn hai người vẫn chưa thể hồi phục, cô có chút bối rối uống một ngụm nước. Bỗng nhiên cô nhớ ra, tò mò nhìn Đoàn Lâm: "À này, sao anh lại biết số phòng của em vậy?"

"Đã hỏi đạo diễn Trương." Đoàn Lâm cúi mắt, nhẹ nhàng lau vết nước bên môi cô, trả lời ngắn gọn: "Anh là nhà sản xuất của bộ phim."

Nguyễn Du nhớ ra rồi, đúng vậy, anh ấy là nhà đầu tư của bộ phim.

Vậy thì anh ấy đến thăm đoàn phim cũng là hợp lý.

Lâm Thanh cũng nhớ ra rằng Nguyễn Du đã ký hợp đồng hợp tác với Anh Ảnh, điều này không phải là sự chiếm dụng không công mà chính là đang đưa dê vào miệng cọp!

Diệp Mộng Mộng mặt đỏ bừng, trời ơi thần tượng của mình ở ngoài đời quyến rũ như vậy sao! Ôi trời mẹ ơi hôm nay tôi tận mắt chứng kiến thần tượng bị kéo xuống từ ngai vàng!

Mọi người trong phòng đều đang ở những thế giới khác nhau.

Cuối cùng, điện thoại của An Trác Tây đã cứu giúp.

Lâm Thanh đưa điện thoại cho Nguyễn Du: "Chị Tiểu Du, điện thoại của chị An."

Cô nhận lấy, có chút lo lắng.

Ngày trước, cô không nói chuyện kết hôn với An Trác Tây vì lúc đó cô còn xem Đoàn Lâm là đối thủ, không chịu thừa nhận chuyện này. Sau đó khi hai người yêu nhau rồi cũng không nói, vì không biết làm sao để đề cập, dù sao mà công khai thì hai năm kết hôn, ai chịu nổi chứ?!

Cô nói một cách rất thẳng thắn những thông tin quan trọng, bên kia, An Trác Tây im lặng một lúc lâu.

Không hề lạnh nhạt: "Thế này đi, cho chị hai phút để tiêu hóa đã."

Một lúc sau.

An Trác Tây day huyệt thái dương, vô cùng nghiêm túc: "Nguyễn Du, hiện tại chuyện của em và Đoàn Lâm không thể công khai, lý do em cũng hiểu mà. Đợi hai năm nữa, khi sự nghiệp và tiếng tăm của em ổn định rồi, lúc đó hãy tính. Hơn nữa, Đoàn Lâm bên đó chắc chắn cũng không muốn công khai."

Nghe có vẻ do dự, An Trác Tây ngạc nhiên.

Đoàn Lâm thật sự muốn công khai?

An Trác Tây hỏi: "Lâm Thanh nói Đoàn Lâm đã đến? Cậu ấy vẫn ở bên cạnh em à?"

Cứ như truyền bóng, điện thoại được đưa cho Đoàn Lâm. Nguyễn Du chỉ nghe được cuộc trò chuyện từ phía của Đoàn Lâm, giọng anh rất bình tĩnh, không thể nghe ra gì đặc biệt. Sau

một vài phút, điện thoại lại được đưa lại cho cô, An Trác Tây thở dài một hơi.

"Trong vòng sáu tháng." An Trác Tây nhượng bộ, "Ít nhất là sáu tháng nữa."

Nguyễn Du ngó ra: "Không phải là đợi hai năm sao?"

"Em có thể thuyết phục Đoàn Lâm, chị thật sự mong em không bao giờ công khai."

Bên kia, An Trác Tây lại day thái dương, thực ra, những gì Đoàn Lâm nói là đúng.

Cô không muốn Nguyễn Du công khai, đơn giản là vì công khai chuyện yêu đương sẽ làm mất đi một phần lượng fan, và trong ngành giải trí, việc đổi lấy tài nguyên bằng lưu lượng fan gần như là một quy tắc ngầm, dù Nguyễn Du là con gái của ông chủ lớn trong ngành thương mại và điện ảnh, cô cũng không thể chỉ dựa vào bối cảnh để nhận được những tài nguyên tốt.

Nhưng, sau khi công khai, liệu Đoàn Lâm có thể bù lại cho những tài nguyên mà Nguyễn Du sẽ mất đi? Có thể. Thực sự có thể.

Những tài nguyên này không phải là quảng cáo thương mại hay lợi ích, Nguyễn Du không thiếu tiền, tài nguyên thực sự chính là ngành điện ảnh, chính là danh tiếng.

Và xét về sự phát triển lâu dài, điện ảnh luôn là một phương diện nghệ thuật cao cấp hơn, có nghĩa là để lại dấu ấn trong lịch sử. Đây cũng là lý do mà không biết bao nhiêu ngôi sao muốn chen chân vào ngành điện ảnh thực sự.

Đoàn Lâm có sự ủng hộ từ các ông lớn trong ngành điện ảnh, công ty của anh đã ký hợp đồng với nhiều ngôi sao hạng A trong

ba năm qua, chưa kể anh cũng có nhiều mối quan hệ trong ngành phim.

Bối cảnh mạnh mẽ, thành tích cá nhân cao, nếu muốn nâng đỡ Nguyễn Du thì không phải chỉ nói miệng.

Sau khi công khai, Nguyễn Du còn có thể tận dụng sức hút của anh để gia tăng sự nổi tiếng.

An Trác Tây suy nghĩ rất thấu đáo.

Điều quan trọng là, Đoàn Lâm không ngại công khai. Thực tế, anh ấy sẵn sàng công khai bất cứ lúc nào.

Nói thật, An Trác Tây đã d.a.o động.

Nhưng nghĩ đến những công việc PR phải làm sau khi công khai và phải đối mặt với những chỉ trích, cô lại đau đầu.

Đoàn Lâm bắt đầu từ một diễn viên thực lực, lưu lượng chỉ là phụ, còn Nguyễn Du vẫn chưa thành công chuyển mình từ một tiểu hoa lưu lượng thành diễn viên thực lực.

Một chút nữa.

Nguyễn Du siết chặt điện thoại, không phải, sao lại chỉ cho cô ấy nửa năm để chuẩn bị?

Sau khi tắt điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn Đoàn Lâm.

"Anh thật sự đã quyết định chưa?" Cô đã có thể đoán trước được những sóng gió sắp tới, "Không phải anh sẽ mất fan sao, có thể còn có nhiều người bỏ fan rồi quay lại chỉ trích nữa đấy."

Đoàn Lâm không trả lời, chỉ thuận tay chỉnh lại cổ áo của cô.

"Anh đợi em chuẩn bị xong."

Nguyễn Du vừa định gật đầu, thì anh ấy lại ấn nhẹ vào cằm cô.

Anh lạnh lùng nói: "Nhưng không thể chờ quá lâu."

".....Ừ." Ôi trời.

Tối nay Đoàn Lâm đã nhận được lịch làm việc được gửi đến, sáng mai lại có phim quay. Anh nhận vài cuộc gọi nữa, không thể ở lại lâu, phải rời đi.

Trước khi đi, anh kéo tay cô, cúi xuống, hôn nhẹ lên khóe môi cô. Trước mặt mọi người, anh không hôn sâu.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng vẫn còn chưa thể tiếp nhận được chuyện bất ngờ về việc kết hôn này.

Khi Đoàn Lâm rời đi, mọi chuyện mới bắt đầu thực sự.

Diệp Mộng Mộng đỏ mặt, hít một hơi lạnh: "Chị Tiểu Du, em cảm thấy như đang mơ vậy, trời ơi, hai người giấu quá giỏi! Đoàn Lâm thật sự biết yêu sao?!"

Không phải yêu đương, mà là đăng kí kết hôn!

"Tổ tông của tôi ơi, em livestream ăn album luôn được chưa?" Lâm Thanh nhớ lại lời thề sống c.h.ết của mình, cuối cùng nhận ra ngay từ đầu đã nghi ngờ sai người, lập tức nổi điên, "Bây giờ em thà chị và Kỷ Lâm Hạo có gì đó còn hơn là chị và Đoàn Lâm có gì đó!"

"Cậu đừng lợi dụng trí nhớ kém của tôi nhé. Rõ ràng trước đó cậu còn nói đen đỏ hay đỏ đều là đỏ mà." Nguyễn Du lật lại chuyện cũ.

Lâm Thanh đau tim: "Đó là vì em nghĩ hai người không thể nào! Chị biết fan của chị và fan Đoàn Lâm đấu đá nhau dữ dội thế nào không? Chị sẽ bị mắng c.h.ết đấy!"

“...Đừng nhắc tin xấu đó nữa, tôi biết rồi.” Cô lẩm bẩm.

Chuyện nhảm, tất nhiên cô biết!

Lâm Thanh nhớ lại dáng vẻ bình tĩnh như nước của Nguyễn Du mỗi lần nhận điện thoại từ Đoàn Lâm, Oscar phải trao ngay tượng vàng cho cô ấy!

Anh vội cầm điện thoại: “Chờ chút, để em xem Đoàn Lâm đến đây có bị chụp không.”

“Em đã đổi tên nhóm chat rồi.” Bên cạnh Diệp Mộng Mộng cũng lôi điện thoại ra.

Cô nhìn thấy Diệp Mộng Mộng đổi tên nhóm từ Hôm nay Tiểu Du vượt cửa rồng chưa? thành Hôm nay có bị toàn mạng chửi không? **H**

Nguyễn Du: “...”

Cô thoát khỏi WeChat, lên Weibo xem một vòng.

Tin đồn giữa cô và Kỷ Lâm Hạo sáng nay đã rút khỏi top tìm kiếm, chỉ còn lại các bài thanh minh từ hai đội ngũ nằm ở phía sau bảng xếp hạng. Tin đồn đã treo suốt một ngày, số lượt like sớm đã vượt mốc triệu, phần bình luận vẫn rất sôi động.

Dưới chủ đề hot, có các tài khoản tiếp thị tạo cuộc bình chọn kèm hashtag để hòa theo, mỗi lần bình chọn sẽ tự động chia sẻ lên Weibo, số lượt chia sẻ đều vượt hàng vạn.

Nguyễn Du bấm vào phần chia sẻ, suýt nữa muốn ném điện thoại, vì người đứng đầu danh sách chia sẻ chính là **D**!!!

Tài khoản phụ của Đoàn Lâm?!!

Bài đăng đó cũng là kết quả bình chọn. Thời gian đăng là sáng nay, tính toán một chút thì là lúc anh trên đường đến Nam

Kinh.

【@D.: #Bạn nghĩ Kỷ Lâm Hạo và Nguyễn Du có phát triển tình cảm không#, tôi đã chọn “Không”】

Từ khi tài khoản này ném hơn năm triệu tẻ trong buổi livestream sinh nhật của Nguyễn Du vào năm ngoái, fan của cô lập tức xem chủ tài khoản là đại gia nạp thẻ trong giới. Những người hóng chuyện cũng thi nhau theo dõi, hiện tại tài khoản đã có hơn 200 nghìn người theo dõi.

Đại gia này chỉ thường chia sẻ bài của Nguyễn Du, chỉ hai chữ chia sẻ, chẳng bao giờ nói thêm gì.

Fan của cô cảm động đến rơi nước mắt: Đại gia nạp thẻ của chúng tôi một lần ném hơn năm triệu! Ngắn gọn, ít nói, không khoe khoang! Còn không ăn dưa từ tin đồn giả! Hu hu hu, là fan mơ ước của các ngôi sao có lưu lượng lớn! Được đồng hành với đại gia theo đuổi thần tượng thật sự quá hạnh phúc!!

Dưới bài đăng bình chọn toàn là fan của Nguyễn Du vỗ tay:

【Dâng trà cho đại gia! Đại gia nói đúng!!】

【Mọi người hãy comment “Tiểu Du độc nhất” nào.】

【Đại gia còn thiếu bạn không?? Loại người chỉ chuyên đếm tiền cho anh ấy ấy!!】

【Aaa thật muốn biết ngoài đời đại gia làm nghề gì!!】

Nguyễn Du: “...”

Không, các bạn không muốn đâu.

Một đêm hỗn loạn cứ thế trôi qua, người sinh nhật thì mừng sinh nhật, người thanh minh thì thanh minh, Nguyễn Du lại

quay về với lịch trình hai điểm khách sạn - phim trường đều đặn.

Nhưng Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng vẫn chưa hoàn hồn, thậm chí hôm sau phản ứng còn mạnh hơn, nhìn cô với ánh mắt như thể cô là động vật quý hiếm sắp tuyệt chủng.

An Trác Tây gọi điện đến.

“Chị nhận cho em hai chương trình ngoài, có một cái quay ở Nam Kinh. Khi nào em đóng máy bên đó thì qua quay luôn.” An Trác Tây dặn thêm: “Chuyện tình cảm thì giữ kín một chút, ngắn hạn đừng để bị chụp hình.”

Nguyễn Du đồng ý.

Cũng không dễ bị chụp, cô và Đoàn Lâm mỗi người một nơi, hai đoàn phim cách xa nhau, bình thường chỉ có thể gọi điện thoại.

Giờ đây, Lâm Thanh vô cùng căng thẳng mỗi khi Nguyễn Du nghe điện thoại.

Chỉ cần cô ở phim trường, studio hay bất kỳ nơi công cộng nào mà nhận điện thoại của Nguyễn Du, Lâm Thanh còn lo lắng hơn cả cô, phòng ngừa nghe trộm như phòng kẻ trộm vậy.

Nguyễn Du cười khẩy: “Cậu thế này, không biết còn tưởng cậu với Đoàn Lâm có gì đấy.”

“...”

Lâm Thanh chợt nhớ ra: “Vậy nên năm ngoái ở Chu Hải, lúc chị tham gia chung kết chương trình eSports, đêm đó không phải đi cùng Kỷ Lâm Hạo mà là đi cùng Đoàn Lâm?”

“Ừ.” Cô thản nhiên.

Anh thật ngu ngốc, thật sự. Đến giờ mới phát hiện mọi chi tiết đều do mình bỏ qua.

Lâm Thanh hít thở sâu cầu nguyện, mong có chút tin tốt nào đó.

Một tuần sau, Nguyễn Du nhận được cuộc gọi từ đạo diễn Phùng Tấn. Kể từ khi bộ phim Gia Đình Nhỏ đóng máy, cô và đạo diễn Phùng chỉ thi thoảng trao đổi cần thiết, không có liên lạc gì thêm.

Lần này ông gọi đến cũng không ngoại lệ: “Nguyễn Du, báo cho em một tin vui.”

“Hồi đầu năm tôi với đạo diễn Lý nộp hồ sơ bộ phim đi xét duyệt giải Bạch Ngọc Lan, gửi tập 31, hôm qua có thông tin đánh giá nội bộ, em có tên trong danh sách đề cử nữ phụ xuất sắc nhất.” Phùng Tấn vui vẻ đùa, “Tổng Chi Chi, chúc mừng em trước nhé!”

Nguyễn Du ngẩn ra: “Là giải Bạch Ngọc Lan của Liên hoan truyền hình Thượng Hải?”

“Đúng!”

Chương 79: Ship

Tin tức đạo diễn Phùng mang đến vô cùng đáng tin. Hai ngày sau, đúng 12 giờ trưa, trang chính thức của Liên hoan truyền hình Thượng Hải công bố danh sách đề cử giải Bạch Ngọc Lan năm nay.

Danh sách vừa ra, toàn bộ giới truyền thông đồng loạt đăng bài, danh sách đề cử các hạng mục giải thưởng lập tức lên hot search trên các nền tảng lớn.

Fan của Nguyễn Du ban đầu chỉ định hóng hớt, nhưng khi bấm vào danh sách đề cử thì toàn bộ ngơ ngác, a a a a a Tiểu Du được đề cử nữ phụ xuất sắc nhất của giải Bạch Ngọc Lan rồi?!

Những fan không rành về giải Bạch Ngọc Lan sau khi được phổ cập kiến thức cũng lập tức kêu gào theo.

Là một trong những liên hoan phim truyền hình mang tính quốc tế hiếm hoi trong nước, Liên hoan truyền hình Thượng Hải luôn thu hút sự chú ý mỗi năm. Liên hoan kéo dài năm ngày, trong đó có năm hạng mục chấm giải. Những tác phẩm lọt danh sách sẽ được hội đồng xét duyệt, và kết quả trao giải sẽ công bố vào ngày cuối cùng.

Giải Bạch Ngọc Lan là một trong ba giải thưởng truyền hình lớn và danh giá nhất trong nước. Mỗi năm, danh sách đề cử và đoạt giải đều trở thành tâm điểm bàn luận của cư dân mạng cùng fan hâm mộ các nghệ sĩ.

Lần này, Nguyễn Du lọt vào danh sách đề cử Nữ phụ xuất sắc nhất trong hạng mục phim truyền hình Trung Quốc, tập phim mà Phùng Tân gửi dự thi là tập 31 của Gia Đình Nhỏ. Cô đã xem lại tập này.

Nội dung chính của tập phim là sinh nhật ông nội của Chi Chi. Trong đêm mừng thọ với ba thế hệ đoàn tụ, gia đình đã xảy ra tranh cãi lớn. Những mâu thuẫn và oán hận tích tụ từ trước đó đã bùng nổ chỉ trong một đêm. Đây là một tập phim đầy xung đột và hấp dẫn, nơi các diễn viên kỳ cựu thi nhau phô diễn kỹ năng diễn xuất. Cô nhớ đêm phát sóng đó, chỉ số rating của đài thậm chí vượt mốc 3.

Trong tập phim này cũng có cảnh cô diễn cảnh khóc. Khi phim phát sóng, những bình luận trên hot search đều khen ngợi kỹ năng diễn xuất của cô, nói rằng cô đã theo kịp các bậc thầy diễn xuất.

Diễn xuất của cô thực sự đã tiến bộ nhiều, nhưng không ngờ lại có thể lọt vào danh sách đề cử Bạch Ngọc Lan.

Toàn bộ fan của Nguyễn Du vui mừng ủa vào phần bình luận trên hot search để kiểm soát bình luận. Nhưng chưa kịp xắn tay áo, họ phát hiện những bình luận đầu tiên đã bị fan của Lăng Giác chiếm lĩnh!

Lúc này mới nhớ ra: Đoàn Lâm cũng nằm trong danh sách đề cử lần này!

Năm ngoái, hai bộ phim nổi bật nhất là bộ phim gia đình về giáo dục đô Gia Đình Nhỏ và bộ phim cung đình quyền mưu Thịnh Đường.

Trong Thịnh Đường, Đoàn Lâm chỉ là diễn viên khách mời đặc biệt, với vai một gian thần quyền khuynh triều đình. Tuy nhân vật bị kết thúc ở giữa phim, nhưng vì anh nổi tiếng và diễn xuất tốt, vai diễn này đã được khán giả yêu ghét đan xen. Lượng thảo

luận về nhân vật của anh thậm chí còn cao hơn cả các diễn viên kỳ cựu đóng vai chính.

Việc anh được đề cử Nam phụ xuất sắc nhất tại giải Bạch Ngọc Lan là điều nằm trong dự đoán.

Fan hai bên gặp nhau ở phần bình luận, ngứa tay muốn cãi nhau nhưng đành nhịn. Thay vì mâu thuẫn, họ chọn kiểm soát bình luận.

Đối với Nguyễn Du, việc được đề cử đã là một sự khẳng định. Fan của cô đã quá hài lòng với việc cô lọt vào danh sách đề cử. Dầu vậy, việc đoạt giải là rất khó, vì các diễn viên cùng đề cử đều là những người kỳ cựu hoặc có xuất thân chuyên nghiệp, một số người trẻ hơn thì đã nổi danh từ khi còn là diễn viên nhí.

Ngày danh sách được công bố, hộp thư của Nguyễn Du ngập tràn tin nhắn chúc mừng. Cô vừa quay xong cảnh phim, trả lời từng tin nhắn một. Đến cuối, cô bỗng khựng lại.

Kỷ Lâm Hạo: [Tiểu Du, chúc mừng em.]

Kể từ hôm đó, khi cô nói rõ lời từ chối với Kỷ Lâm Hạo, cả hai chưa từng nói chuyện lại. Thời gian qua, cô bận rộn quay phim và chạy lịch trình, đã rất lâu không theo dõi thần tượng hay cập nhật động thái mới nhất của anh.

Thần tượng vẫn là thần tượng, và mãi chỉ có thể là thần tượng.

Nguyễn Du: [Cảm ơn anh!]

Câu trả lời rất khách sáo, lần này cô cũng không thêm bất kỳ biểu tượng cảm xúc đáng yêu nào.

Cô hài lòng. Từ giờ, sẽ không có chuyện liên lạc riêng nữa. Cô chỉ chúc thần tượng con đường sự nghiệp luôn thuận lợi mà thôi.

Lâm Thanh ở bên cạnh vừa vui mừng chưa lâu, sắc mặt đột nhiên thay đổi:

“Đoàn Lâm cũng được đề cử à?”

“Ừ, sao thế?”

“Sao thế à!” Lâm Thanh lo lắng tính toán: “Tiệc chào mừng đề cử, thăm dò, lễ trao giải, những dịp có khả năng giao thoa này, chị nhất định phải giữ khoảng cách với anh ta! Dù không giả làm người xa lạ, cũng phải giả làm đồng nghiệp không thân thiết, đừng để fan hai bên tìm ra bất kỳ dấu vết nào!”

Nguyễn Du cười nhạt: “Nếu tôi diễn được như thế, thì giờ đâu chỉ dừng lại ở đề cử Bạch Ngọc Lan, mà đã có mặt tại giải Oscar rồi.”

“...”

Ba ngày đầu tiên của Liên hoan Truyền hình Thượng Hải là triển lãm tác phẩm.

Khán giả có vé và khách mời tham dự có thể đến hiện trường. Có tổng cộng năm hạng mục tranh giải, mỗi tác phẩm được đề cử đều có gian hàng riêng. Khu triển lãm nằm ở tầng một, còn tầng hai là khu vực chiếu phim. Các phòng chiếu phát liên tục các bộ phim truyền hình được đề cử giải Bạch Ngọc Lan, khán giả có thể đến xem, còn ban giám khảo thì cũng có mặt để đánh giá.

Gia Đình Nhỏ nhận được năm đề cử tại giải Bạch Ngọc Lan lần này và có tiếng vang rất lớn.

Ngày đầu tiên của lễ trao giải, đạo diễn Phùng Tấn cùng vài diễn viên chính của đoàn phim đã tham gia sự kiện. Nguyễn Du do bận quay phim nên không thể có mặt, chỉ có thể tham gia phỏng vấn trực tuyến từ phim trường.

Sau mấy ngày liên tục quay phim, đến ngày thứ tư, cô xin phép nghỉ để bay đến Thượng Hải, tham dự tiệc mừng các đề cử.

Buổi tối, cô cùng đoàn phim tham gia sự kiện thảm đỏ, chụp ảnh với truyền thông và tiến vào hội trường nơi tổ chức buổi tiệc.

So với lễ trao giải trang trọng diễn ra vào tối hôm sau, buổi tiệc đề cử tối nay giống như một buổi gặp gỡ nội bộ hơn. Buổi tiệc không bán vé ra ngoài, chỉ có các nghệ sĩ được đề cử mới được mời tham dự.

Hội trường rộng lớn rực rỡ ánh đèn, trên mỗi bàn tròn đều đặt bảng tên của từng đoàn phim. Trong không khí tiếng chạm cốc và trò chuyện rộn ràng, Nguyễn Du cùng đạo diễn Phùng Tấn và các thành viên khác của đoàn phim Gia Đình Nhỏ ngồi vào chỗ đã được sắp xếp.

Ngay bàn bên cạnh chính là đoàn phim Thịnh Đường.

Vừa ngồi xuống, đạo diễn của Thịnh Đường là Vương Nại An tiến tới chào hỏi.

Sau vài câu xã giao, Phùng Tấn cười hỏi: “Tôi thấy trong số diễn viên chính của đoàn cậu, có một nửa không đến nhỉ?”

“Đúng vậy,” Vương Nại An chạm cốc với anh, đáp: “Đoàn Lâm và một số người khác vẫn chưa về nước, mai mới đến kịp.”

Nguyễn Du ngồi bên nghe được, thầm nghĩ: Hôm qua cô vừa gọi điện với Đoạn Lãm, biết anh vẫn đang quay phim ở Nepal, nên đã đoán trước là anh sẽ không tham gia tiệc tối nay.

“Tiểu Du, có thể chụp chung một tấm được không?” Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Người trước mặt là một cô gái tóc dài đeo thẻ nhân viên, có vẻ là fan hâm mộ. Trông cô ấy vừa hồi hộp vừa phấn khích. Nguyễn Du nở nụ cười dịu dàng, đồng ý và chụp vài bức ảnh cùng cô ấy.

Cô gái xúc động nói: “Em là fan của chị! Cả gia đình em đều thích xem Gia Đình Nhỏ vai Chi Chi của chị diễn cực kỳ hay. Chúc mừng chị được đề cử giải!”

“Cảm ơn em nhé,” Nguyễn Du cười tươi, khuôn mặt có chút ngượng ngùng vì được khen.

Cô gái rụt rè hỏi tiếp: “Tiểu Du, em có thể ôm chị một cái không?”

“Được chứ.”

Nguyễn Du lịch sự cúi người ôm nhẹ cô gái.

Cô gái kích động đến đỏ cả mặt. A a a, Tiểu Du ngoài đời thực sự rất chiều fan!!!

Tối hôm đó, tám ảnh chụp chung được đăng trên siêu thoại của fan, với dòng trạng thái đầy dấu chấm than. Nội dung đơn giản nhưng chan chứa cảm xúc: “Nguyễn Du thật sự thơm, xinh đẹp và dễ thương vô cùng!!!”

Fan của Nguyễn Du nhìn mà xúc động đến khóc: “Con gái của chúng ta sao lại tốt đến vậy! Có thể hâm mộ cô ấy cả đời cũng không đủ!”

Mọi người đều mong chờ ngày mai tại giải Bạch Ngọc Lan. Không cầu gì hơn, chỉ cần được nhìn thấy nàng tiên của chúng ta xuất hiện là đủ!

Chiều hôm sau, lễ bế mạc Liên hoan Truyền hình Thượng Hải diễn ra với sự góp mặt của hàng loạt ngôi sao đình đám.

Các đài truyền hình và nền tảng video lớn bắt đầu phát sóng trực tiếp từ phần thảm đỏ và sẽ tiếp tục đến lễ trao giải Bạch Ngọc Lan vào buổi tối.

Lúc 6 giờ, thảm đỏ chính thức bắt đầu. Người qua đường thì xem náo nhiệt, fan các nhà thì ngồi canh livestream chờ thần tượng của mình xuất hiện. Bình luận trực tuyến trên các nền tảng đông nghịt đến mức không thấy mặt chữ.

Fan của Nguyễn Du ngóng trông không yên. Cuối cùng, đến 6 giờ 30, đoàn phim Gia Đình Nhỏ xuất hiện trên thảm đỏ.

Trong buổi phát sóng trực tiếp, Nguyễn Du đi theo sau phó đạo diễn Lý Côn Ninh bước lên thảm đỏ, ký tên lên bảng chữ ký, rồi xoay người, mỉm cười duyên dáng trước ánh đèn flash của truyền thông.

Cô búi tóc đen dài thành kiểu búi, mặc một chiếc váy voan trắng ngà, kiểu cổ trễ vai lộ xương quai xanh tinh tế. Phần eo được bó sát, chân váy thêu hoa kéo dài chạm đất. Lập tức, khung bình luận ngập tràn tiếng la hét của fan.

"Aaaaa quá đẹp! Tiểu Du hôm nay đúng là tiên nữ!!!"

Vào đến khán phòng, từ khu khán đài xa, các fan ngồi giữa hàng ghế cũng hét lên. Nguyễn Du nghe thấy, ngẩng đầu nhìn lên, không thấy rõ lắm nhưng vẫn mỉm cười giơ tay vẫy.

Nhưng chẳng mấy chốc cô không thể cười nổi nữa.

Đang đi theo các thành viên chính của đoàn phim được nhân viên dẫn đến chỗ ngồi, Nguyễn Du nhìn thấy ghế ở hàng thứ hai, chính giữa, có tên mình dán lên tựa lưng. Bên trái cô là tên một nam diễn viên khác trong đoàn phim, nhưng nhìn sang bên phải... c.h.ế.t tiệ.t, cái tên dán lên kia không phải Đoàn Lâm hay sao?!!!

“Có chuyện gì thế?” Phó đạo diễn Lý Côn Ninh thấy cô sống lại.

“...Không sao.”

Nguyễn Du giữ vẻ mặt tự nhiên, ngồi xuống.

Ghế bên phải vẫn trống, Đoàn Lâm và những người đi cùng anh ấy chưa vào đến nơi.

Khi ở khu chờ thăm dò, cô đã thoáng thấy Đoàn Lâm rồi, nhưng có quá nhiều phóng viên, cô chỉ nhìn lướt qua, sau đó không dám liếc thêm lần nào, sợ bị chụp được điều gì đó.

Khán phòng rộng lớn với ánh đèn lấp lánh và tiếng người rộn ràng. Lễ trao giải vẫn chưa chính thức bắt đầu, khách mời trong phòng trò chuyện rôm rả, thỉnh thoảng có nghệ sĩ bước vào khiến fan trên khán đài lại hét vang biểu lộ tình cảm.

Bất chợt, từ phía khán đài sau lưng vang lên tiếng hét chói tai chưa từng có, gần như chấn động cả khán phòng. Đến cả một số nghệ sĩ đang trò chuyện cũng dừng lại, quay đầu nhìn về lối vào.

Nguyễn Du thầm nghĩ cô không cần nhìn cũng biết là Đoàn Lâm đã đến!!

Ngẩng đầu lên, quả nhiên.

Đoàn phim Thịnh Đường vừa bước vào, trong đám đông, Đoàn Lâm mặc một bộ vest đen cắt may ôm sát, chiều cao gần 1m90 vẫn nổi bật giữa đám nghệ sĩ.

Cô chỉ nhìn một cái rồi lập tức rút ánh mắt, mở túi xách ra, lấy điện thoại.

Không thèm nhìn nữa, chơi điện thoại thôi.

Điện thoại đang rung liên tục, đều là tin nhắn từ nhóm chat Hôm nay có bị toàn mạng chửi không?

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đang ở hậu trường, hiển nhiên cũng xem phát sóng trực tiếp, còn lo lắng hơn cả cô.

Diệp Mộng Mộng: "Chị Tiểu Du, lát nữa nhớ giữ khoảng cách với Đoàn Lâm nha!"

Lâm Thanh: "Tốt nhất đừng liếc mắt lấy một cái! Bị chụp trúng tin đồn là xong luôn đấy, không thể công khai hôm nay được đâu!"

Nguyễn Du: "Muộn rồi, lát nữa anh ấy sẽ ngồi cạnh tôi."

Đến rồi.

Cô liếc thấy hàng ghế bên phải đang có người bước đến, ngay sau đó, chỗ ngồi bên phải cô có người ngồi xuống, đang nói chuyện.

"A Lâm, fan của cậu đúng là lợi hại, hét đến mức muốn vỡ cả giọng."

"À đúng rồi, xong buổi lễ cậu ở lại một ngày hay đi ngay?"

"Phải đi." Là giọng của Đoàn Lâm, luôn trầm ổn như thế.

Ở ngay bên cạnh, rất gần.

Nguyễn Du tim đập cực nhanh, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ tự nhiên, chăm chú nghịch điện thoại, quay lại nhóm chat thì thấy Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng không nhả gì nữa.

Có lẽ hai người họ đang uống thuốc trợ tim.

Lúc này, fan của Đoàn Lâm và Nguyễn Du trên khán đài cũng như trước màn hình phát sóng trực tiếp đều ngơ ngác, hai bên chỉ vì cùng tham gia một sự kiện đã đủ nghẹt thở, không ngờ ghé lại được sắp xếp cạnh nhau!

Cả hai đều là những cái tên có sức hút lớn hiện nay, các tài khoản marketing lập tức chụp màn hình và tung bài: "Sau bộ phim Vô Thanh Kinh Lôi, Đoàn Lâm và Nguyễn Du lần nữa đứng chung sân khấu, cả hai cùng được đề cử vai phụ xuất sắc giải Bạch Ngọc Lan, đúng là một mối duyên đặc biệt. Nhìn ảnh trong khán phòng, hai người ngồi cạnh nhau có phải trông rất xứng đôi không?"

Bài viết này chẳng khác gì châm lửa vào thùng dầu, fan của cả hai bên dù biết rõ tài khoản marketing cố ý câu tương tác cũng không nhin được, lập tức lao vào cãi nhau.

Cãi nhau thành thói quen rồi, thật sự không kìm chế nổi!

Cả hai bên đều cho rằng đây là chiêu trò do đối phương bỏ tiền mua. Fan Đoàn Lâm cười lạnh: "Anh tôi là Ảnh đế ba giải, cần gì phải gần với cái hoa khôi tuyến mười tám nhà các người?" Fan Nguyễn Du nhếch môi: "Con gái tôi là thiên kim danh giá, có cần phải bám vào diễn viên nhà các người?"

Giữa khung cảnh khói lửa mịt mù, nhóm fan couple lén lút giương cờ nhỏ.

Họ sống rồi!

Phải biết từ sau đợt tuyên truyền phim điện ảnh hồi tháng hai, Đoàn Lâm và Nguyễn Du không còn xuất hiện cùng nhau nữa. Suốt bốn tháng qua ngoài một chút "keo" hợp đồng ra thì chẳng có gì để "húp", hôm nay cuối cùng cũng đến mùa xuân của fan couple!

Trên màn hình, bên trái là Đoàn Lâm với vẻ mặt nghiêm nghị, vest chỉnh tề, bên phải là Nguyễn Du da trắng như tuyết, váy thướt tha. Thiếu mỗi tấm voan che mặt là ra cảnh lễ cưới thế kỷ.

Không chỉ cùng khung hình, mà còn là khung hình của một đám cưới thế kỷ!!

Fan hai nhà đang cãi hăng say thì phát hiện nhóm fan couple đã bắt đầu “húp kẹo”, lập tức đổi hướng b.ắ.n phá: “Cùng khùng cái đầu nhà mày! Không thấy cả hai đang gọi điện riêng à?”

Bọn họ chỉ là đồng nghiệp cũ, không thân, giải tán!

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng cũng phát hiện Nguyễn Du đang gọi điện thoại, ánh mắt hướng sang trái như tìm ai đó. Bên phải cô, Đoàn Lâm cũng đang gọi điện thoại. Máy quay đặt xa, không thấy rõ biểu cảm.

“Chị ấy đang gọi cho ai thế?” Lâm Thanh ngẩn người.

“Không biết nữa.”

Ba mươi giây trước.

Nguyễn Du vẫn đang chăm chú nghịch điện thoại, thấy màn hình nhảy lên cuộc gọi từ Đoàn Lâm, suýt nữa ném luôn điện thoại.

Cứng đờ cả người. Anh ấy muốn gì chứ???

Cô nghe máy, không đưa lên tai ngay mà làm ra vẻ đang bấm số, sau đó mới đưa lên tai thật.

Ánh mắt liếc sang trái: “...A?”

Nam diễn viên bên trái cô đang trò chuyện với người ở hàng ghế trước, nghe thấy tiếng cô, quay lại mỉm cười lịch sự rồi tiếp tục nói chuyện.

Đoàn Lâm ngừng lại, lạnh nhạt hỏi: “Sao không nhìn anh?”

Nhìn cái gì mà nhìn! Nguyễn Du căng thẳng đến nỗi muốn ngất, giọng nhỏ như muỗi kêu:

“...Không thể nhìn mà.” Cô thì thầm, “Chẳng phải đã thống nhất là không quá lộ liễu ở nơi công cộng rồi sao?”

Đoàn Lâm không đáp.

Một lúc sau, anh nói: “Cuối tháng em chuyển bối cảnh sang Los Angeles à?”

“...”

Không phải chứ, anh định nói chuyện kiểu này thật à?!

Nguyễn Du nhỏ giọng sau một hồi im lặng: “Đúng vậy, quay một tháng là về thôi.”

“Tháng sau anh đóng máy. Nghỉ ngơi một thời gian.” Đoàn Lâm giọng trầm thấp, “Qua thăm đoàn phim được không?”

Ánh mắt cô sáng lên, cổ nhin không quay lại nhìn, khó khăn kìm nén khóe môi đang muốn cong lên.

Cô suy nghĩ một chút: “Nhưng như vậy sẽ bị chụp lại đấy, đúng không?”

“Sẽ không đâu.” Một lát sau, Đoàn Lâm bình tĩnh nói, “Nếu không, thì công khai đi.”

Nguyễn Du: “.....”

Cô nhớ lại tiếng hét chói tai điên cuồng của các fan trên khán đài lúc Đoàn Lâm xuất hiện. Chết tiệt, phải làm sao đây, cô cảm thấy muốn thắp hương trước cho mình rồi.

Đoàn Lâm: “Đừng căng thẳng.”

“.....Ban đầu không căng thẳng chút nào, nhưng anh gọi cú điện thoại này, em căng thẳng rồi.” Nguyễn Du dừng động tác cào vào tay ghế, “Còn nữa, anh đừng nhìn em.”

Im lặng một lúc, cuối cùng Đoàn Lâm đáp.

“Không nhìn được.”

Nguyễn Du thực sự căng thẳng. Cô không dám nhìn về phía Đoàn Lâm một lần nào.

Cả cuộc điện thoại, những hành động như mỉm cười, cười nhẹ, giữ vẻ khách sáo, uống nước, vuốt tóc, chỉnh váy, tất cả những gì cô có thể làm để che giấu đều đã làm.

Trong đầu cô thì đầy rẫy những dòng bình luận cuộn trào. Đoàn Lâm sao lại thẳng thắn như thế này chứ?!

Cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, dài đau không bằng ngắn đau, hay là chọn một ngày lành tháng tốt để công khai luôn đi. Nếu còn phải chơi trò “đi dây trên không” này thêm hai lần nữa, tim cô chắc chắn không chịu nổi!

Hiện tại, trên livestream, bình luận cũng cuộn trào không kém.

Lúc này máy quay lia qua Đoàn Lâm và Nguyễn Du, cả hai đều đang nhận cuộc gọi, hoàn toàn không có giao lưu ánh mắt.

Người xem ngạc nhiên, diễn viên quả thật tài giỏi, rõ ràng trong Vô Thanh Kinh Lôi cả hai diễn xuất đầy ám muội và ăn ý, mà bây giờ lại như người xa lạ, nhìn còn gượng gạo đến mức màn hình sắp nứt ra rồi.

Fan của Đoàn Lâm và Nguyễn Du cũng rần rần bình luận “không quen đâu dừng hỏi”, phút chốc xóa tan không khí căng thẳng của các cuộc tranh cãi trước đó, thoải mái hẳn.

Fan Cp rưng rưng nước mắt, thế là đủ rồi, vốn dĩ là giả thôi, được cùng khung hình đã quá ngọt ngào rồi, còn đòi gì nữa chứ!

Cho đến khi giải Nam phụ xuất sắc nhất được công bố.

Ánh đèn trong khán phòng rực sáng. Trên màn hình lớn, lần lượt phát lại 5 trích đoạn của các đề cử Nam phụ xuất sắc nhất.

Đoạn cuối là của Đoàn Lâm, từ tập giữa bộ phim Thịnh Đường. Nhân vật nịnh thần do anh thủ vai cuối cùng bị đẩy lên pháp trường, liên lụy cả gia đình bị xử trảm.

Nịnh thần ban đầu với gương mặt âm trầm, lạnh lùng lắng nghe lời kết tội, không chút hối hận. Nhưng khi nghe thấy tiếng khóc của con gái nhỏ, ánh mắt anh lay động. Cúi đầu, anh tự cười một mình.

Đây là một cảnh bi kịch chuyển từ cười sang khóc, trên gương mặt hóa trang già nua của Đoàn Lâm, từng biểu cảm đều chuyển biến vô cùng tự nhiên.

Anh thể hiện sự giằng xé và đau thương của kẻ cùng đường một cách chân thực đến mức người xem nổi da gà.

Bình luận trực tuyến bùng nổ, không thể phủ nhận rằng có người sinh ra là để dành cho màn ảnh.

Trên sân khấu, nam diễn viên gạo cội mở phong bì, mỉm cười đọc:

“Người chiến thắng giải Nam phụ xuất sắc nhất của giải Bạch Ngọc Lan năm nay là ——”

“Đoàn Lâm. Chúc mừng Đoàn Lâm!”

Gần như không có gì bất ngờ.

Tiếng hét trong khán phòng vang lên từng hồi. Nguyễn Du cuối cùng cũng có thể nhìn Đoàn Lâm lên nhận giải, cô cố nén niềm vui, khách sáo vỗ tay.

Lời phát biểu nhận giải của Đoàn Lâm rất ngắn, thậm chí còn không dài bằng tiếng hét vừa rồi của fan. Lúc anh xuống sân khấu, lại là một tràng náo động.

Ngay sau đó là đến giải Nữ phụ xuất sắc nhất.

Trên sân khấu, một nam và một nữ diễn viên dẫn chương trình đang trò chuyện:

“Hãy cùng xem những nữ diễn viên xuất sắc nào đã cống hiến màn trình diễn tinh tế của họ...”

Đến đoạn thứ ba, đó là trích đoạn của Nguyễn Du trong phim Gia Đình Nhỏ. Một cảnh khóc.

Cuộc cãi vã tại bàn ăn gia đình đột ngột bị cô chặn lại bằng hành động đập cốc, tạo nên cao trào cảm xúc.

Cảnh này được phát xong, màn hình lớn thoáng lướt qua vị trí của Nguyễn Du. Cô khẽ mỉm cười trước ống kính.

Trong lòng cô cảm thấy xấu hổ c.h.ế.t đi được. Nói thật, việc phải công khai xem lại cảnh mình diễn cảnh khóc lóc cãi vã trước mọi người, vẫn khiến cô có chút không thoải mái.

Sau đó đến khi phát xong hai đoạn còn lại.

Nữ diễn viên dẫn chương trình mỉm cười:

“Tôi xin công bố, người chiến thắng giải Nữ phụ xuất sắc nhất của giải Bạch Ngọc Lan năm nay là ——”

“Nguyễn Du! Chúc mừng Tổng Chi Chi!”

Hả?!!!

Nguyễn Du ngơ ngác.

Nam diễn viên dẫn chương trình nói thêm:

“Ban tổ chức nhận xét rằng, diễn xuất mang lại tiếng cười xen lẫn nước mắt, thể hiện trọn vẹn sự chuyển biến trong tuổi trưởng thành. Xin mời Chi Chi của chúng ta lên sân khấu nhận giải và phát biểu cảm nghĩ!”

Ở hậu trường, Lâm Thanh vừa uống nước, sắc đến ướt hết người, không kịp lau.

“Cái quái gì vậy?! Được giải thật hả?!”

Diệp Mộng Mộng cầm một nửa khăn giấy, mắt đã đỏ hoe: “Thật sao?! Thật sự á!!!”

Tại khu khán đài, fan của Nguyễn Du đều ngẩn người, im bật hai giây, rồi bùng nổ tiếng hét vang trời.

“A a a a Tiểu Du đỉnh quá!!!”

“Chúc mừng Nguyễn Du a a a——”

“Tiểu Du cố lên! Tiểu Du tuyệt vời!!!”

Có fan đã khóc òa vì xúc động, mấy ngày trước còn bảo chỉ được đề cử đã là một sự khăng định, vậy mà hôm nay lại đoạt giải, đúng là bất ngờ không tưởng!!!

Nguyễn Du vẫn đang ngơ ngác. Từ chỗ ngồi của mình lên sân khấu phải đi qua đoàn phim Thịnh Đường. Cô vừa bối rối đứng dậy đi về phía bên phải, đi được hai bước, váy của cô hình như bị kéo lại.

Cô cúi xuống nhìn, thấy vạt váy dài chạm đất của mình bị mắc vào chỗ nào đó dưới ghế, lớp vải mỏng bị xé rách một đường.

Khoảnh khắc đó đầu cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ nghĩ: Tiêu rồi, phải đền tiền cho nhà tài trợ váy rồi.

Ngay lúc ấy, có một bàn tay đưa xuống, những ngón tay thon dài, gồ vạt váy của cô ra.

Cô ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Đoàn Lâm.

Ánh mắt giao nhau. Sắc mặt Đoàn Lâm trầm tĩnh: "Chúc mừng."

"...Cảm ơn."

Nguyễn Du giữ vẻ bình tĩnh, thậm chí không biết mình làm sao mà bước lên được sân khấu.

Vô số ánh đèn rọi vào cô, sáng rực.

Cô tiến gần đến micro, lặng im một giây.

Căng thẳng, không có lời nào.

Chết tiệt, cô hoàn toàn không chuẩn bị phát biểu nhận giải!!!

Ánh mắt cô quét qua, gần đó là những diễn viên trên khán đài đang mỉm cười nhìn cô. Xa xa, trong khán phòng đầy những cái đầu, bảng hiệu cổ vũ và ánh đèn flash không ngừng lóe sáng.

Trong khoảnh khắc rất ngắn ngủi, Nguyễn Du gần như không suy nghĩ nhiều đã tìm thấy Đoàn Lâm đang nhìn mình từ hàng ghế thứ ba. Cảm giác căng thẳng giảm đi đáng kể.

Cô lấy lại bình tĩnh.

"Thật sự là rất bất ngờ, hôm nay tôi thật sự không chuẩn bị bài phát biểu nhận giải." Nguyễn Du nhìn về phía Đoàn Lâm, nhanh chóng lựa lời, thành thật nói, "Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn đạo diễn Phùng Tấn, cảm ơn tất cả các diễn viên trong đoàn làm phim, cũng như người quản lý và đội ngũ của tôi..."

Mạch suy nghĩ trở nên mạch lạc hơn.

Cô thậm chí còn có thời gian nghỉ: Đoàn Lâm hôm nay thật sự rất... đẹp trai. Đẹp trai đến mức khó tin. Lúc này không để ý kỹ, thật sự là lỗ lớn rồi.

Tóc mái thường ngày vốn không dài được vuốt gọn, đường nét gương mặt vốn đã sâu sắc lại càng thêm nổi bật dưới ánh sáng. Đúng kiểu "khuôn mặt điện ảnh" mà ánh sáng cũng yêu chiều. Bộ vest chần chu, cà vạt đen, ánh mắt nhìn cô sâu thẳm như vực.

"...Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn các fan của mình, cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mọi quyết định của tôi trong quá khứ, và mong rằng trong tương lai, mọi người sẽ tôn trọng những lựa chọn của tôi."

Ổng kính hướng về Nguyễn Du, đôi mắt cô sáng trong, ánh nhìn kiên định. Bộ váy trắng nhẹ nhàng phủ ánh sáng sân khấu khiến cô rực rỡ đến lạ.

Người hâm mộ của Nguyễn Du gần như phát khóc vì xúc động. Cả những người đang tranh cãi trên các diễn đàn cũng ngừng lại.

Những fan trung thành lâu năm khóc nức nở, họ thật sự đã chứng kiến sự trưởng thành của Nguyễn Du từ những bước đầu! Từ lúc bị cả mạng xã hội tẩy chay đến khi dũng cảm đứng lên giải thích, từ thời khắc nguy hiểm đến lúc hồi phục sau bệnh tật. Để đến được hôm nay, Nguyễn Du chắc chắn đã nỗ lực gấp trăm lần người khác!

Họ chỉ là những kẻ bị ánh sáng của cô thu hút mà thôi!!!

Trên sóng livestream, bình luận tràn ngập những lời chúc mừng: "Xuất sắc quá!", "Nguyễn Du, cố lên!!!"

Tối nay, từ khóa liên quan đến giải thưởng Bạch Ngọc Lan phủ kín các bảng xếp hạng. Chủ đề "Nguyễn Du giành giải Nữ diễn

viên phụ xuất sắc nhất" nhanh chóng leo lên top đầu.

Dù không xuất thân từ trường lớp chính quy, chỉ mới ra mắt hai năm rưỡi mà đã đạt được giải thưởng danh giá này. Thật sự là một sự lột xác thần tốc!

Trên xe về khách sạn, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đang lướt mạng, cười rạo rỡ: "Biết vậy thì ép chị chuẩn bị bài phát biểu nhận giải từ trước rồi! Lên sân khấu ngắn quá, đáng lẽ có thể nói thêm hai câu nữa!"

"May mà chị Tiểu Du phản ứng nhanh, nếu không—"

Diệp Mộng Mộng định tiếp lời nhưng đột nhiên dừng lại.

Bầu không khí trở nên im lặng. Giọng cô run run: "Đây... đây là gì vậy?"

"Cái gì?"

Lâm Thanh ghé qua nhìn, cũng sửng sờ.

Nguyễn Du đang bận trả lời tin nhắn chúc mừng, thấy hai người bỗng đứng im bật, tò mò ghé lại: "Có chuyện gì thế?"

Diệp Mộng Mộng đang nhìn một bài đăng trên Weibo.

Nửa tiếng trước, một người dùng đã đăng một bức ảnh chụp nhanh tại lễ trao giải Bạch Ngọc Lan tối nay.

[#LễTraoGiảiBạchNgọcLan# Tôi không phải fan của ai cả, chỉ thấy bức ảnh này quá xuất sắc. Không đăng thì tiếc!]

Ảnh được chụp từ khán đài xa, nhưng nhờ máy ảnh xịn nên rất rõ nét.

Rõ đến mức gương mặt của Đoàn Lâm và Nguyễn Du trong ảnh đều hiển hiện một cách hoàn hảo.

Là khoảnh khắc khi váy của Nguyễn Du bị mắc, và Đoàn Lâm cúi người giúp cô gỡ.

Nguyễn Du nghiêng người nhìn xuống, còn Đoàn Lâm quay lưng về phía máy ảnh, nhưng góc nghiêng gương mặt anh vẫn rõ ràng. Ánh sáng từ sân khấu chiếu qua, hai người như đang trao nhau ánh mắt đầy cảm xúc. Bức ảnh đẹp như một khung hình điện ảnh.

Bức ảnh này đã được chia sẻ hơn 30 nghìn lần.

Cộng đồng mạng sôi sục.

【Quá đẹp, quá hợp đôi! Đưa chữ ‘xúng đôi’ lên màn hình lớn đi!
】

【Bạch Ngọc Lan? Không! Đây là hoa hồng đỏ nở rộ trong lễ cưới!
】

【Đây là gì? Lễ cưới à?? 】【

Cả những người không theo đuổi ngôi sao cũng tình cờ nhìn thấy bức ảnh này và phải thừa nhận:

[Xiaosi]

Có gì đó rất đáng để "ship".

Chương 80: Thăm đoàn phim

Không hề chuẩn bị trước, bức ảnh thần thánh của Đoàn Lâm và Nguyễn Du, cùng với lễ trao giải Bạch Ngọc Lan tối đó, đã nhanh chóng lên hot search với chủ đề "Bạn đã từng mê cặp đôi có giá trị nhan sắc cao nhất chưa?"

Fan của Nguyễn Du còn chưa lau hết nước mắt, nhìn thấy bức ảnh này được các tài khoản lớn chia sẻ lên trang chủ, ngay lập tức đã làm dậy sóng cả cộng đồng fan, và đụng phải một cú đối đầu bất ngờ với những người hâm mộ khác.

Ban đầu, mọi người tưởng đây là một chiến lược của đối thủ để đẩy hot search, nhưng khi xem lại lượt chia sẻ và bình luận, tất cả đều là những người hâm mộ khác và những fan không cùng nhà.

【Hai người này thật sự là những ngôi sao mà, dù không phải fan nhưng vẫn thấy rất đẹp đôi, quá dễ thương!】

【Tôi có thể nói rằng mình đã từng ship một chút khi xem "Vô thanh kinh lôi" không? Cảnh quay quá đau lòng, không thể chịu được!】

【Cười không ngừng, khóe miệng không buông xuống, đã lưu ảnh nền rồi!】

【Cảnh này trong ảnh chụp!! Khi Nguyễn Du phát biểu cảm nghĩ nhận giải, có vẻ như đang nhìn Đoàn Lâm đó [ảnh]】

Còn có người chụp lại một cảnh trong lễ trao giải tối nay, khi Nguyễn Du nhận giải, ống kính quay ngang và ánh mắt của cô ấy nhìn về phía Đoàn Lâm. Đoàn Lâm cũng vừa lúc đang nhìn cô ấy.

Fan của Nguyễn Du không thể thẳng thừng mắng chửi như khi đối mặt với những người hâm mộ của đối thủ, đành phải vừa cười vừa lý giải trong lòng đầy bức tức: "Nguyễn Du lúc đó chỉ vì quá căng thẳng nên không tìm được điểm nhìn, đúng lúc vị trí của một diễn viên lại ở ngay trung tâm hàng ghế đầu thôi mà, haha."

Lăng Giác nhận ra chuyện, nhanh chóng vào điều hướng bình luận: "Đoàn Lâm luôn là người đàn ông lịch sự, có giáo dục mà, chúc mừng anh ấy đã giành giải Nam phụ xuất sắc nhất tại Bạch Ngọc Lan."

Bức ảnh đôi này bất ngờ lan rộng, một làn sóng mà chẳng ai ngờ tới. Các fan của hai bên lại quay lại cãi vã nhau, cãi xong lại thấp hươu khấn vái, thề rằng sẽ ăn chay cả đời, chỉ cầu sau này không bao giờ phải chung khung hình nữa!!!

Những người fan trung lập thì chỉ đùa vui và cảm ơn mọi người đã tham gia "đám cưới của cặp đôi nhan sắc đỉnh cao" trong giới giải trí.

Bức ảnh được chia sẻ khắp nơi, người ngoài nhìn vào chỉ thấy là những câu chuyện hài hước ngọt ngào, nhưng chẳng ai thật sự tin vào chuyện đó. Đây không phải là tin đồn, không cần phải lên tiếng phủ nhận.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy tình huống này, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng lại đổ mồ hôi lạnh, chỉ muốn tiêm một liều thuốc an thần, vì đây thật sự là chuyện có thật đấy!!!

Nguyễn Du không để ý đến họ, đang nghe điện thoại.

“Anh đến sân bay chưa?”

Bên kia, âm thanh ồn ào của Đoàn Lâm vọng lại. Anh trả lời: “Vừa đến.”

“Lúc này quên chúc mừng anh rồi, chúc mừng anh nhé.” Cô ấy tâm trạng rất tốt, giọng điệu vui tươi.

“Lúc đó em đang nghĩ gì vậy?”

Cô ngớ ra: “Hả?”

Đoàn Lâm dừng lại một chút rồi hỏi: “Lúc nhìn anh, em đang nghĩ gì?”

“... À, lúc đó á?” Nguyễn Du nhìn về phía Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng, thấy họ đang nhìn mình, không thể tránh khỏi chút lúng túng, nhưng cô vẫn thành thật đáp: “Chắc là, nghĩ về anh thôi.”

Cô chắc chắn: “Em cảm thấy tối nay anh thật sự rất đẹp trai, thật sự.”

Đoàn Lâm bên kia không đáp lại.

Một lúc sau, anh mới nói với giọng trầm: “Muốn đến gặp anh không?”

Nguyễn Du hơi ngừng lại: “... Anh không phải phải vội bắt chuyện bay sao?”

“Không bay nữa.”

Giọng của Đoàn Lâm nghe khá bình tĩnh, nhưng cô bỗng cảm thấy có chút lạ. Cảm giác ấy như thể bị ai đó nắm lấy gáy.

“Nhưng mà, tối nay em còn có buổi tiệc chúc mừng.” Cô nhìn hai người trước mặt với ánh mắt như muốn giành lấy điện

thoại, ngập ngừng nói: “Hay là đừng gặp nhau nữa?”

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng nhìn Nguyễn Du nói thêm mấy câu rồi cúp máy, có vẻ như không có ý định gặp mặt riêng trong tối nay. Hai người thở phào nhẹ nhõm.

“Hai người sao mà căng thẳng vậy, không phải là không có scandal gì sao?” Nguyễn Du lại nhìn lại bức ảnh thần thánh một lần nữa, ôi, đẹp quá, đã lưu lại, đánh giá: “Cũng không thể gọi là scandal, đây thật sự là sự cố, tôi quản lý cảm xúc rất tốt mà.”

“Đúng là không có scandal gì thực sự.”

Lâm Thanh nhìn điện thoại, kết luận với giọng đầy lo âu: “Chỉ có điều, bức ảnh này vừa mới được chia sẻ 70.000 lần trong một giờ, siêu thảo luận của hai người đã tăng thêm một vạn fan, và thứ hạng đã nhảy lên năm bậc. Các fan của hai người đang lùng sục khắp nơi, truy đuổi các fan CP.”

“...”

Diệp Mộng Mộng rùng mình: “Chị Tiểu Du, fan của chị còn thể là ba năm ăn chay để đổi lấy chị và Đoàn Lâm không bao giờ gặp lại nhau, kiếp này mà còn chung khung hình một lần nữa là sẽ g.i.ế.c c.h.ế.t quản lý và trợ lý của chị!”

Nguyễn Du: “...”

Tăng lương. Ngày mai tăng lương!!!

Sau lễ trao giải Bạch Ngọc Lan, chủ đề này đã nóng lên trong hai ngày. Nguyễn Du tham gia bữa tiệc mừng công của đoàn phim Gia Đình Nhỏ rồi vội vã quay lại đoàn phim "Người qua đường Giáp Ất" để tiếp tục quay. Thỉnh thoảng cô cũng nhận một vài hợp đồng quay phim ngoài trời.

" Người qua đường Giáp Ất" đã quay đến nửa sau, cô và Ngô Anh Hào đóng vai cháu gái và cậu, phần quay ở trong nước đã gần hoàn thành, theo kịch bản, phần lớn các cảnh tiếp theo sẽ được quay ở Hollywood, phải đi nước ngoài để quay.

Vào đầu tháng 7, cô theo đoàn phim chuyển bối cảnh. Tối hôm đó, khi đoàn phim đến sân bay quốc tế Los Angeles, cô ngồi xe đưa đón về Hollywood.

Hollywood nằm ở vùng ngoại ô Los Angeles, không xa, chỉ mất hơn một giờ lái xe từ sân bay. Dù Nguyễn Du đã có dấu nhập cảnh của Mỹ trong hộ chiếu từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên cô đến nơi này.

Tài xế đưa đoàn phim là người Hoa kiều, đã đặc biệt lái xe dọc theo Đại Lộ Hoàng Hôn và trò chuyện bằng tiếng Quan Thoại không quá chuẩn, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cả hai bên đường đều là những cây cọ, thỉnh thoảng có những bảng quảng cáo in poster phim vụt qua.

Thành phố rực rỡ ánh đèn, nằm cạnh vịnh biển, ba mặt đều là núi. Xa xa, trên đỉnh núi cũng có những ngôi nhà sang trọng của giới nhà giàu và ngôi sao Hollywood.

Ngồi bên cạnh, Ngô Anh Hào không hiểu tài xế nói gì, liên tục nhăn mặt: "Bạn nói gì vậy?"

Tài xế hỏi lại bằng tiếng Anh, Ngô Anh Hào cuối cùng cũng hiểu, anh phá lên cười, hai người trò chuyện thoải mái.

Nguyễn Du hạ cửa sổ xe, cảnh vật ngoài trời trở nên sống động hơn, cảm giác rất mới mẻ.

Hollywood đây!

Ngày đầu tiên ở Hollywood, cả đoàn phim nghỉ ngơi để điều chỉnh múi giờ. Chiều hôm sau, khi đang ăn cơm ở nhà hàng, nhà

sản xuất mới cùng đội ngũ quay phim bước vào.

"Người qua đường Giáp Ất" là dự án hợp tác giữa Anh Ảnh và Đông Ảnh, vì có những cảnh quay ở nước ngoài, nên khi dự án bắt đầu, họ đã hợp tác với một công ty điện ảnh địa phương ở Los Angeles. Nhà sản xuất mới là người được công ty đó cử đến để giúp sắp xếp lịch quay, dễ dàng mượn được trường quay địa phương và điều phối diễn viên phụ.

Nhà sản xuất mới tên là Johannes Galan, tóc bạc cắt ngắn, thân hình vạm vỡ, nhưng khi cười lại rất dễ gần. Nguyễn Du cảm thấy cái tên này rất quen.

"Galan à! Chính là đạo diễn của series phim 'Tội Phạm Quán!'" Diệp Mộng Mộng kích động giải thích, "Trời, sao lại mời được anh ấy vậy!"

Đó là một đạo diễn nổi tiếng với các bộ phim b.o.m tấn ở Hollywood.

Mời được anh ấy?

Nguyễn Du nghĩ một chút về tài sản của nhà Đoàn, rồi giải thích với Diệp Mộng Mộng: "Có lẽ... là vì có tiền."

Cô đã xem qua kịch bản, trong phần quay ở Hollywood có khá nhiều cảnh quan trọng.

Hai năm trước, người cậu mắc bệnh nói lắp, đã cho người bạn thân vay một khoản tiền lớn, gần vài trăm nghìn, nhưng không ngờ người bạn đó chẳng trả lại một xu nào, nghe nói anh ta hiện đang làm diễn viên phụ ở Hollywood, người cậu quyết định tự mình đi đòi nợ. Người cậu muốn đến Hollywood đòi nợ, cháu gái lại muốn đi tìm ước mơ, thế là cả hai cùng đi và tình cờ đồng hành.

Hollywood nổi tiếng là thành phố điện ảnh, nơi tập trung nhiều công ty sản xuất phim nổi tiếng. Hai người vô tình bị mời đi thử vai cho một cảnh quay, diễn vai cướp ngân hàng.

Việc thử vai qua rất thuận lợi, đổi trang phục, cầm đạo cụ, người cậu thực sự đã đi cùng cháu gái làm diễn viên phụ, và họ quay tại hiện trường thật. Hai người dưới sự chỉ đạo của đạo diễn xông vào khu quay, cầm s.ú.n.g uy h.i.ếp và thực hiện các động tác thuần thục, khi lấy được túi tiền thì mới phát hiện ra có gì đó không ổn.

Người qua đường không phải là diễn viên phụ!

Ngân hàng thật sự là ngân hàng!

Và s.ú.n.g cũng là s.ú.n.g thật!

Những người đó không phải là nhân viên đoàn phim! Họ thật sự đã cướp ngân hàng!!

Sau đó là một cảnh hỗn loạn khi bị cảnh sát bắt đi, những lời giải thích khó khăn của người cậu và những tình huống hài hước từ cháu gái với tiếng Anh chưa tốt. Khi Nguyễn Du đọc kịch bản, cô đã cười không ngừng.

Trương Gia Minh muốn bộ phim có thể qua được kiểm duyệt vào mùa xuân năm sau, vì vậy tiến độ quay phim rất gấp. Vào buổi tối ngày nhà sản xuất mới đến, đoàn phim đã bắt đầu quay.

Nhiều cảnh trong bộ phim của họ phải quay ở các con phố. Hollywood quanh năm đông đúc khách du lịch, ngay cả khi có phim trường dựng lên, vẫn có rất nhiều người đứng từ xa quan sát, nhưng đa phần là người nước ngoài, không nhiều người Hoa. Độ nổi tiếng của Nguyễn Du vẫn chưa đủ để khiến mọi người nhận ra cô ở khắp nơi trên thế giới, nên số người nhận ra cô là rất ít.

Ở Hollywood, vai của Ngô Anh Hào, đóng vai người cậu, có một câu chuyện tình yêu riêng, vai của anh ta nhiều cảnh hơn Nguyễn Du. Đến phần sau, vai của cô nhẹ nhàng hơn, có khi cả ngày chỉ quay một cảnh.

Cô không cần phải vội vàng chạy tới các buổi quay phim khác, sau khi xong việc có thể đi mua sắm cùng Lâm Thanh và những người khác trong nhóm.

Không cần đeo khẩu trang cũng không sao, không có ai vây quanh. Thỉnh thoảng có vài du khách Trung Quốc nhận ra cô, nhưng cũng không gây náo loạn gì lớn, chỉ cần ký tên và chụp ảnh là xong, rồi cô có thể cười tươi vẫy tay chào tạm biệt.

Cô gần như vui mừng muốn khóc, ôi ôi, cô có thể nhận thêm một trăm công việc du lịch công tác kiểu này!!

Nhưng một tuần trôi qua, những điểm tham quan đã gần như xong.

Cô nhận ra rằng Hollywood thực sự có chút khác với những gì cô tưởng tượng.

Hollywood thực chất là một thành phố nhỏ, trên các con phố luôn thấy các rạp chiếu phim và cửa hàng thương hiệu thời trang, nhiều phố mua sắm cao cấp, những cửa hàng nhạc cụ và cửa hàng kỷ niệm phim cũng xuất hiện khắp nơi. Khi cô đã check-in xong những địa điểm như Đại lộ Ngôi sao và Universal Studios, sự hào hứng đã qua đi.

Giai đoạn quay phim của nhóm hầu hết đều diễn ra trong studio, những cảnh quay về hải quan và sở cảnh sát đều là bối cảnh dựng trong studio, Nguyễn Du lại quay về với cuộc sống giữa khách sạn và phim trường.

Nửa tháng sau, An Trác Tây gọi điện thoại.

“Chị thấy tiến độ quay phim của em, có phải sắp hoàn thành không?”

“Đúng, quay xong cảnh ở đây là sẽ kết thúc.” Nguyễn Du nghĩ một chút, “Chắc còn khoảng bốn, năm ngày nữa là về rồi.”

“Đừng vội về. Có một thương hiệu nước hoa muốn ký hợp đồng với em làm đại sứ thương hiệu,” An Trác Tây nói về một nhãn hiệu mà cô ấy quen, “Quay quảng cáo ở New York, khi quay xong phim ở đây, chị sẽ cho người đến ký hợp đồng, các em quay xong quảng cáo rồi về luôn.”

Nguyễn Du đồng ý: “Được.”

An Trác Tây trò chuyện thêm vài chuyện công việc, rồi cười nói: “Ngày kia là sinh nhật em đúng không? Năm nay không thể ăn sinh nhật ở trong nước rồi, nhân dịp đó em quay một Vlog cho fan đi.”

Nguyễn Du chợt nhớ ra, đúng vậy, cô gần như quên mất ngày sinh nhật sắp tới!

“Quay Vlog á?”

“Ừ, chỉ cần quay lại những việc hàng ngày của em thôi, không cần quá riêng tư đâu, ăn uống hay trang điểm gì đó đều quay được, sau đó để Lâm Thanh giúp em chỉnh lại, fan sẽ thích.”

Sau khi cúp máy, có tiếng gõ cửa phòng khách sạn.

Mở cửa, là nữ diễn viên đồng nghiệp Diêu San. Cô ấy đóng vai nữ diễn viên người Hoa mà người cậu Ngô Anh Hào gặp ở Hollywood, vừa mới gia nhập đoàn phim vài ngày trước.

[Xiaosi]

“Tiểu Du, tối nay chúng tôi đi xem buổi hòa nhạc, trợ lý của tôi mua thêm hai vé, bạn có muốn đi không?”

Nguyễn Du nghĩ tối nay cũng không có việc gì, ngày mai cũng không có cảnh quay, nên đồng ý: “Được, ở đâu vậy?”

“Ở nhà hát ngoài trời, lái xe mất khoảng nửa giờ.”

Vào buổi tối, Nguyễn Du rủ Diệp Mộng Mộng đi cùng Diêu San và nhóm họ để xem hòa nhạc.

Buổi hòa nhạc diễn ra tại nhà hát ngoài trời Hollywood, cả nhà hát được xây dựng dọc theo sườn đồi, sân khấu hình vòm ở chân đồi, hàng ghế khán giả kéo dài từ chân đồi lên tới giữa đồi.

Trên sân khấu là một ban nhạc rock nổi tiếng ở Los Angeles. Diêu San đã đặt vé ở hàng ghế đầu, không khí tại sự kiện rất sôi động, tiếng người reo hò vang lên, bên cạnh còn có một cặp đôi đang xem biểu diễn và cầu hôn nhau, tiếng hét của họ khi một trong hai người rút nhẫn ra thật to.

Nguyễn Du quay Vlog từ hôm trước, cả buổi đều hào hứng cầm điện thoại, không quay mình mà chỉ quay lại màn biểu diễn và khán giả.

Quay được một nửa, điện thoại hết pin, cô không quan tâm nữa.

Khi chuẩn bị quay về khách sạn, đã gần 11 giờ tối.

Trên xe, Diệp Mộng Mộng nhìn điện thoại và bất ngờ nói: “Lâm Thanh gọi cho em hai cuộc, em không nghe.”

Nguyễn Du: “Cậu ấy sao rồi?”

“Không có chuyện gì, chỉ bảo chúng ta nhanh chóng quay lại thôi.” Nguyễn Du xem tin nhắn.

Khách sạn của đoàn phim nằm ở trung tâm thành phố, cả tầng mười hai của khách sạn đều là phòng của đoàn phim. Khi họ vừa ra khỏi thang máy, thấy Lâm Thanh đang đi qua hành lang, nhìn thấy Nguyễn Du đi tới, anh ta thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng về rồi!”

Diêu San cười: “Sao vậy?”

Lâm Thanh ngượng ngùng cười và làm mặt quỷ với Nguyễn Du.

“Chắc là chuyện Vlog đúng không? Biết rồi, quay rồi.” Cô không để ý, tưởng cậu ấy nhắc nhở về việc này, vẫy tay rồi đi về phòng.

“Không phải đâu!” Lâm Thanh bật thốt lên, “Là người đến rồi!”

“Cái gì?”

“Là nhà sản xuất.”

Nguyễn Du vẫn chưa hiểu, cô đâu biết ai là nhà sản xuất—

Chờ chút?

Lâm Thanh lo lắng: “Họ đến hai tiếng trước, chắc bây giờ đang ở quầy bar dưới tầng với đạo diễn Trương Gia Minh.”

Diêu San: “Nhà sản xuất của chúng ta là ai?”

“Là lãnh đạo của Anh Ảnh hay Đông Ảnh?” Một trợ lý ở bên hỏi.

Còn ai nữa chứ! Nguyễn Du đột nhiên cảm thấy căng thẳng, không phải là Đoàn Lâm đến sao?!!

Cô chợt nhớ lại, hình như anh ấy đã nói sẽ đến thăm đoàn phim. Nhưng sao lại không thông báo trước cho cô?

Khi họ vừa đi vào, thang máy phía sau kêu “ding”.

“...Tôi đã đến một lần rồi.” Trong thang máy, Trương Gia Minh vẫn đang trò chuyện, nhìn lên và cười chỉ về phía Nguyễn Du, “Đó, người cậu đợi đã đến rồi.”

“Đoàn Lâm?!” Diêu San thốt lên.

Nguyễn Du nhìn thấy Đoàn Lâm bên cạnh Trương Gia Minh, anh mặc áo phong trắng và quần đen đơn giản, không đội mũ, ánh mắt anh ngay lập tức hướng về phía cô.

Hai ánh mắt gặp nhau trong hai giây. Đoàn Lâm bước về phía cô, dừng lại, vẻ mặt yên tĩnh, nhẹ nhàng hỏi: “Sao không nghe điện thoại?”

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú. Một cách công khai.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng tim như ngừng đập, Diêu San bên cạnh và người trợ lý cũng ngậy ra.

Tôi, c.h.ết tiệt.

“...Không, điện thoại em hết pin rồi.” Một lúc sau, Nguyễn Du mới thốt lên, còn muốn giải thích, cười và định bỏ đi, “VẬY em đi sạc điện thoại, mọi người cứ trò chuyện đi.”

Vừa dứt lời, tay cô bị nắm lấy.

Đoàn Lâm nắm tay cô, gật đầu chào Trương Gia Minh: “Khi khác nói chuyện.”

“Được, không làm phiền hai người nữa,” Trương Gia Minh mỉm cười đáp lại.

Nguyễn Du nhìn... ngây người. Cô bị anh nắm tay, cả người đứng đờ ra nhìn anh. Anh hỏi: “Phòng nào?”

Im lặng.

Một lúc lâu sau, Nguyễn Du mới từ từ đưa thẻ phòng cho anh:
"Phòng này."

Chương 81: Vợ

Tất cả mọi người có mặt ở đó, chỉ có thể mắt tròn mắt dẹt nhìn Nguyễn Du bị Đoàn Lâm kéo vào phòng. Trừ Trương Gia Minh, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

"Trời ạ, chúng ta vừa mới chứng kiến một quả b.o.m lớn à?!! Trời ạ!!"

Diêu San ngây ngẩn: "Đoàn, Đoàn Lâm và Nguyễn Du họ..."

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng cũng ngây ngẩn, không thể tin được Đoàn Lâm lại chẳng hề ngại ngẩn như vậy! Lâm Thanh: "Đạo diễn Trương, ông..."

Trương Gia Minh mỉm cười thừa nhận: "Tôi biết, các bạn không phải cũng đã sớm biết rồi sao?"

Hai người im lặng.

"Nguyễn Du ở buổi hòa nhạc mua quà lưu niệm nhưng quên lấy rồi, giờ có nên mang đi không?" Trợ lý của Diêu San lúng túng cầm túi quà.

"Ừ, đưa cho tôi đi." Diệp Mộng Mộng nhận lấy.

Khi mọi người vẫn còn mơ màng, Diệp Mộng Mộng gõ cửa phòng Nguyễn Du, gõ một lúc lâu nhưng không có ai mở cửa.

Lâm Thanh ngăn cô lại, vẻ mặt có chút ngập ngừng: "Đừng gõ nữa, tối nay chắc không có thời gian đâu."

Diệp Mộng Mộng và anh nhìn nhau, mặt cô đỏ lên, "Chắc là vậy rồi."

Cả hai thở dài, mỗi người trở về phòng.

Trời ơi, cái cảm giác hồi hộp này bao giờ mới kết thúc đây!

Trong phòng, khi tiếng gõ cửa cuối cùng ngừng lại, Nguyễn thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng chưa kịp xác nhận xem họ đã đi chưa, cô lại cảm thấy dưới môi có một cái hôn nhẹ, cảm giác lập tức kéo cô về thực tại.

Năm phút trước.

Cô ngây người khi bị Đoàn Lâm kéo vào phòng, anh rót nước, vừa uống xong một ngụm, cô định nói gì đó thì anh nắm lấy cổ tay cô và hôn xuống.

Lúc này lưng cô dựa phải cạnh bàn, có chút không thoải mái.

Cô hơi nhúc nhích, cảm giác Đoàn Lâm hơi lùi lại, tay ôm vòng eo cô từ phía sau, dường như là sờ phải cạnh bàn cứng lạnh. Ngay sau đó, anh ôm cô ngồi lên đùi anh, trực tiếp ôm cô ngồi trên bàn.

Hai người đối diện nhau một lúc. Đoàn Lâm hạ mắt, đầu mũi chạm vào môi cô. Anh càng gần, cô có thể ngửi thấy mùi hương gỗ nhẹ nhàng trên cơ thể anh.

"Vừa nãy đi đâu?"

"... Em và Diêu San đi xem buổi hòa nhạc," Nguyễn Du tìm đập thành thịch, hơi thở dồn dập, cô lấy lại bình tĩnh rồi nhớ ra, không đúng, "Phim mới của anh không phải còn hai ngày nữa mới đóng máy sao?"

Đoàn Lâm: "Đóng máy rồi. Hôm qua đã kết thúc."

Cô "Ồ" một tiếng, đột nhiên nhớ ra, hình như không thấy Khương Lập đâu: "Anh không có trợ lý theo cùng sao?"

Đoàn Lâm cắn nhẹ dưới cằm cô.

"Chỉ có anh."

Cô thoảng cảm thấy vui mừng nhưng lại không khỏi phân tâm, nhớ ra một điều quan trọng hơn: "VẬY, đạo diễn Trương đã biết chuyện của chúng ta từ lâu rồi sao?"

Đoàn Lâm gật đầu.

"Lần trước đi thăm đoàn."

Lần trước là lần nào?

[Xiaosi]

Nguyễn Du nghĩ một lúc, nhớ ra là, à, ngày 20 tháng 5. Lần cô đi xem buổi tổng duyệt concert của Kỷ Lâm Hạo bị chụp ảnh. Anh ấy còn...

Chưa nghĩ xong, bỗng dưng cô dừng lại.

Lúc này, đầu của họ kề sát nhau. Đoàn Lâm nhẹ nhàng vuốt từ cổ cô xuống, rồi tìm thấy gì đó và tháo ra.

Cảm giác trên vai cô nhẹ đi. Nguyễn Du thở mạnh, ngẩn người.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài tay, nhìn từ phía trước không có gì đặc biệt, nhưng phía sau váy có một phần thiết kế khoét tròn, lộ một ít lưng, phần trên của vai được buộc bằng dây. Lúc này bị tháo ra.

Váy lụa. Mới tháo ra thì đã trở nên rộng.

"... Có mồ hôi." Nguyễn Du nhìn Đoàn Lâm, trong đầu trống rỗng, "Hôm nay em ra mồ hôi rồi, em phải, phải tắm trước."

Nói xong, cô muốn tự c.h.ết luôn.

Chết tiệt, cô vừa nói gì vậy? "Tắm trước" sao?!

Đoàn Lâm dừng lại, nhìn cô một lúc, yết hầu lặn nhẹ. Không nói gì, tay anh xoa nhẹ vòng eo cô, không nặng không nhẹ, véo một cái.

Nguyễn Du cảm thấy mình căng cứng, cảm giác hơi thở của Đoàn Lâm vây quanh cổ cô. Dường như, anh cắn vào phần vải che vai cô.

Vai cô cảm thấy lạnh. Cô lập tức: "Anh có muốn, điều chỉnh mùi giờ không?"

"Vợ à." Giọng Đoàn Lâm nhẹ nhàng bên tai cô.

Giọng anh luôn lạnh lùng, nhưng lại mang một chút lưỡi biếng.

"... Em," trời ạ. Nguyễn Du xấu hổ đến mức không thể chịu được, cô lấy điện thoại đang sạc gần đó, mở khóa và đưa cho Đoàn Lâm, "Bọn em vừa xem hòa nhạc, em có quay lại, thấy cũng khá hay, anh có thể xem thử." Cô đỏ mặt, nghẹn lời, "Anh, đợi chút."

Nói xong cô không nhìn Đoàn Lâm, gần như là lặn vào phòng tắm. Cửa đóng lại.

Đoàn Lâm ngẩng đầu, thấy cô không quay đầu lại, mặc chiếc váy hoa đỏ cherry bó eo, sau lưng dây buộc đã tháo rời, mái tóc đen dài quét qua vai trắng nõn.

Chỉ khi tiếng nước trong phòng tắm vang lên, anh mới thu tầm mắt, nhìn vào video cô vừa quay.

Là buổi hòa nhạc rock ở sân khấu ngoài trời, tiếng hét của khán giả vang dội khắp nơi.

Giữa buổi, có một người cầu hôn.

Máy quay đưa vào cặp đôi cầu hôn không xa, xung quanh là tiếng hét "Marry him" rộn ràng.

Giọng cô cũng gần micro, vui vẻ cười: "Cưới anh ấy đi cưới anh ấy đi—"

Trong phòng tắm, Nguyễn Du tắm xong rồi ngồi thêm mười phút nữa để bình tĩnh lại.

Làm đủ mọi bước tâm lý, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Khi chuẩn bị đi ra thì bất ngờ phát hiện không mang theo đồ ngủ và nội y vào!

"Đoàn Lâm."

Cô quần khăn tắm, cửa mở một khe nhỏ.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh: "Anh có thể lấy giúp em váy ngủ không? Em hình như để ở gần cái gối."

Chờ khoảng mười mấy giây, tiếng gõ cửa vang lên.

Nguyễn Du đưa tay ra, nhưng cổ tay vừa đưa ra đã bị nắm lấy. Cửa phòng tắm mở, cô bị Đoàn Lâm kéo đến bên giường, ngồi xuống.

Sự điềm tĩnh giả vờ đã biến mất: "Á?"

Đoàn Lâm nhìn cô, hơi cúi xuống, dùng ngón tay lau đi vết nước nhỏ chảy xuống trán cô.

Hỏi cô: "Giúp em sấy tóc nhé?"

“... Ừ, được.”

Nguyễn Du hơi cúi đầu để Đoàn Lâm sấy tóc cho, không nói gì, căng thẳng đến mức muốn khóc, trong đầu chẳng còn từ ngữ thô tục nào nữa. Cô nhìn có vẻ rất ngoan ngoãn.

Mới tắm xong, làn da cô đỏ ửng lên. Ngón tay của Đoàn Lâm chạm vào cổ cô, ấm áp và mềm mại, cô hơi run lên. Lỗ tai cô cũng đỏ lên.

Sấy tóc xong.

Đoàn Lâm cúi người xuống, hôn qua trán cô, mắt nhìn xuống: “Anh đi tắm.”

Giọng nói khàn khàn. Có vẻ như đang kéo theo một ham muốn.

Khi tiếng động từ phòng tắm vang lên lần nữa, Nguyễn Du lấy áo lót, vội vàng mặc váy ngủ, và thay xong, trong đầu cô bỗng nhiên xuất hiện một câu.

Dù sao thì một lát nữa cũng sẽ không mặc gì. Dù sao lần trước cũng đã bị nhìn gần như hết rồi.

Nói xong cô lại nghĩ.

Không đúng, thật sự là xấu hổ.

Cảm giác thật sự là xấu hổ.

Cô thay xong, trèo lên giường, toàn thân cuộn lại trong chăn. Cô chùi chăn, căng thẳng, đầu óc quay cuồng.

Cảnh quay giường chiếu trong “Vô Thanh Kinh” hồi đó cô học những gì nhỉ? Đệt, không nhớ nữa! Còn nữa, phòng này cách âm có tốt không? Phòng ở bên cạnh là ai nhỉ? Lâm Thanh hay Diệp Mộng Mộng?

Cô không biết đã nằm trong chăn bao lâu, gần như không thở nổi, đến một giây trước khi gần như nghẹt thở, cảm giác bên kia giường hơi lún xuống.

Một lát sau, trên đầu có ánh sáng. Nguyễn Du không tiếp tục vùi đầu vào chăn như con đà điểu nữa, ngẩng mặt lên, thấy Đoàn Lâm đè lên mép giường, quỳ một chân, ánh mắt dừng lại trên mặt cô.

Sau đó, anh cúi người xuống, hôn cô.

Hôn trên trán cô, cô vô thức nhắm mắt lại. Ngửi thấy mùi sữa tắm mát lạnh từ người Đoàn Lâm.

Cảm giác toàn thân chỉ tập trung vào những nụ hôn nhẹ nhàng của anh, lúc gần lúc xa.

Từ trán, xuống lông mi, cạnh mắt, đầu mũi, rồi lại hôn lên môi.

Hơi thở giao hòa, quán quýt. Môi và răng đan vào nhau.

Trong phòng sáng đèn, nhịp tim Nguyễn Du nhanh đến mức không dám mở mắt. Cảm giác mình bị lột bỏ từ trong chăn.

Bất ngờ, eo cô bị siết lại, bị ôm lên một chút, thân thể sát lại.

Đoàn Lâm mút môi dưới của cô, ngón tay lướt qua má cô, đẩy môi cô ra để hôn sâu. Cô căng thẳng, nhắm mắt lại, hôn đáp lại một cách không có lệ, nhưng bị Đoàn Lâm không khách khí cắn nhẹ vào đầu lưỡi.

Trong phòng rất yên tĩnh. Chỉ có âm thanh của nước văng văng, rất nhỏ, hòa lẫn với hơi thở càng thấp hơn.

Nhưng Nguyễn Du chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Một lúc lâu sau, hơi thở tách ra một chút.

Nụ hôn đi xuống. Cầm, xương quai xanh, rồi...

Nguyễn Du đột ngột mở mắt, nhìn Đoàn Lâm, toàn thân cô nóng bừng muốn chết.

Phản ứng đầu tiên là dùng mu bàn tay che miệng, cắn vào khớp ngón tay.

Đoàn Lâm nâng mắt lên, đôi mắt đen sâu thẳm, ngừng lại: “Sao vậy?”

“... Em sợ, sẽ phát ra tiếng.” Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, giọng nói mơ hồ, rất nhỏ, “Không biết cách âm thế nào.”

“Đừng cắn bản thân.”

Tay cô bị nắm chặt, kéo ra. Đoàn Lâm lại tiến lại gần, hơi thở của cả hai giao nhau, ngón tay anh lướt qua môi dưới của cô, nhẹ nhàng ấn một chút.

Giọng nói trầm thấp: “Mở miệng.”

“... Hả?” Nguyễn Du ngơ ngác.

Vừa dứt lời, cô cảm thấy chiếc váy ngủ của mình bị kéo lên đến bụng, lại còn bị kéo lên thêm nữa.

Cô vô thức cắn lấy một góc váy. Chính là váy của mình.

Cô ngay lập tức nhận ra, toàn thân nóng bừng.

Ngay sau đó, thấy Đoàn Lâm lại tiến sát, mắt anh khép, hôn lên đôi môi mà cô đang cắn váy. Khoảng cách gần như vậy, dưới ánh đèn sáng rực, đôi mắt anh như mực, nốt ruồi đào dưới mắt càng thêm quyến rũ.

Ánh mắt Nguyễn Du căn bản không thể tập trung, tay cũng không biết để đâu. Cô nhìn loạn xung quanh, liếc qua người

Đoàn Lâm, dừng lại, rồi đột ngột quay đi.

Anh chỉ cuốn một chiếc khăn tắm. Những đường nét trên cơ thể anh rõ ràng và mượt mà, dưới ánh sáng cơ thể anh thật đẹp nhưng mỗi một tác đều như đang căng đầy ham muốn.

Đoàn Lâm khẽ dụi vào cổ cô, hôn và l.i.ế.m nhẹ.

Giọng anh khàn khàn nói: "Đau thì bảo anh."

Nguyễn Du hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì, có lẽ là một khoảng trống, chỉ có thể mơ hồ thốt lên một câu tên của anh.

Tiếp theo là một loạt sự việc, đầu óc hoàn toàn mờ mịt.

Cô không ngờ rằng hai chữ Đoàn Lâm lại là những từ duy nhất cô nói trên giường tối nay.

Nguyễn Du cảm thấy mình như một con cá trên thớt, không biết phải phối hợp thế nào, chỉ có thể để Đoàn Lâm muốn làm gì thì làm.

Đến lúc sau, nước mắt cô rơi xuống như mưa, lông mi ướt thành từng chùm, vết nước mắt loang lổ khắp mặt.

Đau. Ứm, đau quá.

Giọng cô đã nghẹn lại, không thể phát ra tiếng khóc, tất cả chỉ còn lại những tiếng nức nở nhỏ, bị Đoàn Lâm chặn lại thành những tiếng rên rỉ khe khẽ.

Anh cúi xuống hôn cô, nói vài câu gì đó mà Nguyễn Du không nghe rõ, hình như là đang dỗ dành cô, nhưng cô khó chịu đến nỗi chỉ có thể nghe thấy vài từ của anh.

Anh gọi cô, "vợ".

Âm điệu không còn lạnh lùng, trầm ấm và khàn khàn, đầy dục vọng.

Vẫn tiếp tục dỗ dành cô. Nhưng không hề khách khí.

Ánh mắt Đoàn Lâm nhìn cô, quá sắc bén.

Nguyễn Du cảm thấy toàn thân như đang bốc cháy, nhịp tim nhanh đến mức sợ hãi, cô nghẹn ngào, vội vã túm lấy cái gối bên cạnh che kín mặt.

Cô nghĩ rằng nhịp tim sẽ dịu lại một chút. Nhưng ngay sau đó, nó lại tăng lên mạnh mẽ hơn.

Nước mắt lập tức bị ép ra, thấm ướt một phần gối.

Lúc này, sự quẩn quýt không dứt.

Câu nói thứ hai của cô là sau một khoảng thời gian dài.

Đoàn Lâm cuối cùng cũng buông tha cho cô.

Ban đầu vẫn ổn, Nguyễn Du mệt đến nỗi không thể mở mắt, vừa khóc vừa muốn ngủ, nhưng trong sự mơ hồ, cô cảm giác Đoàn Lâm lại đang hôn cô. Những nụ hôn vụn vặt, nhưng lại thiêu đốt từng dây thần kinh của cô như một cơn cuồng phong.

Cô mở mắt một cách khó khăn, theo phản xạ lùi về phía sau, nhỏ giọng: "Anh đừng qua đây."

Nhưng khóe mắt cô đỏ ửng, giọng nói lại mềm mại như nước.

Từng sợi tóc từ trán đến tai cô đã ướt đẫm mồ hôi, bị Đoàn Lâm từ từ hôn qua.

Cảm giác say đắm chưa tan, cổ chân cô lại bị nắm chặt. Cô đối diện với ánh mắt của Đoàn Lâm, anh cúi mắt, những hàng mi

dài che khuất ánh mắt thẳng thắn, rõ ràng, là sự quyến rũ và ham muốn của đàn ông.

Thưởng thức một khi đã biết sẽ khó dừng lại.

Cuối cùng, Nguyễn Du được bế đi tắm, mặc chiếc váy ngủ sạch sẽ, từ phòng tắm bước ra, vẫn trong vòng tay của Đoàn Lâm.

Cô ôm cổ anh, nhìn qua cửa phòng một chút, khoảnh khắc ấy xấu hổ đến mức muốn nhẩy ra cửa sổ tự kết thúc.

Chăn đã không thể nhìn nổi nữa.

Đoàn Lâm không bế cô lên giường, mà đến cửa phòng, dựa trán vào trán cô, cúi mắt nhìn cô: "Mở cửa."

"... Mở cửa? Đi đâu vậy?" Nguyễn Du ngơ ngác.

"Phòng anh."

Cô lập tức muốn xuống để đi bộ: "Ồ, được."

"Đừng cử động." Ngón tay Đoàn Lâm ấn nhẹ vào khu vực bên trong đùi cô, "Không khó chịu à."

Nguyễn Du không lên tiếng nữa.

Cảm giác toàn thân khó chịu, không có sức lực.

Nhưng cũng không thể để anh bế cô về phòng của anh ấy chứ?!

Đoàn Lâm không để cô tự đi. Anh bế cô vào thang máy, lên tầng cao nhất, rồi vào phòng suite.

May mắn là trong thang máy không có ai. Cũng không có ai trong hành lang. Nhưng camera giám sát có thể nhìn thấy gì, cô chỉ muốn c.h.ết đi.

Tối nay cô thực sự đã dùng hết lòng tự trọng của mình.

Cuối cùng, cô ngã vào chiếc giường mềm mại, mệt mỏi và buồn ngủ ập đến, cô liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường, đã gần bốn giờ sáng rồi.

Đoàn Lâm đang tắm. Trong tiếng nước, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Ngủ không sâu, cô cảm nhận được tiếng động mơ hồ. Sau đó, một hơi thở ấm áp áp sát tai cô, hôn nhẹ một lúc.

Giọng nói trầm thấp và khàn, gọi cô: "Vợ à."

Nguyễn Du không thể nâng nổi một ngón tay. Nhưng cảm giác toàn thân cô trở nên nhạy cảm.

Ừm, đừng gọi nữa, đã có bóng ma tâm lý rồi.

".....Không muốn". Cô không mở mắt được, giọng vẫn còn nghẹn ngào, ngừng lại một chút, khẽ thương lượng, "Dù mai em không có cảnh quay, anh cũng không thể làm vậy được, đúng không?"

Cảm giác tay cô đang nắm chặt chặn bị buông lỏng, rồi bị nắm lấy.

Ngay sau đó, ngón tay cô cảm thấy lạnh lạnh, như chạm vào một thứ gì đó.

Nguyễn Du ngơ ngác một giây, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, mở mắt nhìn xuống. Cô chờ ra trong năm giây, mới nhận ra là ngón áp út của cô đã được Đoàn Lâm đeo một chiếc nhẫn.

Thiết kế đơn giản, đế nhẫn nâng viên kim cương trong suốt được cắt tỉ mỉ, lấp lánh dưới ánh đèn.

Kích cỡ vừa vặn.

Cô lại ngẩn ngơ nhìn Đoàn Lâm, không thể hiểu được.

“Lẽ ra anh định đợi đến ngày mai sinh nhật để tặng em.” Anh có vẻ bình tĩnh, “Nhưng anh không chờ nổi.”

Đoàn Lâm đeo xong nhẫn cho cô, nghiêng người tới gần, hạ mắt xuống, nhẹ nhàng chạm mũi cô.

Hỏi cô: “Sau này chúng ta tổ chức lại hôn lễ, có được không?”

Chương 82: Hồi thúc

Cảm giác buồn ngủ quá mạnh, cuối cùng Nguyễn Du không nhớ mình đã lẩm bẩm gì trước khi ngủ. Cô ngủ một giấc đến khi tự tỉnh.

Ngày hôm sau. Cảm giác mơ màng tỉnh dậy, vừa mới quay người một chút, cô lập tức tỉnh táo vì cảm giác kỳ lạ khắp cơ thể. Cô nhìn chằm chằm vào góc gối màu xám nhạt, ngây ra một lúc rồi mới tỉnh lại.

Trong phòng ngủ ánh sáng mờ ảo. Một lúc lâu sau, cô mới chậm rãi nhìn sang bên cạnh, Đoàn Lâm không có ở đó.

Cô động dậy ngón tay, đưa tay trái ra khỏi chăn, chiếc nhẫn trên ngón áp út vẫn còn đeo.

Mẫu thiết kế đơn giản nhưng rất đẹp, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt trong căn phòng tối tăm.

Cô định với tay lấy điện thoại của mình, nhưng đột nhiên nhớ ra, hình như tối qua chỉ có cô bị Đoàn Lâm bế vào. Nhìn vào đồng hồ trên tường, đã gần trưa.

Cô vừa ngồi dậy đã cảm thấy khó chịu.

Đó là cảm giác kỳ lạ và mơ hồ, không phải khó chịu theo kiểu ghét bỏ. Nhưng mà, c.h.ế.t tiết, thật là... xấu hổ.

Nguyễn Du còn chưa kịp thoát ra khỏi cảm giác xấu hổ bao trùm, cửa phòng ngủ bị đẩy mở.

Cô nhìn Đoàn Lâm một lúc, anh đi thẳng đến, đặt cốc nước lên đầu giường. Anh cúi người lại gần, đặt một nụ hôn lên khóe môi cô, mang theo hơi thở bạc hà nhẹ.

“Còn sớm.” Đoàn Lâm nhìn cô, đỡ lưng cô bằng một cái gối, “Còn muốn ngủ không?”

Nguyễn Du lắc đầu: “Anh dậy từ khi nào thế?”

Mới mở miệng, giọng cô vẫn hơi khàn.

Cô dừng lại một chút, nhanh chóng im lặng.

Đoàn Lâm dừng lại một chút: “Còn khó chịu à?”

Nguyễn Du: “.....”

“Rất đau à?” Đoàn Lâm nhíu mày một chút, “Chỗ nào không thoải mái?”

“..... Anh, đừng hỏi nữa!” Cô gần như phải gắng sức mới nói được, trời ơi, muốn khóc rồi, sáng sớm mà tai cô lại nóng lên. Cô thành thật hỏi, “Anh có thể nói chuyện gì khác được không?”

Một lát sau, Đoàn Lâm nhìn vào môi cô, hình như vẫn còn hơi sưng. Anh đưa ngón tay lên nhẹ nhàng lau qua.

Giọng anh trầm xuống: “Lần sau nhẹ một chút.”

Cảm giác thỏa mãn thoáng qua.

Nguyễn Du im lặng nhìn ngón tay của Đoàn Lâm, trong đầu không kiểm soát được mà bắt đầu nhớ lại chi tiết tối qua, nhanh chóng ngừng lại.

Cô khó khăn nói: “Em muốn thay đồ.”

Đoàn Lâm đáp lại. Đột nhiên cô ngồi dậy, nắm lấy vạt áo anh, nhưng lại dừng lại: “Chờ chút, cái đó, anh đừng đi lấy đồ nữa.”

“Có chuyện gì vậy?”

Có chuyện gì chứ! Nguyễn Du ngẩng mặt lên, sau một lúc lâu mới nghẹn ra được bốn chữ: “Phòng của em...”

Thực sự không thể nhìn được!!!

Đoàn Lâm nhẹ nhàng đáp: “Anh đã gọi người dọn phòng rồi. Đã dọn sạch.”

“.....Ồ.”

Cô tức giận đến mức không nhìn Đoàn Lâm, từ từ định ngồi xuống lại. Nhưng Đoàn Lâm lại nhìn vào cánh tay trắng nhỏ lộ ra từ tay áo cô, trên đó có dấu vết đỏ mờ, hơi mím chặt hàm một chút.

Nguyễn Du vừa định buông tay, cổ tay đột nhiên bị siết chặt.

Ánh sáng trong phòng chợt tối lại. Cô cảm thấy cảm mình bị áp vào một chút, rồi Đoàn Lâm vươn người qua, cô chưa kịp nói gì thì đã bị anh hôn chặn miệng.

Ánh sáng trong phòng mờ mịt, những dư âm chưa tan hết bỗng chốc dâng trào trở lại.

Môi chạm môi, răng kề răng. Lưỡi quấn quýt, bàn tay nhẹ lướt, thân thể sát gần. Cô luôn nắm chặt áo của Đoàn Lâm, giờ thì lại nhạy cảm quá mức, chạm vào đâu cũng run rẩy.

Chưa đi đến tận cùng.

Nhưng những nơi nên hôn, không nên hôn, như bị nghiền, đều bị anh cưng chiều và chạm đến một cách triệt để.

Cuối cùng khi Nguyễn Du thực sự xuống nhà hàng tầng dưới, đã là gần hai giờ chiều.

Giờ này, nhà hàng rộng lớn bên trong khách sạn chỉ lác đác vài người. Ghế ngồi kiểu tựa lưng đệm nhung đỏ phong cách châu Âu, rất mềm mại. Cô ngồi xuống, suýt chút nữa xúc động rơi nước mắt, dễ chịu hơn nhiều.

"Chị Tiểu Du!"

Diệp Mộng Mộng vừa bước vào nhà hàng, từ xa đã thấy Nguyễn Du ngồi thất thần, liền đi tới.

"Sao chị ngồi đây một mình vậy? Thầy Đoàn đâu rồi?" Diệp Mộng Mộng nhìn quanh một vòng, "Đi rồi sao?"

Nguyễn Du nghĩ đến gì đó, lập tức không tự nhiên, lẩm bẩm: "Chưa, chưa đi đâu." Anh ấy chắc một lúc nữa mới xuống.

"Em với Lâm Thanh ra bãi biển rồi," Diệp Mộng Mộng vui vẻ nói nhỏ, "Chính là bãi biển Malibu đó, gặp được Anton Keller! Nam chính của Cuộc Đào Thoát 7 Ngày! Sáng nay tụi em định rủ chị, nhưng nhắn tin WeChat chị không trả lời!"

"À, đúng rồi, chị không để ý."

Diệp Mộng Mộng mới nhận ra: "Chị Du, sao chị mặc nhiều thế?"

Nguyễn Du và Diệp Mộng Mộng nhìn nhau mấy giây, khuôn mặt tuyệt vọng, tai đỏ bừng.

Em nói xem, Diệp Mộng Mộng? Đừng hỏi nữa được không?!

Trước khi ra khỏi phòng, cô đã dùng kem che khuyết điểm để che những vết đỏ lộ ra ngoài, sợ vẫn còn thấy rõ, liền khoác thêm áo gió thể thao màu trắng. Kéo khóa lên tận cổ.

Diệp Mộng Mộng mãi mới nhận ra, mặt đỏ bừng: Chết tiệt!

"Lâm Thanh bọn họ đâu rồi?"

"Họ, họ, họ—"

Đến rồi.

Từ cửa nhà hàng vang lên tiếng ồn ào, Lâm Thanh cùng các diễn viên khác trong đoàn phim bước vào. Hôm nay lịch quay chỉ sắp xếp cảnh đối diễn của Ngô Anh Hào và Diêu San, mấy diễn viên phụ và một số nhân viên còn lại đều ở lại khách sạn, đi dạo một vòng bên ngoài rồi tụ tập uống trà chiều.

Khách sạn đoàn phim ở nằm ngay trung tâm thành phố, kiểu khu nghỉ dưỡng trên đồi. Từ cửa sổ nhà hàng nhìn xuống là hồ bơi và khu vườn, xa hơn một chút có thể thấy đỉnh tháp của Nhà hát Trung Hoa ở Los Angeles. Đáng lẽ đây phải là một buổi chiều đặc biệt thư thái.

Cho đến khi Lâm Thanh cũng ngồi xuống, chưa kịp nói gì, không gian nhà hàng bỗng im lặng trong một giây.

Mọi người trong phòng cứ thế nhìn Đoàn Lâm bước vào từ cửa nhà hàng.

Ánh mắt Đoàn Lâm lướt qua, lập tức dừng lại trên người Nguyễn Du. Anh bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Khoảnh khắc đó, tiếng hít thở kinh ngạc vang lên không ngớt.

Đa số trong đoàn phim không biết tối qua Đoàn Lâm đến đây, bây giờ lại thấy hắn ngồi bên Nguyễn Du, cử chỉ thân mật, vài người thậm chí không thể giữ nổi biểu cảm, toàn là những khuôn mặt ngỡ ngàng như vừa phát hiện bí mật động trời.

Giống hết cảnh tối qua ở thang máy.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng lại muốn thở oxy.

Cả bữa ăn vô cùng gượng gạo, cả nhà hàng chỉ có hai người trong tâm bão là trông có vẻ bình thường nhất.

Xa xa, thỉnh thoảng có nhân viên trong đoàn quay đầu nhìn về phía bàn của Nguyễn Du, thậm chí có diễn viên nam sang chào hỏi Đoàn Lâm. Giữa chừng còn có du khách nước ngoài nhận ra Đoàn Lâm, mỉm cười đến chào anh một tiếng.

Nhận ra cũng là bình thường thôi. Du khách đến Hollywood không thiếu người mê điện ảnh. Hai năm trước, phim của Đoàn Lâm công chiếu ở Bắc Mỹ, trong thị trường phim ảnh cực kỳ bài ngoại này thu về 50 triệu đô, với phim Hoa ngữ mà nói, đó là thành tích rất tốt. Chưa kể quảng cáo đồng hồ cao cấp của Đoàn Lâm từng phủ kín các sân bay quốc tế lớn.

Dù ở nước ngoài, Đoàn Lâm vẫn là đèn cảnh báo di động.

Nguyễn Du nghĩ thầm, cô biết rồi, Lâm Thanh đừng ra sức nháy mắt với cô nữa, cô chẳng lẽ không biết phải kín tiếng sao? Nhưng cô không cản được Đoàn Lâm!

Bề ngoài giữ vẻ bình tĩnh, thực ra trong lòng cô căng thẳng muốn chết. Người trong đoàn thì không sao, họ kín miệng không đồn ra ngoài, nhưng người khác thì không chắc. Cô chỉ biết cầu mong nhà hàng này đừng có thêm người Hoa nào nữa.

Bởi vì, lúc đề nghị đến thăm cô, Đoàn Lâm đã nói, nếu bị phát hiện thì công khai luôn.

Hai người ở cùng bàn, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng mỗi người cầm một ly giấm táo, vừa uống vừa nhìn hai người họ ăn cơm, không dám rời đi, sợ người khác đến gây náo loạn. Cả buổi chỉ thấy Đoàn Lâm thản nhiên gấp đồ ăn, pha nước chấm, rót nước cho Nguyễn Du. Người ta vẽ mặt bình thản, còn hai người họ ngồi như trên bàn chông.

Đang ăn, Nguyễn Du chợt nhớ, chẳng phải Đoàn Lâm rất bận sao? Hiếu kỳ hỏi: "Anh định ở đây bao lâu?"

"Ở đến khi em về nước."

Cô "ồ" một tiếng. Qua giai đoạn xấu hổ ngại ngùng sau chuyện tối qua, giờ cô mới cảm nhận chút vui vẻ muộn màng.

Nghĩ một lát: "Nhưng em đóng máy xong chưa về nước ngay được, phải qua New York chụp quảng cáo."

Đoàn Lâm nghiêng đầu nhìn cô, nhàn nhạt đáp: "Cũng đi cùng em."

Hai người đối diện ánh mắt đã tuyệt vọng đến mức biến thành tia laser, Nguyễn Du giả vờ không thấy, khóe môi nhin không được cong lên. Cô cố đè xuống, tâm trạng tốt tiếp tục ăn cơm.

Vừa cắn một miếng trứng, liền nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Đoàn Lâm: "Cuối năm làm đám cưới?"

Một tiếng động lớn vang lên, Lâm Thanh hốt hoảng đứng dậy, ly giấm táo đổ hết lên người.

Cả nhà hàng ai nấy đều nhìn về phía này.

Diệp Mộng Mộng mặt mày như nứt toác. Nguyễn Du cũng hoàn toàn đờ người.

"Hả?" Cô suýt cắn phải lưỡi, đột ngột quay qua nhìn Đoàn Lâm: "Cái gì?"

Đoàn Lâm đưa tay vén sợi tóc dính bên môi cô, nhấn giọng lặp lại: "Cuối năm làm đám cưới. Tối qua chẳng phải em đồng ý rồi sao?" Ngừng một chút, "Nhấn đâu?"

Cô ngơ ngác: "... Em, em cắt tạm rồi. Đeo vậy bất tiện lắm."

Nguyễn Du choáng váng. Tối qua ư???

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng còn choáng hơn. Nhẫn?!!

Hình như có thật. Tối qua khi Đoàn Lâm đeo nhẫn cho cô, quả thật anh có hỏi chuyện đám cưới. Lúc đó cô buồn ngủ lắm rồi, hỏi gì cũng gật, gần như để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Lúc này nhân viên phục vụ bước tới, thay khăn ăn trên đùi Lâm Thanh và đưa ly giấm táo mới cho anh. Trong nhà hàng mọi người vẫn còn để ý đến bàn của họ, chỉ thiếu mỗi chụp hình lại thôi.

Trên bàn ăn, bầu không khí im lặng đến mức ngọt ngào.

"Đúng đúng rồi, chị... chị... chị Tiểu Du," Lâm Thanh run rẩy, mạo hiểm chuyển đề tài, giọng nói yếu ớt, "Chị An bảo em nhắc chị hôm nay quay vlog cho fan."

Đoàn Lâm ngược mắt, thoáng nhìn qua, ánh mắt lạnh lẽo nhưng không nhíu mày.

Diệp Mộng Mộng trong lòng thầm thét lên, thần tượng thật lạnh lùng, thật khí chất!

Đề tài nhờ đó mà trôi qua.

Ngày mai là sinh nhật của Nguyễn Du, hôm nay cần quay một vlog để làm quà cho fan. Lượng người theo dõi trên Weibo của cô sắp chạm mốc ba triệu, gần đây bộ phim Gia Đình Nhỏ đang được chiếu lại trên hai đài truyền hình lớn, và rating mùa hè này lại rất cao, giúp cô thu hút thêm một lượng fan mới. Fan cũ lẫn fan mới đều mong chờ, háo hức chờ cô ra hoạt động vào ngày sinh nhật.

Vốn là Diệp Mộng Mộng sẽ quay vlog giúp cô, nhưng có Đoàn Lâm ở đây, máy quay được giao cho anh.

Hôm nay Nguyễn Du đi lại hơi khó khăn, không ra ngoài, chỉ thông thả dạo quanh bên trong khách sạn. Ăn tráng miệng ở nhà hàng, thử cocktail ở quầy bar, xem phim cũ trong rạp chiếu phim mini, đến tối tháo trang điểm đều do Đoàn Lâm quay lại.

Đến tối, Lâm Thanh tổng hợp đoạn quay cô tự quay ở buổi hòa nhạc ngoài trời cùng với những cảnh ngày thường mà Đoàn Lâm quay, biên tập thành một đoạn vlog dài bảy phút, vừa qua 0 giờ đã thay cô đăng lên Weibo.

Vừa đăng lên, fan của Nguyễn Du đã điên cuồng hò hét trong phần bình luận:

【A a a, là Tiểu Du mới toanh đây!!!】

【Bị visual mặt mộc hạ gục rồi! Cười ngọt ngào quá, bảo bối, nhớ chị nhiều lắm! Chúc mừng sinh nhật!】

【Tôi khóc như một hòn đá vọng thê! Tiên nữ hạ phàm thật khổ cực, bảo bối chúc mừng sinh nhật!】

【Hahaha Los Angeles lạnh vậy sao? Cục cưng mặc nhiều ghê!!】

【A a a tôi c.h.ết mất, đây là góc nhìn bạn trai à? Tăng lương cho trợ lý ngay!!】

【Ngọt ngào quá sức chịu đựng rồi, vợ vợ vợ vợ!】

Lâm Thanh bị bình luận "góc nhìn bạn trai" dọa cho toát mồ hôi lạnh, phải tỉ mỉ tua lại video ba lần, xác nhận không lỡ tay cắt nhầm cảnh nào có Đoàn Lâm vào, mới nhẹ nhõm.

Đoạn vlog này của Nguyễn Du ngọt đến kỳ lạ, khác hẳn hình ảnh cô trong chương trình thực tế hay các sự kiện trước đó. Dù không nói lời nào trong video, nhưng từng nụ cười, ánh mắt đều toát lên sự ngọt ngào. Có lẽ trợ lý cố tình quay theo kiểu góc

nhìn bạn trai, khiến fan điên cuồng, hò hét rằng: "Cực cực trong đời thường còn ngọt hơn cả trên màn ảnh tám trăm lần!!"

Đây đâu phải sinh nhật của cực cực, mà là Valentine tặng cho fan thì đúng hơn!!

Vlog nhanh chóng gây bão, cư dân mạng trên hot search bị ngọt đến sững sờ: Cô em xinh đẹp này dễ thương thật, cảm giác như được ăn bánh kem từ xa vậy!!

Cũng có anti-fan cười nhạo rằng thiên kim làng điện ảnh giờ cũng phải làm trò lấy lòng fan, chắc lại cạnh tranh tài nguyên với diễn viên trẻ nào đó rồi? Fan lập tức báo cáo bài viết, vui vẻ bỏ qua những kẻ tiêu cực.

Trong phòng khách sạn, Nguyễn Du lướt Weibo một lúc, rồi không kìm lòng lại mở diễn đàn lên xem.

Những người trong hội "Tiểu Tâm Đẳng" cũng đã xem vlog, và đang bùng nổ bình luận trong topic "Tiểu Tâm Phu Thê."

【Nguyễn Du bình thường đối xử với trợ lí cũng ngọt thế này à? Tự đứng tôi cũng quần quéo theo, chắc cô ấy với Đoàn Lâm không quen nhau thật đâu huhu】

【Bạn đang mơ gì thế? Chúng ta vốn đang ship giả mà!】

【Tránh ra, để tôi phân tích! Ai cũng biết sinh nhật Đoàn Lâm là ngày 24 tháng 10, mà $1+0+2+4=7$, đúng bằng độ dài video này! Đăng Weibo đúng 0 giờ, mà 0 lại đồng âm với Lâm, nên đây là Nguyễn Du đang tỏ tình với Đoàn Lâm đó!!】

【Chị em, đỉnh thật】

【Tôi sống lại rồi, Tiểu Tâm là thật!】

【Chết rồi, là thật! Nói cách khác, video này do Đoàn Lâm quay!!!】

Nguyễn Du: "..."

Phục, ship thế này chỉ có các bạn mới làm được.

Qua 0 giờ, tin nhắn WeChat liên tục nhảy lên. Cô lần lượt trả lời từng lời chúc mừng sinh nhật, thấy Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đang "chọc" cô trong nhóm trợ lý.

Lâm Thanh gửi một ảnh chụp màn hình bình luận hot: 【Cư dân mạng nói là góc nhìn bạn trai, sợ quá! Suýt chút nữa em tưởng mình cắt nhầm cảnh của Đoàn Lâm vào!】

Diệp Mộng Mộng: 【@Nguyễn Du, chuyện Đoàn Lâm nói làm đám cưới cuối năm nay là thật hả?】

Nguyễn Du: 【Đừng hỏi tôi! Tôi cũng không biết! TvT】

Lâm Thanh: 【Hai người không bàn trước à?】

Nguyễn Du nhớ lại đêm qua, hình như đúng là cô đã đồng ý: 【Chắc là thật rồi】

Một lát sau, An Trác Tây, người hầu như không nói gì trong nhóm, cũng lên tiếng: 【Huyết áp không ổn, sau này những chuyện như này cứ chặn tôi lại】

Diệp Mộng Mộng: 【Hồi nãy em bóp ra cả nửa tuýp kem đánh răng】

Lâm Thanh: 【Em lại đổ nước lên người rồi】

Tiếng nước trong phòng tắm đột ngột ngừng lại.

Nguyễn Du ngồi bên mép giường, ngẩng đầu, thấy Đoàn Lâm vừa bước ra khỏi phòng tắm. Áo choàng tắm màu đen khoác

trên người, anh đi đến gần, những giọt nước còn đọng trên mái tóc đen nhỏ xuống, dòng nước từ thái dương chảy dài theo đường cổ mượt mà.

Anh nhìn cô, giọng nói mang theo chút ẩm ướt: "Sinh nhật vui vẻ."

Cô gật đầu, nói cảm ơn, hơi do dự giơ tay lên, cho anh xem.

Ngón tay trên bàn tay trái cô đang đeo chiếc nhẫn mà anh tặng. Nguyễn Du có chút ngại ngùng, rút tay lại ngay: "Em, em lại đeo lên rồi, cảm ơn anh vì món quà sinh nhật. Em rất... rất thích."

Đoàn Lâm nhìn cô chăm chú, không trả lời.

Nguyễn Du nghĩ thêm chút nữa, lại hỏi: "Anh có nhẫn không? Nhẫn cưới thì phải là một cặp đúng không?"

"Không phải nhẫn cưới. Là nhẫn cầu hôn."

Nguyễn Du ngơ ngác: "Hả?"

Đoàn Lâm cúi mắt, ánh nhìn vẫn đặt trên người cô.

Chốc lát, anh giữ nguyên tư thế hiện tại, không ngồi lên giường, mà khẽ quỳ một chân trước mặt cô.

Không đúng, chính xác là quỳ một chân.

Cô ngẩn người, lập tức hóa đá. Khoan, Đoàn Lâm làm gì vậy???

Cô vừa định kéo anh dậy, nhưng lại bị anh nắm lấy cổ tay, giữ c.h.ặ.t t.a.y cô.

Ngón tay anh nhẹ nhàng nắm lấy ngón đeo nhẫn của cô, hơi siết lại.

Anh thản nhiên hỏi: "Chúng ta quen nhau bao lâu rồi?"

Nguyễn Du bị hỏi đến ngõ ngách. Nhanh chóng tính toán, cô, cô tiểu thư nhà họ Nguyễn gặp Đoàn Lâm ở nhà họ Đoàn năm mười ba tuổi, vậy chắc là—

"Hơn mười hai năm rồi." Có lẽ vậy.

Đoàn Lâm không đáp, chỉ khẽ vuốt ngón tay cô. Bình thản nói: "Anh quen em hai năm rưỡi."

"....."

Thật sự, ngay khoảnh khắc đó, tim của Nguyễn Du như ngừng đập một nhịp. Cô nghĩ thầm: Chết tiệt, anh ấy đã phát hiện ra cái gì rồi sao?

Do dự, cô hỏi: "... Vì sao lại là hai năm rưỡi?"

"Hai năm trước, vào tháng một. Đêm anh trở về căn hộ." Đoàn Lâm trả lời ngắn gọn, "Em đang ở trong phòng sách chơi game."

Cô ngỡ ngác, thật sự không nhớ nổi.

"Tối hôm đó, anh vốn định đuổi em ra ngoài."

Nguyễn Du đột nhiên nhớ ra. À đúng rồi, lần đầu tiên cô biết mình đang xâm chiếm nơi ở của người khác.

Đoàn Lâm tiếp lời: "Lúc đó em nói sẽ không tìm anh nữa. Anh cứ nghĩ em chỉ đang cố thu hút sự chú ý." Anh bình tĩnh thuật lại, "Nhưng không phải vậy."

Anh còn nhớ rõ ánh mắt cô ngược lên nhìn mình khi ấy, kiên định, dứt khoát, mang chút bức bối không rõ nguyên nhân. Nhưng ánh mắt ấy rất trong trẻo.

Đoàn Lâm không phải kiểu người không giỏi nhìn người. Ngược lại, sau nhiều năm trong giới giải trí, anh đã quen nắm bắt tính cách của đối phương ngay lần gặp đầu tiên.

Thế nhưng, ấn tượng của anh về cô khi đó lại khiến anh suy nghĩ lại về nhận định của mình.

Trước đây, mối quan hệ giữa anh và Nguyễn Du chẳng qua chỉ là vài lần tiếp xúc thoáng qua. Trong ký ức ít ỏi những năm trước, cô luôn hiện lên với vẻ bướng bỉnh, kiêu ngạo. Tính cách như vậy, anh không phán xét.

Nhưng hình ảnh mơ hồ ấy dường như đã bị lật đổ, từng chút một, được xây dựng lại thành một con người khác.

“Lúc đầu khi chúng ta làm thủ tục kết hôn, anh đã nói rằng, đối với anh, giấy chứng nhận kết hôn chẳng qua chỉ là vài tờ giấy.” Đoàn Lâm nhìn cô chăm chú, ánh mắt không rời, tiếp tục, “Vậy nên ban đầu anh không bận tâm.”

Nguyễn Du không biết nên đáp lại thế nào, chỉ cảm thấy rất hồi hộp. Đoàn Lâm, anh ấy... dường như không biết gì, nhưng dường như lại biết hết mọi chuyện?!

Đoàn Lâm nói: “Dù sao đi nữa, sau khi thực sự hiểu rõ về em, anh không muốn giữa chúng ta chỉ có vài tờ giấy như vậy.”

“... Đó không chỉ là giấy, đó là giấy chứng nhận kết hôn mà.” Cô không nhịn được đáp lại để xua đi sự căng thẳng.

Đoàn Lâm cười khẽ.

“Vậy nên, anh muốn bù đắp cho em một quá khứ trọn vẹn.”

Nguyễn Du ngơ ngác nhìn anh.

Thật ra cô cũng cảm thấy như vậy.

Ngày biết mình kết hôn với Đoàn Lâm, cô chẳng nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đó chỉ là một cuốn sổ, hơn nữa lúc đó cô nghĩ mình sắp chết, còn ai quan tâm đến một cuốn giấy chứng nhận nữa chứ.

Ánh mắt họ giao nhau. Nhưng Đoàn Lâm lại dời mắt đi, cúi xuống, hôn nhẹ lên ngón tay cô. Cảm giác nhột nhột khiến cô co nhẹ ngón tay, cảm giác như cả sống lưng cũng đang run rẩy.

Anh lại hôn lên cổ tay cô.

“Cầu hôn và lễ cưới, anh đều muốn bù đắp cho em.” Một thoáng ngừng lại, ánh mắt Đoàn Lâm nhìn cô, ánh sáng phản chiếu càng làm nổi bật nốt ruồi đào hoa dưới mắt anh. Anh hỏi: “Em có muốn lấy anh không?”

Trong khoảnh khắc im lặng.

Nguyễn Du bật ra một tiếng “Ừm”, cảm thấy hai tai mình nóng bừng, không nghĩ gì đã đáp: “... Được thôi.”

Cô chân thành nói thêm: “Cảm ơn anh vì đã chịu hiểu lại em—”

Câu nói chưa dứt, cổ tay cô bị siết chặt, ánh nhìn đột ngột tối lại, hơi thở của anh phả sát gần, chữ “em” còn lại bị chặn giữa đôi môi của họ.

Khi bị anh siết chặt eo, đè xuống giường, cô căng cứng sống lưng, tay bấu lấy chiếc áo choàng tắm của Đoàn Lâm, khẽ phát ra một tiếng rên rỉ.

Đoàn Lâm hơi lùi lại, cúi xuống, hôn nhẹ nhàng thêm một lần nữa.

“Ừm?”

Giọng nói khàn khàn, như lẫn chút say mê.

... Ừm cái gì chứ! Nguyễn Du cảm nhận rõ ràng động tác của anh, đôi chân căng lên. Cô muốn khóc.

Cảm giác tối qua dường như vẫn còn đó, chỉ chạm nhẹ đã khiến cô nhạy cảm. Chết tiệt, lại còn...

“Không được, vẫn khó chịu.” Cô muốn chui vào gối, khó khăn thốt lên, “Không thoải mái, không thể... làm.”

Đoàn Lâm nhìn cô chăm chú một lúc, yết hầu khẽ di chuyển. Ánh mắt quá thẳng thừng, bên trong tràn ngập ham muốn.

Cuối cùng, anh kìm lại, chỉ nhẹ nhàng hôn lên đỉnh lông mày cô, như để giải khát, chạm nhẹ nhàng.

“Em đã đồng ý rồi.” Đoàn Lâm khẽ cắn lấy vành tai cô, hỏi: “Chúng ta tổ chức lễ cưới vào cuối năm nhé?”

Một lúc lâu sau, Nguyễn Du đáp "Được thôi".

Dù hơi ngượng ngùng, nhưng đôi mắt long lanh của cô ánh lên niềm vui rạng rỡ.

Cô bổ sung nốt câu nói ban nãy: “Cảm ơn anh vì đã chịu hiểu lại em nhé.”

Đoàn Lâm hôn lên mắt cô.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Ngày sinh nhật của Nguyễn Du, cô có cảnh quay trong studio. Cả ngày bận rộn. Đến tối, tổ hậu cần chuẩn bị bánh sinh nhật, cả đoàn phim tổ chức mừng sinh nhật cho cô ngay tại studio. Đoàn Lâm cũng có mặt.

Những cảnh quay còn lại của bộ phim "Người qua đường Giáp Ất" đều diễn ra trong studio. Thậm chí các bữa ăn giữa giờ quay cũng do xe phục vụ của đoàn phim chuẩn bị. Đồ ăn nhẹ và thức uống là tự phục vụ trong studio, hầu như không ai rời khỏi đó. Vì vậy, ngoài nhân viên phục vụ đồ ăn và diễn viên quần chúng được thuê thêm từ bên ngoài, thì trong phim trường không có người lạ.

Mấy ngày tiếp theo, Đoàn Lâm luôn ở phim trường cùng cô. Cô bận quay, anh lặng lẽ ngồi trước màn hình giám sát, tập trung xem từng khung hình. Đến lúc cô kết thúc cảnh quay, anh lại dắt cô về khu nghỉ ngơi, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn cô.

“A Lâm, hay cậu làm phó đạo diễn cho tôi luôn đi. Bộ phim này chắc chắn sẽ thành công.” Đạo diễn Trương Gia Minh tỏ vẻ rất hài lòng.

Những diễn viên khác trong đoàn lại gào thét trong lòng: Không không không, không được đâu!

Có thần tượng như Đoàn Lâm xuất hiện ở đoàn phim, áp lực của họ tăng lên gấp bội.

Ngược lại bảy năm trước, khi Đoàn Lâm mới ra mắt, ấn tượng của người trong ngành về anh chỉ xoay quanh việc anh là lính mới được đóng vai thứ hai trong phim của Khổng Minh Khôn. Ngoài ra, mọi người chỉ biết mơ hồ rằng anh có quan hệ thân thích với chủ tịch của Tập đoàn Đông Ảnh, không hơn.

Nhưng sau đó, anh lại bị gắn mác “ngôi sao lưu lượng”. Thế nhưng, kể từ khi liên tiếp giành được ba giải thưởng lớn, vị thế của Đoàn Lâm trong làng giải trí tăng vọt. Lần này, anh còn là nhà sản xuất bộ phim. Với ánh hào quang kếp như vậy, ngay cả uống một ngụm nước trong phim trường, mọi người cũng cảm thấy căng thẳng.

Nhưng chẳng bao lâu sau, tất cả đều nhận ra: khi ở trong phim trường, ánh mắt của Đoàn Lâm không hề để ý đến ai khác. Anh chỉ quan tâm mỗi Nguyễn Du.

Mối quan hệ giữa hai người họ quá rõ ràng, chẳng ai không tò mò. Có diễn viên đã bóng gió hỏi trợ lý, nhưng Lâm Thanh chỉ cười gượng và nói không rõ.

Tính ra, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng cũng chỉ biết thêm một bí mật so với người khác: Hai người này đã đăng ký kết hôn hai năm trước. Còn về việc quen nhau như thế nào, tại sao lại kết hôn, họ cũng không biết.

Mọi thứ quá riêng tư, không tiện hỏi.

Vậy là, cả đoàn phim cùng giữ một bí mật động trời có thể làm tê liệt mạng xã hội. Từ việc chỉ hai người trợ lý lo lắng, biến thành cả đoàn phim đều nơm nớp lo sợ.

Trong phim trường, Diệp Mộng Mộng tranh thủ lúc Đoàn Lâm không có mặt, lén lút ngồi gần Nguyễn Du, hỏi nhỏ: “Chị Tiểu Du, hôm qua em trò chuyện với Lâm Thanh. Nếu chị với Đoàn Lâm thật sự định tổ chức đám cưới cuối năm, thì định giấu đến bao giờ mới công khai vậy?”

Nguyễn Du thở dài: “Mấy người còn chưa nhận ra à?”

“Nhận ra gì cơ?”

“Anh ấy bây giờ hoàn toàn không nghĩ đến việc giấu giếm chuyện này đâu!” Cô nghiêm túc, rồi sửa lại, “Không đúng, là ngay từ đầu đã không có ý định giấu rồi, nên chị cũng không biết sẽ che giấu được đến bao giờ.”

Diệp Mộng Mộng kinh ngạc.

Nguyễn Du: “Chị định tự mua thêm cho mình một gói bảo hiểm, nói sao nhỉ, hay là mua luôn cho hai người một phần?”

“.....”

Tuy nói vậy, nhưng mấy ngày nay, tâm trạng của cô ở đoàn phim có thể thấy rõ ràng là tốt hơn hẳn.

Quay phim ở nước ngoài thì khả năng gặp giới truyền thông là rất thấp, mà gần đây lại quay trong studio, ít khi gặp người qua đường. Quảng thời gian cô và Đoàn Lâm quay "Vô Thanh Kinh Lôi" dường như được tái hiện lại.

Ngày hai diễn viên chính của "Người qua đường Giáp Ất" chính thức quay xong, cả đoàn làm phim tổ chức một bữa tiệc mừng tại địa phương ở Hollywood. Sau khi chào tạm biệt đoàn làm phim và nhân viên, chiều hôm đó, cô lên máy bay đến New York.

Trên đường đến sân bay, không thấy Đoàn Lâm đâu, Lâm Thanh lo lắng: "Anh ấy đã về nước rồi à?"

"Không đâu, anh ấy cũng đến New York, nhưng không cùng chuyến bay. Anh ấy phải ngày mai mới đến." Nguyễn Du vừa nhắn tin cho Đoàn Lâm vừa nói, không khỏi bất đắc dĩ: "Ở New York đông người quá, người Hoa cũng nhiều, nếu anh ấy xuất hiện ở sân bay thì chắc chắn sẽ bị nhận ra, không thể đi chung được."

Lâm Thanh: "Đông người thật à? Sao em thấy chị mắt cao hơn đầu nhỉ? Nếu hai người đi trước đi sau, lỡ bị phát hiện thì sao?"

Nguyễn Du bật cười, bắt bẻ: "Mắt cao hơn đầu dùng như vậy sao? Từ điển thành ngữ bị cậu xé rồi à?"

Diệp Mộng Mộng: "Chị Tiểu Du, vậy hai người tính gặp nhau kiểu gì?"

"Chắc là anh ấy sẽ đợi tôi ở khách sạn thôi?" Cô nghĩ ngợi, ánh mắt sáng lên, tâm trạng phấn khởi: "Chuyện này gọi là Kim ốc tàng kim, làm sao mà bị phát hiện được?"

Lâm Thanh: "....."

Cái gì mà Kim ốc tàng kim chứ! Tôi thấy từ điển thành ngữ đúng là bị chị xé nát rồi!

Chiều tối hạ cánh xuống sân bay New York, quả nhiên, khi đi ra khỏi cổng, cô bị mấy cô gái người Hoa nhận ra. Nguyễn Du không làm gì để che giấu, ở nước ngoài mà đeo kính râm hay khẩu trang thì lại càng gây chú ý. Thế là cô thoải mái chào hỏi, ký tên cho mấy du học sinh đó, tươi cười vẫy tay rồi rời đi.

Tại nhà ga, đã có xe chuyên chở đón sẵn, cô đi thẳng vào khu Manhattan. Đầu tiên là đưa cả ba người về khách sạn nghỉ ngơi một chút, tối đến thì đến công ty thương hiệu xác nhận kịch bản và storyboard quay quảng cáo.

An Trác Tây đã thay cô thương thảo thành công với một thương hiệu cao cấp, để cô trở thành đại diện dòng nước hoa "Bí ẩn New York". Hợp đồng và kế hoạch đã được quyết định từ trước. Lần này, bên thương hiệu muốn quay một phiên bản quảng cáo quốc tế, nửa bối cảnh ngoài trời, nửa trong studio. Tính toán lại thì chỉ mất ba ngày là quay xong.

Đoàn Lâm vẫn còn ở Los Angeles. Buổi tối, cô nhắn địa chỉ khách sạn cho anh, rồi miễn cưỡng đi ngủ.

Sáng hôm sau, Nguyễn Du gặp gỡ đội quay phim của thương hiệu tại khách sạn, làm tóc và trang điểm, sau đó cùng đến Quảng trường Thời Đại.

Quảng cáo được quay tại Quảng trường Thời Đại và Đại lộ số 5 gần đó. Buổi sáng chủ yếu quay bối cảnh ngoài trời.

Ngày trước, khi còn mê thần tượng và bỏ phiếu bình chọn, cô rất quen thuộc với các màn hình quảng cáo Quảng trường Thời Đại. Nhưng đây là lần đầu tiên cô đích thân đến thực địa. Manhattan, khu phố nhộn nhịp nhất, đầy rẫy các tòa nhà cao tầng, trung tâm mua sắm, với các màn hình quảng cáo khổng lồ

treo kín trên những tòa nhà cao. Xe cộ và dòng người qua lại tấp nập không ngừng.

Nguyễn Du cần quay một phân cảnh cô đi ngang qua trên phố.

Cảnh quay bắt đầu, cô trang điểm tinh tế, từ đầu đến chân đều được phối đồ thời thượng hoàn hảo. Nhưng khi bước đi, cô cần dần dần giải phóng sự tinh tế ấy.

Trong ống kính, cô dứt khoát tháo hoa tai đưa cho người qua đường đang đọc báo, tháo vòng cổ đưa cho tài xế đang hạ cửa kính xe. Vòng tay, nhẫn, áo khoác, thậm chí cả giày cao gót, cô vừa đi vừa tháo hết. Đến khi chỉ còn lại chiếc váy lụa trắng tinh khôi, cô tiến vào một cửa hàng bí ẩn bên đường.

Các diễn viên quần chúng vào vị trí, quá trình quay tại Quảng trường Thời Đại và Đại lộ số 5 kéo dài suốt một ngày.

Buổi sáng, có người Hoa ở xa nhận ra cô, lập tức kích động chụp ảnh đăng lên mạng xã hội. Chưa đầy một giờ, tin tức “Nguyễn Du quay quảng cáo tại Quảng trường Thời Đại” đã lên tin tức buổi tối trong nước và leo hot search.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng luôn hỏi hộp lướt tin, không phải để xem tin về cô, mà là về Đoàn Lâm.

Chỉ cần Đoàn Lâm cũng bị phát hiện ở New York, cư dân mạng sẽ liên tưởng ngay đến Nguyễn Du. Nếu hai người thực sự bị moi ra chuyện gì, thì lúc về nước, họ có khi bị fan hâm mộ của Đoàn Lâm xử đẹp tại sân bay.

May mắn là không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Thanh lo lắng: “Đoàn Lâm đến chưa?”

“Chuyến bay lúc tám giờ sáng, chắc là anh ấy đã đến khách sạn rồi.” Nguyễn Du nhấp một ngụm nước, nhớ lại.

Sao không bị phát hiện nhỉ?

Lâm Thanh sửng sốt, thực ra, trong lòng Nguyễn Du cũng không chắc lắm.

[Xiaosi]

Cô cần quay quảng cáo ở New York ba ngày, nếu Đoàn Lâm ở khách sạn suốt ba ngày, thì chắc chỉ gặp nhau vào buổi tối thôi.

Ra ngoài dễ bị phát hiện, nhưng chỉ ở trong khách sạn thì lại cảm thấy, như thể đang làm anh ấy thiệt thòi vậy.

Cô cũng từng nhắc đến chuyện này, nhưng Đoàn Lâm dường như không mấy bận tâm.

Nguyễn Du không nghĩ nữa, tập trung quay quảng cáo.

Tầm bảy giờ tối hôm đó, khi gần kết thúc công việc, phiên dịch người Hoa đi theo nhắc Nguyễn Du rằng nhà sản xuất quảng cáo của thương hiệu muốn mời cô dùng bữa tại một nhà hàng Pháp trên Đại lộ số 5, được mệnh danh là nhà hàng Pháp ngon nhất New York. Nhưng cô không để tâm, vừa nghe đến đồ ăn Pháp đã lịch sự từ chối, nói rằng muốn về khách sạn ăn.

Thôi bỏ đi, ăn đồ Pháp mất thời gian lắm.

Nhóm quay phim vẫn đang thu dọn thiết bị, phố phường ngoài kia ồn ào huyên náo. Cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho Đoàn Lâm.

Nguyễn Du: 【Em quay xong rồi, anh tới khách sạn chưa?】

Đoàn Lâm: 【Em ở đâu?】

Nguyễn Du: 【Ở gần Đại lộ số 5.】

Nhìn quanh, không xa phía sau là cửa sổ trưng bày của một cửa hàng cao cấp. Cô chụp một bức ảnh đường phố kèm định vị gửi cho anh.

Đoàn Lâm: 【Chờ anh.】

Cô nghĩ thầm, chẳng lẽ anh ấy thực sự muốn ra ngoài ăn sao?

Cả nhóm đang đứng ở ngã ba, xe tải của đội quay phim từ điểm đỗ chạy đến. Nhân viên nhanh chóng thu dọn thiết bị lên xe. Một lát sau, phiên dịch lại hỏi cô có cần đưa cả cô và trợ lý về khách sạn không.

“Không cần đâu, khách sạn gần mà, tôi đang đợi người. Lát nữa tự về cũng được!” Nguyễn Du chỉ tay về phía Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng, “Chờ họ về trước đi.”

Hai người được chỉ trích kia vừa nghe thấy từ “đợi người” của cô đã lập tức cảnh giác. Cả ngày quay cảnh ngoại cảnh trên phố, Nguyễn Du đã bị vài người Hoa đi ngang nhận ra. Sao? Cô tổ tông này còn muốn buổi tối cùng Đoàn Lâm đi dạo phố à?!!

Không đi nữa, cùng ở đây đợi cô.

Mười lăm phút sau, một chiếc SUV màu đen dừng bên lề đường. Cửa sổ ghế sau hạ xuống, đôi mắt Nguyễn Du sáng bừng. Ánh đèn neon trên phố chiếu rọi vào người ngồi trong xe, đó là Đoàn Lâm

“Lên xe.”

Còn chưa kịp nói câu nào, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đã tận mắt nhìn Nguyễn Du lên xe, cảm giác giống như vừa chứng kiến con gái ruột bị bán đi, đầy kinh ngạc.

Ngây người hồi lâu, Diệp Mộng Mộng hỏi: “Họ đi đâu làm gì thế?”

“Tôi làm sao biết được!” Lâm Thanh kinh ngạc, “Xe từ đâu đến thế?!”

“Không biết mà!”

Chiếc xe Đoàn Lâm ngồi không phải là chiếc taxi vàng thường thấy trên phố New York. Tài xế lúc này cũng hạ cửa sổ xuống, nhìn qua là một người châu Á, mặc vest chỉnh tề, rõ ràng cũng không phải là xe đặt qua Uber hay các ứng dụng gọi xe khác.

Trong xe, thực ra Nguyễn Du cũng hơi ngơ ngác, tò mò nhìn Đoàn Lâm: “Anh gọi xe đấy à?”

Người tài xế phía trước nghe hiểu, nhìn cô qua gương chiếu hậu, mỉm cười thân thiện.

“Bạn.” Đoàn Lâm đáp.

Anh nắm lấy tay cô, chạm đến vết sẹo nhỏ trên ngón tay. Anh khựng lại, nâng tay cô lên, ánh đèn đường bên ngoài hắt vào làm rõ vết sẹo. Đoàn Lâm nhú mày thoáng chốc, sắc mặt trở nên lạnh lùng, hỏi: “Bị thương lúc nào vậy?”

Nguyễn Du cũng nhìn theo, giải thích: “Lúc chiều tháo nhẫn không cẩn thận bị cọ trầy, trang trí trên chiếc nhẫn hơi sắc cạnh. Không sao, không đau chút nào.”

Đoàn Lâm cup mắt, nhìn chăm chăm một hồi, rồi lại nghiêng đầu hỏi: “Mệt không?”

“Không mệt.” Cô lắc đầu.

“Đói không?”

“Cũng không đói lắm.”

Không đúng lắm, Nguyễn Du không nhìn được thì thầm: “Anh không định bán em đây chứ?”

Nghe vậy, ngón tay thon dài của Đoàn Lâm khẽ móc lấy ngón tay út đang cong lại của cô. Sự lạnh nhạt trên khuôn mặt anh lúc này đã vơi đi quá nửa.

“Hẹn một người, dẫn em đi gặp.”

Xe nhanh chóng rẽ vào một khu phố sầm uất. Hai bên đường tràn ngập các biển quảng cáo neon rực rỡ của những cửa hàng cao cấp, các tòa nhà thương mại san sát nối tiếp nhau. Tại góc đường, một biển hiệu lớn xuất hiện, cô nhìn rõ đó là “Madison Avenue.”

Đại lộ Madison, một trong những con phố thương mại nổi tiếng nhất ở New York.

Xe dừng trước một cửa hàng.

Nguyễn Du nhìn ra ngoài, cửa hàng này chiếm trọn cả một tòa nhà ở góc phố, toàn bộ thiết kế bên ngoài đều mang hai màu ngọc lam và trắng tinh khôi, đơn giản và sáng sủa.

Người đi đường qua lại tấp nập, có những người đi vào các cửa hàng thương hiệu cao cấp bên cạnh, nhưng không ai bước vào cửa hàng này.

Tên cửa hàng được chiếu sáng bằng đèn huỳnh quang trắng, “Oleg Ward,” một cái tên.

Cô ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng hiểu vì sao không ai vào đây.

Tầng ba có một cửa sổ trưng bày lớn, bên trong là ba ma-nơ-canh mặc ba chiếc váy cưới cầu kỳ và tinh xảo.

Đây là một cửa hàng, váy cưới.

Chương 83: Váy cưới

Nguyễn Du ngây người đứng mười giây mà không phản ứng lại, cảm thấy liệu mình có nhìn nhầm vị trí không, quay đầu nhìn sang phía đối diện.

Phía đối diện cũng là một cửa hàng thương hiệu cao cấp, nhưng cửa sổ trưng bày rộng mở tràn ngập các loại giày da và đồ da. Đoàn Lâm chắc chắn không phải đưa cô đi xem giày da, đúng không??

“... Là định thử váy cưới à?” Cô quay sang nhìn Đoàn Lâm, ngập ngừng hỏi.

Đoàn Lâm đáp.

“Nhà thiết kế hôm nay cũng ở đây. Đi gặp một chút?”

Thực ra Nguyễn Du rất quen thuộc với cái tên “Oleg Ward” này, nhưng bây giờ không nghĩ ra được, cảm giác giống như gặp phải tình huống trong game chưa bắt đầu chơi mà hệ thống đã tự động xử thắng. Quá đổi ngơ ngác.

Không hẳn là căng thẳng, cũng không phải sợ hãi, mà là trống rỗng. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Ngắm một lúc, cô đột nhiên hỏi: “Vây, ngày mai chúng ta công khai luôn hả?”

“Không phải. Chỉ dẫn em đi gặp nhà thiết kế thôi.” Đoàn Lâm vuốt nhẹ cổ tay cô, dừng lại, rồi đáp thẳng: “Nếu em muốn, tối

nay có thể công khai.”

“...Ồ.”

Thật sự ngỡ ngác.

Không biết thế nào mà lại bị Đoàn Lâm dẫn vào cửa hàng váy cưới. Người bạn châu Á của anh rất lịch sự dẫn đường cho họ, cánh cửa kính mờ màu trắng mở ra, trước mắt cô bỗng chốc rộng lớn hơn rất nhiều.

Trong cửa hàng, vượt qua bức tường thương hiệu cao khoảng ba người, tầng trệt rộng lớn hiện ra, sáng sủa và thoáng đãng. Nội thất được trang trí tinh tế với tông màu trắng và vàng nhạt, phong cách tối giản mà rộng rãi.

Lúc này tầng trệt không có nhiều người. Vừa bước vào, một cô gái da trắng mặc đồng phục đen bước tới, chào hỏi người đàn ông châu Á rất quen thuộc, sau đó nhìn về phía Nguyễn Du và Đoàn Lâm và hỏi bằng tiếng Anh liệu họ có hẹn trước không.

Người đàn ông châu Á trò chuyện với cô gái vài câu, sau đó quay lại ra hiệu cho Đoàn Lâm và Nguyễn Du. Cô gái ngay lập tức che miệng nhìn Đoàn Lâm, phản ứng cực kỳ phấn khích, thốt lên một câu rất khoa trương: “Oh My God!”

Chẳng mấy chốc, một người phụ nữ tóc vàng mặc vest trắng bận rộn bước ra, niềm nở mời họ vào trong.

Nguyễn Du hoàn toàn ngỡ ngác.

“Anh ấy vẫn chưa tới, sẽ đến ngay thôi.” Người đàn ông châu Á giải thích với cô, tiếng Trung của anh không quá chuẩn, mang theo chút khẩu âm.

Cô đoán rằng “anh ấy” có lẽ chính là nhà thiết kế mà Đoàn Lâm đã hẹn.

Đoàn Lâm cúi đầu nhìn biểu cảm của cô, giải thích ngắn gọn về người đàn ông châu Á. Anh ta tên là Lê Phương, người Mỹ gốc Hoa, không phải bạn bè thân thiết, là cố vấn cấp cao của thương hiệu này tại cửa hàng chính ở Manhattan.

Nguyễn Du quá ngơ ngác, bị Đoàn Lâm nắm tay dẫn đi, cô gạt đầu, sau đó lặng lẽ ngẩng lên hỏi: “Họ biết anh sao?”

“Không hẳn là quen biết. Cũng vừa mới biết về chúng ta.”

Vậy sao lại bắt ngờ như thế nhỉ??

Cô ngơ ngác đoán: “Vậy là vì anh rất quen nhà thiết kế?”

Đoàn Lâm đáp lời.

“Hoạt động kinh doanh tại châu Á của thương hiệu này là độc quyền của Kinh Sinh Quốc tế.”

Kinh Sinh Quốc tế... Kinh Sinh? Thuộc tập đoàn Kinh Sinh?

Của nhà họ Đoàn à?

Nguyễn Du “ồ” một tiếng, hiểu rồi, nhưng cũng không cảm thấy gì nhiều.

Bởi vì cô hoàn toàn không để tâm đến.

Bây giờ cô hoàn toàn chỉ phản xạ mà đối thoại, nghĩ gì hỏi nấy.

Một lúc sau, cô mới dần hồi phục lại, nhìn quanh một vòng, rồi mới chậm chạp cảm nhận được thực tế.

Đây thực sự là, cửa hàng váy cưới?!!

Không gian xung quanh rộng rãi, dọc theo tường, trên những giá treo áo đen tuyền mang thiết kế đầy tính nghệ thuật, từng bộ váy cưới kiểu dáng khác nhau được treo cách nhau một

khoảng. Ở khắp nơi, gương cao lớn có thể thấy được, từ gương treo, gương đứng, thậm chí cả gương cột sáu mặt cao đến ba người, tạo cảm giác không gian càng thêm rộng mở. Đi vào trong là khu vực phòng thử đồ rộng rãi, được chia thành các khu vực thử váy riêng biệt, khu vực nghỉ ngơi dành cho nam giới cũng ở ngay cạnh.

Người phụ nữ tóc vàng không đưa họ đến khu vực nghỉ ngơi mà dẫn theo cầu thang xoắn ốc, lên tầng trên.

Cầu thang được sơn màu xanh ngọc lam, lan can với hoa văn chạm khắc tinh tế được trang trí đầy hoa hồng trắng, khi cô bước lên cầu thang còn có thể ngửi được chút hương thơm nhẹ nhàng. Đây là hoa tươi.

Khắp nơi đều toát lên cảm giác giản dị nhưng tao nhã, như của một đám cưới trong mơ.

“Tầng một và tầng hai là váy may sẵn, từ tầng ba trở lên là dòng váy cưới cao cấp đặt riêng,” Lê Phương vừa đi vừa giới thiệu, nở nụ cười lịch sự, “Chúng tôi không có thang máy, thật ngại quá.”

Đi lên, cuối cùng cô đã thấy có người.

Kết cấu tầng trên không khác gì tầng một, nhưng khi lên đến tầng ba, gần như mỗi tầng đều có thể thấy các cô gái đang thử váy cưới đi qua những hàng giá treo quần áo ở đằng xa, tà váy trắng lóe lên rồi lại biến mất sau những ma-nơ-canh giả. Phía sau, trợ lý của cửa hàng đang đi theo giúp các cô dâu chọn váy, bạn bè đi cùng chụp hình, những tiếng trầm trồ thấp giọng không ngớt vang lên.

Nguyễn Du nín thở từ đầu đến giờ, sợ rằng sẽ chạm mặt phải cô dâu người Hoa nào đó nhìn thấy cô và Đoàn Lâm đang dạo trong cửa hàng váy cưới. Mỗi lần liếc mắt một cái cô lại cúi đầu ngay, đi nhanh, đi nhanh!!

Ngón tay bị Đoàn Lâm nhẹ nhàng siết lấy một cái. Giọng nói trầm ồm của anh vang lên: “Đừng căng thẳng.”

“...Không được! Em căng thẳng.” Sau khi sự mơ hồ ban đầu tan biến, bây giờ cô chỉ còn cảm thấy căng thẳng. Cô cảm giác tay mình còn đang đổ mồ hôi, nhỏ giọng lầm bầm, “Em hoàn toàn không chuẩn bị, anh nghĩ đến việc này từ lúc nào vậy?”

“Tuần trước, khi em nói muốn đến New York, anh đã nghĩ đến.”

Tim Nguyễn Du đập rất nhanh: “Vậy sao anh không nói trước với em?”

Đoàn Lâm: “Trước đó chưa chắc chắn. Tối nay nhà thiết kế mới đến Manhattan, nên anh muốn dẫn em gặp ông ấy.”

Đúng rồi, nhà thiết kế.

Cô không nghĩ ngợi nhiều: “Vậy hôm nay chúng ta là đến để đặt váy cưới à?”

“Tùy em thích.” Đoàn Lâm nghiêng mặt nhìn cô, dừng lại một chút, giọng trầm thấp, “Nếu em không thích, thì không cần đặt.”

Lê Phương, người đang dẫn họ lên lầu, nghe thấy vậy, quay đầu cười ngượng, gật đầu khẳng định: “Yên tâm, cô dâu nhất định sẽ thích.”

Tầng ba trở lên đều là dòng váy cưới, nhưng người phụ nữ tóc vàng không dừng lại, mà tiếp tục dẫn họ lên tầng bảy.

Tầng bảy là tầng thượng. Có một cánh cửa kính mờ ngăn cách toàn bộ không gian, cần thẻ quét mới vào được.

Thiết kế và cấu trúc trước mắt hoàn toàn khác biệt so với các tầng dưới. Ngoài khu vực thủ đồ nằm ở góc trong cùng, tầng trệt

rộng lớn gần như không có vách ngăn nào. Khu vực tiếp khách, bàn làm việc, bức tường treo đầy các bản thiết kế, và hàng loạt váy cưới trên giá treo hoặc những ma-nơ-canh giả rả rác đều có thể nhìn thấy rõ ràng trong một ánh mắt. Như thể đây là một tầng làm việc.

Ở phía xa, là một bức tường kính lớn, từ đây có thể nhìn thấy con phố đối diện trên Đại lộ Madison. Những biển quảng cáo với ánh đèn neon đủ màu sắc chớp nháy khiến người ta hoa mắt, phần hoa nhất khu Upper East Side của Manhattan đều thu vào tầm mắt.

Nhưng Nguyễn Du không nhìn. Cô chỉ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người đàn ông trong bức áp phích khổng lồ phía sau bàn làm việc. Đồng tử như rung động.

Tôi, trời ơi!!!

Cuối cùng cô cũng nhớ ra “Oleg Ward” là ai rồi!!!

.

Cùng lúc đó, tại khách sạn.

“Gọi hay không gọi đây?” Diệp Mộng Mộng ôm điện thoại, phân vân.

“Bây giờ mới tám rưỡi, gọi đi!” Lâm Thanh thở dài, “Nhất định phải dặn dò chị ấy cẩn thận đừng để bị chụp hình, nếu tối nay hai người đó bị chụp, ngày mai sẽ có fan của Đoàn Lâm bay qua New York g.i.ế.c người, cậu tin không?”

Diệp Mộng Mộng tin.

Gọi qua, rất nhanh đã có người nghe máy. Diệp Mộng Mộng hỏi hộp: “Chị Tiểu Du! Chị và Đoàn Lâm đang ở đâu vậy?”

Nửa phút sau, Diệp Mộng Mộng nhìn Lâm Thanh với vẻ mặt đông cứng, bàn tay cầm điện thoại hơi run rẩy.

“Chị Tiểu Du nói chị ấy đang ở cửa hàng váy cưới, hình như là chuẩn bị thử váy cưới.”

“Còn nói, nhờ tôi mang đồ qua giúp chị ấy.”

Lâm Thanh cảm thấy cả người như muốn đổ gục.

Bọn họ còn đang lo lắng hai người đó sẽ bị chụp hình ngoài đường, vậy mà hai người đã vào cửa hàng váy cưới rồi?!!

Còn nhờ mang đồ, mang cả mạng sống đến cho tổ tông này được không!!

Khi Diệp Mộng Mộng vội vã bắt xe đến Đại lộ Madison theo địa chỉ, bước vào cửa hàng váy cưới cao cấp trước mặt. Sau đó được dẫn lên tầng thượng, vào phòng làm việc, liền bắt gặp Nguyễn Du và mọi người đang trò chuyện, hoàn toàn đơ người.

“Try it on.”

Trong phòng làm việc, nhà thiết kế người Mỹ tóc đã bạc đứng dậy, chọn một chiếc váy cưới cúp n.g.ự.c dáng đuôi cá từ giá treo của mình, mỉm cười hòa nhã, ra hiệu Nguyễn Du thử.

Người trợ lý tóc vàng bên cạnh nhanh chóng nhận lấy, định dẫn cô đi thử váy.

Nguyễn Du liếc nhìn Đoàn Lâm bên cạnh, lại nhìn thấy Diệp Mộng Mộng vừa mới bước vào, mắt cô sáng lên ngay lập tức, đến thật đúng lúc!

Nguyễn Du kéo luôn Diệp Mộng Mộng vào phòng thử đồ, kéo rèm dày lại, lập tức ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

“Chị, chị, chị Tiểu Du, vừa rồi đó là Oleg Ward phải không?!”
Diệp Mộng Mộng kích động, nói khể, đã hoàn toàn quên mất mục đích đến đây, “Là Oleg Ward đó?!!”

“Phải, chính là ông ấy.”

Nguyễn Du cuối cùng cũng thở phào, đúng là quá kỳ ảo!!

Ban đầu cô cứ nghĩ rằng Đoàn Lâm đưa mình đến đây chỉ để thử váy cưới. Dù sao nếu thực sự tổ chức đám cưới vào cuối năm, bây giờ cũng thực sự là lúc nên chuẩn bị. Trước đó, Đoàn Lâm nói muốn dẫn cô gặp nhà thiết kế, nhưng thực sự cô không để tâm lắm, bởi vì quá bất ngờ.

Trong lòng chỉ nghĩ mãi, làm sao mà lại đến thử váy cưới rồi chứ??

Nhưng khi nhìn thấy bức áp phích đó, cô mới đột ngột hiểu ra. Không đúng, nhà thiết kế “Oleg Ward”, chẳng phải chính là Oleg Ward đó sao?!!

Dù là người không hiểu biết về làng thời trang, ít nhiều cũng từng nghe qua cái tên này. Đặc biệt là các cô gái.

Oleg Ward năm nay hơn sáu mươi tuổi, thương hiệu cá nhân “Oleg Ward” mà ông sáng lập từ những ngày đầu đã định vị ở dòng váy cưới cao cấp. Đến nay, danh tiếng của ông với tư cách nhà thiết kế váy cưới hàng đầu đã lan rộng khắp thế giới. Thương hiệu của ông cũng thường xuyên xuất hiện trong ba tuần lễ thời trang lớn trên thế giới.

Là một nhà thiết kế váy cưới nam hiếm thấy, ông nổi bật giữa một loạt nhà thiết kế nữ danh tiếng và giờ đây thành tựu của ông ngang tầm với “Nữ hoàng váy cưới” Vera Wang. Các cửa hàng flagship cao cấp của thương hiệu đã mở khắp toàn cầu.

Lần đầu tiên mà Nguyễn Du biết đến ông là từ các tin nóng trên mạng.

Nhiều năm trước, chiếc váy cưới trong đám cưới của vị công nương thừa kế hoàng gia Tây Ban Nha đã lên top đầu tìm kiếm trong nước vì vẻ đẹp của nó, và cộng đồng mạng đã nhắc đến nhà thiết kế chiếc váy cưới ấy trong phần bình luận – không ai khác chính là Oleg Ward.

Sau đó, nhiều tin tức về các ngôi sao nữ diện váy cưới cao cấp của "Oleg Ward" trong đám cưới của họ cũng xuất hiện trên mạng. Những chiếc váy cưới cao cấp đó có giá từ vài trăm triệu đến gần cả tỷ đồng, khiến cộng đồng mạng bị ấn tượng sâu sắc với cái tên của nhà thiết kế váy cưới quốc tế này.

Nhưng tình huống hiện tại thì khác.

Những chiếc váy cưới của "Oleg Ward" đều thuộc dạng cao cấp. Nhưng những chiếc váy mà các nữ minh tinh mặc không phải là sản phẩm được chính tay Oleg Ward cắt may.

Hàng năm, Oleg Ward sẽ ra mắt các mẫu váy cưới mới tại Tuần lễ Thời trang Cao cấp. Sau khi các bộ váy này rời sàn diễn, chúng sẽ trở thành mẫu trưng bày trong các cửa hàng flagship của thương hiệu.

Những cô dâu muốn mua váy cưới có thể đến cửa hàng flagship để thử váy, sau khi chọn được kiểu dáng và chi tiết ưng ý, thương hiệu sẽ dựa vào số đo của cô dâu mà làm ra một chiếc váy đặt may hoàn toàn thủ công, được gửi đến tay cô dâu.

Nhưng những chiếc váy cưới cao cấp này được làm bởi đội ngũ thợ thủ công của thương hiệu, không phải từ chính tay Oleg Ward. Vì vậy, chỉ cần có tiền là bạn có thể sở hữu váy cưới cao cấp của "Oleg Ward".

Còn việc để chính Oleg Ward tự tay cắt may, hoặc thiết kế riêng một chiếc váy cưới hoàn toàn mới, thì số lượng cô dâu may mắn như vậy thực sự rất ít.

“Trời ơi! Thật không thể tin được! Làm thế nào mà liên hệ được với Oleg vậy?!” Diệp Mộng Mộng gần như phát điên.

Nguyễn Du nhớ lại cuộc trò chuyện ban nãy: “Đoàn Lâm liên hệ đây. Nghe nói mấy ngày trước ông ấy ở New York để tổ chức show xuân hè, nên tiện qua đây luôn.”

“Không đúng, chị Tiểu Du! Làm thế nào mà ông ấy lại chịu ‘tiện’ qua đây được chứ?”

“Chắc là, nhiều tiền thôi.”

“Thế phải giàu đến mức nào hả?!” Diệp Mộng Mộng trầm trồ, “Em nhớ cách đây hai năm, chiếc váy của Dư Hồng cũng hơn 2 triệu tệ, mà còn không phải do chính Oleg tự làm.”

“...Không rõ nữa, chắc là có thể.” Nguyễn Du bối rối đáp qua loa, liền chuyển chủ đề, “À đúng rồi, em mang cái đó tới chưa?”

“À à, có mang rồi, đây!”

Nguyễn Du nhờ Diệp Mộng Mộng về khách sạn lấy một miếng lót ngực. Vì mặc váy cưới rất cần.

Chiếc váy cưới mà Oleg đưa ra là dạng váy đuôi cá cúp ngực, thuộc loại size tiêu chuẩn của Mỹ, phần trên hơi rộng nên khi thử váy xong, họ phải dùng vài chiếc kẹp lớn để bóp eo lại.

Khi cô vừa bước ra, ánh mắt của Đoàn Lâm đang trò chuyện với Oleg lập tức dừng lại trên người cô.

Cô và Đoàn Lâm nhìn nhau hai giây, cực kỳ ngượng ngùng mà né tránh ánh mắt của anh, c.h.ế.t tiết, ánh mắt anh thật là...

“Trời ơi! Đẹp quá! Chị Tiểu Du, chị đẹp quá! Đẹp đến khó tin!”

Diệp Mộng Mộng phấn khích, gương mặt ửng đỏ, tràn đầy ngưỡng mộ. Oleg cũng mỉm cười khen ngợi vài câu, tỉ mỉ quan sát cô từ đầu đến chân, như đang đánh giá mức độ phù hợp của thiết kế.

Thực sự, không có mấy cô gái có thể từ chối được sự quyến rũ của váy cưới. Dù có kết hôn hay không, cả đời này ai cũng muốn một lần được khoác lên mình chiếc váy lộng lẫy như giấc mơ.

Cô đứng trước gương ba cánh, nhìn ngắm bản thân, cảm giác không thực chút nào.

Chiếc váy cưới kiểu đuôi cá này có màu trắng ngà, thiết kế thanh lịch, quý phái. Chất liệu satin mềm mại ôm sát cơ thể, từng chi tiết trên váy đều tinh xảo, đẹp đến mức không giống một chiếc váy cưới thông thường mà giống như một tác phẩm nghệ thuật được chế tác kỳ công.

Trợ lý giúp Nguyễn Du búi mái tóc đen dài thành một kiểu đuôi ngựa thấp, sau đó đội lên cô một tấm voan che mặt được thêu ren tinh tế. Họ chụp vài bức ảnh làm kỷ niệm.

Cô quay qua nhìn Đoàn Lâm, hơi do dự: “Anh thấy thế nào?”

Đoàn Lâm không trả lời.

Nhưng ánh mắt anh dừng trên người cô, không rời đi, sâu thẳm như màn đêm, tựa như chứa đựng một khát vọng khó nói thành lời.

Nguyễn Du: “...”

Chết tiệt, ánh mắt này cô chỉ từng thấy trên giường thôi.

Thôi không hỏi nữa!!!

Sau đó, Oleg tiếp tục yêu cầu cô thử vài mẫu váy khác. Có váy kiểu dạ hội, váy voan thả nhẹ, váy dài tay cổ cao, váy cúp n.g.ư.c ngang vai, váy đuôi dài quét đất, váy xòe bông bênh, v.v. Liên tục thử hơn hai mươi mẫu cho đến khi ông cảm thấy hài lòng mới dừng lại.

Trợ lý giúp Nguyễn Du đo số đo cơ thể, ghi chép xong xuôi rồi chuyển máy tính bảng cho Oleg.

Ba người cùng ngồi trên chiếc ghế sofa màu đen. Oleg xác nhận một số chi tiết, hỏi ý kiến hai người về kiểu dáng, màu sắc và chất liệu của chiếc váy cưới. Thực ra cô không có yêu cầu gì cụ thể, mọi thứ đều tốt.

Bởi vì chiếc váy nào cũng đẹp. Đẹp đến mức hoàn mỹ.

Cuối cùng, họ bàn về chủ đề, thời gian và địa điểm tổ chức đám cưới. Nhưng những điều này vẫn chưa được quyết định. Nguyễn Du ngồi sát lại gần Đoàn Lâm, bắn khoả hỏi: “Chúng ta sẽ tổ chức ở đâu?”

“Tuỳ em.” Đoàn Lâm cúi mắt, hỏi lại: “Em muốn tổ chức ở đâu?”

Cô nghĩ ngợi một lúc, bỗng ánh mắt sáng bừng.

“VẬY... Ở PHÁP NHÉ.”

Đoàn Lâm: “ĐƯỢC.”

Sau khi thảo luận chi tiết, Oleg phải lên chuyến bay tối để về Pháp. Trước khi rời đi, ông nhắc lại thời gian hoàn thành: từ bản thiết kế đến chiếc váy hoàn thiện sẽ mất từ bốn đến sáu tháng. Ông chúc họ chuẩn bị đám cưới thật thuận lợi.

Trước lúc đi, Diệp Mộng Mộng phấn khích đến mức không nhịn được, xin chữ ký của Oleg. Tối hôm đó, chuyên gia tư vấn người Hoa là Lê Phương đã đích thân đưa họ về khách sạn.

Khi về đến khách sạn, Lâm Thanh thấy Diệp Mộng Mộng phấn khích đến độ gần như phát điên. Anh liền kéo cô ra nói chuyện riêng.

“Chụp lại chưa?”

Diệp Mộng Mộng gật đầu lia lịa: “Chụp rồi!”

“Thật sự chụp lại sao? Chụp ở đâu?!”

“Trong cửa hàng váy cưới!” Diệp Mộng Mộng mở điện thoại, đưa ảnh cho anh xem. Toàn là hình Nguyễn Du lộng lẫy trong những chiếc váy cưới như tiên nữ, khiến cô không khỏi rung động: “Oleg Ward sẽ đích thân thiết kế váy cưới cho chị Tiểu Du! Có phải tôi đang nằm mơ không?!”

Lâm Thanh ngơ ngác, xem xong.

... Chết tiệt?!

Trong phòng khách sạn, Nguyễn Du liên tục nhận được hàng trăm bức ảnh do Diệp Mộng Mộng gửi tới, tất cả đều là ảnh chụp lúc cô thử váy cưới.

Diệp Mộng Mộng: 【Huhuhu, chị Tiểu Du, em muốn khóc quá!】

Diệp Mộng Mộng: 【Em muốn xem đám cưới! Mặc váy cưới của Oleg Ward, dù bị fan đánh c.h.ế.t cũng không hối tiếc!】

Nguyễn Du: “...”

Nguyễn Du trả lời lại năm dấu chấm than: 【Đừng có nguyên rủa tôi!!!!!!】

“Em đang xem gì vậy?”

Đoàn Lâm vừa nghe điện thoại xong, rót một cốc nước, từ cửa sổ lớn đi tới.

“Đây đều là ảnh Diệp Mộng Mộng chụp. Anh xem thử đi.”
Nguyễn Du đưa điện thoại cho anh, nhìn thoáng qua mình trong ảnh. Khi thử váy cô vừa quay quảng cáo xong, lớp trang điểm cũng đã tẩy sạch. “Nhưng hôm nay em không trang điểm, nếu trang điểm rồi mặc thì... chắc chắn sẽ đẹp hơn chút.”

Đoàn Lâm thản nhiên đáp: “Xem rồi.”

“Hả?”

“Anh từng thấy em trang điểm mặc váy cưới.” Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như mang ý cười, kết hợp với nốt ruồi đào hoa trên mặt càng thêm mê hoặc. “Rất đẹp.”

Khi nào anh thấy?

Ồ, đúng rồi.

Nguyễn Du im lặng nhìn Đoàn Lâm hai giây, nhớ ra chuyện quay MV váy cưới với Kỷ Lâm Hạo hai năm trước.

Khoan đã! Cô bất giác cảm thấy tội lỗi: “... Là chuyện hai năm trước rồi, sao anh lại nhắc chuyện cũ thế?”

Đoàn Lâm không trả lời, chỉ nhìn cô thêm một lúc, rồi lấy cốc nước trong tay cô, đặt lên đầu giường.

Anh cúi người sát lại, không hôn, chỉ nhẹ nhàng chạm mũi cô.

“Không phải nhắc chuyện cũ, mà là chưa từng quên. Anh vẫn nhớ hình ảnh đó.” Đoàn Lâm dùng ngón tay khẽ nâng cằm cô, giọng nói hơi khàn khàn.

“... Ồ.”

Ánh mắt Đoàn Lâm lúc này thật quá đáng.

Nguyễn Du cảm thấy tai mình nóng bừng, c.h.ết tiết, không ổn chút nào. Cô vội vàng đánh trống lảng: “Em hơi... hơi đói rồi.”

“Chiều nay người phụ trách thương hiệu quảng cáo có nói, tối nay họ đặt chỗ tại một nhà hàng Pháp được cho là ngon nhất ở New York.” Ánh mắt cô lảng tránh, “Chúng ta tới đó thử đi, chắc vẫn kịp.”

Cầm cô bỗng bị anh khẽ cắn.

Cổ tay đang chống trên giường bị anh nắm lấy, ngón tay anh vuốt ve nhẹ nhàng qua mạch đập nơi cổ tay cô, khiến cô run rẩy.

Anh hỏi một cách bình tĩnh: “Thử anh trước nhé?”

Nhưng ánh mắt lại hoàn toàn không bình tĩnh.

Nguyễn Du không thốt được lời nào, cổ tay vừa khẽ động đã bị giữ chặt, ngay sau đó, cô bị anh đè xuống giường.

Cả căn phòng ngập tràn sự thân mật, dây dưa không dứt.

Cuối cùng, Nguyễn Du khóc đến mức không còn sức để khóc, đôi mắt đỏ hoe, chỉ biết nức nhen.

Anh dỗ dành cũng không hiệu quả. Cô trở nên nhạy cảm vô cùng, chỉ khẽ nhắc ngón tay thôi cũng run rẩy. Từng ngón tay đều bị anh hôn.

Cô quen vùi mặt vào gối, nhưng lần này anh lại không cho phép.

Ánh mắt sâu thẳm đầy dục vọng của anh vẫn dõi theo cô, không chút khách sáo.

Cơ thể Nguyễn Du nóng rực, nước mắt rơi tán loạn. Khi những vệt nước mắt chưa kịp khô, Đoàn Lâm đã nhẹ nhàng hôn lên,

dịu dàng nhưng cũng đầy mê hoặc.

Cô thực sự không muốn khóc, nhưng không thể kìm được. Chết tiệt, Đoàn Lâm hôm nay còn... đáng sợ hơn cả lần trước.

Khi cô mơ mơ màng màng sắp ngủ, vòng tay anh lại siết chặt eo cô, cổ cô nhận thêm những nụ hôn thoảng qua.

“Tại sao chọn Pháp?”

Pháp gì cơ?

Nguyễn Du ngơ ngác một lúc, mới nhớ ra anh đang hỏi về địa điểm tổ chức hôn lễ.

Cô mệt rã rời, khó khăn dụi mắt, giọng nói còn lẩn chút ghen ngào: “... Vì đó là nơi em quen anh.”

Là nơi cô thực sự hiểu được con người Đoàn Lâm.

.

Cứ như vậy, việc chuẩn bị đám cưới trở thành điều tất yếu.

[Xiaosi]

Hai ngày sau, Nguyễn Du quay xong quảng cáo nước hoa ở New York và trở về nước. Chuyến bay của cô và Đoàn Lâm lệch nhau. Vừa bước xuống sân bay, cô đã bị nhóm fan chuyên chụp ảnh các ngôi sao bao vây. Cảm giác có chút mơ màng.

Cô đã trở về.

Sau một ngày điều chỉnh múi giờ ở căn hộ, cô quay lại công ty và ngay lập tức bị một loạt lịch trình công việc "dội thẳng vào mặt".

Nguyễn Du nhìn qua lịch trình tháng tám của mình, kín mít đến mức không còn chỗ trống. Cô chỉ biết khóc thầm, đúng là

thời gian nhàn nhã lúc quay phim ở nước ngoài không hề uống phí, mà chính là để bù đắp cho những ngày bận rộn này!

Cả tháng tám, Nguyễn Du bận rộn với lịch quay và các hoạt động thương mại, đồng thời phải xem xét một loạt kịch bản mới. Công việc chồng chất khiến cô bận đến mức chân không chạm đất. Cô vừa lo sự nghiệp, vừa bận chuyện cá nhân.

Một tuần sau khi trở về từ New York, cô nhận được email của Oleg, người đã gửi bản vẽ thiết kế váy cưới.

Bản phác thảo của Oleg rất đơn giản, vài nét bút đã hoàn thiện thiết kế. Phong cách này tương tự với những bản vẽ dán đầy tường trong phòng làm việc của ông ở Manhattan, nhưng lại có sự khác biệt độc đáo.

Đó là một chiếc váy cưới mang phong cách cổ điển với đường viền cổ chữ V, tay áo bầy phên được thiết kế bằng ren thêu họa tiết đục lỗ. Phần thân áo siết nhẹ tạo dáng eo thon, váy xòe theo phong cách lộng lẫy đặc trưng với các lớp vải voan xếp tầng và đuôi váy dài chạm đất.

Phần lưng váy có thiết kế hở lưng, vừa giữ được nét thanh lịch, vừa tạo cảm giác hiện đại.

Chỉ cần nhìn qua bản vẽ đã có thể tưởng tượng được thành phẩm sẽ đẹp đến mức nào.

Vào cuối tháng tám, chiếc váy cưới đã hoàn thiện phần khung ban đầu và cần được thử lại để chỉnh sửa kích thước.

Do Oleg đang ở phòng làm việc tại Pháp, còn Nguyễn Du thì bận đến mức không có thời gian gặp mặt Đoàn Lâm, chứ đừng nói là sang Pháp thử váy. Vì vậy, chỉ vài ngày sau, trợ lý của Oleg đã mang váy cưới từ Pháp đến Thượng Hải và hẹn gặp ở một khách sạn tại đây.

Chiếc váy cưới ban đầu rất đơn giản, chỉ là lớp vải satin cơ bản ôm sát cơ thể.

Tuy nhiên, từng đường may đều khít khao, vừa vặn với cơ thể cô, từ phần n.g.ự.c đến eo đều chuẩn xác đến từng milimet. Chất liệu vải rất mềm mại, chạm vào có cảm giác mượt mà như sữa.

“Chị Tiểu Du ơi, đẹp quá! Màu trắng này thật sự rất hợp với chị! Trong lễ cưới chắc chắn sẽ cực kỳ lộng lẫy!” Diệp Mộng Mộng vừa chụp ảnh giúp cô, vừa không ngừng khen ngợi.

Nguyễn Du không chút ngại ngùng, vừa làm dáng trái tim vừa gửi nụ hôn gió tới cô ấy: “Cảm ơn nhé! Đám cưới nhớ làm phù dâu cho chị nha.”

“Á á á á á!!!”

Chiếc váy satin không phải màu trắng tinh mà là màu trắng ngà cổ điển, khiến làn da vốn đã trắng mịn của Nguyễn Du càng thêm nổi bật, chỉ cần chụp đại vài tấm thôi cũng đẹp xuất sắc.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Thanh đứng bên cạnh vừa vui mừng, vừa lo lắng. Trái tim của một “bà mẹ già” vừa muốn gả con gái đi vừa là fan sự nghiệp không ngừng hồi hộp, chuyện công khai còn chưa rõ ràng, sao lại đến thử váy cưới luôn rồi chứ?!

Trong khi Nguyễn Du đang gọi điện cho Đoàn Lâm, Lâm Thanh thản nhiên hỏi Diệp Mộng Mộng: “Đã hứa với nhau phải đề phòng tai tiếng cơ mà, sao cậu lại phản bội, nhảy sang phe bên kia rồi???”

Diệp Mộng Mộng: “Hu hu.”

Chiếc váy cưới do Oleg tự tay thiết kế mà! Hu hu, idol lăng mạn quá, cô ấy đã hoàn toàn bị đánh gục!

Mọi việc đều diễn ra một cách có trật tự.

Người hâm mộ của Nguyễn Du reo hò tung bừng chào đón cô hoàn thành vai diễn trong bộ phim mới của đạo diễn Trương Gia Minh. Sau một tháng chăm chỉ hoạt động, họ lại phải rung rung tiễn cô con gái nhỏ vào đoàn phim mới.

Nguyễn Du nhận vai nữ chính trong một bộ phim chính kịch cổ trang lấy bối cảnh triều đại nhà Tống, đóng vai Trưởng Công Chúa. Bộ phim do đạo diễn Vương Nại An, người nổi tiếng với thể loại phim cung đình quyền mưu, cầm trịch. Đây thực sự là một dự án lớn với đạo diễn tài năng và đội ngũ sản xuất xuất sắc.

Khi ảnh định trang được công bố, người hâm mộ của Nguyễn Du xúc động gào thét. Sau đó, trên mạng lại rộ lên đoạn video tại buổi hội nghị xúc tiến đầu tư trước khi khai máy. Điều bất ngờ là trong danh sách các đơn vị đồng sản xuất phim lại xuất hiện tên Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc (CCTV)!!

Người hâm mộ vỡ òa trong hạnh phúc. Gần đây, phim cổ trang được kiểm duyệt gắt gao, ngay cả khi quay xong cũng không chắc sẽ được phát sóng. Nhưng lần này, có "CCTV ba ba" chống lưng thì mọi thứ đều ổn thỏa! Họ kỳ vọng rằng Nguyễn Du sẽ quay phim suôn sẻ và tác phẩm mới sẽ bùng nổ!

Trong khi đó, cộng đồng fan couple cũng vui mừng khôn xiết nhưng theo một hướng khác.

Vương Nại An chẳng phải là đạo diễn của "Thịnh Đường" sao? Đoàn Lâm cũng từng đóng phim do Vương Nại An làm đạo diễn. Hơn nữa, trong danh sách đồng sản xuất, chẳng phải còn có tên "Công ty Văn hóa Điện ảnh Anh Bác Chiêu Hành" sao? Đây không phải là một cục đường khác sao?!

Người hâm mộ của Nguyễn Du: "Ha ha, đường cái gì mà đường!"

Lần trước Vlog sinh nhật đã khiến cộng đồng fan couple phấn khích, nay lại tiếp tục?

Người hâm mộ của Nguyễn Du đang chuẩn bị một cuộc chiến tranh hội nhóm để đấu tay đôi với fan couple thì bất ngờ phát hiện rằng số lượng thành viên trong hội couple "Tiểu Tâm Phu Thê" đã vượt qua 100.000 người!!

Ba tháng trước, số lượng fan couple chỉ là 20.000 người. Sao giờ lại tăng lên nhiều thế này?!

Dạo quanh một vòng, họ nhận ra cộng đồng fan couple bắt đầu bùng nổ từ sau đêm lễ trao giải Bạch Ngọc Lan.

Nhiều fan couple bước vào hố chử vì bức ảnh chung của Đoàn Lâm và Nguyễn Du gây bão trên mạng. Ban đầu, họ chỉ đơn giản ngưỡng mộ nhan sắc của cả hai. Nhưng sau khi tìm hiểu thêm về những lần hợp tác, họ nhận ra: "Ồi trời, ngọt ngào thật!"

Khi cộng đồng fan lớn mạnh, những người "soi đường" bằng "kính hiển vi" cũng tăng lên.

Fan couple tích cực tìm kiếm từng khoảnh khắc ngọt ngào, từ chương trình thực tế đến phim điện ảnh hợp tác giữa hai người, càng soi càng cảm thấy hấp dẫn.

【Đỉnh cao nhan sắc, làng giải trí Hoa Ngữ không ai bì kịp! 】

【Chỉ cần đứng chung khung hình là đã thấy ngọt ngào, đối diện nhau là cảm giác muốn kết hôn, nói một câu thôi mà như gia đình sum vầy rồi! 】

【Họ không phải xa lạ, chỉ là đang dùng cả cuộc đời để giả vờ không quen biết! 】

【Một thông tin thú vị: Diễn viên đang trên đà phát triển sẽ không công khai chuyện tình cảm. Fan của Đoàn Lâm quá hung dữ, không nữ minh tinh nào dám vướng vào scandal với anh ấy. Nên các chị em cứ yên tâm mà ship! 】

【Tôi đã sưu tầm đủ thẻ hồi sinh rồi, giờ thì tôi chính thức lên thuyền! 】

Nhưng dù thế nào, người hâm mộ của Nguyễn Du vẫn truy sát fan couple và xóa sổ không biết bao nhiêu cây gia phả.

Trong lúc cộng đồng mạng cãi nhau không ngừng, Nguyễn Du vẫn yên tâm ở Hoàn Kiếm quay phim. Thoáng cái, cô đã gia nhập đoàn phim được hơn một tháng.

Đóng phim cổ trang khiến mỗi ngày cô phải dậy sớm để làm tạo hình, mất ba đến bốn tiếng đồng hồ. Thời gian rảnh, cô hoặc là tranh thủ ngủ, hoặc là ôn thoại, đến mức không có thời gian lướt mạng.

Trong lúc nghỉ ngơi ở phim trường, cô bỗng nhớ ra: "À đúng rồi, Lâm Thanh, tuần sau tôi cần xin nghỉ một ngày với đoàn phim."

"Tuần sau? Tuần sau không có lịch trình ra ngoài, chị định đi đâu?"

Nguyễn Du cười hì hì, quả quyết: "Về Bắc Kinh. Mừng sinh nhật!"

Lâm Thanh trợn mắt nhìn cô, suy nghĩ một hồi rồi chợt nhớ ra: tuần sau là sinh nhật Đoàn Lâm!

"Ôi trời ơi, chị làm gì cũng phải cẩn thận đấy. Chị không biết mấy ngày qua fan hai người cãi nhau dữ dội thế nào đâu." Lâm Thanh thở dài.

"..."

Nguyễn Du không hiểu: "Làm gì có lý do gì. Theo lý mà nói, đã ba tháng không xuất hiện chung khung hình, sao vẫn cãi nhau?"

Vẫn là do fan couple mà ra.

"Fan của chị đuổi cùng g.i.ế.c tận fan couple, tiện thể mắng luôn cả Đoàn Lâm, thế là cãi nhau to!"

Ngay tối qua, fan của một nữ diễn viên nổi tiếng và fan của một ngôi sao hàng đầu còn cãi nhau gay gắt. Lâm Thanh rút điện thoại định cho Nguyễn Du xem chiến trường, nhưng vừa lướt qua một cái...

Cô lập tức đơ người.

Nguyễn Du nhìn biểu cảm của cậu, không nhận được hỏi: "... Biểu cảm của cậu cũng quá bình tĩnh rồi đó."

Lâm Thanh nhìn chằm chằm vào màn hình, giọng run run: "Giải... giải..."

"Gì cơ?"

"Giải Kim Tượng! Chị được đề cử giải Kim Tượng rồi!!" Lâm Thanh suýt nháy mắt lên, kích động đến mức giọng như vỡ òa: "Đề cử Nữ chính xuất sắc nhất giải Kim Tượng! Là chị!!!"

Chỉ vài phút trước, ban tổ chức giải thưởng Kim Tượng lần thứ 35 đã công bố danh sách đề cử.

Ngay khi danh sách được công bố, "Vô Thanh Kinh Lôi" nhận được chín đề cử, dẫn đầu giải thưởng.

Đoàn Lâm được đề cử Nam chính xuất sắc nhất; Nguyễn Du được đề cử Nữ chính xuất sắc nhất. Chỉ với bộ phim điện ảnh đầu tay, cô đã lọt vào danh sách đề cử giải Kim Tượng, một trong ba giải thưởng điện ảnh lớn nhất Hoa ngữ!

Danh sách vừa công bố đã gây chấn động.

Chương 84: Ngày tận thế

Chỉ trong vòng năm phút, điện thoại của Nguyễn Du bắt đầu rung không ngừng, hàng loạt tin nhắn chúc mừng ào ạt đổ về như sóng triều.

Cô bối rối không kịp trả lời, ngơ ngác xác nhận: “Tôi? Giải Kim Tượng? Là tôi??”

“Chính là chị! Đề cử Nữ chính xuất sắc nhất giải Kim Tượng, hoàn toàn xứng đáng!!!”

Bản tin về danh sách đề cử giải Kim Tượng lan truyền khắp mạng xã hội, trở thành chủ đề nóng nhất nửa cuối năm nay. Là một trong ba giải thưởng điện ảnh lớn nhất của Hoa ngữ, giải Kim Tượng luôn nhận được sự quan tâm đặc biệt từ công chúng.

Lần này, "Vô Thanh Kinh Lôi" dẫn đầu với chín đề cử, trở thành tâm điểm chú ý. Người hâm mộ của Đoàn Lâm và Nguyễn Du tạm gác lại những cuộc tranh cãi để cùng nhau ăn mừng. Một bên vui mừng vì Đoàn Lâm lần thứ hai được đề cử, một bên rơi nước mắt hạnh phúc vì điều bất ngờ đến từ Nguyễn Du.

Người gây kinh ngạc nhất chính là Nguyễn Du. Lần này, chỉ với đề cử đã đủ để khẳng định vị thế của cô!

Trên các diễn đàn và cộng đồng người hâm mộ, khi thấy Đoàn Lâm và Nguyễn Du lại có cơ hội cùng xuất hiện trong một khung hình, fan couple cũng không còn bận tâm soi nữa, mà chân thành vui mừng cho bộ phim và các diễn viên.

Ai mà chưa từng rơi nước mắt vì "Vô Thanh Kinh Lôi" chứ?!! Nếu không phải vì nỗi lòng không trọn vẹn, ai lại mỗi ngày bất chấp bị người hâm mộ hai bên xóa sổ gia phả chỉ để ship cp giả chứ?!!

Nguyễn Du gần như sắp phát điên vì bận rộn.

Ngay khi danh sách đề cử giải Kim Tượng được công bố, các diễn viên trong đoàn làm phim đều đến chúc mừng cô. Tin nhắn chưa kịp trả lời đã chất đầy điện thoại. An Trác Tây cũng gọi điện chúc mừng, đồng thời nhắc đến những lời mời và hợp tác đang ào ạt đến.

Lâm Thanh thấy cô mỉm cười nhận tin trả lời, ánh mắt vui mừng không thể giấu được. Anh cũng rất vui cho Nguyễn Du, cho đến khi nhìn thấy, thì ra Nguyễn Du đang nhận tin cho Đoàn Lâm!

Lâm Thanh bắt đầu cảm thấy đau đầu.

"Chuyện gì vậy?" Nguyễn Du nhìn Lâm Thanh một cái, chợt nhớ ra, "Chẳng lẽ vẫn còn đang cãi nhau à?"

Thực ra thì không: "Bây giờ mọi người đều bận mừng vui, không có thời gian để cãi nhau đâu!"

Tuy nhiên, tâm trạng của Lâm Thanh vẫn không thoải mái chút nào.

Lúc này, các fan của hai bên đang bận rộn đến mức đã ăn mừng như đón Tết.

Các fan của Nguyễn Du đang vô cùng vui sướng vì cô được đề cử giải Kim Tượng, để ăn mừng, họ đã tổ chức một cuộc xổ số lớn không giới hạn trong fandom. Càng lúc càng nhiều phần thưởng hấp dẫn, và những đại gia chưa từng lên tiếng trong fandom cũng bắt đầu xuất hiện.

Đúng vậy, đại gia "D".

【@D.: Tăng thêm 25. //@Cùng Nguyễn Du suốt đời: Ai còn muốn tăng phần thưởng thì hãy nhấn tin cho tôi nhé! 】

Fan của Nguyễn Du không thể tin vào mắt mình, "Đại gia cũng đến rồi à!"

【Chúc mừng Nguyễn Du được đề cử Nữ chính xuất sắc nhất giải Kim Tượng! Nhưng 25 là gì vậy? 】

【Nghe nói người giàu hay dùng sau chữ số là vạn, không lẽ là 25 vạn? Không thể nào? 】

【Ôi trời, cách thức xổ số này thật đơn giản và thẳng thắn, tôi thích quá. 】

【Mẹ ơi, đại gia thật mạnh mẽ! Nhưng nếu chỉ tặng 5000 thì ỏn, đừng bị ném đá vì làm từ thiện! 】

Cuối cùng, đại gia đã thay đổi phần thưởng từ 25 vạn thành 5000 bộ quà tặng đại diện của Nguyễn Du, và chỉ trong một thời gian ngắn, bài đăng về cuộc xổ số đã được chia sẻ đến hơn 100,000 lượt, vượt ra ngoài fandom. Fan của Nguyễn Du xúc động rơi lệ, "Ôi trời, đại gia trong fandom của Du thật tuyệt vời!"

Lâm Thanh lại cảm thấy đau đầu.

Bên kia, fan của Lăng Giác cũng nhìn thấy bài đăng xổ số nổi bật trên trang chủ và không khỏi bật cười khinh miệt.

Chỉ vì một đề cử mà vui đến thế sao? Nhà tôi có thể giành được cả ba giải thưởng kim, trong khi các bạn chỉ đang vui mừng vì một đề cử. Thật buồn cười, nhìn xem fan của đối thủ như thế nào, giống như Lưu Lao Lao vào Đại Quan Viên vậy.

Lăng Giác chẳng thèm nói gì, bận rộn chuẩn bị cho sự kiện sinh nhật của anh trai mình.

Tuần sau là sinh nhật lần thứ 28 của Đoàn Lâm.

Đoàn Lâm đã tham gia đoàn làm phim hơn hai tháng. Lăng Giác biết anh đang quay một bộ phim hình sự ly kỳ, đoàn phim đóng ở Trường Xuân. Vì là phim truyền hình, các tài liệu quảng bá không bị kiểm duyệt quá chặt chẽ, thỉnh thoảng lại có một vài bức ảnh hậu trường được rò rỉ.

Tuy nhiên, những bức ảnh hậu trường này cũng không thể làm giảm đi nỗi nhớ nhung của fan! May mắn thay, năm nay có một thương hiệu lớn hợp tác cùng hai nền tảng video lớn để tổ chức một buổi gặp gỡ sinh nhật Đoàn Lâm. Địa điểm là ở Bắc Kinh.

Ban tổ chức đã phát vé miễn phí cho fan trước nửa tháng, nhưng vì tình trạng phe cò vé tràn lan, một chiếc vé gặp mặt đã được bán với giá cao ngất ngưởng.

Buổi sinh nhật của Đoàn Lâm thật sự là một ngày quốc tế ăn mừng, những hoạt động ủng hộ từ fan tràn ngập khắp nơi. Khi Nguyễn Du đến sân bay Bắc Kinh, cô thấy các biển quảng cáo sinh nhật của anh khắp nơi trong sân bay.

Cô xin nghỉ hai ngày từ đoàn phim, trở lại Bắc Kinh để chúc mừng sinh nhật Đoàn Lâm.

Cô về lại căn hộ trước.

Cô phải đợi Đoàn Lâm kết thúc buổi gặp mặt sinh nhật mới có thể gặp anh, nhưng cô không muốn chỉ ngồi đợi, vì thế cô bắt đầu tự giải trí bằng cách chơi game trong phòng sách. Cảm giác khi cầm được chiếc chuột và bàn phím yêu thích của mình, cô suýt rơi nước mắt vì xúc động.

"Chị Tiểu Du, buổi livestream sinh nhật sắp bắt đầu rồi!" Diệp Mộng Mộng ôm Pudding vào phòng sách.

"Sắp rồi, sắp rồi."

Hai người, một người một mèo, ngồi trên sofa phòng khách xem livestream.

Buổi gặp mặt sinh nhật bắt đầu lúc 8 giờ tối tại một nhà hát ở Bắc Kinh. Trên sân khấu, người dẫn chương trình đang làm nóng khán giả, trong khi khán giả ngồi trong hàng ghế fan đã không ngừng reo hò. Khi người dẫn chương trình mời Đoàn Lâm ra, tiếng reo hò của khán giả gần như làm rơi cả mái vòm của nhà hát.

Lúc này, trong livestream, những dòng bình luận đã dày đặc phủ kín màn hình, toàn là những lời tỏ tình của Lăng Giác và những người qua đường hóng chuyện. Nguyễn Du tắt livestream, lúc đó cô mới nhìn rõ hôm nay Đoàn Lâm mặc gì. Chiếc áo len đen đơn giản kết hợp với quần dài đồng màu, phong cách tối giản quen thuộc.

Tuy nhiên, bộ đồ đơn giản không thể giấu được vóc dáng tuyệt đẹp của Đoàn Lâm. Anh cao ráo, chân dài, ống tay áo hơi xấn lên, lộ ra những đường cong mượt mà của cơ tay. Lăng Giác gần như phát cuồng, cả trực tuyến và offline đều đang tỏ tình.

"Chị Tiểu Du, em có thể hỏi một câu không?" Diệp Mộng Mộng tò mò hỏi khi thấy Nguyễn Du gật đầu. "Chị thấy fan của Đoàn Lâm tỏ tình với anh ấy, chị có cảm thấy khó chịu gì không?"

"Có chứ!"

Cô đáp một cách rất thẳng thắn.

Fan nữ của Đoàn Lâm đông đến mức khó tin, những người hâm mộ luôn gọi anh là "chồng yêu" khi anh công khai lịch trình. Cô

từng là một fan cuồng của thần tượng, nên có thể hiểu cảm giác này.

Nhưng nó là khác biệt.

Nếu là fan của Kỷ Lâm Hạo gửi lời tỏ tình, cô sẽ vui. Nhưng nếu là Đoàn Lâm, cô đã tưởng tượng cảm giác này và không muốn nghĩ tiếp nữa.

"Nhưng em thấy Đoàn Lâm không tương tác nhiều với fan đâu." Diệp Mộng Mộng là fan chỉ quan tâm đến phim, không theo dõi đời tư, cô không hiểu tại sao lại có nhiều fan cuồng như vậy.

Nguyễn Du đang vui vẻ xem livestream, nghĩ một chút rồi trả lời: "Đừng nói nữa, em không hiểu đâu. Chị đã tự hỏi câu này ít nhất 800 lần rồi."

Vì thật sự Đoàn Lâm không hay thể hiện tình cảm với fan.

Trước kia, khi cô còn là fan của Kỷ Lâm Hạo, cô đã từng chế giễu fan của anh, mấy người này đúng là bị thôi miên rồi, tại sao lại có thể mê mẩn một người luôn lạnh lùng, cao ngạo như thế.

Nhưng bây giờ, cô đã có thể hiểu được.

Dù Đoàn Lâm có lạnh lùng với fan đi nữa, nhưng hành động và thái độ của anh luôn toát lên một phong thái quý tộc mà không ai có thể bắt chước được. Anh rất khác biệt so với hầu hết các ngôi sao trong ngành. Và chính cái khoảng cách lạnh lùng vừa đủ ấy, thật sự rất quyến rũ.

Điều quan trọng là:

Cô đang nhìn vào màn hình livestream, đúng lúc ống kính phóng to, chiếu rõ Đoàn Lâm trên sân khấu. Trong khung hình không có bất kỳ bộ lọc hay chỉnh sửa nào, chỉ có những đường nét sắc sảo, cuốn hút như trong một bức ảnh điện ảnh.

Lăng Giác gần như không thở nổi.

Nguyễn Du dứt khoát nói: "Chắc là vì mặt đẹp."

Buổi gặp mặt sinh nhật chỉ kéo dài chưa đầy một giờ, sau phần giao lưu với fan và hỏi đáp, video chúc mừng của các fan được phát. Sau đó, họ cùng cắt bánh sinh nhật và kết thúc buổi livestream.

Đoàn Lâm tổ chức buổi livestream sinh nhật và ngay lập tức lên top tìm kiếm, nhanh chóng leo lên vị trí cao.

Cô lướt qua bảng xếp hạng, thấy rằng mỗi lần Đoàn Lâm về Bắc Kinh đều giống như một vị cao nhân xuống núi, các phương tiện truyền thông thi nhau phỏng vấn, đoạn nào cũng được đăng tải ngay lập tức. Video phỏng vấn trên hot search xuất hiện liên tục.

Chắc anh ấy sẽ còn mất một lúc mới về.

Bên cạnh, Diệp Mộng Mộng ôm iPad xem phim, xem xong hai tập quay đầu lại nhìn, thấy Nguyễn Du đã cuộn mình trên sofa ngủ mất rồi.

Để xin nghỉ với đoàn phim mà không ảnh hưởng tiến độ, mấy ngày trước cô đã vất vả quay phim đến kiệt sức. Diệp Mộng Mộng đắp chăn cho cô, rón rén bước ra ngoài.

Mở cửa, vừa hay đụng phải thần tượng ở ngay cửa.

Diệp Mộng Mộng vội nói khẽ: "Thầy Đoàn, chị Tiểu Du ngủ rồi, em đi trước đây."

Ngủ trong trạng thái mơ màng.

Nguyễn Du mơ hồ cảm nhận cơ thể nhẹ bẫng, như bị ai đó bế lên. Cô ngửi thấy một mùi gỗ nhè nhẹ quen thuộc.

Bản năng nắm lấy vạt áo ở vai người đó, khó khăn mở mắt nhìn lên. Là Đoàn Lâm!

Đôi mắt cô sáng lên: "... Mấy giờ rồi?"

"12 giờ rưỡi." Đoàn Lâm ôm cô chặt hơn một chút, cúi đầu chạm trán cô, hỏi nhẹ: "Vào ngủ tiếp?"

"... Ừ."

Không đúng, cô bỗng tỉnh táo lại: "Chết rồi, qua giờ rồi." Vội vàng chữa lại, "Sinh nhật vui vẻ!"

Đoàn Lâm đáp lời.

Nguyễn Du được anh bế vào phòng ngủ, vừa nằm xuống giường lập tức ngồi bật dậy muốn ra phòng khách lấy điện thoại.

Nhưng bị Đoàn Lâm vòng tay kéo lại, ngã ngồi ngay trên đùi anh. Giọng nói trầm thấp: "Không buồn ngủ nữa à?"

"Không phải, chỉ là, quà sinh nhật của em, chưa tặng." Cô không kịp xấu hổ, thương lượng, "Trong iPad của em có, anh chờ chút."

Cô mang iPad về phòng, mở album ảnh ra, đưa cho Đoàn Lâm.

"Xem đi!"

Album chẳng còn bao nhiêu ảnh, những cái linh tinh trước đây đã bị cô xóa sạch. Chỉ còn lại vài bức quảng cáo nhà đất.

Nguyễn Du cực kỳ hài lòng, vì đây là những căn nhà cô đã dành thời gian chọn lọc kỹ càng!

Bao gồm các căn hộ cao cấp trong thành phố và biệt thự ở ngoại ô, nhiều loại hình khác nhau, chắc chắn sẽ có cái phù hợp với Đoàn Lâm.

Cô nhìn anh, ánh mắt đầy nghiêm túc và quả quyết:

“Em, tặng anh một căn nhà nhé?”

Ôi, sướng thật T.T!

Đoàn Lâm vẫn ngồi ở mép giường, xem qua từng bức ảnh. Anh ngược lên nhìn cô: “Tại sao lại tặng nhà cho anh?”

“Vì em không biết tặng gì cho anh.” Cô nhớ lại lần lướt diễn đàn thấy fan bàn về việc thần tượng có sập nhà không, nên nảy ra ý tưởng tặng nhà. Cô nói tiếp, “Hay anh chọn mấy căn trước, có thời gian đi xem qua một chút, sau đó em sẽ tặng anh một căn.”

Nhìn cô một hồi, Đoàn Lâm đặt iPad sang bên.

“Đắt quá.”

Đúng là rất đắt. Có căn phải dùng hết tiền tiết kiệm của cô, thậm chí phải vay gia đình.

Nhưng: “Chiếc váy cưới của em, chắc còn đắt hơn?” Còn có nhẫn nữa. Nguyễn Du nghĩ một lát, “Hơn nữa, tiêu tiền như vậy em rất vui.”

Khi còn là fan, cô đã luôn theo đuổi nguyên tắc “Yêu thần tượng thì hãy chi tiền vì họ,” giờ đối với anh lại càng không ngoại lệ. Nhưng câu này cô không dám nói ra.

Chết, sợ Đoàn Lâm nghĩ lệch mất!!!

Đoàn Lâm không trả lời. Anh nắm lấy cổ tay cô, kéo cô ngã xuống giường.

Lần này không phải ngồi trên đùi, mà bị vòng tay ôm chặt quăng thẳng lên chiếc giường mềm mại. Cô thấy Đoàn Lâm cúi xuống gần hơn, trong khoảnh khắc, cảm nhận chiếc áo len bị kéo lên tới eo.

Những ngón tay dài ấm áp, mang theo sự dịu dàng lẫn cảm dỗ, chạm vào từng tắc da thịt.

Cô lập tức căng người, không khỏi run rẩy.

“... Anh muốn không?”

Đoàn Lâm tiến gần hơn, cúi đầu, cơ hàm hơi động đậy. Chưa hôn, nhưng giọng khàn khàn: “Hai người ở chung?”

“Đúng, chắc vậy.”

Vẻ mặt lạnh nhạt của anh trong buổi livestream tối nay khác hẳn. Giờ đây ánh mắt của Đoàn Lâm cứ dán chặt lấy cô, đôi mắt sâu tựa sương không thể tan, cả nốt ruồi hoa đào dưới mắt dường như cũng có độ ấm.

Chết tiệt, thật sự rất khác biệt.

“Khoan đã,” Nguyễn Du căng thẳng giữ lấy bàn tay của Đoàn Lâm khi anh càng chạm sâu hơn, tim đập như muốn vỡ tung, bất ngờ nhớ ra một chuyện, “Em có câu hỏi!”

Đoàn Lâm nắm lấy tay cô, ngón tay vuốt ve cổ tay. Nụ hôn không dừng lại.

Từ từ hôn xuống đôi má cô.

Giọng nói lạnh lùng nhưng có phần lười biếng: “Gì?”

“Em từng nghe nói, anh bị,” cô bị anh hôn đến nheo mắt, lắp bắp chọn từ, “rối loạn gần bó. Chắc không phải thật chứ?”

Đây chắc là điều cuối cùng mà cô chưa hiểu rõ.

“Bị thật.”

Cô ngẩn ra: “Hả?”

Thật luôn?!!

Chưa kịp phản ứng, eo cô bị anh véo nhẹ.

Nguyễn Du bị nhéo đến suýt kêu lên: “...” Không tin nổi!!

Dù sao thì cô cũng chẳng cảm nhận được chút nào.

Cô nhớ lại, đây là điều diễn viên nữ cùng đoàn phim, Trần Ca, từng nói với cô tại buổi công chiếu phim "Thành Danh Vô Vọng". Trần Ca nói gì nhỉ?

— “Nghe giáo sư của tôi nói rằng, bác sĩ tâm lý gợi ý anh ấy cần cảm nhận nhiều hơn, giao tiếp nhiều hơn với mọi người, nên anh ấy mới nghĩ đến việc học diễn xuất.”

Cô cố nén nổi xấu hổ hiện tại, tò mò hỏi: “Em nghe nói, anh học diễn xuất vì lý do này. Thế bây giờ thì sao?”

Đoàn Lâm bình thản: “Lúc đầu là vì rối loạn nên học. Bây giờ là vì hứng thú.”

Nguyễn Du “ồ” một tiếng, vậy thì chứng rối loạn gần bó của anh chắc hẳn đã khỏi rồi.

Đúng thật. Không có đam mê thì sao đạt được thành tựu như hiện tại.

Cô cảm thấy hiểu Đoàn Lâm nhiều hơn. Hình như, lại có thêm chút tiếng nói chung.

“Bây giờ em cũng thích diễn xuất.” Đôi mắt cô sáng ngời, chân thành, “Em thích cảm giác được trải nghiệm các cuộc đời khác nhau.”

Đoàn Lâm không đáp lại, hơi thở lướt qua hõm cổ cô. Ngay sau đó, cô cảm thấy vành tai bị cắn và mút một cái.

Lập tức nóng bừng.

“Không giống nhau.”

Nguyễn Du chưa kịp phản ứng: “... Cái gì không giống?”

"Yêu diễn xuất, cho anh trải nghiệm cuộc đời người khác," Đoàn Lâm nói ngắn gọn.

Một lúc sau.

Âm giọng trầm thấp, gần gũi, vang bên tai cô: "Yêu em, anh mới thật sự trải nghiệm cuộc đời."

.

Danh sách đề cử giải Kim Tượng năm nay đã tạo nên một làn sóng thảo luận sôi nổi. Bộ phim "Vô Thanh Kinh Lôi" cùng đội ngũ sản xuất của nó hiển nhiên trở thành tâm điểm chú ý. Khổng Minh Khôn, không hổ danh là "đạo diễn chuyên giành giải thưởng", đã giành được đến chín đề cử giải Kim Tượng chỉ với một tác phẩm, làm giới chuyên môn phải xôn xao bàn tán không ngừng.

Cư dân mạng rầm rộ dự đoán giải thưởng sẽ rơi vào tay ai.

Năm năm trước, Đoàn Lâm đã xuất sắc giành giải Nam chính xuất sắc nhất của Kim Tượng với bộ phim "Thanh Xuân Nông Nổi" của Khổng Minh Khôn. Lần này, anh bình tĩnh hơn rất nhiều. Có giải thì đương nhiên là tốt, không có cũng không sao, bởi việc được đề cử lần thứ hai đã là một sự công nhận, tựa như vương miện thêm phần lộng lẫy.

Người hâm mộ của Đoàn Lâm thì còn bình tĩnh hơn, hạnh phúc với việc thần tượng được đề cử đã là niềm vui to lớn. Họ chỉ dám mơ xa rằng bộ phim sẽ giành một trong ba giải thưởng lớn.

Thậm chí, điều đó còn như một giấc mơ xa vời, chẳng dám nghĩ đến!

Trong khi đó, cộng đồng fan chung của Đoàn Lâm và Nguyễn Du, những người chuyên “đẩy thuyền” lại vô cùng sôi sục, căng thẳng. Họ cảm thấy hai bên fan cá nhân đều quá thiếu chỉ hướng, không đủ tâm huyết sự nghiệp.

Dù bị fan hai nhà đánh hội đồng mấy tháng nay, không được thấy bất kỳ tương tác chung nào, nhóm đẩy thuyền vẫn không bỏ cuộc. Họ tổ chức một màn ăn mừng cuối cùng.

【Đỉnh cao gặp gỡ, cùng nhau làm vua! 】

【Xin cầu trời đất, tín nữ nguyện ăn chay mặn xen kẽ, chỉ mong Đoàn Lâm và Nguyễn Du cùng đoạt giải Kim Tượng Nam và Nữ chính xuất sắc nhất! 】

【Nếu họ cùng nhau lên nhận giải, tôi sẽ an tâm tốt nghiệp. Bởi lẽ sau này họ chắc chắn sẽ không còn cơ hội đứng chung sân khấu nữa. Cầu mong phép màu xuất hiện một lần thôi! 】

【Fan của Lâm ca và Du muội tha cho nhà tôi, đây là lần cuối cùng tôi đẩy thuyền. 】

【Nhận giải xong là tốt nghiệp! 】

Fan riêng của hai nhà lạnh lùng nhìn nhóm đẩy thuyền đang vui sướng: Biến nhanh!

Fan Nguyễn Du thì mĩa mai: Nghĩ mình là ai? Tưởng giải Kim Tượng là nhà họ mở chắc? Đừng có mơ đến lần thứ hai!

Fan Đoàn Lâm cũng chẳng vừa, châm chọc lại: Đúng là không biết tự lượng sức, nhà họ tưởng mình có cửa giành giải à?

Và thế là, hai bên fan lại bắt đầu đại chiến.

Tại phim trường, Lâm Thanh, người luôn theo dõi sát động thái của fan hai nhà, đọc tin cãi nhau mà tim đập chân run. Anh không yên tâm quay sang Nguyễn Du: "Chị—"

"Biết rồi, biết rồi." Nguyễn Du đang xem kịch bản, không thềm ngẩng đầu, chỉ phát tay: "Tôi đảm bảo sẽ không để xảy ra sơ suất gì tại lễ trao giải Kim Tượng. Yên tâm đi."

Lễ khai mạc của Liên hoan phim Kim Tượng nhanh chóng diễn ra.

Năm nay, lễ trao giải tổ chức tại thành phố Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến, trong một trung tâm triển lãm lớn.

Liên hoan phim kéo dài năm ngày. Ngày đầu tiên là lễ khai mạc; ba ngày sau là các buổi trình chiếu phim và đánh giá của ban giám khảo; ngày thứ tư là lễ biểu dương các đề cử; ngày cuối cùng sẽ là lễ bế mạc và trao giải chính thức vào buổi tối.

Danh sách những ngôi sao tham gia liên hoan phim đã được công bố từ hai tuần trước. Trong đó, có rất nhiều đạo diễn, nhà sản xuất và diễn viên gạo cội nổi tiếng.

Cộng đồng fan lập tức rục rịch chuẩn bị các màn cổ vũ. Vé tham gia thăm đỏ và lễ trao giải chính thức được đẩy giá lên trời.

Danh sách cũng tiết lộ rằng đoàn phim "Vô Thanh Kinh Lôi" sẽ tham dự lễ bế mạc và thăm đỏ vào ngày cuối cùng.

Hai nhà fan đều thầm đếm ngày, mong sao nhanh chóng vượt qua lễ biểu dương và lễ bế mạc, để sau lễ trao giải có thể tận hưởng một năm mới không bị đối phương làm phiền nữa.

Còn nhóm đẩy thuyền thì như đón Tết sớm.

Khung cảnh chung là đường mật, chỉ cần chung khung hình là phát đường!

Vào buổi lễ đề cử và biểu dương, đài CCTV phát sóng trực tiếp toàn bộ. Cả mạng xã hội đều hóng drama, ngay cả những người bình thường không hay lên mạng cũng mở TV để xem cho vui, rating tăng vọt.

Rating thì cao thật, nhưng đúng là hơi chán. Buổi lễ biểu dương dài hai tiếng đồng hồ chẳng có gì đặc sắc, những người được đề cử lần lượt bước lên sân khấu, nhận giấy chứng nhận và cúp đề cử, phát biểu cảm nghĩ, thỉnh thoảng xen kẽ vài tiết mục biểu diễn, thế là xong buổi lễ.

Nhưng hội fan của Đoàn Lâm và Nguyễn Du lại rất hài lòng.

Xuyên suốt buổi lễ, bảo bối nhà mình chẳng thèm nói một câu nào với người bên cạnh – đối thủ! Thế mới gọi là không quen, rõ ràng không quen chút nào nhé!

Fan “Tiểu Tâm” cũng hài lòng.

Đếm kỹ rồi, lần này hai người nhìn nhau đến bốn lần, nhiều hơn hai lần so với lễ trao giải Bạch Ngọc Lan.

【Giải Kim Tượng nhìn nhau bốn lần, giải Bạch Ngọc Lan nhìn nhau hai lần, bốn chia hai bằng hai, hai là yêu, ngoài yêu vẫn là yêu!】

【Bốn trừ hai cũng bằng hai, yêu em yêu yêu không dứt!!】

【Cười muốn xỉu, chị em đúng là quê mùa nhưng tôi lại thích!】

...

Kiểu "ship" như này, fan hai nhà không buồn cãi nhau, đúng là bị khùng.

Hôm sau, thảm đỏ lễ bế mạc sẽ diễn ra vào lúc 4 giờ 30 chiều, ngay bên ngoài hội trường lễ trao giải tối nay.

Sáng hôm đó, khu vực quay phim xung quanh thảm đỏ đã đông nghịt người. Các phóng viên và hội fan "chụp ké" giờ máy ảnh, mặt ai nấy đều rạng rỡ, háo hức mong chờ.

Trong phòng khách sạn, Nguyễn Du ngồi trước gương trang điểm, bị chuyên gia trang điểm Thẩm Phương Phi giữ lại: "Hôm nay tôi muốn em tỏa sáng rực rỡ cả hội trường."

Nguyễn Du ngoan ngoãn gật đầu, bỏ quả táo cắn dở sang bên: "Được rồi, bắt đầu đi."

Sau khi trang điểm xong, cô bước ra khỏi phòng.

Trên hành lang, cô gặp dàn diễn viên chính khác trong đoàn. Cao Thư Kiệt, người vào vai phụ, nhìn cô chăm chú rồi giơ ngón cái: "Nguyễn Du, hôm nay trông cô rất đẹp!"

Cô mỉm cười: "Cảm ơn, cảm ơn!"

Thẩm Phương Phi đã buộc tóc cô thành đuôi ngựa thấp, trang điểm nhẹ nhàng, nhấn bằng màu son đỏ rực và đôi mắt được vẽ sắc sảo, tạo nên một vẻ đẹp tinh tế. Bộ váy lưng trần đính kim tuyến bạc càng làm cô thêm nổi bật.

Được tài trợ bởi thương hiệu thời trang cao cấp, chiếc váy đuôi cá dài chạm mắt cá chân, từng đường cong tôn lên dáng người quyến rũ, mỗi sợi tua rua lấp lánh đều như đang nhẩy múa. Kết hợp với khuyên tai và vòng cổ đính kim cương không màu, ánh sáng rực rỡ khiến ai cũng phải ngoái nhìn.

Phía bên kia, đạo diễn Khổng Minh Khôn cùng Đoàn Lâm vừa đi vừa trò chuyện, nhìn thấy Nguyễn Du, ông bật cười: "Xem ra hôm nay Nguyễn Du mới là nữ chính rồi. Có tự tin không?"

Cảm nhận được ánh mắt của Đoàn Lâm, cô hơi ngượng, đáp lại: "Chắc chắn là không rồi."

Ánh mắt của Đoàn Lâm rơi trên người cô trong giây lát, anh bước thẳng tới gần.

Khi vừa tới gần, Nguyễn Du liền dịch bước tránh đi.

Đoàn Lâm cúi mắt nhìn cô, hơi ngừng lại, như thể đôi mày khẽ nhướng lên một chút.

Trời ạ.

Không phải đã thống nhất sẽ không tương tác ở trong khách sạn rồi sao?

Cô không hề quá nhạy cảm. Khách sạn họ đang ở là nơi được giải Kim Tượng sắp xếp, ngay gần trung tâm triển lãm. Chắc chắn có fan hâm mộ và cánh truyền thông trà trộn vào.

Mọi người cùng bước về phía thang máy, khoảng cách giữa cô và Đoàn Lâm là bốn, năm bước chân.

Đoàn Lâm bất chợt dừng lại, quay đầu nhìn cô. Cô cũng dừng bước, hỏi: “Gì vậy?”

“Em có lạnh không?”

Nguyễn Du lắc đầu: “Không, không lạnh.”

Tháng mười một ở Hạ Môn nhiệt độ vẫn ổn, lát nữa đi tắm đồ xong vào hội trường chắc chắn sẽ không lạnh.

Nhưng ánh mắt Đoàn Lâm lại không phải đang hỏi về điều đó. Anh nhìn cô thêm vài giây, bình tĩnh nói: “Rất đẹp.”

“...Ồ. Vậy, cảm ơn anh?”

Đằng sau cô, Diệp Mộng Mộng đỏ mặt thì thầm: “Trời ơi, ánh mắt của Đoàn Lâm như muốn lột sạch chị Tiểu Du ra luôn ấy!”

Lâm Thanh: “Cậu có thể nói lớn hơn chút nữa được không?
Người trên tầng chắc chưa nghe thấy đâu.”

Diệp Mộng Mộng đỏ bừng mặt im lặng.

Nguyễn Du: “...” Trời đất.

Đoàn phim “Vô Thanh Kinh Lôi” được sắp xếp đi thăm dò lúc 6 giờ chiều.

Cô cùng Khổng Minh Khôn và mọi người lên xe từ khách sạn, đi vào trung tâm triển lãm, xuống xe tại khu vực của giải Kim Tượng, qua kiểm tra an ninh, rồi đi thẳng đến sảnh chờ nằm ở đầu thăm dò.

Phía xa, sau dãy rào chắn cách ly, bên ngoài là hàng loạt fan hâm mộ đang chen chúc.

Khi nhóm họ bước xuống xe, đám đông của hội Lăng Giác và Cá Con lập tức nổ ra những tiếng hét chói tai:

“Á á á á Đoàn Lâm!!”

“Đoàn Lâm, em yêu anh!!”

“Chị Du cố lên nhé!”

“Á á á bảo bối, chị tuyệt nhất!!”

...

Tiếng hò hét quá dữ dội, cả hai bên như đang thi xem ai ồn ào hơn. Nguyễn Du định quay đầu chào fan của mình, nhưng tiếng hò hét đầy khí thế của fan Đoàn Lâm khiến cô lập tức từ bỏ ý định.

Thôi! Tốt nhất không chào, không thì lại bị hiểu nhầm là khiêu khích.

Sảnh chờ thăm đồ.

Từ cửa sau, các ngôi sao lần lượt đi vào. Phía trước là cửa ra nổi thẳng với thăm đồ.

Sảnh rộng lớn chia thành từng khu vực ngồi nghỉ, những người chưa tới lượt đi thăm đồ thì đi qua đi lại trò chuyện. Khu vực số ba, nhân viên cầm bảng có chữ “Vô Thanh Kinh Lôi” ra hiệu Khổng Minh Khôn và mọi người lại đó nghỉ ngơi.

Vừa tới nơi, họ đã bị một đám truyền thông và nhân viên quay chụp vây quanh.

Nguyễn Du hôm nay đi giày cao gót gần 10 phân. Đôi giày này là cô thay phút chót. Ban đầu định mang đôi giày cao gót màu nude, nhưng lúc xuất phát, chuyên gia trang điểm Thẩm Phương Phi không hài lòng, liền lấy đôi giày dự phòng màu bạc hợp với váy cô hơn.

Đôi giày mới làm cô không thoải mái, nên cô ngồi yên trên ghế nghỉ ngơi.

Trước mặt là một nhóm nhân viên đang giơ điện thoại chụp cô.

Theo quy định, nhân viên không được phép làm phiền người nổi tiếng, nhưng một cô gái nhỏ nhẹ nói: “Chị Tiểu Du, cố lên nhé!”

“Được, cảm ơn em.”

Nguyễn Du cười, ánh mắt cong cong, đẹp đến mức khiến người khác ngỡ ngàng.

“Chị Tiểu Du, chị có muốn uống nước không?” Diệp Mộng Mộng hỏi.

“Không cần, giờ không uống.”

Phía bên kia, sau khi phỏng vấn xong Khổng Minh Khôn và Đoàn Lâm, truyền thông liền hướng tới Nguyễn Du, tranh thủ vài phút phỏng vấn cô trước khi cô ra thăm đồ.

Nguyễn Du đồng ý, nhưng vừa đứng lên, cổ chân cô đột nhiên bị trật, đau nhói.

“Chị Tiểu Du, sao thế?!”

“Cổ chân chị bị trật hả?!”

Cô nhanh chóng đứng thẳng người, xua tay: “Không sao, chị qua đó trước đây. Đến lúc lên thăm đồ nhớ gọi nhé!”

Thăm đồ vẫn còn sớm, Nguyễn Du bị giới truyền thông kéo vào một góc phỏng vấn suốt gần hai mươi phút.

Bề ngoài thì tươi cười trả lời phỏng vấn, nhưng thực ra cô cứ âm thầm vịn cổ chân để đổi tư thế đứng! Muốn khóc thật đấy.

Huhu, đôi giày này đúng là đau c.h.ết đi được!

“Chị Tiểu Du! Sắp đến lượt đoàn mình rồi!” Diệp Mộng Mộng và Lâm Thanh chạy tới.

Nguyễn Du như trút được gánh nặng, mỉm cười xin lỗi truyền thông rồi kéo hai người: “Đi đi đi.” Đi nhanh lên!

Cô ngẩng đầu tìm đoàn phim, thấy Khổng Minh Khôn và mọi người đã chuẩn bị bước ra cửa thăm đồ, đang chờ cô.

Cô vội vàng bước nhanh hơn, nhưng bất ngờ cổ chân đau nhói, cả người không kiểm soát được mà nghiêng ngã sang một bên. Diệp Mộng Mộng và Lâm Thanh ở bên suýt nữa không kịp đỡ, hoảng hồn la lên.

Chết tiệt, đau. Đau quá!

Nguyễn Du gần như dựa cả người vào vai và cánh tay của Diệp Mộng Mộng, chưa kịp đứng thẳng đã hít một hơi đau đến mức buột miệng “hít hà”.

“Sao vậy?!”

“Trẹo chân rồi hả?!”

Huhu. Cô cố nhin, ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh: “Không sao, ổn rồi.”

Đợi bớt đau, cô định đứng thẳng dậy thì cảm giác có gì đó không ổn. Cúi xuống nhìn, c.h.ết tiết, gót giày bên trái gãy mất rồi?!!!

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng vội vã dìu Nguyễn Du ngồi xuống gần đó, gọi lớn báo cho Khổng Minh Khôn. Mọi người trong đoàn phim tiến lại, cả nhân viên và phóng viên đứng cách đó không xa cũng bắt đầu chú ý đến.

“Đi được nữa không?” Lâm Thanh lo đến phát khóc.

Nguyễn Du cúi xuống nhìn gót giày, quả thật gãy mất rồi. Vẫn giữ nụ cười, nhưng giọng thì tuyệt vọng: “Thôi thôi, tôi đâu phải thiên thần của Victoria’s Secret, gãy giày cao gót mà vẫn đi catwalk được chắc.”

Bottom of Form

Diệp Mộng Mộng suýt khóc: “Thế giờ làm sao đây? Giày của em chị mang được không?”

“Cậu muốn chị ấy mang giày thể thao đi thăm đở à?” Tất cả những gì chuẩn bị cho tạo hình coi như công cốc! Lâm Thanh tức giận: “Mau đi hỏi nhân viên xem có đôi nào mượn được không! Mau lên!”

Diệp Mộng Mộng như lửa cháy đến nơi, vội vã chạy đi.

"Chuyện gì vậy?" Khổng Minh Khôn bọn họ đi tới.

Nguyễn Du nhin đau, chỉ vào chân mình: "Ngại quá, gót giày gãy rồi."

Cô vừa ngẩng đầu lên liền thấy Đoàn Lâm. Anh nhú mày, định bước tới, nhưng bị ánh mắt cô ngăn lại.

Đừng mà!!!

Đã lâu cô không làm bộ đáng thương với Đoàn Lâm, vội vã nặn ra một biểu cảm cầu xin, đôi mắt long lanh sụp xuống như chú chó nhỏ ướt sũng. Biểu cảm này bị người trong đoàn phim che khuất, truyền thông không thể chụp được.

Lần trước cô dùng chiêu này là trên đường quảng bá Vô Thanh Kinh Lôi, hiệu quả vô cùng tuyệt vời. Lần này cũng vậy.

[Xiaosi]

Đoàn Lâm lặng lẽ nhìn cô một lát, hàng lông mày vẫn hơi nhíu lại. Ánh mắt anh lướt qua cổ chân ửng đỏ của cô, thần sắc có chút lãnh đạm hơn.

Ngoài sảnh thảm đỏ, tiếng la hét không ngừng vang lên, âm thanh sôi động của MC điều khiển chương trình vọng vào không khí:

"Tiếp theo, chúng ta hãy chào đón đoàn làm phim được đề cử Phim Xuất Sắc Nhất Vô Thanh Kinh Lôi, cùng đạo diễn được đề cử Đạo Diễn Xuất Sắc Nhất - Khổng..."

Lâm Thanh sắp phát điên: "Em đi báo với điều phối viên một tiếng!"

Chạy biến đi như bay.

Nguyễn Du áy náy: "Ngại quá, tôi—"

"Chị Tiểu Du! Mượn được rồi mượn được rồi!"

Diệp Mộng Mộng mang tới một đôi giày cao gót màu bạc, gót không cao như đôi ban đầu của cô. Nguyễn Du nhanh chóng nhận lấy, bất chấp có ai đang quay hay không, cởi giày ra, cúi người định đổi.

"Chật quá!" Vừa xỏ vào đã thấy không vừa. Cô hỏi nhỏ: "Mượn size bao nhiêu vậy?"

Diệp Mộng Mộng mắt đã đỏ hoe, nhỏ giọng nói nhanh: "Cô ấy bảo size 5!"

Xong rồi: "Chị mang size 6 mà."

Nguyễn Du trầm nghĩ chiều cao 1m7 của mình, mang size 6 cũng là nhỏ rồi, không ngờ mượn được đôi còn nhỏ hơn!

Mẹ kiếp, hôm nay mình là bà chị kế của Lọ Lem hay gì đây?!

Cô không để lộ ra ngoài, cúi người thử xỏ giày thật lâu, định nhét vào nhưng không được.

Khổng Minh Khôn nhận ra có vấn đề: "Sao vậy Nguyễn Du? Giày không ổn à?"

Bên ngoài MC đã nhắc lần thứ hai, không biết Lâm Thanh tìm người điều phối xong chưa.

"...Không sao không sao." Nguyễn Du đang cúi đầu thử giày, hàng mi rủ xuống, giọng vẫn giữ ý cười: "Gót hơi trơn thôi, chờ tôi—"

Một bóng dáng chợt phủ xuống.

Giây tiếp theo, cổ chân cô bị nắm lấy.

Ngón tay người đàn ông thon dài, khớp xương rõ ràng. Rất đẹp, rất... quen thuộc.

Cô chờ người ra, muốn rút chân lại cũng không kịp, cứng ngắt ngắc đầu. Thấy Đoàn Lâm quỳ một chân trước mặt cô, nâng cổ chân cô lên, tháo đôi giày cô cố nhét một nửa ra.

Đầu ngón tay khẽ chạm vào vết đỏ trên cổ chân cô một lúc.

Ngẩng lên nhìn cô, lạnh nhạt hỏi: "Đau không?"

Nguyễn Du: "..."

Diệp Mộng Mộng: "..."

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía họ.

Trong giây lát, dường như cả thế giới đều tĩnh lặng.

Tất cả người xung quanh c.h.ết lặng. Có người trong nhóm truyền thông suýt làm rơi máy quay.

Không ai dám lên tiếng.

Năm phút sau, Lâm Thanh chạy vào, phát hiện khu vực số ba đã bị đông nghịt người vây quanh. Diệp Mộng Mộng hoảng loạn chen ra từ đám đông.

"Tôi đã bảo điều phối lùi hai suất rồi!" Lâm Thanh mồ hôi ướt đầm trán, sững người: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Mộng Mộng giọng run rẩy, vẻ mặt như vừa gây đại họa:

"Lâm... Lâm... Lâm Thanh! Tận thế rồi—"

Chương 85: Kim Tượng

Lúc này, trên các nền tảng trực tuyến và diễn đàn, người hâm mộ cùng dân mạng đang hào hứng hóng hớt lễ trao giải Kim Tượng. Nghe tin thú tự thảm đỏ của Vô Thanh Kinh Lôi bị hoãn, họ còn thắc mắc, liền bị tin tức cùng thông báo dồn dập tới mức ngơ ngác.

Chưa đầy mười phút, hashtag #ĐoànLâmGiúpNguyễnDuMangGiàyCaoGót nhảy thẳng lên vị trí số một trên top tìm kiếm toàn mạng.

Người hâm mộ ngũ ngàng mở video cảnh Đoàn Lâm giúp Nguyễn Du mang giày cao gót trong khu vực chờ của thảm đỏ, ai nấy đều chờ đợi.

Cả thế giới như ngừng lại một giây, rồi bùng nổ như vụ nổ lớn trong vũ trụ!

Lâm Thanh trở mắt nhìn chủ đề #ĐoànLâmMangGiàyCaoGótChoNguyễnDu leo lên hot search, khiến tất cả nền tảng đều tê liệt. Một phút trước cô còn vào được Weibo, giờ làm gì cũng không tải nổi, chỉ còn màn hình trắng.

Server sập rồi!!!

Không chỉ thế.

Rất nhanh, lượng khán giả trong các phòng livestream tăng vọt. Bình luận nhiều đến mức không thấy chữ, một lát sau, mọi bình

lượn bị dừng lại. Màn hình ngưng đọng ngay khoảnh khắc MC đọc tên đoàn phim Vô Thanh Kinh Lôi chuẩn bị lên thảm đỏ.

Truyền hình trực tiếp trở thành nơi duy nhất để theo dõi, nhưng chỉ trong chốc lát, bảng xếp hạng tỷ lệ người xem của kênh CCTV-6 đã tăng vọt. Trên màn hình là hình ảnh buổi lễ trao giải Kim Tượng được phát sóng trực tiếp từ thảm đỏ.

Tại hiện trường, trong đám đông đông đúc bên cạnh thảm đỏ, liên tiếp vang lên âm báo tin nhắn và tiếng chuông điện thoại. Cánh truyền thông đang nhận cuộc gọi từ đồng nghiệp, những người chụp ảnh thuê và fan hâm mộ của các ngôi sao đều đang xem tin tức bạn bè mình đội b.o.m gửi đến.

“Chúng ta hãy cùng chào đón đoàn phim được đề cử giải Phim truyện xuất sắc nhất – Vô Thanh Kinh Lôi. Chào đón đạo diễn được đề cử giải Đạo diễn xuất sắc nhất – Khổng Minh Khôn, cùng với diễn viên nam chính được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất – Đoàn Lâm, và diễn viên nữ chính được đề cử giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất – Nguyễn...”

Âm nhạc vang lên. Trong lời giới thiệu sôi nổi và đầy hứng khởi của MC, các thành viên chủ chốt của Vô Thanh Kinh Lôi bước lên thảm đỏ.

Lúc này đã gần 6 giờ rưỡi chiều, trời sắp tối, nhưng ánh đèn flash bên thảm đỏ sáng rực như ban ngày.

Rõ ràng, mọi người vừa nghe tin về việc Đoàn Lâm trong phòng chờ đã cúi người giúp Nguyễn Du thay giày cao gót. Fan hâm mộ nhất thời sững sờ đến mức quên hét lên, trong khi cánh phóng viên thì bắt đầu bàn tán nhỏ, "Chết tiệt, c.h.ết tiệt, đây là tin tức gây chấn động nhất năm nay đúng không?!!" Sau đó họ hưng phấn đến mức tay cầm máy ảnh run rẩy, tiếng bấm máy dày đặc.

Những tiếng gào thét như thủy triều, giống như đang hét lên.

“Đoàn Lâm, Nguyễn Du nhìn về đây đi! Nhìn về đây cảm ơn!”

“Thầy Đoàn nhìn về đây! Tiểu Du nhìn một chút!!”

Thậm chí còn có người hỏi thẳng: “Xin hỏi hai người có tiến triển trong chuyện tình cảm phải không?!”

Nguyễn Du ngoài mặt cười, nhưng bên trong vẫn ngơ ngác, đầu óc trống rỗng. Trong lòng, cô đang nghĩ: Xong rồi.

Bên cạnh cô chính là Đoàn Lâm. Không còn cố tránh né nữa, cô chỉ theo phản xạ tự nhiên mà bước theo anh.

Đôi giày cao gót mới thay thoải mái hơn nhiều, nhưng phần gót vẫn liên tục cọ vào mắt cá chân bị treo, khiến cô đau nhói.

Cô đi hơi chậm.

Đoàn Lâm hơi nghiêng đầu, liếc cô một cái. Sau đó, anh khẽ nhấc cánh tay phải của mình ra một chút, tạo thành một tư thế như đang ra hiệu cho cô khoác vào.

Khi Nguyễn Du đặt tay lên cánh tay của anh, trong khoảnh khắc đó, ngay cả tiếng bấm máy ảnh cũng ngừng lại. Nhưng chỉ trong chớp mắt, những tiếng hét phổng vắn của cánh phóng viên càng thêm điên cuồng và dữ dội!

Tiếp đó, cả đoàn bước trên thảm đỏ, ký tên trên bảng, trả lời phỏng vấn và bước vào khán phòng.

Nguyễn Du hoàn toàn không nhớ rõ mình đã ngồi xuống như thế nào.

Từ lúc đoàn phim Vô Thanh Kinh Lôi bước vào, ở phía xa, khu vực khán đài dường như muốn nổ tung bởi tiếng hét của người hâm mộ. Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng vẫn có thể nghe

được một vài tiếng hét chói tai, hoặc là đang gọi tên Đoàn Lâm, hoặc là Nguyễn Du.

Cảm xúc của họ vô cùng mãnh liệt và cuồng nhiệt. Nguyễn Du thề bằng tính mạng của mình rằng: Những tiếng hét này chắc chắn không phải là do vui mừng!!!

Điện thoại của cô đang ở chỗ Diệp Mộng Mộng, cô hoàn toàn không biết hiện tại tình hình thế nào. Qua khóe mắt, cô nhìn thấy nhiều ánh mắt của các ngôi sao đang hướng về phía mình.

Cô quay đầu, ánh mắt chạm vào ánh nhìn của Đoàn Lâm bên cạnh. Đoàn Lâm nhìn xuống, khẽ liếc: “Còn đau không?”

“... Không sao, không đau lắm.” Nguyễn Du rầu rĩ cười. Cô đã không còn ý định che giấu nữa, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhưng giọng nói mang đầy sự tuyệt vọng: “Xong rồi, xong rồi. Bây giờ phải làm sao đây?”

Đoàn Lâm vẫn nhìn chăm chú vào mắt cá chân đỏ ửng của cô, ánh mắt lạnh lẽo, hàng mày hơi nhíu lại.

“Cố chịu một chút.”

Sau đó anh ngừng lại một chút, dứt khoát nói: “Công khai.”

Lúc này đây, tỷ suất người xem trực tiếp lễ trao giải Kim Tượng trên kênh CCTV6 đã chạm đến đỉnh cao mới, và đường biểu đồ vẫn đang tiếp tục tăng vọt.

Số lượng khán giả trực tuyến đổ vào phòng livestream cũng tăng chóng mặt, nhưng vẫn không cứu được tình hình: màn hình vẫn một màu đen kịt.

Đúng 7 giờ 30 tối, bên trong khán phòng ánh đèn rực rỡ, MC khuấy động không khí trên sân khấu, buổi lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Bây giờ ai còn tâm trạng mà xem trao giải nữa chứ?!!!

Tất cả mọi người đều có trực giác rằng tối nay sẽ có một quả dưa kinh thiên động địa, ai nấy đều dán mắt vào màn hình truyền hình trực tiếp, sốt ruột chờ đạo diễn chuyển cảnh đến khu vực ghế khách mời, chỉ muốn biết rốt cuộc giữa Đoàn Lâm, và Nguyễn Du xảy ra chuyện gì!

Weibo sập gần 40 phút, cuối cùng cũng được cứu vãn.

Lượng truy cập khổng lồ từ WeChat và các diễn đàn lớn bắt đầu đổ ngược về.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đang đợi ở ngoài sân khấu, đã gọi xong cho An Trác Tây, không ngừng làm mới trang và theo dõi dư luận.

“Đoàn Lâm mang giày cao gót cho Nguyễn Du” đang chễm chệ ở vị trí số một trên bảng hot search của Weibo, chủ đề đã hoàn toàn bùng nổ.

Cư dân mạng cầm dưa nhưng không dám cắn một miếng.

Phải biết rằng từ khi Đoàn Lâm ra mắt đến nay, anh chưa từng dính phải một tin đồn thực chất nào, chứ đừng nói đến việc tương tác thân mật với một nữ minh tinh tại nơi công cộng! Mà lần này lại là quý một gối tựa tay mang giày cao gót cho người ta!! Hộc máu! Hộc máu!

Dưới mục hot search, tất cả đều là những lời cảm thán kinh hãi đến mức đều hộc m.á.u của dân mạng. Fan của Đoàn Lâm và fan của Nguyễn Du vẫn chưa kịp đến để kiểm soát bình luận, bởi vì sau khi xem video, họ như bị gõ một búa nặng vào đầu, ngây ngất đến độ không nói nên lời.

Lăng Giác muốn kiểm soát bình luận bằng cách giải thích rằng anh chỉ là một quý ông ga lăng giúp đỡ người khác, nhưng hành

động mang giày đã vượt xa phạm vi giúp đỡ thông thường. Muốn chửi nữ chính cố tình dẫn dắt tạo nhiệt thì video rõ ràng là thật, chính anh ấy chủ động cúi xuống giúp cô đổi giày!!

Cá Con muốn giải thích rằng lúc đó cô gái nhỏ của họ quá bất ngờ nên không đáp văng đối phương, nhưng động tác khoác tay trên thảm đỏ sau đó hoàn toàn không giống như không hài lòng, mà giống như trong lúc hoang mang bối rối đã nắm được một chiếc phao cứu sinh. Cô gái nhỏ của họ thậm chí còn tin tưởng anh ấy đến vậy?!!

Cả hai fandom lập tức rơi xuống đáy vực sâu, hoàn toàn sụp đổ: Đâu má, không, không, đừng, làm ơn đừng là như chúng tôi nghĩ!!!

Hãy nói với chúng tôi rằng đây chỉ là nhập vai quá sâu thôi đúng không? Đúng không???

Giữa cơn mơ hồ của những người qua đường, giữa sự sụp đổ của hai fandom chính, đội “Tiểu Tâm” run rẩy ngồi dậy như những ông lão sắp qua đời được cho uống một viên hoàn đan hồi sinh, nhai chậm rãi, không, không dám nuốt!

【Ai đó có thể mẹ nó nói cho tôi biết đây là thật không???

【@Nguyễn Du @Đoàn Lâm Nếu tối nay chỉ là hôn nhân sắp đặt của Khổng Minh Khôn, làm ơn nhanh chóng thông báo cho tôi, tôi không muốn mơ một giấc mơ hảo huyền!】

【Có phải AI không? Có phải AI không? Để tôi tự tát mình một cái cho tỉnh táo lại đã.】

【Cảm xúc chân thật khi ship CP sẽ bị trời phạt! Kẹo này ngọt quá tôi sợ rơi máy bay!!!】

【Huhu các chị em, tôi đã đu rồi, dù là giả cũng nhất định không buông!】

.....

“Tiểu Tâm Đẳng” vẫn đang mơ màng trong quả dưa siêu to siêu ngọt, còn fandom của hai nhà thì đã trải qua một trận động đất dữ dội. Một số fan cực đoan không lý trí của Lăng Giác đã đổi avatar đen, tuyên bố muốn bỏ fandom.

【Nếu thực sự ở bên nhau thì anh trai coi fan là gì? Yêu đương là idol thất đức, anh ấy không biết sao??】

Nhưng rất nhanh chóng, đa số các fan lớn trong Lăng Giác đã ổn định lại, bình tĩnh điều chỉnh trong fan group của mình.

【Đáp lại những lời bình luận “idol yêu đương phải chết” “yêu đương là thất đức” : 1. Đoàn Lâm không dựa vào fan để ra mắt, và không bao giờ cần fan làm thay việc tranh giành tài nguyên, tài nguyên anh ấy muốn thì fan không thể lấy được; 2. Đoàn Lâm chưa bao giờ xây dựng hình ảnh bạn trai, hiểu cảm giác của một số fan nữ, nhưng xin giữ lý trí; 3. Đoàn Lâm đã 28 tuổi, việc anh ấy ở bên ai là tự do của anh ấy, không có nghĩa vụ phải báo cho bạn biết. Còn ai muốn công kích thì cút ngay.】

Lăng Giác nổi tiếng là nghiêm khắc, cũng nổi tiếng chỉ tin vào chính chủ. Bài viết này trong thời gian ngắn đã được chia sẻ hơn 30.000 lần trong ngành, có thể thấy thái độ rõ ràng.

Trong fan group diễn ra một cuộc tranh luận gay gắt. Đa số vẫn là fan lý trí, có ít fan đã bỏ theo dõi ngay lập tức, còn lại một số ít fan cuồng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Đoàn Lâm đã giữ vững vị trí top 1 suốt nhiều năm không phải là không có lý do.

Ngoại hình là yếu tố chính. Và như anh ấy, có cả diễn xuất lẫn lượng fan lớn, thì trong độ tuổi này, không ai có thể đạt được như vậy, hiện tại trong giới giải trí nội địa chỉ có một mình anh.

Ban đầu, fan của Đoàn Lâm bị cuốn hút bởi ngoại hình, sau đó lại bị quá trình phát triển của Đoàn Lâm như trong một tiểu thuyết ngược đãi mà đẩy mình vào hố sâu. Những fan cũ đã theo anh suốt 8 năm, đã sớm buông xuôi.

Trong mối quan hệ này, thực ra là fan cần anh nhiều hơn.

Nhưng ai mà ngờ lại là Nguyễn Du?!

Vẫn có một số fan của Đoàn Lâm cảm thấy khó chịu, thôi được, anh trai có yêu ai cũng không sao, nhưng sao lại phải là Nguyễn Du, người suốt ngày chỉ biết dùng chiêu trò để nổi tiếng?!

Fan của Nguyễn Du cũng đang rối loạn, không quan tâm đến nội bộ nữa, đồng loạt ra ngoài: "Chiêu trò là cái gì? Nữ thần của tôi là tiểu thư danh giá, có cần phải bám víu anh trai của bạn để nổi tiếng không? Cô ấy thích anh trai bạn cái gì?"

Cứ thế mà bùng lên, hai bên lại chiến tranh.

Lần này là một trận đấu thật sự, m.á.u me đầy trời, không ánh sáng mặt trời.

Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng nhìn mà thót tim, vội vàng đi hỏi An Trác Tây phải làm sao. An Trác Tây đã tự chuẩn bị tâm lý trong mấy tháng qua, lúc hot search xuất hiện, cô không bị choáng, ẩn vào huyết thái dương, khá bình tĩnh.

"Tôi đã bàn với phía Quách Bân rồi, chuyện này hai đội ngũ đều không kiểm soát được, chỉ có thể chờ hai người đó ra mặt."

Không ai có thể đoán được tình hình sẽ phát triển thế nào.

Lâm Thanh: "Xong rồi."

Diệp Mộng Mộng khóc: "Chúng ta bị fan c.h.é.m c.h.ế.t mất!"

.

Trong hội trường, lễ trao giải vẫn đang tiếp tục, trên sân khấu đang có một phần biểu diễn giữa chừng.

Nguyễn Du ngồi ở chỗ, hơi di chuyển một chút, cảm thấy mắt cá chân bị treo đã sưng lên, trời ơi, đau quá.

Vừa đau vừa căng thẳng. Cảm giác như đang chạt vật sống sót trong ngày tận thế.

Một chai nước được đưa qua. Đoàn Lâm đã mở nắp chai giúp cô.

Cô đã không còn giả vờ là người lạ nữa, nhận nước uống một ngụm. Nhìn Đoàn Lâm, chuyển sự chú ý, khẽ hỏi: "... Anh cảm thấy, lần này trong đoàn phim chúng ta sẽ nhận được bao nhiêu giải thưởng?"

Đoàn Lâm nhìn cô, hỏi: "Em đã học lời cảm ơn chưa?"

"Đã học rồi." Nhưng cô không hề lo lắng về chuyện này, thành thật nói, "Nhưng em chắc chắn là không được giải, có thể anh sẽ được."

Lịch sử giải thưởng Kim Tượng chưa từng có diễn viên nam nào nhận giải hai lần, dù cho lần này có rất nhiều người kêu gọi Đoàn Lâm đoạt giải Nam chính xuất sắc, nhưng ai cũng biết khả năng là rất nhỏ. Tuy nhiên, biết đâu đấy!

Nguyễn Du: "Anh học cảm ơn rồi à?"

"Quên mất rồi." Đoàn Lâm đáp, "Đang nghĩ chuyện khác."

Không phải là đang nghĩ đến chuyện công khai chứ: "Anh nghĩ gì vậy?"

Lúc này, máy quay hướng về phía khách mời, cô vừa định chống tay lên ghế ngồi thẳng hơn, thì đột nhiên bị Đoàn Lâm nắm lấy cổ tay.

"Chân đừng cử động."

Đoàn Lâm nhìn qua mắt cá chân của cô. Lông mày như khóa chặt, vẻ mặt có vẻ lạnh lùng hơn bình thường.

Nhìn vào mắt cô một lát, rồi nói: "Muốn đưa em đi. Bây giờ."

Cùng lúc đó, Lâm Thanh và Diệp Mộng Mộng đang phát điên!

Chưa công khai chính thức gì cả mà đã công khai nắm tay rồi sao?? Họ có biết là hai nhà fan đang cãi nhau điên cuồng không?!

Lễ trao giải đã diễn ra bao lâu, hai nhà fan đã đấu đá bấy lâu.

Cuộc cãi nhau vẫn tiếp tục cho đến khi giải thưởng Nữ chính xuất sắc được công bố.

Trên sân khấu, hai người trao giải trò chuyện cười đùa một chút, rồi quay lại chỉ vào màn hình lớn.

"Giải thưởng Nữ chính xuất sắc của giải Kim Tượng lần thứ 35, đề cử từ ban giám khảo là—Chúc Lục, 'Sống đến già'; Vạn Phương Mai, 'Mật mã thành phố'; Nguyễn Du, 'Vô Thanh Kinh Lôi'..."

Khi đến lượt Nguyễn Du, trên màn hình lớn chiếu một đoạn cảnh khóc trong phim, đó là cảnh nhân vật Nghi Thư trong phòng khách giận dữ đập vỡ bình hoa.

Trên màn hình, Nguyễn Du đang co rúm người trong chiếc xe lăn, run rẩy nhẹ, khóc đến mức cả cằm cũng run, nước mắt không phát ra tiếng. Cảm xúc bị nén lại, đến lúc bùng nổ cũng thật nặng nề.

— "Tôi muốn sống, nhưng các người không để... không phải tôi muốn chết."

Khán giả lập tức nhớ lại, đây là một trong những cảnh đau thương của phim trong giai đoạn đầu.

Mặc dù "Vô Thanh Kinh Lôi" là một bộ phim tình cảm nghệ thuật, nhưng nếu chỉ nhìn vào vai diễn Nghi Thư, khả năng diễn xuất của Nguyễn Du cũng không kém gì các tiền bối khác. Khi phim ra mắt, nhiều nhà phê bình nổi tiếng đã khen ngợi khả năng diễn xuất của cô là tiến bộ thần tốc.

Sau khi trình chiếu xong cảnh của sáu nữ diễn viên được đề cử, màn hình lớn chuyển sang sáu góc quay, mỗi góc là hình ảnh thật của các nữ diễn viên đang có mặt tại buổi lễ.

Nguyễn Du nhìn thấy mình, cười nhẹ và gật đầu chào.

Trong lòng thì đang khóc. Ôi, chân đau quá, sao càng lúc càng đau hơn vậy!!!

Đau đến mức cô hơi mất tập trung.

"Giải thưởng Nữ chính xuất sắc của giải Kim Tượng lần thứ 35, trao cho—"

Nam diễn viên nhận danh sách, nhìn qua một lần, mỉm cười:

"Nguyễn Du! 'Vô Thanh Kinh Lôi!'"

"Chúc mừng Nguyễn Du! Xin mời Nguyễn Du lên sân khấu nhận giải—"

Cả khán phòng vỗ tay vang dội, khán giả trên khán đài đột ngột bùng lên những tiếng hét đầy phấn khích, không thể tin nổi.

Nguyễn Du vẫn chưa hoàn hồn, vẫn bị che chắn bởi sự vươn người của Đoàn Lâm, anh ta vỗ vai cô, mỉm cười: "Nguyễn Du, chúc mừng, chúc mừng!"

"Á á á á á!!!"

Cá Con trên màn hình suýt ném điện thoại đi, "Có phải Tiểu Du không? Giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Giải thưởng Kim Tượng là Tiểu Du sao?!"

"Nhận xét của ban giám khảo, Tiểu Du trong bộ phim 'Vô Thanh Kinh Lôi' đã vượt qua bản thân, diễn xuất tự nhiên và sống động..."

"Chúc mừng."

Cô vẫn chưa thể hồi phục lại, nhìn sang bên cạnh. Đoàn Lâm đang nhìn cô, ánh mắt cuối cùng cũng có phần dịu lại.

Dưới sự chú ý của tất cả mọi người, cô đứng dậy, không biết phải lên sân khấu thế nào.

Trước khi lên sân khấu, dường như cô ôm đạo diễn Khổng một cái, rồi cũng ôm Đoàn Lâm bên cạnh.

Là một cái ôm rất ngắn, Đoàn Lâm thì thào vào tai cô: "Cẩn thận khi lên sân khấu."

Cô nhận giải Kim Tượng và chứng nhận, cúi người gần micro. Quay đầu nhìn một vòng, mắt cô bao quát cả hội trường đầy áp người.

Nguyễn Du muốn nói gì đó nhưng lại dừng lại. Cô vừa định mở miệng, nhưng nhận ra những lời cảm ơn mà cô đã chuẩn bị đều bay sạch.

Không thể tin được.

Giải thưởng Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Giải Kim Tượng???

Chỉ còn lại một khoảng trống trong đầu. Cảm giác lo lắng, đau chân đều biến mất.

Chắc vẫn đau.

Nếu không thì tại sao khi tiếng vỗ tay vang lên, cô lại không thể giải thích vì sao mình lại khóc?

Trước màn hình, fan Nguyễn Du đã không còn kiềm chế được, khóc oà, thật sự không thể tin được! Mẹ ơi, đây là Nữ diễn viên chính của Giải Kim Tượng đó!

Mỗi lời cô nói đều khiến fan khóc theo. Niềm vui lúc này chẳng thể diễn tả hết, hết như đại xá!

Cảm ơn Đoàn Lâm?

Chắc là phải cảm ơn, dù sao thì cảm ơn Đoàn Lâm và họ sẽ không cãi nhau với fan của anh ấy nữa, đúng không?

"...Cuối cùng, tôi cũng muốn cảm ơn các fan của mình." Nguyễn Du bình tĩnh lại một chút, rồi tiếp tục: "Vẫn muốn nói, cảm ơn các bạn đã ủng hộ mỗi quyết định của tôi trong quá khứ, và hy vọng các bạn sẽ tôn trọng mỗi lựa chọn của tôi trong tương lai."

Trước ống kính, ánh mắt cô trong sáng và kiên định, tuy đang khóc nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Fan vừa cảm động vừa phức tạp, họ có vẻ hiểu rõ nghĩa của lời cô nói.

"Cảm ơn các bạn đã giúp tôi biến điều không thể thành có thể." Cô đặc biệt chân thành, "Và cảm ơn anh, vì đã giúp em biến điều không thể thành có thể."

Đạo diễn cắt góc máy theo ánh mắt của cô, quay sang Đoàn Lâm trong hàng ghế khách mời.

Đoàn Lâm cũng đang nhìn cô, ánh mắt tuy bình thản nhưng sâu thẳm. Anh cũng vỗ tay cùng với mọi người trong hội trường.

Giây phút này, ánh mắt của họ, không biết dùng từ nào để miêu tả.

Có lẽ là, ngay cả ánh sáng và bóng tối cũng được điều chỉnh một cách hoàn hảo, chỉ để làm nổi bật tình cảm giữa hai người.

Cá Con và fan của Đoàn Lâm đều im lặng, khó mà hiểu được cảm xúc của mình.

Các fan của Tiểu Tâm Phu Thê đã khóc nức nở, tiếng khóc không ngừng từ khi lễ trao giải bắt đầu, trước đây họ không dám tin, nhưng giờ thì thật sự tin rồi, thật sự xảy ra rồi!!!

Chúa ơi, chúng tôi thật sự đã hạnh phúc đến mức không tin nổi!

Cuộc đua giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay còn gay cấn hơn bất kỳ năm nào, danh sách đề cử có ảnh đế Berlin Khang Chính Kiệt, ảnh đế Tokyo Lang Bác, và Đoàn Lâm, người đã giành được ba giải thưởng lớn của điện ảnh Hoa ngữ.

Khi hai nữ diễn viên trên sân khấu mở phong bì, mọi người và các fan đều không thể chịu nổi, tim họ đập thành thịch.

Nguyễn Du hồi hộp đến nỗi không quan tâm đến việc trang điểm có bị lem không, Đoàn Lâm bên cạnh đã đưa cho cô khăn giấy.

"Giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Giải Kim Tượng lần thứ 35 được trao cho..."

"Khang Chính Kiệt! 'Đi Bắc Bình'!"

Ngay khi nghe tên đầu tiên, cô nắm chặt khăn giấy và cảm thấy hụt hẫng.

Thực ra, cô đã dự đoán trước điều này.

Trước giờ chưa có nam diễn viên nào nhận giải ảnh đế hai lần trong lễ trao giải Kim Tượng. Với các giải thưởng Kim Mã và Kim Phong, phải ít nhất một vài năm nữa mới có người làm được điều này. Nhưng vẫn cảm thấy—

"...Và Đoàn Lâm, 'Vô Thanh Kinh Lôi'! Chúc mừng!"

"Chúc mừng Khang Chính Kiệt, chúc mừng Đoàn Lâm! Xin mời hai vị lên nhận giải!"

Nguyễn Du: "Hả?!"

Lần này, ngay cả những ngôi sao có mặt ở hội trường cũng rất bất ngờ, hai ảnh đế! Là "Double Yellow Egg"?!

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử của Giải Kim Tượng có hai người giành giải ảnh đế!

Lăng Giác đã tưởng tượng ra vô số khả năng nhưng không thể ngờ là kết quả này. Mọi người, kể cả các fan của các nhóm khác, đều bị sốc, tối nay thật không thể tin được! Họ đang xem tin tức hay sao mà có nhiều tin tức nóng hổi như thế này?!

Hai ảnh đế lên nhận giải, lần lượt phát biểu cảm tưởng.

Đến lượt Đoàn Lâm. Ống kính cắt nét, trên màn hình lớn, ánh mắt Đoàn Lâm hướng về phía trước, dừng lại ở một nơi không xa.

Chuyển cảnh đến chỗ ghế khách mời của đoàn làm phim Vô Thanh Kinh Lôi, khung hình xuất hiện với Khổng Minh Khôn.

Khổng Minh Khôn cười thâm, ra hiệu cho người bên cạnh, Nguyễn Du. Niềm vui của A Lâm không phải dành cho anh ta.

Khi rời khỏi sân khấu, Đoàn Lâm hiếm khi có vẻ mặt như vậy.

Khí chất lạnh lùng và xa cách thường ngày của anh ta đã hoàn toàn biến mất, đôi mắt có chút cười nhẹ như thể không hẳn là có.

“Cảm ơn em đã ở bên anh.” Lời nói cuối cùng của Đoàn Lâm lặp lại một cách bình tĩnh, “Biến điều không thể thành có thể.”

Chỉ chưa đầy một giờ sau khi lễ trao giải Kim Tượng kết thúc, cả mạng xã hội đã bùng nổ.

Chủ đề của Đoàn Lâm và Nguyễn Du đứng ở vị trí đầu tiên. Trong mười chủ đề nóng, có một nửa liên quan đến lễ trao giải Kim Tượng, và trong số đó, một nửa lại liên quan đến cả hai người họ.

Dư luận sục sôi.

[Xiaosi]

Tối nay, không ai có thể ngủ được!!!

Lúc 11 giờ rưỡi, Lăng Giác phát hiện tài khoản Weibo của Đoàn Lâm online.

Ba mươi giây sau, Đoàn Lâm đăng một bài Weibo. Kèm theo chỉ một bức ảnh.

Trong ảnh là chiếc cúp trao giải tại lễ trao giải Kim Tượng tối nay, trên đế cúp vàng khắc không phải là “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất,” mà là “Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất”!

Người qua đường cũng đã nhìn thấy bài đăng trên Weibo, và khi họ đọc được nội dung, dù đã chuẩn bị tinh thần, vẫn bị sốc đến mức suýt làm rơi cả điện thoại, liên tục thốt lên: “WTF! WTF! WTF!!”

Nội dung chỉ đơn giản là bốn từ.

Chỉ bốn từ thôi, nhưng lại có thể khiến đôi mắt người nhìn phải giật mình—

【@Đoàn Lâm: Chúc mừng bà xã.】

Ngay sau đó, fan của cá nhân còn chưa kịp phản ứng, thì phát hiện ra nữ thần của họ cũng đã lên mạng.

Nguyễn Du đăng một bức ảnh chụp cúp trao giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

【@ Nguyễn Du: Chúc mừng ông xã!】

Chương 86: Cập bến

Trong một căn phòng khách sạn sáng sủa, bên cửa sổ sát đất, trên ghế sofa.

Nguyễn Du vừa đặt cốc nước xuống thì liền phát ra tiếng "rít" rõ ràng.

"Đau lắm à?"

Đoàn Lâm ngồi ở góc đối diện, nhẹ nhàng nâng cổ chân của cô, đặt lên đầu gối mình. Anh dừng lại một chút, ngược mắt nhìn cô.

"...Một chút," cô thành thật thừa nhận, "Đau!"

Đoàn Lâm nhíu mày một chút, hỏi nhẹ nhàng: "Đi bệnh viện nhé?"

Cô không suy nghĩ gì nhiều, lập tức trả lời: "Không, không cần đâu! Em nghĩ chắc không bị gãy xương gì đâu, chườm một lát là ổn mà."

Cô sợ. Bây giờ chắc chắn có rất nhiều phóng viên và fan đang chờ dưới khách sạn. Đi đến đó à? Không đời nào!!

Khi chườm đá dán vào mắt cá chân sưng đỏ, Nguyễn Du theo bản năng muốn rít lên, nhưng đã kiềm lại được. Động tác của Đoàn Lâm thực ra không mạnh, chỉ là lúc mới chườm đá vào có chút lạnh, sau đó thì dễ chịu hơn nhiều.

Điện thoại của cả hai để trên bàn đều đang rung liên hồi, từ khi cô vừa đăng bài trên Weibo, không có một giây nào ngừng lại, tin nhắn cứ liên tục nhảy ra.

Đoàn Lâm không nhìn vào, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mu bàn chân của cô: "Phim mới của em khi nào đóng máy?"

"Chắc là đầu tháng sau," Nguyễn Du nghĩ một chút rồi nói, "Sau khi đóng máy có thể nghỉ ngơi một chút."

Đoàn Lâm đáp lại một tiếng.

Âm thanh trầm thấp: "Về nhà một chuyến nhé?"

Cô đối diện với ánh mắt của Đoàn Lâm: "Hả?"

"Bàn chuyện lễ cưới."

Chốc lát. Cô "Ồ" một tiếng, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ: "...Được rồi."

Chờm đá một lúc, Đoàn Lâm nhẹ nhàng nắm lấy ngón chân của cô, sau đó lại nâng cổ chân cô lên rồi đặt xuống. Anh nhìn cô một lúc, chống tay lên thành ghế sofa, cúi người đến gần.

Nguyễn Du cảm thấy Đoàn Lâm đang nghiêng người lại, dù đôi mắt sâu thẳm của anh vẫn luôn lạnh nhạt, nhưng cô cảm nhận được, anh đang rất vui.

Hơi thở đan xen. Khi cô còn chưa kịp tập trung lại tầm mắt, bỗng nhiên cảm thấy môi mình mềm đi.

Nụ hôn này dài hơn và ngọt ngào hơn mọi khi, cuốn vào nhau rất sâu.

Nguyễn Du vô thức động đậy chân, ngay lập tức bị Đoàn Lâm giữ lại. Cô vẫn còn mặc chiếc váy lưng hở bạc màu với những tua rua, lúc chờm đá, góc váy đã được kéo lên đến đầu gối, giờ cô

cảm giác bàn tay Đoàn Lâm đang nắm lấy và vén lên. Cảm giác tiếp xúc, rồi dần dần mò vào trong.

Môi lưỡi quấn quýt nhau. Lần lượt l.i.ếm lên vòm miệng nhạy cảm.

Cổ cô vẫn bị anh nắm chặt, mặt ngẩng lên. Đột nhiên, cô cảm thấy một cơn chấn động, toàn thân căng cứng, lời nói bị ngừng lại, chỉ còn lại một tiếng rên rỉ.

Một lúc sau, hơi thở của Đoàn Lâm dần rút lui. Mũi anh lướt qua mặt cô, chăm chú nhìn cô.

Yết hầu của anh hơi chuyển động một chút.

"... Chân em, vẫn không ổn." Nguyễn Du nắm c.h.ặ.t t.a.y áo sơ mi của anh, thở gấp và nhẹ nhàng.

Chốc lát. Đoàn Lâm đáp lại, lại gần và hôn lên cằm cô.

Như giải khát, động tác của anh vẫn không dừng lại.

Cô gần như phải ép từng chữ ra: "Đoàn Lâm, anh..."

"Chuyện gì?"

Nguyễn Du không thể trả lời lại, và tai cô gần như nóng bừng lên. Anh ấy vừa nói gì thế?!!!

"Anh," cô cực kỳ khó khăn nói, "tay."

Khoảng cách rất gần, lông mi của Đoàn Lâm dài và dày như lông quạ, ánh mắt anh sắc bén và tập trung.

Dù đã từng làm rất nhiều lần, nhưng trời ơi, mỗi lần nhìn vào ánh mắt của Đoàn Lâm như thế này, cô đều cảm thấy nóng rực cả người.

Sự xấu hổ thật sự là xấu hổ, nhưng mắt cô lại sáng lên. Thực ra bây giờ tâm trạng cô rất tốt.

Hai người đối diện một lúc, cô cố nhin xấu hổ, muốn chủ động hôn Đoàn Lâm.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

Nguyễn Du giật mình, khi co người lại thì chân bị kéo căng, đau đến mức thốt lên một tiếng "xì."

"Đừng động đây."

Lần này cô không nghe lời Đoàn Lâm, dù đau đến c.h.ết cũng phải vươn người lấy cái hộp giấy trên bàn, ném vào trong tay anh.

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, đan xen với âm thanh điện thoại trên bàn rung lên. Đoàn Lâm liếc cô một cái, rồi lại gần hôn cô một cái, sau đó rút một tờ giấy. Lau tay.

Những ngón tay dài và rõ ràng của anh dính một lớp dịch. Như thể được phủ một lớp ám muội.

Dịch.

Nguyễn Du chỉ nhìn thoáng qua rồi vội vàng quay đi, cả người cô như đang cháy lên, trong lòng chỉ nghĩ, cô chắc c.h.ết mất thôi!!!

A a a a, trời ơi!!!

Hai phút sau, bên ngoài phòng, Lâm Thanh cuối cùng cũng đợi được cửa mở, sợ hãi nhìn Đoàn Lâm, không còn tâm trí để để ý đến những chuyện khác. Khẩn cấp mà vào, trực tiếp tìm Nguyễn Du, giọng run rẩy: "Liệt rồi!"

"... Đừng nguyên rửa tôi."

"Weibo! Weibo lại sập rồi!" Lâm Thanh vội vàng đưa điện thoại cho cô, không chú ý đến biểu cảm bất thường của cô, "Xem xem xem!"

Trong vòng mười phút sau khi Đoàn Lâm và Nguyễn Du đăng bài chúc mừng trên Weibo, chủ đề đã nhanh chóng vọt lên vị trí đầu bảng tìm kiếm nóng, ngay lập tức bùng nổ. Chưa đầy vài phút, giao diện của nền tảng đã bị treo trắng, máy chủ lại sập! Đây là lần thứ hai hôm nay!

Hiện nay, các nền tảng tìm kiếm lớn đều hiển thị các chủ đề nóng như "Đoàn Lâm và Nguyễn Du công khai tình yêu" và "Đoàn Lâm và Nguyễn Du nghi ngờ kết hôn" v.v. Đoàn Lâm có độ nổi tiếng rất cao, Nguyễn Du cũng không kém, hiện tại hot search trên Douyin chủ yếu là về hai người.

Ngay lập tức, trên các diễn đàn, bạn bè, không gian và các trang mạng, phản ứng của cư dân mạng đều là sự sốc lớn, mọi người chỉ biết thốt lên WTF mà thôi.

Đã đoán được rồi.

Giao diện Weibo trước mặt thực sự đã sập. Nguyễn Du lẩm bẩm: "Không có gì đáng xem cả, chẳng thấy gì cả."

Xem xong điện thoại của Lâm Thanh, cô lại lật điện thoại của mình, màn hình ngập tràn tin nhắn WeChat, từ lúc đi thăm đồ buổi chiều đến giờ, không thể xem hết được.

"Em cứ nghĩ hai người chỉ công khai tình yêu thôi!" Lâm Thanh yếu ớt nói, "Sao lại công khai hết thế này?! Tim em suýt bị hai người dọa c.h.ết rồi!!"

"Chẳng sao cả, dù sao sớm muộn gì cũng bị lộ ra thôi, nói sớm nói muộn cũng vậy." Vì đã công khai rồi, cô cảm thấy khá bình tĩnh, an ủi, "Một thời gian nữa sẽ ổn thôi, đừng lo."

Ổn cái gì mà ổn!

Lâm Thanh muốn phát điên rồi, anh ấy có chuẩn bị, nhưng cư dân mạng thì không! Mới đầu đã công khai nghi ngờ kết hôn, ai chịu nổi điều này!

Phía An Trác Tây trả lời là "không công khai", lúc này không công khai còn quan trọng hơn tất cả các chiến lược công khai. Dù hai đội ngũ có An Trác Tây và Quách Bân là những quản lý nổi tiếng, nhưng lúc này họ cũng không làm được gì, chỉ có thể thuận theo dòng chảy và chờ đợi dư luận qua đi.

Sau khi Đoàn Lâm nhận cuộc gọi xong, Nguyễn Du nghĩ một chút rồi chủ động đưa điện thoại cho anh.

Trên màn hình là tin nhắn WeChat của Kỷ Lâm Hạo. Từ lần trước nói rõ mọi chuyện, cô và thần tượng cũng không nói chuyện nhiều nữa.

Lần trước là vào ngày sinh nhật của cô, Kỷ Lâm Hạo gửi lời chúc, cô lịch sự trả lời một câu "Cảm ơn."

Dù sao thì thần tượng cũng là thần tượng mà cô đã yêu thích thật lòng trong nhiều năm, sau khi nói rõ chuyện này, cô không thể như trước nữa, không thể coi là bạn bè bình thường.

Tin nhắn mới nhất chỉ có hai câu, toàn là tin nhắn hôm nay.

Kỷ Lâm Hạo: 【Tiểu Du, em và Đoàn Lâm ở bên nhau rồi à?】

Kỷ Lâm Hạo: 【Hai người đã kết hôn rồi sao?】

Đoàn Lâm nhận lấy điện thoại, liếc qua rồi trả lời một câu thay cô.

Nguyễn Du: 【Đúng vậy.】

Đoàn Lâm rót cho cô một ly nước, hỏi: "Em có lo lắng không?"

"Không lo lắng."

Lúc đăng Weibo thì cô có lo lắng, nhưng bây giờ thì không.

Nhìn thấy Lâm Thanh đứng bên cạnh với vẻ mặt sắp điên rồi, Nguyễn Du giả vờ không thấy gì. Cô không nhận được mà khể cong môi.

Nói thật, cảm giác cùng nhau điên rồ thật tuyệt.

Lâm Thanh không phải là người duy nhất.

Cư dân mạng đã bắt đầu điên loạn.

Sau gần hai giờ Weibo bị sập, các lập trình viên đã làm việc suốt đêm để cứu lại, đến khoảng 2 giờ sáng, dư luận như một cơn sóng lớn. Thật sự, lúc này ai mà còn ngủ được chứ?! Cả nước cùng ăn dưa.

Chuyện hậu trường về việc đi giày và khoác tay trên thảm đỏ Giải Kim Tượng buổi chiều đã bị lộ, sau đó, khi nhìn thấy sự tương tác không thể che giấu trên lễ trao giải tối nay giữa Đoàn Lâm và Nguyễn Du, tất cả mọi người đều chắc chắn rằng, chuyện tình cảm của họ đã không còn là tin đồn nữa.

Mặc dù Weibo đã công khai, nhưng cư dân mạng vẫn ngạc nhiên và mơ hồ, "Cái gì, vợ? Chồng?!" Lúc các ngôi sao công khai tình yêu mà lại gọi nhau như thế trên mạng sao?!

【Kết hôn rồi?! ! ! !】

【Ôi trời! Tôi thật sự ngớ ngẩn rồi!! Đây là đang đùa hay thật sự kết hôn rồi? Liệu có phải để quảng bá cho "Vô Thanh Kinh Lôi" không?】

【Thật sự sốc cả gia đình tôi, lần đầu tiên trong đời mẹ tôi đánh thức tôi dậy lúc nửa đêm để lên mạng ăn dưa, Đoàn Lâm và

Nguyễn Du thật ngẫu.】

【Cái quái gì! Đoàn Lâm kết hôn rồi?! Ha ha tôi không thể tin được, em gái tôi khóc đến mức hàng xóm phải đến gõ cửa, các cậu tin không?】

【Truyền thông thật vô dụng, bình thường những tin vật vãnh thì chụp hết, sao chuyện lớn thế này lại không phát hiện?】

【Cái gì, cái gì, chúc mừng!! Tôi thích mùa hè của tôi và Nghi Thư ahhh】

...

Mới đầu vẫn có người không dám tin, cả mạng đều đang chờ xem liệu hai đội ngũ có hành động gì, nhưng tài khoản chính thức của Đoàn Lâm và Media Business vẫn im lặng như câm. Không đợi được sự phản bác hay phủ nhận, ngược lại, lại nhận được rất nhiều lời chúc từ các đạo diễn và ngôi sao trong giới.

Mọi người đều gửi lời chúc dưới hai bài Weibo của Nguyễn Du và Đoàn Lâm.

Rõ ràng là đã biết hoặc đã hỏi qua ở ngoài đời.

[Xiaosi]

Trong vòng ba giờ, lượt thích dưới Weibo của hai người đã vượt qua 3 triệu, lượt chia sẻ và bình luận cũng nổ tung.

Lúc ba giờ sáng, cả nước cùng ăn dưa.

Không lâu sau, có người phát hiện dưới bài Weibo của Nguyễn Du, nghệ sĩ hài nổi tiếng Lữ Hàn cũng vào chúc mừng: 【2 Vợ chồng đồng thời nhận giải vàng, chúc mừng chúc mừng! Chúc các hai người tình yêu bền vững như vàng haha~】

Trời ạ! Thật sự kết hôn rồi!!!

Kết hôn lúc nào vậy?!

Cư dân mạng bắt đầu lao vào xem, kể cả fan của Đoàn Lâm và Nguyễn Du dù đã chuẩn bị tâm lý, vẫn không thể tin nổi. Chỉ có sự kinh ngạc mà thôi.

Ban đầu từ chiều, fan của hai nhà đã có một cú shock lớn, nhưng dần dần họ đã bình tĩnh lại và chấp nhận sự thật hai người ở bên nhau.

Chết thật, không thể không chấp nhận nữa rồi!

Cá Con cảm thấy rất phức tạp, dù với fan của Đoàn Lâm có chút xích mích, nhưng nếu Tiểu Du thật sự ở bên Đoàn Lâm, ai cũng không ngăn được. Từ khi ở Bạch Ngọc Lan, fan của Nguyễn Du đã đạt được sự đồng thuận tôn trọng mọi sự lựa chọn của cô gái nhỏ. Hơn nữa, nhìn những tương tác trong hậu trường và video trực tiếp, có thể thấy Đoàn Lâm thực sự đối xử rất tốt với Tiểu Du.

Mà ánh mắt của Tiểu Du nhìn anh, sự thích thú và tin tưởng cũng rất rõ ràng.

Thôi, nếu cô ấy hạnh phúc thì tốt rồi. Fan nữ thần thật sự không có sự chiếm hữu như fan nam thần. Mặc dù trước đây đã cãi nhau rất nhiều, nhưng trong lòng Cá Con cũng không thể phủ nhận, Đoàn Lâm thực sự rất tốt.

Dù có phải là một "cải bắp", vẫn phải chọn heo! Hiện tại, trong giới, không có ngôi sao nam cùng thế hệ nào có ít tin đồn tình ái hơn, thành tích cao hơn so với Đoàn Lâm.

Còn đối với Nguyễn Du cũng vậy.

Những fan yêu mến Đoàn Lâm, từ ban đầu chỉ là fan vì ngoại hình, dần dần chuyển thành fan vì sự nghiệp, rồi từ fan sự

nghiệp chuyển thành fan cuồng, yêu mến anh ấy như một phần của cuộc sống.

Trong những năm qua, Đoàn Lâm không chỉ thu hút fan vì vẻ ngoài mà còn vì năng lực nghề nghiệp. Việc rời bỏ fandom là có thể, nhưng nhiều fan đã qua nhiều lần đổi fandom vẫn tiếp tục quay lại với anh. Đa số fan nữ đã ngừng chỉ trích dưới sự ổn định của các fan lớn, bởi vì dù ngoại hình có thay đổi thì anh ấy vẫn ở đó, còn có thể làm gì được nữa?

Fan của các ngôi sao không phải là người không lý trí, đôi khi chỉ là quá yêu mà không thể chịu đựng sự tổn thương dù là nhỏ nhất.

Nếu xét đến lý trí thì, Nguyễn Du thực sự có thể. Là hoa đán mới nổi, được yêu thích, có hình tượng đẹp và nhân cách tốt, lại còn có thành tích đáng nể. Nói thực, để có thể giành được giải Kim Tượng Ảnh hậu vào độ tuổi này, thì trong lịch sử chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng——

Cái gì, đã kết hôn rồi sao? Còn tính sống cả đời với nhau à?!!!

Một số fan nữ lập tức chỉ trích, "Có chiêu trò gì mà hấp dẫn được anh ấy vậy?"

Fandom của Nguyễn Du cũng không chịu thua, tranh cãi không kém. Đừng có mà bịa đặt, chẳng có mâu thuẫn gì giữa việc người trong cuộc yêu nhau và việc fan của họ đánh nhau.

Lại một lần nữa, bầu không khí lại sôi sục.

Có những kẻ antifan và một ít fan cũ quay lại chỉ trích, thậm chí họ còn tuyên bố rằng Đoàn Lâm và Nguyễn Du đã bí mật kết hôn từ lâu, lừa dối người hâm mộ!

Dù có xung đột nhưng cả hai fandom vẫn thống nhất chống lại antifan.

"Thật là điên rồ! Làm gì có chuyện người nổi tiếng lại không có quyền riêng tư? Không thể công khai chuyện kết hôn sao? Cút đi!"

So với sự xáo trộn trong fandom, dân mạng thì lại có vẻ vui vẻ hơn.

Sau cú sốc, mọi người đều gửi lời chúc mừng. Đoàn Lâm và Nguyễn Du đều có hình ảnh tốt trong mắt công chúng, ít khi thấy scandal, nên nếu họ thực sự yêu nhau thì đúng là một kết hợp tuyệt vời.

Chúc mừng vui vẻ.

Ngày hôm sau, thứ hai, vào giờ cao điểm sáng, Weibo lại bị sập trong một khoảng thời gian. Các lập trình viên của nền tảng thì vừa khóc vừa làm việc thêm giờ, cầu xin Đoàn Lâm và Nguyễn Du đừng để có thêm tin tức nóng nào nữa!

May thay, trong nửa tháng sau, Đoàn Lâm và Nguyễn Du không hề phát ngôn thêm gì. Các fan chỉ có thể tìm thông tin qua các bức ảnh chụp tại sân bay và hành trình bị rò rỉ, họ đã trở lại đoàn phim để tiếp tục công việc.

Dù vậy, độ nóng của chủ đề không hề giảm.

Dân mạng vẫn tiếp tục soi xét, biến thành những thám tử tư nhân, lục lọi từng chi tiết để tìm ra sự thật. Và đúng là họ đã phát hiện ra một số điều.

Hóa ra, từ tháng bảy đã có một tài khoản tiết lộ tin đồn rằng một ngôi sao hạng A và một hoa đán mới nổi đang yêu nhau, và ngôi sao này vừa hoàn thành một bộ phim và đã bay sang Mỹ thăm bạn gái.

Lúc đó, đã có người dự đoán đây là Đoàn Lâm và Nguyễn Du, nhưng ai cũng không tin. Tin đồn này chẳng có gì xác thực, chỉ là những thông tin thiếu căn cứ và có vẻ như chỉ nhằm mục đích thu hút sự chú ý.

Cả hai fandom đều không thèm để tâm, chỉ để lại một từ "Cút" rồi đi qua.

Nhưng giờ thì, dân mạng phải thốt lên: "Không thể nào! Họ đã bên nhau từ tháng bảy rồi sao?"

Không chỉ thế, nhanh chóng có một bài đăng trên Weibo.

【@Một tài khoản chứng kiến lịch sử nhỏ: Ahhh tôi phải nói! Vào tháng 5 năm nay, tôi làm lễ tân tại khách sạn InterContinental ở Ninh Ba (đã nghỉ việc rồi), hôm đó vào chiều ngày 20 tháng 5, tôi đã nhìn thấy Đoàn Lâm! Vì anh ấy quá đẹp trai nên tôi nhớ rất rõ!! Quan trọng là, lúc đó đoàn phim của Nguyễn Du vẫn đang quay ở khách sạn của chúng tôi, các bạn nghĩ sao?!!】

Tất cả mọi người đều nghĩ: "Ồ, vậy Đoàn Lâm đã đến thăm Nguyễn Du?"

Vậy là, họ đã bên nhau từ tháng 5 sao?

Lại có một tin đồn, nói rằng "Mẹ của cô đánh bài với bà của một người bạn" kể rằng, khi Nguyễn Du đang phải nhập viện cấp cứu, Đoàn Lâm đã từ Hoàn Kiếm chạy đến bệnh viện thăm cô! Còn là vào giữa đêm nữa! Anh chỉ có thể vào khu thăm bệnh ICU để thăm Nguyễn Du!

Trước đây, không ai tin những câu chuyện như thế này, mọi người chỉ coi đó là chiêu trò của những bộ phim tình cảm.

Nhưng bây giờ, "Không thể nào, thực sự là sự thật sao?"

Vậy thì họ đã bên nhau từ nửa cuối năm ngoái rồi sao?

Thông tin về cặp đôi này cứ thế tiếp tục xuất hiện, từ "Tôi có một người bạn nói" đến "Tôi nghe nói" đầy rẫy trên mạng.

Mặc dù những tin đồn này có thể chưa chắc đúng, nhưng những bằng chứng rõ ràng không thể không tin.

Một số dân mạng đã tìm lại những thông tin về Nguyễn Du khi cô tham gia chương trình "Hý Du Kí", khi cô bị đồn là có liên quan đến việc bắt nạt bạn học và bị cư dân mạng tẩy chay. Lúc đó, cô viết cảm nghĩ cho chương trình nhưng không ai dám chia sẻ. Nhưng Đoàn Lâm lại là người duy nhất chia sẻ lại!

Khi đó, mọi người đều nghĩ rằng Đoàn Lâm chỉ đang làm theo yêu cầu của chương trình, không ai thật sự nghĩ rằng anh ấy sẽ bị trách móc vì việc chia sẻ đó, nên chẳng ai suy nghĩ sâu xa.

Bây giờ nghĩ lại, ôi trời ơi, thật là sốc!!

Đó là chuyện của đầu năm ngoái đấy!!

Cả cộng đồng mạng như những thám tử, trời ơi, cảm giác như đang ăn một quả dưa rất ngọt vậy!!!

Cùng lúc đó, những fan "Tiểu Tâm" đang khóc, từ Nam bán cầu đến Bắc bán cầu, nước mắt đã bay lên trời và tạo ra một dải ngân hà mới trong vũ trụ.

Ôi ôi ôi, thật sự là sự thật, thật sự là thật đấy!!

Người hâm mộ cứ liên tục đoán già đoán non, từ đó suy ra rằng Vlog sinh nhật của Nguyễn Du có thể là Đoàn Lâm đã quay! Thật ngọt ngào quá!! Bộ phim "Vô Thanh Kinh Lôi" có thể quay tốt như vậy không phải chỉ nhờ vào sự ăn ý của cặp đôi diễn viên, mà còn có một phần là tình yêu thật sự! Đó là tình yêu đấy!! Thật sự là tình yêu!!

Vậy nên, cặp đôi giả mà họ từng tưởng tượng có thể đều là thật đấy!!

Sự vui mừng đến mức không thể diễn tả được, cảm giác như bay lên tận trời cao, đó chính là cảm giác hạnh phúc nhất! Mọi người đều chìm đắm trong cảm xúc đó.

Cộng đồng thám tử ngày càng đông, các fan "Tiểu Tâm " cũng không đứng ngoài cuộc, và những người nhảy vào hố đầu tiên đã gửi món quà đặc biệt - một bài hát được viết riêng tặng cặp đôi "Tiểu Tâm", tên là "Những Điều Lặng Lẽ". Lời và nhạc tuyệt vời đến mức bài hát này còn lọt vào bảng xếp hạng của một nền tảng âm nhạc nổi tiếng.

Không lâu sau, một editor đã sử dụng bài hát để cắt một video fanmade.

Tên video là: "Tiểu Tâm Phu Thê | Đoàn Lâm X Nguyễn Du | Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, cùng nhau biến điều không thể thành có thể."

Mùa đông này chưa qua, nhưng fan "Tiểu Tâm" đã sớm đón mùa xuân. Các diễn đàn và các nhóm fan của đôi này đều đã bắt đầu ăn mừng năm mới.

【Tôi không thể nói nên lời, tôi đang mơ à? Tôi đang mơ sao? 】

【Mơ mà cũng không ngọt như vậy, lần đầu tiên tôi biết cảm giác khóc vì ngọt ngào là như thế nào! Mẹ ơi, tôi thật sự đang khóc!!! 】

【@Đoàn Lâm @Nguyễn Du, là thế này, tôi đã chọn giúp các bạn mười chương trình tỏ tình của các sao, xem thử các bạn thích chương trình nào? Chúng tôi có thể góp tiền để trả phí quảng cáo (xin lỗi, nhưng tôi không có đủ tiền) 】

【Tôi cúi đầu tạ ơn đôi giày cao gót bị gãy và cúi đầu tạ ơn Giải Kim Tượng, giày giày, Tượng Tượng, các bạn chính là cha mẹ tái sinh của tôi. 】

【Nửa tháng trước tôi: còn đang nhắm mắt mà đu đôi này sao?
Nửa tháng sau tôi: cứ đu đi, là thật đấy! 】

...

Chính là một bữa tiệc ăn mừng.

Tuy nhiên, có một câu hỏi.

Chờ chút, cặp đôi thần thánh này rốt cuộc là khi nào kết hôn vậy?

.

So với sự ồn ào trên mạng, Nguyễn Du sau khi trở về từ Giải Kim Tượng lại trở lại đoàn phim, sống một cuộc sống yên tĩnh ở Hành Sơn, đóng phim.

Nhưng cũng không hẳn là yên tĩnh.

Bây giờ, ngoài khách sạn ở Hành Sơn, số lượng các phóng viên đợi bên ngoài nhiều gấp mấy lần trước, dân mạng đều đang đoán mò về lịch sử tình yêu của cô và Đoàn Lâm, ai cũng tò mò, các phóng viên đều muốn phỏng vấn cô để có được tin tức nóng hổi.

Trong khi đó, Cá Con vẫn không giảm nhiệt, mặc dù có những cuộc cãi vã trên mạng, nhưng sau giai đoạn tạm hoãn, họ vẫn tôn trọng lựa chọn của nữ thần, ủng hộ sự nghiệp của cô. Khi các phóng viên cố gắng tiếp cận Nguyễn Du, các fan lập tức hét lên "Đừng chen vào làm phiền Tiểu Du!"

Nguyễn Du thật sự cảm động, cô cúi đầu cảm ơn các fan cá một cách chân thành. Sau đó, cô nháy mắt và vẫy tay khi lên xe.

Fan bùng nổ một trận la hét, không ít người đã rưng rưng nước mắt.

Có những lúc, việc yêu thần tượng thực ra là sự hoàn thiện của cả hai phía, họ chạy theo ánh sáng của ngôi sao, và ngôi sao ấy cũng trở nên tỏa sáng hơn nhờ vào tình yêu của họ. Khi theo đuổi ánh sáng, thì nhiệt huyết luôn lớn hơn bất kỳ sự tiêu cực nào.

Nhìn vào cảm xúc của fan cá đã dịu đi, không còn sự hung hãn như lúc đầu, Lâm Thanh dần dần không còn lo lắng nữa.

Người cảm thấy lo lắng giờ đã chuyển từ Lâm Thanh sang Nguyễn Du.

Đầu tháng mười hai, bộ phim mới hoàn thành, An Trác Tây cho cô nghỉ một tuần. Ngày bộ phim kết thúc, cô từ Hành Sơn trở về Bắc Kinh, Đoàn Lâm cũng xin nghỉ để ra ngoài.

Ngày hôm sau, cô theo Đoàn Lâm đến nhà anh.

Thực ra, đây là lần đầu tiên Nguyễn Du gặp được bố mẹ Đoàn Lâm.

Cô cảm thấy rất căng thẳng, trong khi hai gia đình trò chuyện vui vẻ, cô chỉ im lặng mỉm cười gật đầu.

Đoàn Lâm có một vài nét giống bố, nhưng phần lớn vẫn giống mẹ. Bố anh khá nghiêm nghị, trong khi mẹ anh thì rất xinh đẹp, đáng vẻ đoan trang, cười rất nhẹ nhàng và ấm áp.

Ấm áp thì ấm áp, nhưng vẫn có sự khách sáo. Dù trò chuyện với Nguyễn Du hay là với ông nội Đoàn, hay thậm chí là với anh trai

Đoàn Lâm, hay Đoàn Lâm, mẹ anh vẫn có chút khách sáo không gần gũi.

Không giống như khi cô ở bên mẹ mình, có thể thoải mái làm nũng.

Cô cũng dần hiểu vì sao Đoàn Lâm lại có vấn đề với việc gần kết.

Hai gia đình ăn cơm cùng nhau, trong bữa ăn, họ bàn về chuyện đám cưới. Hai gia đình đã quen nhau từ lâu, ông nội Đoàn cũng thích Nguyễn Du, bố mẹ Đoàn Lâm không có ý kiến gì, cuối cùng quyền quyết định được trao cho Đoàn Lâm.

Cuối cùng, đám cưới được định vào tháng hai năm sau, tại Pháp.

Ăn xong bữa tối, Nguyễn Du ở lại nhà Đoàn Lâm một đêm, ngủ trong phòng của anh.

Tắm xong, uống nước, cô nhớ lại chủ đề lúc ăn tối: "À phải rồi, Đoàn Hân cô ấy sẽ không quay lại sao?"

"Đến đây."

Đoàn Lâm lấy khăn lau tóc cho cô, qua lớp khăn mềm, anh khẽ nắm lấy tai cô. Anh lau sạch vết nước trên cổ và xương quai xanh của cô, rồi mới nhẹ nhàng trả lời: "Không rõ."

Thực ra, Nguyễn Du gần như đã quên Đoàn Hân rồi.

Cách đây hai năm, việc Đoàn Hân bị đào lại chuyện bắt nạt học sinh đã gây sóng gió, sau khi hai gia đình thảo luận, vẫn quyết định giải quyết theo kiểu riêng. Đoàn Hân bị kết án tội phỉ báng và bị tạm giam hai tháng, phải bồi thường hai triệu, rồi sau đó lại vì chuyện phân biệt chủng tộc mà sự nghiệp tan vỡ.

Sau đó, Nguyễn Du không còn quan tâm đến tin tức về Đoàn Hân nữa.

Vào một ngày của năm ngoái, Diệp Mông Mông có nhắc đến chuyện Đoàn Hân đã kết hôn, nhưng cô chẳng để tâm, lúc đó chỉ nghĩ việc đó có liên quan gì đến cô.

Tối nay, trong bữa ăn, ông nội Đoàn lại nhắc đến.

Ông nói đám cưới có thể không đầy đủ người tham gia. Ý nói là Đoàn Hân.

Cả hai gia đình đều biết chuyện Đoàn Hân đã từng làm gì với cô, không khí lúc đó khá ngưng ngùng. Bố Đoàn chỉ nói "Con bé mang thai rồi, không cần đi lại nữa", ông nội Đoàn thở dài nói: "Đúng vậy."

Nguyễn Du nghe nói, năm ngoái Đoàn Hân đã kết hôn với một nhà thiết kế thời trang người Ý, là bạn học cũ ở trường đại học. Sau khi kết hôn, cô ấy chuyển đến Ý.

Khi đó, vì Đoàn Hân lấy chồng người da trắng, chuyện phân biệt chủng tộc lại bị nhắc lại, khiến chồng của cô ấy, người thiết kế người Ý, cũng bị liên lụy.

Không ngờ cô ấy đã có thai.

Thôi, để Đoàn Hân yên đi, cô không muốn nói nhiều về cô ấy nữa.

Cô muốn nói chuyện khác.

Sau khi hồi tưởng lại, cô thấy Đoàn Lâm cầm máy sấy tóc, muốn nói nhưng lại ngừng.

"Chuyện gì vậy?"

Cô nhìn quanh, suy nghĩ một chút.

Một lúc sau, ngẩng đầu lên, chìa tay ra: "Có muốn ôm một cái không?"

Đoàn Lâm im lặng nhìn cô, khẽ nhướn mày. Sau một thoáng, đôi mắt sâu như vực của anh lộ ra chút dục vọng.

Một lúc sau, Đoàn Lâm đặt máy sấy lên đầu giường. Anh tiến lại gần, bóng tối hòa quyện với mùi hương gỗ nhẹ nhàng bao phủ lấy cô, vòng tay ôm chặt eo cô.

Một lúc sau, Nguyễn Du vừa ôm chặt, vừa bị đẩy lên giường một cách không chút khách sáo.

Đoàn Lâm cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô, giọng nói trầm thấp: “Có muốn nói gì không?”

Cô vẫn ôm lấy cổ Đoàn Lâm, nhìn vào đôi mắt anh sáng ngời.

“... Không có gì đâu.” Cô có chút ngại ngùng, không nhìn vào Đoàn Lâm, mà vùi đầu vào phần cổ anh, “Chỉ là, em nghĩ chúng ta vẫn chưa quyết định được nhà ở sẽ như thế nào đúng không?”

Cô lại ngẩng mắt nhìn xung quanh.

Phòng ngủ của Đoàn Lâm có cách bài trí như lần đầu tiên cô ấn tượng về anh. Cực kỳ đơn giản, nhàm chán, thậm chí có phần lạnh lẽo.

Thực ra, anh trai của Đoàn Lâm, Đoàn Cẩm Thành, cũng giống như vậy, nhìn có vẻ lạnh lùng. Lần đầu cô đến nhà họ Đoàn, cô đã cảm thấy Đoàn Lâm nếu qua mười năm nữa, khi đến tuổi anh trai, chắc chắn sẽ giống như anh trai anh, lạnh lùng và mạnh mẽ, sống độc thân, không có nửa kia.

Tuy nhiên, Đoàn Cẩm Thành thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra nụ cười ôn hòa, còn Đoàn Lâm thì dường như còn lạnh lùng hơn cả anh trai.

Dù vậy, đó chỉ là ấn tượng ban đầu.

Bây giờ, khi biết lý do tại sao Đoàn Lâm trở thành người như vậy, và tự mình trải nghiệm anh từ cái lạnh lùng ban đầu dần thay đổi thành người khác biệt, cô chỉ cảm thấy, muốn ôm anh.

Đoàn Lâm đáp lại: “Em muốn nhà như thế nào?”

“Không phải đã nói để em mua sao?” Nguyễn Du suy nghĩ một chút rồi nói, “Thực ra cái gì cũng được.” Sau đó cô sửa lại: “Không đúng, là kiểu gì em cũng thích.”

Đoàn Lâm nắm nhẹ sau gáy cô, hơi kéo người ra xa một chút, nhìn cô.

Anh dừng lại một lúc: “Thích cái gì?”

“Thích.”

Cuối cùng Nguyễn Du cũng nói xong, ánh mắt không còn lác lõng, cô nhìn vào Đoàn Lâm và nở một nụ cười. Trong ánh mắt của cô là sự vui sướng.

Cô cảm thấy rất vui vẻ: “Cảm ơn anh vì đã làm gia đình của em.”

Cũng cho phép em làm gia đình của anh nhé.

Chương 87: Thanh mai trúc mã

Ngày hôm sau, Nguyễn Du bị tiếng rung không ngừng của điện thoại ở đầu giường làm tỉnh dậy. Cô mệt mỏi vô cùng, nhắm mắt mò mẫm bấm vào điện thoại mấy lần nhưng tiếng chuông vẫn kiên quyết vang lên không ngừng.

Không còn cách nào, cô miễn cưỡng nghe máy, giọng nói trầm thấp: “Sáng sớm thế này, nếu không có việc gấp thì đừng có làm phiền tôi nữa, tôi sẽ không tha đâu!”

Giọng cô vẫn còn hơi khàn.

“Cái gì sáng sớm chứ! Đã trưa rồi đấy, cô ơi!” Lâm Thanh hoảng hốt, “Gọi cho chị mấy chục cuộc mà không nghe, tìm khắp căn hộ cũng không thấy! Chị còn ở nhà Đoàn Lâm à?”

Nguyễn Du khẽ dụi mắt, rồi từ từ ngồi dậy khỏi giường.

“Ừ, không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi phải đến gặp bố mẹ Đoàn Lâm mấy hôm nay.”

Lâm Thanh sửng sốt: “VẬY... vậy vậy thật sự là nhà của Đoàn Lâm sao?”

“VẬY?”

Cô cảm thấy có gì đó không đúng, dừng lại một chút: “VẬY cái gì?”

“Chị và Đoàn Lâm! Hai người bị chụp hình rồi! Tối qua hai người có phải đã đi đến Thái Sinh Cảng không?!” Lâm Thanh hoảng loạn, “Sáng nay lúc sáu giờ, có người lại chụp được xe của Đoàn Lâm rời khỏi Thái Cảng, giờ mọi người đang đoán xem các cậu sẽ mua nhà ở đâu đấy!!”

Nguyễn Du: “Hả??”

Cô nghe mà đầu óc như quay cuồng, bật chế độ loa ngoài của điện thoại, rồi lướt vào Weibo. Ngay lập tức, cô thấy trên bảng hot search, chủ đề "Nguyễn Du và Đoàn Lâm ra vào Thái Sinh Cảng vào đêm khuya" đang chiếm vị trí đầu tiên, trời ơi?!

Lâm Thanh không thể tin được, lại xác nhận thêm một lần: “Nhà Đoàn Lâm thật sự ở Thái Cảng sao?”

“Ừ.”

“Vậy gia đình anh ấy... rất giàu sao?” Lâm Thanh run rẩy hỏi.

“... Có lẽ vậy.”

Cô không biết phải trả lời thế nào.

Dù sao thì cũng không thể giấu mãi được. Nguyễn Du vừa bò dậy kéo rèm cửa, vừa suy nghĩ một chút rồi trả lời một cách mập mờ: “Anh ấy có lẽ là, con trai của Tổng giám đốc Kinh Sinh?”

Lâm Thanh bên kia im lặng đến ba giây.

Cuối cùng, anh nói: “Là... là Kinh Sinh Group đúng không?”

Nguyễn Du: “Đúng vậy.”

Cúp máy, Nguyễn Du ngồi lại trên giường, lấy lại chút tỉnh táo. Rèm cửa đã được kéo mở, ánh sáng mặt trời giữa trưa chiếu vào, từ cửa sổ có thể nhìn thấy một khu vườn kiểu Trung Quốc rộng lớn, với những tòa lầu, hành lang, đình đài lộng lẫy.

Đây là mùa đông, nhưng cỏ cây trong khu vườn riêng vẫn xanh tốt, con đường uốn lượn, những bức tường chạm khắc, tất cả trông giống như một bức tranh.

Trong phòng ấm áp và sáng sủa, ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi. Trên đầu giường có một cốc nước, bên cạnh là bộ quần áo sạch sẽ mà cô sẽ mặc, đồng hồ của đêm qua đã được Đoàn Lâm dọn dẹp xong.

Cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút, Nguyễn Du đi đến cuối giường, định lấy quần áo thay. Nhưng khi nhìn xuống, cô phát hiện cơ thể mình đầy những dấu vết mờ mờ của những nụ hôn và vết cắn. Cô cúi đầu nhìn, không chỉ tay mà cả người cô đều đầy những dấu vết không thể che giấu. Mọi anh ấy cứ hôn hít, cắn xé cô, Đoàn Lâm chưa bao giờ bỏ qua cô một giây nào.

Cả đêm qua, anh ấy cứ ôm hôn cô không ngừng, dỗ dành cô. Nhưng vô dụng, trời ạ, giờ khi nghe tiếng Đoàn Lâm dỗ dành, cô chỉ muốn khóc ngay lập tức.

Sáng nay, khi Đoàn Lâm rời đi, có lẽ cô đã tỉnh dậy một chút và bị anh ấy hôn đánh thức.

Cô thay quần áo rồi bước xuống khỏi giường, vừa đặt chân lên thảm, toàn thân lại dâng lên một cảm giác mẫn cảm và khó chịu không thể diễn tả. Nguyễn Du khựng lại, giờ đây tai cô nóng đến mức không thể chịu nổi, xấu hổ đến c.h.ết mất.

... Trời ạ.

Điện thoại lại rung.

Cô liếc nhìn, đôi mắt sáng lên.

Cô nghe máy: “Anh đến Trường Xuân rồi à?”

Ở đầu bên kia, tiếng ồn ào rất lớn, như thể Đoàn Lâm đang ở trong phim trường, xung quanh có người đang gọi thu dọn đạo cụ.

“Vừa mới xong cảnh quay.”

Một lát sau, không gian yên tĩnh hơn rất nhiều. Đoàn Lâm hỏi: “Em thức dậy từ lúc nào?”

“Mới vừa thôi.” Nguyễn Du vội vàng lảng tránh chủ đề này, rồi nhớ ra một chuyện: “Chúng ta có vẻ đã bị chụp lại rồi.”

Đoàn Lâm đáp lại.

“Cái hot search đó, có cần xử lý không?” Cô đã bắt đầu quen với khả năng tìm kiếm của cư dân mạng, chưa kịp xem kỹ, nhưng “Nhà anh chắc sẽ bị tìm ra, không tốt lắm đúng không?”

Đoàn Lâm trầm tĩnh: “Em có phiền nếu bị người khác biết không?”

“Không, em không phiền chút nào.” Cô đang nghĩ về Đoàn Lâm, “Nhưng anh đã giấu lâu như vậy rồi, em nghĩ, có lẽ ông nội và gia đình anh sẽ rất để ý đấy.”

Nếu không, thì sao phải giấu lâu như vậy?

Đợi một lát, bên kia không có tiếng trả lời.

Khi âm thanh vang lên lần nữa, giọng Đoàn Lâm nghe có chút lười biếng, không thể diễn tả được sự quấy rầy: “Ông nội?”

Nguyễn Du: “... Hả? Có chuyện gì vậy?”

“Không còn gì để lo nữa.”

“Trước đây là vì không tiện, giờ thì không còn gì phải lo.” Đoàn Lâm ngừng một chút, giọng anh có vẻ thoải mái hơn: “Không

phải lần đầu bị biết về gia đình đâu. Không cần phải giấu nữa.”

Biết về gia đình lần đầu, có phải là chuyện họ công khai mối quan hệ không?

Nguyễn Du không hiểu sao lại cảm thấy có chút bất an, mất một lúc mới đáp lại một tiếng: “Ồ.”

“VẬY CÒN CẢM THẤY KHÓ CHỊU KHÔNG?”

“Hôm qua không kiểm chế được.” Đoàn Lâm bình thản đáp, “Bây giờ vẫn còn sớm. Nếu còn cảm thấy khó chịu, có thể ngủ thêm một chút.”

“...”

Nguyễn Du không nói thêm lời nào.

Đoàn Lâm, sao anh ta lại có thể nói chuyện về những chuyện này một cách tự nhiên đến vậy chứ?!!

Ngay lập tức, cô nói: “... Không khó chịu nữa đâu! Cúp máy, tạm biệt!”

Cúp điện thoại. Cô nhìn vào thời gian, đâu còn sớm nữa, đã gần một giờ chiều rồi.

Nguyễn Du không vội vàng xuống lầu, lại quay lại Weibo kiểm tra. Chủ đề về cô và Đoàn Lâm vẫn đang giữ vững vị trí đầu tiên trong bảng xếp hạng. Chuyện lại bị bùng lên.

Mấy tuần nay, độ nóng của chủ đề này chưa hề giảm. Giải thưởng Kim Tượng Điện Ảnh năm nay, cả hai người họ đều là giải thưởng Nam và Nữ diễn viên chính xuất sắc, mà không chỉ vậy, còn công khai vào ngày nhận giải! Mọi người đều nghĩ rằng họ yêu nhau vì phim, nhưng càng điều tra càng cảm thấy không đúng! Không giống như vậy!

Cư dân mạng thỉnh thoảng lại đào ra một bí mật mới, trời ơi, sao hai người có vẻ như đã có mối quan hệ mờ ám từ hai ba năm trước vậy?!

Ahhh, muốn biết quá, muốn biết rõ đến c.h.ế.t đi được!

Hai người bắt đầu từ khi nào vậy? Phải chăng giới truyền thông là những kẻ vô dụng? Sao mà chưa ai tìm ra được?!

Thực tế chứng minh rằng giới truyền thông cũng không phải vô dụng hoàn toàn. Kể từ khi Đoàn Lâm và Nguyễn Du công khai mối quan hệ, không biết bao nhiêu phóng viên săn tin, như những con sói đói, luôn theo dõi lịch trình của họ. Tối qua, Đoàn Lâm từ Trường Xuân trở về Bắc Kinh, vừa xuống máy bay là đã bị hàng loạt phóng viên bám theo, giống như những thám tử tư, đi theo chiếc xe thương vụ của anh ta ra khỏi sân bay.

Không thể thoát được.

Giữa đường, các phóng viên theo dõi Đoàn Lâm đã đổi xe hai lần, cuối cùng cũng theo đến nơi.

Đó là khu nhà giàu nổi tiếng trên phố Trường An, gần bờ sông Đại Vận Hà!

Xe của Đoàn Lâm đi vào một cách suôn sẻ, còn phóng viên thì chỉ có thể đứng ngoài đợi. Không thấy Đoàn Lâm ra, nhưng lại thấy một chiếc xe quen thuộc. Nhìn kỹ biển số, thì ra đây là chiếc xe thương vụ mà thường xuyên đến đón Nguyễn Du!

Chiếc xe này không thể vào được, bị chặn lại ở ngoài khu nhà rộng lớn, không lâu sau, có người xuống xe. Mặc dù cô ấy mặc áo khoác và đeo khẩu trang, nhưng phóng viên mắt sắc bén lập tức nhận ra, đúng là Nguyễn Du!

Những phóng viên đang ẩn nấp hồi hộp, nắm giữ tin tức lớn, kiên trì đợi đến sáng hôm sau, cuối cùng cũng đợi được xe của

Đoàn Lâm xuất hiện lần nữa.

Chụp hình, đăng tải lên mạng, ngay lập tức leo lên top tìm kiếm.

Cư dân mạng bàn tán rôm rả.

【Chẳng lẽ họ đã mua nhà ở Thái Sinh Cảnh rồi???】

【Thái Cảnh không bán nhà cho minh tinh, liệu có phải là Nguyễn Chính Bình đã mua nhà cho họ không?】

【Mấy người đừng có bịa chuyện nữa, Đoàn Lâm thiếu chút tiền mua nhà cho Nguyễn Du à?】

【Trời ạ, tôi khóc vì nghèo quá, Thái Cảnh đấy! Một căn nhà nghìn tỷ đấy các ông hiểu chưa!!】

...

Khu nhà nơi họ bị chụp là Thái Sinh Cảnh. Cư dân mạng quen thuộc với nó, đây là một khu biệt thự xa hoa bậc nhất, đã nhiều lần lên hot search.

Lần đầu tiên lên hot search là vì nó quá xa hoa.

Thái Sinh Cảnh nằm trong khu đất đặc địa ở Bắc Kinh, nơi đất đai quý giá, nhưng chỉ có 20 căn biệt thự, mỗi căn đều là nhà vườn kiểu Trung Quốc với khuôn viên riêng gần hai nghìn mét vuông. Khi dự án bắt đầu bán, phó tổng giám đốc của công ty phát triển Thái Khoa đã nhắc đến, sẽ chỉ bán cho những doanh nhân, sau khi kiểm tra tài sản.

Một ngôi sao nổi tiếng còn tự trào trên Weibo rằng anh ta không đủ điều kiện để mua nhà ở đây.

Lần thứ hai khu này lên hot search là vào năm ngoái, khi có một căn nhà ở Thái Sinh Cảnh được rao bán. Ngay lập tức, chủ mới là

giám đốc của một công ty Internet hàng đầu, và căn nhà đã được giao dịch với giá 2000 tỷ.

2000 tỷ!!!

Ai có thể dễ dàng chi ra một số tiền lớn như vậy nếu không phải là người rất giàu có.

Khi đó, cư dân mạng khóc ròng, chỉ những ông chủ khổng lồ mới có thể sống ở Thái Cảng, phải không?

Giờ thì cư dân mạng gần như không thể chờ nổi.

Đoàn Lâm và Nguyễn Du liệu có thật sự sống ở Thái Cảng không? Trời ơi, ai đã mua nhà cho họ vậy? Và khi nào họ mua vậy? Sao không có bất kỳ thông tin nào về việc này?

Một số cư dân mạng đã cố gắng tìm kiếm thông tin từ hai mươi chủ sở hữu của Thái Sinh Cảng, nhưng tất cả đều rất kín đáo, ngoài mấy người đã công khai giao dịch, chẳng có thông tin gì lọt ra ngoài.

Cộng đồng mạng lại tiếp tục bàn tán. Chưa kịp hết chuyện cũ, một chuyện mới lại xuất hiện.

【@Ăn Cơm Xem Tin: Trời ơi các bạn nhìn video phỏng vấn mới của @Hỏi đáp Tài Chính News chưa?! Đây không phải là video phỏng vấn chính thức đâu, mà là đoạn hậu trường! Trời ơi, tôi bảo mọi người phải đi xem ngay, tôi không thể chịu đựng được nữa rồi!!】

“Hỏi đáp Tài Chính” là một tạp chí tài chính nổi tiếng, gần đây có phát hành một video phỏng vấn về những doanh nhân trẻ, phiên bản văn bản được in trên tạp chí chính, còn video thì đăng trên tài khoản chính thức của họ.

Cuộc phỏng vấn là với Đoàn Cẩm Thành.

Video phỏng vấn dài mười phút. Phần đầu là những câu hỏi chuyên môn rất sâu, phần cuối cùng chỉ còn vài giây hậu trường.

Trong đoạn video, cuộc phỏng vấn đã kết thúc, các nhân viên đang thu mic. Một phóng viên ở phía sau máy quay hỏi: “Chỉ là cá nhân thôi, tôi có thể hỏi một số câu hỏi ngoài lề không?”

Đoàn Cẩm Thành gạt đầu: “Cậu hỏi đi.”

“Chúng ta đã nói về việc, anh rất chú trọng vào hiệu quả chuyển hóa kinh tế từ lượng người hâm mộ của các ngôi sao. Nhưng theo tôi được biết, Đoàn Lâm đã giải phóng ngôi sao có lượng người hâm mộ lớn nhất trong ba năm trước, và còn giải kết hợp hợp đồng, không đợi đến kỳ hạn hợp đồng. Người nghệ sĩ đó còn mang theo người quản lý xuất sắc nhất của công ty cậu, rồi tự lập công ty riêng.”

“Đúng.”

Nhà báo không hiểu: “Nhưng công ty không có cố gắng giữ chân anh ấy sao? Hay là đây là kết quả của một cuộc thỏa thuận riêng giữa hai bên?”

Câu hỏi của nhà báo cũng chính là câu mà tất cả mọi người đều ngỡ ngàng muốn hỏi khi đó.

Khi Đoàn Lâm rời Đông Ảnh, Đông Ảnh lại thật sự để anh ấy ra đi? Hơn nữa còn cho một người quản lý vàng như Quách Bân! Có phải là vì công ty cũ đối xử tốt hay có lý do gì khác không? Các nhà đầu tư có thực sự tốt bụng như vậy không?

Lúc đó còn có một tin đồn nhỏ nói rằng Đoàn Lâm đã ký một hợp đồng bán thân dài mười năm để rời Đông Ảnh, sau này thù lao và công việc vẫn phải chia một nửa cho Đông Ảnh.

Câu này quá vô lý, nhìn là biết do ai đó bịa ra. Sau này có vô số tin đồn được tung ra nhưng không có bằng chứng cụ thể, cuối cùng cũng bị bỏ qua.

Nhà báo nhớ lại chuyện cũ, rất muốn biết câu trả lời.

“Là một nghệ sĩ, Đoàn Lâm đã mang lại rất nhiều lợi ích cho công ty, công ty rất cảm ơn cậu ấy. Cậu ấy có kế hoạch phát triển riêng, công ty sẽ không can thiệp quá mức,”

Nụ cười của Đoàn Cẩm Thành dịu dàng, câu tiếp theo là: “Với tư cách là em trai của tôi, tôi đương nhiên sẽ ủng hộ cậu ấy mở công ty riêng.”

Nhà báo ngơ ngác.

Cộng đồng mạng cũng ngơ ngác.

Cái gì?? Em trai ruột?!!

Đoàn Lâm là em trai ruột của Đoàn Cẩm Thành, giám đốc Đông Ảnh??!!

Ngay lập tức, từ người trong nghề cho đến những người ăn dưa, tất cả đều bị chấn động.

Dưới các bài viết trên hotsearch, những tiếng "Cái gì?" liên tiếp xuất hiện, mọi người đều bị bí mật chấn động đến mức không biết nói gì ngoài "Cái gì?"

Nhưng chuyện chưa kết thúc.

Chưa đầy nửa ngày sau khi thông tin này bùng nổ trên mạng, một blogger tài chính nổi tiếng cũng bị lôi ra ăn dưa. Đến chiều, anh ta tung ra một loạt thông tin.

【Bạn gái tôi thích Đoàn Lâm, cô ấy bắt tôi phải giúp cô ấy điều tra về “ông chồng” của cô ấy, tôi đã điều tra xong, không bằng

công bố cho mọi người cùng ăn dưa.】

Kèm theo là một loạt ảnh chụp thông tin tra cứu doanh nghiệp, bao gồm chuỗi công ty cổ phần và báo cáo tài chính.

[Xiaosi]

【Trước tiên là Đông Ảnh, khi tôi tra cứu thì phát hiện có một công ty rất thú vị. Một trong những cổ đông lớn của Đông Ảnh là công ty Đại Nghệ Thương Mại, nắm giữ 30% cổ phần, khá lớn phải không? Và công ty Đại Nghệ Thương Mại lại hoàn toàn thuộc sở hữu của một công ty khác, đoán xem là ai? Tập đoàn Kinh Sinh!】

【Nói về Thái Sinh Cảng mà Đoàn Lâm xuất hiện gần đây, tôi lại phát hiện một điểm rất thú vị. Mặc dù nhà phát triển chính thức của Thái Sinh Cảng là Tập đoàn Thái Khoa, nhưng dự án này lại là sự hợp tác giữa Tập đoàn Thái Khoa và Tập đoàn Kinh Sinh, đơn giản mà nói, Kinh Sinh cung cấp quyền sử dụng đất, Thái Khoa phát triển và xây dựng. Lại là Kinh Sinh!】

Cái này thật sự quá sốc, các bình luận toàn là “Không hiểu” “Nói trọng điểm đi.”

Blogger trả lời:

【Nếu không sai, Đoàn Lâm có thể có mối quan hệ với Tập đoàn Kinh Sinh, mọi người từ từ điều tra nhé.】

Mọi người vẫn giữ vẻ mặt ngơ ngác trên mạng, Tập đoàn Kinh Sinh?

Ai mà không biết Tập đoàn Kinh Sinh?

Tập đoàn này ban đầu làm bất động sản, cực kỳ sinh lợi, bây giờ ngành nghề của họ đã phủ sóng toàn diện. Cựu chủ tịch của tập đoàn, Đoàn Kinh Sinh, đã nhiều năm liền đứng đầu trong bảng

xếp hạng người giàu của Hurun Trung Quốc, nói ông là huyền thoại trong giới thương mại cũng không quá.

... Đợi đã! Đoàn Kinh Sinh? Đoàn??

Ngay khi có một chút gợi ý, các cư dân mạng giống như thám tử Sherlock đã bắt đầu lùng sục thông tin.

Khi Tập đoàn Kinh Sinh lên sàn chứng khoán Hong Kong, Đoàn Kinh Sinh và gia đình đã sống ở Hong Kong một thời gian. Những thông tin cá nhân của gia đình Đoàn Kinh Sinh được bảo mật rất kỹ, chỉ biết rằng một trong những cháu trai của ông đã học ở trường quý tộc Hoa Anh ở Hong Kong.

Cư dân mạng quả thật rất rảnh, lục lọi hết thông tin trường Hoa Anh trong những năm đó, và họ đã tìm ra một cái tên rất có ích: Đoàn Cẩn Chiêu

Chỉ thiếu một chữ với Đoàn Cẩn Thành!

Vì vậy cả thế giới đều hét lên: Có ảnh tốt nghiệp không? Ai có ảnh tốt nghiệp của lớp đó không?!

Đoàn Cẩn Chiêu tốt nghiệp, đó là chuyện cách đây mười năm.

Chưa đầy một ngày, trong một diễn đàn ẩn danh, một người bạn học cũ đã đăng tải ảnh tốt nghiệp. Trong bức ảnh, giữa đám học sinh quý tộc mặc vest chụp ảnh tốt nghiệp, mọi người gần như không gặp chút khó khăn nào, tìm được một thiếu niên rất quen mặt.

Có thể khẳng định đó là Đoàn Lâm thời học sinh. Đặc điểm gương mặt không thể lẫn vào đâu được! Không thể có ai giống Đoàn Lâm như vậy!

Và cái tên được ghi chính là Đoàn Cẩn Chiêu.

Cư dân mạng sững sờ, chưa kịp ngạc nhiên thì đột nhiên nghĩ đến một việc.

Trước đây khi tin đồn về việc Nguyễn Du bị bắt nạt học đường lan truyền, cô ấy cũng từng học tại trường Hoa Anh, tính ra thì cũng chỉ cách nhau hai ba năm thôi.

Vậy là hai người là bạn học? Sớm đã quen biết nhau rồi???

Không lẽ Đoàn Lâm và Nguyễn Du là thanh mai trúc mã???!?

Đợi đã, đợi đã! Cái tin này quá nhiều rồi! Ăn không xuể!!!

Ngay lúc này, cả cộng đồng mạng ăn dưa và những người trong giới đều ngớ người. Đến cả fan của cá vàng cũng ngơ ngác.

Mới chỉ năm phút trước, cộng đồng Cá Con đã chấn động.

Nguyên nhân là do đại gia được ngưỡng mộ trong cộng đồng Cá Con.

Vị đại gia đã lâu không xuất hiện. Thông thường, anh sẽ chia sẻ mọi bài đăng liên quan đến Tiểu Du, nhưng vào tối hôm Tiểu Du nhận giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất tại Giải thưởng Kim Tượng, cô đã đăng một bài lên Weibo về việc công khai mối quan hệ với Đoàn Lâm, nhưng anh lại không chia sẻ bài đó.

Từ đó, anh không còn xuất hiện nữa.

Một số fan đoán rằng vị đại gia chắc chắn đã bị tổn thương, vì fan nam của nữ minh tinh có lẽ sẽ có chút tình cảm với cô, đặc biệt là với đại gia đã tiêu tốn hàng triệu tiền để theo đuổi thần tượng như vậy!

Vì thế, một số fan đã để lại lời an ủi.

【@Tiểu Du đã ly hôn chưa: Anh đừng buồn! Có thể đợi Tiểu Du ly hôn mà! Tiểu Du vẫn rất đáng để hâm mộ mà!】

Lời nhắn này đã được để một thời gian dài, dần dần nhận được sự ủng hộ của nhiều người và được đẩy lên đầu bình luận.

Và chỉ mới năm phút trước, vị đại gia đã lên mạng trả lời tin nhắn này!!!

Chỉ với hai từ đơn giản.

Cộng đồng Cá Con chấn động—

【D. : Không ly hôn.】

Chương 88: Có thể (Hoàn Chính Văn)

“Chị Tiểu Du, là thật sao?!”

Trong trường quay, Nguyễn Du lần thứ năm từ màn hình điện thoại ngẩng đầu lên, lần thứ năm trả lời Diệp Mộng Mộng, kiên nhẫn: “Thật đấy, đừng hỏi nữa, nếu hỏi nữa thì phiền lắm!”

Diệp Mộng Mộng trợn mắt, há miệng, hít một hơi lạnh thứ sáu: “Ông nội của Đoàn Lâm thật sự là Đoàn Kinh Sinh ư?! Hai Người đã quen nhau mười mấy năm rồi?!”

“.....”

“Trời ơi! Đoàn Lâm chẳng phải đang sống trong kịch bản nam chính phim giải trí đâu, mà là nam chính trong phim siêu anh hùng đấy!”

Nguyễn Du tò mò hỏi: “Tại sao vậy?”

“Vốn có thể kế thừa gia nghiệp, nhưng lại nhất quyết vào ngành diễn xuất để làm gương mẫu cho các fan yêu điện ảnh!” Diệp Mộng Mộng nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, đôi mắt ngập tràn sao.

Được rồi, cô không đành lòng nói với Diệp Mộng Mộng sự thật về việc Đoàn Lâm học diễn xuất.

Điện thoại vẫn liên tục hiện lên thông báo WeChat. Nguyễn Du mở từng tin nhắn, đọc lần lượt.

Gia thế của Đoàn Lâm trên mạng gần như đã bị những thám tử mạng đào xới sạch, mọi người đều ăn dưa và rất nhiều minh tinh trong ngành cũng âm thầm dùng tài khoản ẩn danh để theo dõi tiến độ. Một số người quen thân với cô cũng gián tiếp nhắn tin hỏi.

Mới vừa yên tĩnh một lúc, lại có người tiết lộ, tài khoản phụ của Đoàn Lâm vì một câu trả lời với fan trên Weibo mà đã bị đào ra, nhanh chóng lên hot search.

Mọi người vẫn nhớ chuyện fan của Nguyễn Du đã chi 5 triệu rưỡi để ủng hộ, nhưng không ngờ lại là Đoàn Lâm!

Bên dưới hot search, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không thể tin nổi, mẹ ơi, Đoàn Lâm và Nguyễn Du các bạn còn bao nhiêu bí mật mà chúng tôi không biết vậy! Câu trả lời “Không ly hôn” này thật thẳng thắn và mạnh mẽ! Có phải đây chính là sự tự tin của thái tử gia Tập đoàn Kinh Sinh không!!

Tài khoản phụ của Đoàn Lâm bị đám đông ăn dưa vây kín, họ lấy kính lúp để quan sát, phát hiện mọi lượt thích và chia sẻ đều liên quan đến Nguyễn Du, ngoài những điều này chẳng có gì khác. Đúng rồi, còn có một điều nữa! Ngày mà Nguyễn Du và Kỷ Lâm Hạo bị đồn đoán tình cảm, tài khoản này của Đoàn Lâm cũng đã bình chọn vào câu hỏi “Bạn nghĩ Kỷ Lâm Hạo và Nguyễn Du sẽ phát triển thành một mối quan hệ tình cảm không?” và chọn phương án “Không đâu!”

Hahaha!!

Càng đào càng thấy, trời ơi! Đoàn Lâm và Nguyễn Du ngọt ngào quá!!!

Hiện giờ gần như tất cả mọi người đều chắc chắn, Đoàn Lâm chính là Đoàn Cẩm Chiêu, và Đoàn Cẩm Chiêu chính là cháu trai ruột của Đoàn Kinh Sinh.

Lý do rất đơn giản, mọi chuyện đã bị đào hết rồi, hot search và các nền tảng tin tức đều không ngừng đẩy thông tin, mà chưa thấy bên nào lên tiếng đính chính hoặc bác bỏ, có vẻ như cả hai bên đều giữ thái độ mặc nhận.

Ngay sau đó, lại có người trong ngành xuất hiện tiết lộ, xác nhận suy đoán: Những gì cư dân mạng đoán đều đúng, nhưng Đoàn Lâm và Nguyễn Du thực ra học chung trường nhưng lệch ba khóa, họ không có giao tiếp gì trong trường, tuy nhiên nghe nói hai gia đình có quan hệ mật thiết với nhau, có thể là vì cha mẹ của họ là bạn cũ.

Nếu hai gia đình có quan hệ bạn bè thì đó chính là thanh mai trúc mã rồi!

Công lực tưởng tượng của cư dân mạng thời nay thực sự khiến nữ Oa cũng phải ngượng ngùng, ngay lập tức, đủ thứ tin đồn như “từ nhỏ đã định trước là vợ chồng” hay “Nguyễn Du vào ngành giải trí vì tình yêu” tràn ngập trên mạng.

Khi thấy những bình luận trên hot search chế giễu chuyện hai người kết hôn bí mật, ngay cả những người qua đường cũng không thể nhịn được, lao vào bình luận: “Họ là thanh mai trúc mã, thiên tài trời sinh một đôi, ai là yêu quái mà dám phản đối?!”

Hỏi chính là một đôi trời sinh.

Lúc này, fan của hai bên không còn quan tâm đến những antifan, các hội fan và nhóm fan sôi nổi bàn tán.

Fan của Nguyễn Du không ngờ đại gia chi tiền lớn lại là Đoàn Lâm! Cả cộng đồng Cá Con như sụp đổ – không đúng, cũng không hẳn là sụp đổ.

Thực ra, trong mấy ngày qua, khi cư dân mạng lần lượt đào ra hết mọi thứ về Đoàn Lâm, fan của Nguyễn Du cảm thấy rất phức

tạp, càng đào càng thấy Đoàn Lâm thực sự rất tốt với Tiểu Du, làm sao bây giờ, họ có vẻ đã có thể chấp nhận Đoàn Lâm rồi! Ba lần đoạt giải Ảnh đế, lại là thái tử gia của một gia tộc giàu có, đúng là quá phi lý! Còn là thanh mai trúc mã nữa!

Thanh mai trúc mã đây!! Fan của Đoàn Lâm cũng phát cuồng, họ biết rằng khi trước khi anh ấy nhận phỏng vấn đã chỉ nói gia đình làm kinh doanh, nhưng không ngờ lại là tập đoàn lớn toàn quốc, không, toàn thế giới! Chúng tôi có phúc mới được làm fan của anh!

Ôi ôi ôi anh ấy không phải là người trong mộng, anh ấy chính là người trong mộng của cả thế giới!!

Sau khi bình tĩnh lại, một số fan nữ cũng bắt đầu nhớ lại những lần trước đã mắng Nguyễn Du vì cô ấy quá mưu mẹo trong việc hâm nóng quan hệ tình cảm. Nhưng nếu đó là thanh mai trúc mã, có lẽ không phải chỉ để kiếm lợi nữa. Họ miễn cưỡng thừa nhận, khi bỏ qua những tạp cảm xung quanh, Nguyễn Du thực sự rất ổn, quan trọng là, anh ấy thích cô ấy mà.

Giờ đây, fan của Đoàn Lâm không yêu cầu nhiều, chỉ cần anh đừng rời khỏi ngành là được, ai mà biết được ngày nào anh cũng có thể quay lại kế thừa gia nghiệp!

Cuối cùng, hai fan hai bên nhìn nhau mà ngượng ngùng, không tiếp tục cãi nhau nữa, thôi đi, chúng tôi không phải là đang thừa nhận chính chủ của các bạn đâu, chúng tôi chỉ đang ủng hộ mọi quyết định của bảo bối nhà tôi thôi.

Giữa một mớ hỗn độn, một fan trung lập đã dương cao ngọn cờ.

Khóc lóc vừa ăn kẹo vừa nói, mỗi khi gặp ai là cúi đầu chào, “Ôi trời, cho tôi nghe một chút CD cũ, tôi muốn nghe về tình yêu đáng c.h.ết của họ!”

【Thật sự tôi đang ăn kẹo à? Tôi đang xem chuyện tình thần thoại!! 】

【Huhuhu cặp đôi này từng tầm thường biết bao, chính họ làm cho tôi dám mơ ước đến đỉnh cao nhất! 】

【Trời ơi, tôi có thể mãi mãi độc thân, nhưng Nguyễn Du và Đoàn Lâm phải mãi mãi ở bên nhau! 】

.....

Mọi người trên mạng đang náo nhiệt, còn hai người trong cuộc lại giữ im lặng. Người khác thì lại giúp họ lên tiếng thật nổi bật. Cứ như vậy, độ hot của chuyện tình này lại tiếp tục tăng lên, các nền tảng video cũng tranh nhau đăng tải các bộ phim, chương trình truyền hình, và các buổi giao lưu mà Đoàn Lâm và Nguyễn Du đã tham gia trong quá khứ.

Mỗi người lại thu về một lượng fan mới.

Rất ít minh tinh sau khi công khai quan hệ mà lại thu hút sự chú ý lâu dài như vậy, trước đây cư dân mạng sẽ bắt chước các thông báo của họ để chơi đùa, nhưng cặp đôi này thì không thể bắt chước cũng không thể ngưỡng mộ. Cái gọi là trời sinh một đôi chính là như vậy đấy!

Cả tháng mười hai, người xem tin đồn tán gẫu không ngừng, Nguyễn Du cũng bận rộn. Bận rộn với các công việc quay phim, sự kiện thương hiệu không thể bỏ qua, lễ hội cuối năm cũng phải tham dự, bận tối mắt tối mũi.

Dù bận rộn đến thế, truyền thông vẫn chụp được cảnh Nguyễn Du tranh thủ thời gian đi thăm Đoàn Lâm.

Lần này cuối cùng cô có thể công khai thăm anh. Trong video do truyền thông quay lén, trên phim trường, Đoàn Lâm vừa quay xong một cảnh, đi về phía Nguyễn Du. Hai người không biết đã

nói gì với nhau, ngay sau đó Đoàn Lâm nắm tay Nguyễn Du, giúp cô chỉnh lại ống tay áo, trong khi Nguyễn Du cũng không rảnh, ngẩng mặt lên nói gì đó với Đoàn Lâm, ánh mắt sáng ngời, nụ cười tươi rói, ngọt ngào vô cùng.

Chiếc áo khoác dài tay của Nguyễn Du rõ ràng là của Đoàn Lâm, trong video, cách họ tương tác rất tự nhiên, không phải kiểu ngọt ngào giả tạo mà là sự ngọt ngào tự nhiên, khiến người xem không khỏi mỉm cười ngượng ngùng.

Trước đó, fan của hai bên đã cãi nhau rất dữ dội, chưa thể nói ra lời chúc phúc, nhưng giờ đã bình tĩnh lại. Cả hai bên đã không còn để ý tới những lời chỉ trích, chỉ cần đối phương không làm điều gì quá quắt, quan trọng là idol của mình hạnh phúc!

Cuối năm gần đến, vào cuối tháng mười hai, Nguyễn Du cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một vài ngày.

Cô đang ở trong căn hộ, thì nhận được điện thoại từ An Trác Tây.

“Lát nữa chị bảo Lâm Thanh gửi lịch trình tháng sau cho em, xem có muốn thay đổi gì không,” An Trác Tây biết gần đây Nguyễn Du bận rộn chuyện riêng, “Những lịch trình quan trọng như lễ hội đèn lồng chị đã giữ lại, còn lại chị đã lọc qua rồi, đúng rồi, chị đang đàm phán chương trình giải trí cho em, nếu các em quyết định thì có thể ghi hình vào tháng sau.”

Nguyễn Du ngẩn người: “Chương trình giải trí?”

“Đúng, một chương trình thực tế về cặp vợ chồng nổi tiếng.” An Trác Tây ngạc nhiên, “Chị nghe nói Đoàn Lâm bên đội ngũ cũng có ý định, tưởng là hai người đã thương thảo xong rồi, không ngờ vẫn chưa quyết định?”

Cô thật sự ngạc nhiên: “Chưa! Anh ấy hôm nay mới kết thúc quay phim ở Trường Xuân, em sẽ hỏi thử.”

An Trác Tây nói được rồi: “Vây tốt. Chị đã xem qua, đội ngũ sản xuất của chương trình khá ổn, những cặp vợ chồng khác cũng có độ hot, có thể cân nhắc, hai người bàn bạc kỹ rồi quyết định.”

Chiều hôm đó, Đoàn Lâm hoàn thành cảnh quay cuối cùng.

Nguyễn Du định đợi anh về để cùng ăn tối, nhưng hôm đó tuyết rơi dày ở Bắc Kinh, chuyến bay của Đoàn Lâm từ Trường Xuân về bị hoãn nhiều lần. Cô đã chơi game vài giờ cho đến khi mệt nhoài.

Chuyển sang ngồi trên ghế sofa xem chương trình đêm giao thừa, không biết ngủ từ lúc nào.

Cô mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ, cô bị tiếng "meo" lèo nhèo của Pudding gọi thức dậy.

Tiếng cửa mở, sau đó Pudding nhảy lên chân cô như một con lợn con và lao ra ngoài. Cô ngồi dậy, dụi mắt và nhìn thấy Đoàn Lâm bước vào phòng khách.

Hai người đối diện nhau một lúc, cô vẫn còn hơi ngơ ngác: “...Anh sao lại ở đây?”

Đoàn Lâm cầm chiếc áo khoác dài màu đen, liếc nhìn Pudding đang bới bới ống quần của cô, ánh mắt chuyển về phía cô.

Anh bước lại gần, cúi người xuống nhìn cô: “Không phải em đã đưa cho anh chìa khóa rồi sao?”

Nguyễn Du mãi mới “À” một tiếng, ánh mắt sáng lên, dần dần từ giấc mơ tỉnh lại.

“Đây.” Đoàn Lâm đưa cho cô thứ mình mang theo.

“Cái gì vậy?”

“Trên đường đi mua.”

Cô mở chiếc hộp dài màu trắng, bên trong là một bó hoa hướng dương nhỏ tươi mới, như thấm đẫm hơi lạnh của tuyết trong phòng. Đó là loài hoa cô yêu thích nhất.

“À đúng rồi, bữa tối!” Nguyễn Du vui vẻ đứng dậy muốn chạy vào bếp, “Anh chưa ăn phải không? Em đã để phần cho anh rồi.”

Chưa đi được mấy bước, cô đã bị Đoàn Lâm nắm chặt lấy cổ tay kéo ngược lại. Anh ôm cô vào lòng, siết chặt vòng eo của cô.

“Không vội.”

Vậy thì trước tiên ôm một cái.

Cô ngược mắt, khi ôm lại Đoàn Lâm, cô còn dụi dụi vào cổ anh, một hành động lạ thường với cô. Rất nhanh, Đoàn Lâm vươn ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa sau gáy cô, nghiêng mặt, nhìn xuống cô.

“Làm sao vậy?”

Nguyễn Du thành thật đáp: “Chỉ là, em mơ một giấc mơ không vui. Nhưng giờ không còn buồn nữa, cảm thấy rất vui vẻ!”

Đoàn Lâm nhìn cô một lúc, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Anh cúi xuống, môi chạm vào cổ cô, nhẹ nhàng hôn.

“Hm, mơ thấy gì?”

“...Em mơ về đêm giao thừa của năm ngoái,” cô lẩm bẩm, “Em mơ là em không tỉnh dậy, anh cũng không có ở đó.”

Thực ra, lúc đó trong lòng cô vẫn có chút buồn bã chưa tỉnh hẳn.

Trong giấc mơ, vẫn là đêm giao thừa năm ngoái. Cô không ở bệnh viện mà tỉnh dậy trong một cái lều, là Chu Tuyên gọi cô

dậy để xem sao băng. Dưới bầu trời đêm trên đỉnh núi, sao băng bay đầy trời, mọi thứ không thay đổi, nhưng mọi thứ lại đều khác đi.

Mặc dù gia đình và bạn bè đều ở bên cạnh, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn, cứ như quên mất điều gì đó.

Cô không biết mình đã quên cái gì trong giấc mơ, nhưng cảm giác đó rất buồn.

Cho đến khi thật sự tỉnh dậy, thấy Đoàn Lâm bước vào phòng khách, cô mới bất ngờ nhớ ra mình quên ai.

Đúng rồi, là anh ấy.

Không biết từ lúc nào, Đoàn Lâm đã trở thành người rất quan trọng đối với cô.

[Xiaosi]

Lấy lại tinh thần. Đoàn Lâm hôn lên cằm cô, nhẹ nhàng đáp: “Sẽ không, không đâu.”

Ti vi vẫn đang bật, giờ đã qua một chút sau nửa đêm, chương trình giao thừa đã kết thúc, giờ đang chiếu một bộ phim truyền hình vào khung giờ khuya.

Đoàn Lâm đã ăn bữa ăn trên máy bay, nhưng vẫn ăn bữa tối cô chuẩn bị.

Bữa ăn xong, Đoàn Lâm dọn dẹp bát đĩa.

Nguyễn Du ôm máy tính bảng, vẫn đang xem kế hoạch chương trình mà An Trác Tây gửi tới, thì Đoàn Lâm từ phía sau hơi vươn người qua.

Đoàn Lâm cúi người, chống lên vai cô, ánh mắt cũng rơi vào màn hình máy tính bảng.

“Mấy ngày trước chương trình tới tìm anh, anh định hôm nay nói với em.” Đoàn Lâm giọng trầm ấm, “Muốn tham gia không?”

Nguyễn Du ngạc nhiên: “Vậy chẳng phải mọi người đều biết chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ rồi sao?”

Cô đã xem qua kế hoạch chương trình chiều nay.

Chương trình này là một chương trình thực tế về các cặp vợ chồng nổi tiếng, có tên là "Chúng Ta Kết Hôn Đi", sản xuất bởi đài Hoàng Đào. Gần đây, có lẽ vì chuyện của cô và Đoàn Lâm, nên chương trình về các cặp vợ chồng nổi tiếng rất được chú ý, các đài truyền hình đều bắt đầu sản xuất các chương trình như vậy, mỗi chương trình có một phong cách khác nhau.

“Chúng Ta Kết Hôn Đi” dự định mời bốn cặp vợ chồng nổi tiếng có ngày cưới gần nhau, và chương trình sẽ quay theo dõi từng cặp trong một tháng trước ngày cưới. Nội dung chương trình thực sự rất đơn giản, đó là quay lại những thói quen thường ngày và các bước chuẩn bị cho đám cưới của các sao, nếu các sao đồng ý, còn quay cả lễ cưới.

Chương trình đã được quảng bá một tháng, và trailer đầu tiên thu hút được rất nhiều sự chú ý, bởi khán giả rất thích món ăn là đời tư của sao, đặc biệt là chuyện tình cảm của họ.

Tuy nhiên, danh sách khách mời vẫn chưa được công bố.

Đối với Nguyễn Du, cô không lo lắng lắm nhưng cũng hơi lo. Trước đây cô nghĩ rằng đám cưới sẽ tổ chức bí mật ở nước ngoài rồi xong, ai ngờ phải quay cả quá trình như thế này lên tivi!

Đoàn Lâm có vẻ không thích bị quay về đời tư, phải không?

Trong tháng qua, An Trác Tây đã nhận được lời mời tham gia một số chương trình truyền hình cho các cặp vợ chồng, cô đã từ

chối ngay mà không cần suy nghĩ nhiều, vì nghĩ Đoàn Lâm chắc chắn sẽ không nhận lời.

“Không phải hôn nhân giấu kín.”

Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Cái gì?”

“Không muốn giấu chuyện kết hôn với em.” Đoàn Lâm quay mặt sang, hôn nhẹ lên cằm cô. Sau đó dừng lại, “Nhưng có tham gia hay không là tùy em.”

Cô nghĩ một lát.

Nguyễn Du cảm thấy tim đập nhanh, khóe môi nhếch lên: “...Vậy được rồi.”

“Đúng rồi, còn nữa!” Nhắc đến đám cưới, cô lại nhớ ra một chuyện, trong khi vui mừng cũng có chút ngượng ngùng, “Cái đó, váy cưới đã đến rồi, anh đợi một chút.”

Sau năm tháng, chiếc váy cưới do Oleg thiết kế cho Nguyễn Du cuối cùng đã được hoàn thành, nhưng còn cần điều chỉnh lại lần nữa.

Ngày hôm qua, Oleg tự tay mang váy cưới từ Pháp qua, họ đã gặp nhau ở khách sạn. Sau khi thử váy, cô cảm thấy rất vừa vặn, hiệu ứng khi mặc rất ấn tượng, Oleg rất hài lòng, bên cạnh đó, Diệp Mộng Mộng cũng suýt hét lên vì quá phấn khích.

Nhưng cô vẫn muốn để Đoàn Lâm nhìn thử.

Đúng lúc Oleg phải ở lại Trung Quốc thêm vài ngày vì công việc, không vội mang váy cưới về để điều chỉnh lần cuối, vì vậy cô đã nhận váy cưới và mang về.

Cô cất váy vào phòng thay đồ.

Sau khi thay đồ, cô đi ra từ phòng ngủ.

Trong phòng khách, Đoàn Lâm vừa cho mèo ăn xong, đứng lên. Ánh mắt của anh quét qua một lượt, rồi dừng lại ngay trên người Nguyễn Du đang đi ra từ phòng ngủ, mặc chiếc váy cưới.

Hai người nhìn nhau lâu, không ai nói gì.

“...Anh thấy sao?” Cô hơi ngượng ngùng khi bị Đoàn Lâm nhìn như vậy, nhưng vẫn cố gắng quay một vòng cho anh xem, “Có đẹp không?”

Đoàn Lâm không trả lời. Anh nhìn chăm chăm cô một lúc rồi bước tới, đứng cách cô khoảng bốn năm bước.

Váy cưới là màu trắng ngà cổ điển, kiểu váy hoàng gia dài, thiết kế rất xa hoa.

Với cổ áo V, tay áo ren thêu ba phần tư làm tăng vẻ thanh lịch, thiết kế lưng hở khéo léo tạo ra một vẻ đẹp khác biệt. Phần áo n.g.ự.c thắt chặt làm tôn lên vòng eo nhỏ, dưới eo là chiếc váy xòe rộng rãi với những lớp vải mỏng xếp chồng lên nhau, tạo thành một chiếc váy bông bênh tuyệt đẹp.

Mỗi chi tiết thêu hoa, mỗi chi tiết của vải satin và lụa đều cực kỳ tinh xảo.

Nguyễn Du biết váy rất đẹp, nhưng khi bị Đoàn Lâm nhìn chăm chăm như vậy, lại không có lời nào đáp lại, cô cảm thấy không chắc chắn. Chết tiệt, cô đang lo lắng!

“Thực ra chiếc váy này không giống mấy chiếc em thử trước đây, nó khá nặng, mà lại không có phần váy đỡ.” Váy cưới này toàn bộ là lớp vải mỏng xếp chồng lên nhau, rất cầu kỳ nhưng cũng rất nặng. Cô cảm thấy hơi căng thẳng khi mặc vào, nên không biết nói gì, “Oleg nói chiếc khăn che đầu vẫn chưa làm xong, phải đợi—”

“Anh yêu em.”

Giọng nói của anh đột ngột ngừng lại.

Thế giới như tạm lắng lại.

Đoàn Lâm đứng trước cô, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn cô, sâu thẳm như bầu trời đêm đen với những bông tuyết rơi nhẹ.

Im lặng một lát, rồi anh lại nói nhẹ nhàng: “Anh yêu em.”

Không cần nhiều lời. Nhưng câu nói này khiến mọi lời khen ngợi khác trở nên vô nghĩa.

Nguyễn Du cũng nhìn Đoàn Lâm một lúc, không định khóc, nhưng khi anh vừa nói câu đó, mũi cô lập tức chua xót.

Mắt cô bất giác đỏ lên.

“Đừng khóc.”

Đoàn Lâm bước lại gần. Váy cưới to quá, không thể ôm chặt cô, anh cau mày một chút rồi chỉ có thể dùng ngón tay lau nước mắt cho cô.

Giọng anh có chút khàn: “Khóc gì vậy?”

Không thể kìm nén, Nguyễn Du mắt ngấn lệ, nắm chặt tay Đoàn Lâm, khóc không ngừng: “Trước đây, chính vào thời điểm này năm ngoái, em đã ước một điều.”

“Điều gì?”

Ở một thế giới khác, khi ngủ trong lều, nghe ngoài trời dường như có mưa sao băng, cô đã ước một điều.

—“Dù sau này không bao giờ gặp lại, em chỉ mong anh có thể sống tốt.”

Nhưng cô lại gặp được anh.

Những điều tưởng chừng không thể xảy ra trong đời, những người mà trước đây cô nghĩ rằng không bao giờ có thể yêu, như một cơn mưa sao băng kỳ diệu, lại thật sự xảy ra.

Giống như một sắp đặt.

Một sắp đặt đáng yêu.

Yêu anh, và nhất định phải ở bên anh.

Nguyễn Du khóc đến mức không thể kiểm soát, lông mi ướt sũng, mắt mờ đi không rõ gì cả.

Đột nhiên, tay cô bị siết chặt, Đoàn Lâm kéo cô lại, ôm chặt lấy cô.

Giữa hai người là váy cưới, nên không thể ôm thật chặt, nhưng cô vẫn đưa tay ôm lấy cổ Đoàn Lâm, nước mắt tuôn ướt hết lên áo anh.

Cô nghẹn ngào nói: “Em cũng yêu anh.”

“Em cũng yêu anh.” Cô vừa khóc vừa nói, nhưng cảm thấy rất hạnh phúc, “Cảm ơn anh.”

Nếu gặp được anh là một phần trăm không thể, yêu anh là một phần mười ngàn không thể.

Vậy thì cảm ơn anh.

Cuối cùng, đã có một ngày, cùng anh biến những điều không thể thành có thể.

—— (Hoàn Chính Văn)

Chương 89: Đám cưới: Ngoại truyện 1

Đầu tháng một, danh sách khách mời của chương trình truyền hình thực tế lớn “Chúng Ta Kết Hôn Đi” đã được công bố, và ngay tối đó, tin tức này đã leo lên top đầu trên Weibo, kéo theo nhiều xu hướng hot khác, mọi người trên mạng đều bàn tán xôn xao.

Chương trình "Chúng Ta Kết Hôn Đi" sẽ mời bốn cặp vợ chồng nổi tiếng có ngày cưới gần nhau, cùng quay lại quá trình chuẩn bị đám cưới và đời sống hàng ngày của các cặp sao trong một tháng trước lễ cưới. Chương trình đã được quảng bá hơn một tháng, khán giả đã rất mong chờ, nhưng không ngờ lại có một bất ngờ lớn!

Video quảng cáo đầu tiên được phát ra theo bốn phần, cách nhau mỗi 15 phút một phần. Cặp đầu tiên là ca sĩ nổi tiếng Khương Thanh Hoa và nữ diễn viên Tây Thu đình đám một thời, đây là lần thứ hai hai người tổ chức lễ cưới sau 15 năm kết hôn, khiến cư dân mạng phải thốt lên rằng "tuổi thanh xuân của thế hệ bố mẹ đã trở lại".

Một lúc sau, lại có một cặp đôi trẻ nổi tiếng, là những diễn viên trẻ tuổi có chút danh tiếng. Hai người này kết hôn vội vàng sau khi gặp nhau trong một bộ phim. Tin tức về họ đã được công bố trong trailer chương trình, gây ra một cuộc thảo luận nhỏ. Cặp đôi tiếp theo lại thu hút sự chú ý hơn, đó là ngôi sao hàng đầu một thời, Dự Gia Bác, và bạn gái ngoài ngành, sau 5 năm yêu bí mật, cuối cùng công khai tin tức kết hôn trong chương trình, khiến người hâm mộ bất ngờ.

Về cặp Dự Gia Bác, có nhiều người không chúc mừng mà chỉ chỉ trích, những fan nữ đã bỏ theo dõi và quay lại chỉ trích sau khi tin đồn tình cảm bị lộ. Phần bình luận tràn ngập lời nói “Mua hình tượng bạn trai, dựa vào fan nữ để bỏ tiền ra ủng hộ, idol này chắc chắn sẽ thất bại.” Chương trình càng trở nên nổi bật.

Cặp đôi cuối cùng, khi video hiển thị dòng chữ trắng trên nền phẫn “Tiểu Tâm Phu Thê”, người xem gần như không tin vào mắt mình.

Ngay sau đó, khi hình ảnh chuyển, mọi người đều sửng sốt khi thấy trên ghế sofa trước máy quay là hai người, Đoàn Lâm và Nguyễn Du. Ai cũng phải thốt lên: “Trời ơi, chương trình thực sự mời được Đoàn Lâm và Nguyễn Du à?!” Budget của đài Hoàng Đào đúng là quá lớn!

Hai người này đã trở nên nổi tiếng khắp mạng, từ cuối năm ngoái đến đầu năm nay, mức độ quan tâm chưa hề giảm. Chỉ riêng những tin đồn mập mờ về họ đã giúp vô số tài khoản marketing và blogger có thêm chủ đề để thu hút sự chú ý.

Trong video, Đoàn Lâm giữ vẻ mặt điềm tĩnh, mặc áo sweatshirt đen và quần dài cùng màu, còn Nguyễn Du thì mỉm cười lịch sự, khoác chiếc váy len màu trắng sữa. Hai người ngồi cạnh nhau không nhìn nhau nhưng có thể cảm nhận được sự ngọt ngào không thể diễn tả bằng lời, thực sự là một cặp đôi đẹp như tiên.

Sau khi giới thiệu các khách mời, màn hình hiện lên một câu hỏi: “Các bạn có biết tên CP của mình là gì không?”

Nguyễn Du nghĩ một chút, có vẻ hơi ngại, nhưng vẫn trả lời: “Tôi biết rồi.”

Nghe thấy vậy, Đoàn Lâm quay sang nhìn cô, hỏi: “Là gì?”

Nguyễn Du: “...Chính là, Tiểu Tâm.”

Đoàn Lâm ngăn ra: “Cẩn Thận?”*

*Cái này mình đã giải thích rồi, đây là mỗi người hiểu theo nghĩa khác nhau

Im lặng vài giây, Nguyễn Du nói: “Tôi đã xem một số video, trong các bình luận họ gọi là Tiểu Tâm.”

Đoàn Lâm đáp lại: “Có thể xem video đó ở đâu?”

Nguyễn Du không nói gì, cả quá trình không nhìn Đoàn Lâm mà chỉ giữ nụ cười tiêu chuẩn đối diện với camera. Cảnh quay như bị ngưng lại trong vài giây, sau đó, cô hơi ngượng ngùng, nhìn vào ống kính và hỏi: “Anh gì ơi, đoạn vừa rồi có thể cắt không? Chúng ta có thể quay lại không? Hay tôi có thể giả vờ không biết gì không?”

Trên màn hình hiện lên dòng chữ: “Không vấn đề, chúng tôi rất ‘cẩn thận’ trong chương trình này.”

Đoạn này không bị cắt, nguyên bản được phát ra.

Phần giới thiệu của Đoàn Lâm và Nguyễn Du chỉ dài khoảng 30 giây, nhưng ngay sau khi phát sóng, chỉ trong 10 phút, đã làm dậy sóng dư luận, các bình luận đầy những tiếng cười vui vẻ.

【Ha ha ha, Nguyễn Du thực sự đã xem video về Tiểu Tâm sao?! Chính thức thả đường ngọt ngào cho series fanfic. 】

【Cô ấy ngượng rồi, cô ấy ngượng rồi, tôi là người ngoài cũng cười đến ngọt ngào mất thôi! 】

【@Đoàn Lâm, tôi đã lưu hết các video và truyện fanfic của “Cặp đôi Cẩn Thận”, nếu ai cần thì nhắn tôi nhé! 】

【Chương trình này đúng là hiểu rõ người xem, biên tập viên nhất định phải được thưởng. 】

【Ahhhhh, chương trình phát sóng nhanh lên, tôi sẵn sàng quý để xem! 】

Trong vòng một thời gian ngắn, toàn bộ cộng đồng mạng đều tập trung vào chương trình mới “Chúng Ta Kết Hôn Đi” và cặp đôi Đoàn Lâm – Nguyễn Du. Các khán giả hào hứng tranh nhau ăn dưa, và người hâm mộ của cả hai bắt đầu dần chấp nhận thực tế rằng họ đang ở bên nhau. Dù lòng có phức tạp đến mấy, nhưng vì là thần tượng yêu thích của mình, dù sao người hâm mộ cũng sẽ xem chương trình.

Mọi người phấn khích nhất chính là fan của Tiểu Tâm Phu Thê, họ chẳng cần đợi đến năm mới đã chuẩn bị đón chào, mong muốn truyền bá niềm vui này đến mọi người. Ôi trời, CP mà chúng ta yêu thích sắp kết hôn rồi! Cặp đôi này trong làng giải trí Trung Quốc có ai tương tự như vậy không? Chắc chắn là không!

Tiểu Tâm Phu Thê của chúng ta thật sự quá tuyệt vời!!!

Ngay sau khi trailer phát sóng, mọi người đã bắt đầu thúc giục chương trình tiếp tục ghi hình, đẩy nhanh quá trình hậu kỳ, và sớm lên sóng. Người hâm mộ hét lớn: "Chỉ cần chương trình có thể phát sóng mà không bị cắt gọt, chúng tôi cũng sẽ theo dõi đến tận cùng!"

Chương trình “Chúng Ta Kết Hôn Đi” được quay và phát sóng ngay lập tức, với đội ngũ làm việc rất nhanh. Từ khi quay đến khi hoàn thành hậu kỳ và kiểm duyệt, chỉ mất khoảng một tuần. Sau kỳ nghỉ Tết, vào giữa tháng một, chương trình chính thức lên sóng.

Đầu tiên được phát sóng trên đài Hoàng Đào vào mỗi tối thứ bảy và chủ nhật. Khi tập đầu tiên phát sóng, tỷ lệ người xem tăng vọt, bảng xếp hạng trực tuyến vượt qua mức 2.

Chương trình dài 90 phút, mỗi cặp đôi sẽ chiếm một phần tư thời gian, ba cặp đôi đầu tiên đã thu hút được nhiều sự chú ý, họ lên hot search khi chương trình đang phát sóng. Đoàn Lâm và Nguyễn Du được phát trong phần thứ tư, ngay khi đến đoạn của họ, tỷ lệ người xem lập tức lên đỉnh cao.

Trong một buổi tối, các chủ đề liên quan đến họ đã chiếm sóng trên nhiều nền tảng và hot search.

Mở đầu chương trình, vẫn là cảnh Đoàn Lâm và Nguyễn Du ngồi trên ghế sofa giống như trong trailer trước đó. Tuy nhiên, lần này cảnh quay có chút khác biệt, không giống như ở trường quay, mà giống như trong phòng khách của một ngôi nhà.

Chỉ mới vài phút sau, chiếc ghế sofa họ ngồi đã lọt vào hot search.

Những người tinh mắt đã phát hiện ra chiếc ghế sofa này là sản phẩm giới hạn, làm từ da đà điểu, thuộc một thương hiệu hàng đầu thế giới, từng được trưng bày trong bảo tàng, giá trị không thể định đoán. Hơn nữa, một số người đã xác định được căn hộ nơi ghi hình có thể nằm ở khu biệt thự cao cấp tại Thái Sinh Cảng.

Trong khi fan của cả hai và những người ăn dưa đều chú ý đến tương tác giữa họ, người xem nhanh chóng nhận ra chiếc sofa và cảnh vật xung quanh.

Trong chương trình, Nguyễn Du cầm nước uống, mỉm cười nhìn vào ống kính và chia sẻ: “Tôi và Đoàn Lâm quen nhau đã hơn mười năm, chúng tôi kết hôn trong vài năm gần đây.”

“Chúng tôi đã đăng ký kết hôn vào tháng 10 bốn năm trước.” Đoàn Lâm ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng tiếp lời.

Nguyễn Du lại uống nước, rồi ngẩng đầu mỉm cười: “Đúng vậy.”

Ngay lúc này, bình luận trên các nền tảng trực tuyến ngập tràn những tiếng “Trời ơi!!”

【Bốn năm trước?!】

【Ha ha ha, giới truyền thông quả thực vô dụng, bốn năm rồi mà cuối cùng vẫn phải nhờ chính họ công khai?!】

【Hazz, không có lựa chọn chỉ xem mỗi Đoàn Lâm sao?】

【? Người ta là bạn thanh mai trúc mã, trời sinh một đôi, không hiểu sao một số fan lại cứ phân biệt như thế.】

【Mẹ ơi, ngọt c.h.ết tôi rồi!! Tôi có đủ lưu lượng rồi, từ khi quen nhau đến yêu nhau, 10 năm đó nói cụ thể hơn đi!】

.....

Mở đầu đã là một cú nổ lớn, cả mạng xã hội đều chấn động. Mặc dù những người hâm mộ Lăng Giác và Cá Con đã biết hai người đã kết hôn, nhưng khi nghe chính miệng họ thừa nhận là bạn thanh mai trúc mã và đã đăng ký kết hôn từ bốn năm trước, vẫn không thể tin được.

Ban đầu mọi người nghĩ sẽ phải mất thêm mấy ngày, thậm chí nửa tháng mới có thể chấp nhận được, nhưng những cảnh quay tiếp theo lại khiến các fan không thể phản ứng lại.

Khi nói về tiến trình tổ chức đám cưới, Nguyễn Du lại một lần nữa nâng cốc uống nước: "Thực ra, thời gian gần đây tôi và Đoàn Lâm công việc khá bận, nhưng thời gian và địa điểm cho đám cưới cũng đã gần như được quyết định, hy vọng mọi thứ sẽ suôn sẻ."

Đoàn Lâm nhận lấy cốc nước mà Nguyễn Du để xuống, tự nhiên nắm lấy tay cô: "Mọi thứ sẽ suôn sẻ."

Họ nói chuyện một chút nữa, Nguyễn Du nhỏ giọng: "Không được, vẫn hơi căng thẳng."

Đoàn Lâm: "Không căng thẳng. Có anh ở đây."

[Xiaosi]

Ánh mắt tinh ý không thể qua mặt người khác, đôi mắt của Đoàn Lâm và Nguyễn Du đôi khi nhìn nhau, sự ăn ý khi rót nước hay đưa cốc, sự quen thuộc và thân mật trong lời nói, tất cả đều vô hình làm dịu đi sự lo lắng của các fan.

Khi được hỏi về sự hiểu biết của họ về nhau, Đoàn Lâm và Nguyễn Du đều trả lời rất cụ thể. Tính cách của đối phương, điểm sáng trên người họ, những thói quen nhỏ, đều như thể họ biết hết.

Hóa ra ở ngoài đời, thần tượng của họ cũng giống như vậy, không hề khác so với hình ảnh mà họ yêu thích, thậm chí còn tốt hơn nữa.

Trong thế giới này, sẽ có người nào hiểu và yêu thích thần tượng của họ hơn cả chính mình không? Nếu người đó là người mà thần tượng muốn ở bên trọn đời, có vẻ cũng không tệ.

Cuối cùng, họ thực sự hài lòng.

Dần dần, những bình luận cực đoan kiểu "chỉ xem Đoàn Lâm", "chỉ xem Nguyễn Du", "khi nào ly hôn" bắt đầu giảm dần, màn hình đầy ắp những lời chúc mừng và lời khen ngợi.

Cơn sóng thứ hai của sự thảo luận đến khi Đoàn Lâm và Nguyễn Du gặp gia đình hai bên. Vào tối ngày trước Tết, chương trình đã được sự cho phép, quay theo chân hai người vào khu dân cư Thái Sinh Cảnh.

Cảnh quay lướt qua khu vườn riêng vào biệt thự, trên bàn ăn, ngồi là gia đình của Đoàn Lâm và Nguyễn Du.

Máy quay chiếu vào, ngồi ở ghế chủ là Đoàn Kinh Sinh, còn có Nguyễn Chính Bình và Đoàn Cẩm Thành, bên cạnh là cặp vợ chồng lạ mặt, liệu có phải là cha mẹ Đoàn Lâm không? Đây là một buổi tụ họp của những người lớn trong giới!

Toàn bộ mạng xã hội lại bị chấn động, "Ồi trời ơi, tin tức rò rỉ trước đây về Đoàn Lâm là thái tử gia của Tập đoàn Kinh Sinh là thật rồi!"

Đây có thể là thông tin đầu tiên xác nhận được, cảnh quay trong đó, hai gia đình nói chuyện vui vẻ, chủ yếu là nói về chuyện đám cưới, không có chủ đề quá riêng tư.

Đoàn Lâm ngồi bên cạnh Nguyễn Du, trong những cảnh cắt sau này, không phải Đoàn Lâm đang bóc vỏ tôm cho Nguyễn Du hay rót nước, thì là Nguyễn Du đang nghiêng người gần lại trò chuyện với Đoàn Lâm. Tương tác giữa họ không hề gượng gạo, ngọt ngào đến mức không thể chối cãi, hội fan "Tiểu Tâm" đã gào thét không ngừng.

Trong quá trình quay, Nguyễn Du mời quay phim ngồi ăn cơm, máy quay không quay tiếp nữa.

Quay phim anh chàng đang chuẩn bị cởi áo khoác, chuẩn bị lên bàn ăn. Trước khi kết thúc quay, Nguyễn Du đã giúp anh nhận máy quay, tự mình cầm.

Cô vui vẻ, cười với máy quay: "Vì bây giờ là tối ngày trước Tết, năm mới sắp đến, không biết chương trình sẽ phát sóng lúc nào, nên tôi chúc mọi người năm mới vui vẻ, lễ hội đèn lồng vui vẻ!"

Các fan của Nguyễn Du thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô gần đến bất ngờ, "Á á á, Tiểu Du thật đáng yêu quá!"

Chưa đủ ngọt ngào, cô lại quay sang Đoàn Lâm: "Anh nói gì đi?"

Khi khuôn mặt của Đoàn Lâm xuất hiện trên màn hình lớn, đó là một cảnh thưởng thức nhan sắc.

Đoàn Lâm đặt con tôm đã bóc vỏ vào bát của cô, ngẩng đầu nhìn máy quay: "Năm mới vui vẻ." Dừng lại một chút, "Tân hôn vui vẻ."

Máy quay rung một chút rồi tắt.

Trên màn hình đen, một trái tim màu hồng nháy ra, cảnh quay chuyển, bắt đầu phát phần kết của chương trình.

Trên phần kết của chương trình, trong đoạn bình luận, không chỉ fan mà cả những người đang ăn kẹo cũng gào thét, năm mới vui vẻ, họ thật sự rất vui! Hội fan "Tiểu Tâm" cũng ăn đường ngọt đến mức sắp không thở được, "Ôi trời ơi, CP của tôi đã kết hôn bốn năm rồi, mà vẫn có thể nói ra câu 'tân hôn vui vẻ' ngọt ngào như thế! Ngọt thế này thật sao?"

Chương trình "Chúng Ta Kết Hôn Đi" phát sóng chỉ một tập, nhưng đã làm dậy sóng, toàn mạng xã hội đang chờ đợi tập tiếp theo vào 8 giờ tối ngày hôm sau.

Và họ đã thật sự nhận được một quả b.o.m tin tức mạnh hơn nữa!

Tập thứ hai phát sóng, là sau khi Nguyễn Du hoàn thành công việc quay ở Bắc Kinh, trợ lý của cô thông báo rằng váy cưới, khăn cưới và giày cưới mà cô đặt may đã sẵn sàng, Oleg đang chờ cô tại khách sạn.

Ban đầu, khán giả không nhận ra, cho đến khi máy quay theo Nguyễn Du mở cửa phòng khách sạn, thấy người đàn ông tóc trắng, đầu ngắn, là nhà thiết kế người Mỹ Oleg Ward.

Tất cả mọi người mới bừng tỉnh nhận ra, là Oleg Ward, nhà thiết kế váy cưới hàng đầu thế giới!?

Quả thật là ông.

Trong phòng khách sạn, Nguyễn Du thay xong váy cưới.

Váy cưới được thiết kế và đo đạc chính tay Oleg Ward, kết hợp với khăn cưới và giày cưới cao cấp, đẹp đến ngỡ ngàng.

Sau khi thay xong váy cưới, Nguyễn Du và Oleg Ward trò chuyện vài câu, rồi gọi video cho Đoàn Lâm.

Cảnh quay chuyển sang Đoàn Lâm, anh không ở Bắc Kinh, mà ở trong một phòng quay phim. Cả nhóm trò chuyện một lúc, Oleg cũng chen vào vài câu tiếng Anh, có vẻ như mọi người đã quen nhau từ lâu.

Các bình luận trên màn hình b.ắ.n lên như vũ bão, toàn bộ mạng xã hội không thể tin nổi, đám cưới của Đoàn Lâm và Nguyễn Du lại có sự tham gia của Oleg Ward để thiết kế váy cưới! Biết bao nhiêu người chỉ có hoàng tộc hay siêu sao quốc tế mới có thể có cơ hội để Oleg trực tiếp thiết kế váy cưới cho mình! Mẹ ơi, sự nghèo khổ đã giới hạn trí tưởng tượng của tôi!

Mạng xã hội đều đang ca ngợi vẻ đẹp của cô, chúc mừng cô, các bình luận dưới hot search trên Weibo cũng ồn ào náo nhiệt.

【Tôi đã mê mẩn, váy cưới do Oleg thiết kế riêng thật sự... Giấc mơ của chín tỷ cô gái đúng không.】

【Aaaa các bạn có phát hiện không! Cái ánh mắt của Đoàn Lâm nhìn vào Nguyễn Du lúc gọi video thật là... aaaa tôi không chịu nổi rồi!!!】

【Coi mà không ngừng cười, không biết mình nhập hồn vào ai nữa.】

【Quá tuyệt vời, con cái sau này của họ chắc chắn sẽ cực kỳ xinh đẹp, huhu!】

【Mẹ ơi hôn tôi đã bay đến buổi lễ cưới rồi!!】

.....

Tối phát sóng tập thứ hai, cả nước cùng đổ xô bàn tán, chủ đề đều xoay quanh Đoàn Lâm và Nguyễn Du cùng chiếc váy cưới đó. Các nền tảng lớn đều đăng tải, bạn bè trong vòng kết nối xã hội cũng chia sẻ rầm rộ.

Mọi người đều cảm thán.

Không phải khoe của, mà là thật sự gia đình giàu có, không phải thể hiện tình cảm, mà thật sự ngọt ngào.

Chương trình “Chúng Ta Kết Hôn Đi” đang phát sóng rất sôi nổi, trở thành chủ đề hot nhất trong thời gian gần đây.

Trung tâm của sự chú ý là cặp đôi Đoàn Lâm và Nguyễn Du. Trong khi ghi hình chương trình, cả hai vẫn có những lịch trình công việc khác, mặc dù ít xuất hiện cùng nhau, nhưng mỗi khoảnh khắc họ bên nhau đều khiến người xem không ngừng cười hạnh phúc. Thậm chí, những cuộc gọi video giữa giờ nghỉ ngơi của công việc cũng khiến người xem cảm nhận được sự ngọt ngào.

Cả nước đều “phát cuồng” vì tình yêu của họ.

Nguyễn Du cũng cảm nhận rõ điều đó, kể từ khi chương trình phát sóng, tin nhắn chúc mừng trên điện thoại cô không ngừng đến.

Thời gian qua, cô cũng đã xem qua hai tập của “Chúng Ta Kết Hôn Đi”, và nhận thấy chương trình hậu kỳ quả thật nhanh

chóng, nội dung ghi hình một tuần trước, chỉ một tuần sau đã được cắt ghép và phát sóng.

Nhưng sau khi xem hai tập, cô không muốn xem nữa, gần như muốn “sát hại” đội ngũ biên tập chương trình.

Khi xem, cô liên tục lẩm bẩm trong đầu, trên màn hình chỉ toàn hiện ra những bình luận như “Cảnh này cũng bị cắt vào sao?”, “Cảnh này sao lại cắt vào vậy?”

Cảm giác yêu đương công khai thật sự quá xấu hổ, đến mức mấy ngày liền cô gọi điện cho Đoàn Lâm đều luôn tránh xa máy quay của chương trình.

Tuy nhiên, vì ngày cưới sắp đến, liên lạc giữa Nguyễn Du và Đoàn Lâm ngày càng mật thiết, việc gặp nhau cũng trở thành chuyện thường xuyên. Cùng nhau đi xem nhà, bay sang Pháp chụp ảnh cưới, tiện thể làm việc với nhà tổ chức cưới ở Pháp để xác định địa điểm và quy trình cho buổi lễ.

Chương trình không thể cắt vào chi tiết quá cụ thể về đám cưới, chỉ cắt vào những tương tác giữa hai người.

Khán giả như thế được tham gia vào toàn bộ quá trình chuẩn bị đám cưới của Đoàn Lâm và Nguyễn Du cùng tổ chương trình.

Nhà cưới được mua tại khu dân cư cao cấp ở trung tâm thành phố Bắc Kinh, là một căn hộ tầng trên. Máy quay không quay chi tiết về trang trí trong nhà cưới, nhưng đã quay cảnh Đoàn Lâm cúi người thay giày cho Nguyễn Du. Sau khi thay xong, Đoàn Lâm tự nhiên hôn lên trán Nguyễn Du rồi dắt cô vào nhà, như thể không có máy quay nào.

Lần đi Pháp chụp ảnh cưới lần này, họ ở tại khách sạn Shangri-La ở Paris.

Đội quay theo cùng nhóm chụp ảnh cưới đến khuôn viên khách sạn trên sân thượng, từ đó có thể nhìn ra xa là tháp Eiffel và đại lộ Champs-Élysées. Cả đoàn chụp ảnh tại đó, máy quay ghi lại cảnh Đoàn Lâm khoác áo cho Nguyễn Du. Sau đó, Nguyễn Du vui vẻ đưa cốc trà nóng cho Đoàn Lâm.

Ai mà không phải hét lên: Cặp đôi này thật sự quá ngọt ngào!

Chương trình phát sóng đến cuối cùng, tất cả mọi người đều mong đợi đám cưới của họ.

.

Đám cưới được tổ chức vào đầu tháng ba, vào một mùa xuân tuyệt đẹp, thời tiết ở Pháp cũng không quá lạnh.

Khi biết đám cưới được tổ chức ở Pháp, những người hâm mộ đều phấn khích, nhớ lại đoạn tình cảm đỉnh cao của Nghi Thu và Tần Thiếu An trong bộ phim “Vô Thanh Kinh Lôi”. Thật sự xúc động, từ yêu trong phim đến tình yêu ngoài đời, từ bi kịch trong phim đến giấc mơ thành hiện thực, huhu, đây chính là tình yêu mà chúng ta đã cùng chứng kiến!

Các phương tiện truyền thông đều muốn bay sang Pháp để quay đám cưới, nhưng lại không nhận được thiệp mời. Đám cưới chỉ cho phép một phóng viên đến, đó là đội quay chương trình “Chúng Ta Kết Hôn Đi”, không quay video, chỉ có thể chụp ảnh.

Nguyễn Du có kế hoạch giống như Đoàn Lâm, chỉ mời một đơn vị truyền thông đến, vì đám cưới chỉ là một nghi lễ riêng tư giữa hai người, nếu quá ồn ào sẽ giống như sải bước trên thảm đỏ của tuần lễ thời trang, thật kỳ lạ.

Lâm Thanh nghe xong, cảm thấy như đang tiễn con gái, thở dài: “Còn chưa đủ ồn ào sao? Cả thế giới đều biết chị và Đoàn Lâm sẽ kết hôn rồi!”

“Vây thì thôi, tôi sẽ ồn ào thêm một chút,” Nguyễn Du bí mật nói, “Bên Đoàn Lâm đã chọn xong đội hình phù rể, còn đội hình phù dâu bên tôi thì chưa chọn xong. Hay là cậu làm phù dâu của tôi đi? Chắc chắn sẽ lên báo!”

Một trong những phù dâu, Diệp Mộng Mộng hào hứng vỗ tay: “Tuyệt vời!”

Lâm Thanh: “.....”

Cô con gái này thật sự là thần thánh, nhanh chóng lấy chồng đi!!

Quá trình chuẩn bị cho đám cưới rất suôn sẻ, vào đầu tháng Ba, hai ngày trước đám cưới chính thức, Viên Du và Đoàn Lâm đã bay sang Paris.

Họ vẫn ở khách sạn Shangri-La.

Lần này đặt một phòng suite, thiết kế trong phòng đều mang đậm phong cách Pháp với tông màu vàng và trắng. Khách sạn đã gửi đến họ rượu vang quý và hoa tươi để chúc mừng đám cưới.

Sau bữa tối, Nguyễn Du vừa nói chuyện với Nguyễn Chính Bình xong, trở về phòng, cô thấy trên bàn trong sảnh rượu vang đã được mở.

Đoàn Lâm đâu rồi?

Cô tìm một vòng mà không thấy, đành rót một ly rượu cho mình, ra ngoài ban công ngắm cảnh.

Khách sạn gần tháp Eiffel, từ ban công có thể nhìn thấy tháp Eiffel sáng rực dưới ánh đèn vàng. Đây là lần thứ ba cô đến Paris, lần đầu là vì quay phim, lần thứ hai là để chụp ảnh cưới, nhưng tối nay lại đặc biệt thư giãn, dù cảm giác lại vô cùng lo lắng.

Nguyễn Du dựa vào lan can trắng ngăm nhìn cảnh đêm của trung tâm thành phố một lúc, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng ấm áp, Đoàn Lâm ôm cô, cả người và chân đều cuốn quanh cô. Cảm giác hơi ẩm lạnh của nước từ người anh tỏa ra. Đoàn Lâm vừa tắm xong, anh áp cằm lên cổ cô, thì thầm hỏi: “Lạnh không?”

“Không lạnh đâu.” Cô lắc đầu, đôi mắt sáng lên, nhớ ra, “Vừa rồi em không thấy anh đâu.”

“Anh đang tắm” Đoàn Lâm đáp.

Nguyễn Du “Ồ” một tiếng, nghiêng đầu đưa ly rượu trong tay ra cho anh: “Anh có muốn thử không? Em cảm thấy nó khá ngon.”

Ở góc độ này, cô không nhìn rõ biểu cảm của Đoàn Lâm, chỉ cảm thấy cánh tay ôm lấy eo cô chặt hơn một chút.

Thật nhẹ nhàng hỏi: “Ngon lắm sao?”

“Thật sự ngon đó, anh thử đi.” Cô thành thật giới thiệu, lại đưa ly rượu gần thêm một chút.

Lời giới thiệu không được tiếp nhận, nhưng cổ tay cô lại bị nắm chặt. Ngay sau đó, Nguyễn Du bị quay người lại, lưng tựa vào lan can, ánh mắt bỗng nhiên tối lại.

Ly rượu được đặt lên lan can. Chân bông rơi xuống đất, nụ hôn áp xuống.

Trong khoảnh khắc môi lưỡi quấn quýt, ngay cả hơi thở cũng mang theo hương vị ngọt ngào của rượu vang.

Một lúc sau, cô bị Đoàn Lâm bế ngang. Trước khi vào phòng, cô ôm cổ anh, chỉ ra ngoài sân thượng.

"Em nhớ lúc trước, khi quay Vô Thanh Kinh Lôi cảnh cuối cùng, thì Nghi Thư và Tần Thiếu An cũng đã nhảy ở đó." Cô bị nộ hôn làm cho ánh mắt mờ đi, tai nóng lên, chỉ có thể tìm chuyện để nói, "Thực ra em khá thích câu chuyện này, cũng rất cảm ơn những nhân vật trong đó."

Nếu không có Nghi Thư và Tần Thiếu An, cô sẽ không được Khổng Minh Khôn mời đóng Vô Thanh Kinh Lôi, cũng sẽ không có những thay đổi trong quan điểm của cô đối với Đoàn Lâm.

Đoàn Lâm: "Anh không thích."

"Á?"

Đoàn Lâm ôm cô, cúi mắt, hôn nhẹ vào trán cô từng chút một. Giọng nói anh mang theo một chút lười biếng, dịu dàng: "Vợ, anh không phải là Tần Thiếu An."

"..... Em biết anh không phải mà." Cô bị lời này của Đoàn Lâm làm rung mình một chút.

"Nếu em là Nghi Thư," Đoàn Lâm nhàn nhạt nói, "Nếu không chọn sống cùng nhau, thì chỉ có thể nhảy cùng nhau. Không có lựa chọn nào khác."

Nguyễn Du hiểu được.

Cô suy nghĩ một chút, mặc dù có hơi ngại ngùng, nhưng vẫn từng lời từng chữ nói ra: "VẬY em chỉ muốn ở bên anh thôi."

Không có khái niệm tạm dừng thời gian ở khoảnh khắc tốt đẹp nhất.

Chỉ cần ở bên nhau, những ngày tháng tiếp theo sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Vào ngày cưới, buổi chiều tổ chức lễ cưới ngoài vườn cam ở Cung điện Versailles, bữa tiệc tối được tổ chức trong cung.

Ánh sáng buổi chiều chiếu rọi, nhiệt độ ngoài trời ở Paris không quá lạnh, những bộ vest và váy dài của các cô dâu và phù dâu đều đủ ấm. Buổi lễ đầy sang trọng, với hoa tươi do đội ngũ nghệ sĩ cắm hoa của Pháp thiết kế, bầu không khí thật lộng lẫy.

Sân cỏ và đài phun nước hòa quyện, hồ Thụy Sĩ lấp lánh, Cung điện Versailles hùng vĩ chứng kiến buổi lễ.

Chỉ có duy nhất nhóm phóng viên của chương trình Chúng Ta Kết Hôn Đi được mời tham dự, không quay phim, chỉ có thể chụp ảnh.

Lúc này, ở Trung Quốc là 8 giờ tối, sau bữa tối, cả nước đều hồi hộp chờ đón lễ cưới thế kỷ này. Những bức ảnh được chia sẻ ngay lập tức, mỗi tấm đều được chuyển tiếp hàng nghìn lần trong vài phút.

Khách mời không nhiều, hầu hết đều là những gương mặt quen thuộc trong ngành, dễ dàng nhận ra các đạo diễn nổi tiếng và những ngôi sao hàng đầu. Oleg, một người Pháp gốc Hoa, cũng có mặt.

Ba người bạn trong nhóm phù rể đều là những diễn viên nam nổi tiếng thân thiết với Đoàn Lâm; trong khi đó, nhóm phù dâu là những người bạn của Nguyễn Du, trong đó có trợ lý Diệp Mộng Mộng và hai nữ minh tinh Mạc Tây và Trần Ca.

Chủ đề đang hot trên mạng.

Trên sân cỏ, dàn nhạc giao hưởng chơi bản nhạc lễ. Khi âm nhạc vang lên, các khách mời đều quay lại nhìn.

Từ xa, Nguyễn Du trong bộ váy cưới màu trắng ngà dài chấm đất, khoác tay cha, cầm bó hoa bước trên thảm hoa hồng

champagne và hoa lily thung lũng về phía cuối lễ đường.

Ở cuối lễ đường là Đoàn Lâm.

Lâm Thanh từ xa nhìn Nguyễn Du bước tới, khi cô lại gần mới nhận ra đôi mắt của cô đỏ hoe, Lâm Thanh cũng không cầm được nước mắt.

Lần này thật sự là kết hôn rồi.

Khi đến cuối lễ đường, Nguyễn Chính Bình cũng rưng rưng, dịu dàng trao tay Nguyễn Du cho Đoàn Lâm, vỗ vỗ tay hai người: "Đoàn Lâm, ta chỉ có một cô con gái này, từ nay giao cho con rồi."

Đoàn Lâm gật đầu, trầm tĩnh: "Cảm ơn ba."

Nguyễn Du vốn không muốn khóc, vẫn muốn giữ vẻ bình tĩnh của một người đã kết hôn bốn năm. Nhưng trong những tình huống như thế này, thực sự không ai có thể kiềm chế được.

Cô không nhịn được, nước mắt mờ đi, và được Đoàn Lâm dắt lên lễ đài.

"Đừng khóc."

Đoàn Lâm dùng ngón tay lau đi vết nước mắt bên khóe mắt cô, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay cô.

"Chị đừng khóc." Diệp Mộng Mộng từ nhóm phù dâu cũng nghẹn ngào gọi.

Một lúc sau, Nguyễn Du ngẩng mặt nhìn Đoàn Lâm, trong đôi mắt đầy nước, ánh lên niềm vui vô hạn, đặc biệt hạnh phúc: "Đoàn Lâm,, em hạnh phúc quá!"

Đoàn Lâm, trả lời, ánh mắt anh sâu thẳm.

Anh nói: "Anh cũng vậy."

Tiếp theo, hai người trao lời thề, trao nhẫn trong giai điệu của bản sonata lãng mạn.

Tiếng hoan hô vang dội, tiếng vỗ tay như sóng cuộn.

Sau khi bữa tối kết thúc, sáng hôm sau tại Trung Quốc, Đoàn Lâm, và Nguyễn Du lần lượt đăng một bài trên Weibo, kèm theo ảnh chụp từ lễ cưới.

Hình ảnh là bộ ảnh cưới hiếm hoi của họ, với chứng nhận kết hôn, đẹp đến mức khiến người ta phải ghen tị.

Chú thích rất đơn giản.

【@ Đoàn Lâm: Chúc vợ yêu ngày cưới vui vẻ.】

【@Nguyễn Du: Mong anh sẽ chăm sóc em thật tốt!】

Đó là một mùa xuân tuyệt vời.

Chương 90: Đoàn Lâm: Ngoại truyện 2

Đoàn Lâm tỉnh dậy.

Trong phòng ngủ, rèm cửa dày chỉ kéo một nửa, ánh sáng buổi sáng mờ ảo như sương mù. Ngoài cửa sổ kính, mưa rơi xối xả, đồng hồ trên đầu giường chỉ vào lúc 5:45 sáng.

Theo thói quen, anh vươn tay tìm bên cạnh, nhưng chiếc gối bên cạnh lạnh lẽo và trống vắng, không có ai. Ánh mắt anh nhìn xung quanh và nhận ra đây là phòng ngủ trong căn hộ của anh tại Kim Đài Quốc Tế. Đoàn Lâm đã hơn ba năm không về ở đây, lúc này khi tỉnh lại, anh chợt ngỡ ngàng.

Sau đó anh nhớ lại.

Ngày hôm qua là buổi ra mắt bộ phim mới, doanh thu và phản hồi từ buổi chiếu sớm rất khả quan, trong tiệc mừng, đạo diễn Chung Viễn Dũng đã uống vài ly rượu với anh.

Đoàn Lâm không thích t.h.u.ố.c lá hay rượu, lần cuối cùng anh uống đến mức say như vậy là trong tiệc tối của lễ cưới cách đây năm tháng.

Vào lúc sáu giờ, trợ lý Khương Lập gõ cửa căn hộ đúng giờ và mang bữa sáng đến.

"Anh Lâm, chuyến bay sáng nay bị hủy rồi, mưa ở Bắc Kinh quá lớn, bên Thượng Hải cũng đang có mưa bão." Khương Lập trong lòng cảm thấy kỳ lạ, không hiểu sao năm nay cơn bão lại lên đến Bắc Kinh, thật là chuyện lạ. Anh vội vàng chuyển lời của người

quản lý Quách Bân, "Dự báo thời tiết nói rằng hai ngày tới Bắc Kinh có thể không thể ra ngoài được, anh Bân nói có thể điều chỉnh lại lịch trình..."

Đoàn Lâm đang uống nước bình tĩnh lắng nghe xong, đặt cốc xuống, hỏi:

"VẬY TỐI QUA, SAO CẬU LẠI ĐƯA TÔI VỀ ĐÂY?"

Khương Lập vội vàng đáp: "Là vì em thấy anh không muốn ở khách sạn, nên đã đưa anh về đây."

Khương Lập cũng nhớ lại buổi tiệc mừng tối qua. Một nữ diễn viên phụ trong đoàn phim suốt thời gian đều chăm sóc Đoàn Lâm, cô ta là một diễn viên gốc Mỹ, rất cởi mở, có vẻ như sau bữa tiệc cô ta có ý định bám theo Đoàn Lâm về khách sạn.

Trong giới giải trí này, những nữ diễn viên muốn gắn liền với Đoàn Lâm để tạo dựng tên tuổi không thiếu, có không ít người thật lòng thích anh, nhưng anh luôn giữ thái độ lạnh nhạt và không kiên nhẫn với họ.

Điều kỳ lạ là, nữ diễn viên gốc Mỹ kia quá chủ động, đến mức không thể đuổi đi. Khương Lập và mọi người lo sợ có phóng viên đứng chờ ở cổng khách sạn để chụp ảnh, thấy Đoàn Lâm có vẻ hơi say, nên đã đưa anh về căn hộ ở Kim Đài Quốc Tế này.

Đoàn Lâm ngắn gọn: "Lần sau thì cứ về thẳng Quân Đình."

"Quân Đình?" Khương Lập ngạc nhiên, vẻ mặt do dự, "Là, Hợp Sinh Quân Đình?" Anh Lâm cũng có nhà ở đó sao?

Cả team đều biết gia cảnh của Đoàn Lâm, anh có ba căn nhà ở Bắc Kinh. Nhà chính ở Thái Sinh Cảng, còn anh có hai căn hộ cao cấp mang tên mình, một ở Kim Đài Quốc Tế và một ở Bích Trương Viên. Anh lại mua thêm một căn ở Quân Đình khi nào?

Khương Lập vẫn chưa hiểu rõ, thì thấy Đoàn Lâm lấy chiếc áo vest từ trên sofa, chiếc áo anh mặc trong buổi ra mắt hôm qua.

Đoàn Lâm dùng ngón tay thon dài tìm trong túi áo vest.

Một lúc sau, anh nhíu mày hỏi: “Nhẫn đâu rồi?”

Nhẫn?

“Nhẫn gì?”

“Nhẫn cưới.”

Khương Lập ngớ người, như bị sét đánh.

“Nhẫn... nhẫn cưới?!”

Đoàn Lâm thường không đeo nhẫn cưới khi làm việc, nhưng anh sẽ giữ nó bên mình. Đó là một chiếc nhẫn đơn giản, tinh tế do Nguyễn Du chọn cho anh.

“Là nhẫn cưới của tôi và Nguyễn Du.” Đoàn Lâm giải thích ngắn gọn, không tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng vẻ mặt anh có phần nhạt đi. Anh hỏi Khương Lập, “Hôm nay có chuyện gì?”

“Em...”

Khương Lập hoảng loạn, làm việc bên cạnh Đoàn Lâm nhiều năm, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy như một kẻ ngốc, không hiểu gì cả.

Nguyễn Du? Tiểu thư họ Nguyễn? Cô gái kiêu ngạo ấy sao?

Khương Lập do dự một lúc lâu, cuối cùng mới run rẩy cất tiếng: “Anh Lâm, cô Nguyễn... không phải cô ấy đã... không còn sao?”

Ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng lớn, như đổ trút xuống, thẳng vào kính cửa. Trong phòng khách lại hoàn toàn yên tĩnh.

Một lúc lâu im lặng.

Đoàn Lâm nhìn Khương Lập.

“Cậu nói gì?”

“Em nhớ,” Khương Lập lo lắng, cố lấy dũng khí trả lời, “Tiểu thư Nguyễn Du đã không còn từ bốn năm trước rồi.”

Mưa vẫn rơi như trút.

Đoàn Lâm không rời mắt khỏi Khương Lập, dưới ánh đèn sáng rõ, cảm anh bỗng căng cứng, cơ hàm siết chặt.

Rất lâu. Anh hỏi từng chữ một: “Không còn là sao?”

[Xiaosi]

Khương Lập hoảng hốt.

Anh lại tiếp tục nói—

“Bốn năm trước, vào ngày anh và cô ấy kết hôn, cô ấy đã qua đời vì đột quy tim.”

.

Sáng sớm 7 giờ tại Bắc Kinh, gió mạnh mưa to, bầu trời u ám. Chiếc xe thương mại màu đen tiến vào khu biệt thự an ninh chặt chẽ ở phía nam ba vòng, bị chặn lại.

Khương Lập xuống xe và thảo luận với nhân viên bảo vệ một lúc lâu, nhưng không có kết quả. Nhân viên bảo vệ cũng cảm thấy khó xử, vì biển số xe không phải của cư dân đã đăng ký ở Quân Đình, lại không có lịch hẹn, dù là siêu sao lớn đến mấy cũng không được phép vào.

“Anh Lâm, không được rồi! Vẫn không vào được.” Khương Lập ngồi lại ghế phụ, lo lắng quay lại nói.

Ở ghế sau, Đoàn Lâm, không đáp lại, chỉ cúi đầu gọi điện thoại.

Một lúc sau, nhân viên bảo vệ mặc áo mưa chạy đến gõ cửa kính xe.

“Đoàn tiên sinh! Xin lỗi, giờ có thể vào rồi, vào được rồi.” Nhân viên bảo vệ nhận được thông báo, cười mỉm nói, “Nhưng xe của anh không thể vào được, vậy anh có thể đi theo tôi không?”

“Cảm ơn.”

Đoàn Lâm gật đầu, lập tức mở cửa xuống xe.

Hình bóng anh chìm nhanh trong cơn mưa lớn.

“Anh Lâm! Có dù! Có dù!”

Khương Lập đuổi theo không kịp, chỉ nhìn thấy Đoàn Lâm dầm mưa, đi thẳng lên chiếc xe tuần tra của bảo vệ, vào khu biệt thự.

Anh chỉ có thể tức giận ngồi lại trong xe.

“Có chuyện gì vậy?” Trong xe, tài xế quay lại, nhìn nhau với nhóm trang điểm, không nhớ Đoàn Lâm có nhà ở Quân Đình, lại hỏi Khương Lập, “Đi xem nhà à?”

Khương Lập không biết, nhưng trong lòng anh cảm thấy căng thẳng và đầy nghi vấn.

Cảnh tượng này sao có vẻ như không phải đi xem nhà. Từ sáng Đoàn Lâm đã rất khác thường, trong xe anh tuy không tỏ ra rõ rệt, nhưng bầu không khí có vẻ cực kỳ căng thẳng.

Ba người trong xe chờ đợi suốt bốn mươi phút, Đoàn Lâm mới quay lại.

“Anh Lâm, khăn tắm! Đưa đây.” Nhóm trang điểm vội vàng đưa khăn tắm.

Trong xe, Đoàn Lâm ướt sũng, tóc đen bết dính trên trán, nước từ tóc anh chảy xuống, toàn thân không chỗ nào khô ráo. Cơ mưa thảng thốt, vừa lộn xộn lại vừa lạnh thấu xương.

Anh không nhận khăn tắm.

“Đi Bích Trương Viên.”

Đoàn Lâm có nhà tại Bích Trương Viên, nhưng Khương Lập biết anh ít khi trở về. Khi họ vào thang máy, Đoàn Lâm ấn thẳng tầng hai mươi bảy.

Khương Lập Lập lo lắng nhắc nhở: “Anh Lâm, là tầng hai mươi tám mà.”

Đoàn Lâm không nói gì.

Khi cửa thang máy mở, Khương Lập và nhóm trang điểm nhìn nhau một cái, vội vàng đi ra.

Bích Trương Viên là khu căn hộ cao cấp, mỗi tầng chỉ có một căn. Họ bước ra thang máy, qua hành lang ngắn, tầng hai mươi bảy chỉ có một chủ nhà. Chuông cửa reo một lúc lâu, một người phụ nữ giống như cô giúp việc mở cửa, nhìn thấy Đoàn Lâm ướt sũng, bà ngăn ra.

“Chị Thường, ai vậy?”

Chủ nhà trẻ tuổi từ trong bước ra hỏi, không ngờ lại là một siêu sao nổi tiếng đến gõ cửa, cô xác nhận lại ba lần, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, quay lại gọi chồng.

Gia đình này đã chuyển vào sống gần bốn năm, không ngờ lại phát hiện Đoàn Lâm sống ngay tầng trên.

Cảnh tượng sau đó giống như một buổi gặp gỡ với fan, chủ nhà vừa nhiệt tình đưa khăn tắm vừa mời trà nóng, muốn mời Đoàn Lâm vào nhà ngồi chơi, nhưng anh không vào.

Đoàn Lâm thậm chí không lên tầng trên vào căn hộ của mình, mà lại xuống hầm gara, để tài xế lái xe rời khỏi thành phố.

Suốt cả quãng thời gian, anh không nói một lời nào.

Ở nghĩa trang ngoại ô Bắc Kinh, dưới cơn mưa tầm tã, những bia mộ trong công viên nghĩa trang giống như những hòn đảo cô độc dưới làn mưa, rải rác khắp nơi.

Mọi người tìm đến bia mộ của Nguyễn Du.

Nguyễn Chính Bình đã mua bia mộ của con gái bên cạnh bia mộ của vợ là Dư Thanh Thục. Trên bia mộ là thông tin ngày sinh và ngày mất, ngày mất là vào ngày 5 tháng 10, bốn năm trước.

Ngày đó, đúng vào ngày họ mới vừa đăng ký kết hôn.

Đoàn Lâm nhớ lại.

Sau khi họ chia tay không lâu, trên đường anh đi ra sân bay, anh nhận được tin cô ngất xỉu và được đưa đến bệnh viện.

Trước đó, cô đã nhiều lần giả vờ ngã bệnh hoặc ngất xỉu, lần này anh vốn không định quan tâm, nhưng khi đến kiểm tra an ninh, anh đột nhiên thay đổi quyết định.

Không có lý do rõ ràng.

Bây giờ tính ra, mọi thứ thay đổi, tất cả mọi điều kỳ lạ, dường như bắt đầu từ ngày hôm đó.

Cơn mưa rơi như trút nước. Đoàn Lâm khom người, nhìn chăm chú vào bia mộ đen lạnh, không có cảm xúc, ngón tay từ từ di chuyển trên tên của Nguyễn Du.

Nhưng cô đã không còn ở đó từ ngày đó, bốn năm trước.

Điện thoại trong túi áo của anh vẫn liên tục rung, nhưng ánh mắt của Đoàn Lâm không hề di chuyển, dường như không hề nhận ra.

Nếu cô đã không còn vào ngày đó, nếu đó chỉ là một giấc mơ kéo dài bốn năm. Vậy thì tất cả những ký ức, mọi hình ảnh về cô trong đầu anh, sở thích, thói quen, bao gồm cả đám cưới cách đây năm tháng, từng giây từng phút, đều chỉ là một giấc mơ?

Vì vậy, căn hộ lẽ ra là của anh và cô, bây giờ lại có người khác ở. Căn hộ của cô cũng đã có người khác.

Là giấc mơ.

Nhưng giấc mơ lại quá rõ ràng. Cô quá chân thực.

Ở phía sau, Khương Lập thấy Đoàn Lâm cứ đứng đó bên bia mộ của Nguyễn Du một hồi lâu, tay cầm chặt cán dù, sức mạnh rõ ràng đã rất mạnh, ngón tay cái gần như trắng bệch.

Cử động của anh khi vuốt nhẹ bia mộ lại nhẹ nhàng và chậm rãi. Giống như không muốn rời đi.

Khương Lập không biết phải làm sao trong tình huống này, nhưng không dám ngắt lời. Anh thấy điện thoại trong túi của Đoàn Lâm rung một lần nữa, và điện thoại của mình cũng bắt đầu rung.

Anh nhận cuộc gọi từ quản lý Quách Bân, thông báo về lịch trình thay đổi đột ngột.

“Anh Lâm, có một lịch trình quay phim bị đẩy lên trước, chiều nay sẽ quay ở trường quay trong thành phố, đợi chúng ta...”
Khương Lập còn chưa nói hết câu thì đã bị dọa cho ngừng lại.

Lúc này, ánh mắt của Đoàn Lâm nhìn về phía anh lạnh lùng đến mức khó có thể tả.

Mặc dù biểu cảm vẫn như thường lệ, nhưng trong đôi mắt của anh là một màu đen sâu thẳm, gần như lướt qua màu đỏ như máu. Mưa và sương mù không thể che giấu sự bàng hoàng và yên lặng.

Một sự tĩnh lặng c.h.ết chóc.

Khương Lập không hiểu sao lại có cảm giác này trong lòng, thậm chí còn tự giạt mình.

Cơn bão năm nay đến quá đột ngột, mưa như thác đổ, những người cầm dù đứng một lúc trong mưa vẫn sẽ bị ướt. Sau nửa giờ, Khương Lập cùng Đoàn Lâm quay lại xe.

Tài xế bắt đài phát thanh xe, đang phát tin tức về thời tiết.

“Theo dự báo của các nhà khí tượng học, cơn bão mạnh nhất trong năm, tên là Mẫu Đơn, sẽ từ nam ra bắc ảnh hưởng đến Đài Loan, Phúc Kiến, Chiết Giang, Thượng Hải, Sơn Đông, Bắc Kinh... Đây là cơn bão mạnh nhất trong lịch sử khí tượng Trung Quốc, mọi người phải đặc biệt chú ý đến an toàn, lái xe cần chú ý tình hình giao thông...”

Trong xe chỉ còn tiếng đài phát thanh, tài xế thấy không khí không ổn, vội vàng tắt đi.

Lại trở về sự yên tĩnh.

Xe không khởi động. Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu: “Đội đã, đi đâu vậy?”

Đoàn Lâm không đáp.

Một lúc sau, tài xế nhìn về phía nhóm trang điểm, nhóm trang điểm nhìn về phía Khương Lập, ai cũng không đoán được.

“Anh Lâm, có chuyện gì sao?” Khương Lập thật sự bắt đầu lo lắng.

Im lặng một hồi lâu. Cuối cùng, Đoàn Lâm lên tiếng, vẻ mặt bình tĩnh đến mức gần như bất thường, ngừng một chút rồi hỏi:

“Nguyễn Du đâu?”

Ba người còn lại đều ngẩn ra, không biết phải trả lời thế nào.

Khương Lập: “Anh Lâm——”

“Tôi hỏi cậu, Nguyễn Du đâu?”

Giọng Đoàn Lâm trầm thấp, nghe như đang cầu xin.

Chương 91: Kết thúc mọi thế giới song song (Hoàn toàn văn)

Trong phòng khách của căn hộ, Khương Lập sốt ruột đến mức đi vòng vòng. Đợi đến khi Quách Bân bắt tàu cao tốc từ ngoại ô thành phố về, đã là mười một giờ tối.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Anh Bân! Em không biết! Bọn em cũng không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.” Khương Lập lo lắng vô cùng, chỉ vào cánh cửa phòng ngủ đang khóa chặt, hạ thấp giọng, “Anh Lâm ở trong đó! Sáng nay uống một cốc nước xong, từ đó đến giờ không nói một lời.”

Đoàn Lâm hôm nay cư xử khác thường, cả ngày bỏ mặc toàn bộ lịch trình, khiến cả đội ngũ ai cũng lo lắng, nhưng không có cách nào khác. Quách Bân đầy tâm trạng đi gõ cửa, không ai đáp lại. Người quản lý nổi tiếng ghé mắt nhìn qua khe cửa như một tên trộm, ngay lập tức nhú mày.

“Mùi gì vậy?”

Mùi thuốc lá.

Phòng ngủ trống rỗng và lạnh lẽo, không bật đèn. Qua cửa sổ kính lớn có thể nhìn thấy toàn cảnh đêm sầm uất của khu CBD Quốc Mật. Cả thành phố dưới cơn mưa lớn trở nên vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Đoàn Lâm nghiêng người, dựa vào cạnh cửa sổ, trên sàn rải rác không ít tàn thuốc. Anh chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, rồi cúi đầu, gương mặt trầm lặng.

Anh lại ngậm điếu thuốc, tiếp tục hút.

Trong giấc mơ này, không có Nguyễn Du.

Cuộc đời của Nguyễn Du đã chấm dứt từ bốn năm trước. Suốt bốn năm qua, cô không hề có bất kỳ tin tức nào.

Đoàn Lâm lặng lẽ lướt qua các bản tin.

Trong ký ức của anh, tất cả những chương trình truyền hình thực tế mà cô từng tham gia, những bộ phim cô từng đóng, giờ phút này đều đã được thay thế bởi những người khác.

Trên màn hình lạnh lẽo là đầy rẫy lịch sử. Những chương trình thực tế anh từng hợp tác với cô, những bộ phim cả hai từng đóng cùng, các vai diễn tương tự giờ đây đã do những nữ diễn viên khác đảm nhận. Có vai không tạo được ấn tượng gì, có vai chỉ tạo được chút tiếng tăm nhỏ nhoi. Trên màn hình thiếu đi dáng vẻ sống động và linh hoạt của cô, trông như một màn bắt chước kỳ lạ và vụng về.

Màn hình TV trong phòng ngủ đang bật sáng, phát bộ phim "Vô Thanh Kinh Lôi".

Đoàn Lâm với gương mặt không chút biểu cảm nhìn chằm chằm vào màn hình. Trong giấc mơ này, "Vô Thanh Kinh Lôi" vẫn giành được giải thưởng, nhưng nữ chính lại không phải là cô. Các cảnh tình cảm giữa nam nữ chính cũng bị chỉnh sửa đến vụn vặt, rời rạc.

Nhưng ký ức của anh hoàn toàn trái ngược với giấc mơ.

Trước đây, trong quá trình bộ phim "Vô Thanh Kinh Lôi" được gửi đến Cục Điện ảnh để thẩm định, Đoàn Lâm đã tìm cách nhờ vả và can thiệp đôi chút, nhằm giữ lại tối đa các cảnh tình cảm trong phim khi công chiếu tại rạp.

Là sự ích kỷ, cũng là một mảnh khoe không mấy vẻ vang.

Khi tham gia diễn xuất trong "Vô Thanh Kinh Lôi", Đoàn Lâm hiểu rõ rằng mình chưa làm tròn trách nhiệm chuyên nghiệp của một diễn viên. Anh nhập vai không nhiều.

Những biểu cảm cảm xúc trong phim, ánh mắt tràn đầy cảm tình, phần lớn đều xuất phát từ cảm xúc thật của anh.

Thế giới đã chứng kiến qua bộ phim.

Điều thuốc cháy đến tận cùng. Đoàn Lâm dập tắt thuốc, quét mắt nhìn qua, rồi đưa tay tắt tivi.

Phòng ngủ rộng lớn lại chìm vào không khí tĩnh lặng như nước chết, ngoài cửa sổ mưa vẫn trút như đổ xuống, trong phòng yên ắng không một tiếng động.

Nhiều năm trước, khi Đoàn Lâm và Đoàn Cẩm Thành ngồi đối diện trò chuyện, Đoàn Cẩm Thành phủi tàn thuốc rồi cười, nói với anh: "Người trẻ đừng kén chọn quá, gặp được cô gái nào hợp thì thử xem sao. Đừng để cuối cùng như anh, cô độc đến già. Đợi đến khi hai anh em mình già cả rồi, chỉ có thể nương tựa trong viện dưỡng lão, sống qua ngày. Khi đó chắc khó mà chịu nổi."

Nỗi bất an trong mối quan hệ đã luôn là một nút thắt trong lòng Đoàn Lâm.

Dù sau khi học diễn xuất tình hình có khá hơn, nhưng trong cuộc sống riêng tư, anh vẫn giữ sự lạnh lùng cô độc.

Nguyễn Du thì khác.

Lần đầu tiên thực sự chú ý đến cô, là ở căn hộ này.

Cô chơi game trong phòng làm việc, chỉ một mình nhưng lại chơi rất náo nhiệt. Tâm trạng lúc nào cũng sôi động, sinh động và tràn đầy sức sống.

Trong đầu Đoàn Lâm hiện lên hình ảnh rõ ràng của Nguyễn Du.

Cô cười rất đẹp. Đôi mắt hạnh nhân cong cong, ánh lên sự hân hoan rạng rỡ từ khóe mắt đến chân mày.

Cô khóc cũng rất đẹp. Hàng mi ướt đẫm rủ xuống, vẻ buồn bã, tủi thân, và cả bất lực.

Từng cử chỉ, từng biểu cảm dù là nhỏ nhất của cô dường như đều kéo theo cảm xúc của người khác.

Khi đối diện khó khăn, cô dừng cảm và quyết đoán. Đứng trước sinh tử, cô vẫn lạc quan và bình thản. Tất cả những điều đó khiến Đoàn Lâm không thể tiếp tục đứng ngoài quan sát.

Lần đầu tiên, anh cảm nhận được ý nghĩa của sự đồng cảm và xúc động.

Cô là sự đồng cảm của anh. Là mối ràng buộc của anh.

Đoàn Lâm khẽ nghiêng chặt cổ họng, ánh mắt lạnh lùng thoáng hiện nét mệt mỏi. Anh nghĩ.

Dù quá khứ hay tương lai, cô không thể nào không có liên quan đến anh.

Chỉ là một giấc mơ.

Sau khi tỉnh mộng, cô vẫn sẽ sống tốt.

Ngoài cửa sổ, cơn mưa vẫn trút không ngừng. Màn đêm hòa cùng mưa lớn nuốt chửng ánh sao và bình minh, trời mãi không

sáng.

Cả đêm, Đoàn Lâm giữ nguyên tư thế dựa lưng không nhúc nhích, hồi tưởng lại rất nhiều chuyện. Như để xác nhận, lại như tự thuyết phục bản thân. Đến khi tiếng gõ cửa dè dặt vang lên một lần nữa, Đoàn Lâm liếc nhìn đồng hồ, đã sáu giờ.

Lại một buổi sáng.

“Anh Lâm, anh dậy chưa?” Bên ngoài là giọng của Khương Lập.

Chốc lát, đổi thành Quách Bân: “A Lâm, chuyện gì xảy ra vậy? Nếu là chuyện cá nhân, tôi sẽ không hỏi. Lịch trình mấy ngày nay tôi đã dời lại hết, nhưng chiều nay cậu vẫn phải tham dự cuộc họp cổ đông của Anh Ảnh...”

Đoàn Lâm không đáp. Ánh mắt anh lạnh lẽo như bóng tối của đêm dài.

Mộng đã tỉnh

Khi cửa phòng ngủ mở ra, cả nhóm đang đợi trong phòng khách đều giật mình.

Đoàn Lâm vẫn mặc bộ đồ cộc tay và quần dài đã bị mưa làm ướt mấy lần từ hôm qua, thậm chí còn không thay. Vừa mở cửa, mùi t.h.u.ố.c lá nồng nặc hơn, có vẻ như là loại t.h.u.ố.c lá ngoại cay nồng. Khương Lập và Tiểu Quân nhìn nhau không nói, kinh ngạc: Không phải Anh Lâm trước giờ không hút thuốc sao?

Cả đêm qua anh đã hút bao nhiêu thuốc rồi?!

Buổi chiều, trên đường đến Anh Ảnh, bầu không khí trong xe thương vụ lặng ngắt như tờ.

Người lái xe liên tục nhìn vào gương chiếu hậu, mở lời phá tan bầu không khí: “Bắc Kinh bao năm rồi chưa mưa to thế này,

không biết mưa đến bao giờ mới ngớt nhỉ!”

“Tôi xem dự báo thời tiết nói là chiều nay có thể trời quang, tối nay máy bay có thể cất cánh.” Tiểu Quân trả lời.

Quách Bân: “Dự báo thời tiết thì khi nào đáng tin? Dời lịch trình thêm hai ngày nữa thôi.”

Nói xong, lại im lặng.

Khương Lập liếc nhìn Đoàn Lâm ở ghế sau, thấy anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, không lên tiếng. Khí chất lạnh lùng áp chế không khí, so với trước đây càng thêm tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến mức đáng sợ.

Buổi chiều phải tham dự cuộc họp cổ đông của Anh Ảnh, điều này không thể trì hoãn.

Anh Ảnh đã chuẩn bị niêm yết trên sàn chứng khoán A trong những năm gần đây. Công ty vừa qua kỳ xét duyệt phát hành của Ủy ban Chứng khoán vào quý trước, tiếp theo là chuỗi cuộc họp cổ đông không hồi kết. Với tư cách là cổ đông lớn nhất, Đoàn Lâm bắt buộc phải tham dự.

Công ty đặt tại khu thương mại Đông Tam Hoàn. Xe rẽ vào bãi đỗ dưới tầng hầm, thang máy quét thẻ, đi thẳng lên tầng trên.

Đoàn Lâm hiếm khi đến Anh Ảnh. Anh vừa là cổ đông lớn nhất của công ty, vừa là một ngôi sao hàng đầu. Thang máy dừng lại vài lần, không ít nghệ sĩ và quản lý trông thấy đều ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng mỉm cười chào hỏi niềm nở.

Trên tầng cao, Quách Bân vừa đi bên cạnh Đoàn Lâm vừa tiến qua hành lang, chợt thấy anh dừng bước.

“Sao thế?”

Ánh mắt Đoàn Lâm rơi vào phòng họp nhỏ bên phải. Qua bức tường kính trong suốt, một cô gái đang tranh luận gay gắt với một người đàn ông. Nhìn đáng vẻ, cô tức giận đến mức gần như phát điên, suýt nữa đảo mắt khinh bỉ, nhưng bị nữ trợ lý bên cạnh kéo tay áo nên nén lại.

Nhìn vài giây, Đoàn Lâm cất câu hỏi đầu tiên trong ngày: “Là ai?”

“À, anh ta là Dương Hiếu.” Quách Bân nhận ra người đàn ông đó, “Năm ngoái tôi vừa kéo anh ta từ Hoàng Ngự về. Lần họp tổng kết năm ngoái, cậu từng gặp qua.”

“Người còn lại.”

Quách Bân ngẩn người, nhận ra Đoàn Lâm đang hỏi về cô gái: “Cô ta à?”

Thật sự không quen: “Người mới ký với công ty?” Nghĩ một chút, Quách Bân nói: “Cũng không giống. Nghề sĩ dám cãi tay đôi với quản lý hiếm lắm.”

Dương Hiếu nhìn thấy hai người đứng ngoài phòng họp, vội vàng bước ra.

“Thầy Đoàn! Anh Bân!” Dương Hiếu cười lịch sự, “Đã lâu không gặp.”

Quách Bân hỏi: “Cậu với cô gái trong kia cãi gì thế?”

“Không, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi...”

Dương Hiếu lúng túng, Quách Bân nghe xong cũng hiểu đại khái.

Mấy tháng trước, bộ phận săn tìm tài năng của Anh Ảnh phát hiện một nam influencer trên mạng, đưa anh ta về ký hợp đồng

với công ty, dưới sự quản lý của Dương Hiếu. Influencer này trước đây nổi lên nhờ đóng phim ngắn trên nền tảng video ngắn, lượng fan nữ rất đông. Ai ngờ trước khi ký với Anh Ảnh, anh ta vẫn còn hợp đồng chưa thanh lý xong với công ty cũ. Giờ đây, người của công ty cũ đã tìm đến tận nơi.

Hiện tại, nam influencer này đang sử dụng tài nguyên của Anh Ảnh để quay một bộ phim cổ trang thần tượng. Bộ phim có tiềm năng gây chú ý, Dương Hiếu nghĩ công ty cũ chỉ là một studio nhỏ làm về truyền thông mới, chắc không gây sóng gió lớn, nên muốn giải quyết riêng chuyện này. Bottom of Form

Cô gái đến bàn chuyện tên là Nguyễn Noãn, chính là một trong những đối tác của studio mà nam influencer trước đây ký hợp đồng.

Nguyễn Noãn.

Bên cạnh, Dương Hiếu lau mồ hôi lạnh, không ngừng xin lỗi, nói rằng đảm bảo sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

Ánh mắt của Đoàn Lâm xuyên qua lớp kính, chạm phải ánh nhìn của cô gái trong phòng họp.

Biểu cảm bức dọc của cô gái thoáng khựng lại, ánh mắt phức tạp, cực kỳ không tự nhiên, cầm ly nước lên uống một ngụm.

Chỉ trong thoáng chốc, Đoàn Lâm vẽ mặt lạnh lùng, nhìn cô một lúc rồi thu ánh mắt lại.

"Đi thôi."

Không hỏi thêm gì.

Cuộc họp cổ đông kéo dài suốt cả buổi chiều.

Trong phòng họp, ngoài cửa sổ kính lớn, cả thành phố đang chìm trong cơn mưa. Cơn mưa rõ ràng đã nhẹ hơn, nhưng bầu trời vẫn mù mịt u ám, chẳng phân biệt được ngày hay đêm.

Đoàn Lâm cau mày suốt buổi.

Hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi.

Khi căng thẳng, cô ấy sẽ liên tục uống nước, lúc đặt cốc xuống, ngón út sẽ vô thức cào vào lòng bàn tay.

Rồi lại nhớ ra.

Hình như đã từng gặp người đó.

Hai năm trước. Khi Nguyễn Du còn nằm trong phòng bệnh đặc biệt, hình như đã lướt qua cô ấy một lần.

Sở dĩ có ấn tượng, chỉ vì cô ấy giống Nguyễn Du.

Tất cả những gì bên cạnh đều như liên quan đến Nguyễn Du, nhưng lại chẳng liên quan.

Như một giấc mộng hoang đường. Khi tỉnh mộng, mới phát hiện Nguyễn Du có lẽ chỉ là ảo ảnh được tiềm thức dựng lên.

Nhưng cô ấy từng chân thực đến thế.

Một lần nữa cố gắng vẽ lại trong đầu những ký ức về cô ấy, Đoàn Lâm bỗng khựng lại.

Dần dần không còn nhớ rõ nữa.

Có thư ký bước vào rót thêm cà phê, cố tình dừng lại bên cạnh Đoàn Lâm một lúc, má hơi đỏ, đưa cốc cà phê qua.

“Có chuyện gì sao?” Thư ký thấy vẻ mặt anh khác lạ, dịu giọng hỏi.

“Nguyễn Du đâu?”

“Gì, gì cơ?”

“Tôi không tìm thấy cô ấy.” Đoàn Lâm nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ ngày càng nhẹ hạt, giọng trầm lặng.

Thậm chí, dần dần không còn nhớ rõ cô ấy nữa.

Thư ký ngây người.

Hâm mộ anh nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ thấy anh có biểu cảm như thế. Bình tĩnh nhưng tuyệt vọng.

Mọi người trong phòng họp nhìn qua, tiếng bàn luận giảm dần. Bên cạnh, Quách Bân ghé lại hỏi: “Chuyện—”

Đột nhiên một tiếng choang!

Cảm xúc bị kìm nén bùng nổ, cốc cà phê bị Đoàn Lâm ném mạnh vào cửa kính, mảnh sứ vỡ tung tóe trên bề mặt kính, tiếng hét, tiếng kính hô, lập tức hòa lẫn thành một mớ hỗn loạn.

Hình ảnh trước mắt rối loạn, ánh đèn mờ lộn xộn, giây tiếp theo, mọi âm thanh ồn ào của thế giới đều chìm vào im lặng.

Cơn mưa dai dẳng cuối cùng cũng ngừng lại.

.

Khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ vẫn là cơn mưa dai dẳng.

Đoàn Lâm ngồi dậy.

Trước mắt, vẫn là phòng ngủ trong căn hộ của anh ở Kim Đài Quốc Tế.

Sáu giờ sáng, Khương Lập mang bữa sáng đến.

“Anh Lâm, chuyến bay sáng nay bị hủy rồi. Mưa ở Bắc Kinh quá lớn, Thượng Hải cũng đang mưa to.” Khương Lập báo cáo, “Dự báo thời tiết cho thấy mấy ngày tới Bắc Kinh chắc khó ra sân bay được. Anh Bàn nói có thể điều chỉnh lịch trình...”

Cảnh tượng giống hệt. Lời thoại giống hệt.

Ánh mắt của Đoàn Lâm nhìn chăm chú khiến Khương Lập toát mồ hôi, vội hỏi: “Lịch trình có vấn đề gì sao?”

Lâu sau, Đoàn Lâm mới lên tiếng.

“Nguyễn Du ở đâu?”

“Cái này... tôi không biết.” Khương Lập do dự.

Lịch trình của Nguyễn Du, chẳng phải anh Lâm còn rõ hơn họ sao??

Lại là một khoảng lặng dài.

“Hủy lịch trình.” Đoàn Lâm lấy áo vest trên sofa, “Mua vé tàu đi Nghĩa Ô ngay. Càng sớm càng tốt. Làm phiền cậu.”

“Nghĩa Ô?” Khương Lập ngơ ngác, không chắc chắn hỏi thêm: “Đi tàu cao tốc sao?”

Đoàn Lâm không đáp, động tác thoáng dừng lại, cúi mắt nhìn chiếc nhãn đơn giản từ túi trong áo vest.

“Ngay bây giờ.”

Anh Lâm điên rồi.

Đây là suy nghĩ duy nhất lóe lên trong đầu Khương Lập khi biết Đoàn Lâm từ Bắc Kinh ngồi tàu cao tốc đến Nghĩa Ô, rồi chuyển xe đi Hoàn Kiếm để thăm Nguyễn Du.

Trưa hôm đó, chuyện Đoàn Lâm đổi tàu đến Hoành Điểm bị truyền thông chụp được, lập tức lên tin tức, leo thẳng lên hot search.

Dưới hot search, cư dân mạng bàn tán rôm rả, háo hức hóng hớt.

Đi đâu? Hoành Điểm! Lúc này đi Hoành Điểm thì gặp ai? Không cần nghĩ, chắc chắn là đến gặp Nguyễn Du đang quay phim ở đó!

Kể từ sau đám cưới của đôi "Tiểu Tâm" năm tháng trước, nhiệt độ chủ đề đôi này vừa hạ nhiệt chút, giờ lại bị đẩy lên lần nữa.

Fan của cặp đôi hạnh phúc đến bật khóc.

“Hu hu hu, đây là tình yêu tuyệt đẹp vượt mưa bão chỉ để gặp em sao!!”

Nguyễn Du hoàn toàn không biết chuyện này.

Bão lớn, đoàn phim nghỉ quay, cô nằm lì trong phòng khách sạn cả ngày như một con cá muối.

Đến khi nghe tiếng gõ cửa, cô còn lười chẳng muốn nhúc nhích trên giường.

Vật vã một lúc mới bò dậy mở cửa.

Nhìn thấy Đoàn Lâm đứng ngoài cửa, cô lập tức sững người.

Đoàn Lâm vẻ mặt phong trần mệt mỏi, trên người còn phảng phất hơi lạnh của mưa. Ánh mắt anh nhìn cô đặc biệt chăm chú.

“...Anh sao lại đến đây?” Không đúng, cô cảm thấy mình chưa tỉnh ngủ, “Anh làm sao qua đây được—”

Câu hỏi còn chưa dứt, cô đã bị anh ôm chặt lấy, nhấc bổng lên. Cửa phòng đóng lại, nụ hôn cuồng nhiệt, dữ dội lập tức ập đến.

Không biết mình bị bế lên giường từ lúc nào.

Nguyễn Du vẫn ngơ ngác, mặt đỏ bừng. Trong khoảng lặng giữa những nhịp thở dồn dập, cô khó khăn thốt lên.

“Anh... tâm trạng không tốt sao?”

“Anh mơ thấy em không còn nữa.” Đoàn Lâm cúi mắt nhìn cô, giọng khàn khàn.

“Hả?”

Khoảng cách gần kề, Đoàn Lâm khẽ nâng cằm cô lên, ánh mắt từng chút rơi xuống, nụ hôn cũng chầm chậm lần theo.

Hôn lên trán, lông mi, chóp mũi, môi dưới. Nhẹ nhàng cắn mút qua xương quai xanh, tiếp tục đi xuống.

Đến nơi trái tim đập thành thịch.

Không phải mơ.

Cô gái này, sống động, ấm áp, nụ cười rạng rỡ, làn da nóng hổi. Không phải mơ.

Động tác tiếp tục đi xuống, Nguyễn Du xấu hổ muốn chết, theo phản xạ đưa tay ngăn lại. Thực ra không thật sự muốn ngăn, nhưng bị Đoàn Lâm nắm lấy cổ tay, như muốn trừng phạt, cẩn thận cắn mút từng ngón tay.

Mu bàn tay đột nhiên cảm nhận một giọt nước rơi xuống.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn ngủ, cô mơ màng nhìn sang, đột nhiên ngăn người.

Cô, c.h.ế.t tiệ.t, sao thế này?

Đoàn Lâm... đang khóc sao?

Chưa bao giờ thấy Đoàn Lâm khóc.

“Không phải, anh...” Cô bỗng chốc không biết phải làm sao,
“Anh làm sao vậy?”

Đoàn Lâm lại cúi xuống, tiếp tục hôn cô. Trong đôi mày mắt sâu thẳm ấy chứa đầy dục vọng, nhưng khóe mắt lại đỏ, giống như vừa rơi lệ. Nhìn anh lúc này không hề yếu đuối, mà ngược lại, lại mang một chút tàn nhẫn tối tăm.

Ánh mắt nhìn cô dính chặt, thật khiến người ta bất an.

Ánh mắt ấy, nhìn nguy hiểm đến phát sợ. Cô bị nhìn đến mức toàn thân nóng bừng, cảm giác mọi chuyện chẳng lành.

Quả nhiên...

Cả nửa đêm sau đó, Đoàn Lâm gần như không buông tha cô.

Lần này, ngay cả những lời dỗ dành cũng thay đổi.

Là vô số tiếng “Anh yêu em” thật khẽ khàng.

Nguyễn Du bị làm đến mức nước mắt rơi lã chã, khóc nức hổi hận.

Hai tháng vào đoàn phim thôi mà, mới có hai tháng không gặp, Đoàn Lâm anh bị làm sao thế này???

Người ta thì “xa nhau mới biết yêu thêm,” còn cô với Đoàn Lâm là “mới cưới xa nhau, như mật pha thuốc độc.”

Chết tiệt, thật là muốn mạng mà!!

Đêm dài lãng mạn.

.

Chiếc cốc cà phê rơi xuống, một tiếng hét lớn vang lên, sau đó trong phòng họp chìm vào im lặng c.h.ế.t chóc.

“Không sao chứ?!” Quách Bân cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng xem tay Đoàn Lâm.

Trong phòng họp, Đoàn Lâm bất ngờ nổi giận lớn như vậy, khiến các quản lý cấp cao đều sợ c.h.ế.t khiếp, không ai dám lên tiếng.

Cô thư ký cũng hoảng hốt, tưởng là lỗi của mình, liên tục vừa khóc vừa xin lỗi.

“Không sao.”

Đoàn Lâm lấy lại thần trí.

Thấy sàn nhà cạnh cửa sổ đầy mảnh sứ vỡ nát, anh khẽ nhú mảy.

Thế nhưng vẻ mặt lại không còn lạnh lùng như lúc trước nữa. Anh thản nhiên hỏi: “Ai làm vỡ?”

Không ai trả lời.

Quách Bân quan sát hồi lâu, xác định Đoàn Lâm thật sự không nhớ ra, cảm thấy lo lắng.

“A Lâm à, tôi thấy hôm nay cậu không được ổn lắm, hay là về nghỉ ngơi hai ngày đi?”

Cuộc họp cổ đông kết thúc chóng vánh.

Quách Bân đi cùng Đoàn Lâm ra ngoài, đi ngang qua những phòng họp khác trên tầng này. Ánh mắt Đoàn Lâm bất chợt lướt qua một phòng họp bên cạnh, anh khẽ dừng lại.

Trong phòng họp, cô gái thật sự tức đến muốn cắn người, nhưng lại gắng gượng nở một nụ cười kiềm chế.

Biểu cảm nội tâm như đang phát sóng trực tiếp, tức đến mức ánh mắt cũng sinh động.

Sức hút này khiến người khác không thể rời mắt.

Quách Bân cũng nhìn theo ánh mắt của anh, là căn phòng họp nhỏ lúc này. Trong phòng, Dương Hiếu vẫn đang đàm phán với cô gái kia. Cô gái đó tên gì nhỉ... À, Nguyễn Noãn.

“Dương Hiếu chắc sẽ giải quyết ổn thỏa thôi, chuyện này nhỏ lắm, không đến mức lên báo đâu.” Quách Bân tán gẫu, “Nếu cậu thật sự lo chuyện này ảnh hưởng đến công ty, tôi có thể tìm thời gian nói chuyện với bên đó.”

“Không cần.”

Đoàn Lâm vốn dĩ không định bận tâm.

Nhưng không hiểu sao...

Bước chân khẽ dừng lại, anh đi thẳng về phía phòng họp.

Trong phòng, Nguyễn Noãn đang chửi rủa Dương Hiếu tám trăm lần trong lòng.

Người mà studio của cô ký hợp đồng giữa chừng lên ký với công ty khác không nói, đã vậy còn ký với công ty đối thủ! Ban đầu cô đến đây để nói chuyện bồi thường hợp đồng, không ngờ phía đối phương lại không muốn trả người, cũng chẳng định trả khoản bồi thường lớn.

Còn nói gì được nữa đây.

Nguyễn Noãn mỉm cười lịch sự, đứng dậy định rời đi: “Được, vậy làm phiền quý công ty vài ngày nữa nhận thư của luật sư. À,

đừng lo không nhận được, chúng tôi sẽ thông báo toàn mạng.”

Dương Hiếu ghen lời, vẫn muốn thương lượng thêm, thì thấy cửa phòng họp bị đẩy ra.

Nguyễn Noãn vừa mắng đối thủ trong lòng, vừa ngẩng lên thì thấy Đoàn Lâm đứng ngay trước mặt mình cách hai, ba bước.

“.....”

Trong đầu cô lập tức hiện lên những lời đồn về đối thủ là “thái tử hắc đạo,” nghĩ thậm không thể nào, chẳng lẽ định g.i.ết.c người diệt khẩu???

Nguyễn Noãn bỗng cảm thấy hơi run: “.....Muốn gì đây?”

Đoàn Lâm cúi đầu nhìn cô, lạnh nhạt hỏi: “Có thời gian đi ăn một bữa không?”

[Xiaosi]

“Hả?”

“Nói chuyện.”

Nguyễn Noãn thấy đối thủ đến gần, bình tĩnh đáp: “Chuyện bồi thường hợp đồng, có thể bàn lại.”

Khoảnh khắc đó, có lẽ là do ma xui quỷ khiến, hoặc đầu óc cô có vấn đề.

Đối diện vài giây.

Nguyễn Noãn: “...Được thôi.”

Nói chuyện thì nói chuyện.

Khi rời khỏi công ty, Nguyễn Noãn theo thói quen mở ô.

Mở được một nửa, ngẩng đầu nhìn trời, rồi thu ô lại.

Đêm nay, mây tan mưa tạnh.

Cuối cùng trời đã quang.

Những sợi mưa rơi chéo cuối cùng cũng có ngày chấm dứt.

Giống như tất cả thế giới song song, cuối cùng chúng ta vẫn sẽ bằng những thân phận khác nhau, bằng những cách khác nhau.

Đi về phía nhau.

(Hoàn)

Nội dung từ **Chương 1: Ấn hôn** đến **Chương 91: Kết thúc mọi thế giới song song** (Hoàn toàn văn)

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh